

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS MATE. HIS SON. HIS SECOND CHANCE TO CLAIM THEM.

□□□

RECLAIMED

A FATED MATES SECOND CHANCE ROMANCE

— ROXIE RAY —

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

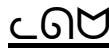
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

GERİ KAZANILAN
KADERİN GETİRDİĞİ İKİNCİ ŞANS ROMANTİZMİ

ROXIE RAY

SPECIAL FICTION BOOKS

SPECIAL FICTION BOOKS

Telif Hakkı © 2025

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar okuyucunun zevki için tamamen kurgusal olup, gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

UYARI

Sevgili Okuyucu

Ruh sağlığınız önemlidir ve her zaman öncelikli olmalıdır. Bu seri, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek temalar ve içerikler içermektedir. Yazar, mevcut olabilecek tüm potansiyel tetikleyicileri listelemeye zen göstermiştir. Sizi rahatsız eden veya ruh sağlığınızı etkileyen herhangi bir içerikle karşılaşırsanız, lütfen ruh sağlığınızı nceliklendirin ve kendinize bakmak için gerekli adımları atın.

- Ebeveyn terk
- Tek ebeveynin mücadeleleri
- Duygusal ihmal / zlmemiş travma
- Sayfa dışı hapis / suç geçmişi
- Hafif küfürlü dil / küfür
- Organize suç / değişken yeraltı dünyasına yapılan atıflar
- Sayfada ocuk kavgaları / zorbalık
- Değişkenlerin ergenlik belirtileri / çocuklarda duygusal dengesizlik
- zlmemiş keder / karmaşık aile dinamikleri
- Hafif tehditler / yetkililer ve rakip gruplardan gelen ima edilen tehlike
- Ateşli cinsel içerik

İÇİNDEKİLER

Bölüm I

ÖNSÖZ

1. Harley.
2. Ace
3. Harley.
4. Ace
5. Harley.
6. Ace
7. Harley.
8. Ace
9. Harley.
10. Ace
11. Harley.
12. Ace
13. Harley.
14. Ace
15. Harley.
16. Ace
17. Harley.
18. Ace
19. Harley.
20. Ace
21. Harley.
22. Ace
23. Harley.
24. Ace
25. Harley.
26. Ace
27. Harley.
28. Ace

Bölüm II

29. Ace
30. Harley.
31. Ace
32. Harley.
33. Ace
34. Harley.
35. Ace
36. Harley.
37. Ace
38. Harley.
39. Ace
40. Harley.
41. Ace
42. Harley.
43. Ace
44. Harley.
45. Ace
46. Harley.
47. Ace
48. Harley.
49. Ace
50. Harley.
51. Ace
52. Harley.
53. Ace
54. Harley.

Epilog

Yazar Hakkında

Roxie Ray'in Diğer

Eserleri

BÖLÜM I

PROLOG

HARLEY

On yıl önce

"Bir zafer daha, Ace!"

"Evet!" "Tebrikler!"

Sesler birbirine karışmış, hoparlörlerden çalan müziğin üstüne çıkmak için bağıyorlardı. Akşam geç saatlerdi ve parti yeni yeni hızlanmaya başlamıştı. Bu yaz öğrendiğim bir şey vardı: Lakeview klanı gerçekten parti yapmayı biliyordu.

Mükemmel bir yaz olmuştu. Hayal ettiğimden daha da mükemmel. Annemi ziyaret etmek için buraya geldiğimde, gölde vakit geçirip Atlanta'nın bunaltıcı sıcağından kaçarak birkaç ay sakin bir şekilde geçireceğimi düşünmüştüm.

Ace gibi bir adamla tanışmayı beklemiyordum.

Hayır, sıradan bir adam değil, bir şekil değiştiren. Bir ejderha şekil değiştiren.

Dönüşenler nadirdi, ama ejderha dönüşenler daha da nadirdi. Ayrıca çok gizemliydi ve klanlarının dışına pek çıkmazlardı. En azından ben öyle düşünüyordum. Lakeview klanı, Lakeview kasabasının tamamını yönetiyor gibi görünüyordu, ama bu konuda baskıcı değillerdi. Elbette, bazı hoş olmayan işlere karıştıklarını biliyordum, ama genel olarak her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyorlardı.

Ve "*onlar*" derken, *onu* kastediyordum.

Stephan. Diğer tüm ejderhaların ona taktığı isimle Ace.

Onların lideri. Onların alfa erkeği. Ellerimi ondan alamadığım adam.

Uzun boylu, kaslı ve dövme, kalın sarı saçlı, kare çeneli ve bana dokunduğunda altın rengi parıldayan ela gözlüydü.

O adam neredeydi? Bütün klan bu gece kulüp evinde büyük bir olayı kutluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ve Ace'ye sorduğumda, bilmek istemeyeceğimi söyledi. Bunun yerine, kutlama için kulüp evine gittik. Burası büyük, rahat bir bar gibiydi, küçük bir dans pisti ve eski püskü kanepeler vardı, üst katta da klan üyelerinin kalabileceği yatak odaları vardı. Dans pistindeydim, etrafım iri, sert ejderhalarla çevriliydi. Bu beni korkutmalıydı, ama kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim. Yine de Stephan'ın yanında olmak istiyordum. Her zaman öyleydim.

"Harley!" En iyi arkadaşım Cassidy, elinde iki içkiyle kalabalığın arasından sıyrıldı. "Hadi, biraz hava almam lazım!"

Gülerek onu kalabalığın içinden takip ettim ve göl manzaralı verandaya çıktık. Gece havası serin ve ferahlatıcıydı, arkamızdaki cam kapılardan gelen müzik sesleri ile döşeme tahtaları titriyordu.

"Ta-da," dedi Cassidy. "Senin için şık bir alkolsüz kokteyl." "Acı içeren soda suyu pek de şık sayılmaz!"

"Evet, ama sanırım gerçekten şık bir şey isteseydim, barmen kafamı koparırdı." Gülümsedi. "Ee? Bu gece ona söyleyecek misin?"

"Sanırım öyle," diye fısıldadım.

Cassidy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?!"

Başımı salladım, sonra boş elimle karnımı okşadım. "Korkmam gerektiğini biliyorum, ama... Bu çok doğru geliyor, anlıyor musun?"

"Kesinlikle bilmiyorum," dedi Cassidy. "Yaz tatilinde hamile kalsaydım, çıldırırdım. Ama senin Ace ile yaşadığın gibi bir ilişkiyi hiç yaşamadım."

"Garip, değil mi? Onunla her şey çok kolay. Gerçekten de kaderimde olması gereken yer burasıymış gibi hissediyorum."

"O da aynı şekilde hissediyor mu?"

Başımı salladım. "Bana bir şey söyledi." Sesimi alçaltınca Cassidy beni duymak için eğildi. "Benim onun 'kaderindeki eş' olduğumu söyledi."

"Vay canına. Bir ejderha bir insanla kaderinde olabilir mi?"

"Görünüşe göre," dedim. "Ve bunun anlamı... Bunun anlamı benim hamile kalabileceğimdi."

Gülümsedi. "Ve işe yaradı."

Ben de ona gülümsedim. Gerçek gibi gelmiyordu, ama ikimiz de hamilelik testinde o küçük pozitif işareti görmüştük. "Heyecanlanacağını biliyorum. Hissedebiliyorum."

Pencereden ve gürültülü müziğin üzerinden tanıdık bir kahkaha geldi. Pencereden, Stephan'ı barda, yardımcısının söylediği bir şeye gülerek gördüm. Lakeview'da yaşayan insanlardan biri olan Blakely, onun yanındaki bara yaslanmıştı — benim hoşuma gitmeyecek kadar Stephan'a yakın bir mesafede. Blakely'ye karşı bir şeyim yoktu, gerçekten yoktu, ama Stephan'la tanıştığımdan beri bana karşı soğuk davranıyordu. Çarpıcı güzelliğı, zayıflığı, kısa kızıl saçları ve keskin gözleri de durumu daha da kötüleştiriyordu. İnce yapısı, benim kısa ve kıvrımlı vücudumun tam tersiydi.

Sonra, sanki varlığını hissetmiş gibi, Stephan döndü.

Gülümsedi ve gülümsemesinin sıcaklığı tüm vücudumu titretti.

"Aman Tanrım." Cassidy güldü. "Ağzın sulanmak üzere.

Git ona söyle artık."

"Gidiyorum, gidiyorum!"

Stephan'ın yanına yanaştım ve o da beni bekliyormuş gibi kolunu uzattı.

Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Çok sıcaktı, çok güçlüydü ve çok güzel kokuyordu. Ona bu kadar yakın olmak eve dönmüş gibi hissettirdi. Mutlu bir şekilde iç geçirdim ve ağırlığımı onun sağlam vücuduna yasladım.

"Selam," dedi Stephan alçak sesle.

"Merhaba." Ona gülümsedim. Bu kadar yakinken, ela gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyordum.

Eğildi ve dudaklarımı öptü. Etrafımızdaki gürültü kayboldu. Ona daha da yaklaştım ve öpücüğü derinleştirdim. O bağımlılık yapıcıydı.

Blakely boğazını temizledi.

Yüzüm kızardı ve ondan uzaklaştım. Oops.

"Sonra konuşuruz, Ace," dedi Blakely. Gömleğinin eteğini çekiştirdi. Yazın balıkçı yaka giymesi biraz tuhaftı, ama geceleri hava oldukça soğuk oluyordu.

"Uh-huh," dedi Stephan, hala bana bakarak.

Blakely öfkeyle uzaklaştı. Stephan bara yaslandı ve beni kollarının arasına çekti, sonra saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Parti nasıl gidiyor? Eğleniyor musun?"

"Evet. Ama sanırım buradan çıkma zamanı geldi."

"Öyle mi?" Elleri belimden kalçalarımaya kaydı. "Yukarıya mı?"

"Bizim yerimize gitmek istiyorum," diye kulağına fısıldadım. "Gölün kenarına. Ay ışığı altında seninle olmak istiyorum."

Kalçalarımı kavradı ve boğazından düşük bir hırıltı gibi bir ses çıkardı. Onun kontrolünü kaybetmesini sağlamayı çok seviyordum. "Yolu göster, güzelim."

Bir siren sesi gürültüyü kesti.

"Ace! Misafirimiz var!" Stephan'ın kardeşi bağırdı.

Neşeli hava, bir kova suyla söndürülmüş bir şenlik ateşi gibi yok oldu. Müzik kesildi ve klan üyeleri ve ziyaretçiler, yanıp sönen ışıklar kulüp binasına yaklaşırken gergin bir şekilde etraflarına bakındılar.

Stephan, barın karşısına bakarken beni daha sıkı kavradı. Kardeşi Hawk, kız arkadaşı Mia ile kavga ediyordu. Mia, Hawk'ın göğsüne itti ve yukarı koştu. Yaz boyunca sık sık kavga ediyorlardı, ama büyük tartışmaları zamanla her zaman yatışıyor gibiydi. Onları ne olup bittiğini soracak kadar iyi tanıımıyordum, ama bazen merak ediyordum.

"Memur Forest geldi," dedi Stephan'ın koruması kulüp binasının önünden. "Bu iş boktan bir hal alacak."

Stephan iç geçirdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Sorun yok. Ben hallederim." Bana rahat bir gülümseme attı. "Forest'la aynı liseye gitmiştik ve hâlâ kin besliyor. Muhtemelen sadece müziğin sesini kısmamızı söylemeye gelmiştir."

"Gürültü şikayeti için çok fazla polis arabası var gibi görünüyor," dedim. "Merak etme. Arkada beni bekle. Bu sadece birkaç dakika sürer

dakika sürer." Beni öptü, sonra ön kapıya doğru yürüdü. Kalabalık onun etrafında açılırken, güçlü omuz hatlarını izledim.

Stephan'ın öpücükleri genellikle sinirlerimi yatıştırırdı, ama bu durumun bir tarafı bana tuhaf geliyordu. Kollarımı kendime doladım

ve arka verandaya koştum.

"Ne oluyor?" diye sordu Cassidy. Konuştuğu şekil değiştirenler grubundan hızla uzaklaştı ve beni arka bahçeye çekti. "Polisler burada mı? Kaçmamız mı gerekiyor?"

"Artık lisede değiliz Cass," dedim gülerek.

"Evet, ama yine de bunu içmemem gerekiyor!" İçkisinin kalanını verandadan döktü.

"Steph, muhtemelen gürültü şikayeti olduğunu söyledi. Eminim polisi gönderir, sonra buradan çıkabiliriz."

"Bilmiyorum," dedi Cassidy. "Bu biraz ciddi bir durum gibi geliyor." Bana da öyle geldi... Sadece bunu kabul etmek istemiyordum.

"Belki de annenin evine dönmeliyiz," dedi Cassidy.

Arka kapı açıldı ve Blakely verandaya çıktı. "Hey, Harley? Seninle konuşabilir miyim? Özel olarak?"

"Ha?" Blakely bana hiç bu kadar nazik davranmamıştı, hatta yaz boyunca benimle hiç konuşmadığını bile söyleyebilirim. Ama şimdi gözleri yumuşaktı ve kaşları endişeyle çatılmıştı. Cassidy'ye baktım, o da omuz silkti.

"Önemli bir şey," dedi Blakely. "Ace ile ilgili." Bir adım geri attım. "Ne?"

"Harley... Ace sana yalan söylüyor."

HARLEY

"Şimdi, bu grafiklere bir göz atarsanız, geçen yılki büyük düşüşe rağmen, kârımızın oldukça istikrarlı bir şekilde arttığını göreceksiniz..."

İç geçirdim ve müşterinin masamın üzerine ittiği buruşuk çıktıları incelemek için öne eğildim. Onun yerinde olsaydım, açıkça başarısız olan bir seramik işletmesi için daha fazla kredi talep ederken, bu rakamlarla başlamazdım. Ancak bunu ona söyleyemezdim, patronumun izni olmadan olmazdı. Bankada oldukça yüksek bir pozisyonda çalışıyordum, bu yüzden pencerele köşe ofisim vardı, ama bu durum maalesef beni bu tür müşterilerle uğraşmak zorunda bırakıyordu.

"En son yıllık raporunuzun bir kopyasını görmek isterim," dedim.

"Yıllık rapor mu?" Adam kaşlarını çatı. "Ne için? Size zaten yeterince bilgi verdim. Kredi limitimin artırılması hiç bu kadar zor olmamıştı!"

Bzz. Bzz. Üst çekmecemizin gizli yerinde duran kişisel telefonum titredi. Ona doğru baktım. Telefonumun rahatsız etmeyin modunu atlayacak şekilde programlanmış sadece birkaç numara vardı.

"Eh, bu, siz onu arka arkaya üç kez artırmadan önceydi," dedim gülümseyerek.

Telefonum titremeyi kesti. Müşteri, kendi kendine homurdanarak çantasını karıştırmaya başladı. Birkaç saniye sonra, titreme yeniden başladı. Müşteri hala çantasını karıştırırken, üst çekmecemizi açtım ve ekrana baktım. Cassidy. Salı günleri her zaman arka arkaya toplantılarım olduğunu biliyordu. Bana ulaşmaya çalışıyorsa, gerçekten önemli bir şey olmalıydı.

"Elinizde raporun bir kopyası yoksa, bu toplantıyı e-posta yoluyla devam ettirmekten memnuniyet duyarım," dedim.

"Ne? E-posta mı?" diye kekeleydi. "Bu tür konuşmalar her zaman yüz yüze yapılmalıdır..."

"Gerekli belgeleri hazırladığınızda randevu alabilirsiniz," dedim nazikçe. "Şimdi, özür dilerim ama hazırlamam gereken başka bir toplantı var."

"Hanımefendi" — masamdaki isimlikte yazan isme baktı — "Harley, bu kabul edilemez. O zam artışını bugün almam gerekiyor."

"Üzgünüm," dedim tatlı bir gülümsemeyle. Müşterilerin benim ilk ismimi bu kadar rahatça kullanmasından nefret ediyordum. Kariyerimin büyük bir bölümünde bu adam gibi talepkar küçük işletme sahipleriyle uğraşmıştım. Bu noktada, bu iş sanki huysuz çocukları idare etmek gibiydi. "Bulgeleri aldığımızda, konuşmaya devam edeceğiz. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve masamın etrafından dolaştım. Elini sıktım ve bu el sıkışmayı, protesto eden adamı kapıdan dışarı çıkarmak için bir fırsat olarak kullandım.

Kapı kapandığında ve ofisim huzurlu bir sessizliğe büründüğünde, masamdaki sandalyeye oturdum ve telefonumu çıkardım. Cassidy, aldığım tek arama değildi. Diğer numara maalesef biraz fazla tanıdıktı. Dylan'ın okulu.

Şakaklarımı ovuşturarak okulu tekrar aradım.

"Bayan Founty?"

"Evet, benim. Dylan yine başını belaya mı soktu?"

"Bugün onunla bazı sorunlar yaşadık," dedi müdür soğukkanlılıkla. "Aslında ciddi sorunlar. Diğer öğrencilerle sözlü tartışmalar yaşadığımızı biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedim. Bu sefer neye bulaşmıştı?

"Bugün öğle yemeğinde başka bir öğrenciye yumruk attı ve burnunu kırmak üzereydi."

"Hay aksi, *ciddi misiniz?*"

"Evet, cidden. Bugün onu almaya gelmenizi istiyoruz. Onun uzaklaştırma cezasını görüşeceğiz. Diğer acil durum irtibat kişisi, siz gelemezseniz onun gelebileceğini söyledi."

İç geçirdim. Kavgı mı? Uzaklaştırma mı? Dylan'ın zor bir dönem geçirdiğini biliyordum, ama davranışları kontrolden çıkmaya başlamıştı. "Birkaç dakika içinde

birkaç dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapattım, çantamı aldım ve ofisimden aceleyle çıktım. Tanrıya şükür, patronumun kapısı açıktı. Kafamı içeri soktum. "Hey, Suri?"

Patronum bilgisayarından başını kaldırdı. Yaşlı bir adamdı, sürekli emekli olacağını söylüyordu, emekli bir futbolcu gibi yapılıydı ve bitmek bilmeyen bir kravat koleksiyonu vardı. Yüzüme bir bakış attı ve iç geçirdi. "Dur tahmin edeyim. Okula gitmen mi gerekiyor?"

"Üzgünüm. Bu ay üçüncü kez olduğunu biliyorum."

Suri elini salladı. "Endişelenme. Senin için de ideal olmadığını biliyorum. Ne oldu?"

Ofisine girip kapıyı arkamdan kapattım, sonra kapıya yaslandım. "Dylan başka bir öğrenciyi yumrukladı."

Suri alçak bir ıslık çaldı. "Bana göre ergenliği tam gaz devam ediyor gibi."

"Geçen hafta yapılan barbekü partisinde sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

Suri'nin benim mahallede yaşaması benim için büyük şansıydı. O benim patronumdu, ama aynı zamanda bir arkadaşımdaydı. Ve o bir şekil değiştiren idi. Şekil değiştirenler çok *nadir* değillerdi, ama yaygın da değillerdi. Ben bir insandım, ama dokuz yaşındaki oğlum Dylan bir şekil değiştiren idi. Şekil değiştirenlerin hayatının bazı yönlerini, özellikle de çocukluklarını, ben hiç anlayamıyordum. Suri, Dylan'ı mahalle pikniğinde ilk gördüğünde, onun bir şekil değiştiren olduğunu hemen anlamıştı. O günden beri Suri, Dylan'a akıl hocalığı yapmak için elinden geleni yapıyordu, ama akıl hocası ile baba aynı şey değildi.

Ve Dylan'ın bir babası yoktu.

"Bundan bahsetmedi," dedi Suri. "Ama her zamankinden daha gergin olduğunu hissedebiliyordum. Onu babasına götürmeyi düşündün mü?"

Yüzümü buruşturarak başımı salladım.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama babası bir alfa ise, Dylan da muhtemelen bir alfa olacaktır. Öyle olursa ona pek yardımcı olamayacağım. Ejderhası klanıyla, kanıyla birlikte olmak isteyecektir. Ben etrafta olursam, durum daha da kötüleşebilir."

Kafamı kapıya *vurarak* geriye doğru eğildim. "Durumun daha da kötüleşeceğini mi düşünüyorsun?"

Suri kaşlarını çattı. "Kesin olarak söyleyemem. Ama bunu öğrenmek için beklememelisin. Git Dylan'ı al. Önümüzdeki birkaç gün için programını boşaltacağım."

"Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten."

Okula giderken, Suri'nin tavsiyesini kafamda defalarca düşündüm. Dylan sadece dokuz yaşındaydı, ama ejderhası çoktan uyanmaya başlamıştı. Ne yapacağımı bulmak için birkaç yılım daha olduğunu sanıyordum, ama öyle görünmüyordu.

Ne yapacaktım ben?

Okula girip müdürün odasına koştum. Müdür beni içeride karşıladı. Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı ve ne yazık ki bu ifade, telefonda duyduğum hayal kırıklığına uğramış sesiyle aynıydı. Bir elini Dylan'ın omzuna koymuştu. Dylan, parlak renkli spor ayakkabılarına bakarken sarı saçları yüzünü gizliyordu.

"Telefonda da söylediğim gibi, Dylan başka bir öğrenciye vurdu," dedi müdür. "Hepimizin bildiği gibi, bu davranış kurallarına kesinlikle aykırı..."

"Bana aptal kertenkele dedi!" dedi Dylan başını kaldırmadan. "Neden o cezalandırılmıyor?"

Müdür gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Görünüşe göre, bu tartışma birkaç kez daha yaşanmıştı.

"Hadi Dylan," dedim. "Seni eve götürüyorum."

"Bayan Founty, bu davranış böyle devam edemez. Değişim geçirenlerin ergenlik dönemindeki zorluklarını anlıyoruz, ama Dylan kontrolden çıkmış durumda. Kendini daha iyi kontrol edebilmesi için dışarıdan ek yardım almanızı öneririz."

"Tamam. Öyle yapacağım." Ama nasıl? Hiçbir fikrim yoktu. Suri sahip olduğum tek kaynaktı ve o bile Dylan'ın babasının yardım edebilecek tek kişi olduğunu söylüyordu.

Dylan'ı okuldan çıkardım. Atlanta'da muhteşem bir geç bahar günüydü, gökyüzü açıktı ve ağaçlar yoğun yeşil yapraklarla doluydu. Dylan bunların hiçbirini fark etmemiş gibiydi. Ayaklarını sürüyerek arabaya gitti, sonra somurtarak yolcu koltuğuna oturdu.

kırmızı sırt çantasını kucağına çekti ve onu bir hazineyi koruyan küçük bir ejderha gibi etrafına sardı.

Sürücü koltuğuna oturdum ama arabayı çalıştırmadım. "Özür dilerim," diye mırıldandı

Dylan. "İsteyerek yapmadım."

"İstemedim mi? Ne demek istiyorsun? Sen kimseyi kazara yumruklamazsın, Dyl." Kontak anahtarını çevirdim ve eve doğru yola çıktım.

Dylan sinirli bir şekilde homurdandı. "Biliyorum! Ben sadece..." Sesi kesildi. Dizlerini vücuduna yaklaştırdı, çantası hala kucağındaydı, sanki kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyormuş gibi. Sessiz mahalle sokakları geçip giderken pencereden dışarıya bakıyordu. Dylan yaşına göre her zaman küçük kalmıştı. Dalgalı sarı saçları, ela gözleri ve tıpkı benimki gibi yüzünde birkaç çili vardı. Çok zekiydi, akranlarından çok ilerideydi, ama kendini ifade etmekte zorlandığını biliyordum. Özellikle de şimdi, şekil değiştirenlerin ergenliği baş göstermeye başladığı bu dönemde.

"Seni kızdıran bir isim mi taktı?" diye sordum. "Sadece o değildi," diye mırıldandı Dylan.

"O zaman neydi?"

"Babam olmadığı için asla dönüşümde iyi olamayacağımı söyledi," dedi Dylan. "O bir kurt. Ejderhaların her zaman zor olduğunu söyledi. Ve bu yüzden babamın olmadığını söyledi. Bu beni o kadar kızdırdı ki... O kadar kızdım ki ona vurdum. Her şey çok hızlı oldu. Gerçekten istememiştim anne, yemin ederim."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Oğlum bir dönüşümcü olabilir, ama ben de aniden bir ejderha öfkesi hissettim. Ama aynı zamanda kalbim de kırılmıştı. Çocuklar çok acımasız olabiliyordu. Ve bu benim de hatamdı. Bu konuyu çok uzun süre ertelemiştim ve şimdi Dylan bunun bedelini ödüyordu.

"Ben de üzgünüm, evlat."

Dylan bana baktı, geniş gözlerinde şaşkınlık belirgindi.

"Bu senin dönüşüm ergenliğin," dedim. "Duygularını kontrol etmeni zorlaştırabilir. Şu anda birçok değişiklik yaşıyorsun ve bunun çok zor olduğunu biliyorum."

"Okuldaki diğer dönüşenler gayet iyi görünüyorlar."

"Olabilirler. Olmayabilirler de. Ejderha dönüşenler için durum biraz daha zor." Ona bir göz attım, sonra dikkatimi tekrar yola verdim. "Dönüşmüş halin diğer dönüşenlere göre daha büyük, daha güçlü ve çok daha kuvvetli. O şekle dönüşmek fiziksel ve duygusal olarak büyük bir zorluk."

"Bu yüzden mi babam beni istemedi?"

O kadar doğal bir şekilde söyledi ki, kalbim yeniden parçalandı.

"Hayır. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu, Dyl, tamamen benimle ve onunla ilgiliydi. Seninle *hiçbir* ilgisi yoktu." "Mm."

İkna olmuş gibi görünmüyordu.

Boğazımdaki ani sıkışmayı zorlukla yuttum. Ama onu nasıl ikna edebilirdim? Oğluma, anıları çok acı verdiği için babası hakkında konuşamadığımı nasıl açıklayabilirdim? Çok uzun süre beklemiştim ve şimdi Dylan bunun acısını çekiyordu.

Kalbimdeki kırıklık, taş gibi bir kararlılığa dönüştü. Dylan, hayatımdaki en önemli şeydi. Kendi eski takıntılarımla yüzünden onun acı çekmesine izin veremezdim. Suri haklıysa, bu patlamalar gittikçe daha da kötüleşecek ve sonunda... Sonunda ne olacak? İlk dönüşümü mü? Zaten ilk dönüşümün nasıl bir şey olacağını hiç bilmiyordum. Ya acı çekiyorsa? Ya yalnız, kafası karışık ve ona yardım edebilecek kimse yokken acı çekiyorsa?

Babasına ihtiyacı varsa, siktir et, onu babasına götürürdüm. Ben büyük bir kızdım. Bununla başa çıkabilirdim.

Zorundaydım.

"Bu yaz küçük bir geziye ne dersin?"

Dylan daha da şaşırılmış görünüyordu. "Ne? Nereye?"

"Hadi birkaç hafta büyükannenle kalalım. Bence ortam değişikliği ikimize de iyi gelir."

"Lakeview'a mı gidiyoruz?"

"Sanırım öyle," dedim başımı sallayarak. "Ne dersin?"

"Okuldaki kurtlar gittiğim için sevinecekler," diye mırıldandı Dylan.

Elimi uzattım ve saçlarını karıştırdım. "Kimseye söyleme, ama kurtların tüm şekil değiştirenler arasında en az havalı olanlar olduğuna eminim. Sayıları çok fazla!"

Bu, Dylan'ı neredeyse güldürdü. Sessiz bir mahallede bulunan bungalov tarzı evimizin garaj yoluna girerken bunu bir zafer olarak gördüm. Buraya gelmek için çok çalışmışım. Küçük bir evdi, ama küçük bir bahçesi ve salıncak ve platformlu ağaç evi kurulabilecek bir ağacı vardı. İki yatak odası vardı ve mutfakta yemek yiyorduk, bu yüzden küçük yemek odası uzaktan çalıştığımda ofisim oluyordu. Tek başına çocuk yetiştirmek kolay değildi, ama şimdiye kadar başarmıştım. Her şeyi kontrol altında tuttuğumu sanıyordum. Ve belki de öyleydim, ta ki Dylan'ın içindeki ejderha uyanmaya başlayana kadar.

"Yukarı çık. İşle ilgili bazı şeyleri halletmem gerekiyor," dedim. "Akşam yemeği sipariş edeceğim."

"Kanat sipariş edebilir miyiz?"

"Eğer alırsak, yanında gerçek salata da yiyeceğine söz verir misin?" Burnunu kırıştırdı. "Tamam."

"Anlaştık." El sıkıştık, sonra Dylan yukarı kata, odasına ve sevdiği video oyunlarına koştu.

Yemek masasına oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve e-postalarımı gözden geçirdim. Gelen kutumdaki hiçbir şeye odaklanamıyordum ve önceki müşterimden yıllık rapor gelmemişi, bu yüzden telefonumu aldım.

Cassidy ilk çalınıştta cevap verdi. "Onu yakaladın mı? Okul beni tekrar aramayınca yakaladığını tahmin etmişim ama..."

"Evet, onu aldım. Okulun aramalarına cevap verdiğin için teşekkürler. Sana mesaj atmadığım için özür dilerim."

"Ne oldu?"

Tavana baktım. Dylan'ın şu anda takıntılı olduğu fantezi oyununun tanıdık sesi, beni duymayacağını anlayacak kadar duyuluyordu. "Kavga etti. Sanırım ejderhası işleri zorlaştırıyor. Patlamaları gittikçe kötüleşiyor ve bu ilk şiddetli patlamasıydı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Cassidy. "Suri ne dedi?" "*Babasına* ihtiyacı olduğunu söyledi."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Cassidy, "Efendi mi? Ejderha dönüşümcüleri bu tür konularda hep çok tuhaf davranırlar. *Efendisi* ortada yoksa ne olur?" dedi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Suri, durumun oldukça kötü olabileceğini ima etti. Daha fazla öfke patlaması, daha fazla kontrolsüz duygular... Bir de gerçek dönüşümü meselesi var. Bu olduğunda onun yalnız kalmasını istemiyorum. Ve Tanrı biliyor ki, ona bu süreçte eşlik etmeye hazır değilim."

"Suri yardım edemez mi?"

"Dylan'ın klanıyla birlikte olmak isteyebileceğini söyledi. Eğer akraba olmadığı bir ejderhayla birlikte olursa, durum daha da kötüleşebilir."

"Klan!" dedi Cassidy. "Bu ejderhalar sanki 1400'lü yıllardan kalma gibi konuşuyorlar!"

"Bazıları muhtemelen öyledir," diye mırıldandım. "Ne yapacaksın?"

Hiçbir şey söylemedim.

Gençlik yıllarımdan beri en iyi arkadaşım olan Cassidy, sessizliğimi ustaca tercüme etti. "Onu Lakeview'e götüreceksin."

"Başka bir seçenek göremiyorum."

Cassidy, Atlanta'da Lakeview'u benim kadar iyi tanıyan tek kişiydi. On yıl önce, o kader yazında, oto tamirhanesinde çalışan yakışıklı büyük adama aşık olduğumda benimle birlikteydi. Bu, beni meşgul etmek için küçük bir tesadüf buluşması, yaz aşkı olması gerekiyordu. Ayrıca, Stephan ve arkadaşlarıyla takılmak, sorunlu annemle uğraşmaktan çok daha eğlenceliydi.

Eğlence olarak başlayan şey, kısa sürede yoğun bir şeye dönüştü. En azından, Stephan'a olan hislerim yoğundu. Güçlüydü. Bazen bunaltıcıydı. Onun da benim için aynı şeyi hissettiğini sanmıştım, ama yazın sonunda, durumun böyle olmadığını açıkça belli etti. Uzun süre çok kızgındım. Ama sonuçta, bu tek bir yazdı, on yıl önceydi, bir ömür önceydi.

Cassidy her şeyde benim yanımdaydı. Hamilelik, doğum, o zorlu ilk birkaç yıl. Cassidy benim arkadaşımından daha fazlasıydı. O benim kardeşimdi.

"Ace hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorsun," dedi Cassidy.

Bu takma ad beni neredeyse gülümsetecekti. Çevresindeki herkes için o Ace'di. Benim için ise o her zaman Stephan olmuştu. "Doğru. Onun öfkeli bir pislik olduğunu düşünüyorsun."

"Peki, yanılıyor muyum?"

"Hayır, ama Dylan'ın bu geçiş sürecinde ona yardım edebilecek tek kişi oysa, onu engelleyemem, değil mi? Kendi öfkemin Dylan'ın ihtiyaçlarını engellemesine izin veremem."

"Ace gerçekten yardım edebilecek tek kişi mi?" "Sanırım öyle," dedim.

"Ugh. Bundan nefret ediyorum." "Kulübe hoş geldin."

Cassidy iç geçirdi. "Ama Dylan için en iyi çözüm buysa, sanırım haklısın. O çocuğu seviyorum. Okulda zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Ace onun ejderhasını kontrol etmesine yardım edebilirse, bence buna değer."

Gözlerimi kırptım. "Ciddi misin?"

"Evet. Bu kadar şok olmuş gibi davranma. Tabii ki, sana ya da Dylan'a zarar verirse onu öldürürüm."

"Onu önce ben öldürürüm," dedim gülümseyerek. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Koruyucu anne ayı moduna geçtiğinde hoşuma gidiyor. Yoksa anne ejderha mı demeliyim?"

"Resimdeki ejderha ben değilim," dedim. "Bazen öyle olmayı diliyorum. Bu, tüm süreci çok daha kolaylaştırırdı."

"Biliyorum. Ama her şeyi göz önünde bulundurunca doğru kararı verdiğini düşünüyorum."

"Teşekkürler, Cass." Yukarıda müzik kesildi ve Dylan'ın ayak seslerini duydum. "Kapatmam lazım. Tavuk kanadı sipariş etmem ve bu çocuğa sebze yedirmeye çalışmam lazım."

Cassidy güldü ve bana şans diledi. Onunla konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim, ama gerçeklik hala üzerimde bir fırtına bulutu gibi duruyordu. Lakeview'da bir yaz. On yıldır gitmediğim bir yer.

Stephan'ı tekrar görmeye hazır olacak mıyım?

"Evet. Evet, sadece gövde onarımı mı? Hala gelecek hafta için planlıyoruz. Hayır, hızlandıramayız. Tamam. Gelecek hafta görüşürüz. Cole's'u aradığınız için teşekkürler."

Telefonu yerine geri koyup, masamdaki sandalyeye yaslandım. Başımı bir tarafa, sonra diğer tarafa eğip boynumu çıtlattım. Çok uzun süredir masamda oturuyordum, ama dükkânın faturalarını yönetmekten sorumluydum, bu yüzden en az bir iki saat daha burada kalacaktım.

Ayağa kalktım ve inleyerek kollarımı başımın üzerine uzattım. İçimde, ejderham da gerindi ve kanatlarının hışırtısını hissettim. Ne yazık ki, tüm bu evrak işlerini bitirene kadar, kafamı boşaltmak için hızlı bir uçuşa çıkacak vaktim yoktu.

İleri adım atarak dükkânı gözden geçirdim. İkinci kattaki ofisim büyük değildi, ama aşağıdaki dükkânı gören devasa bir cam penceresi vardı. Buradan çalışanlarımın işlerini izledim. Haftalarca önceden randevularımız doluydu ve bu durumun yakın zamanda değişeceği de görünmüyordu. Uzakta, adamlarım bir Mustang'i sedefli yeşil renge boyuyorlardı; ortada bir coupe'nin kapıları kelebek tarzında ayarlanıyordu; ve girişe yakın bir yerde bir Nissan'ın gövdesi o kadar alçaltılmıştı ki, sürücü onu garajdan çıkarmakta zorlanacaktı. Çalışanlarım yetenekli ve hızlıydı. New York'un kuzeyindeki en iyi mekanik ve teknisyenleri çekecek kadar iyi maaş ödüyordum. Ve böyle güzel bir günde, garaj kapılarını sonuna kadar açıp hoparlörlerden klasik rock müziği çalarak onların çalışmasına izin veriyordum.

İşleri sıkı tutuyordum, bu da bu kadar yoğun olmasının nedenlerinden biriydi. Ama burası sadece bir kaporta atölyesi değildi. O Mustang özel siparişti ve bunun gibi birçok başka siparişim de vardı.

Masaya geri döndüm ve özel siparişleri gözden geçirdim. Her fatura bir gövde onarımı veya iyileştirmesi içindi: yeni bir trim, yeni jantlar, tampon onarımları veya boya işleri. Her onarım, müşterinin özel siparişine karşılık geliyordu: yarım düzine tabanca, yarı otomatik tüfek ve her türlü mühimmat. Müşteriler arabalarını belirli bölmelere nakit para koyarak getiriyorlardı ve biz de sipariş edilen silahlarla donatıyorduk.

Yığının altından bir fatura çıkardım ve listeyi gözden geçirdim. Bu geniş kapsamlı sipariş önceki hafta gelmişti. Sanki bu müşteri, sunduğumuz tüm silahları denemek istiyormuş gibiydi. Bu, onaylanmış bir tavsiyeydi, ama bu konuda beni rahatsız eden bir şey vardı.

Masama geri oturdum. Cole'ununki gibi bir cepheyi yönetirken, asla gardını düşürmemelisin. Bu yüzden tüm referansları üç kez kontrol edip müşteri tabanımızı yönetiyordum. Federaller yıllardır peşimizdeydi, ancak herhangi bir suç delili bulamamışlardı. Ama *beni* bu işi yaparken yakalarsalar? Bir saniye içinde tekrar hapse girerdim ve bu sefer çok daha uzun süre kalırdım.

Ve o yedi yıl gerçekten çok uzun bir süreydi.

Telefonu aldım ve faturadaki numarayı çevirdim. "Bay White?" diye sordum.

"Ben."

"Ben Cole's Body Shop'tan Ace. Son siparişinizle ilgili arıyorum."

"Bir sorun mu var?" diye sordu müşteri.

Federallerin her zaman bir ipucu vardı. Bu planı daha önce denemişlerdi ve onları telefona bağladığımda, müşterinin bu işin içinde olup olmadığını anlamak benim için kolaydı. Ayrıca, insanlara göre *hafif* bir avantajım vardı.

Ejderham çoktan canlanmış, konuşmayı dikkatle dinliyordu.

"Hayır, sorun yok," dedim. "Sadece büyük bir sipariş olduğu için teyit ediyorum. Arabaları gelecek hafta teslim edeceksiniz ve hepsi tam boya ve renkli camlarla başlayacak, değil mi?"

"Doğru."

"Bu araçlar son zamanlarda herhangi bir sorun yaşadı mı?" "...Sorun mu?"

"Sorun, kardeşim."

Hayatta olan herkes, bunun silah sesleri veya başka bir hasar olduğunu, ya arabada ya da onu süren insanlarda olduğunu anlardı. Müşteri bir saniye fazla tereddüt etti. "Hayır, sorun yok. Tamir işi değil, sadece özelleştirme."

Yalan. Gün gibi ortada. Ejderham bunu rüzgarda bir koku gibi hissedebiliyordu. Bu yeni müşteri bir federal ajandı.

"Harika," dedim. "O zaman bu siparişi yerine getirmekte sorun yaşamayız."

Haftaya uygun olduğunuzda arabaları getirin."

"Tamam," dedi bu "Bay White" ve telefonu kapattı.

Daha sonra bakmak için faturada müşterinin adını daire içine aldım. Beni silah kaçıırken yakalamaya kaç kez deneseler de, bu işe yaramayacaktı. Bir daha hapse girmem için cehennemde kar yağması gerekirdi. Bu federaller, arabalarını mükemmel bir şekilde tamir edilmiş ve içinde hiç silah bulunmayan halde geri aldıklarında büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaklardı. Adamlarıma arabaların para bölmelerini açmamalarını söyleyecektim.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. Ben cevap vermeden kapı açıldı, bu da sadece bir kişi olabileceği anlamına geliyordu.

"Selam, Ace," Hawk, arkasından gelen klasik rock müziğinin sesini bastırarak bağırdı. "Geciktiğim için özür dilerim, toplantı uzadı."

Hawk benden iki yaş büyüktü ve benim yardımcımdı. İkimiz de sarışındık, ama o tıraşlıydı, ben ise sakallıydım.

Alfa olarak klanımızı ben yönetiyordum. Beta olmasına rağmen, Hawk benim tutuklu olduğum süre boyunca sorumluluk üstlenip her şeyi yolunda tutmuştu. Ben serbest kaldığımda, yönetimi seve seve ona devretmiştim. Onun gibi bir kardeşim olduğu için çok şanslıydım.

Kapıyı kapattı ve ses yalıtımı rock müziğin sesini kesintiye uğrattı. Hawk rahatlamış görünüyordu. "O adamlar nasıl iş yapıyorlar bilmiyorum. Orada yüzde doksanı karaoke."

"Hey, işi halledebiliyorsa ne fark eder?"

"Ve para kazandırır," dedi Hawk. "Yeni faturalar nasıl görünüyor?"

"Biri federal. Diğerleri iyi görünüyor ama."

Hawk burnunu çektirdi. "Asla vazgeçmeyecekler, değil mi?"

"Hayır. Bu yüzden bu işten çıkıyoruz."

"Silah kaçakçılığını sevmediğini biliyorum, ama uyuşturucu kaçakçılığından çok daha güvenli," dedi Hawk.

Yüzümü buruşturdum. "Öyle diyorsun ama bunu kesin olarak bilmiyoruz." Silahlara yönelmeden önce, oto tamirhanesinde uyuşturucu satıyorduk. İyi para kazandırıyordu ve Meksika sınırının ötesinde güvenilir bir ürün kaynağımız vardı. Ama kaynağımız yakalandığında bizi ihbar etti. Federaller bana dağıtım suçlamasıyla dava açtı. Silahlar uyuşturucudan daha temiz bir işti, ama ben bundan hoşlanmıyordum ve bu durum ejderhamı tedirgin ediyordu. Yakalanmamızın sadece an meselesi olduğunu hissediyordum.

"Doğru. O zaman bu toplantının iyi geçtiğini duyunca sevineceksin." Hawk oturdu ve masanın üzerinden bana bir dosya klasörü uzattı. "Seni son kez hapishanede ziyaret ettiğimde bana söylediğini hatırlıyor musun?"

"Mia'nın hamile olduğunu söyledin, ben de bu işten çıkacağımızı söyledim. Üç yıl geçti, ama hâlâ çıkmadık. İşleri hızlandırmamız lazım. Bir şey olursa ve kızının hayatında bir şeyi kaçıırırsan..."

Hawk, ben yine o sarmalın içine girmeden önce elini salladı. "Ben de klanı terk etmeyeceğim. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Hawk'ın taşınmasını ve suç hayatını geride bırakmasını sağlamaya çalışmıştım. Ama o, kendisi çıkarsa benim de çıkmam gerektiğini ısrarla savunmuştu.

"Silah kaçakçılığı bize maddi açıdan çok yarar sağladı." Dosyayı açtı ve uzun bir sayı listesinin üzerine parmağıyla vurdu. "Hapishaneden bana verdiğin tüm talimatları uyguladım, parayı senin istediğin şekilde yönettim, tüm bunları yaptım. Çok büyüdü. Bu içki fabrikası fikrine şüpheyi yaklaştığımı biliyorum, ama bu adamlarla konuştuktan sonra, haklı olduğunu düşünüyorum. Bu harika bir fırsat."

Onun bu kadar heyecanlı olduğunu duyunca şaşırdım. Hawk bu görüşmeyi yapmakta hiç istekli değildi.

"Bu adamlar gerçekten önemli bir şeyin peşindeler. Değişkenleri sarhoş eden alkol aslında yok denecek kadar azdır. Onlar, *gerçekten* sarhoş eden alkollü birayı damıtmanın yolunu bulmuşlar. Biliyorum, çünkü toplantıdan sonra sarhoş oldum. Şimdi buna yatırım yaparsak, büyük para kazanacağız. Onların elinde büyük bir keşfedilmemiş pazar var. Al, belgelerine bir bak."

Belgeleri gözden geçirdim. Hawk daha cana yakın biriydi, ben ise iş odaklıydım.

Damıtım tesisinin tahminleri sağlam görünüyordu. Sağlamdan da öte. Aslında, gerçekten çok iyiydi. Yatırım yapmak için yeterli miktarda paramız vardı. Ve Hawk onlar hakkında haklıysa, tam da doğru zamanda bu işe giriyorduk.

Bu iş iyi giderse, klanımızı suç dünyasından sonsuza kadar kurtaracak girişim olabilirdi.

"Tamam," dedim. "Yapalım."

Hawk sırtıttı. "Tabii ki. Yapalım." Bana evrakları bırakıp, damıtım tesisinin çalışanlarıyla tekrar konuştuktan sonra arayacağına söz verdi.

Ayağa kalktım ve pencereye geri döndüm. Hawk çelik merdivenlerden aşağı koşarak dükkanın bitmemiş beton zeminine geri döndü. Eşi Mia, tulum giymiş, dalgalı saçlarını topuz yapmıştı ve açık garaj kapısına yaslanmıştı. İki yaşındaki kızları Bella, annesinin elini tutmuş, babasının merdivenlerden aşağı indiğini görünce heyecanla zıplıyordu. Hawk garajdan geçip Bella'yı kucağına aldı ve onu havaya kaldırdı. Ses geçirmez ofiste yeğenimin sesini duyamıyordum ama yüksek sesle güldüğünü görebiliyordum.

Harley'nin ne yaptığını merak ettim.

Onun tatlı yüzü hafızama gelir gelmez ejderham inlemeye başladı. Harley. Uzun kumral saçları, parlak mavi gözleri, yuvarlak yüzü ve o mükemmel kıvrımları. O, gördüğüm en güzel kadındı. Hatta, hala öyleydi.

Belki başka bir dünyada, Hawk ve Mia gibi bir hayatımız olabilirdi. Harley, benim eski tulumumu beline bağlayıp, yaz boyunca giydiği ince tişörtlerden birini giyerek garaja gelirdi. Belki beni ofisimden çıkarır ve geç bahar öğleden sonralarında çimlerde yuvarlanacağımız göle götürürdü.

Hâlâ onun kahkahasının sesini hatırlıyorum. Mükemmel, yumuşak dudaklarını. Yatağımın çarşaflarına uzanmışken teninin kokusunu.

Ejderham yine inledi ve ben de bu anıya fazla kapılmadan onu zihnimden uzaklaştırdım. Gerçek şu ki Harley gitmişti. Ona onu sevdiğimi söyleyemeden hapse atılmışım. Ejderhamın tek istediği bu olmasına rağmen, onu kendime ait ilan etme şansım hiç olmamıştı.

Ama en iyisi böyleydi. O yaz, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Harley tatlı, yumuşak bir kızdı ve bu boktan hayata bulaşmayı hak etmiyordu. O yaz ona dokunmadan önce bile, bensiz daha iyi olacağını biliyordum. Yine de ne ben ne de ejderham ona karşı koyamadı.

Onu reddetmek zorunda kalmamıştım. Federal ajanlar beni hapse attıklarında bu kararı benim yerime onlar vermişti. Onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu. Yedi yıl sonra çıktığımda, o çoktan gitmişti ve onun için ben muhtemelen yaz aşkı olarak uzak bir anıdan ibarettim.

Hawk'ın bir eliyle Mia'nın, diğer eliyle Bella'nın elini tutup onları arabasına götürdüğünü izledim. Motosikletinden, arkasında çocuk koltuğu olan bir SUV'ye geçmişti. Açıkçası, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Bu yatırım işe yararsa, sonunda suç dünyasından tamamen çıkabilirdik.

Belki o zaman, benim dünyam Harley için güvenli olurdu.

Bu saçma bir fikirdi. On yıl geçmişti. Bildiğim kadarıyla, mutlu bir evliliği ve çocukları vardı — ama bu düşünce ejderhamı öfkeyle kükretmeye başladı.

Belki de buna değerdı.

Belki de onu bulmam gerekiyordu.

HARLEY

Te hafta sonra

"YOL NE KADAR SÜRER?" diye sordu Dylan.

"Üç saat, evlat," dedim.

Dylan, balonun havası iniyormuş gibi bir ses çıkardı. Bagajının üzerine eğildiğinde, kendisi de balon gibi görünüyordu.

"Onun için üzgünüm," dedim araba kiralama kontuarındaki görevliye. "Uzun bir gün geçirdik."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Sabah saat beşte evden aceleyle çıkmıştık, ancak Syracuse'a giden uçağımız ertelendi, ertelendi ve ertelendi, sonra da inişten önce üç saat boyunca türbülans yaşadık. Dylan cesur bir çocuktü, ama gücü tükeniyordu.

"Anne, tüm vücudum gergin." Görevli kaşlarını kaldırdı.

"O iyi," dedim ona. Sonra, "Sen iyisin, bu normal."

Gerçekten iyi olup olmadığını bilmiyordum. Ama kendini kötü hissediyorsa ya da bir değişiklik olacaksa, onu kalabalık havalimanından çıkarıp arabaya bindirmek en iyisi olurdu. En azından orada biraz mahremiyetimiz olurdu.

Evrakları doldurduktan sonra, acente arabamızı getirmek için uzaklaştı. "Dyl, biz beklerken sen gidip otomat makinesinden bir soda alsana."

Normalde, Dylan öğleden sonra soda içme fikrine çok sevinirdi, çünkü ben biraz sağlık düşkünüydüm. Bugün ise, somurtarak parayı aldı ve kendini tezgahdan uzaklaştırarak köşedeki otomat makinesine doğru sürükledi.

Telefonumu çıkardım ve Suri'yi aradım.

"Selam Harley, güvenli bir şekilde indin mi? Tatilinin tadını çıkarmaya hazır mısın?"

"Tatil" kelimesini kullanır mıydım, bilmiyorum," diye itiraf ettim.
"Dylan hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Bütün yolculuk boyunca çok yorgundu ve şimdi de cildinin gergin olduğunu söylüyor. Bu sana normal geliyor mu?"

"Ejderhalar için Ejderhalar için? Maalesef evet. Bu olabilir olabilir gerçekten rahatsız edici olabilir. Diğer şekil değiştirenlere göre daha fazla.

"Harika. Nasıl bir şey? Onu halka açık yerlerden uzak tutmam gerekir mi?"

"Hayır, hayır, bir süre daha sorun olmaz. Ama ilk dönüşümün her zaman çok zor olduğunu bilmelisin, ejderhalar için bu iki kat daha zor."

"Neden? Okuldaki kurt şekil değiştirenler için böyle görünmüyordu."

"Ejderhaların daha fazla... parçası var, tabiri caizse. Kurt bir memeli, değil mi? Dönüşümün temelini zaten oluşturuyor. Biraz büyüme oluyor, ama eller pençe gibi, tüyler de kürk gibi, değil mi? O kadar da farklı değil."

Bana oldukça farklı geldi, ama o beni göremese de başımı salladım. "Doğru."

"Ejderhaların insanlarla pek ortak parçaları yok. Dönüşüm geçirenler kanat, kuyruk ve pul geliştirmek zorundalar, bunların hepsi insan anatomisinden çok farklı. Onun ejderhası *nasıl* büyüyeceğini bulmak için fazla mesai yapıyor. Bazen bu süreç biraz çığırından çıkıyor. Ben ergenlik çağındayken, o kadar heyecanlıydım ki kuyruğum birdenbire ortaya çıkardı."

"Beklenmedik bir şekilde mi?"

"İstem dışı bir tepki. Pençelerimle ve ateşimle oldu."

"Suri, lütfen Dylan heyecanlanırsa kazara her şeyi ateşe vereceğini söyleme."

Bu, Suri'yi güldürdü. "Hayır, muhtemelen olmaz. Belki burada orada birkaç duman bulutu çıkar. Ama onu efendisine götürmen iyi olur."

"Keşke ona yardım edebilseydin. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını hâlâ bilmiyorum."

Suri iç geçirdi. "Yapabilseydim yapardım, biliyorsun. Amcam ilk dönüşümde bana yardım etti, ama bu sadece babam

zaten vefat etmiş olduğu için işe yaradı. Ejderhan ilk dönüşümünde her zaman efendisini arar. Güvenebileceğini düşündüğü tek ejderha odur. Dylan bir alfa ise, onu itaat ettirebilecek tek kişi efendisi olacaktır. Ne yazık ki, bu itaat ilk dönüşüm sırasında çok önemlidir."

"Yani, etrafı ateşe vermez mi?"

"Bir bakıma," diye itiraf etti Suri. "Genç ejderhalar güçlüdür. Dylan'ın çok güçlü olacağını hissediyorum. Ejderhasını evcilleştirmesine yardım edebilecek biri yanında olması en iyisi. Bu arada, çok stresli olmamasına dikkat et ve istediği kadar uyumasına izin ver."

"Teşekkürler. Onun için doğru seçim olduğunu biliyorum, sadece..."

"Bunun senin için doğru seçim olup olmadığını bilemezsin," diye ekledi Suri. Nefes verdim. "Evet. Zor olacak. Ama Dylan için buna değecek."

Koridorun karşısında Dylan, kafasını otomat makinesinin serin tarafına yaslamış, onun gitmesini bekleyen ve soda almak isteyen insanları fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Umarım öyledir," dedim. "Teşekkürler, Suri."

Aramayı bitirdiğimde emlakçı anahtarlarla geri döndü. Ona teşekkür ettim, sonra Dylan'a gelmesini işaret ettim.

Arabaya vardığımızda valizimi neredeyse düşürüyordum. "Ciddi misin?"

"Elimizde kalan tek standart kiralık araba bu," dedi acente. "Daha üst bir model istiyorsanız, iki kapılı coupe'lerim var..."

"Gerek yok," dedim, Dylan'ın gözlerinde heyecan parıltısı belirmeden önce. Oğlum arabada olduğu sürece, bu virajlı dağ yollarında spor araba kullanmayacaktım. Bize verdikleri kiralık araba, en az on yıllık beyaz bir SUV'ydi. Boyası çizikti ve tekerlek yuvaları, düzgün yıkanmamış gibi hala çamurluydu. İç çekerek bagajı açtım ve valizlerimizi içine attım. En azından sigara veya eski fast food kokmuyordu.

Üç saatlik bir yolculuktan sonra, bir daha asla görmeyeceğimi sandığım yer olan Lakeview, New York'a varacaktım.

Dylan yolcu koltuğuna oturdu. Kalabalık havaalanından çıktığımız için artık daha rahat görünüyordu, ama Dodge Charger sürme fırsatını kaçırdığımız için şikayet etmiyordu

Bu, onun karakterine uymayan bir davranıştı. İcini çekip koltuğa derinlemesine gömüldü, sonra kulaklıklarını takıp pencereden dışarı bakmaya başladı. Ben de kuzeye doğru yola çıktım.

Sürüş sırasında ona biraz huzur ve sessizlik verdim, bunu hak etmişti. Bir saat boyunca böyle sürdük. Otoyol daraldıkça şehirler kasabalara dönüştü ve manzara uzaktaki yemyeşil bitki örtüsü ve dağlarla doldu. Yakında durmak için bir yer kalmayacaktı, bu yüzden iyi tavuklu sandviç yapan yerel bir mekanın reklamını yapan bir çıkışa saptım. Dylan, arabaya servis noktasında neşelendi. Yemekler genellikle onda böyle bir etki yaratırdı. Ben sürerken yemek için kendime patates kızartması aldım, Dylan ise iki tavuklu sandviç ve bir seferde yiyebileceğimden çok daha fazla yan yemek aldı.

Drive-thru'dan çıktığımda, Dylan kulaklıklarını tekrar takmaya hazırlandı.

"Hey, evlat?" O yapmadan önce sordum. "Biraz konuşacak kadar enerjin var mı?"

Dylan iç geçirdi ama başını salladı. "Yemeye devam edebildiğim sürece."

"Seni yemek yeme fırsatından asla mahrum bırakmam," dedim, elimi kalbimin üzerine koyarak. "Dinle, Lakeview'a neden gittiğimizi bildiğini biliyorum."

"Mama Liz'i görmek için," dedi Dylan. "Temiz hava. Manzara değişikliği. Bütün o şeyler."

"Doğru," dedim küçük bir gülümsemeyle. Dylan anneme hep *Mama Liz* derdi. Annem, Granny gibi eski moda bir isimle çağrılmayı asla kabul etmezdi.

"Daha fazlası var," dedim. "Sonunda babanla tanışma vaktin geldi."

Dylan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. O kadar hızlı dikleşt ki, kucağındaki patates kızartması ve acı biber neredeyse yere düşecekti. "Ciddi misin? Beni babama mı götüreceksin?"

Dylan'ın Stephan'ı "babası" olarak adlandırması hala garip geliyordu. Beni hamile bırakmıştı, ama hiç baba olmamıştı. Ben buna izin vermemiştim, güvenli değildi. Dylan'ın Stephan'la şimdi görüşmesine izin vermenin güvenli olup olmadığından hala şüpheliydim, ama başka seçeneğim var mıydı? "Suri ile bu konuyu konuştum. Değişim çağına girerken, yaratıcının yanında olman gerekecek."

"Suri bu konuda yardımcı olamaz mı?"

"Yapabileceğini düşünmüştüm," dedim. "Aksi takdirde, bir çözüm bulmaya çalışırdım, ama bu durum... beni hazırlıksız yakaladı. Suri, ejderhanın güçlü olduğunu ve ilk dönüşümün için ejderhanın babasına ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Tuhaf," dedi Dylan, patates kızartması yemeye devam ederken. Ejderhası hakkındaki bu bilgi onu hiç etkilememişti. Dokuz yaşında olmanın avantajı, sanırım. "Nasıl biri? Babam mı?"

Mırıldandım ve direksiyonu daha sıkı tuttum. İki şeritli otoyol önümüzde sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Bu, konuyu konuşmak için mükemmel bir zamandı. Tek yapmamız gereken sürmektir. Dikkatimizi dağıtacak okul ya da iş sorumluluklarımız yoktu. Hatta son birkaç gecemi, Dylan kaçınılmaz olarak sorular sormaya başladığında tam olarak ne söyleyeceğimi düşünerek geçirmiştım. Ama yine de kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "O... karmaşık birisi."

"Karmaşık mı? İyi bir adam mı?"

Hayır. O bir gangster ve mafya patronu. Ama bunu oğluma söyleyemezdim. "O her zaman nazikti. Ve tatlıydı." Bana karşı. Belki diğerlerine karşı değil. "Ama hayatında bazı kötü kararlar verdi."

"Ne gibi?"

"Para meseleleri," dedim. "Yetişkinlerin meseleleri."

Dylan kaşlarını çattı, bu cevaptan açıkça memnun değildi. "Ne iş yapıyor?"

"O bir iş adamı. En azından son gördüğümde öyleydi." Elbette, işleri çoğunlukla paravan işlerdi, ama yine de gerçek işlerdi.

"Ne tür bir iş? Yetişkinlerin işleri deme."

Gülerek cevap verdim. Dylan bazen kendi iyiliği için fazla akıllı olabiliyordu. "Hatırladığım kadarıyla, bir oto tamirhanesi işletiyordu."

"Araba tamircisi gibi mi?" Dylan gözlerini kocaman açarak sordu. "Vay canına. Harika."

Görme şansım olur mu?"

"Bilmiyorum, Dyl." Lakeview'da geçireceğimiz zamandan ne beklemem gerektiğini hiç bilmiyordum.

Keşke Stephan gibi bir adama hiç aşık olmasaydım. Onunla tanıştığım anda benim için kötü biri olduğunu anlamıştım. Ama onda karşı konulmaz bir şey vardı. Sadece görünüşü değildi - gerçi inanılmaz derecede yakışıklıydı. Sadece benim görebildiğim yumuşak tarafıydı.

Diğerlerine karşı soğuk, hatta korkutucuydu. Ama bana karşı koruyucuydu ve o yaz, onun yanında kendimi güvende hissetmişim.

En azından bir süreliğine.

Ama pişman değildim. Stephan bana tüm o kalp kırıklıklarını yaşatmış olsa da, bana hayatımın en güzel kısmını vermişti. Oğlumu.

"Başka ne var?" diye sordu Dylan. "Ailesi var mı? Amcam ya da teyzem falan var mı?"

Dylan'ı hayatının bu kısmından korumak için çok uğraşmışım, ama şimdi her şey ona açığa çıkacaktı. Tanrım, neye bulaştığımı hiç bilmiyordum.

Yolculuk sırasında, sorularını elimden geldiğince cevapladım. Otoyol, New York'un kuzeyindeki dağların arasından geçerek sonunda Lakeview kasabasına ulaştı. Büyük bir kasaba değildi, ama küçük de değildi. Kasabayı kalın ormanlar ve yüksek dağlar çevreliyordu ve tabii ki vadide kasabanın adını taşıyan göl vardı. Ejderha dönüşümcülerin klanlarını kurmaları için mükemmel bir yerdi. Burası bir turizm merkezi olduğu için, burada sürekli yaşayanların çoğu Stephan'ın klanını yeterince tanıyor ve onlardan uzak duruyorlardı.

Annem, Lakeview'in doğu tarafında sevimli bir A-çerçeve kulübede yaşıyordu. Büyük bir arsa üzerinde küçük bir evdi, ama biraz harap durumdaydı. Çatı ve evin etrafını saran veranda biraz onarıma ihtiyaç duyuyordu.

Çakıllı araba yoluna park ettim ve derin bir nefes aldım. Annem geleceğimi biliyordu, ama bu onu görmek için daha heyecanlı olmamı sağlamadı. İlişkımız kötü değildi, ama büyümek zor olmuştu. Onu görmeyeli birkaç yıl olmuştu. Çocukken bir ebeveyne ihtiyacım vardı, ama annem her zaman daha çok bir arkadaş olmak istemişti. O pek şefkatli bir tip değildi ve benim velayetimi isteyerek babama bırakmıştı.

Hiç anne olmak istememişti, büyükanne olmak da istemiyordu. Ama elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk.

Dylan arabadan indi ve garaj yolundan koşarak verandaya çıktı. "Anne Liz!"

Ön kapı açıldı ve Dylan, sanki tam yetişkin bir ejderha gibi anneme doğru koştu.

"Oof!" Dylan onu neredeyse yere düşürüp eşiğin ötesine, evin içine ittiğinde annem böyle dedi. Gülerek dengesini yeniden kazandı, sonra verandaya çıktı. Annem omuzlarına kadar uzanan gri saçları vardı ve dar kot pantolon ve flanel gömlek giymişti. Büyükannesi olarak anılmaktan hoşlanmazdı, büyükannesi gibi görünmekten de hoşlanmazdı.

"Dylan! Bir bakayım sana!" Dylan'ın omuzlarına ellerini koyarak geri adım attı ve onu baştan aşağı süzdü. "Tanrım, ne kadar uzamışsın!"

"Son iki yılda bir ot gibi uzadı." Arabanın kapılarını kapatıp verandaya çıktım. "Bacakları uzadı."

Tıpkı babası gibi. Ama bunu söylemedim. Anneme Dylan'ın babasından hiç bahsetmemiştim ve bu haberi vermek istemiyordum.

"Hadi, bu kadar yolculuktan yorulmuş olmalısın," dedi annem. Dylan'ı tekrar kucakladı, sonra bana döndü. Beni kısa bir kucaklamaya çekti, sonra kapiya doğru el salladı. "Çantaları sonra alırsınız."

Kulübe rahat, tümü sert ahşap zeminler ve açıkta kalan ahşap kirişlerden oluşuyordu. Alt katta büyük bir açık oturma odası ve mutfak vardı, büyük bir şöminenin önünde eski, aşırı doldurulmuş mobilyalar duruyordu, sanki ben buraya son geldiğimden beri hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. "Sana odanı göstereyim Dylan," dedi annem. "Yorgun görünüyorsun. Biraz uyumak ister misin?"

Dylan başını salladı ve ikisi birlikte üst kata çıktılar.

İç çekerek, aşırı doldurulmuş kanepeye çöktüm. Kitaplıkta aynı eski gizem romanları vardı. Şöminenin üzerinde aynı eski arkadaşlarının fotoğrafları ve Dylan'ın tek bir bebek fotoğrafı vardı. Tanrım, tekrar burada olmak çok garipti.

Annem aşağı indi. "Hemen uykuya daldı. Seyahat onu çok yormuş olmalı."

"Seyahat ve ergenlik," dedim. "Eğer yapabilseydi, geceleri on beş saat uyurdu."

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu annem mutfığa girerken. "Bir kadeh şarap?"

"Hayır, gerek yok," dedim elimi sallayarak.

Annem kendine bir kadeh doldurdu, tabii ki, sonra kanepeye yanıma oturdu. Şarabından bir yudum aldı ve sonra bana bekleyişle kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" diye sordum.

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin? Son dakika tatili için Lakeview'a kadar gelmediğini biliyorum."

İç geçirdim ve başımı kanepenin arkasına yasladım. Her zaman iyi anlaşılmamasak da, annem beni hala iyi tanıyordu. "O... Dylan."

Bir an durakladı. "O iyi mi? Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Bir sorun yok, sadece dönüşüm ergenliği."

"Tamam..."

"Atlanta'da kendi başımıza halledebileceğimizi düşünmüştüm, ama bu konuda gerçekten zorlanıyor. Bu yüzden bu kadar yorgun. Biraz araştırma yaptım ve güvenli bir ilk dönüşüm geçirmesi için babasının yanında olması gerekiyor gibi görünüyor."

"Ve babası Lakeview'da," dedi annem. "Mm. Mantıklı. Artık Doğu Kıyısı'nda pek fazla ejderha şekil değiştiren kalmadı, bu yüzden babasının kulüpteki adamlardan biri olduğunu düşündüm. Peki, kim o? Biliyor musun?"

"Tabii ki *biliyorum*," dedim.

Annem teslim olarak ellerini kaldırdı. "Ne? O zamanlar ne kadar vahşi olduğunu bilmiyorum!"

"Hiç de çılgın değildim."

"Dönüşenlerle takılacak kadar çılgındın." "*Anne*.

Lütfen."

"Tamam, söyle bana. Şanslı ejderha kim?"

Bir an dudaklarımı sıkıştırdım, sonra nefes verdim ve sonunda ona gerçeği söyledim. "Stephan."

"Ne?!" Annem haykırdı. "*Ace mi* demek istiyorsun? Klanın *lideri* Ace mi?" "Şşş, Dylan'ı uyandıracaksın! Evet, *Ace*. Bana karşı hep Stephan'dı benim için."

"Tanrım, kızım, beni öldüreceksin." Annem

"Ace'in Dylan'ın babası olduğunu asla tahmin edemezdim. Ama şimdi düşününce, bir benzerlik var..."

"Görünüşe göre Stephan bir alfa olduğu için Dylan da muhtemelen öyledir. Bir alfa ejderha sadece *babasının sözünü* dinler. İşte buradayız."

"Harley, o yazdan beri Ace'in ne yaptığını biliyor musun?"

"Hayır, iletişimde kalmadık. Açıkçası. Dylan'ı bilmiyor."

Annemin telefonu, ekranı aşağıya bakacak şekilde sehpaye bırakılmıştı ve titremeye başladı. Telefonu aldı, ekrana bakarak kaşlarını kaldırdı ve aceleyle ayağa kalktı. "Bir saniye bekle. Buna bakmam lazım."

"Ne? Anne! O ne yapıyormuş?"

Şarabını aldı ve telefonu omzuna sıkıştırarak merdivenlerden yukarı koştu.

Klasik Liz Founy. En çok ihtiyacım olduğu anda beni görmezden geliyor. Kafamı sallayarak mutfığa gittim. Havaalanında yediğim berbat öğle yemeğinden beri sadece patates kızartması yemiştım ve acıkmaya başlamıştım. Buzdolabını açtım. Bira ve baharatlar. Dolapları kontrol ettim. Son kullanma tarihi geçmiş makarna ve... Daha fazla baharat. Şarap rafı doluydu ve lavabonun üzerindeki dolap da bir içki dükkkanı kadar doluydu.

Harika. Şimdi bir de akşam yemeğimizi halletmem gerekecek. Annemin boktan bir pizza siparişi dışında başka bir şey düşüneneğini düşünmem ne kadar saçma. Dylan'ın bugün en azından *bir tane* gerçek sebze ihtiyacı vardı.

Kendime küçük bir kadeh şarap doldurdum, sonra Suri ve Cassidy'ye birkaç mesaj atarak ve iş e-postalarımın sonuncularını yanıtlayarak biraz zaman geçirdim. İşimi bitirdiğimde annem aşağıya inmişti. Ama şimdi farklı giyinmişti. Aynı dar kot pantolon, ama üzerine dar beyaz bir tişört, kalın topuklu ayakkabılar giymiş ve kırmızı ruj sürmüştü.

"Acele etmeliyim tatlım," dedi annem. "Biraz dışarıda olacağım, sen ve Dylan kendinizi evinizde hissedin, tamam mı? Buzdolabının yanında iyi yemek sipariş edebileceğiniz yerlerin listesi var."

"Ne oluyor anne, randevuna mı gidiyorsun?"

"Görüşürüz, tamam mı?" dedi annem ve kapıdan çıktı.

"Ace ne yapıyor?" diye boş eve sordum. Tabii ki cevap yoktu.

DYLAN, saçları kuş yuvası gibi dağınık, seyahat ederken giydiği kıyafetlerle aşağı indi. Bana birkaç kez bulanık gözlerle baktı. "Anne? Mama Liz gitti mi?"

"Evet, planları vardı," dedim. "Ama daha sonra geri dönecek." "Acıktım," dedi utangaç bir şekilde. "Akşam yemeğinde ne var?"

Market alışverişine çıkmam *gerektiğini* biliyordum, ama uzun bir seyahat gününün ardından, mikrodalgada donmuş yemeği ısıtmak bile çok zor geliyordu. "Pizza nasıl olur?"

"Pizza!" diye sevindi Dylan.

"Umarım şehir merkezindeki iyi yer kapanmamıştır. Sonra market alışverişi yaparız." Annem bunu yapmaya niyetli olmadığına göre, kaldığımız süre boyunca mutfağını doldursak iyi olur.

Arabaya geri döndük. Anahtarı çevirdiğimde motor biraz direndi ama sonunda çalıştı ve annemin evinden ayrılıp Lakeview'e doğru yola çıktık.

Lakeview şehir merkezinin ne kadar sevimli olduğunu unutmuşum. İki katlı binalardan oluşan uyku bir yerd, bu yüzden şehri çevreleyen dağlar gökyüzüne doğru yükselirken daha da büyük görünüyordu. Yerel çömlek ve giysiler satan küçük dükkanlar, çeşitli restoran ve kafeler ve hatta eski moda bir soda çeşmesi ile mükemmel bir küçük turistik yerd.

Ve şansımıza, köşedeki eski pizzacı hala açıktı.

Şehir merkezi biraz kalabalıktı, dar kaldırımlar dükkanlara giren çıkan insanlarla doluydu. Kolumu Dylan'ın omuzlarına attım. Bu sıradan bir hareketti, ama içimdeki koruma içgüdüsünden kaynaklanıyordu. *Onun* bakışları fark edip etmediğini bilmiyordum, ama ben kesinlikle fark etmiştim. Yürürken, pek çok kişi Dylan'a, sonra da bana şaşkın ve hatta şok olmuş ifadelerle baktı. Hiçbiri bir şey söylemediği için minnettardım. Annem Dylan ile Stephan'ın birbirine benzediğini söylediğinde, bu ciddi bir understatement'ti. Dylan tıpkı babasına benziyordu. Benim alaycılığımı, inatçılığımı ve bağımsızlığımı almıştı, ama tüm görünüşü Stephan'dan gelmişti. Komik olan, akşam dışarı çıkan bu rastgele vatandaşların bunu fark etmiş olmasıydı, ama kendi annem fark etmemişti. Komik ve üzücü. Annem dikkatini vermekte hiç iyi değildi.

"Ne tür pizza alalım?" Dylan dükkana girerken sordu. "Vay canına, şu büyük fırına bak!"

"Ne istersen, ama en azından bir sebze seç" dedim. "Böylece kendimi daha iyi hissederim."

Arka köşede oturduk ve büyük bir pizzayı paylaştık. Paylaştık derken, Dylan altı büyük dilim yedi, ben ise iki dilim. Güzeldi, ama neredeyse gerçek dışı gibiydi. Eskiden annemle buraya gelirdim. Kalbim biraz acıdı, eski bir nostalji duygusu uyandırdı. En azından pizza hala lezzetliydi.

Yedikten sonra Dylan'ın keyfi çok daha iyi oldu. Onu çok kalabalık olan dondurma dükkanından uzaklaştırdıktan sonra arabaya geri döndük — "Markette alırsınız, söz veriyorum" — çünkü *daha fazla* meraklı bakışlara maruz kalmak istemiyordum.

Büyük bir market alışverişinden sonra yatağıma girecektim. Uyuyacaktım. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Arabaya bindim ve anahtarı çevirdim. Motor tekledi.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım ve anahtarı tekrar çevirdim. Yine tekledi.

Tıkırdamay
a devam
etti.

Tekledi.

"Anne?" diye sordu Dylan. "Bozulmuş mu?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum," dedim, "ama belki de spor arabaya para harcamalıydık."

Üç denemeden sonra motor teklemeyi bıraktı. Tamamen durmuştu. Dylan yolcu koltuğunda beklerken ben kiralama şirketini aradım. Saat geç olmuştu ve kapanmadan hemen önce onlara ulaşabildim. Telefonda yorgun sesli bir adam, yerel tamirciyle iletişime geçip çekici göndereceklerini söyledi.

Harika. Şimdi *çekici* çağırmam gerekiyordu. Bu gün gittikçe daha da iyiye gidiyordu.

Yolcu kapısını açtım ve kafamı içeri soktum. "Market alışverişini unut, evlat. Çekici yolda."

"*Şimdi* dondurmacıya gidebilir miyiz? Hemen şurada!"

İç çekerek ona on dolarlık bir banknot uzattım. "Tamam. Bir külah al ve hemen buraya gel, tamam mı?"

Bir milyon yıl — tamam, on beş dakika — bekledikten sonra, parlak siyah bir çekici, işaret-siz, nihayet sokağa geldi. Dylan ve ben, şoförle konuşmak için SUV'den indik. Çekicinin şoför tarafındaki kapısı açıldı ve soluk kot tulumlu uzun boylu bir adam dışarı çıktı.

"Harley Founty," dedi.

Telefonumu kaldırıma düşürmek üzereydim. "*Hawk?*"

"Demek gerçekten sensin," dedi adam. "Ajan bana adını verdi, ama gerçekten düşünmemiştim... Vay canına. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Hawk, Stephan'a benziyordu, ancak Stephan daha iri, daha uzundu ve Hawk'ın yeşil gözlerinin aksine ela gözleri vardı. Beni gördüğünde benim kadar şok olmuş görünüyordu. Stephan'ı görmek için kendimi o kadar yoğun bir şekilde hazırlamıştım ki, onun tüm klanını da göreceğimi hatırlamak için hiç enerji ayırmamıştım.

Hawk yavaşça bana yaklaştı, kollarını bana sarılmak için uzattı ve ben ne olduğunu anlamadan onu kabul ettim. Beni bir kez sıkıca sarıldı, sonra geri çekildi. "Seni görmek güzel, Harley. Gerçekten. İyi görünüyorsun."

"Sen de," dedim, hala şok halindeydim.

"Seni Lakeview'e geri getiren ne?" diye sordu Hawk. "Neredeyse on yıl oldu, değil mi?"

"Anne!" Dylan, dondurma dükkanından, üstüne üstüne yığılmış dondurma külahlarıyla koşarak çıktı. "Burada *mısır* aromalı dondurma var! Çok garip ama çok lezzetli, mutlaka denemelisin!" Yanımda durdu ve dondurmayı yaladı.

Hawk, Dylan'a baktı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Hawk'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Artık dostça ve sıcak bakmıyordu. Soğuk bakıyordu, *korkutucu* bakıyordu. Yeşil gözleri bana kaydı.

"O bilmiyor," diye fısıldadım.

Hawk kısa bir süre gözlerini kapattı. "Harley, o çıldıracak."

"Biliyorum."

"Bu bombayı patlatacak kişi ben olmayacağım. Bu kesin," dedi Hawk.

"Teşekkürler," dedim sessizce.

"Vay canına," dedi Dylan, sanki Hawk'ın orada olduğunu yeni fark etmiş gibi başını kaldırarak. "Sen uzunsun."

"Bu Dylan," dedim.

Hawk güldü ve yüzüne yeniden sıcaklık geldi. "Evet, öyleyim. Bir gün sen de bu kadar uzun olabilirsin."

Dylan göğsünü ovuşturdu. "Tuhaf."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ejderham onu gördüğüne sevindi," dedi Dylan, sonra Hawk'a baktı. "Ama ben senin kim olduğunu bilmiyorum."

Hawk'ın yeşil gözleri yumuşadı. "Ejderhan aileni tanıyor."

Dylan'ın ağzı açık kaldı. Bana, sonra Hawk'a baktı. "Sen... sen benim babam mısın?"

Hawk kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ben hafifçe başımı salladım. Sonra Hawk tekrar güldü ve diz çökerek Dylan'ın göz hizasına geldi. "Hayır, değilim. Ben Hawk. Ben senin amcamım."

"Amcam." Dylan'ın gözleri büyüdü. "Yani babamı tanıyor musun?" "İstediğimden biraz daha iyi," dedi Hawk.

"Vay canına." Dylan yine göğsünü ovuşturdu. "Bu, ejderhamı çok mutlu etti."

"Dyl, lütfen arabadan çantalarımızı al," dedim. "Ve üzerlerine dondurma dökme."

"Tamam, tamam," dedi ben ona anahtarları verirken.

Dylan bagajla uğraşırken, Hawk bana döndü ve elini saçlarında gezdirdi. "Bu gece tesise geleceksin."

"Daha bugün geldik," dedim. "Ve bu araba hakkında hala bir şeyler halletmemiz gerekiyor..."

"Arabayı biz hallederiz," dedi Hawk. "Garajdan başka birini gönderip arabayı almasını sağlayacağım. Sen ve Dylan benimle gelmelisiniz."

Etrafına bir göz attı, sonra sesini alçaltarak, "Harley, oğlun ilk dönüşümüne çok yakın. Ejderhasının serbest kalmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Bunu ne kadar ertellersen, onun için o kadar zor olacak," dedi.

"Nasıl anladın?" diye sordum.

"Ejderham hissedebiliyor," dedi. "Bu çocuğun ejderhası bu kadar güçlüyken, Ace bu mesafeden bile bir şeyler hissediyor mu acaba?"

Bu gece gerçekten gelmelisin."

"Bu gece mi?" Dylan, çantalarımızı kaldırıma ayaklarımızın dibine bırakırken sordu. "Nereye gidiyoruz anne?"

İç geçirdim. Market alışverişi buraya kadarmış. Akıl sağlığımın kalan kırıntıları da buraya kadarmış. "Görünüşe göre Hawk'la gidiyoruz, Dyl."

ACE

Barın cilalı yüzeyine yaslandım ve Striker'a bardağımı salladım. Kulüp evi patlayacak kadar dolu olsa da, ben klanın alfasınıydım ve bu nedenle Striker her zaman benim ihtiyaçlarımı göz önünde bulundururdu. Ve bu gece ihtiyacım olan şey güçlü bir içkiydi. Alkol beni hiç sarhoş etmezdi, ama bu beni denemekten alıkoymazdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Striker. Bu gece bar görevinde olmasına rağmen, aynı zamanda bizim infazcılarımızdan biri olarak da görev yapıyordu. Uzun boylu ve geniş göğüslüydü, sırtında klanımızın amblemi olan yıpranmış bir deri ceket giyiyordu. Fazla konuşmazdı, ama tek bir sert bakışıyla sorun çıkaranları susturabilirdi - bir infazcı için mükemmel bir özellik.

"Evet, sadece yorgunum." Bundan daha fazlası vardı, ama ne olduğunu tam olarak belirleyemiyordum. Kendimi... keyifsiz hissediyordum.

Striker ikna olmuş görünmüyordu, ama ısrar etmedi. Barın diğer tarafına geçip birkaç misafirimize içki doldurdu.

Etrafımda, müzik ve kahkahalar loş kulüp evinde yankılanıyordu. Burası, bir bar ile iyi bir arkadaşın oturma odasının karışımı gibi, büyük ve rahat bir alandı. Kanepeler, bilardo masaları, büyük bir arka veranda ve duvara asılmış birkaç doldurulmuş geyik kafası vardı. Tipik bir cuma gecesi — sürünün gevşediği, rahatladığı, birkaç içki içip hoparlörlerden çalan klasik rock müziği dinlediği bir zaman.

Ancak sadece bizim klanımız yoktu. Cuma günleri kulüp evi herkese açıktı ve mekan Lakeview ve çevre kasabalardan gelen insanlarla doluyordu. Gelenlerin çoğu şekil değiştirenlere meraklıydı ya da onlardan biriyle yatma şansı yakalamayı umuyordu. Alkol şekil değiştirenlere etki etmiyordu, ama etrafta şekil değiştiren avcıları olduğu için barı dolu tutmak bizim için iyi oluyordu.

Evet, bu gece çoğunlukla şekil değiştirenlerin peşinde olanlar vardı. Şekil değiştirenlerin peşinde olanlar gerçekte ve Doğu Kıyısı'nda çok fazla ejderha yoktu. Bu da çoğunun bizim ne olduğumuzu görmek için bizim bölgemize geldiği anlamına geliyordu.

Ancak hepsi turist değildi.

Bakışlarım kanepeye kaydı. Klanımızın genç üyelerinden biri, bir elinde içkisiyle, diğer eliyle Blakely'nin beline sarılmış olarak kanepede uzanıyordu. Blakely, uzun boylu, atletik bir kadındı. Kızıl saçları kısa kesilmişti, erkeklerinki gibi, ama şık bir şekilde. Bir keresinde onunla bu konuda dalga geçtiğimde, buna bir isim vermişti — pixie cut mu? Kim bilir. Onun stil seçimlerinin nüanslarıyla pek ilgilenmiyordum. Bu gece, dekolteli siyah bir tişört ve dar siyah kot pantolon giyiyordu. İki elini de adamın göğsüne koymuş, onun söylediği bir şeye gülüyordu.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki, bakışları bana kaydı. Adamın göğsünü okşadı, sonra kucağından kaydı. Adam bir an hayal kırıklığına uğramış gibi göründü, ama başka bir kız hızla Blakely'nin yerini doldurdu — kesinlikle hareketli bir cuma gecesinin avantajı.

Blakely bana doğru yavaşça yürüdü ve dirseğini bara dayadı. "Selam Ace. Bu gece özellikle sinirli görünüyorsun."

"Sinirli değilim. Sadece gözümü dört açıyorum."

"Her zamanki gibi. Ben her zaman klan alfasının biraz daha mola hak ettiğini söylerim. Biraz stres atman mı lazım?"

Gözlerimi devirdim. "Hemen sadede geliyorsun, ha?"

O mırıldandı, sonra omzunu silkti. "Öyle bir şey." Parmak uçları kemer tokamdan göğüs kemiğime kadar göğsümde dans etti.

Onun dokunuşu içimde bir heyecan uyandırsa da, ejderham içimden homurdandı. Blakely seksi biriydi. Bu yadsınamaz bir gerçekte. Hapisteyken, tabiri caizse, hiç eş ziyaretim olmamıştı ve çıktığımda, biraz... Şey, aşırı telafi ettim. Kulüp kapısından giren birçok şekil değiştiren avcısıyla yattım, çünkü azgındım ve onlar kolaydı. Blakely her zaman en düzenli seks partnerimdi. Seksi, istekli ve son derece esnekti. Yatakta maceracı olması da fena değildi.

Ama Harley Founty dışında bir kadınla seviştiğimde, ejderham sinir ve tiksinti ile homurdanıyordu. Ona gerçeği ne kadar açıklamaya çalışırsam çalışayım, o bunu kabul etmiyordu. Ejderhalar mantıklı yaratıklar değildi. Ama gerçek, gerçektir. Harley gitmişti. Onsuz yaşamak zorundaydık. Yine de, Harley'den sonra, ejderhamın *kararsız* kaldığı bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. O her zaman homurdanıyor ve sinirleniyordu. Onun hayal kırıklığını görmezden gelmeye alışmıştım.

"Ne dersin?" diye mırıldandı Blakely. "Buradan gidelim mi? Senin evine gidelim mi?"

Belki de Blakely ile sevişmek tam da ihtiyacım olan şeydi. O biraz sert sevişmeyi severdi, bu yüzden genellikle sinirli görüldüğüm zamanlarda beni hedef alırdı. Sevişmeyle kavga arasında bir şeyleri severdi. Belki de onu eve götürmezdim, sadece üst kata, özel odalardan birine çıkardım...

"Ace!" Hawk kulüp binasının kapısından içeri girerken seslendi. "Buradasın!"

"Başka nerede olabilirdim ki?" dedim.

Blakely iç çekmesini bastırdı ve bir adım geri attı. Kardeşime parmaklarını salladı. "Merhaba, Hawk."

"Burada ne işin var?" diye sordum. "Bu gece Mia ve Bella ile birlikte olman gerekmiyor mu?"

"Planlar değişti," dedi Hawk. "Eve gelmen lazım. Hemen."

Hawk'ın ifadesi ölümcül derecede ciddiydi. O, iyi bir şaka fırsatını kaçırarak türden bir adam değildi, bu yüzden cuma gecesi bu ses tonunu duymak beni anında tedirgin etti. Her ne oluyorsa, bu önemli bir şeydi. Ve muhtemelen oldukça kötü bir şeydi. Hemen daha önce incelediğim faturaları düşündüm. Bir tanesi gözden kaçmış mıydı? Federal ajanlar kapımızı çalarak beni tekrar gözaltına almak mı istiyorlardı?

"Dükkan mı?" diye sordum. "Bir siparişi mahvettik mi?"

Hawk başını salladı ve içimi anında bir rahatlama kapladı. Her ne olursa olsun, en azından hapishaneye geri dönmeyecektim. En azından bugün değil.

"O zaman ne? Durum ne kadar kötü?"

"İşle ilgili değil," dedi Hawk. "Ama önemli. Şimdi benimle gelmelisin."
Blakely koluma dokundu. "Hadi ama Ace, işle ilgili değilse bir iki saat bekleyebilir..."

Onun dokunuşunu omuzlarımdan silkeledim. "Bir dahaki sefere, Blakely."

Hawk başını salladı ve ben de onu kalabalık kulüp binasından geçerek ön kapıya kadar takip ettim. Blakely'nin adımı seslendiğini görmezden geldim ve omzumun üzerinden Striker'a baktım. "Sorumluluk sende, Striker!"

O da selam vererek onayladı.

Grubumuz iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyordu. Bu geceki gibi yoğun bir gecede ayrılabilceğim ve kulüp binasının emin ellerde olduğunu bildiğim için minnettardım.

Hawk'ı eski Mustang'ine kadar takip ettim — Mia'nın arkada çocuk koltuğu olan sedanı aldığını varsaydım — ve yolcu koltuğuna oturdum. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Hawk Mustang'i geri vitese aldı ve kulüp binasından çıktı. Gölün etrafını çevreleyen çakıl yoldan, gölün diğer tarafındaki, karısı ve kızıyla yaşadığı kulübeye doğru yola çıktı. Sürerken bana yan gözle baktı. "Sana söyleyemem, ama sakın olmaya çalışman gerekiyor, tamam mı?"

Ejderhamın yalanı hissetmesini bekledim. Ama yalan yoktu. Ne olursa olsun, Hawk bana gerçekten söyleyemiyordu.

Bu beni daha da endişelendirdi. Ne haltlar dönüyordu?

Hawk kulübesine geldi, arabayı durdurdu ve derin bir nefes aldı. "Lütfen sakın olmayı unutma."

"Bunu tekrar tekrar söylemenin bir faydası yok." Arabadan indim ve kapıyı biraz gereksiz yere sertçe kapattım. Ejderham tetikteydi, havayı kokluyordu. Bir şey hissediyordu ve ben de öyleydim — derimin altında bir karıncalanma hissediyordum.

"Ace..."

Bunun ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Hemen. Hawk'ın verandasına çıkan merdivenleri çıktım, sonra ön kapıyı iterek açtım.

Kalbim durdu. Olduğum yerde donakaldım. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu değildi. *Harley* değildi.

Yıllardır unutmaya çalıştığım kadın.

Ejderhamın istediği tek kadın.
Kaderimdeki eş.

Hawk'ın oturma odasındaki eski deri koltukta oturuyordu ve hatırladığım kadar güzel görünüyordu, hatta *daha da* güzeldi. Mükemmel bir vücudu vardı. Koyu renkli kot pantolonunun paçaları kalçalarını dolduruyordu ve ön tarafında mezun olduğu üniversitenin logosu bulunan yumuşak, soluk mavi süveteri, mükemmel belini ve dolgun göğüslerini vurguluyordu. Uzun, kızıl saçları başının üstünde topuz yapılmıştı, ama birkaç tel saç, yuvarlak yüzünü ve parlak, sıcak mavi gözlerini çerçevelemek için kaçmıştı.

İçimdeki ejderha, taleplerini haykırarak çırpınıyordu. O *Harley*'di. Eşimiz, *kaderimizde yazılı eşim*. Bizim birlikte olmamız gereken tek kişi oydu.

"Merhaba, Stephan," dedi yumuşak bir sesle.

Duman boğazımın arkasını yakıyordu.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve işte oradaydı, kardeşimin kanepesinde. Bir hayalet gibi. Bir rüya gibi.

Ama hepsi bu kadar değildi. Evde başka bir şey daha vardı. Başka *biri*. Aile. Mia değil, Bella değil, Hawk değil. Tanımadığım bir varlık, ama ejderhamın tanıdığı bir varlık.

"Başka kim var burada?" Harley ve Hawk'a baktım. "Burada başka biri var."

Kim olursa olsun, varlığı ejderhamın içimde daha şiddetli çırpınmasına neden oluyordu. Kaçmak istiyordu. Bir köpek gibi burayı baştan aşağı aramak istiyordu.

Arka kapı açıldı ve evin içinde parlak bir kahkaha yankılandı. Sekiz ya da dokuz yaşından büyük olmayan bir çocuk, Hawk'ın köpeği Zoey'i kollarında tutarak oturma odasına koştu. Küçük Alman çoban köpeği, çocuğun yüzünü yalarken kıvrılıyor ve havlıyordu. "Anne, o çok tatlı ve şimdiden topu getirmeyi çok iyi biliyor! Biz de bir köpek alabilir miyiz? Lütfen? Lütfen, lütfen, lütfen?"

Harley, çocuğun gözlerinden terli sarı saçlarını çekip aldı. "Bunu düşüneneğim, evlat. Köpek büyük bir sorumluluktur."

Anne.

Oğlunun yüzüne dokunuşu çok nazikti. *Oğlu.*

Ejderham derimden çıkmaya çalışıyordu. Ellerimi yanlarımda yumruk haline getirdim. Hareketsiz kalmak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Zoey çocuğun kollarından kurtuldu ve oturma odasında dolaşmaya başladı, Hawk'ın ayaklarını kokladıktan sonra kuyruğunu sallayarak bana doğru koştu. Çocuğun gözleri onu takip etti ve o anda beni fark etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sarı saçlı. Ela gözlü.

Sanki geçmişe bakıyormuşum gibiydi. Tamamen çocukluğumdaki halime benziyordu.

İçimde bir duygu fırtınası kopmuştu ve şok dışında başka bir şey hissedemiyordum. Ejderham hem şaşkın hem de sevinçliydi — bu yavru ejderhayı kanatları altına almak için can atıyordu. Ejderham kendi kanını tanımişti. Bu genç ejderha henüz dönüşmemişti, ama dönüşümü yakındı. Çocuğun yüzeyin hemen altında güçlü bir ejderha olduğunu hissedebiliyordum.

Nine, ilk dönüşüm için gençti. Benim ilk dönüşümümde de aynı yaşıyordum.

Gözlerimi çocuğun yüzünden ayırdım. Harley solgundu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Hemen eşimin endişelerini gidermek istedim — benim *eşim* olması gereken kadının — ama bu içgüdülerime boyun eğemedim. Henüz değil.

Konuştüğümde sesim çakıl gibi çıkıyordu. "Harley, bana bir açıklama yapman gerek."

HARLEY

Stephan hatırladığımdan daha da yakışıklıydı. Uzun boylu, kısa, kirli sarı saçlıydı. On yıl önce, sakalları henüz çıkmaya başlamıştı, ama şimdi tam bir sakal bırakmıştı. Beyaz tişörtü geniş omuzlarını, güçlü ön kollarını ve büyük pazılarını sıkıca sarıyordu. Artık daha fazla dövmesi vardı. Yatağın yanında yatarken, sol omzuna dövme yaptırdığı ağacın yapraklarını parmağımla izlediğimi hatırladım. Şimdi, her iki kolu da neredeyse bileklerine kadar dövmelerle kaplıydı. Ona yakışıyordu. Sert görünüyordu. Onu görmek hala içimde arzuyu uyandırıyordu — yirmi yaşındayken de bu kadar güçlü hissetmiş miydim? Ona dokunmayı ne kadar çok istediğimi unutmuş muydum?

Onun ela gözleri hala doğrudan kalbimin içine işliyor gibiydi.

"Hey, Zoey'i dışarı çıkarıp Mia ve Bella ile biraz daha top oynasak nasıl olur?" dedi Hawk.

Dylan izin almak için bana baktı. İki yaşındaki kuzenini gördüğü anda ona aşık olmuştu. Küçük kız Dylan'ın kız kardeşi ya da zaman makinesinde sıkışıp kalmış Dylan'ın kendisi olabilirdi. Dylan'ın o yaştaki yuvarlak yanaklarına ve aynı soluk sarı saçlara sahipti. Ancak Dylan'ın gözleri ela rengiyken, Bella'nınki Hawk'ınki gibi parlak yeşildi. Ben başımı salladım. Dylan Stephan'a baktı ve bir an için direnecek ve sorular sormaya başlayacak sandım, ama Dylan'ın hissettiği her neyse onu biraz daha kararsız hale getirmişti. Hawk'a başını salladı ve ikisi Zoey'in peşlerinden koşarak dışarı çıktılar.

Aramızda yoğun, gergin bir sessizlik hakim oldu. Stephan kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni yakıcı ela gözleriyle izledi. Ciddi, öfkeli bir bakıştı ama beni korkutmadı. O beni hiç

beni korkutmamıştı. Aksine, onunla birlikte olduğumda kendimi güvende hissediyordum. O benim için iri, sert *bir* adam değildi. O her zaman sadece Stephan'dı.

"Harley, burada ne oluyor?"

Evi gözden geçirdim. "O burada mı?" "Kim?" diye sordu Stephan.

"Eşin."

Kaşlarını çattı. "Eşim mi? Benim eşim yok."

"Onun hakkında yalan söylemene gerek yok," dedim. "Bu konuda medeni olmaya çalışalım, tamam mı?"

"Mantıklı mı? Sen benden oğlumu saklarken ben mantıklı mı davranayım?"

"Bunu bana karşı kullanma." Ayağa kalktım, böylece o benim üzerimde dikilmiyordu. Bu konuda nazik davranmak istedim. Oğlum için doğru olanı yaptığımdan emin olmak istedim. Ama eğer o... o *kaltak* buralarda bir yerde pusuda bekliyorsa, bunu bilmem gerekiyordu. "Blakely o yaz bana her şeyi anlattı."

Stephan kollarını indirdi. Yavaşça, derin bir nefes aldı, sonra o ela gözleriyle bana baktı. "Blakely sana tam olarak ne anlattı?"

"Yeniden yaşamamı mı istiyorsun?" Alnımı avucumla ovuşturdum. "Benim için pek de iyi bir gece değildi."

"Sadece ne dediğini söyle."

"Tamam," diye tersledim. "Bana her şeyi anlattı. Biz tanışmadan önce seninle yattığını ve senin onunla çiftleşeceğini söyledi. Benim sadece bir *şekil değiştiren avcısı* olduğumu söyledi." Bu sözler ağızımda iğrenç bir tat bıraktı. Blakely'nin bana öyle dediğinde gözlerindeki tiksintiyi hâlâ hatırlıyordum. Beni aptal gibi hissettirmişti, sanki kafasının çok üstünde olan aptal bir turist kız gibi.

Yutkundum. Stephan hiçbir şey söylemedi, sadece devam etmemi bekledi. Onun öfkesini hissetmek için *şekil değiştiren* biri olmama gerek yoktu. Neye bu kadar kızmıştı ki? O kadınla birlikte olmayı kendisi seçmişti.

"Benim için sadece yaz aşkı olduğumu açıkça belirtti. Lakeview'a sürekli turistler geliyor, değil mi? Bir kızla tanışmak, yaz boyunca eğlenmek ve sonra onu yolcu etmek çok kolay. Blakely, senin hayatın, klan hayatı için fazla yumuşak olduğumu söyledi. Belki de

O haklıydı." Korkunç bir şekilde, gözlerim yaşlarla doldu, ama bir kez başladığım için, sözlerin dökülmesini engelleyemedim. "Ben sadece aptal bir kızdım. O, senin benden bıkaçığını biliyordu. Belki de bana iyilik yapıyordu. Hatta ısırtığı bile gösterdi."

Stephan nefes verdi ve bir duman bulutu gördüğümü sandım. "Isırık mı?"

Başımı yana eğdim ve boynumun omuzumla birleştiği yere dokundum. "Tam burada. Çiftleşme ısırtığı. Senin onu sahiplendiğinin kanıtıydı. Tabii ki gittim, artık beni utandırmana izin veremezdim."

"Harley." Sözleri alçak, boğuk bir tonda çıktı. "Bunu bilmeni istiyorum. Ben öyle bir şey demedim."

"Belki sözlerini çarpıtmıştır, ama yine de onunla *çiftleştin*, Stephan. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Eşleşmedim."

Tartışmam dilimde takıldı ve eridi. "Sen... yapmadın mı? Neyi yapmadın?"

"Onunla çiftleşmedim."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kaburgalarımı kıracak sandım. Kanepeye yığıldım. "Ama ısırık izi vardı."

Stephan sertçe nefes verdi ve ön kapıya yaslandı. Hâlâ öfke saçıyordu, ama artık bu öfkenin bana yönelik olmadığını düşündüm. "Blakely... O sert seviyor. Ve kulüpte birçok partneri olduğu biliniyor. Sık sık ısırılıyor. Gördüğün şey çiftleşme ısırtığı değildi."

Midem bulandı. Stephan'ın Blakely hakkında bunu bile bilmesinden nefret ettim. Ve bunun ötesinde, kalbim acıdı. Blakely bana yalan mı söylemişti? Bunca yıl nasıl bu kadar aptal olabildiğimi, nasıl bu kadar kolay kandırılabilirdiğimi, Stephan'ın bana nasıl bu kadar kolay yalan söyleyebildiğini merak etmiştim... Ve hepsi Blakely'nin suçu muydu?

"Zaten onu ya da başka birini sahiplenemezdim," dedi Stephan, neredeyse kendi kendine.

"Neden olmasın? Bütün ejderhalar sahiplenmez mi?"

"Evet, ama o kadar basit değil. İstedığımız zaman istediğimiz kişiyi sahiplenemeyiz. Özellikle ben, çünkü..." Sesi kesildi ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Çünkü?" diye ısrar ettim.

"Çünkü bir ejderha kaderindeki eşini bulduğunda, başka birini sahiplenemez." Stephan'ın sesi alçak ve sabitti, sanki kelimeleri zorla çıkarıyormuş gibi. Sanki acı veriyormuş gibi. "Eşini reddedene kadar. Kaderindeki eşin çağrısı o zamana kadar devam eder."

Boğazımda ani bir sıkışma hissettim ve yutkundum. Yani, ömür boyu bana bağlı kalacak mıydı? *Sonsuza kadar?* Evet, bu çok fazla düşünemediğim bir şeydi. Henüz değil. Şimdi değil. "Eğer bu doğruysa, neden beni aramadın?"

"Blakely, ayrılmadan önceki gece sana tüm bu saçmalıkları anlattı mı?" Başımı salladım.

"O gece ben bağlıydım."

"Kötü bir bahane, Stephan."

Kaşlarını kaldırdı, sonra iç geçirdi. "O gece tutuklandım. Yapabilseydim seni dünyanın sonuna kadar takip ederdim, ama gözaltındaydım. Avukatımla görüştüm, o da Hawk'la görüştü ve sana beni beklememeni söylemesini istedim. Ama sen çoktan şehirden ayrılmıştın. Tutuklandığımı duyduğunu düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun doğru seçim olduğunu düşünmüştüm. Uzun süre hapis yatacağımı zaten biliyordum."

Kalbim sıkıştı. Bir an, sadece bir an, kısa bir umut ışığı belirdi. Blakely'nin söyledikleri yalan olsaydı, belki, belki, yeniden başlama şansımız olabilirdi. Aramızdaki sorunları düzeltebilirdik.

Ama hapishane mi?

"Ne için tutuklandın?" diye sordum.

"Dağıtma niyeti. Uyuşturucu. Yedi yıl hapis yattım."

Yutkundum. Yani, Blakely yalan söylemiş olsa da, oğlumu tek başıma büyütmek için kasabayı terk etmem en iyisi olmuştu. Daha kötüsü ne olabilirdi ki? Onca yıl onun beni değil onu seçtiğini düşünmek mi, yoksa sevdiğim adamın Dylan'ın çocukluğunun çoğunu hapiste geçirdiğini bilmek mi? Annem Stephan'ın hapiste kaldığını biliyor muydu acaba? Dylan'ın babasının kim olduğunu ona hiç söylemediğim için iyi ki.

"Yedi yıl," diye tekrarladım, şaşkınlıkla. O başını salladı.

Birbirimize baktık.

Bu bir rüya mıydı? Uzun, ayrıntılı, kötü bir rüya mı? Nedense, bu, Stephan'ın beni değil Blakely'yi seçtiğini düşünmekten bile daha kötüydü. Gerçekte ise, o hala beni kaderindeki eş olarak görüyordu — ki bunu tam olarak anlamadığımı itiraf etmeliyim — ama Dylan'a iyi bir baba olamazdı çünkü yedi yılını *hapiste* geçirmişti. *Uyuşturucu* yüzünden. Mahkum edilmiş bir uyuşturucu satıcısının Dylan'ın dönüşümüne yardım etmesini nasıl bekleyebilirdim?

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Stephan benden uzaklaşıp mutfağa doğru yürüdü. Buzdolabını karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu, sonra bir şişe çıkardı, açtı ve uzun bir yudum aldı. Sonra tekrar mırıldanmaya başladı. Bu ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı, bir ömür önce geçirdiğim o yazın anılarını uyandırdı. Onun bu alışkanlığını unutmuştum. Bir kolumu kanepenin arkasına dayadım ve ona bakmak için döndüm.

"Ejderhanla mı konuşuyorsun?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Evet. Bu ikimiz için de kolay olmadı."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Ona Dylan'ın vardiyasında yardım etmesini isteyecektim, ama ben sözlerimi bulamadan Stephan konuştu.

"Adı ne?" diye sordu. "Oğlunun."

Oğlumuz, diye düşündüm ama söylemedim. "Dylan."

"Dylan." Başını salladı. "Güzel isim. Güçlü bir isim. İlk dönüşümünü mü yapacak?"

"Sanırım. Değişen bir arkadaşım yardım ediyor, ama yetmiyor. Onun için gerçekten zor oluyor."

"Ve ejderhası pislik gibi davranıyor mu?"

Şaşkınlıkla güldüm. "Evet, iyi bir benzetme. Nereden bildin?"

Stephan göğsünü okşadı. Dylan'ın ejderhası onunla iletişim kurarken yaptığı hareketin aynısıydı. Bunu görmek kalbimi acı bir şekilde sıkıştırdı. "Bunu hissedebiliyoruz. Kendi kanımızı tanıyoruz. Ejderhası çıldırıyor çünkü ona... bize ihtiyacı var." Bunu söylerken gözlerime bakmadı. "İkimize de."

"Bu yüzden buradayız," dedim. "Başka ne yapabileceğimi bilemedim."

"Doğru kararı verdin. Aramızdaki durumun" —yüzünü buruşturdu—"karmaşık olduğunu biliyorum. Ama bu Dylan için doğru olan şey. Vardiyasında ona yardım edeceğim."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Stephan. Cidden."

Stephan başını salladı. Bir yudum daha içkisini yudumlarken bakışları orta mesafeye kaydı. Sonra başını salladı ve inanamayan bir kahkaha attı. "Tanrım, Harley. Ben lanet olası bir babayım."

"Steph—"

"Şimdi olmaz, Harley." İki eliyle saçlarını taradı, sonra bana baktı.

Onun bakışları altında, kendimi yeniden yirmi yaşında hissettim. İçimdeki çılgın bir parça, ona koşup boynuna sarılmak ve yüzündeki acı dolu ifadeyi bir öpücükle yatıştırmak istiyordu. Tanrım, dudaklarını yeniden dudaklarımda hissetmek istiyordum. Ama ben artık o naif kız değildim ve o da aynı genç adam değildi. Bu, artık o kadar basit bir şekilde düzeltilemezdi. Artık olmazdı.

Stephan iç çekerek arkasını döndü ve ön kapıdan çıktı. Arkasında kapıyı çarptı, ben de onu çağırmaya tenezzül etmedim.

Hawk bir dakika sonra geldi. "Evet, kapının sesini duyduğumu sandım." "Fırtına gibi çıktı." Mutfığa geçtim, sanki onun varlığının kalıntılarını yakalayabilmişim gibi.

ama ejderhalar gibi gelişmiş duyularım yoktu. Bunun yerine, bıraktığı birayı boşaltıp şişeyi lavaboya bıraktım.

"Bunu yapması bilinen bir şey," dedi Hawk. "Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var. Bu, patlatılacak büyük bir bomba gibi."

"Biliyorum."

"Yakında sana ulaşacaktır. Al, sana numaramı vereyim, böylece iletişimde kalabiliriz." Hawk mutfığa geldi, numarasını telefonuma girdi ve telefonu bana geri verdi.

"Dylan'ı asla gizli tutmak istemedim," dedim. "Hiç bilmiyordum..."

"Biliyorum."

Mia, Bella'yı kucağında tutarak içeri girdi. Dylan onu takip etti, Zoey etrafında zıplarken ve havlarken dikkatini hala ona vermişti. "Üzgünüm," dedi Mia. Kulaklarını işaret etti. "Kulak misafiri olmak istemedim, ama bu lanet şeyi kapatamıyorum." Gözlerini kısarak

"Sana Blakely'nin sorun çıkaracağını söylemiştim. O yatak atlayıcısı her zaman kötü olmuştur."

Mia'nın sesindeki sertliğe güldüm. "Cidden mi? Daha önce de sorun çıkarmış mı?"

"Öyle bir şey," diye mırıldandı Hawk.

Mia yaklaştı ve Hawk ellerini Bella'nın kulaklarına koydu. "O kadın bu klandaki ejderhaların çoğuyla yatmış," diye mırıldandı Mia. Dylan'ın duymaması için sesini alçaltmış olsa da, sinirli olduğu belliydi. "Ve hayal dünyasında yaşıyor. Ace onu zar zor tahammül etmesine rağmen, Ace'in bir gün onu seçeceğinden bahsedip duruyordu."

"Bitirdin mi?" diye sordu Hawk.

"Bu kısım bitti, evet," dedi Mia.

Hawk ellerini Bella'nın kulaklarından çekti. Kız annesine göz kırptı, sonra kulağını çekiştirdi. Mia güldü. İkisi birlikte çok tatlıydılar ve Bella gerçekten Dylan'ın kız kardeşi gibi görünüyordu.

"Böyle olması çok yazık," diye devam etti Mia, "ama şimdi hepimizin durumu düzeltme şansı var, değil mi?"

Bundan pek emin değildim. "Stephan'ın Dylan'a vardiyasında yardım edeceği için mutluyum." Dylan'ın köpek yavrusuyla güreştiği oturma odasına baktım.

"Bella'nın ona göz kulak olacak büyük bir kuzeni olduğu için mutluyum," dedi Mia. "Tanrı biliyor ki, başka çocuk yapmayacağım." Hawk'a dirsek attı. "Bir kızın ve bir yeğenin olduğu için mutlu olsan iyi olur."

Hawk gözlerini devirdi. "Bebeğim, senin istediğin her şeyden mutlu olduğumu biliyorsun."

"İyi cevap." Mia bana göz kırptı.

"Teşekkür ederim," dedim ikisine de. "Gerçekten. Bu... Bu çok fazla. İkiniz de bana karşı çok nazıksınız."

"Elbette öyleyiz," dedi Mia. "Sen aileden birisin."

Gözlerimi kapattım ve yüzümü çevirerek gözyaşlarımı sakladım. Bu çok fazlaydı — Hawk ve Mia'nın bana karşı çok sıcak davranmasıyla Stephan'ın soğuk davranışının birleşimi. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Neyin gerçek olduğunu bile zorlukla anlıyordum. Hawk omzumu güven verici bir şekilde sıktı.

"Anne?" diye sordu Dylan. Zoey'i kucağında tutarak yerde oturan ona baktım. "İyi misin?"

"Evet, Dyl, iyiyim." Boğazımı temizledim. "Geç oluyor, eve gitmeye hazır mısınız?"

"Zoey de gelebilir mi?"

Gülerek başımı salladım. "Olmaz evlat, ama yakında onu tekrar göreceksin."

Gün batımından sonra Hawk'ın evinden ayrıldık. Bize klanın araçlarından birini verdi ve kiralık arabayı bir gün içinde tamir edip geri getireceğine söz verdi. Sedanı çakıllı yoldan çıkarıp, bizi annemin evine götürecek dar yola çıktım.

Yukarıda, bir silüet dolunayın önünden geçti.

İki devasa, geniş kanat. Uzun, zarif bir boyun. İnce, güçlü bir vücut. Uzun bir kuyruk. On yıldır görmediğim bir manzaraydı. Silüet halinde bile Stephan'ın ejderhası muhteşemdi.

"Vay canına," diye fısıldadı Dylan. Dikkatsizce göğsünü ovuşturdu. Bu mesafeden bile, Stephan'ın ejderhasının Dylan'ın tanıştığı tek diğer ejderha olan Suri'ninkinden çok daha büyük olduğu belliydi.

Eve döndüğümüzde annem evde değildi ve bu durum beni sinirlendirmekten çok rahatlattı. Ne yapıyorsa, muhtemelen eve geç ve sarhoş gelecekti. Şu anda onunla uğraşmak istemiyordum. Neyse ki, daha önce dışarıdan yemek almıştık, çünkü market alışverişini yapamamıştım. Dylan pizzamın kalanını bitirdi, sonra ikimiz de yatmaya hazırlanabilelim diye onu yukarıya gönderdim. Her zamanki gibi dişlerini fırçalamasını zamanladım ve pijamalarını giymesine yardım ettim.

O tek kişilik yatağa girdikten sonra, çocukluğumdan hatırladığım aynı eski yorganı üzerine örttüm. Yanına uzandım ve o bana sıkıca sarıldı. Dylan, tanıdık olmayan yerlerde uykuya dalmakta her zaman biraz zorluk çekiyordu. Çok büyümüş ve uzamıştı, ama yine de benim bebeğimdi. Sonsuza kadar bana sarılmak istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden hala sarılabildiğim sürece bunun tadını çıkardım. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, sonunda tahmin ettiğim soruyu sordu. Cevabını zaten bildiği soruyu.

"Anne, o adam babam mıydı?"

Onun yumuşak sarı saçlarını okşadım. "Evet. O."

"Birbirimize çok benziyoruz. Ben ve Hawk amcamdan bile daha çok." Kıkırdadım. Bu yetersiz bir ifadeydi. "Evet. Gerçekten benziyorsunuz." Dylan bir an sessiz kaldı. Ona anlatacak çok şey vardı,

ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Önce onun yakıcı sorularını sormasına izin vermeye karar verdim.

"Neden beni sevmedi?"

Kalbim ikiye bölündü.

"Hey. Dyl." Ona dönmek için yattığım yeri değiştirdim ve ikimiz de bir çift parantez gibi yan yatıyorduk. "Bana bak."

Dylan ela gözlerini kırptırdı. Gözleri kırmızıydı, sanki ağlamak üzereymiş gibi.

"Beni dinle," dedim. "Baban seni sevecek. Sadece şaşırmıştı, tamam mı? Ve bu benim hatam, senin değil. Kafasını toparladığında, hepimiz birbirimizi tanıyacağız, tamam mı?"

"Söz veriyor musun?"

"Tabii ki." Yanağını çimdikledim. "Seni nasıl sevmez ki?"

"İyi." Dylan bana daha da yakınlaştı. "Ben de babam gibi büyük bir ejderha olacağım, değil mi?"

"Doğru." Elimi sırtında yatıştırıcı bir şekilde yukarı aşağı gezdirdim. "Yapacaksın. Biliyorum."

Kısa süre sonra Dylan uykuya daldı. Tanrım, umarım onu gelecekte daha fazla acı çekmeye mahkum etmemişimdir. Söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmenin imkânı yoktu; Stephan gerçekten adım atıp Dylan'ın ihtiyacı olan baba olacaktı.

Ama kalbim bana öyle olacağını söylüyordu. Stephan çocuğuna sırtını dönmezdi. Onu hapse attıran kötü seçimler ne olursa olsun, kendi kanını terk edecek biri değildi. İstesek bile, Hawk ve Mia'nın ona izin vereceğini sanmıyordum.

Sadece haklı olduğumu umabilirdim.

Dylan horlamaya başlayınca, yataktan kalkıp ışığı kapattım ve aşağıya indim. Bir süre uyuyamayacağımı düşünerek kendime bir kadeh şarap doldurdum, kanepeye uzandım ve telefonumu çıkardım.

Cassidy ilk çalınıştta cevap verdi. "Harley? Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," dedim. "Tanrım, dostça bir ses duymak ne güzel."

"O kadar mı kötü? Annen nasıl?"

"Tanrı bilir. Buraya geldikten iki dakika sonra randevusuna gitti."

Cassidy burnunu çektirdi. "Hatırladığım Mama Liz gibi." "Maalesef öyle."

"Peki, son durum nedir? Ace'le karşılaştın mı?"

"Biraz daha fazlası." Şarabımdan bir yudum aldım, sonra Cassidy'ye her şeyi anlattım. Kiralık arabanın bozulması, Hawk'ın çekici şoförü olması, Hawk'ın evinde Ace'i görmem ve Blakely'nin bana söylediği her şeyin yalan olduğunu keşfetmem.

Cassidy uzun bir süre sessiz kaldı, sonra uzun ve alçak bir ısıklık çaldı. "Tanrım."

"Biliyorum."

"Lakeview'a gelip o kaltak Blakely'yi dövmemi mi istiyorsun?"

"Kendim yapabilirim," dedim. "Sanırım hâlâ şoktayım."

Cassidy iç geçirdi. "Ben de olsam olurum. Nasıl hissediyorsun? Gerçekten?" "Sindirmesi zor bir durum," dedim. "Ben... Gerçekten üzgünüm. Ve ben

kızgıyım. Blakely'e bu kadar uzun süre bana yalan söylemiş olduğu için kızgıyım. Stephan'a, suça bulaşıp hapse girdiği için kızgıyım. Ve dürüst olmak gerekirse, Dylan için gerçekten çok üzülüyorum. Çünkü babasıyla geçireceği tüm bu zamanları kaçırdı. Onun hapiste olduğunu bilseydim... Dylan'ı ziyarete götürür müydüm? Bilmiyorum. Ama hiç seçim şansım olmaması çok acı verici.

"Sadece Dylan değil," dedi Cassidy. "Blakely'nin yalanları senin seçeneğini de elinden aldı. Sevdiğin kişiyle geçireceğin yılları kaçırdın. Hapiste olsa bile, en azından biraz konuşabilirdin."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Onunla konuşmak ister miydim ki? O hapisteyken bir tür ilişki kurabilir miydik?

Önemli değildi. "Ya şöyle olsaydı" diye düşünmenin bir anlamı yoktu. Ama... O benim sevdiğim *insandı*. Öyle olmuştu. Bir zamanlar.

"O benim kaderindeki eş olduğumu söylediğinde pek önemsemedim," diye Cassidy'ye itiraf ettim. "Hiç açıklamadı. Ama bugün

beni reddetmeden kimseyi sahiplenemeyeceğini söyledi, bu ne anlama geliyorsa. Bunu bilseydim, onun yalan söylediğini anlardım."

"Bunun için kendini suçlamanın bir anlamı yok," dedi Cassidy. "Ejderhaların kartlarını göğüslerine yakın oynadıklarını bilirsin. Bize insanlara neredeyse hiçbir şey söylemezler. Peki, şimdi ne olacak? Seni reddetti mi?"

"Hayır."

"Reddedebileceğini düşünmemiştim."

"Dylan'la tanıştı, uzun bir konuşma yaptık, sonra gitti. Neyse ki Dylan'ın dönüşümüne yardım etmeyi kabul etti. En önemli olan da bu. Aramızda ne olursa olsun... Bilmiyorum Cass. Ne istediğimi bilmiyorum galiba."

O mırıldandı. "Bu mantıklı. Her günü tek tek yaşa, kızım. Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı? Ve ihtiyacın olursa oraya gelmek konusunda ciddiymim."

"Teşekkürler Cass, gerçekten. Bu benim için çok önemli. Sen olmasan tüm bunları kaldıramazdım."

"Evet, başarabilirsin. Sen güçlü bir kadınsın. Ama yardım edebildiğim için mutluyum."

Gülerek telefonu kapattım ve başladığımdan daha iyi bir ruh hali içindeydim. Çok zordu, ama Cassidy haklıydı. Bunu başarabilirdim. Her günü tek tek.

"Günaydın," dedi Hawk, ben merdivenlerden inerken. "Dün gece saat kaçta geldin?"

Evden çıktıktan sonra, geceyi gökyüzünde uçarak geçirdim. Yaşadığımız onca şeyden sonra ejderhamın kanatlarını açması gerekiyordu ve benim de kafamı boşaltmam gerekiyordu. Hiçbir yön veya amaç olmadan uçtum, serin gece havasının ve pullarımın üzerindeki bulutların tadını çıkardım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Muhtemelen üç civarı mı?" "İhtiyacın vardı herhalde."

Onaylayarak mırıldandım. Hawk çoktan kalkmış ve giyinmişti, Zoey ayaklarının etrafında kırıntıları kokluyordu. Evde başka kimse yoktu. Mia'nın Bella'yı bebek arabasına koyup koşuya çıktığını düşündüm. İç çekerek kendime bir fincan kahve doldurdum.

"Yumurta?" diye sordu Hawk.

"Sen mi? Bana kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

"Buna alışma," dedi Hawk sırtarak. "Bunlar hafifletici sebepler." Hızlıca iki yumurta pişirdi, sonra dökme demir tavada kalan patates kızartmasını ısıttı. Yumurtaları kızartmanın üzerine kaydırды, sonra bana tavayı ve çatalı uzattı. Kardeşim hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da onun verimli bir adam olduğuydu.

"Teşekkürler," dedim. "Ve beni misafir ettiğin için teşekkürler."

"Her şeyden sonra ailenin yanında olmak isteyebileceğini düşündüm. Nasıl hissediyorsun?"

Kahvemi bir yudum içtim. Uçuşumuzdan sonra ejderham biraz sakinleşmişti, ama başım hala dönüyordu. Bir rüyadan uyanmayı bekliyordum. "Şok oldum, sanırım. Şok oldum ve kızdım."

"Dylan'ı tanımadığın için mi kızgınsın?"

"Evet. Bilmeliydim. Onun yanında olmalıyım." Ejderham sızlandı. İkimiz de, Dylan'ı bilseydim bile yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorduk. Yine de onun çocukluğunun çoğunu parmaklıklar arkasında geçirirdim. "Harley'i suçlamıyorum, ama Blakely'e çok kızgınım. Sana söyledi mi..."

"Evet, Harley hem bana hem de Mia'ya söyledi," dedi Hawk. "Kabul etmeliyim ki, bu korkunç bir şey, ama beni şaşırtmadı."

Kahvaltımdan bir ısırık aldım ama boğazımın arkasında duman olduğu için tadını neredeyse alamadım.

"Çocukken Sean'a aşık olduğumu hatırlıyor musun?" diye sordu Hawk.

Sean'ın adı, eski bir çürüğü bastırmak gibi, içimde küçük bir acı hissi uyandırdı. İkiz kardeşim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum. Hawk bunu biliyordu ve saygı duyuyordu — bu konuyu konuşmanın bana çok acı verdiğini biliyordu. Ama aynı zamanda, Hawk kardeşimizi benim kadar iyi tanıyan tek kişiydi.

"O kadar küçükken bile, Blakely Sean'a pençelerini geçirmek istiyordu," dedi Hawk. "Sean onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve bu onu çılgına çeviriyordu. Onu görmezden geliyor, hatta açıkça reddediyordu, ama Blakely yine de diğer kızları korkutup kaçırmak için elinden geleni yapıyordu. O hep böyleydi. Psikopat düzeyinde sahiplenici, onunla ilgilenmeyen erkeklere bile. Harley'e de aynı şeyi yapmış olması beni şaşırtmadı."

"Bilmeliydim," diye homurdandım. "Benim işime burnunu sokup onu mahvedeceğini bilmeliydim."

Blakely hayatımda çok fazla sinir bozukluğu yaratmıştı, ama hiçbiri bunun gibi değildi. Bu sefer paçayı kurtaramayacaktı. Bu sefer olmazdı.

"Evet, hepimiz ona biraz fazla izin verdik," dedi Hawk. "Kahvaltını yap."

Hawk'ın dediğini yaptım. Ben yemeğimi bitirirken o kahvesini yudumladı ve bulaşıkları yıkadı. Dışarıdan bakıldığında, aile babası olan ağabeyimle geçirdiğim normal bir sabah gibi görünüyordu. Harley ortadan kaybolduktan sonra, Hawk gibi bir aile babası olma şansım asla olmayacağını düşünmüştüm. Kaderimdeki eşimi kaybettiğim için, başka bir kadına kendimi gerçekten adayamayacaktım. Bu kasvetli bir kaderdir, ama ben

kabullenmiřtim. Hapse girdiđimde Harley ile olan geleceđimi mahvettiđimi dűřűnműřtűm. Bu benim kendi kararımıdı ve bedelini űdemek zorundaydı.

Ama şimdi her şey farklıdı.

Kaderimdeki eř geri dűnműřtű. Ve benim ocuđumu da beraberinde getirmiřti. Ođlum. Dokuz yařında ve řimdiden gűlűydű, ejderhası serbest kalmak için can atıyordu.

Yemeğimi bitirdikten sonra Hawk tavayı benden aldı. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu. "Ne yapacaksın?"

"řu anda Dylan en űnemli řey," dedim. "İlk dűnűřűmű yaklařıyor. Ona bu konuda yardım edeceđim. Harley'e gelince... Kahretsin Hawk, bilmiyorum."

Hawk gűldű. "Mantıklı. Adım adım, deđil mi?" "Evet. Ama ilk adım Blakely'ye bakmak."

Hawk hafifçe yűzűnű buruřturdu. "Sinirlerini kontrol altında tutmanı sűylememe gerek yok, deđil mi?"

"Ona zarar vermeyeceğim," dedim. "En azından fiziksel olarak." Hawk ısıık çaldı. "Sen alfasın, patron. Mustang'i al."

Hızlıca giyindim, deri ceketimi giydim ve kulűp binasına gittim. Oraya vardığımda sabahın ortasıydı, ama bu cumartesi sabahı da diğer cumartesi sabahları gibi geçiyorsa, Blakely'yi nerede bulacağımı çok iyi biliyordum.

Merdivenleri ıktım ve koridoru geçerek Tuck'ın odasına gittim. Kapıyı çalmadan, kapıyı iterek açtım. Ter, alkol ve sigara dumanının mide bulandırıcı kokusu burnuma çarptı. Yer giysilerle kaplıydı ve odayı karanlık tutmak için karartma perdeleri kapatılmıştı. Yanına gidip perdeleri açtım.

Blakely yűzűnű buruřturdu ve gűzlerini koluyla kapattı. Yatakta yalnızdı, kırmızı saçları dađınık ve omuzları çıplak bir řekilde çarřafların altında yatıyordu. "Hm? Tuck?"

"Hayır."

Bana gűzlerini kırptıřtırdı ve dudaklarında alıřtırılmıř, řehvetli bir gűlűmseme belirdi. "Oh, merhaba Ace. Uyanmak için ne gűzel bir sűrpriz."

"Giyin," dedim soğukkanlılıkla, "ve odamda buluşalım."

Yűzűndeki umut dolu sevinci zorlukla gizleyebiliyordu. Blakely yataktan atlarken, ben koridora çıktım ve koridorun sonuna dođru yűrűdűm. Orada, kulűpte kaldıđım geceler için bir oda tutmuřtum.

Küçük ama iyi döşenmiş bir odaydı, büyük bir yatak ve göl manzaralı bir penceresi vardı.

"Selam, yakışıklı," Blakely arkamdan odaya girerken mırıldandı. Omzumun üzerinden ona baktım. Dün gece gördüğüm kıyafetlerin aynısını giyiyordu: siyah kot pantolon ve siyah tişört. Boynunun alt kısmında birkaç öpücük izi vardı. Muhtemelen Tuck'ın elleriyle tişörtünün altına morluklar da bırakmıştı. "Bu sabah biraz eğlenmek ister misin?"

Blakely ellerini arkamdan kalçalarımaya kaydırdı. Uzaklaştım ve onu yaramaz bir köpekmiş gibi ellerini itekledim.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl bu kadar zamanı boşa harcayabildim?

"Hayır. Sana birkaç soru sormam gerek."

"Tabii." Hiç etkilenmeden, yatağımın ucuna oturdu ve ellerine yaslandı. Başını geriye eğdi ve boynundaki öpücük izlerini utanmadan ortaya çıkardı. "Ne bilmek istiyorsun tatlım?"

Bu sevgi sözcüğü, ejderhamı tiksinti ile ürpertti. "Harley Founty hakkında ne biliyorsun?"

Blakely'nin yüzünde bir anlık korku belirdi, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Yüzündeki ifade tekrar alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Onu pek hatırlamıyorum. On yıl kadar önce bir yaz burada kalmıştı, değil mi? Sorduğun kız o mu?"

Ejderham ve ben, havada kötü bir koku gibi yalanı hissettik. "Ben tutuklandığım gece kasabadan ayrıldı. Bu konuda ne hatırlıyorsun?"

Harley omuz silkti. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Tutuklanmamı duymuş ve kasabadan kaçmış olmalı."

"Komik," dedim. "Dün gece bana öyle dememişti."

Blakely'nin yüzü bembeyaz oldu. Alaycı ifadesi de kayboldu ve şoktan ağzı açık kaldı. "Dün gece ne demek? Seni aradı falan mı?"

"O şehirde," dedim basitçe. "Oğluyla birlikte geldikten sonra, o geceyle ilgili bana farklı bir hikaye anlattı."

Blakely yutkundu. "*Oğlu mu? Ace, ben... ben...*"

"Bu doğru mu, Blakely?" diye sordum. "Onu kaçırdın mı? Sana beni eşin olarak kabul ettiğimi mi söyledin?"

"H-hayır!" diye kekeledi. "Hayır, Ace, öyle bir şey demedim. O öylece gitti. Hadi ama, sana böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu titrek, acınası yalanları fark etmek için altıncı hissime ihtiyacım yoktu. "Ne zamandır bu kulüpte takılıyorsun? Ve hala bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" Ejderham göğsümde gürledi ve öfkem dilimde kükürt gibi tadı vardı.

"Onu kaçırmadım!"

"Blakely!" diye kükredim. Sesime karışan ejderhanın gücü Blakely'yi sersemletip geriye doğru titretmişti. "Senin yüzünden oğlumun dokuz yılını kaçırdım. Şimdi bana ne yaptığını söyle." Her kelimeyi fiziksel bir darbe gibi keskin bir şekilde telaffuz ettim.

"Onun hamile olduğunu bilmiyordum!" Elleriyle gözlerini kapattı ve ağzı acı dolu bir ifadeyle kıvrıldı. "Bunu nereden bilebilirdim ki?! Onu kulüpte görmekten ve... ve herkesin ikinizin ne kadar *iyi* bir çift olduğunuzu konuşmasından bıkmıştım! Bu adil değildi! Birdenbire ortaya çıktı ve birdenbire herkesin tek ilgilendiği şey o oldu! *Senin* tek ilgilendiğin şey o oldu!"

Blakely ellerini yüzünden çekti. Bana bir bakış attı ve ben hiçbir şey söylemeyince devam etti. "Senin *bana* aşık olman için çok zaman harcamıştım. Bir *yabancı*nın gelip seni benden çalmasına izin veremezdim. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Yabancı mı?" Neredeyse yüzüne gülmek üzereydim. Blakely ne bir şekil değiştiren ne de klanımızın bir üyesiydi. Yine de Harley'nin yabancı olduğunu mu düşünüyordu? "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi Blakely. "Senin için. Ve *bizim* için."

"Biz diye bir şey yok! Harley hiçbir zaman bir yabancı olmadı. O benim *kaderimdeki eşim*. Hayatımı paylaşmak istediğim tek kadın. Ejderhamın istediği tek kadın. Ve sen sadece kaderimdeki eşimi benden almakla kalmadın, oğlumu da aldın. Dokuz yıl, Blakely. Dokuz yıl oğlumu tanımadan. Peki ne için? Beni ikna edebilmek için mi?"

Yatakta birkaç tur daha atmak için mi? Harley sana güvendi, sen de bunu suistimal ettin.

Blakely'nin gözleri yaşlarla parlıyordu, üzüntüden mi öfkeden mi, bilemedim. "Yararlanan ben miyim?" diye karşılık verdi. "Eğer kalsaydı, onu sahiplenirdin, değil mi? Onun ne istediği kimin umurunda, değil mi? O zaman sen hapisteyken o da başı belada kalırdı."

"Onun bu hayatın bir parçası olmasını hiç istemedim," dedim. "Ejderham ne isterse istesin, onu reddedecektim." Ejderham bu düşünceye bile sızlandı. "Onu bu dünyadan, *benim* dünyamdan korumak istedim. Ama sen bu seçeneği de benden aldın. Bunun yerine, son on yılımı kaderimdeki eşimi özleyerek geçirdim. Harley ise dokuz yılını babasız bir oğul yetiştirerek geçirdi. *Senin* bencil yalanların yüzünden sevdiğim kadını kaybettim."

Blakely ayaklarını yatağa çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Ciddi misin?" diye sordu küçük bir sesle. "Onu seviyor musun?"

Yine gülmek üzereydim. Bu, bana her sabah güneşin doğup doğmadığını sormak gibiydi. Cevap vermeye bile tenezzül etmedim. "Yaptığın şey bu klanın ve bu kulübün kurallarına aykırı. Beni kendi kanımdan ve canımdan uzak tuttun."

"Ace, ben öyle demek istemedim..."

"Sen yasaklandın," dedim sertçe. "Şu andan itibaren."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Vücudunu açtı ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Ne... ne demek yasaklandım?"

"Kovuldun. Yasaklandın. Artık istenmiyorsun. Artık etkinliklere, sosyal gecelere katılamazsın, hatta kulüp binasına adımını bile atamazsın. Bu kulüp binasının yakınlarında yüzünü görmek istemiyorum."

"Ama... Ace, bana bunu yapamazsın! Burası... burası benim ailem!"

"Aile sana yaptığın gibi davranmaz," dedim. "Aile, kaderimde yazılı olan eşimi bulduğum için mutlu olurdu. Senin yaptığın gibi yalan söylemezlerdi."

Blakely'nin yüzü buruştu ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Öfke damarlarımdan alev gibi akarken bile, onun acısını anlıyordum. Benim için Blakely, eğlenmek için takılan biriydi. Uzun zamandır buralardaydı ve bazı ejderhalar

benim onu eş olarak kabul edeceğimi düşünüyorlardı. Ben olmasam bile, başka bir ejderha kabul ederdi. Blakely, Lakeview'da yalnız biriydi ve bu klan, onun için bir aileye en yakın şeydi. Onu kulüp evinden uzaklaştırmak, onu iç çemberden uzak tutacaktı, ama yine de geniş klandaki arkadaşlarıyla iletişim halinde kalabilecekti.

"Ace, lütfen. Bana bunu yapamazsın."

"Harley'i reddetmiş olsam bile, seni eş olarak asla seçmezdim," dedim. "Benden ya da bu klandan istediğini asla elde edemeyeceksin. Şimdi git, Blakely, yoksa seni kendim uzaklaştırmak zorunda kalacağım."

Blakely bir kez hıçkırarak ağladı. "Bunu pişman olacaksın," diye tısladı. "Benden her şeyi aldığın için pişman olacaksın, Ace, seni piç!"

"Çık dışarı. Harley ve oğlumdan uzak dur."

Blakely hala gözyaşları içinde merdivenlerden aşağı koştu. Kulüp binasının kapısı arkasından çarptı.

Yatağımın ucuna oturdum ve avucumla alnımı ovuşturdum. Uyanalı sadece birkaç saat olmuştu ama şimdiden bitkin düşmüştüm. Blakely'yi yasaklamak doğru bir karardı ama bu son on yılı düzeltmeyecekti. Oğlumla geçirdiğim o zamanları geri getiremezdim. Ya da Harley ile geçirdiğim zamanları.

Şu anda tek yapabileceğim, işleri düzeltmeye çalışmaktır.

Aşağı indim. Striker sabah vardiyası için gelmişti ve barın yanındaki ahşap zemini paspaslıyordu. Dik durdu ve paspasa yaslandı. "Her şey yolunda mı? Blakely az önce bir ok gibi buradan kaçtı."

"O yasaklandı. Kulüp binasından ve tüm klan etkinliklerinden tamamen yasaklandı," dedim. "Sonra açıklarım, ama bunu herkese duyurur musun?"

"Lanet olsun. Tamam, Ace, sen öyle diyorsan."

Kulüp evinde tuttuğum arabalardan birinin anahtarlarını aldım — sadece eğlence için yan proje olarak üzerinde çalıştığım eski bir Cadillac. İlk kez eski arabanın arka koltuğuna baktım ve dokuz yaşındaki bir çocuk için güvenli olup olmadığını merak ettim.

Tanrım, hayatım çoktan değişmişti.

Lakeview'un dar, sessiz sokaklarından geçerek gölden uzaklaştım ve kasabanın dışındaki sessiz ormana geri döndüm. Liz Founty'yi yeterince tanıyordum ve yıllardır samimiydik.

Şimdi, Liz'in Harley'e benim hakkımda bir şey söylemiş olup olmadığını merak ettim. Harley benim hapishanede kaldığımdan haberdar olmadığına göre, bunu hayır olarak kabul ettim.

Arabayı çakıllı yola park ettim ve dışarı çıktım. Cadillac'ın kaputuna yaslanarak kulübeye baktım. Burada ne yapıyordum ki? Ne diyecektim? Harley'nin Blakely'yi yasakladığım için memnun olmasını mı istiyordum? Ona söylemeli miydım? Kahretsin, kahve ya da çiçek falan getirmeliydim...

Gerçekten bir planım yoktu. Ama Harley'i tekrar görmek istiyordum. Ejderham onu görmek, koklamak, hatta belki ona dokunmak için can atıyordu. Elde edebileceğim her şeyi kabul ederdim.

Karar veremedim, ön kapı birden açıldı. Dylan evden dışarı çıktı ve verandanın merdivenlerinden aşağı sendeledi. Solgundu ve terliyordu. Bacakları tutmadı ve çakıl taşlarının üzerine düştü.

O hissi çok iyi hatırlıyordum. O yaştayken, ejderham içimden derimi tırmalıyormuş gibi hissetmişim. Sıkı, kaşıntılı, rahatsız edici ve bazen gerçekten acı vericiydi. Ejderhamın içgüdülerinin gücü beni birkaç adım ileri sürükledi. Dylan'ı kollarımın arasına alıp *ona yardım etmem* için bana kükrüyordu.

"Dyl!" Harley'nin sesi çan gibi çınladı. Dylan'ın hemen arkasından kapıdan dışarı koştu. Bol eşofman altı ve beyaz tişört giymiş, omuzlarına dökülen kızıl saçları ve çıplak ayaklarıyla, onu hiç bu kadar güzel görmemişim. Beni gördüğünde donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra dikkati hemen oğluna geri döndü. "Dylan, ne oldu? Ne oldu?" Oğlunun yanına koştu, önünde diz çöktü ve yüzünü avuçladı. "Konuş benimle, bebeğim, lütfen!"

"Acıyor," dedi Dylan kalın sesiyle.

Yaklaştım ve Harley'nin yanına diz çöktüm. "Dudaklarını aşağı çek."

Harley bana yan gözle baktı. Yuvarlak yanaklarında kızarıklık vardı. Sonra Dylan'a döndü, başparmağını alt dudağının ortasına koydu ve aşağı doğru çekti.

Dylan'ın alt dişleri ilk kez ortaya çıkmıştı ve çok büyüktü. Hiç şüphesiz o da benim gibi devasa bir ejderha olacaktı. İki diş uzun ve keskindi, üst dişlerinin hemen üzerinde çıkmıştı.

İnsan dişlerinin hemen üzerinde çıkmıştı. Dişlerin çıktığı diş etlerinde az miktarda kan birikmişti.

"Acıyor." Dylan'ın kaşları çatıldı ve ağlamak üzereymiş gibi ses çıkardı.

"Biliyorum dostum," dedim.

"Stephan, ne yapacağız?" diye sordu Harley korku dolu bir fısıltıyla. Kenara kaydı ve ben onun yerine Dylan'ın önüne geçtim.

İki elimi Dylan'ın omuzlarına koyup güven verici bir şekilde sıktım. "Her şey yoluna girecek, tamam mı? Onları geri çekmeyi öğrenmek ister misin?"

Dylan çaresizce başını salladı. Ela gözleri yaşlarla dolmuştu. Onun benim minik bir kopyam gibi göründüğüne hala inanamıyordum. Buna alışabilecek miyim diye merak ettim.

"Kulaklarını nasıl oynatacağını biliyor musun?" Dylan gözlerini kırptı.

Elimi uzattım ve kulaklarından birini çektim. "Bunlar. Onları nasıl hareket ettireceğini biliyor musun?"

Kafası karışmış bir şekilde yavaşça başını salladı, sonra kulaklarını oynattı.

Gülümsedim. "Güzel. Çoğu ejderha öyle yapar. Garip bir ortak nokta. Dişlerini geri çekmek, kulaklarını hareket ettirmeyi öğrenmek gibidir. Çenenindeki kaslara odaklanıp onları geri çekmelisin, tıpkı kulaklarını geri çekmek gibi."

Dylan tekrar başını salladı. İkna olmuş gibi görünmüyordu, ama bana güveniyordu. Önemli olan da buydu.

"Biraz acıtabilir," dedim. "Ama cesur ol ve dayan, tamam mı? Sadece acı. Bu normal ve başladığı anda bitecek."

"Tamam," dedi Dylan.

"Bir deneyelim." Dylan'ın omuzlarından bir elimi çektim ve elini tuttum. "İstersen ağrıyı hafifletmek için sıkabilirsin."

Dylan derin bir nefes aldı, sonra gözlerini sıktı. Ağzını açarak dişlerini gösterdi. Bir nefes daha aldı, bir nefes daha, sonra dişleri çekilmeye başladı.

"Aferin Dylan. Nefes almaya devam et. Dişlerini aşağı çek."

Dylan inledi. Diş etlerinden daha fazla kan aktı ve elimi ölümcül bir şekilde sıktı. Onu cesaretlendirmeye devam ettim, harika iş çıkardığını ve nefes almaya devam etmesini söyledim. Harley elini Dylan'ın uyluğunda tuttu. Alnında endişe kırışıklıkları belirdi, ama sessiz kaldı. O ve Dylan ikisi de çok güçlüydü.

"İşte böyle," diye övdüm. Dylan'ın yanaklarından gözyaşları süzüldü. Hıçkırarak ağladı, sonra dişleri kayboldu. Dişlerini diş etlerine, yani ejderhasına geri çekmişti. Kontrol etmişti. Çok iyi yapmıştı. Ve ben ona bunu söyleyemedim, Dylan hıçkırarak bana doğru eğildi.

"Dylan!" Harley hızla yaklaşp oğlunun gevşek bedenini yakaladı. Dylan inledi ve kollarını annesinin boynuna doladı. Harley ayaklarını yere koydu ve hiç zorlanmadan ayağa kalktı. Dylan neredeyse Harley kadar uzundu ama annesi onu bir çuval patates kaldırır gibi kolayca kaldırdı. Dylan'ın ağırlığını kalçasına kaydırđı ve Dylan başını annesinin omzuna yasladı. Harley verandaya doğru birkaç adım attı.

Ben de ayağa kalktım. Birlikte çok iyi görünüyorlardı — Harley'nin güçlü vücut hatları, kalın kızıl saçları ve Dylan'ın sarı saçları ve sırık gibi bacakları.

Kalbim küt küt atıyordu. Ben de bunun bir parçası olmak istiyordum. Harley'nin omuzlarına kollarımı dolamak ve onu kendime çekmek istiyordum. Dylan'ı kucağıma almak istiyordum. Onların hayatlarının bir parçası olmak istiyordum.

Ama fırsatı kaçırmış mıydım? Daha başlamadan her şeyi mahvetmiş miydim?

Harley omzunun üzerinden baktı. Koyu renkli saçlarını yana attı ve kaşlarını kaldırdı. "Giriyor musun?"

HARLEY

"Anne, ben iyiyim," dedi Dylan omzuma yaslanarak.

Oğlumu kalçama daha sıkı sarıldım. Kesinlikle iyi *değildi*, ama çok da incinmiş görünmüyordu. Sadece yorgundu. Hâlâ onun için endişeleniyordum, ama Dylan'ı dışarıya kadar takip etmeden önceki kadar endişeli değildim.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Stephan'ı görmek beni çok mutlu etmişti. Onu, eski, yıpranmış arabasının yanında dururken görmek bile içimi rahatlatmıştı. Dylan'a ne olduğunu bilmiyordum ama Stephan'ın yardım edebileceğini biliyordum.

Ve haklıydım.

Dylan'ın ona ihtiyacı olduğu anda, Stephan ortaya çıktı. O gelmeseydi ne yapardım?

Yutkundum. Buna alışamıyordum. Stephan, Dylan'ın ilk vardiyasında ona yardım edecekti, hepsi bu. İlişkimiz bundan ibaretti.

Dylan'ı kanepeye yatırdım. O inleyerek çenesini ovuşturdu. Gözleri hâlâ yarı kapalıydı, sanki tam olarak orada değilmiş gibi. Stephan'a baktım. "Bu normal mi?"

Stephan, içeri girmesine izin verilip verilmediğinden emin değilmiş gibi, elleri cebinde, girişte duruyordu. "Bu normal."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Dylan. "Biraz başım dönüyor."

Bu, Stephan'ın oturma odasına birkaç adım atmasına neden oldu. "Bu da normal, dostum. Dişlerin ilk çıktığında acıyor, değil mi?"

Dylan başını salladı. "Çok acıyor."

"Sonsuza kadar bu kadar acıtmayacak," dedi Stephan nazikçe. "Yakında nefes almak kadar kolay olacak."

Dylan biraz kaşlarını çatı, hala çenesini ovuşturuyordu. Tamamen ikna olmuş görünmüyordu, ama bu bir başlangıçtı.

"Önce dişler çıkar," dedi Stephan. "Ondan sonra genellikle kuyruk belirir."

Dylan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kuyruğum kışımından mı çıkacak?"

Stephan yüksek sesle, şaşkın bir kahkaha attı. Eğilip Dylan'ın saçlarını karıştırdı. "Hayır. O konuda endişelenmene gerek yok."

Dylan büyük bir rahatlama iç çekerek kanepeye daha da derin bir şekilde çöktü. "Bu iyi. Bununla başa çıkabilir miydim bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Sana su getireyim, Dyl." Mutfağa girdim ve annemin eski, yıpranmış kahve makinesinde taze kahve yapmakla meşgul oldum. Kahve makinesi çalışırken, ellerimi tezgahın kenarına dayadım ve derin bir nefes aldım.

Stephan'ın burada olduğuna hala inanamıyordum. Dylan'a karşı çok tatlıydı. O gülümsemesi... çok geniş, çok güzel, çok samimi. Kendime bir bardak su içtim, sonra Dylan'a da bir bardak doldurdum. Arkanı döndüğümde Stephan koltuğun kol dayanağına yaslanmış duruyordu. Geniş omuzlarına denim ceketini gerilmişti, sarı saçları ve sakalı biraz uzamıştı. Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında kaz ayakları belirdi.

Onları birlikte gördüğümde kalbim sızladı. Tanrım, birbirlerine çok benziyorlardı ve oğluma baktığımda Stephan'ın çocukluğunu gördüm.

Kendimi topladım. Bu sabah Dylan'ın bu kadar acı çektiğini duyunca çok yıpranmıştım. Sinirlerimi biraz yatıştırdıktan sonra duygularımı daha iyi kontrol edebilecektim. Kahve makinesi çaldı. Bir fincan kahve doldurdum ve biraz süt ekledim. Bir kez daha derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve oturma odasına girdim.

"Kahve," dedim ve fincanı uzattım.

Stephan gülümseyerek kabul etti. "Teşekkürler." Kahveye bakarken durakladı. Gülüşü, tam olarak anlayamadığım bir duygu ile sönükleşti. "Süt de tam kıvamında."

Yine kalbim küt küt attı. Onun sevdiği şekilde tamir etmiştim —düşünmeden bile. Bu küçük alışkanlıklar

kolayca geri geldi, sanki kas hafızası gibi. Sanki hiç unutmak istememişim gibi. Boğazımı temizledim. "Peki, seni buraya getiren ne? Yanlış anlama, geldiğine sevindim, ama..."

"Konuşabilir miyiz diye umuyordum," dedi

Stephan. "Konuşmak mı?" diye tekrarlardım.

"Sadece konuşmak."

Dudaklarımı sıkıştırdım, sonra eğilip Dylan'ın saçlarını karıştırdım. "Neden odana çıkıp biraz daha uyumuyorsun? Bu sabah çok yoruldun, biliyorum."

"Ha?" Dylan, yorgun görünse de şaşırıldı. "Ama babam daha yeni geldi!"

Dylan'ın bu sözleri beni nefesim kesildi. Donakaldım. Dylan'a ne söylemeliydim? *Stephan'a*? Bu vardiyadan sonra Dylan'ın hayatında oynayacağı rol hakkında konuşmamıştık.

"Merak etme evlat, konuşmak için bolca vaktimiz olacak," dedi Stephan rahat bir şekilde. "Söz veriyorum, hiçbir yere gitmiyorum."

Dylan, Stephan'a uzun bir süre baktı, sonra iş şartlarını kabul eder gibi kısa bir baş sallama yaptı. "Yalan söylemediğini biliyorum, o yüzden sorun yok."

Stephan kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun? Yani insanların yalan söylediğini anlayabiliyorsun demek?"

Dylan göğsünü ovuşturdu. "Ejderham anlayabilir."

"Ne oluyor?" diye sordum. "Bu ne zamandır oluyor?" Dylan omuz silkti. "Bilmiyorum. Çok uzun zamandır değil."

Stephan göğsünden gelen bir gürültü gibi bir sesle güldü. "Bu da benden öğrendiğin bir başka şey. Ben de bunu yapabilirim."

"Cidden mi?" Dylan'ın yüzü aydınlandı. "Yapabilir misin?"

"Sana her şeyi anlatacağım. Şimdi biraz uyu, yakında daha fazla konuşuruz, tamam mı?"

Yatıştırılan Dylan kanepeden kalkıp yukarı çıktı.

Sonra Stephan ve ben yalnız kaldık. Ben kanepenin bir ucuna oturdum, o da diğer ucuna. Kolunu kanepenin arkasına koyarak, son derece rahat bir şekilde oturdu ve ben aramızdaki mesafeyi kapatıp geniş göğsüne yaslanmayı hayal etmekten kendimi alamadım.

Bunun yerine, ayaklarımı vücudumun altına kısırdım ve bir yudum daha su içtim. "Ee, ne oldu?" diye tekrar sordum. "Seni buraya getiren bir şey olmalı. Tabii ejderhan bir şekilde biliyorduydu...?"

Stephan güldü ve hafifçe başını salladı. "Hayır, gerçekten tesadüftü. Ejderham birçok şeyi hissedebilir, ama o kadar da iyi değildir."

"O zaman ne oldu?"

"Bu sabah Blakely ile konuştum." Stephan kahvesinden bir yudum daha aldı. "Onu kulüp evinden ve klandan uzaklaştırdım."

Ağzım kurudu. Buna ne cevap vermeliydim? Onunla karşılaşmayacağım için mutluydum, ama onun gitmesi Stephan ile aramızdaki sorunu çözümüyordu.

"Üzgünüm," dedi Stephan. "Buraya bunu söylemeye geldim. Biliyorum... pek bir şey değil, ama onun yaptıkları için üzgünüm ve bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Bunu sindirmek benim için çok zor," diye itiraf ettim. "Son on yılın büyük bir kısmı yalandı. Sindirmek için çok fazla."

Stephan başını salladı. "Anlıyorum. Dylan'ın hayatında olsaydım bile pek bir şey değişmeyeceğini biliyorum. O gece yine tutuklanırdım. Yine yedi yıl hapis yatardım."

"Doğru."

"Ama elimden gelen her şekilde yanında olurdum," diye devam etti Stephan. Ela gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Bunu bilmeni istiyorum. Dylan'ı bilseydim, hapiste olsam bile, elimden gelen her şekilde yanında olurdum. Blakely'nin yalanlarına inandıktan sonra bile onu buraya getirdiğin için mutluyum. Sen... sen güçlü bir annesin."

Göğsüm ağrıyordu. Kalbim ağrıyordu. Stephan haklıydı — on yıl boyunca onun beni değil, başka birini seçtiğini düşünmüştüm. Benim sadece aptal bir yaz aşkı olduğumu. Ama onu sevmiştim. Yirmi yaşındaydım, ama hayatımı birlikte geçireceğim adamı bulduğumu düşünmüştüm. Onun bu sözlerini duymak şimdi canımı yakıyor, sanki uzun zaman önce iyileştiğini sandığım yaraları yeniden açıyormuşuz gibi.

Aramızdaki havayı temizler gibi elimi salladım. En son ihtiyacım olan şey, Stephan'ın önünde *ağlamaya* başlamaktı.

"Şu anda önemli olan tek şey Dylan'ın ilk vardiyasını atlatması," dedim. "Zaten yeterince zor bir dönem geçirdi. Bu büyük bir değişiklik."

"Biliyorum."

"Haklısın," dedim. "Dylan, babasının hapiste olduğunu bilerek büyümek zorunda kalsaydı, bu başka bir şekilde zor olurdu. Ve bu riskin tamamen ortadan kalktığını sanmıyorum."

Stephan kaşlarını çattı ama tartışmadı.

"Dylan'ın sana ihtiyacı var," dedim, "ama onun bu yaşam tarzına yaklaşmasını istemiyorum. Çok tehlikeli. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Ve onun incinmesini istemiyorum."

"Dylan'a hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Stephan sertçe. "Sana söz veriyorum." Bir an durdu, kaşlarını çatarak. Eğer suçlu yaşam tarzını savunmaya başlayacaksa, onu dinlemeyecektim. Ama Stephan konuşmadan önce, dikkati ön kapıya kaydı. Hızla ayağa kalktı ve elini beline koyarak, küçük bir tabancanın kabzasını gösterecek kadar gömleğini kaldırdı. Stephan kanepenin önüne geçerek beni kapıdan uzaklaştırdı.

Ben tereddüt ettim. Onun silah taşıdığını fark etmemiştim, ama az önce şikayet ettiğim yaşam tarzını düşününce bu mantıklı geliyordu. Kendimi korumak için silah taşımaya yabancı değildim, bekar bir anne olarak torpido gözünde bir tane bulunduruyordum.

Ön kapı açıldı. Annem eşikte tökezledi, kalın topuklu ayakkabılarında sendeledi, göz kalemi akmıştı. Tanımadığım bir adama sarılıp gülüyordu. Yaşlı, kel, beyaz sakallı, yıpranmış deri ceket giyen bir adamdı. Annem gülüşünün ortasında donakaldı ve dengesini yeniden kazanmaya çalıştı. "Burada ne oluyor?" diye bağırdı.

"Aynı şeyi ben de sana sorabilirim," dedi Stephan. "Bu adamla ne yapıyorsun? Bu evli adamla?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Ace, yapma..." "Kapa çeneni," diye bağırdı Stephan.

Stephan'ın sesindeki sertlik karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı, anneminki de öyle. Adam soldu, sonra annemden kurtuldu ve içeri girdiğinde olduğu kadar hızlı bir şekilde kapıdan dışarı çıktı. Hoşça kal bile demedi.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı annem. "Ace, sen *benim* evimdesin! İnsanları kovmaya hakkın yok!"

"Gary'nin neden yasaklandığını biliyorsun. O lanet olası bir *seks suçlusu*. Ve *oğlum* bu evde kaldığı sürece, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Buna Gary gibi piçleri kovmak da dahil."

Annemin ağzı açık kaldı. Bana baktı, sonra Stephana, sonra tekrar bana. "Bu adamın annene böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Bu Dylan ile ilgili," dedi Stephan kararlı bir şekilde. "Anne, mutfakta kahve var," dedim.

Annem, huysuz bir genç gibi kanepenin önünden geçip mutfığa doğru yürüdü. Onu tanıyorsam, kahvesine bir shot viski ekleyecektir.

Stephan kanepeye geri oturdu, bu sefer bana daha yakın. Dokunacak kadar yakın. Beni korkutmaktan korkuyormuş gibi yavaşça hareket etti. "Yarın Dylan'ı benim evime getirir misin? Onun ejderhası üzerinde daha fazla çalışacağım. Benimle ne kadar çok zaman geçirirse, ilk dönüşümü o kadar kolay olacak. Benim yanımda olmak ejderhasını sakinleştirmeli."

"Benim için sorun yok, ama bu sadece benim kararım değil." Gülümsedim, sonra merdivenlere doğru seslendim. "Dyl! Uyanık mısın?"

"Evet!"

Mutfakta, annem gürültüye irkildi, ama sonra gülümsedi. Dylan, akşamdan kalma için iyi bir çareydi.

"Bir saniye buraya gelir misin lütfen?"

Dylan merdivenlerden aşağı koştu. Daha iyi görünüyordu ve babasıyla daha fazla zaman geçireceği için açıkça heyecanlıydı.

"Yarın Stephan'ın evinde kalmak ister misin?" diye sordum.

Dylan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Gerçekten mi?"

Stephan başını salladı. "Daha fazla konuşabiliriz, bu senin ejderhanı da rahatlatacaktır."

"Evet! Evet! Sabırsızlanıyorum!"

Dylan o kadar mutlu görünüyordu ki, kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Onu bu kadar mutlu görmemiştim... belki de yıllardır. Her zaman bu kadar mutlu olmayı hak ediyordu. Keşke bu daha kolay olsaydı, ikimiz için de daha kolay.

"Harika," dedi Stephan ayağa kalkarken.

"Gidiyor musun?" dedi Dylan somurtarak. "Şimdiden mi?"

"Evet, seni rahat bırakmalıyım," dedi Stephan hafif bir gülümsemeyle. Dylan'ın göz hizasına gelmek için çömeldi ve saçlarını okşadı. "Ama merak etme, yarın bütün gün birlikte takılacağız. Bu gece iyice uyu."

Dylan başını salladı. Stephan'ın gitmesinden dolayı hala somurtuyordu ama anladığını belli ediyordu. "Tamam, öyle yapacağım."

Ayağa kalktım ve Stephan'ı kapıya kadar geçirdim. Eşikte durdu ve bana döndü. O kadar yakın duruyorduk ki —yüzümü yukarı kaldırıp gözlerine bakmak zorunda kalacak kadar yakındık. Aramızdaki hava cızırdamaya başladı. Parmaklarım onu dokunmak için uzanma dürtüsüyle titriyordu. Bu kadar yakinken, onun cildinin tanıdık kokusunu bile alabileceğimi düşündüm —biraz deri, biraz duman. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sanki maraton koşmuşum gibiydim.

Stephan'ın bakışları benimkilerle buluştu ve ela gözleri altın rengi parladı.

Bu manzara, bir anıdan ya da rüyadan çıkmış gibiydi.

Ejderhasını yakından bir anlık gördü.

"Silah kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Stephan. "Kendini savunmak için?"

"Tabii ki biliyorum," dedim. "Atlanta'da yaşıyorum."

"Güzel," dedi Stephen onaylayarak başını salladı. "Liz'in *partner* seçimlerine dikkat et, tamam mı? Ve kalacak başka bir yere ihtiyacın olursa, söyle yeter."

"Biz idare ederiz," dedim. Stephan'ın yakınında uyanma düşüncesi, içimde tehlikeli bir şekilde arzuya yakın bir duygu uyandırdı. Bu durumdan zarar görmeden çıkmak istiyorsam mesafe koymam gerekiyordu. "Yine de teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Stephan mutfaktaki anneme baktı ve hafifçe kaşlarını çattı. Ama sonra bana başını salladı ve kapıdan çıktı.

Annem kahve fincanını aldı ve oturma odasına geri döndü. Dylan'ın saçlarını karıştırmak için durdu, Dylan kanepeye tırmanmış ve kendini yere atmıştı, sonra pencerenin yanına, yanıma geldi. Ace'in eski Cadillac'ının çakıllı yoldan çıkmasını izledik.

"Harley, nasıl oldu da Ace gibi biriyle birlikte oldun?"

Kanepeye döndüm, Dylan uzanmış, birazdan tekrar uykuya dalmak üzereydi. "Bilmiyorum," mırıldandım. "Sanırım kaderdi."

ACE

O gece neredeyse hiç uyuyamadım. Dylan ve yaklaşan vardiyası hakkında endişelenerek bir o yana bir bu yana döndüm. Sonunda uykuya daldığımda, Harley'i gördüm rüyamda.

En azından bu sefer kendi yatağımdaydım. Klanın alfa üyesi olarak, gölün batı tarafında yer alan alfa evinin tek kalıcı sakiniydim. Benim için fazla geniş bir yerdi, ama genellikle alfa üyesinin bakması gereken bir ailesi olurdu. Ev, göle bakan devasa cam pencereleri olan üç katlı bir kulübeydi, bu yüzden sabahları tüm ev güneş ışığıyla dolardı. Alt kat, büyük bir arka teras ve göle açılan ahşap bir yürüyüş yolu ile açık planlıydı. Yenilenmiş mutfak, devasa bir kanep ve pencerelerin yanında bir yemek masası bulunan oturma odasına açılıyordu. Kulüp evi klanın takıldığı yer ise, benim evim ciddi, özel toplantılarımızı yaptığımız yerdi.

En büyük yatak odası ve en iyi banyosu olan ikinci katta kaldım. İkinci ve üçüncü katta dört yatak odası vardı. Birini alt katta ofis olarak, diğerini üst katta depo olarak kullanıyordum. Kalan odalar, toplantıda çok içtikleri için ya da daha olası olan, arkadaşlarını kızdırdıkları için kalacak yere ihtiyaç duyan klan üyelerine açıktı. Ancak bu durum biraz değişecekti. Klan üyeleri artık üçüncü katta sadece iki odada kalabileceklerdi. Hawk ve ben dün öğleden sonrasının çoğunu ikinci kattaki iki boş odayı temizlemekle geçirmiştik.

Aşağı kata indim ve mutfağa girdim, parlak sabah güneşine karşı gözlerimi kısıarak. Kahveyi hazırladım, sonra telefonumu kontrol ettim. Hawk'ın arabasının geldiğini duymadan hemen önce onun mesajını gördüm.

"Hey, Ace!" Hawk, Bella'yı kucağında eve girerken seslendi. Mia, kahverengi bir market poşeti ile onun peşinden geldi. Çiftçi pazarından gelmiş olmalı. Bella taze sebzeleri seymeyi çok severdi. "Dün Blakely'yi kovduğunu bana söylemedin. Striker'dan duymak zorunda kaldım. O nasıl karşıladı?" "Ah, üzgünüm, sanırım işe çok dalmıştım. Olabildiğince iyi karşıladı," dedim. "En azından bunu yapabilirdim."

"Bu, Harley'nin kalacağı anlamına mı geliyor?" Hawk, Bella'yı Aşağı indi. Kendi kendine konuşmaya başladı, sonra kollarını açarak mutfığa doğru sendeledi.

"Bilmiyorum. Dylan'ın ilk vardiyasını atlatmaya çalışıyoruz. Hey, Bella-boo," dedim ve yeğenimi kucağıma aldım. O sevinçle güldü, sonra son zamanlardaki takıntısı olan sakalımı çekiştirdi.

"Bella'nın büyük kuzeniyle biraz zaman geçirmesi güzel," dedi Mia sebzeleri paketinden çıkarırken. "Hawk her zaman büyük bir aile istemiştir."

"Ben her zaman seninle bir aile kurmak istedim, Mia," dedi Hawk hemen.

Mia sıırttı ve ona anlamlı bir bakış attı.

Hawk iç geçirdi. "Tamam, evet, büyük bir ailenin güzel olacağını düşünmüştüm. Amca olacağım için heyecanlıyım, ne diyebilirim ki?" Kahve makinesi çaldı ve Hawk görev bilinciyle üç fincan çıkardı. "Keşke Sean da burada olsaydı. Dylan'la tanışmak için."

İç geçirdim ve göğsümdeki tanıdık acıyı görmezden geldim. "Bunun olmayacağını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Hawk. "Ama bir erkek hayal kurabilir, değil mi?"

"İyi hayallerle yetin, mesela içki fabrikası gibi. O işler nasıl gidiyor?" Bella'yı yere indirdim ve o da büyük cam pencerelere yüzünü dayamak için sendeleyerek uzaklaştı.

"İlerliyor," dedi Hawk. "Son yatırım belgelerini inceleyen birkaç avukatım var."

"Bu soğanları doğrayabilir misin?" dedi Mia. "Dylan ve Harley buradayken sürekli yemek pişirmek istemiyorsan, yapmamız gereken çok hazırlık var."

"Tamam, tamam," dedi Hawk.

Mia, bir yığın sebzeyi tezgaha taşıyarak lavaboda yıkamaya başladı. Ben de bize hızlı bir kahvaltı hazırlamak için birkaç yumurta çıkardım. Yumurtaları çırparken Mia kalçasını benimkine sürttü. "Kulüp evine uğradık ve Blakely son eşyalarını alıyordu. Çok kötü görünüyordu."

"Bu tam da beklediğim şeydi," dedim. Yasaklanmanın onun yaşam tarzı için ciddi bir darbe olduğunu biliyordum, ama onun için üzölmek için kalbimde yer yoktu. Yaptıklarından sonra, benden aldıklarından sonra... Onu sadece yasakladığım için şanslıydı.

"Her şeyi nasıl idare ediyorsun?" diye sordu Mia.

Kısa bir kahkaha attım. "Dürüst olmak gerekirse, her an bir rüyadan uyanacakmışım gibi hissediyorum. Bir oğlum olduğuna inanmak zor. Ama iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Mia bana dikkatle baktı. Bazen, onun da benimle aynı yalan tespit yeteneğine sahip olduğunu düşünürdüm.

"Gerçekten," diye devam ettim. "Onu tanımak istiyorum. Değişiminde ona yardım etmek istiyorum. Eğer bu iyi giderse, onun hayatının bir parçası olabileceğimi hissediyorum. Tek istediğim bu."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Mia. "Kaderindeki eşinin şehre geri dönmesi hakkında hiçbir düşüncen yok mu? On yıl sonra?"

Ejderham kükredi. Sanki unutabilirmişim gibi. "Şu anda buna odaklanamıyorum."

"Haklısın," dedi Mia sinsi bir gülümsemeyle. "Ama annelik ona iyi gelmiş, değil mi? İyi görünüyor."

"Az söylemişsin," diye homurdandım. Mia neşeyle güldü ve ben yumurtaları karıştırmak için uzaklaştım.

Öğlene kadar kahvaltı ve kahve içtik, Mia'nın makarna salatası tarifini başarıyla hazırladık ve ben öğleden sonra ızgara yapmak için bifttekleri marine ediyordum.

"Vay canına!" dışarıdan küçük bir ses geldi. "Burası gerçekten onun *evi mi?*"

Gülümsedim ve mutfaktan ön kapıya doğru yürüdüm. Dylan kapıyı çalmak için elini kaldırdığı sırada kapıyı açtım. Arkasında duran Harley bana selam vermek için küçük bir gülümseme attı.

Onu görünce nefesim kesildi. Basit bir beyaz tişört ve kalçalarının ve uyluklarının hatlarını ortaya çıkaran bir kot pantolon giymişti

kavislerini ortaya çıkaran kot pantolon giymişti. Kızıl saçları omuzlarına düşen iki basit örgüydü ve birkaç tutam saç yuvarlak yüzünü ve parlak mavi gözlerini çerçeveliyordu. Ejderham homurdandı. Ellerimi onun ince beline dolamamı ve onu kendime çekmemi istiyordu. Bakışlarım onun soluk tenli boynuna düştü.

Boğazımı temizledim. Şimdi uygun bir zaman değildi. Asla uygun bir zaman *olmayacaktı*. Bu, kapımın önünde heyecandan neredeyse titremeye başlayan oğlumla ilgiliydi.

"Girin," dedim, onları içeri davet ederek. "Öğle yemeği hazırlığı neredeyse bitti."

"Biz mi?" diye sordu Harley.

"Hawk amca!" diye bağırdı Dylan. İçeriye atladı ve Hawk onu gülerek başını koluna sıkıştırdı. Dylan sevinçle kıkırdadı, sonra Hawk'ın kollarından kurtulup Mia ve Bella'ya sarıldı.

"Onlara gerçekten çok bağlandı. Sanırım ihtiyacı olan şey bir aile." Acı bir şekilde iç geçirdi. "Dün gittiğinden beri seninle vakit geçirmeyi iple çekiyordu. Sanırım gözünü bile kırpmadı."

Yanımda durmuş, Dylan'ı izlerken gülümsüyordu. Kolumu beline dolamak istedim, ama bu dürtüye direnmek için kollarımı göğsümün üzerinde aprazladım. "Ben de oldukça heyecanlıydım."

"Burası ılgın bir yer," dedi Dylan. Kollarını açıp etrafında döndü, sonra büyük pencerelere ve yüksek kireşlere hayranlıkla baktı. "Burada mı yaşıyorsun? Anne, babamın zengin olduğunu söylememiştin!"

Harley elinin tersiyle alnını ovuşturdu. "Şey, bu biraz karmaşık."

Onaylayarak mırıldandım. Bana ve klana bu güzel evleri satın alan para, beni yedi yıl boyunca parmaklıklar arkasında tutan paranın aynısıydı. Dylan'ın çocukluğunu onunla ve Harley ile geçirebilecek olsaydım, bu evi hiç düşünmeden terk ederdim.

"Ben ızgarayı hazırlayayım," dedi Hawk, bana anlamlı bir gülümsemeyle. "Onlara evi gezdirmek ister misin?"

"Size göstermek istediğim bir şey var," dedim Harley ve Dylan'a. "Sakıncası yoksa?"

"Neymiş?" diye sordu Dylan, heyecanla gözlerini kocaman açarak. "Sakin ol, evlat," dedi Harley.

"Heyecanlanmaya değer bir Şey." Gülümsedim. "Bu taraftan."

Harley ve Dylan'ı merdivenlerden ikinci kata çıkardım. Odam koridorun en ucundaydı ve yanındaki yatak odası benim ofisime dönüŐtürülmüŐtü. Klan yeleri için misafir odası olarak kullanılan üçüncü yatak odasının kapısını atımd.

"Şuna bakın," dedim.

"Vay canına," diye fısıldadı Dylan. "Olamaz."

Hawk, dn öğleden sonrasını bu yatak odasını dönüŐtürmek için benimle geçirmişti. Kraliçe yatağı, yüksek bir çift kişilik yatakla değiştirmiş ve altına birkaç puf koltuk, bir televizyon ve bir video oyun konsolu koymuŐtuk. Açık bir alan, yeni bir masa, birkaç kitaplık ve hatta birkaç Lego seti vardı. Mia, ocukların bunları sevdiğini söylediği için Hawk ve ben renk değiştiren LED ışıklar bile asmıştık.

Dylan bana gözlerini kocaman açarak baktı. "Bu..."

"Bu senin odan," dedim. "Eğer burada kalman gerekirse."

Dylan ne atıldı ve kollarını belime doladı. Beni Şaşırtıcı bir güçle sıktı - aslında, bir ejderha dönüşümcü ve aynı zamanda benim oğlum olduğunu düşünürsek Şaşırtıcı değildi - sonra ben ne olduğunu anlamadan beni bıraktı. "Bu harika!" dedi, sonra video oyun konsoluna koşarak Hawk'ın yardımıyla seçtiğim oyunlara bakmaya başladı.

Boğazımda oluşan ani yumruyu temizlemek için boğazımı temizledim. Harley kapının yanında durmuş, elini ağzına götürmüŐtü.

"Fazla olduysa özür dilerim," dedim sessizce. "Her Şeyi parayla düzeltmeye çalıştığımı düşünmeni istemiyorum. Onun için güvenli bir yer olmasını sağlamak istiyorum."

Harley ellerini indirdi ve gülümsedi. Küçük, tatlı bir gülümsemeydi. Samimi bir gülümseme. Tanrım, o gülümsemeyi zlemiŐim. "Onu Őımartman konusunda Şikayet etmeyeceğim," dedi. "Bu... Vay canına, sindirmek için çok fazla."

"Yan odayı da senin için hazırladım," dedim. "Ama sana Playstation almadım, eğer ondan bekliyorsan..."

Harley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aldın mı?"

Başımı salladım. "Liz'in evinde söylediğimde ciddiye dim. Kalacak başka bir yere ihtiyaın olursa, buraya her zaman hoş geldin."

Dylan sevinçle güldü ve ikimiz de masadaki Lego setlerini incelerken onu izledik.

"Buna gerçekten ihtiyaı vardı," dedi Harley. "Teşekkürler."

Boğazım yine düğümlendi. "Halletmemiz gereken birçok ekil değıştiren işi var," dedim Dylan'a. "Başlamak ister misin?"

"Evet!" Dylan heyecanla havaya yumruk attı. "Hadi başlayalım."

Harley ve Dylan'ı aşağı kata götürdüm, sonra arka kapıdan dışarı çıktık. Hawk terasta mangal yapıyordu, Mia ve Bella da ona yardım ediyordu. Dylan'ı ahşap merdivenlerden aşağı, ev ile gl arasındaki geniş çim alana götürürken bize el salladılar. Harley de bir süre sonra, Mia'nın verdiğı battaniye ve bir bardak limonata ile peşimden geldi.

Harley, battaniyeyi bizden birkaç adım uzakta çimlerin üzerine serdi ve oturdu. Ayakkabılarını çıkardı ve omuzlarından örgülerini geriye attı. ğle güneşinde alnında ince bir ter tabakası oluşmuştu bile. Bize gülümsedi.

Mantıken, Dylan'ı gözetlemek için bizi izlediğini biliyordum. Beni on yıldır görmemişti, elbette bizi değışen derslerimizle baş başa bırakmayacaktı. Gözlerini üzerimizde tutması, bunu doğru yapma kararlılığını daha da artırdı.

Dylan'ın önüne diz çöktüm. Artık dışarıda olduğumuz ve başlamak üzere olduğumuz için, alt dudağını dişleriyle ısırđı. "Bu sefer ne yapacağız?" diye sordu. "Acıtacak mı? Dişlerim gibi mi?"

"Muhtemelen garip hissedeceksin, ama o kadar da acıtmayacak," dedim. "İstemsiz olarak, yani sen karar vermeden olduğunda, her zaman biraz daha fazla acır. Sana göstereceğim gibi, yavaş yavaş dönüşmeyi öğrenirsen, çok daha az acıtacaktır."

Dylan bir an beni izledi, sonra başını salladı. Oğlumun yalan söylemediğimi kontrol etmesinden memnun olan ejderham homurdandı.

"Biraz korkutucu, değil mi?"

Dylan tekrar başını salladı.

"Senin yaşındayken, ilk vardiyamı yaptığım zamanı hatırlıyorum. Babam çok heyecanlıydı, ama ben çok korkuyordum. Ama babam iyi bir öğretmendi ve bu işleri çok kolaylaştırdı. O yüzden, biz de aynısını yapacağız, sen ve ben, tamam mı?"

"Tamam," dedi Dylan.

Sean'ın dönüşüm *geçirmemiş* olması ilk dönüşümümü zorlaştırmıştı. En azından aynı anda değil. Sean benim ikiz kardeşimdi. Ben ondan önce doğmuştum ama ikimiz de aynı anda dönüşüm geçirmeliydik. Ama ben dönüşüm ergenliğine girdiğimde, o henüz hiçbir belirti göstermiyordu ve bu onu çok mutsuz ediyordu. Babamın bana bu süreci yaşatmasını izliyordu ve kışkırdığını biliyordum. Benim dönüşümümle onun dönüşümü arasındaki o birkaç ay çok kötü geçmişti. Ve sonra, benden üç ay sonra o da dönüşüm geçirdiğinde, babam benim dönüşümümde olduğu kadar heyecanlı değildi.

Sean için bu, benim onun gözdesi olduğumun bir başka kanıtıydı. O her zaman benimle rekabet halindeydi. Ben ise sadece kardeşimle birlikte olmak istiyordum.

Bu düşünceleri bir kenara ittim. Şimdi bunun zamanı değildi. Zaten onu gündeme getiren Hawk'ın hatasıydı.

"Kısmi dönüşümle başlayacağız," dedim. "Bu, yavaş yavaş alışmak için iyi bir yol."

"Kısmi mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu." Aramızdaki boşluğa elimi uzattım ve pençelerimi çıkardım. Uzun, keskin ve derin, uçurum gibi siyahtılar. Birkaç saniye önce parmak uçlarımda olduğu yerde oniks gibi parlıyorlardı. Kısmi dönüşüm benim için nefes almak kadar kolaydı, ama başlangıçta öyle değildi.

"Vay canına!" dedi Dylan. "Bu çok havalı!"

Ejderham sevinçle kükredi. "Sen de nasıl yapılacağını öğreneceksin."

"Cidden mi? Bugün öğrenebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Öğrenebileceğini biliyorum," dedim gülümseyerek. "Dişlerinle çok iyiydin, bu çok kolay olacak." Pençelerimi geri çektim ve ellerim normale döndü. "Önce gözlerini kapatmanı istiyorum. Birkaç derin nefes al. Ejderhanı *hissedeceksin*. Ona gerçekten odaklan, tamam mı?"

Dylan gözlerini kapattı ve başını salladı. Birkaç nefes aldı. Ejderham yine kükredi. İkimiz de Dylan'ın ejderhasını hissedebiliyorduk — uyanık, enerjik ve özgürlük için can atan.

Güneş gökyüzünde yükselirken, Dylan'a kısmi dönüşümün mekanizmasını anlattım. Açıklaması kolay değildi. Birçok

Değişim içgüdüsel ve duygusal bir şeydi. Daha çok dokuz yaşındaki bir çocuğa meditasyon yapmayı öğretmek gibiydi. İşe yaramadığında onun hayal kırıklığını ve bunu başarma konusundaki kararlılığını hissedebiliyordum. O ve ejderhası ikisi de beni gururlandırmak istiyorlardı.

Tabii ki, beni *zaten* gururlandırmıştı. Ama yine de onun kararlılığını hissetmekten memnun oldum.

Sonra, yaklaşık bir saat sonra, başardı.

"Baba!" Dylan'ın gözleri birden açıldı. İki elini kaldırdı ve on tane mükemmel şekilli, küçük, keskin pençe gösterdi. Benimkilerle aynı oniks siyahıydılar. "Başardım! Bak! Başardım!"

Dylan heyecanla zıplıyordu, sadece pençelerine hayranlıkla bakmak için duruyordu. Sonra, hala battaniyenin üzerinde uzanmış bizi izleyen Harley'e doğru koştu. "Anne! Bak! Bak! Pençelerim var!"

Harley güldü ve Dylan poz verip dişlerini vahşice gösterirken pençelerine hayranlıkla baktı.

Çimlere uzandım, dirseğime yaslandım ve Dylan oynarken onları izledim. Güneş tepemizde ılık bir şekilde parlıyordu ve göl arkamızdaki kıyıya vuruyordu. Izgaradan gelen duman güzel kokuyordu ve yakında hepimiz güvertede oturup birlikte öğle yemeği yiyecektik.

"Ace."

Başımı kaldırdım. Hawk, Striker'ın yanında arka terasın korkuluğunda duruyordu. Striker'ın kolları geniş göğsünde kavuşturulmuştu ve kaşlarında derin bir çizgi vardı. Koyu renkli saçlarını kısa süre önce kafasına kadar kesmişti ve şakaklarından ter damlıyordu. Kızgın görünüyordu. Eğer benim evime bu halde gelmişse, ciddi bir şey olmuş olmalıydı.

Hemen ayağa kalkıp güverteye koştum. Bahçeye baktım. Harley'nin dikkati, hala pençelerini gösteren Dylan ile onun üzerinde Striker'la birlikte duran benim arasında bölünmüştü.

İç geçirdim ve Striker'a döndüm. "Ne oldu? Blakely mi?"

"Hayır," dedi Striker. "Sevkiyatlarımızdan birinde bir sorun çıktı."

Güverte korkuluğundan uzaklaştım ve Harley'nin görüş alanından çıkarak eve yaklaştım. "Ne oldu?"

"Tüm sevkiyatı kaybettik," dedi Striker. "Çalındı. İki adamımız biraz dayak yedi."

"Herkes iyi mi?"

"Sadece morluklar ve öfke var," dedi Striker. "Biraz intikamla halledilemeyecek bir şey değil."

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum, ama zaten şüphelendiğim biri vardı.

"Sean," dedi Striker tereddüt etmeden. "Onun yaptığını biliyoruz."

"Siktir." Alnımı ovuşturdum. İki adam kayıp ve bir hırsızlık mı?

Sean giderek daha daiddileşiyordu. Bunun olması için uygun bir zaman değildi.

Harley, Dylan'ın arkasında güverte merdivenlerinden yukarı çıktı. Hawk hala ızgarada biftekleri pişiriyordu, Mia ve Bella ise güneşten kaçmak için içeri girmişti. "Stephan? Her şey yolunda mı?"

Striker aramızda bakışlarını gezdirdi. "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi ve güverte merdivenlerinden inip evin etrafından dolaşmaya başladı.

Bu hiç de iyi değildi. Harley'nin beni Dylan'ın hayatına sokmakta tereddüt etmesinin sebebi tam da bu tür şeylerdi. Ona yalan söylemek istemedim, ama bunu da ona anlatmak istemedim. Henüz değil. "Üzgünüm," dedim. "Halletmem gereken bir iş var. Bütün öğleden sonrayı birlikte geçireceğimizi söylemiştim, ama..."

Harley kaşlarını çatı. Arkasında Dylan çöktü ve pençeleri kendiliğinden geri çekildi. Ejderham sızlandı. İkisini de hayal kırıklığına uğratiyordum. Ama Striker zamanıma saygı duyuyordu. Eğer ciddi olduğunu söylüyorsa, bekleyemeyeceğini biliyordum.

"Burada kal, öğle yemeği ye," dedim. "Ne kadar istersen kal. Mia ve Hawk bir süre burada olacaklar."

"Evet," diye onayladı Hawk. Gözlerime bakıp ciddi bir şekilde başını salladı. "Bu biftekleri ben yedim, yani Ace tek kaybeden olacak." Dylan'a göz kırptı.

Harley iç geçirdi. "Hayır, bu olmaz..."

"Lütfen anne?" Dylan annesinin elini tutup çekti. "Acıktım! Ve Mama Liz'e dönmeden önce odamda vakit geçirmek istiyorum."

"Tamam, öğle yemeği için kalacağız," dedi Harley. Dylan'ı dirsekledi. "Babanıza veda edin, sonra bulaşıkları yıkamaya yardım edebilir misiniz bir bakın,

tamam mı?"

"Bana yakında daha fazlasını gösterir misin?" diye sordu Dylan, o iri gözleriyle gözlerime bakarak.

"Tabii ki," dedim. "Merak etme. Bilmen gereken her şeyi sana öğreteceğim."

Dylan yine kollarıyla belime sarıldı ve bu sefer ben de ona karşılık vermeye hazırdım. Çocuğu sıkıca kucakladım ve ejderham mutlu bir şekilde kükredi. Olmamız gereken yer burasıydı. Oğlumuzla. *Eşimizle*.

Ama yine de uzaklaşıyordum. Yine. Hepsi ikiz kardeşim bir tür ölüm arzusu duyduğu için.

Dylan beni bıraktı. Gülümsedim ve onu arka kapıya doğru ittim. "Görüşürüz, ufaklık."

Hayal kırıklığına uğramış ama yatışmış bir şekilde başını salladı ve Bella'yı çağırarak içeri koştu.

Sonra Harley ve ben güvertede yalnız kaldık. Mia ve Dylan'ın kahkahaları pencerelerden zar zor duyuluyordu ve öğle rüzgarı güverte kenarındaki ağaçları hışkırtıyordu.

"Ee, şimdi ne var?" diye sordu Harley. Ses tonu suçlayıcı değildi, sadece... kabullenmiş gibiydi. Nedense bu, öfkeden daha kötüydü.

"İşim var," dedim. "Birazdan dönerim."

"İş." Alaycı bir şekilde güldü ve bakışlarını yana çevirdi. "Ne tür bir 'iş' olduğunu bilmek istemiyorum, değil mi?"

"Muhtemelen hayır," diye kabul ettim. Hawk'ın, onun ve Dylan'ın güvende olduklarından emin olmak için buralarda kaldığını ona söylemeyecektim. Sean'ın çılgınca bir şey yapacağını düşünmüyordum, ama... Oğlum ortada olduğu sürece fazla dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Rüzgâr aramızda hışkırdadı. Kızıl saçlı bir tutam Harley'nin alnına ve gözlerine düştü. Elimi uzattım ve saçını kulağının arkasına ittim. Parmak uçlarım onun sıcak tenini okşadı ve on yıldır rüyalarımda görünen o mavi gözler benimkilerle buluştu.

Dudakları hafifçe aralandı. Aramızdaki hava çatırdamaya başladı. Ejderham, ona uzanmamı, onu öpmemi, onu *sahiplenmemi* istiyordu.

Harley küçük bir adım geri attı. "Bugün dikkatli ol, tamam mı? Oğlun sana güveniyor."

"Bu benim önceliğim." Başımı salladım ve Striker'la buluşmak için evin önüne çıktım.

Sean'ın ne düşündüğünü bilmiyordum, ama bunu öğrenmeye kararlıydım.

HARLEY

"Hadi Dylan," diye Stephan'ın oturma odasından seslendim. "Gitme zamanı."

Yukarıdan sadece sessizlik geliyordu. Hawk oturma odasının zemininde Bella ile oynuyordu ve Mia kanepede bir kitap okuyordu. Öğleden sonraydı ve akşam yemeğinden önce annemin evine dönmek istiyordum. Elbette Stephan istediğimiz kadar kalabileceğimizi söylemişti, ama ailesinin akşam yemeğinde de bizimle uğraşmak zorunda kalacağını düşünmesini istemedim.

Ama Dylan'ın Stephan'ın geri dönmesini umarak ayak sürüdüğünü biliyordum.

"Dyl," diye tekrar seslendim. "Üç kadar sayacağım!"

Yukarıdaki odasının kapısı gürültüyle açıldı. "Burada kalmak istiyorum!"

Yüzümü buruşturdum, sonra Mia'ya özür diledim, o da elini salladı ve Bella'ya anlamlı bir şekilde başını salladı. Bütün anneler, öfke nöbetlerinin hayatın bir parçası olduğunu bilirler.

"Biliyorum, ama bugün burada yeterince zaman geçirdin, tamam mı? Şimdi aşağı in."

Dylan merdivenlerden aşağı indi. "Ama bu adil değil! Neden burada kalmamıza izin verilmiyor? Mama Liz'in evi çok küçük ve odam çok kötü kokuyor."

"Dyl."

"Orayı sevmiyorum! Neden babamla kalmama izin vermiyorsun?" "Tamam, yeter. Arabada bekle."

Dylan ön kapıyı iterek açtı ve her zamanki gibi somurtarak verandadan çıkıp, yeni akü takıldıktan sonra tekrar çalışır hale gelen beyaz kiralık SUV'ye doğru yürüdü. Aile sedanı kadar iyi sürülüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, hala çalışır durumda olan bir arabam olduğu için mutluydum.

benim, sadece kiralık araba olsa bile. İç geçirdim. "Kusura bakma. O tüm bu olanlarla zor zamanlar geçiriyor."

"Üzülme," dedi Hawk rahat bir gülümsemeyle. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize mesaj at. Ama burada kalabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Teşekkürler. Ama bu gece değil." İç geçirdim ve ön kapıya doğru baktım. Neredeyse Stephan'ın şimdi gelmesini dilerdim, ama bunun Dylan'ı eve götürmeyi daha da zorlaştıracak olduğunu biliyordum.

Sessizce annemin evine geri döndük. Dylan pencereden dışarı bakıyordu, öfkesi her yerinden sızıyordu. Daha önce de öfke nöbetleri geçirdiğini görmüştüm, ama bu seferki her zamankinden daha şiddetliydi. Şekil değiştiren ergenliği yüzünden miydi? Yoksa babasıyla tanışmanın şoku mu? Stephan onun şekil değiştirmesini atlatmasına yardım etse bile... Dylan'ın hayatında kalması kolay olacak mıydı? Yoksa her zaman böyle, sürekli sarsıntı ve kafa karışıklığı içinde mi kalacaktı?

Geri döndüğümüzde annem ortalarda yoktu. "Odana git Dylan. Bana ve ev sahiplerimize kaba davrandın. Konuşma tarzını düşünmeni istiyorum, akşam yemeğinden önce bu konuyu konuşacağız."

"Tamam," dedi Dylan. Odasına gitti ve kapıyı çarptı. Gözlerimi devirdim. Bunu da konuşacaktık.

En azından markete gitmek için vaktim olmuştu. Annemin dolabında nadiren kullanılan baharatları kullanarak bir köri hazırladım. Dylan konuşmak istemeyecekti, ama en azından en sevdiği yemeklerden birini yapabiliirdim.

Sebzeler ocakta kaynıyordu, pilav neredeyse hazırды ve ben iki kişilik masayı hazırlarken kendi kendime şarkı mırıldanıyordum. Sonra ön kapı açıldı ve derin, iç çekişli bir nefesle karşılandım.

"Merhaba anne."

Annem biraz sendeliyordu ve yanakları kızarmıştı. Belli ki dışarıda içki içmişti, ama en azından bu sefer kimseyi eve getirmedi.

"Demek misafirlerimi korkutacak bekçi köpeği yok?" diye sordu annem. "Bekçi köpeği mi?" Ocağı kapattım ve arkamı döndüm.

"Anne,

Görünüşe göre evli olan o adamla ne yapıyorsun bilmiyorum, ama Stephan Dylan için endişeleniyordu.

"Stephan'a bu evde kimin *yaşadığını* hatırlatmak lazım." Annem onun adını lanet gibi tükürdü. "Ace Lakeview'i yönetiyor olabilir, ama bu benim hayatımı da yönettiği anlamına gelmez."

"Anne, o senin hayatını yönetmeye çalışmıyor..."

"Bana karşılık verme," diye bağırdı annem. "Seni benim evimde kalmaya izin veriyorum ve senin koca, kötü, bebeğin babasının kimi görebileceğimi ve kimi göremeyeceğimi bana söylemesine izin vermeyeceğim."

"Bebeğin babası mı?"

"O sadece öyle biri. Onunla tanıştığında sen aptal bir kızdın. O da hiç değişmedi. Kendini hepimizden üstün gören, kontrolcü bir pislik."

"Bence biraz uyuman lazım anne," dedim, sesim buz gibiydi. "Biraz su iç."

"O adamla asla ilişkiye girmemeliydin!" Ses tonu, kendini heyecanlandırdıkça yükseldi. "Benim yaptığım aynı lanet hataları yapıyorsun. On yıl sonra ortaya çıkmanın o adamı birdenbire *iyi* bir adam yapacağını düşünüyorsan, sen lanet bir aptalsın! Ve şimdi bu *benim* hayatımı da mahvediyor!"

"Kavga etmeyi kesin!" Dylan'ın sesi duygudan çatladı. Merdivenlerin dibinde, pijama pantolonu ve eski bir tişörtle duruyordu. Elleri yanlarında yumruk haline gelmişti, gözleri altın ve gri dumanla parılıyordu ve burun deliklerinden duman çıkıyordu.

Annem sendeleyerek bir adım geri attı ve kanepeye çarptı. Gözleri korkuyla büyüdü.

"Kavga etmenizi sevmiyorum! Durun! Durun!"

"Dylan..." diye başladım. Gözlerinin parladığını ya da burun deliklerinden *duman* çıktığını hiç görmemiştim. Suri bunun olabileceğini söylemişti, ama dürüst olmak gerekirse, bunun abartı olduğunu düşünmüştüm. Ama duman gerçektir. Tanrım, oğlum bu evi yakmak mı istiyordu?

Bir dizi yüksek sesli vuruş gerginliği bozdu. Kapıya koştum ve içgüdüsel olarak diğer tarafta kimin olduğunu bilerek - ya da belki umarak - kapıyı açtım.

Stephan. Rahatlamaktan neredeyse öne düşüyordum. "Girin. Dylan..."

Stephan koyu renk kot pantolon ve koyu renk uzun kollu gömlek giyiyordu, ancak bileklerinde ve gömüğünün yakasında dövmelelerinin kenarları hala görünüyordu.

gömleğinin yakasında hala görülebiliyordu. Kaşları çatılmıştı. "Yeterince dinledim," dedi.

"Bu ejderhalar," dedi annem alaycı bir şekilde. "Hepsi çok *meraklı*..."

"*Yeter*, anne," diye bağırdım. Stephan'ın Dylan'ı kontrol altında tutacağına daha çok güveniyordum. "Cidden. Yeter."

"Sen de yeter artık," dedi Stephan Dylan'a. "Derin bir nefes al. Öfkeni kontrol et."

Dylan derin bir nefes aldı, sonra sertçe nefes verdi. Duman burun deliklerinden ve dişlerinin arasından süzülerek yok oldu.

Stephan ela gözlerini bana çevirdi. "Harley, Dylan'ın bu ortamda olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye bağırdı annem.

Stephan ve ben aynı anda anneme dönüp sert bir bakış attık. Korkmuş bir şekilde, ağzını kapattı.

"O sana saygı duymuyor," diye devam etti Stephan, yine bana hitap ederek. "Ya da bana, ki bunu anlıyorum. Ama bunu senden çıkarmamalı. Ve Dylan'ın bu tür davranışları görmesini istemiyorum. Özellikle şu anda. Bu önemli bir dönem."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Burada kalacağız," dedim. "Ben hallederim."

"Tek seçeneğin bu değil," dedi Stephan.

"Lakeview bu mevsimde biraz kalabalık," dedi annem. "Harley'nin şehre gidip bir pansiyonda oda bulabileceğini mi sanıyorsun? Her yer turistlerle dolu."

Stephen bana kaşlarını kaldırdı. "Bol bol oda var. İstemiyorsan yakın olmak zorunda bile değilsin. Burası tüm bunlardan uzak kalabileceğin bir yer" — loş evin içinde göz gezdirdi, bakışları mutfakta dizili içki şişelerinde takıldı — "bütün bunlardan."

"Neden bahsediyor?" diye sordu annem.

"Senin evinden mi bahsediyor?" Dylan araya girdi. "Seninle kalabilir miyiz, baba?"

"Annenin için sorun yoksa," dedi Stephan.

"Anne!" Dylan koşarak yanıma geldi ve kolumu çekti. "Babamla kalabiliriz! Kalabilir miyiz? Lütfen? Lütfen?"

"Annen Liz'le kalmak istemiyor musun?" diye sordu annem Dylan'a. Dylan kaşlarını çatdı. "Bilmiyorum," dedi, birden utangaçlaşarak. "Sen kendi alanına sahip olmak istiyormuşsun gibi görünüyor."

"O haklı." Elimi Dylan'ın omzuna koyup sıktım. "Evinizi geri almanız en iyisi olabilir, anne."

"Harley..."

"Onu duyduğun," dedi Stephan.

"Git eşyalarını topla, bebeğim," dedim Dylan'a.

Dylan heyecanla gülümsedi, sonra yukarı koştu.

Annem bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı, sonra kendine bir bardak şarap daha doldurdu, odasına gitti ve kapıyı çarptı.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye sordum Stephan'a. "Annemle başa çıkmaya alışkınım. Bu gerçekten önemli bir şey değil."

"Bu benim için çok önemli," dedi Stephan. "Söylediğimde ciddiydim. Bu önemli bir dönem. İlk değişim zaten yeterince zor. Liz sürtüşmeye neden oluyorsa, bu değişimi daha da zorlaştıracaktır. Ve ikinizin de benim yanımda olmasını istiyorum."

Her ikisi de. Kelebekler midemde uçmaya başladı ve göğsüme kadar uçtu. Yanaklarım kızardı. Dylan için elbette iyi bir karardı. Babasına yakın olmak, ilk dönüşümünü çok daha kolay hale getirecekti. Ama benim için durum daha karmaşıktı.

Stephan ile ilişkimizi yeniden canlandırmak için burada değildim. Bu Dylan içindi.

"Ve senin alanın senin alanındır," diye devam etti Stephan. "Ben... hiçbir şey beklemiyorum."

Kendi sözlerine çekindi ve bu beni biraz güldürdü. "İyi," dedim, "çünkü bu sadece yaz için. Dylan'ın ilk dönüşümünü atlatması için."

Stephan başını salladı, ama gözlerinde bir şey parladı, tanımlayamayacağım kadar çabuk kaybolan bir duygu.

"Lakeview'e geri dönmüyoruz," dedim. "Bunu açıkça belirtmek istiyorum. Tüm hayatımız Atlanta'da: Dylan'ın okulu, benim işim ve tüm çevremiz. Her şeyi bırakıp buraya taşınmayacağız."

"Bunu yapacağını hiç beklemiyordum," dedi Stephan. "Belki bu yaz iyi geçerse, bir tür yaz geleneği haline gelebilir."

Lakeview'da yazlar mı? Ace ile tanıştığım yazdan sonra, bir daha buraya gelmeyeceğimi düşünmüştüm. Şimdi ise her yazımı Atlanta'nın kavurucu sıcağından uzak, dağların sıcak güneşinin tadını çıkararak ve serin gölde yüzerek geçirmeyi hayal ediyordum. Dylan ve babasının birlikte dönüşüp Lakeview'un gökyüzüne uçtuklarını hayal ediyordum...

Yüzümdeki ifade Stephan'ı bir adım geri çekilmeye itti. "Ama bunu daha sonra konuşabiliriz tabii ki. Her gün bir adım."

"Doğru," dedim, sesim sadece biraz titredi. "Her gün bir gün."

Annemin kapalı kapısının arkasından bir gürültü ve sinirli bir ses geldi. Ben iç geçirdim. "Birazdan evde görüşürüz."

Stephan kapı yönüne doğru gözlerini kısarak baktı. "Ben kalabilirim."

"Teşekkürler, ama biz orada buluşuruz. Birkaç şeyimi toplamam lazım ve... onunla konuşmalıyım."

"Böyle davranılmayı hak etmiyorsun."

"O benim annem," dedim omuz silkerek. "Elindeki kartlarla oynamak zorundasın."

Stephan hayal kırıklığıyla burnunu kırıştırdı. Gülümsemeden edemedim — böyle sert bir adamda bu ifade çok sevimli duruyordu. Onun bunu yaptığını unutmuştum. Karşı çıkmak istediğini biliyordum, ama sonra içini çekti. "Tamam. Ama bir saatten fazla sürerse, buraya geri döneceğim."

"Kesinlikle o kadar uzun sürmez. Görüşürüz."

Ela gözleri yüzümü inceledi, sonra başını salladı ve gitti. Arabayı çalıştırırken motor gürültüsüyle çalışmaya başladı.

Merdivenleri çıktım ve küçük odama girip eşyalarımı valizime attım. Annemin odasından çıkması sadece birkaç dakika sürdü. Odanın kapısında durdu, yüzü kızarmış, kolları göğsünün altında kavuşturulmuş. "Yine kalbini kıracak, biliyorsun."

"Mesele o değil anne." Kirli amaşırlarımı açık valizime attım.

"Dikkatli olmazsan, o yazın aynısı tekrar yaşanacak," dedi. "Ace, buradaki turistlerin yarısına yaptığı gibi seni de baştan çıkaracak ve sonra buradan tek başına büyüteceğin başka bir bebekle ayrılacaksın."

Utanç ve öfkeyle yanıp tutuşuyordum. Annem ne dediğini bilmiyordu ama onun beni yüzüstü bıraktığı konusunda haklıydı. Şu anda, annem biraz sarhoş ve çok sinirliyen, durumun artık farklı olduğunu açıklamaya çalışmanın bir yararı olmadığını biliyordum, ama yine de Stephan'ı savunmam gerektiğini hissediyordum. O artık sadece bir yaz aşkı değildi. Annem hoşlansın ya da hoşlanmasın, o Dylan'ın babasıydı. "Buraya bunun için gelmedim. Bu Dylan için, tamam mı? Ne yaptığımı biliyorum."

Annem gözlerini devirdi. "Sen öyle diyorsan. En azından ondan birkaç nafaka çeki al."

Dilimi ısırdım. Bu konuda onunla tartışmak beni hiçbir yere götürmezdi. Belki de Stephan, onun evinden ayrılmak konusunda haklıydı. Annem ve ben, aramızda mesafe olduğunda daha iyi anlaşırdık.

Annem bir an durup, onun dürtüklemelerine ve meraklı sorularına cevap vermeme bekledi, ama ben onu görmezden gelip eşyalarımı toplamaya odaklandım. Kısa süre sonra vazgeçip kendi odasına geri döndü, orada onu bekleyen bir şişe şarap kalıntıları vardı.

Giysilerimi valizime doldurmayı bitirdikten sonra, tuvalet malzemelerimi üstüne attım. Valizlerimi kapatıp hazır hale getirdikten sonra, Dylan'ın odasına geri dönüp kapısını çaldım. "Hey, evlat, nasıl gidiyor?"

İçeride, Dylan'ın valizi benimkinden daha kötü durumdaydı. Gömleklerini top haline getirip valizin içine tikiştirtiyor, sonra tüm ağırlığını valizin üzerine vererek kapatmaya çalışıyordu. "Bu daha önce nasıl paketlenmişti?"

"Giysiler katlanmıştı," dedim gülererek. "Biliyor musun, şimdi katlarsan babanın evindeki çekmecelere koymak daha kolay olur."

"Bu çok uzun sürer. Ben gitmeye hazırım."

"Heyecanlısın, ha?" Dylan'ı kenara itip bavulundaki bazı eşyaları yeniden düzenledim ve fermuarını kapatabildim.

"Evet." Dylan hevesle başını salladı, sonra avucunu göğsüne sürdü. "Ejderham da heyecanlı."

"Bu iyi," dedim. "Babanın yanında olmak dönüşümünü biraz kolaylaştırır. İyi bir pratik olur."

"Gerçekten çok heyecanlıyım," dedi Dylan sessizce. "Sence beni uçurur mu?"

Gözlerimi kapattım. Anı o kadar ani geldi ki, yüzümde rüzgarı, ellerimin altında Stephan'ın pürüzsüz pullarını neredeyse hissedebiliyordum. Bulutların arasında süzülürken, altımızda bir cam tabak gibi uzanan gölü neredeyse görebiliyordum. "Emin değilim, Dyl," diyebildim. "Ama unutma, bu sadece yaz için, tamam mı? Sezonun sonunda Atlanta'ya geri dönmemiz gerekecek. Ve sen okula geri dönmelisin."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı. "Ama bir yaz birçok şeyi değiştirebilir, değil mi?"

"Olabilir," dedim.

Ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

10

ACE

Bardağımdaki viskinin son damlasını yudumladım. Alkolün hiçbir etkisi yoktu, hiç olmadı, ama plasebo etkisinin sinirlerime iyi geldiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Umarım yatırım yaptığımız içki fabrikası bir şeyler bulmuştur. Şu anda biraz kafayı bulmak için her şeyi yapardım.

Striker ile toplantım biter bitmez Liz Founty'nin evine gittim. Sadece klan toplantısıydı, hırsızlık ve Sean'ın bu işe karıştığına dair kanıtları gözden geçirdik. Dağıtıcıyla telefonda şahsen konuştum ve bu, onun yarın Striker ve benimle buluşmayı kabul etmesinin tek nedeniydi. Bu hırsızlığın daha büyük bir şeye dönüşmemesini sağlamalıydım. Harley ve Dylan buradayken Lakeview'u güvende tutmam gerekiyordu, ne pahasına olursa olsun.

Saat geç olmuştu ve ay ışığı boş oturma odasına doluyordu. Geceleri ev daha boş geliyordu. Burada çok fazla alan, çok fazla yatak odası, çok fazla arazi vardı. Bunların hepsi tek bir adam için fazlasıyla fazlaydı.

Kaderimdeki eşle evimi paylaşmanın benim için kolay olmayacağını biliyordum. Ejderham bu düşünceye bile sızlanıyordu. Harley'nin burada, *benim* bölgemde, yatak odamın yakınında olması, ona bakmam, onu memnun etmem, onu güvende tutmam gerekirken... O yakın olacaktı, ama tamamen ulaşılamaz olacaktı. Kahretsin, bu onu hiç olmaması daha zor olacaktı.

Dışarıda bir motor gürledi, durdu ve ardından ayak sesleri çakıl yolunda hızlıca ilerledi. Kapı çalınmadan önce Dylan'ın heyecanlı sesini duydum. Ejderham ikisini de hissetti - oğlumu ve eşimi.

Bu çok doğru geliyordu, ama aynı zamanda, yeterli olmaktan çok uzaktı.

Bardağımı bir kenara koyup kapıya doğru yürüdüm. "İçeri gel," dedim gülümseyerek. "Kendini evinde hisset."

"Yaşasın!" Dylan'ın sesi tavana kadar yankılandı. "Bu harika."

"Fazla heyecanlanma, evlat," dedi Harley. "Unutma, daha önce yaptığın şey yüzünden hala başın belada."

Dylan'ın yüzü biraz düştü. Belli ki Dylan, Harley'nin bir şeyi unuttuğunu düşünmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Babanla neden başın belada olduğunu anlat," dedi Harley, valizini antreye bırakıp kollarını göğsünde kavuştururken. Sert ve ciddi bir anne gibi görünüyordu. Yüzündeki o alışılmadık ifade beni biraz tahrik etti. Ama savunmam gerekirse, onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu.

"Şey... Ona bağırdım," dedi Dylan uysalca.

"Ne hakkında?" diye sordu Harley.

"Mama Liz'in evine geri dönmek istemedim."

"Tamam," dedi Harley. "Ve kullanmamamız gereken sert kelimeler ve tonu kullandın, değil mi?"

"Evet." Dylan ayak parmağıyla yere dokundu. "Ben... Ben gerçekten çok kızgındım."

"Anlıyorum." Dylan'a yaklaştım ve elimi omzuna koydum. Başını kaldırdı ve kendi ela gözlerini bana bakan gözlerde gördüm. Tanrım, bu benzerliğe hiç alışabilecek miyim? İlk dönüşümün yaklaşırken duygularının ne kadar yoğun olabileceğini biliyorum. O hissi hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Kolay değil. Ama bu, annene saygısızlık edebileceğin anlamına gelmez, tamam mı? Hiçbir koşulda. O harika bir kadın ve tüm bu çılgınlık içinde iyi bir iş çıkarıyor, sence de öyle değil mi?"

Dylan başını salladı.

"Ejderhan nasıl?" diye sordum.

Dylan göğsünü ovuşturdu. "Bilmiyorum. Kötü mü?"

"Özür dilemek ister misin?" Harley'nin bakışlarını üzerimde hissettim.

Dylan başını salladı. Harley'e döndü. "Üzgünüm anne. Öyle demek istemedim. Çok kızgındım."

"Önemli değil, bebeğim," dedi Harley. Dylan ona atladı ve ona sarıldı. Harley güldü ve onu sıkıca sarıldı. "Gerçekten. Önemli değil. Özür dilediğine göre sen ve ejderhan başınız belada değil. Baban bu büyük duygularla başa çıkmana yardım edecek."

"Tamam." Dylan yüzünü Harley'nin göğsüne bastırdı. "Ejderham daha iyi hissediyor."

"Bu iyi. Neden yukarı çıkıp biraz uyumuyorsun, Dyl? Saat geç oldu."

"Önce biraz video oyunu oynayabilir miyim?"

"Hayır, evlat," dedi Harley. "Ve oynadığını öğrenirsem, başın büyük belaya girer."

"Tamam, peki." Harley'i bıraktı, sonra bana doğru yürüdü ve beni de kucakladı. "İyi geceler, baba."

Yutkundum. "İyi geceler, Dyl. Ve *video oyunu yok*."

Dylan valizini aldı ve aceleyle yukarı, odasına çıktı. Sonra Harley ve ben büyük, boş odada yalnız kaldık. Ay ışığı kızıl saçlarını parlatıyordu. Yüzüne koyu gölgeler düşüyordu. İcini çekti ve mutfığa doğru yürüdü. "Çayın var mı?"

"En soldaki dolabı kontrol et," dedim. "Genellikle misafirler için iyi stoklanır."

Harley dolabı açtı ve içeriye bakmak için parmak uçlarına yükseldi. En üst raftan bir kutu çay poşeti almak için uzandı ve sweatshirt'ünün kenarı yukarı kayarak kot pantolonunun bel kısmının üstünde ince bir deri şeridi ortaya çıktı. Kutulardan birini aşağı çekti, içindekileri karıştırdı ve bir çay poşeti çıkardı. Su ısıtıcısını açtı ve dolaplarda bir kupa aradı.

Kanepenin arkasına yaslanıp, mutfığı sanki kendi eviymiş gibi dolaşmasını izledim.

"Annemin evinde olanları duyduğun için üzgünüm," dedi Harley, mutfak adasının kenarına yaslanarak, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlayarak. "O her zaman..."

"Hırçın mı?"

Harley güldü. "Öyle de denebilir."

"Sorun değil," dedim. "Senin burada olmana sevindim. Dylan için her Şey daha kolay olacak."

O da başını salladı. "Benim için önemli olan da bu. Ve... Teşekkür ederim.

Ona karşı bu kadar nazik olduğun için. Bunun kabul edilmesi zor bir durum olduğunu biliyorum."

Ejderham göğsümde homurdandı. *Bana teşekkür* m ediyordu? Oğlumuzu bakmak için en azından yapmam gerekeni yaptığım için mi? "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim sorumluluğum. Bunu yapmaktan gurur ve mutluluk duyuyorum."

Ay ışığı altında yanakları hafifçe pembeleşti. Ejderham gğs kafesine çarparak bana yaklaŐmamı, ona dokunmamı, onu öpmemi, dudaklarımın altında cildinin kızardığını hissetmemi söylüyordu. On yıl ayrı kaldıktan sonra kaderimdeki eşimin bu kadar yakınımda olması, ikimiz için de bir irade egzersizi gibiydi.

"Sana odanı göstereyim," dedim.

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Biliyorum, ama iyi bir ev sahibi olayım, olur mu?"

Küçük bir kahkaha attı, sonra başını salladı. Giriş holünden çantasını aldım ve onu merdivenlere doğru götürdüm. Harley, Dylan'ın kapısında durdu, sonra bana yaklaŐmamı işaret etti. Kapıyı araladı. İçeride Dylan, yatağa uzanmış, yarısı yorganın altında, bir bacağı dışarıda, derin uykudaydı.

"Yorgun düşmüş olmalı," diye fısıldadım.

Harley onaylayarak mırıldandı.

O kadar yakındım ki, cildinin narin kokusunu alabiliyordum: sıcak, misk kokulu, sabununun taze iek kokusu ile karışık. On yıl önce bağımlısı olduğum kokuydu bu. Ejderham ihtiyaçtan inliyordu ve onun varlığını cildime daha yakın hissettim, eŐine yakın olmak için can atıyordu.

Bir adım geri attım. Onun kokusunda kaybolabilirdim. Çok fazla yakınlaŐırsam, ikimizin de pişman olacağı bir Şey yapabilirdim.

Harley kapıyı nazikçe kapattı. Ona yer açmak için bir adım daha geri çekildim ve onu odasına götürdüm. Bavulunu yere koydum.

Kapalı kapıya yaslandı. Bir elini kapı koluna koydu. Yine yakındım, çok yakındım. Kendimi tutamadım. Onu istediğim gibi elde edemesem de, her zaman yanında olmak istiyordum.

"Teşekkür ederim," dedi, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Gerçekten. Bu benim için, bizim için çok önemli."

Belinin kıvrımı, kalçası, uyluğu. Annelik ona gerçekten iyi gelmişti. Tanıştığımız zamankinden daha kıvrımlıydı ve hafızamdaki kadınla şu anki kadın arasındaki farkları haritalandırmak istiyordum. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu.

Harley'nin başı kapıya çarptı. Yüzünü bana doğru eğdi ve gözlerime baktı.

Yaklaşmak, kalçasını, belini kavramak, onu kendime çekmek ve dudaklarını tekrar tatmak çok kolay olurdu...

Bir adım geri attım. Ejderham hayal kırıklığıyla homurdandı ve boğazımın arkasında hayal kırıklığının kükürt kokusu yaktı. Tanrım, onu istiyordum. O bu kadar yakın, ama bu kadar ulaşılmazken bu gece uyuyabilmemin imkanı yoktu.

"İyi uykular, Harley." Sesim istediğimden daha alçak, çakıl gibi kaba çıktı.

"Sen de," diye fısıldadı. Bavulunu aldı, odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Elimi yüzüme sürdüm. Bir yandan, eşimin ve oğlumun güvende olduğunu ve yerlerinin belli olduğunu bilmek ejderhamı sakinleştirmişti. Öte yandan, hayal kırıklığı ateş gibi tüm vücudumu yakıyordu.

Odama gidip yüzüstü yatağa yığıldım. Bu, düşündüğümünden daha da zor olacaktı.

Ertesi sabah, huzursuz ve sinir bozucu bir uykudan sonra erken uyandım. Yana döndüm ve alarm saatime gözlerimi kısarak baktım — saat daha sekiz bile olmamıştı. Sabahları sessizliğe alışkındım, ama bu sabah keskin kulaklarım Dylan'ın kahkahasını ve Harley'nin onu susturmak için çıkardığı alçak sesi kolayca yakaladı. Kahve makinesi gürültüyle çalışıyordu ve ocakta bir şeyler cızırdadı.

Uyanmak için fena bir yol değildi. Yine de, harekete geçmem gerekiyordu. Tedarikçimiz geç kalırsak sohbet etmek istemeyecekti.

Yataktan kalkıp ince beyaz bir fanila ve bol bir eşofman altı giydim. Toplantı için düzgün giyinirdim, ama şimdilik

ejderham Harley ve Dylan'ı kontrol etmem için beni zorluyordu. Aynaya bakmadan merdivenlerden aşağı koştum.

Mutfakta gördüğüm manzara neredeyse kendi ayağıma takılıp düşmeme neden oluyordu. Harley, büyük beden bir tişört giyyordu. Tişörtün yakası omzundan kaymış, eteği ise uyluk ortasına kadar inmişti. Elini uzattığında, tişörtün altından zar zor görünen uyku şortunu görebildim. Ama tek gördüğüm, pürüzsüz bacaklarının çıplaklığıydı. Saçları başının üstünde topuz yapılmıştı ve ensesinin derisi bile beni kendine çekiyordu.

Bana doğru döndü. Gülümsemesi hafifçe sönükleşti ve tanıdık kızarıklık yuvarlak yanaklarında belirdi. Mavi gözleri göğsümde ve kollarımda dans etti. Ah. İç çamaşırım oldukça inceydi. Son on yılda yaptırdığım dövmeleri ilk kez görüyordu. Ejderham bu ilgiden gurur duydu.

Sonra Harley bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi ve gülümsemesini genişletti. "Günaydın," dedi. "Kahvaltı hazırladım. Burada tuhaf bir yemek var. Market alışverişini kim yapıyor?"

"Ben değil," diye itiraf ettim. Dylan bana bir fincan kahve getirdi ve ben de teşekkür etmek için saçlarını karıştırdım. "Günaydın, evlat."

"Sen değil misin? O zaman kim?" diye sordu Harley.

"Ah... Lakeview'daki klan üyeleri ve diğer insanlar bir şeyler getirirler. Bu kültürün bir parçasıdır. Alfa'ya hizmet etmek bir onurdur, falan filan." Omuzlarımı silktilim. Değişkenlerin dünyası hakkında pek bir şey bilmeyen birine bunu söylemek biraz saçma geliyordu, ama gerçek buydu. Klan için çok şey yaptım ve onlar da karşılığında benim için çok şey yaptılar.

Harley güldü ve ocakta ustaca krepleri çevirdi. "Lakeview'da seni *onurlandırmak* isteyen birçok kadın olduğuna eminim."

Ejderham bu sözleri hiç hoş karşılamadı. Haksız da değildi. Alfa ile çiftleşmeyi hayal eden tek kişi Blakely değildi. Ama Harley'e ne diyebilirdim ki? Son on yılımı diğer kadınlarla ilişki kurmaya çalışarak ve başarısız olarak geçirdiğimi ona söyleyemezdin. Ejderham, Harley gittiği günden beri ona özlem duyuyordu. Onu hiç reddetmediğim için, başka biriyle tam anlamıyla birlikte olamazdım. Ama şimdi, Harley hayatına devam etmiş ve bensiz bir hayat kurmuş gibi görünüyordu. Bunun sadece geçici bir şey olduğunu açıkça belirtmişti.

Yaz. Dylan'a iyi bir baba olabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu — en azından o zaman, istediğim şekilde olmasa da, onların hayatlarında yer alabilecektim.

"Bunun için biraz meşgulüm," dedim. "Bu sabah bir iş toplantım var, ama öğleden sonra antrenman yapmak için geri döneceğim, Dylan."

"Ne tür bir antrenman?" diye sordu Dylan, ağzı pancake ile dolu halde.

"Göreceğiz," dedim.

Harley kaşlarını kaldırdı. "İş mi?"

"İş," dedim. Daha fazla ayrıntı istiyordu, ama ben vermeyecektim. Bu durum hakkında ne kadar az bilersen o kadar iyi. "Ben yokken Hawk burada kalacak."

"Neden?" diye sordu Harley. "Büyük evinde bize güvenmiyor musun?" Alaycı bir şekilde söylemişti, ama ejderham bunun altında yatan güvensizliği sezdi.

"Tabii ki güveniyorum," dedim. "Bu bir güvenlik önlemi."

Kısa bir süre durakladı, sonra ocak yanındaki tabağa krepleri koymaya devam etti. "Güvenlik konusunda endişelenmeli miyim?"

"Hayır," dedim. "Ama genelde fazla hazırlıklı olmayı severim. Ayrıca, Hawk'ın yeğeniyle vakit geçirmek için can attığını biliyorsun."

"Hawk amca havalıdır, ama senin kadar havalı değildir baba."

"Ona bunu mutlaka söyle," dedim gülümseyerek. Göğsüm gururla doldu. Dylan'ın beni havalı bulması, Lakeview'in alfa erkeği olmakla aynı derecede önemliydi.

"*Yapma*," dedi Harley gülerek, Dylan'a spatulasını sallayarak.

Kahvemi alıp yukarı çıktım. Giyinirken Hawk ve Striker'ın geldiğini gördüm. Merdivenlerden inerken Harley bulaşıkları yıkarken bana el salladı. Kot pantolon giymişti. Çıplak bacaklarını görmeyi şimdiden özlemiştim. Ona veda öpücüğü vermek için içgüdüsel olarak mutfağa doğru bir adım attım, sonra ne yaptığımı fark edip geri döndüm. "Öğleden sonra döneceğim. Bensiz çok eğlenmeyin."

"Yapmayacağım!" Dylan odasından bağırdı.

Gözlerimi kıptım. Vay be, bu çocuğun ciğerleri var.

Harley güldü.

Kahretsin, onu bırakmak istemiyordum. Ama tedarikçimizle bu sorunu halletmem gerekiyordu, bu yüzden dışarı çıktım, Striker göze çarpmayan SUV'sinin yanında bekliyordu. Hawk motosikletine yaslandı ve yanından geçerken bana selam verdi.

"Her şey yolunda mı?" Striker, ben yolcu koltuğuna otururken sordu.

"İyi," dedim. "Hadi bu işi halledelim."

Dağlardan uzaklaşarak güneybatıya, Rochester ve Kanada sınırına doğru yola çıktık. Rochester'ın dışında Striker, tanıdık özel mobilya deposuna girdi. Paslı, oluklu çelikten yapılmış büyük, tek katlı bir binaydı ve soluk tabelalarla özel sandalyeler ve masalar satıldığını ilan ediyordu. Kapı kilitliydi, ama şifremi girdim ve kilit vızıldayarak açıldı.

"Bu yerden nefret ediyorum," diye mırıldandı Striker içeri girerken. "Lanet olası hamster kafesi gibi kokuyor."

Burun kıvırdım. Haksız sayılmazdı. Deponun içi loştu ve talaş kokuyordu. Deponun en arka tarafında bir yerlerde testere sesi geliyordu. Bitmemiş beton zeminde yürürken botlarımın topukları yankı yapıyordu.

"Michel!" Boş alana seslendim. "Bunu konuşalım. Tiyatroya gerek yok."

"Ah, buradasın." Testere sesi kesildi. Michel, yarı bitmiş dolapların arkasından ortaya çıktı. Güvenlik gözlüklerini yukarı itti ve keskin, soluk gözlerini ortaya çıkardı. Michel, Güney Amerika'daki silah kaçakçılarıyla birçok bağlantısı olan, çekingen ve kurnaz bir Fransız Kanadalıydı.

Genelde bize sorun çıkarmazdı, ama ejderham deponun kenarlarına dağılmış yarım düzine adamının varlığını çoktan fark etmişti. Ve hepsi de tepeden tırnağa silahlıydı. "Ee." Michel testereyi betona sertçe bıraktı.

"Sanırım son sevkiyatla ilgili küçük sorunumuzu duydun."

"Duydum.

"Duydum. Klanımızın bununla hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum.

Şimdiye kadar iyi bir ortaklığımız oldu ve biliyorsun ki..."

Michel elini salladı. "Lütfen Ace, beni böyle kandırmayacağını biliyorum. Ama bu tür bir kaybı öylece kabul edemeyeceğimi de biliyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Korktuğum şey buydu. Klanın kasası doluydu, ama *bu kadar* büyük bir kaybı ödemek...

"Senin pislik kardeşinle uğraşmaktan bıktım," dedi Michel. "Para umurumda değil. Bu sefer onu tamamen ortadan kaldırmak istiyorum, Ace."

Striker bana yan gözle baktı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Michel'e baktım. "Sonsuza kadar mı?"

"Sean ve onun..." Michel, İngilizce kelimeyi ararken dişlerini sıktı. "*Vatandaşları* kötü haber. Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bunu bir kez olursa, devamlı olacak. Kardeşinin diğer sözleşmelerimi etkilemesine izin veremem, özellikle de şu anda."

"Şimdi mi?" diye sordu Striker.

"Temiz çıkacaksın!" Michel, bu duyduğu en sinir bozucu şey gibi kollarını havaya kaldırdı. "Haberler çabuk yayılır. Bir süredir bu işten çıkmaya çalıştığını biliyorum, ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Bu benim için büyük bir gelir kaybı, Ace."

"Yeni müşteriler bulma yeteneğinden şüphem yok Michel," dedim.

"Kardeşin gönderilerime müdahale etmeye devam ederse bunun bana bir faydası olmaz."

"

Onaylayarak mırıldandım. Haklıydı.

"Bu işi hallet, ben de borcumu ödediğini kabul edeyim," dedi Michel. "Peki ya bir sonraki sevkiyat?" diye sordu Striker.

"Gecikti. Ama geliyor. Aynı fiyat, aynı beklentiler, hepsi aynı."

"Güzel," dedim. "Teşekkürler." Michel bize daha fazla silah sağlamak zorunda değildi ve bunu sadece uzun süredir devam eden ilişkimiz nedeniyle yapıyordu. Eğer yapmasaydı, gerçekten başımız belaya girecekti — silah kaçakçılığı işinden çekilmeden önce yerine getirmemiz gereken birkaç sipariş daha vardı.

"Bu işten çıkmadan önce Sean'ı hallet," dedi Michel. "Eğer yapmazsan, onunla baş başa kalacağım ve federal yetkilileri devreye sokmaktan başka seçeneğim kalmayacak. Bu, zavallı bir aracı için çok ağır bir yük."

Burnumdan sertçe nefes verdim. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, efendim," dedi Michel. "Bu dürüstlük. Bu iş halledilmezse ne gibi adımlar atacağımı size bildiriyorum. Bu adımların sizi nasıl etkileyeceği beni ilgilendirmez."

Michel, beni ömür boyu hapse attıracak kadar yeterince kirli çamaşırlarını biliyordu. Kendi özgürlüğünü de riske atmadan bunu yapamazdı, ama yine de bu gerçek bir olasılıktı.

"Hallolacak," dedim.

Yaklaşan sevkiyatın ayrıntılarını hallettikten sonra Striker ve ben ayrıldık. Striker keyifliydi, çalınan malların yerine yenilerini almak için nakit ödeme yapmak zorunda kalmayacağımız için açıkça memnundu. Ancak benim moralim bozuktu ve ejderham gergindi.

Lakeview'e geri dönerken, koyu renkli ön camlı bir sedan dar bir yan yoldan çıktı ve bizi takip etmeye başladı. Eyaletin bu bölgesinde eski karavanlar, çiftlikler ve Michel'in mobilya deposu dışında pek bir şey yoktu. Arkamızdaki kadar güzel arabalar kesinlikle çok fazla değildi.

"Sean tehlikeli bir oyun oynuyor," dedi Striker. "Sence bu işten zarar görmeden kurtulmayı mı umuyor?"

"Hayır. Bence bizi kızdırmaya çalışıyor."

Striker homurdandı. "Eh, işe yarıyor."

"Mm." Gözlerimi dikiz aynasından ayırmadan arkamızdaki arabayı izledim. Tam bir şey söylemek üzereydim ki, sedan bir yan yola saptı ve gözden kayboldu.

Koltuğuma yaslanıp rahatladım. "Sean'ın aklını başına toplayacağını ya da en azından bizi rahat bırakacağını ummuştum. Ama durumu daha da kötüye gidiyor."

"Durmayacak," dedi Striker. "Bir kez başarı elde ettiğine göre, Michel'e saldırmaya devam edecek. Belki de kullandığımız diğer tedarikçilere de. Bizi kenardan zayıflatmaya çalışacak."

"Bu olmayacak," dedim soğukkanlılıkla. "Sean düşman olmaya kararlıysa, ona öyle davranacağım."

Striker bana baktı. "Onu öldürmek anlamına gelse bile mi?"

"Ona yeterince şans verdik. Bu işten tamamen kurtulmak istiyorsak, Sean'ın bizi tekrar bu işe sürüklemesine izin veremeyiz." Dylan ve Harley'nin Lakeview'a dönmelerini istiyorsam, onların tehlikeye atılmayacağından emin olmalıydım. Sean bunu öğrenirse

, aile olarak görmezdi, benden intikam almak için bir fırsat görürdü.

Ejderham kükredi, öfkesi benimkine eşitti. Kan, ejderhaları birbirine bağlamak içindi, ama Sean çok ileri gitmişti. Eşlerimizi korumak için her şeyi yapardık. Bu konuda ejderham ve ben hemfikirdik.

HARLEY

Üç gün olağanüstü bir huzur içinde geçti. Dylan için burada olduğumu biliyordum, ama Stephan'ın evinde olmak tatildeymiş gibi hissettiriyordu. Odam inanılmaz derecede lüks, sanki beş yıldızlı bir otel resortunda kalıyormuşum gibi. Yatak kocaman ve yumuşacık, koyu renkli bir yatak örtüsü vardı. Sert ahşap zeminin üzerine kalın halılar serilmişti ve banyo tamamen şık, beyaz mermerden yapılmıştı. Söz verdiği gibi, Stephan bana rahat bıraktı. İş için sürekli dışarıdaydı, ama evde olduğunda Dylan'la bahçede kısmi dönüşüm pratiği yapar, futbol oynar ya da gölün serin sularında yüzerdi. Mutfağı sevdiğim yiyeceklerle doldurdum ve günlerimi yemek pişirerek ve işten gelen e-postalarımın cevap vererek geçirdim.

Annemin evinden ayrıldığımızdan beri annemi görmemiştim. O da aramamıştı. Bu noktada, onun sessizliğine alışmışım. Onun evinden ayrılana kadar, onun yargılarının üzerimde ne kadar ağır bir yük oluşturduğunu fark etmemiştim.

Tek gerçek zorluk, Stephan'ın yanında bu kadar çok vakit geçirmektir. O ilk sabah, daracık, ince bir tişörtle aşağı inmişti; tişört, geniş, dövmeli göğsünü ve güçlü kollarını ortaya çıkarmıştı. Gri eşofman altı ise hayal gücüne *hiçbir şey* bırakmıyordu. Onun evinde olmak, Stephan'ın en rahat, en konforlu haliyle birlikte olmak anlamına geliyordu. Ben lambaya çarpan bir güve gibiydim. O kadar çekiciydi ki, dikkatimi vermediğimde sürekli ona doğru sürükleniyordum.

Dylan'la birlikteyken daha kolaydı. Dylan'ın Stephan'la birlikte güvende ve mutlu olduğunu bilmek, dikkatimi dağıtan arzumdan bir süreliğine kurtulmamı sağlıyordu.

Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda güneş gökyüzünde alçalmıştı. Yemek masasından kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım ve

büyük cam pencerelere doğru döndüm. Arka bahçede Dylan, Stephan'ın yüksek bir yay çizerek attığı futbol topunu kovalarken, onu hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim. Öğleden sonra güneşi Dylan'ın oniks pençelerinde parılıyordu. Kısmi dönüşüme daha fazla alışmıştı. Ama neden pençeleri dışarıda futbol topunu yakalamaya çalışıyordu? Stephan bu şekilde çok fazla futbol topu harcayacaktı...

Çıplak ayakla mutfağa girdim. Neredeyse sıcak sayılabilecek günlerde giymek için mükemmel bir kombinasyon olan rahat şortlar ve büyük sweatshirtlerle günlerimi geçirmeye alışmıştım. Akşam yemeğini hazırlamaya başladım: kızarmış tavuk, biraz tavada kızartılmış sebze ve salata.

Bu büyük mutfakta, lüks aletleriyle yemek pişirmek çok hoştu. Dylan ve Stephan için yemek pişirmek çok hoştu.

Tavayı fırına koyarken arka kapı açıldı. "Anne, başardım!"

"Neyi başardın?" Ellerimi mutfak havlusuyla sildim ve Dylan'a gülümsemek için döndüm... Ve karşımda gömleksiz, terli Stephan duruyordu.

Bir ara Stephan gömleğini çıkarmış ve pamuklu gömleği omzuna asmıştı. Kot pantolonu kalçalarına kadar inmişti — dürüst olmak gerekirse, benim akıl sağlığım için fazla aşağıdaydı. Kilometrelerce uzunlukta çıplak, dövmeleli bir ciltle karşı karşıya kaldım. Kaslar. Ter damlaları. Bana döndü ve bir eliyle dağınık sarı saçlarını taradı. Ben onun göğsüne bakıyordum. Karın kaslarına. Kot pantolonunun bel kısmının altında kaybolan dövmesine.

Sonra Dylan bir tren gibi bana çarptı ve heyecandan neredeyse titreyerek beni belimden kavradı.

"Futbol topunu yakaladım!"

"Son birkaç gündür topu yakalamıyor muydun?" diye sordum.

"Pençelerini kullanarak yakaladı," diye açıkladı Stephan. Bana eğlenceli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bu, el becerisi ve kontrolü geliştiren bir egzersiz. Topu patlatmadan tutmak."

"Bu çok havalı, Dyl." Elimi kaldırıp high-five yapmak istedim, ama sonra vazgeçip elimi geri çektim. "Bekle, pençelerin yok, değil mi?"

Dylan güldü. "Pençeler yok!" İki elini de kaldırdı. Çift high-five yaptık.

"Akşam yemeği yakında hazır olacak," dedim. "Gidip temizlenin, ikiniz de."

"Evet, anne," dedi Dylan. Aynı anda Stephan, alçak ve sıcak bir sesle "Evet, Harley," dedi.

O ses içimde arzuyu uyandırdı. O bana şakacı bir gülümsemeyle selam verdi, sonra Dylan'ı takip ederek yukarı çıktı. Mutfak tezgahına döndüm ve titremeyi bastırdım. Duşun açıldığını duydum ve kasıtlı olarak düşüncelerimi *ondan* uzaklaştırıp bitirmekte olduğum yemeğe geri döndüm.

Stephan'ın akşam yemeği için gerçek kıyafetler giymesi beni rahatlattı. Dylan'ın kısmi dönüşümünün nasıl gittiğine dair heyecanlı anlatımı yemeğin ana konusuydu. Yemekten sonra Dylan video oyunu oynamak için odasına koştu ve Stephan beni bulaşıklardan uzaklaştırdı.

"Yemeği sen yaptın," dedi. "En azından bulaşıkları yıkayabilirim."

"Bizi burada kalmamıza izin veriyorsun. Daha fazla katkıda bulunmam gerektiğini hissediyorum."

Stephan başını salladı. "Bu bir iyilik değil," dedi o sıcak sesiyle. "Bu bir sorumluluk. Katkıda bulunmana gerek yok. Burada olman yeterli."

Kalp atışlarım hızlandı. O bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Sanki Dylan ve ben *burada olabilirdik gibi*. Sanki buraya aitmişiz gibi.

Ama buraya ait *değildik*. Hayatlarımız Atlanta'daydı. Bu günlerin, ne kadar güzel olursa olsun, hepimiz için bir tatil olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Stephan hala yedi yıl hapis yatmış bir çete lideriydi. Tam olarak mükemmel bir baba adayı sayılmazdı. Arzumun ve eski duygularımın durumun gerçekliğini gölgelemesine izin veremezdim.

Ne kadar bağlanırsam, ayrıldığımızda o kadar çok acı çekerdim.

"Bu gece biraz daha işim var," dedim. "O yüzden, odamda olacağım."

Stephan'ın gülümsemesi sönükleşti, ama bu neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı. Üç gün boyunca onu izlediğim için fark ettim. "Tabii. Ben burada işimi bitireyim."

Yapacak işim yoktu, ama odamın rahat ve güvenli ortamına çekilmek için can atıyordum. Bir kitabı karıştırdım, ama odaklanamadım. Sonunda Cassidy'ye mesaj attım ve bu, onunla karşılıklı bir sohbete dönüştü. Ona Stephan'ın Dylan'a yardım ettiğini anlattım.

Stephan'ın Dylan'a nasıl yardım ettiğini anlattım. Ancak Stephan'ın yanında kaldığımı söylemedim, çünkü bunu bir köpek kemik gibi ısırp bırakmazdı.

Kısa süre sonra ev sessizleşti ve Dylan'ın video oyunu sesi kesildi. Oda karanlık ve serindi, başımı yorganın altına sokup iç geçirdim. Aklım bu kadar karışıkken nasıl uyuyabilirdim ki? Tek düşünebildiğim Stephan'ın kolları, göğsü, terinin tuzlu-misk kokusu, bilgili ela gözleri, sıcak gülümsemesi, o alçak, alçak sesi...

Yıllardır kimse bana dokunmamıştı. Birkaç yıl önce bir erkek arkadaşım vardı, iyi biriydi ama seks hayatımız vasattı ve ilişkimiz bittiğinde ikimiz de çok üzülmedik. Bu, geçmiş ilişkilerimde sürekli tekrarlanan bir temaydı: vasat seks. Çok şey istediğimi düşünmüyordum. Benim de orgazm olmamı isteyen bir erkek istiyordum. Sonunda birlikte olduğum erkekler sadece kendi zevkleriyle ilgileniyorlardı, başka bir şeyle değil.

Belki de şımartılmışım. Stephan, birlikte olduğum ilk erkeklerden biriydi. Gençtik, ben naftim ama... Bana dokunma şekli farklıydı. Daha önce kimse bana öyle dokunmamıştı. O zamandan beri de kimse dokunmadı.

Uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken, yarı anı yarı rüya olarak hepsi birden aklıma geldi.

Çıplak belime dokunan nasırlı elleri.

Kulağıma fısıldayan alçak sesi.

Boynumdaki dudakları, çiftleşme izinin olacağı yere dişlerinin hafifçe bastırması.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim ve yatakta dönerek bacaklarımı birbirine bastırdım.

Stephan en son on yıl önce bana böyle dokunmuştu. Büyük, masmavi gölün kıyısına serilmiş yumuşak battaniyeyi hatırladım. Akşam geç saatlerdi ve alfa evinin yakınında, ama kasabadaki evlerden uzakta, ağaçlık bir açıklığa yerleşmiştik. Orası bizim gizli, تنها yerimizdi. Dünyanın geri kalanından uzaklaşmak için gittiğimiz yerd.

Elimi gömleğimin altına sokup çıplak karnımı okşarken iç geçirdim. Vücudumun her yeri sıcaktı ve karıncalanıyordu.

Gölün üzerindeki gün batımını, tenimde hissettiğim sıcak havayı, uzaktan gelen cırcır böceklerinin sesini hatırladım. Stephen vücudunu bana yaklaştırmış ve sanki ona dokunduğu en değerli şeyimmişim gibi, giysilerimi tek tek yavaşça çıkarmıştı. Nasırlı elleri kalçalarımı, uyluklarımı, belimin kıvrımlarını okşadı.

Sadece onun nazik dokunuşunun hatırası bile beni ıslatmaya yetmişti. Dudaklarım aralandı, elimle pamuklu külotumun bel kısmını okşayarak hassas amımı ovuşturdum. Baskı, zevk omurgamdan yukarı doğru yayılırken beni keskin bir nefes almaya zorladı.

En son ne zaman basit bir dokunuştan bu kadar iyi hissetmişim? Hatırlayamıyordum. Evde, kendimi tatmin ettiğimde, bu... formalite icabıydı. Bu farklıydı. Belki de bunun, şimdiye kadar Stephen'la ilgili anıları ve fantezileri kasıtlı olarak kaçınmamla bir ilgisi vardı. Çok acı vericiydi.

Ama ona yakın olmak, arzumu görmezden gelemeyecek kadar güçlü hale getirmişti.

Stephen'ın bizi battaniyenin üzerinde yuvarladığını, vücudunun benimkini kapladığını hatırladım. Çıplak göğsü çok geniş, çok güçlüydü ve şu anda olduğundan çok daha az dövmeli. Eli, parmak izi morlukları bırakacak kadar sert bir şekilde uyluğumu kavramıştı ve bu şekilde ele geçirilmiş olma hissi tüm vücudumu yakıcı bir sıcaklıkla doldurmuştu.

Elimi külotumun içine kaydırdım. O kadar ıslaktım ki, en ufak bir dokunuş bile beni tahrik edebilirdi.

Stephan beni öyle, gölün kenarında almıştı. Onun ateşli arzusunu hatırladım — Tanrım, penisi mükemmel boyutta, içimdeki her güzel yeri doldurmak için mükemmel kalınlıktaydı. Dudakları benimkileri yakaladı ve içime girerken beni sert ve derin bir şekilde öptü.

İnlememi bastırarak, parmaklarımı hassas, ıslak kıvrımların üzerinde gezdirdim. Hassas klitorisimi ovuşturdum ve Stephan'ın derin, yavaş ritmine uyarak yavaş, ritmik bir baskı oluşturdum. Bu beni her zaman çılgına çevirirdi. Beni yavaş ve derin bir şekilde sikiyordu, böylece her santimetresini hissedebiliyordum ve zevk yoğun, yavaş dalgalar halinde içimi kaplıyordu.

Vücudunun benimkine baskı yapması, ellerinin tenimde olması, dudaklarının ağzıma, çeneme, boynumun hassas derisine değen sıcaklığı. Her anı, klitorisime doğrudan bir arzu dalgası gönderdi. Stephan, aldığım her nefes, kaslarımda

küçük sesime. Vücudumu tanıyordu, beni nasıl iyi hissettireceğini biliyordu.

Zevk içimi kapladı. Boşalmaya yaklaşırken nefesim kesildi. Ayak parmaklarım çarşafıya kıvrıldı ve kalçalarım yukarı doğru kıvrıldı, orada olmayan bir adama uzanmaya çalıştı. Kendimi daha fazla bastırarak ovuşturdum ve tüm vücudum sıcak, gergin, yoğun hissetti, düşüncelerimi, endişelerimi bulanıklaştırdı. Çok iyi hissettiriyordu ve tek düşündüğüm Stephan, öpücüğü, kokusu, mükemmel, mükemmel penisiydi.

Orgazmım doruğa ulaştı, sonra yüksek sesle nefes aldım — belki de çok yüksek sesle — ve yataktan kalktım. Gözlerimi o kadar sıkı kapattım ki, yıllardır hiç bu kadar şiddetli orgazm olmamıştım.

Tembelce gülümseyerek, yatağa geri yığıldım. Bir kez olsun doygun, rahat ve *güvende* hissettim kendimi — Stephan'ın ellerinin üzerimde olduğu anıların hatırası bile beni bu gevşek ve sersemlemiş duruma soktu. Neyse ki, bu konuda kendimi telaşlandırmaya başlamadan önce, derin ve rüyasız bir uykuya daldım.

Birdenbire uyandım ve yataktan kalkıp banyoya koştum. Saçlarım dağınıktı ve alnımda ter kurumuştı. Utanç duygusu içimi kapladı. Stephan bir şekil değiştiriciydi. Ya kokumu almışsa? Ya *duymuşsa*? Onun olağanüstü keskin duyularının sınırlarını asla anlayamadım. Onun odasının hemen yanındaki koridorda bunu yaptığım düşüncesi yüzümü kızarttı.

Yüzüme soğuk su serptim ve birkaç derin nefes aldım. Aşağıdaki mutfaktan birinin sesini duydum, ama Dylan'ın gevezelik sesi yoktu. Hâlâ uyuyordu demek. Bunun işimi kolaylaştıracağını mı, yoksa daha da zorlaştıracağını mı bilmiyordum.

Bir kapüşonlu sweatshirt ve temiz bir çift tayt giydim, sonra yatak odasından çıktım. Kızaran sosis kokusu hemen ağzımı sulandırdı.

"Günaydın," dedi Stephan, mutfığa girdiğimde. "İyi uyudun mu?"

Yüzüm yine kızardı. Kahretsin, beni duymuş muydu? "Evet, gayet iyi."

"Aç mısın?"

Ben başımı salladım. Gerçekten gömleksiz olmak zorunda mıydı? Yine mi? Bu yeni bir alışkanlıktı ve benim için alışması oldukça zor olacak bir alışkanlıktı.

"Bir tabak hazırla," dedi Stephan gülümseyerek. "Bol miktarda var. Dylan uyanıp geri kalanını yemeden önce istediğini almalısın."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Hâlâ tedirgindim ve Stephan keskin ela gözleriyle hareketlerimi takip ediyordu. Bu beni daha da rahatlatmadı, dürüst olmak gerekirse. Kafam hala anılarımla doluydu, bu anılar fantezilerime, fantezilerim de rüyalarımın dönüşmüştü. Her yerim yanıyordu. Onun beni tezgaha itmesini, güçlü bacağına bacaklarımın arasına sıkıştırmasını ve üzerinde sürtünmeme izin vermesini istiyordum. *Hayır!* Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. *Güzel* bir kahvaltı, *sert* bir kahve ve *normal* bir *iş günü* istiyordum.

Başımı kaldırdım. Stephan, spatula ile tavadaki sosisleri karıştırırken hala beni izliyordu. Ve sanki bir sırrı biliyormuş gibi sırıtiyordu. *Benim* sırrımı.

Oh, kahretsin.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyiyim," dedim çabucak. Kupaların bulunduğu dolaba koştum ve kapıyı açtım. Kupalar en üst rafta duruyordu, parmak uçlarımda yükseldiğimden ulaşabiliyordum.

"Ben alayım." Stephan, bana uzanırken sıcak, geniş göğsünü sırtıma dayadı.

Kalbim çarpıyordu ve dünyam, bana yaslanan vücudu, yukarı uzanan güçlü kolu ve beni saran kokusu ile daralmıştı. Eğer dönersem, kollarımı boynuna dolayabilir ve onu öpmek için kendime çekebilirdim. Kendimi güvende hissediyordum. On yıl önceki gibi hissediyordum. Tamamen, heyecan verici bir şekilde *tehlikeli* hissediyordum.

Kupayı tezgahın üzerine *sertçe* bıraktı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Stephan uzaklaştı. "Sorun değil." Ocağa geri döndü, kendinden aşırı derecede memnun görünüyordu.

Kahvemi hazırladım, sonra kahvaltımı yapmadan mutfaktan çıktım. Günün geri kalanında

geri kalanını geçirmek için kafamı toparlamam gerekiyordu.

Bir saat sonra duş alıp kot pantolon ve tişört giyerek geri döndüğümde, Stephan'ın yanında olmaya çok daha hazır hissediyordum. O da bir gömlek giymişti ve Dylan'la birlikte mutfakı temizliyorlardı. Hoparlörlerden müzik yüksek sesle çalıyordu. Stephan'ın Dylan'a şikayet etmeden ev işleri yaptırdığına inanamıyordum.

"Anne, fırında senin için bir tabak var," dedi Dylan. "Babam bu sabah kaçtığını söyledi."

"Biraz başım ağrıyordu ama şimdi çok daha iyiyim," dedim. "Kahvaltı ayırdığın için teşekkürler."

"Tabii ki," dedi Stephan.

Dışarıda, lastikler çakıl döşeli garaj yolunda gıcırdıyordu. "Kim o?" diye sordum.

"Mia uğrayacak," dedi Stephan. Dylan neşelendi ve Stephen güldü. "Sadece Mia teyze. Hawk amca daha sonra gelecek."

"Ben de Mia'yı severim."

Mia ön kapıyı çaldı, sonra başını içeri soktu. Sarı saçları Fransız örgüsüyle arkaya toplanmıştı ve elinde bir torba market alışverişi vardı. "Günaydın, millet."

"Merhaba." Dylan oturma odasına fırladı ve Mia'ya onu neredeyse dengeden çıkaracak kadar sıkı bir kucak verdi.

"Oof! Hey, evlat, neden bu market poşetlerini yerleştirmeye yardım etmiyorsun?"

Gülerek dizüstü bilgisayarımı aldım ve sabah güneşinin pencerelerden içeri süzüldüğü yemek masasındaki her zamanki yerime oturdum.

"Hey, işine dalmadan önce sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Stephen. Dylan, Mia'ya market poşetlerini yerleştirmesine yardım ederken, o da masada yanıma oturdu.

Bu sabahki olayla ilgili olmadığı sürece sorun yok. "Tabii, ne oldu?"

"Dylan'ı ejderhamla tanıştırmak istiyorum," dedi. "Senin için sorun olur mu?"

Burada geçirdiğimiz ilk geceyi hatırladım, Dylan ve ben Stephan'ın ejderhasının silüetini yüksekte uçarken görmüştük.

"Sence buna hazır mı?"

"Fazlasıyla," dedi Stephan. "Kısmi dönüşümü başardı. Sanırım benim ejderhamla tanışmak, kendi ejderhasını daha rahat ve ortaya çıkarmaya daha istekli hale getirecek."

"Ama bugün tam dönüşüm yapmayacak, değil mi?" "Hayır. Ama onu uçurmak istiyorum."

Çenemi elime dayadım ve pencereden dışarı baktım. Aynı gölün üzerinde uçtuğumu, dağların kenarlarından süzüldüğümü, bulutların yüzüme çarptığında güldüğümü hatırladım. Hem heyecan verici hem de korkutucuydu. "Bilmiyorum..."

"Hawk onunla uçmayı kabul etti. Yüksekten uçmayacağız, sadece gölün biraz üzerinde. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun, Harley."

Ona döndüm. Alnında küçük bir kırışıklık vardı. Az önceki alaycı ifadesi yok olmuştu, şimdi ciddi ve samimi görünüyordu.

"Tamam," dedim, kabul ettiğimi fark etmeden önce. Ona güvenmek çok kolaydı.

Stephan'ın yüzündeki ifade, Dylan'ın yüzünde sık sık gördüğüm tanıdık, heyecanlı bir ifadeye dönüştü. Bu özel benzerliği daha önce hiç görmemiştim ve bu, kalbimi ısıttı. "O buna bayılacak."

"Biliyorum," dedim. "Hatırlıyorum. Bunun gibisi yok."

"Seni de gezintiye çıkarabilirim, Harley. Ne zaman istersen. Sadece söyle."

Yine o lanet olası alçak sesli konuşma. Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım ve pencereye doğru baktım, ama çok geçti —kesinlikle kızardığımı görmüştü.

Stephan gülerек mutfağa gidip Dylan'ın yanına katıldı. "Bulaşık makinesini boşaltalım, Dyl."

Bir inilti ve homurtu bekliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde Dylan, Atlanta'da hiç olmadığı kadar hevesle bulaşık makinesini boşalttı.

Mia bir fincan kahveyle yanıma geldi. Kahveyi dirseğimin yanına koydu ve kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda."

"Emin misin?"

Başımı salladım. Mutfakta Dylan, başının üzerinde bir tabak sallıyor ve Stephan'ı kahkahalara boğan bir şey hakkında bağıırıyordu. Bu manzarayı görünce kalbim hızla çarptı. Dylan'a karşı çok iyiydi. Ve bana karşı da çok nazikti.

Bunun sadece bir dönem, bir an, aslında bir fantezi olduğunu biliyordum. Yaz bittikten sonra Atlanta'ya dönecek ve Stephan tehlikeli hayatına geri dönecekti. Ama onda beni çeken bir şey vardı ve bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

12

ACE

Kollarımı yukarı uzattım, sonra ellerimi birleştirip başımın üstüne koydum ve belimdeki gerginliği hissettim. Sabahın ortasıydı ve güneş gölde parılıyordu.

Dylan içeride giyiniyordu. Mia öğle yemeğini hazırlamaya başlamıştı ve Harley yemek masasında çalışıyordu.

Harley. Bu sabah onda farklı bir şey vardı. Ejderham bunu ilk fark etti — yuvarlak yanaklarında kızarıklık, cildinin ısısı. Mavi gözleri huzursuzdu, odanın içinde dans ediyordu, bana asla çok uzun süre bakmıyordu. Bu gerçekten çok sevimliydi. On yıl önce tanıştığım genç Harley'i hatırlattı bana. O zamanlar onu utandırmak çok kolaydı. Elimi beline koymam ya da kulağına fısıldayarak bir söz vermem yeterliydi, yanakları kiraz kırmızısına dönerdi. Utanarak ve kekeleyerek uzaklaşırdı, ama sonra içgüdüsel olarak bana yaklaşmaya devam ederdi.

Bu sabah da öyle davranıyordu. Onu kızdırmak yanlış bir davranış olabilir, ama kalbinin hızla attığını hissetmek için bir anlığına vücudumu ona bastırmadan edemedim.

Onunla birlikte olamıyorsam, beni ayakta tutacak bu küçük anlara ihtiyacım vardı. Elde edebileceğim tek şey buysa, tadını çıkarmam gerekiyordu.

"Hazırım," diye bağırdı Dylan, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arka kapıdan koşarak çıktı.

Ejderham heyecandan titriyordu. Oğlunu görmek için heyecanlıydı, biraz gösteriş yapmak için heyecanlıydı. İkimiz de Dylan'a ejderha olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyorduk. Onu bu hayata kabul etmek ve biraz daha az korkutucu hale getirmek istiyorduk.

"Emin misin?" diye sırıttım. "Daha önce ejderha görmedin, değil mi?"

Dylan ayak parmağıyla toprağı dürttü. "Evet, gördüm." "Atlanta'da bir ejderha mı gördün?"

"Evet. Annemin arkadaşı Suri bir ejderha. Çocukken onu birkaç kez görmüştüm."

Ejderham kıskançlıktan kükredi. Dylan'ın tanıştığı ilk ejderha biz olmalıydık. *Orada olmalıydık*. Yılların ağırlığını her zamankinden daha fazla hissettim. Dylan'la geçirebileceğim o kadar çok zamanı, onunla paylaşabileceğim o kadar çok deneyimi kaçırmıştım ki.

Annesinin başka bir ejderha tanıdığını da unutmamak lazım. "Suri mi?" diye tekrarladım. "O annenin... özel arkadaşı mı?"

Dylan güldü ve gözlerini devirdi. "Baba, erkek arkadaşların ve kız arkadaşların ne olduğunu biliyorum. Suri annemin *patronu*."

"Patronu mu?"

"Evet, bankada. Annemin erkek arkadaşı yok. Çok çalıştığını söylüyor." Dylan omuz silktili. "Bana yardım etmeye çalışıyor ama ejderham artık onu sevmiyor."

"Sanırım Suri bir alfa değil, ha?" Mantıklıydı. Dylan'ın dönüşümü yaklaşırken, ejderhası bir yabancıyı değil, başka bir alfa olan babasını istiyordu. Ejderham memnuniyetle mırıldandı.

"Bilmiyorum," dedi Dylan. "Ama senin ejderhan kesinlikle daha büyük." "Bunu nereden biliyorsun, Dyl?"

"Uçtuğunu gördüm. Kocaman görünüyordun." Dylan kollarını gösterişli bir şekilde açtı.

Bu, ejderhamı daha da memnun etti. Dylan sadece ilk dönüşümünü benimle geçirmek istemiyordu, aynı zamanda ejderhamın ikimizden daha büyük ve daha güçlü olduğunu da biliyordu. Belki bu önemsiz bir şeydi, ama bizi memnun etti. Onunla geçireceğim çok zamanı kaçırmıştım. Zamanı geri alamazdım. Şimdi tek yapabileceğim, bunu telafi etmeye çalışmaktır.

"Tamam." Dylan'ın göz hizasına çöktüm. "Dönüştükten sonra da ben hala benim, tamam mı? Ejderha formumda da benimle şu anda olduğun kadar güvendesin."

Dylan hevesle başını salladı. "Biliyorum baba. Korkmayacağım, söz veriyorum."

Bana çok kolay güveniyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Artık değil. Ayağı kalkıp birkaç adım geri çekildim. Dylan'a gülümsedim, sonra derin bir nefes aldım.

Hadi şovu başlatalım.

Ejderham ileri atıldı.

Dönüşmeyi seviyordum, ama bunun izlemesi tuhaf olabileceğini biliyordum. Her şey çok hızlı oldu: altın rengi beneklerle süslü adaçayı yeşili pullar cildimin üzerinde dalgalandı. Kaslarım ve kemiklerim çatırdayarak büyüdü ve yeniden hizalandı, vücudum güçle titredi. Çok güçlü bir masaj gibi garip bir histi, ama acısızdı. Hem bedenimde hem de ruhumda hissettim. Ejderhamın duyuları keskin ve yoğun bir şekilde bilincimin ön saflarına fırladı.

Dört pençeli ayaklarım toprağa gömüldü. Kanatlarımı keyifle açtım. Bu haliyle rüzgâr bana hikâyeler gibi kokuları taşıyordu: yakındaki ormandaki tilkiler, berrak göl suyu, uzaktaki arabaların egzoz dumanı. Kafamı sallayarak zihnimi boşalttım.

Altımda, Dylan gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir şekilde duruyordu. Çok küçük görünüyordu. Kırılgan. Koruyucu içgüdülerim ortaya çıkarken, boğazımdan düşük bir sesle mırıldandım. Bu çocuk için her şeyi yapardım. İnsan formumdayken de bunu biliyordum, ama ejderha formumda duygularım daha da büyüdü ve güçlendi. Sanki içimde bir ateş yükseliyordu. Bu benim *kanımdı*. Oğlum. Bir daha onun hayatından asla uzak kalmayacaktım.

"Vay canına," diye fısıldadı Dylan. "Gerçekten çok *büyüksün*."

Ben homurdandım ve başımı yere yakın bir pozisyona indirdim. Dylan temkinli ama kendinden emin bir adım attı. Gözlerimi yarı kapalı tutarak sakinmişim gibi davrandım, ama içimden hiç de öyle hissetmiyordum. Dylan gülümsedi ve elini uzattı, elini burnuma koydu. Burun deliklerimden iki küçük duman sütunu çıkardım, bu da Dylan'ı sevince boğdu.

"Hey, Dyl," Hawk evin yanından gelerek gülümseyerek seslendi. "Binmeye hazır mısın?"

"Evet." Dylan heyecandan neredeyse titriyordu. "Gidelim!" "İyi görünüyorsun, Ace." Hawk omzuma vurdu.

Ben de yanıt olarak homurdandım, sonra karnım yere degecek şekilde yere uzandım. Hawk'ın en son ne zaman sırtıma tırmandığını hatırlamıyordum — bu, yetişkinler olarak yaptığımız bir şey değildi. Ama uçarken Dylan'a göz kulak olacağına güvendiğim biri varsa, o da Hawk'tı.

Hawk Dylan'ı kaldırdı ve sırtıma attı. Dylan boynumun dibine yerleşti, sonra Hawk onun arkasına atladı. Başımı geriye eğdim ve onların yerlerine yerleşmelerini izledim. Hawk Dylan'ı yerinde tutmak için kollarını ona doladı, sonra topuklarını yanlarıma sapladı. "Sen hazır olunca, Ace."

Ayağa kalktım. Dylan heyecandan ciyakladı ve onda çok az bir korku hissettim. Uzun kanatlarımı gererek, tam olarak açıldıklarında verdiği muhteşem hissi tadını çıkardım, sonra başımı kaldırıp havalandım.

Uçmak.

Her seferinde ilk sefermiş gibi hissediyordum.

Rüzgar beni sörf tahtasının altındaki bir dalga gibi kaldırıncaya kadar kanatlarımı birkaç kez çırttım. Çok yüksek değil, ama Dylan'ın bağırıp çığlık atmaya başlayacağı kadar yüksek bir yere uçtum. Rüzgar pullarıma serin bir esinti getiriyor, beraberinde bir koku senfonisi de getiriyordu. Gölün üzerinde uçarak bir o yana bir bu yana dönüyordum. Tamam, biraz gösteriş yapıyordum, ama Dylan'ın neşeli kahkahalarına doyamıyordum.

Uçarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Dylan'ı gölün etrafında, sonra dağların yakınında uçurdum, ama asla çok yükseğe çıkmadım. Harley'e çıkmayacağıma söz vermişim. Bir dahaki sefere onu bulutların üzerine çıkaracağım. Belki birlikte bulutların içinden uçarız.

Eve geri döndüğümde güneş gökyüzünde yüksekti. Yumuşak çimlerin üzerine hafifçe indim.

Harley, kot şort ve sade bir tişört giymiş, çıplak ayakla çimlerin üzerinde duruyordu, kumral saçları omuzlarına dökülüyordu. Arzu tüm vücudumu yakıyordu, her zamankinden daha güçlüydü. Olmamız gereken yer burasıydı. Evimizde, eşimiz ve oğlumuzla birlikte, ikisini de koruyarak, ikisini de mutlu ederek.

Tanrım, onunla çiftleşmek istedim. Daha fazlasını istedim. Onun benim olmasını istedim.

"Anne!" Dylan sırtımdan kaydı. Neşeyle zıplayarak annesinin yanına koştu. "Anne, uçtuğumuzu gördün mü? Ne kadar havalıydı! Çok yükseklerle çıktık. Göl çok güzeldi! Rüzgâr da! Babam çok büyük!"

Harley gülerek diz çöktü ve Dylan çılgınca el kol hareketleri yaparak ona uçuşu anlatırken dikkatle dinledi. Bakışları

omzunun üzerinden kaydı ve benimkine takıldı, sanki kendini tutamıyormuş gibi gülümsemesi biraz genişledi.

Bana öyle bakmasını çok seviyordum. Her zaman bana öyle bakmasını istiyordum.

"İyi uçtun, Ace," dedi Hawk, atlayarak inerken bana anlamlı bir gülümseme attı. "Dylan'ı içeri götüreceğim."

Teşekkür etmek için başımı salladım.

"Hadi, evlat, Mia'ya öğle yemeğinde yardım edelim," dedi Hawk. "Farklı bir tür ejderha sürüşü görmek ister misin?"

"Ha?" diye sordu Dylan.

"Bunun gibi." Hawk aşağıya süzüldü, Dylan'ı yakaladı ve onu omuzlarına kaldırdı. Dylan, Hawk arka bahçeyi geçip merdivenlerden eve çıkarken çılgınca güldü.

Harley, onun eve girmesini izlerken güldü, sonra mavi gözlerini bana çevirdi ve ifadesi yumuşadı. Bana doğru yürüdü ve kokusunu aldım — ter ve misk kokusu, hafif tatlı bir dokunuşla. Kafamı onun seviyesine indirdim, böylece ona dokunacak kadar yakın oldum.

Elini burnumun üzerinden, sonra alnımın üzerinden geçirdi. "Senin ejderhanın çok güzel olduğunu hep düşünmüşümdür," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Ben homurdandım ve gözlerimi kısarak baktım.

O güldü. "Üzgünüm, üzgünüm. Yakışıklı demek istedim."

Başımı eline dayadım ve o bu harekete kıkırdadı. Acaba benim hatırladığım şeyi o da hatırlıyor muydu? Bana büyük kedi derdi. Boğazımdan düşük bir gürültü çıktı. Bu bir mırlama değildi, kesinlikle değildi, ama Harley öyle dediğinde hiç aldırmazdım.

"Onu uçurmaya götürdüğün için teşekkürler," dedi. "Ona gerçekten çok iyi bakıyorsun."

İçimde gurur kabardı. Tek istediğim buydu. Onu mutlu etmek. Oğlumıza doğru davranmak. Başımı kaldırıp göle doğru başımı salladım, sonra kanatlarımı bir kez çırpıttım.

"Gitmek ister miyim?" diye sordu Harley.

Ben başımı salladım. Bunca zaman geçmesine rağmen, hala beden dilimi kolaylıkla okuyabiliyordu.

"Sanmıyorum," dedi gülerek. "Dylan'ın dikkatini dağıtmayalım. Mia öğle yemeği hazırlıyor, bize katılır mısın?"

Biraz isteksizce, onun dokunuşundan uzaklaştım. Nefes verdim ve ejderhamı geri çekmeye başladım. İnsan formuma geri dönmek farklı bir his verdi, sanki genişlemek yerine sıkıştıyormuşum gibi. Kanatlarım geri çekildi, pullarım kayboldu ve kaslarım gerildi ve içeri çekildi.

Gözlerimi açtığımda, Harley'nin önünde, gömleksiz ve kot pantolonumla duruyordum. Tanrıya şükür, ejderha dönüşümcülerinin büyü, şanssız kurt dönüşümcüleri gibi kıyafetleri parçalamıyordu.

"Ah." Harley, çıplak göğsüme bakarken alt dudağını dişlerinin arasına çekti.

Başparmaklarımı kemer halkalarına taktım. Onun bakışlarının üzerimde olması hoşuma gidiyordu. İsteddiği kadar bakmasına izin verecektim. "Beğendiğin bir şey mi gördün?"

Gözleri bana doğru fırladı, genişledi, sonra bir adım geri attı. "Ne? Hayır! Orada... Öğle yemeği hazırlanıyor. İçeri girmeliyiz."

"Haklısın." Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım attım, her zamanki gibi mıknaş gibi ona çekiliyordum. "Öyle yapmalıyız."

Bu sefer, geri çekilmedi.

Vardiyadan sonra, ejderham yüzeye daha yakındı. Uçuşun, rüzgârın hızının, oğlumuza ve eşimize bu kadar yakın olmanın verdiği heyecan ve coşkuyla hâlâ canlı ve heyecanlıydı. Yüzünü yukarı doğru eğdi ve gözlerime baktı, dudakları hafifçe aralandı. Düşünmeden elimi uzattım ve kızıl saçlarını kulağının arkasına attım. Bu dokunuş onu hafifçe titretti, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Ejderham mırıldandı. Benim ona, onun bana yaptığı etkiyi yapıyordum. Öne eğilip, onun tanıdık ama aynı zamanda yabancı olan belinin kıvrımlarını kavramak çok kolay olurdu. Parmaklarım boynuna dokundu. Nefes aldı. Çok güzel kokuyordu, çok tatlı...

"Ace!"

Harley, büyü bozulmuş gibi geriye doğru sendeledi — ve bir bakıma, öyle de olmuştu. Yüzü parlak pembeye döndü. Güverteye doğru hızla döndü. Hawk, korkulukların yanında duruyordu. Muhtemelen, bizim anımızı bozduktan sonra bana zor anlar yaşatmak için buraya gelmişti

Ona bir şeyler bağırmak üzereydim, ama yüzündeki ifade sözlerimin dilimde kalmasına neden oldu.

Kaşları derin bir şekilde çatılmıştı ve parlak güneşe rağmen rengi solmuştu. "Striker aradı. İşle ilgili."

Harley zorlukla yutkundu. "Gidip öğle yemeğine yardım edeceğim." "Harley..."

Bana yarı yürekten el salladı, sonra aceleyle eve geri döndü. Kapı arkasından kapandı. Terasa çıkan merdivenleri daha yavaş bir tempoda çıktım. Harley'e her yaklaştığımda, aramızdaki eski ateşi yeniden alevlendirmek üzereyken, işim, hayır, *hayatım* buna engel oluyordu.

Bu, beni ayıltan bir hatırlatmaydı. Harley'nin içeri koşmasının sebebi belliydi. "Neler oluyor?"

"Sean, Striker'la iletişime geçti," dedi Hawk. "Seninle görüşmek istiyor. Bugün. Striker, her zamanki buluşma yerinde buluşmayı kabul ettirdi."

Elimi yüzüme sürdüm. "Siktir."

"Evet, biliyorum. İşleri halledecek misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Michel, Sean'ın ortadan kalkmasını istiyordu, ama Sean'ın icabına bakmadan önce, çetesinin onun yerini alacak başka birinin beklediğinden emin olmam gerekiyordu.

Ve tüm acı ve şiddete rağmen... Sean hala benim kardeşimdi. Ejderham onaylayarak homurdandı. Eğer görüşmek isterse, onu dinleyecektim. Ne kadar çok anlarsam, bu sorunu çözmek o kadar kolay olacaktı.

Ama onu kurtaramazdım. Bunu zaten biliyordum.

"Hadi bu işi bitirelim," dedim. "Eşyalarını topla."

Hawk başını salladı ve evin yanından dolaşarak arabaya doğru yürüdü. Ben de içeri girdim. Harley, Mia ve Dylan mutfakta sosis ve ev yapımı patates kızartması yiyorlardı. Mia ve Harley, içeri girdiğimde sessizleştiler. Dylan ise üç yetişkin erkeğe yetecek kadar büyük bir öğünü mideye indirerek dikkatini başka yöne çevirmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Harley.

"Her şey yolunda," dedim. "Sana evin etrafında birkaç şey gösterebilir miyim?"

"Tabii." Ayağa kalktı ve mutfaktan ön kapıya kadar beni takip etti.

Güvenlik sisteminin panelini açtım ve ona nasıl takılacağını gösterdim ve şifreyi söyledim. "Buradaki büyük kırmızı düğme klan görevlilerini çağırır. Yetkililere de ulaşabilirsin, ama önce görevlilere gitmek en iyisidir."

Harley güvenlik paneline bakarak gözlerini kırptı. "Buna neden ihtiyacım olsun ki?" "Dışarıda kameralar ve hızlı arama için başka düğmeler var.

ev çevresindeki klan üyeleri." "Panik düğmesi" ifadesini kullanmaktan kaçındım. "Mia sana yol gösterip nerede olduklarını gösterecek."

"Ne oluyor böyle?" Harley ellerini göğsünde kavuşturdu ve bana somurtarak baktı. "Nereye gidiyorsun?"

İç geçirdim. "İş görüşmesi için. Bir şey olmayacak. Ama gidiyoruz, bu yüzden evle ilgili bunları bilmeni istiyorum. Ne olur ne olmaz diye."

"Her ihtimale karşı," diye tekrarladı. "Bu hoşuma gitmedi." "Bir şey daha var. Bu taraftan." Onu mutfağın yanındaki küçük, dar kapıya götürdüm. Kiler gibi görünüyordu, ama bundan çok daha fazlasıydı. Kapıyı itip açtım ve uzun, dar, karanlık bir merdiven ortaya çıktı.

Harley iç geçirdi. "Harika. Cinayet bodrumu da mı var?"

"Bu, cinayete karşı koruma amaçlı bodrum katı." Merdiven boşluğundaki ışıkları yakıp onu aşağıya indirdim. Bodrum katı, televizyon, radyo, rahat futonlar ve telefonla donatılmış güvenli bir odaydı. İçeriden kilitlenebiliyordu ve pratikte girilemezdi.

"Neden bir sığınak var?" diye sordu Harley. "Bunu bana neden gösteriyorsun? Dylan'ın burada olması konusunda endişelenmeli miyim?"

Ona döndüm ve elimi omzuna koydum. Dışarıda aramızda hissedilen gerginlik artık yoktu; şimdi tek umursadığım şey, onun kendini güvende hissetmesini sağlamaktı. Bana güvenmesini sağlamaktı. Ejderhamın koruyuculuğu kabardı. Bu önlemler onu güvende tutmak içindi, ama aynı zamanda onu korkutuyordu da.

"Aktif bir çatışma yok," dedim. "Ve kimse hedef alınmıyor. Yakındaki bir klanın üyesiyle görüşeceğim ve geçmişte bazı sorunlar yaşamıştık. Sana bu güvenlik özelliklerini gösteriyorum

Çünkü kontrolün sende olduğunu hissetmeni istiyorum. Bu ev bu yaz senin. Ben burada olmadığımda, güvenliği nasıl kullanacağını bilmelisin."

Omuzları çöktü, sonra aniden yorgun düşmüş gibi ellerinin avuç ilerini gözlerine bastırdı. "Hayatının bu kısmını unutmuştum. Sanırım ben gençken bu çok da önemli değildi."

"Hala gensin," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Bu sözüm üzerine, şaşkın bir şekilde küçük bir kahkaha attı. "Dylan burayı görürse, burasını özel oyun odasına çevirmek isteyecektir."

"Orası onun yatak odası değil mi?"

"İki tane olabilecekken neden bir tane olsun ki?"

Yukarı çıkarken gülüyorduk. Artık daha rahat görünüyordu, ama sabahki kadar rahat değildi. Ejderham sızlanıyordu. Evimizde onun tedirgin olduğunu görmekten nefret ediyorduk. Burası onun en rahat olması gereken yerdı.

Ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Harley'nin de dahil olduğu bir hayat kurmak istiyorsam, Sean ile bu sorunu kesin olarak özmem gerekiyordu. İşimiz bizi her kesintiye uğrattığında, onun uzaklaştığını hissediyordum.

"Ben yokken çok eğlenme," diye Dylan'a seslendim.

"Eğlenmeyeceğim," diye söz verdi Dylan. Bana el salladı, gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı.

Hawk ve Striker beni dışarıda bekliyorlardı.  arabalık bir konvoyla yaklaşık bir saat güneyde, Lola's adında küçük bir yol kenarı lokantasına gittik. Lokanta, harap bir benzin istasyonuna bağlıydı ve bir dinlenme tesisinden biraz daha fazlasıydı, bu da onu böyle bir toplantı için mkemmел bir yer yapıyordu. Arka tarafta birkaç kamyon park etmişti, ama başka araba yoktu. Sadece otoyolun asfaltı, çevredeki ağaçlar ve yanıp sönen HOT COFFEE tabelasının bulunduğu soluk tuğlalar vardı.

Hawk, gözleri öfkeyle parlayarak kapıya doğru yürüdü. İçeri dalmadan önce omzunu tuttum.

"Sakin ol. Burada kalacaksın."

Hawk'ın gözleri f keden altın rengi parladı. "Ne demek istiyorsun ? Sean..."

"Sean'la ben ilgilenirim," dedim. "Dışarıda, onun klanından başka kimse bize saldırmaya çalışmadığından emin olman gerekiyor."

Tamam mı?"

"Beni konuşmanın dışında tutmaya çalışıyorsun."

"Haklısın. Korunmaya ihtiyacım var, ama aynı zamanda Sean'ı gördüğün anda burnunu kıracağını da biliyorum. Sen çok iyisin dostum."

Hawk burnunu ovuşturdu ve burun deliklerinden çıkan ince dumanlar dağıldı. "Tamam. Ona acıma. Striker'ı da yanında götür."

Gülerek omzuna vurdu. O hala benim ağabeyimdi. "Hala alfa benim, Hawk. Ne yaptığımı biliyorum."

Striker hemen arkamda, ön kapıdan içeri girdim. Tezgahın arkasında yorgun görünen garson ve dar mutfakta telaşla çalışan aşçılar dışında restoran boştu. Köşedeki masada, sırtı duvara dönük, Sean önünde bir fincan kahveyle oturuyordu.

Ben yaklaşırken dar ela gözlerini benden ayırmadı. Biz tek yumurta ikizdik ve benzerliğimiz çarpıcıydı, bu yüzden garson bize şaşkın bir bakış attı. Sean'ın karşısındaki masaya oturdum ve Striker arkamızdaki masaya yerleşti.

Garson dikkatlice yanıma geldi ve bana bir fincan kahve ikram etti. Kabul ettim ve o da sevinçle tezgahın arkasına koştu. Lola's'ta birçok toplantı yapmışım ve bazen bunlar planlandığı gibi gitmemişti. Burada birkaç onarım masrafını karşılamıştık.

"Yalnız geldiğine şaşırdım," dedim.

İkiz kardeşim omuz silkti. "İyi niyet göstergesi."

Sean sıırttı. Ona bakmak, lunapark aynasına bakmak gibiydi. Tamamen bana benziyordu — aynı gözler, aynı yüz, aynı boy — ama Sean biraz daha zayıftı, ağzının sol tarafında çarpık bir dişi vardı ve sağ gözünün üzerinde uzun, çirkin bir yara izi vardı.

Yara izini görünce parmaklarım karıncalandı. Pençelerim onun etini parçaladığını hatırladı. O, Lakeview klanının lideri olmak için bana ilk kez meydan okuduğu zamandı.

"Sevkiyatın Michel'in deposuna doğru yola çıktı," dedi Sean.

Gözlerimi kırptım. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu değildi. Onları tehdit bile etmemiştik. Yine de

"Ben öyle çalışmam," diye devam etti Sean. "Senden arkandan hırsızlık yapmam gerekmez. Klan lideri olarak yerimi almaya geldiğimde, bunu göreceksin."

"O zaman neden benim sevkiyatım çalındı?" diye bağırdım.

"Köpeğim biraz çıldırdı."

"Levi."

Sean başını salladı, ama dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. "En iyi kararı değildi. Ama benim kadar senden nefret etmesi iyi bir şey."

Yüzümde dikkatlice tarafsız bir ifade tuttum. Levi bir kurt adamdı ve kendi sürüsünü kaybettiğinde genç bir genç olarak Lakeview'a katılmıştı. O da benim arkadaşımdı. Ama taraf seçmişti ve Sean'ı seçmişti. "O zaman köpeğini daha sıkı tutsan iyi olur."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Sean. "Eşyalarının iade edildiğini bilmeni sağlamak için buradayım. Durumu düzeltiyorum, ama bu bir barış teklifi değil."

"Öyle olduğunu hiç düşünmedim."

"Lakeview alfasının rolünü üstlenmeye geleceğim," dedi Sean tekrar. "Bunu yaptığımda, ejderhalar her zaman olması gerektiği gibi arkamda sıraya girecekler."

"Asla yapmayacaklar." Bu tartışmayı binlerce kez yaptık. "Bırak gitsin. Enerjini kendi bölgeye odakla. Benim zamanımı ve kendi zamanını da boşa harcıyorsun."

Gözleri altın rengi parladı ve yumruğunu masaya vurdu. Masa sallandı ve ikimizin fincanından kahve döküldü. "Bu benim doğuştan hakkım! Sen bunu benden çaldın!"

Sandalyeye yaslandım, hiç etkilenmemiştim. Daha genç olsaydım, Sean'a tam da bu davranışının onu alfa *yapmadığını* hatırlatırdım. "Bu hiçbir zaman senin hakkın olmadı. Babam klanı yönetmem için beni seçti. Lakeview'u gerçekten önemsiyor olsaydın, bunu en başından kabul ederdin."

"Babamız yanlış seçim yaptı. Beni seçseydi, Lakeview dünyadan saklanmak zorunda kalmak yerine tüm Doğu Kıyısı'nı kontrol ediyor olurdu."

Burnumdan nefes verdim. Bu tür bir fetih, babamızın, benim ya da diğer ejderhaların istediği bir şey değildi. Sean güç düşkün, kana susamış biriydi ve giderek daha da kötüye gidiyordu. "Sean..."

"Huzurunun tadını çıkar, çünkü uzun sürmeyecek." Sean, gözleri hala öfkeden altın rengi parıldarken, koltuktan kayarak kalktı. Ama sonra o küçük sırtış geri döndü. "Neredeyse unutuyordum. Artık baba olduğunu duydum. Oğluna selamımı söylemeyi unutma."

Hareket ettiğimi fark etmeden ayağa kalkmışım. Ejderham öfkeyle yanıyordu. Oda sessizleşti, Sean'a öfkeyle baktığımda mutfaktaki hareketlilik bile durdu.

Yüzünde küçük bir korku belirdi. O benim ikizim olmasaydı, bunu fark edemezdim.

"Oğlumdan bahsetme lan," diye bağırdım. "Sevkiyatla ilgili bu karışıklık bir şey. Ama aileme yaklaşırsan, Lakeview'a yaklaşırsan, seni öldürürüm. Soru sormadan."

Sean çenesini indirdi ve bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı. Ejderham, kardeşimin ejderhasından yayılan nefreti hissetti. Odadaki gerginlik birkaç derece arttı.

"Ace," dedi Striker.

Sean dikleşti ve bir adım geri attı. Sanki tüm bunlar onun seviyesinin altında gibi alaycı bir şekilde güldü. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Senin varisinle ilgili hiçbir endişem yok. Ben alfa olduğumda ve sen öldüğünde onun hiçbir önemi kalmayacak."

"Denemeye cesaret edersen," diye homurdandım.

"Beyler." Striker ayağa kalktı ve omzumu tuttu. "Yeter artık."

Sean ikimize de öfkeyle baktı. Dişlerini gösterdi, sonra arkasına bakmadan lokantadan çıktı.

"Onlar için özür dilerim," dedi Striker garsona kazançlı bir gülümsemeyle. "O hindistancevizi kremalı pastadan bir dilim ister misin?"

HARLEY

Dylan'ı yatırmıştım ki, ön kapı açıldı.

Merdivenlerden aşağı indiğimde Stephan'ın deri ceketini çıkarıp botlarını çıkardığını gördüm. Yorgun görünüyordu, sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi yavaş hareket ediyordu. Ama merdivenlere doğru baktığında gülümsedi.

"Merhaba," dedim.

"Seni uyandırdım mı?"

Şort ve tişört giymiş yatmaya hazırdım, ama mutfakta beni bir kadeh şarap bekliyordu. Kafamı salladım ve aşağı indim. "İş yerinde her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi. "Görünüşe göre panik düğmesine basmana da gerek yokmuş."

"Panik düğmesi mi?"

Stephan yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Öyle dememeye çalışıyordum."

Gülerek mutfağa gidip şarap kadehimi aldım. "İyi. Her neyse, bittiğine sevindim."

"Aslında, seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," dedi Stephan. "Bir dakikan var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii."

"Yukarıda konuşalım."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ofisimde," diye açıkladı, yarı gülümseyerek.

"Önden buyur."

Stephan beni merdivenlerden yukarı, yatak odasının yanındaki kapıya götürdü. İçerisi iyi düzenlenmişti, pencerenin yanında büyük bir masa, duvar boyunca kitap rafları, yumuşak bir halı ve bir kanepesi vardı. Bir ofis için oldukça ev gibi bir yerdi. Ona yakışıyordu. Ön bahçedeki

ön bahçedeki ağaçlara baktığını hayal edebiliyordum.

"Ne oldu?" Kanepenin bir tarafına oturdum ve bacaklarımı altına kıvırdım. Stephan yanıma oturdu ve derin bir nefes aldı.

"Kardeşimle buluşmuştum. Sean. Hatırlıyor musun bilmiyorum..."

"Hatırlıyorum." Stephan bana Sean'dan bir kez bahsetmişti. Ayrı yaşadığı ikiz kardeşi. On yıl önce, bunun onu ne kadar üzdüğünü görmüştüm. Kardeşinin adını anmak bile Stephan'ın yüzünde bir acı ifadesi yaratıyordu.

"Durum hiç iyileşmedi," dedi Stephan. "Hatta daha da kötüleşti. O bir manyak. Uşakları, klanın beklediği bazı teslimatları engelledi. Bu sorunu çözdük ama Sean hayallerinden vazgeçmiyor. Biz ikiziz ama o benden büyük, klanımızın lideri olması gerektiğini düşünüyor. Hep böyle düşündü. Ve bu inancına giderek daha da bağlanıyor."

Bunu kafamda düşünürken şarabımdan küçük bir yudum aldım. "Bu yüzden bana güvenlik sistemini gösterdin."

"Ona ve uşaklarına güvenmiyorum. Sean... o tahmin edilemez biri olabilir."

"Ne istiyor? Bize zarar vermek mi istiyor? Dylan'a zarar vermek mi?"

"Hayır," dedi Stephan keskin bir sesle. Sonra nefes aldı ve sakinleşti

"Hayır. O sadece benimle ilgileniyor. Ben hallediyorum, ama..." Diye iç geçirdi. "Bu devam eden bir süreç."

"Bu ne demek? Hallediyorum?" Cevabı duymaktan neredeyse korkuyordum, ama sormak zorundaydım. Stephan, klan işleri konusunda bana hiç bu kadar açık olmamıştı. Çok fazla sorum vardı ve her an tekrar susabilir.

Stephan pencereden dışarıya, karanlık geceye bakıyordu. Ben, o düşüncelerini toparlarken bekledim. "Tanıştığımızda, senin bu dünyanın bir parçası olmanı istemedim," dedi.

"Mm. Bunu oldukça açık bir şekilde belli ettin."

Bana anlamlı bir gülümseme attı. "Evet, hatırlıyorum. O zamanlar seni güvende tutmak istedim. Benim dünyamın tehlikeli olduğunu biliyordum ve seni ondan uzak tutmak istedim."

Başımı salladım.

"Ama Şimdi durum farklı. Bir ocuğumuz var, Harley. Bu sadece bizi etkilemiyor. Her Şeyi etkiliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dylan klan üyesi, benim kanımdan. O benim varisim."

Şarap kadehini yan masaya koydum. Stephan Şimdi kraliyet ailesinden mi bahsediyordu? "Varis mi? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ben öldüğümde, klan onun doğuştan hakkı olacak. O alfa olacak."

KaŐlarımlı kaldırdım. "Stephan, o daha *dokuz* yaşında. Ve tüm bunlar onun için yeni. Onu öylece *varisin* yapamazsın. Yani, tüm bunlar bittikten sonra Atlanta'ya geri döneceğiz! Bu onun hayatı değil."

"Biliyorum. Ama bu klan kurallarını değiştirmez." Bir elimi saçlarımlın arasından geçirdim. "Steph..."

"Beni dinle."

Ela gözleri sıcaktı. Kararlı ve özür diler gibi bir ifade vardı yüzünde.

Kanepenin koluna yaslandım ve başımı salladım. "Tamam.

Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Onu klana tanıtmak istiyorum," dedi Stephan. "Ben onun yaşındayken, babam beni ve Sean'ı sonunda alfa olmak için hazırlamaya başlamıştı. Dylan'a bunu yapmayacağım. Onun ocukluğunun tadını çıkarmasını ve seninle normal bir hayat sürmesini istiyorum - bu ne anlama geliyorsa. Ama aynı zamanda köklerini bilmesini ve Lakeview'da bir yeri olduğunu bilmesini istiyorum."

"Ona varis olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum. "Bilmiyorum. Sen söylemek ister misin?"

Dudaklarımlı sıkıştırdım. "Bunu düşünmem gerek. Bütün bunların Sean'la ne ilgisi var?"

"Bu Sean ve klanın tüm iŐleriyle ilgili," dedi Stephan. "Klanımızı tüm yasadışı iŐlerinden kurtarmaya çalışıyorum."

Bu beni Şok etti. Klanın işleri çok kazançlıydı ve tanıştığımızda Stephan, hayatının böyle olduğunu ve her zaman böyle olacağını açıkça belirtmişti. "Bizim için mi?"

"Sen Lakeview'a dönmeden önce bu geçiş sürecini baŐlattım," dedi. "Hapisten çıkar çıkamaz, tüm işlerimizi yasallaŐtırmaya karar verdim.

işletmeler. Zor ve yavaş ilerleyen bir süreç, ama işe yarıyor. Lakeview çevresindeki birçok işletmeye yatırım yaptık. Klan ve müttefiklerimiz bizim başarılı olmamızı istiyor. Birçok insan bize güveniyor. *Bana* güveniyor. Tekrar hapse girme riskini göze alamam. Ve şimdi sen ve Dylan buradasınız... Bu, doğru kararlar verdiğimi gösteriyor. Dylan'a kan ve yalanlarla inşa edilmiş bir miras bırakmayacağım. Bunu bilmeni istiyorum."

Boğazım aniden sıkıştı ve yere baktım. Stephan beni bu kadar dikkatle izlerken ve gök gürültüsü gibi sesiyle konuşurken onun gözlerine bakmak çok zordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama Sean işleri kolaylaştırmayacak gibi görünüyor."

"Zaten kolaylaştırmıyor."

"Dylan'ın güvenliğinin her şeyden önce geldiğini bilmeni istiyorum. Her şeyden önce. Herhangi bir tehlike varsa, onu Atlanta'ya geri götüreceğim." Stephan'ın suçlu hayatını geride bırakmasından dolayı rahatlayamazdım. Kesin olmayan bir şeye umut bağlamak istemedim; kendimi daha fazla kalp kırıcı bir hayal kırıklığına hazırlamak istemedim. Özellikle de geçiş süreci o kadar zordu ki, evinin her yerine güvenli oda ve panik düğmeleri yerleştirmek zorunda kalmıştı.

"Anlıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Anlıyor musun?"

"Daha azını beklemiyorum," dedi Stephan hafif bir gülümsemeyle. "Dediğim gibi, senin benim dünyamın bir parçası olmanı hiç istemedim. Bu yüzden seni sahiplenmedim."

"*Talep etmek*" kelimesi omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası geçirdi. Göl kenarında, boynumu öptüğü ve oraya bir iz bırakacağını söylediği günü hatırladım. Blakely'nin yalanlarıyla her şeyi mahvettiği gün, onun boynunda gördüğüm ısırik izinin olduğu yer.

Stephan'ın gözlerindeki altın rengi parıltılar, bakışları boynuma takılı kalırken parıltıyordu. Acaba o da aynı şeyi mi hatırlıyordu?

"Buraya Dylan için geldiğini biliyorum," diye devam etti, "ama sen hala benim kaderimdeki eşimsin, Harley. Yıllar bunu değiştirmede."

Kaderin eşleri. Bana bunu yıllar önce söylemişti, ama ben bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Şimdi de hala merak ediyordum. Onun için nasıl bir şeydi bu

Bizim aramızdaki çekimin kaynağı bu muydu?

Cevap vermek yerine kadehimi kaldırıp şaraptan bir yudum daha aldım.

Stephan kanepede bana doğru kaydı. Elimde tuttuğum bardağı nazikçe aldı ve savunma mekanizmamı elimden aldı.

Siktir.

"Hâlâ hissediyor musun?" diye sordu, içimi burkan o alçak sesiyle.

Hissediyordum. O anda hissediyordum — omurgamdan aşağıya doğru yayılan sıcaklığı, aramızda çıtırdayan gerilimi.

"Biz... biz artık farklı insanlarız," diye kekeledim. "O zamanlar gençtim. Naftim. Artık o kız değilim."

"Fark ettim." Şaraptan bir yudum aldı ve benim dudaklarımın olduğu yerde onun dudaklarını görmek kalbimi çarptırdı. Kadehi kenara koydu. Eli dizime düştü ve parmak uçları çıplak bacağımın derisinde dans etti. "Nedense, daha da güzelleşmişsin."

"Stephan..." Düşünemiyordum. O bu kadar yakinken nefes almakta zorlanıyordum.

"Acelem yok," diye homurdandı. "Senin bu halini de tanımak istiyorum. Acele etmemek istiyorum."

Yavaşça. O her şeyi yavaşça yapardı. Eli uyluğuma düz bir şekilde konduğunda gözlerim kapandı. Dokunuşu çok, çok sıcaktı ve tüm vücudum yıllardır hissetmediğim bir şekilde canlanmaya başladı.

O bana doğru eğildi. Dudaklarım açıldı. Onun beni sardığını, vücudundan yayılan sıcaklığı ve arzuyu hissedebiliyordum. Tek yapmam gereken öne eğilmektir, sonra nihayet o dudakları tekrar tadabilecektim...

"Baba!"

Geriye doğru sıçradım.

"Baba!" Koridorda, Dylan'ın yatak odasının kapısı açıldı.

Stephan ayağa fırladı, neredeyse şarap kadehini deviriyordu. Gözlerindeki altın rengi bir fırtına gibi kayboldu. Bana yarı şakacı bir şekilde gülümsedi ve gözlerini vücudumda kısa bir süre gezdirdikten sonra kapıya koştu ve kapıyı açtı. "Ne oldu, evlat?"

Kanepeye geri yığıldım. Kalbim maraton koşmuş gibi hızla atıyordu.

"Kuyruk!" diye bağırdı Dylan. "Kuyruğum var."

Ayağa fırladım ve Stephan'la birlikte koridora koştum.

Dylan yatak odasının ortasında, şaşkın bir köpek gibi daireler çizerek dolaşıyordu. Kuyruğu, tabii ki kuyruk kemiğinden dışarı çıkmış, pijamasının bel kısmını aşağı doğru itiyordu. Video oyunu hala televizyonda açıktı, kumanda ise terk edilmişti. "Kazanmak üzereydim! Ve sonra birdenbire oradaydı."

"Eminim biraz sinirlenmişsindir," dedi Stephan.

"Sanırım," dedi Dylan. Kuyruğu sanki kendi iradesi varmış gibi sallanıyordu. "Kıçımdan çıkmadığına sevindim."

"Sana söylemiştim," dedi Stephan gülerek. "Kuyruğun harika görünüyor."

"Gerçekten mi?" Dylan'ın boyu kadar uzun, turuncu tonları olan adaçayı yeşili pullarla kaplıydı. Stephan'ın ejderhasıyla aynı renkteydi. İnanamayıp başımı salladım. Onun ejderhası da mini bir Stephan olacaktı.

Stephan başını salladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Garip." Dylan kaşlarını çattı. "Sanki... dengesizmişim gibi. Ve biraz acıyor."

"Bu tamamen normal. Bu iyi bir şey."

"Bundan sonra hep böyle mi olacak? Nasıl uyuyacağım?" diye sordu Dylan.

"Hayır, bu sonsuza sonsuza kadar Bu sanki dişlerin dişlerin ve pençelerin pençelerini, hatırladın mı? Kuyruğunu da geri çekebilirsin."

Dylan yüzünü buruşturdu. Kuyruğunu iki eliyle kavradı ve onu doldurulmuş bir hayvan gibi vücuduna sıkıca sarıldı. "Ama çok büyük!"

"Evet. Bu yüzden pençelerini geri çekmekten biraz farklı olacak, tamam mı?"

Dylan kendini hazırladı. O çok cesur bir çocuktü. İnatçı da. Tıpkı babası gibi. Başını salladı.

"Harley, gelip yardım eder misin?" diye sordu Stephan. "Dylan'ın elini tutar mısın?"

Başımı salladım, sonra öne çıktım ve Stephan'ın yanına diz çöktüm. Dylan'ın elini tuttum ve onu sakinleştirmek için sıkıca sıktım.

"Tamam," dedi Stephan. "Dişlerini geri çekmekten nasıl bahsettiğimizi hatırlıyor musun? Şimdi dikkatini kuyruğuna ver. Tam dibinde, sırtında."

Dylan gözlerini sıkıca kapattı ve elimi o kadar sıkı tuttu ki, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Stephan, Dylan'a kuyruğunu geri çekme sürecini anlatırken yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle konuştu. İşlem yavaş ilerledi, ama beklediğim kadar yavaş değildi. Dylan, Stephan'ı dikkatle dinledi, düzenli nefes aldı ve kuyruğunu yavaşça geri çekerken elimi sıktı. Birkaç saniye sonra kuyruğu kayboldu. Elimi bıraktı ve Stephan'ın üzerine yığıldı.

Stephan sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Aferin, Dyl."

"Uh-huh," diye mırıldandı Dylan.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sanırım," dedi Dylan, sesi Stephan'ın omzuna yaslanmış halde boğuk çıkıyordu.

"Evet, sen iyisin," dedi Stephan. Dylan'ı kollarının arasına aldı, sonra sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi ayağa kalktı. Dylan'ı yatağına yatırdı ve üzerine yorganı çekti.

Dylan, başı yastığa değdiği anda yarı uykulu hale geldi. "Böyle havalı bir babam olduğu için mutluyum."

Stephan gülümsedi ve elini Dylan'ın alnında nazikçe gezdirdi. "Böyle havalı bir oğlum olduğu için mutluyum."

Stephan televizyonu kapatıp kumandayı kaldırırken, ben kapı çerçevesine yaslandım, sonra yere dağılmış giysileri toplayıp çamaşır sepetine attım. İşini bitirince, Dylan'ın üzerindeki yorganı düzeltti. Yüzünde hafif bir gülümsemeyele ona baktı.

Bunlar Dylan için yaptığım türden şeylerdi. Stephan'ın yapacağını hiç düşünmediğim türden şeyler. Ama işte o, tam da bunu yapıyordu. Dylan'a olan sevgisi her halinden belli oluyordu. Dönüp bana gülümsedi. "Onu uyutmalıyız."

Ben başımı salladım. Stephan odadan çıktı ve ben de kapıyı arkamızdan kapattım.

Döndüğümde Stephan hemen yanımdaydı. Bir adım öne çıktı ve sırtım kapıya çarptı.

Stephan alnımdaki saçları geriye doğru taradı, sonra kulaklarımın arkasına koydu. Parmakları çenemden çene ucuma doğru kaydı, sonra başımı yukarı kaldırdı.

Başımız yukarı doğru eğildi. Gözlerimiz buluştu. Sıcaklık geri gelmişti, omurgamdan aşağıya doğru akıp karnımın derinliklerine yerleşmişti.

"Konuştuğumuz şeyi unuttuğumu düşünmeni istemiyorum," dedi, sesi o kadar alçaktı ki kemiklerime kadar işledi. Eli boynuma kaydı, sonra elini enseme doladı ve bakışlarıyla beni sabitledi. Hareket etmek istemedim. Dokunuşu o kadar sağlam, o kadar sahipleniciydi ki, Tanrım, ona yaslanmak istedim.

Dudaklarım açıldı. Vücudum, belimde, kalçalarımda onun dokunuşunu daha fazla istiyordu. En çok istediğim yerde, bacaklarımın arasında sıcak, ıslak ve istekli olduğum yerde bana dokunmasını istedim. Titredim.

Ela gözlerinde altın rengi bir parıltı belirdi. Sonra bir adım geri çekildi ve gülümsedi. Alaycı ve ateşli bir gülümseme. "İyi geceler, Harley."

Gözlerimi kırptım. Beynim balın içine batmış gibi hissettim. "İyi... İyi geceler."

Stephan yatak odasına girip kapıyı kapattı. Kafamı kapıya yaslayıp tavana baktım, vücudumda arzu alev alev yanıyordu.

Bu adam bana ne yapıyordu böyle?

Tezgaha yaslanıp kahvemi yudumlarken, Dylan hala derin uykudayken Harley'nin mutfakta kahvaltı hazırlarkenki hareketlerini izledim.

Kızıl saçları açık ve basit şortu uyluklarının kıvrımlarına yapışmış halde çok güzeldi. Omlet için sebzeleri doğradığı sırada mutfağında çok rahat görünüyordu.

Harley omzunun üzerinden bana baktı, yanakları kızardı.

Ejderham açlıktan kükredi. Onu benim yapmak ihtiyacıyla.

Dylan'ın kuyruğunun ilk ortaya çıkışını bu kadar iyi idare etmesinden gurur duyuyordum, ama zamanlama ideal değildi. Biraz daha zamanım olsaydı, Harley'i o kanepede altımda, adımı haykırırken bulurdum.

"Normalde Dylan'ı kaldırırdım," dedi, daha çok kendine değil bana, "ama dün gecedен sonra uykuya ihtiyacı var."

"Çok zor bir dönemden geçiyor," diye onayladım.

O içini çekti ve bir eliyle saçlarını tarayarak uzun bukleleri yüzünden uzaklaştırdı. Bu basit hareketler bile beni çılgına çeviriyordu. Dilimi kolunun kıvrımlarında gezdirmek istedim. Onu yutmak istedim.

Gözlerime baktı ve yanakları daha da kızardı.

Onun da beni en az benim kadar istediğini biliyordum. Onu yalnız yakalamalıydım. Gerilim çok fazlaydı. Konuşmamız gerekiyordu — gerçek bir konuşma, yemekler ve iş arasında ve gecenin serin karanlığında çalınan kısa sohbetler değil.

Onun dikkatini üzerime çekmem gerekiyordu. Ve sonra ne olacaksa olacaktı.

"Bir telefon görüşmesi yapacağım, sonra Dylan'ı uyandıracağım."

O başını salladı ve ben güverteye çıktım. Kupa fincanımı korkuluğa koyup telefonumu aldım ve Harley'nin mutfakta dolaşmasını izledim. Kendi kendine şarkı mı söylüyordu? Kahretsin, sürekli onun yanında olmak istiyordum.

"Arama için biraz erken, Ace," dedi Hawk telefonu açar açmaz. "Bir sorun mu var?"

"Öyle bir şey," dedim. "Bugün amca görevini yerine getirecek vaktin var mı?"

"Duty, ha? Sonunda kafanı kışından çıkarıp Harley'e açılmaya mı karar verdin?"

Ejderham onaylayarak homurdandı. "Tam olarak değil." Ejderhamın onaylamadığını anladım. "Gerçek bir konuşma yapmam lazım. Onun ne düşündüğünü bilmem gerek."

"Evet, ikinizin arasında kesinlikle bir şeyler var," dedi Hawk. "Her halükarda ortalığı temizlemek daha iyi olur."

Hawk gerginliği fark etmişse, durum kesinlikle kötüye gidiyordu. Açıklığa ihtiyacım vardı. İkimizin de vardı. Harley aramızda hiçbir şey olmaması konusunda ciddiye, bunu saygıyla karşılardım. Ejderham bundan hoşlanmasa bile. Belki sonunda onu reddederdim ve hayatlarımıza devam etmeye çalışırdık. Ama bunu düşünmek bile ejderhamı kızdırıyordu.

"Bugün vaktin var mı?" diye sordum.

"Kesinlikle. Bazı içki fabrikası çalışanlarıyla sağlık denetimi evraklarını doldurmak için bir toplantım var, ama ondan sonra tamamen boşum. Mia ve ben Bella'yı oyun parkına götürmeyi planlıyorduk. Dylan da buna ilgi duyar mı sence?"

"Kesinlikle, özellikle de sonra ona yemek vereceksen."

"Anlaştık," dedi Hawk. "Sen ve Harley arasındaki ilişkiyi ilerletmek için ne gerekiyorsa yaparım. Bu durum *beni* öldürüyor dostum."

SÖZÜNE SADIK KALAN Hawk, iki saat sonra Bella'yı kucağında ve Mia'yı hemen arkasında getirerek ortaya çıktı. Bella, onu böcek gibi gösteren kocaman pembe güneş gözlükleri takıyordu. Mia da aynı gözlüklerden takmıştı. "En sevdiğim yeğenim nerede?" diye bağırdı Hawk içeri girerken.

Dylan yatak odasından fırlayarak merdivenlerin başına çıktı. "Hawk amca?"

Harley dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, kaşları karışmış bir şekilde. "Merhaba çocuklar."

"Amca görevindeyim," diye Hawk çok yüksek sesle duyurdu. Mia, Harley'e "üzgünüm" diye dudaklarını oynattı, Harley gülerek sevgiyle başını salladı. "Bugün oyun parkı günü. Ne dersin Dylan?"

"Bana gayet iyi geliyor," dedim gülümseyerek. "Senin için de uygun mu, Harley?"

"Lütfen anne?" Dylan merdivenlerden aşağı koştu. Saçları dağınıktı ve sanki beş dakika önce pijamalarını çıkarmış gibi görünüyordu. Fazladan uyku ona iyi gelmişti ve şimdi enerji doluydu. "Lütfen, gidebilir miyim?"

"Neden olmasın?" dedi Harley.

"Evet!" Dylan ve Hawk aynı anda söylediler.

Ben kahkaha attım. "Tamam, tamam, Bella'nın kulak zarlarını patlatacaksınız."

Adını duyunca Bella "Ace!" diye bağırdı ve bana uzandı. Yeğenimi Hawk'ın kollarından alıp döndürdüm, o da sevinçle çığlık attı.

"Ayakkabılarını giy Dylan," dedi Harley.

Dylan merdivenlerden aşağı koştu ve kapının yanındaki spor ayakkabılarını almak için acele ederken neredeyse poposunun üstüne düşüyordu. "Oyun parkı nerede? Havalı mı? Tırmanma oyuncağı var mı? Tırmanmada çok iyiyim, Bella'ya nasıl yapılacağını gösterebilirim."

"Bella tırmanmak için biraz küçük olabilir," dedi Mia, "ama salıncakları çok sever."

"Ben de salıncakları severim."

"Terbiyeni unutma, Dylan," dedi Harley. "Hawk amcanı ve Mia teyzeni dinle, tamam mı? Ve en iyi davranışını sergile."

Bella'yı kardeşime geri verdim. "Evet, bence endişelenmen gereken kişi Hawk. Davranış sorunları var."

Hawk güldü. "Dylan'ın oyun parkında ilk suçunu işlemeyeceğine söz veriyorum."

"Bu ne demek?" diye sordu Dylan.

Harley gözlerini devirdi. "Büyüdüğünde sana anlatırım."

"Anne," diye mırıldandı.

"Dışarısı çok ısınmadan buradan gidelim, evlat." Hawk, Dylan'ın omzuna bir el attı ve onu kapıdan dışarı çıkardı. Mia, Bella'ya veda ettirdi, sonra dördü birlikte ayrıldılar.

Ev birdenbire çok sessiz ve sakinleşti. Sanki çılgın bir fırtına birkaç dakika içinde gelip geçmişti. Mutfağa gidip bir demlik kahve daha yaptım. Sabahın ortasında güneş büyük pencerelerden içeri süzülerek masanın üzerine altın şeritler halinde düşüyor ve Harley'nin kızıl saçlarını parlatıyordu. Kahve makinesi cızırdadı, ama tek duyabildiğim Harley'nin kalp atışlarıydı. Masadaki koltuğunda kıpır kıpır oturdu, sonra dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Peki, onlar parkta vakit geçiriyorsa, ben de bu zamanı birkaç işimi halletmek için kullanabilirim," dedi. "Annemin yanına da uğramam iyi olabilir..."

"Konuşabilir miyiz?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Konuşmak mı?"

"Konuşmak," diye tekrarlardım. "Bizim hakkımızda." "Bizim mi?"

Kıkırdadım. "Sanki burada bir papağan var gibi."

O güzel kızarıklık yanaklarına geri döndü. "Ben... evet. Evet, konuşabiliriz. Muhtemelen en iyisi bu."

İki fincan kahve doldurdum ve arka terasa çıktım. Temiz hava iyi gelecekti ve bu konuda ciddi olduğumu bilmesini istedim. İçerideki kanepede çok cazip gelirdi. Ejderham hala onu sırt üstü yatırıp üstüne çıkmak istiyordu ve bu konuşmayı yapmadan önce bu düşüncelere kapılmak istemiyordum.

Ona bir kupa uzattım ve o da minnetle kabul etti. Bir eliyle kupayı kavradı, diğer eliyle ise saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. Sıcak ışıktaki daha da güzel görünüyordu ve bana küçük bir gülümseme attığında neredeyse nefesim kesildi. "Hawk'tan Dylan'ı kaçırmamasını istedin, değil mi?"

Kahvemi bir yudum aldım. "Belki."

O başını salladı ve göle doğru baktı. İkimiz de, dün gece kesintiye uğramasaydık neler olabileceğini düşündüğümüzü biliyordum.

ama bir şeylerin olmasını beklemekten bıkmıştım. "Sana karşı hislerimi biliyorsun," dedim.

Bakışları benimkilere kaydı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ejderham bu ilgiden gurur duydu.

"Orada yokmuş gibi davranmaktan bıktım," diye devam ettim. "Sen de hissettiğini biliyorum. Sana karşı dürüst olmak istiyorum, Harley. Birbirimize karşı dürüst olalım. Uyduruyor muyum? Yoksa sen de aramızda bir şey hissediyor musun?"

"Ben... ben..." Harley kekeledi, sonra kahvesinden bir yudum aldı. Onu hazırlıksız yakaladığımda o kadar sevimli görünüyordu ki, onu daha da telaşlandırmak istedim. O tatlı sesiyle benim adımları haykırmasını duymak istedim.

"Hâlâ seni istiyorum," dedim. "Bunun çok açık olduğunu biliyorum. Ama bence aramızda bundan daha fazlası var, Harley. Ben... Tekrar denemek istiyorum."

Bana şaşkın şaşkın baktı, gözlerini hızla kırptırarak.

"On yıl önce tanıştığım kadınla aynı kişi olmadığını biliyorum, ama seni tanıdıkça bundan daha da emin oluyorum. Hâlâ seninle birlikte olmak istiyorum. Ejderham da kesinlikle öyle istiyor." İçinden homurdandı ve hızlanmam için beni teşvik etti. O da benim kadar bizim çift olmamızı istiyordu.

Uzun bir süre sonra Harley dönüp göle baktı. "Bu... bu o kadar basit değil."

"Bunu inkar etmiyorum, ama artık görmezden gelemem. Birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Ama bundan sonra ne olacağına sen karar vereceksin."

Bu sözlerim onun bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bu tür bir seçim de basit değil, Stephan."

"Sana düşünmen için biraz zaman vereceğim," dedim. "Başında çok şey olduğunu biliyorum. Bu öğleden sonra bir toplantım var, bu yüzden evde biraz huzur ve sessizlik bulabilirsin."

Omuzları biraz çöktü ve ancak o zaman ne kadar gergin olduğunu fark ettim. "Teşekkürler. Bu çok yardımcı olacak."

"İstediğin zaman bana buradan defolup gitmemi söyleyebilirsin," dedim gülümseyerek.

"Burası senin evin!"

"Sen buradayken, benim evim senin de evin."

"Senin 'defolup gitmeni' asla istemem," dedi. "Ama biraz düşünmek iyi olacak."

"Göl kenarındaki ormanda bir yürüyüş yolu var. Dylan'ın kazara evi ateşe vermesinden endişelenmediğin zamanlarda çok rahatlatıcıdır."

O güldü. "Ben sadece oyun parkını yakmasından endişeleniyorum."

"Hawk bu yüzden orada." Telefonumu kontrol ettim. "Ama buradan çıkmam lazım. Akşam yemeği vaktinde dönerim. Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, ben idare ederim." Saçlarını düzeltti. Yüzündeki ifade şimdi daha yumuşaktı, neredeyse kararsızdı. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

Ejderham neredeyse mırıldanıyordu. Ayrılmak istemiyordum, ama bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu biliyordum. Onu istediğimi söylediğimde beni geri çevirmemişti, bu iyi bir başlangıçtı. Oldukça iyi bir başlangıçtı. Ona uzanmak, onu kucaklamak istedim, ama bunun yerine yakında geri döneceğime söz vererek uzaklaştım.

Garajda Striker ile buluştum ve o da bir kamyonetle beni Michel'in dükkânına kadar takip etti.

Vardığımızda, bir çalışan bizi dükkânın yanındaki dar araba yoluna yönlendirdi, ardından deponun arka tarafındaki garaj kapısını açtı. Striker garaja geri geri girdi, ben de park ettim. Garaja girdiğimde Michel ve ekibi bizi bekliyordu.

"İşte buradasın, Ace," dedi Michel gülümseyerek. "Seni görmek güzel. Sanırım iyi haberi duydun?"

"İyi demek biraz abartılı olur, ama evet, doğrudan kaynaktan aldım." "Adamlarıma her şeyi incelemelerini söyledim." Michel bizi altı büyük tahta sandığa doğru çağırdı.

altı devasa tahta sandığa doğru. Çoğu çivilenerek kapatılmıştı, ama biri hala açıktı. Michel kapağı kaydırarak, köpüğün içine düzgünce yerleştirilmiş silah yığınlarını ortaya çıkardı.

"Bu sizin siparişiniz," diye devam etti Michel. "Kurcalanma izi yok. Bazı sandıklar hiç açılmamış bile. Görünüşe göre Sean'ın adamlarının hazır bir alıcısı yoktu."

"Sorun çıkarıyorlardı. Bir planları yoktu."

"Nedense bu daha da kötü," diye mırıldandı Michel. "Biliyorsun, malları geri aldık diye Sean hakkında söylediklerim değişmez. O ortadan kalkmadıkça senin klanıyla çalışamam. Ve eğer bizi yine yakarsa, riske atan senin hayatın olur."

Başımı salladım. Normalde, kimsenin bu tür bir tehdidini kabul etmezdim, ama Michel sadece kendini korumaya çalışıyordu. Federaller peşinde olmadığı sürece, beni veya klanımı tehdit edecek hiçbir şey yapmazdı. Mantiğini anlıyordum. En azından mevcut *siparişleri* karşılamak için ihtiyacımız olan ürün elimizdeydi. "Başka bir şey beklemiyordum, Michel. Sean'la ben ilgilenirim."

"Aferin," dedi Michel. "Çocuklar, sandığı yükleyin."

Michel'in adamları sandığın kapağını çivilediler, sonra onu bekleyen kamyonete yüklediler, orada araba parçaları ve lastiklerin arasına karıştırdılar.

Striker kamyonun kapısını kapatıp kilitledi. "Sence Sean köpeğine bir şey söyledi mi?" diye fısıldayarak sordu.

"Eminim öyledir," dedim. "Ama Levi kendi başına böyle saçmalıklar yapıyorsa, Sean da bu enerjiyi kullanacaktır. Henüz işini bitirmedi."

"Harika," dedi Striker ve alnını ovuşturdu.

"Herhangi bir söylenti duyarsan kulaklarını dört aç," dedim. "Böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremeyiz."

Striker başını salladı. "Garaja geri dönecek misin?"

"Bu gece değil. Planlarım var."

"Bu aralar çok sık oluyor," dedi Striker, anlamlı bir bakışla. "Klanın bilmesi gereken bir şey var mı?"

"Göreceğiz." Kaderimdeki eş olan Harley'i sahiplenirsem, bu tüm klan için büyük bir olay olur.

Ama henüz o noktaya gelmemiştik. Belki de hiç *gel*meyecektik. Tek yapabileceğim, onun kafasını toplamak için yeterli zamanı olduğunu ummaktı.

"Tamam, çık buradan," dedi Michel. "Kuzeyden gelen zengin kadınlar özel yapım şifonyerlere bakmaya gelecekler. Onları korkutup kaçırmayı istemem."

"Onlarla Fransızca konuşmayı unutma," dedi Striker, kamyonete binerken. "Zenginler buna bayılır."

"*C'est vrai*," dedi Michel, garaj kapısını arkamızdan kapatarak.

.

Striker bana selam verdi, sonra kamyoneti dar otoyola sürdü. Birkaç dakika bekledikten sonra onun peşinden gittim. Lakeview'e tekrar yaklaştığımda, öğleden sonra geç saatlerdi. Hawk, oyun parkı randevusunun sinemaya ve ardından pizzacıda akşam yemeğine uzatıldığını bildiren bir mesaj attı.

Garaj yoluna girdim ve evimin ışıkları sanki beni geri çağırırcasına parıldayarak beni karşıladı. Ejderham zevkle uğuldadı ve kalbim ısındı. Harley'nin beni beklediği eve dönmek, karanlığa dönmekten çok daha iyiydi. Ama yine de bu tehlikeli bir duyguydu, çünkü yaz bittiğinde büyük olasılıkla sona erecekti.

Ön kapıyı açtım ve kırmızı sosun zengin aroması beni sardı. Arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Harley mutfaktaydı, saçlarını topuz yapmıştı ve benim şaka hediyesi önlüğünden birini giiyordu. Önlüğün üzerinde "Ain't No BBQ Like A Dragon BBQ" yazıyordu ve üzerinde bir biftek üzerine ateş püskürten bir çizgi film ejderhası vardı. Çok zekice bir slogan değildi, ama Hawk gülmekten neredeyse bayılacaktı. Önlük beline sıkıca bağlanmıştı ve göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlarını vurguluyordu. Ağzım sulandı, ama bunun nedeni yemeğin lezzetli kokusu değildi.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle.

"Akşam yemeği hazırladım." "Kokusu harika."

"Önemli bir şey değil. Sadece makarna."

Masa zaten iki kişilik olarak hazırlanmıştı, ben de kilerden güzel bir şişe kırmızı şarap çıkardım ve bekleyen kadehlere doldurdum.

Harley gülümseyerek beni mutfaktan kovdu ve masaya oturmam için işaret etti. "Tamam, tamam," dedim, ellerimi kaldırarak teslim oldum ve oturdum. Artık mutfağında tamamen rahattı, benden bile daha rahattı ve onu saatlerce izleyebilirdim.

Akşam yemeği, kalın ve zengin et soslu makarna ve buzdolabımdaki tüm sebzelerle ve daha fazlasıyla dolu kocaman bir salataydı. Krutonları kendisi yaptığını söyledi, uzun zaman önce dondurucuda unutmuş olduğum, bir komşumun bana getirdiği ev yapımı ekmeği kullanarak.

"Bu gerçekten etkileyici," dedim, masadaki yemeklere bakarak. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum." Şarabından küçük bir yudum aldı. "Ben istedim. Yemek yapmak düşünmeme yardımcı oluyor."

"Demek düşünüyordun?" Makarnadan bir lokma aldım ve dilimde binlerce lezzet patladı. Çok lezzetliydi, üstelik benim için pişirdiği için daha da lezzetliydi.

"Evet, düşündüm. Konuşmaya hazırım."

Gülümsedim. Artık çok daha kendinden emin ve toplu görünüyordu. Onu telaşlandırıp kızarmasını izlemeyi ne kadar sevdiysem, böyle kontrolü ele almasını da o kadar seviyordum.

"Tekrar denemememiz için birçok neden olduğunu biliyorsun," dedi.

Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım ve başımı salladım. "Onları gözden geçirelim mi?"

"Lakeview'da bir yabancı gibi hissetmek istemiyorum. Blakely açıkça benim etrafında olmamı istemiyordu. Daha fazla sorun çıkaracak mı?"

Blakely'nin adı geçince ejderham kükredi. "Hayır," dedim. "O sorun olmayacak. Tüm klan etkinliklerinden men edildi. Yaptığının affedilemez olduğunu biliyor. Bir daha bir şey yapmaya cesaret edemez."

Harley hafifçe başını salladı. Tamamen ikna olmuş görünmüyordu, ama bunun için zaman gerekecekti.

"Lakeview'daki diğer kadınlar ne olacak?" diye sordu. "Kadınlar sana yemek getiriyor ve kulüp evinde takılıyorlar. Birçoğunun *alfa erkeği* ya da her neyse onu istediğini biliyorum, ve biz tanıştığımızda bile senin bir ünün vardı..." Sesi kesildi, yanakları yine pembeye döndü.

"Tanıştığımızda playboy olduğumu biliyorum," dedim. "Ama bu on yıl önceydi, Harley."

"O zamandan beri kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Tabii ki birkaç kişiyle birlikteydim," dedim. "Sen olmadın mı?" Gözlerini kaçırdı, ama başını salladı.

"Hapisten çıktıktan sonra birkaç ilişki kurmaya çalıştım," diye itiraf ettim. "Gündelik. Riskli olmayan. Ama her denediğimde, yanlış hissettim. Sonunda denemeyi bıraktım. Başka bir kadınla birlikte olduğumda,

sadece bir randevuda ya da barda olsa bile, onu seninle karşılaştırıyordum. Bu onlara haksızlıktı. Bu yüzden çoğunlukla kendime saklandım."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Birkaç lokma yedi, sanki bir şey bekliyormuş gibi beni izledi. Aramızda sessizlik oluşmasına izin verdim, ta ki o sorana kadar: "Bana ilişkilerimi sormayacak mısın?"

"Hayır," dedim. "O geçmişte kaldı. Bitti artık. Bana anlatmak istersen, o başka, ama ben kurcalamaya gerek duymuyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ejderham huzursuzlanmaya başladı. Harley'nin birlikte olduğu erkekleri duymak istemiyordum çünkü bu beni kıskandıracaktı. Onların dokunuşlarını kendi dokunuşlarımla silemiyorsam, onları bilmek de istemiyordum. "Benim için önemli olan tek şey, şu anda kimseyle birlikte olmaman."

"Değilim," dedi. "İyi."

Harley boğazını temizledi. "Peki ya işin ne olacak? Bütün hafta bu toplantılarda geçirdin, sonra bana güvenlik sistemini gösterdin. Son on yılın çoğunu hapiste geçirdin. Ben... Dylan'ın sana yakınlaşmasına izin veremem, sonra yine elinden alınmana izin veremem."

"Biliyorum. Ben de bunu istemiyorum. Şu anda ateşle oynuyorum, bu işten çıkmaya çalışıyorum."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu. "Risk ne?"

"Neredeyse bitti," dedim. "Bazı komplikasyonlar oldu." "Bunu kabul etmek zor. Daha fazlası olmayacağını nereden bileceğim?"

Komplikasyonlar? Her şeyin ters gitmeyeceğini ve senin tekrar hapse girmeyeceğini nasıl bilebilirim?

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Bilemezsin." "Ben de bundan korkuyorum."

"Hawk da çıkmak istiyor. Bella küçükken hapse girme riskini göze almak istemiyor. Plan uzun zamandır yürürlükte. Ama haklısın. Henüz hedefe ulaşmadık. Ve hedefe ulaşana kadar her zaman bir risk var."

Harley sandalyesine yaslandı ve kadehindeki şarabı çevirdi.

"Bu bir risk, garanti değil," dedim. "Ama sana söz veriyorum, klanın tüm işleri yasal olacak. Dylan'a yasadışı hiçbir şey bırakmayacağım. Tek bir kirli dolar bile olmayacak. Ne pahasına olursa olsun. Sana söz veriyorum."

"Sana güvenmek istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Ejderham sızlandı. Ona yaklaşmak, uzanıp ona dokunmak istedim. *O zaman yap,* diye düşündüm. *Bana güven. Bize güven, Harley.*

Ama ona baskı yapmak istemedim. Bu onun seçimi, onun hayatıydı.

Aramızda sessizlik hakim oldu. Yıllar gibi gelen bir süreden sonra, sonunda şarap kadehini masaya koydu ve o güzel mavi gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Tekrar denersek, çok yavaş ilerlemeliyiz."

Ejderham kanatlarını açıp uçmak istiyordu. "Yavaş ilerleyebiliriz."

"Nasıl gideceğini göreceğiz," diye devam etti. "İşler yoluna girene kadar. En azından."

"Anlaştık."

Gülümsedi. "Bu bir pazarlık mı?"

"Sen zor birisin," diye alay ettim. "Ne diyebilirim ki? Koşullarını kabul ediyorum."

"Bunlar şart değil!" Şimdi daha yüksek sesle gülüyordu, neredeyse başı dönüyordu ve içimi bir sevinç kapladı. "Bu sadece gerçeklik." Sonra ayağa kalktı ve mutfağa doğru yavaşça yürüdü. "Bir kadeh şarap daha? Kutlayalım mı?"

"Öyle yapmalıyız." Onu mutfağa kadar takip ettim ve arkasına geçtim, göğsümü sırtına bastırarak onu tezgaha sıkıştırdım. Elleri titredi ve şarap şişesinin üzerinde hareketsiz kaldı.

Eğilip şakaklarına burnumu dayadım, ona özgü o tatlı, lezzetli kokuyu içime çektim. Dudaklarım kulağına yakınken nefesimi verdim ve tüm vücudu benimkine karşı titredi.

"Stephan," diye fısıldadı.

Tanrım, ağzından çıkan adımın sesini çok seviyordum. Duymak istediğim tek ses buydu.

"Yavaş, söz veriyorum." Sesim göğsümün derinliklerinden gelen düşük bir uğultuydu. Arkasını döndü ve yukarı baktı. Mavi gözleri keskin, göz bebekleri hafifçe büyümüştü. Dolgun alt dudağı, ısırılmış gibi koyu renkteydi.

Bir elimi belinin kıvrımına koyup hafifçe sıktım. Sanki vücutlarımız birbirleri için özenle yaratılmış gibi, mükemmel bir uyumdu.

Sonra Harley iki elini belimin hemen üstüne, karnımın üzerine koydu. Ellerini yukarı kaydırды, karın kaslarımın ve göğsümün üzerinden omuzlarıma kadar uzandı. İç çekerek kollarını boynuma doladı ve dudaklarını araladı.

Başka ne yapabilirdim
ki? Onu öptüm.

Belini kavrayarak, bana yapışana kadar öne doğru adım attım. Dudakları açıldı ve ben açgözlülükle yuttuğum yumuşak, narin bir iç çekiş bıraktı. Onu çaresizce, şiddetle öptüm. Dudaklarını tatmayalı on yıl olmuştu. Ne kadar güzel tadı olduğunu, ne kadar yumuşak olduğunu unutmuştum. Vücudunun benimkine baskı yapmasını, tatlı sesini, sıcak tenini unutmuştum. Hayal edebileceğimden daha iyiydi. Ejderham daha yakınlaşmamızı, daha sert öpüşmemizi istiyordu. Onu öperek nefesini kesmek istedim. Cildinin her santimini yalamak istedim. Dizlerimin üzerine çöküp onu tatmak istedim. Onu, birlikte olduğu hiçbir erkekten daha sert orgazm etmek istedim ve bunu büyük cam pencerelerin önündeki mutfakta gerçekleştirecektim.

Ona ihtiyacım vardı. Ve sonunda, bunca yıl sonra, ona kavuştum.

Belki tam olarak değil. Belki sonsuza kadar değil. Ama şimdilik ona sahiptim ve cennetteydim.

Harley elini saçlarımın arasından geçirdi, sonra bir iç çekerek öpücüğü sonlandırdı. "Yavaş ol, Stephan."

"Bu yavaş," diye homurdandım.

O güldü ve yakından sesi daha da güzel geliyordu. "Dylan yakında dönecek. Mutfağı temizlememe yardım eder misin?"

Tüm irademi kullanmam gerekti, ama onun mükemmel belini bıraktım ve küçük bir adım geri attım. "Dylan'a ne söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Bu gece hiçbir şey," dedi. "Ama ondan hiçbir şey saklamak istemiyorum. Zaten anlayacaktır. O çok akıllı."

"Tıpkı annesi gibi." Saçının bir tutamını kulağının arkasına

"Umarım öyledir," diye fısıldadı.

HARLEY

"İşte buradasın! Tanrım! Kızım, mesajlarımı bile cevaplamıyorsun."

Telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım ve yatağın kenarına yaslandım. Hala pijamalarımın yatak odamın zemininde oturuyordum. Cassidy, trafiğin yoğun olduğu uzun bir yolculukla işe gidiyordu, bu yüzden onu telefonda yakalamak için en uygun zamandı.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedim dedim. "Hadi sadece diyelim ki, şeyler ol ilginç

ilginç

"İlginç mi? Bana neler olduğunu anlatsan iyi olur. Canlı güncellemeler almadığımı inanamıyorum."

Kıkırdadım. "Dün gece bir şey oldu." "Ne tür bir şey?"

Sesimi alçaltım. Stephan muhtemelen alt kattaydı, ama onun duyması riskini göze almak istemedim. "Stephan tekrar denemek istediğini söyledi."

Cassidy telefona o kadar yüksek sesle bağırdı ki, telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. "Biliyordum. Hâlâ sana takıntılı. Aman Tanrım, ne dedin?"

"Şey, işleri hala pek yasal sayılmaz."

"Yasadışı işler mi?" Dişlerini sıkı. "Bu çok hayal kırıcı.

Dylan'ın o karmaşanın içinde olmasını istemezsin."

"Doğru. Ama o, tüm bunlardan kurtulacağını, temiz bir hayat süreceğini iddia ediyor." Cassidy durakladı. "Ve eğer temiz bir hayat sürerse..."

"Bilmiyorum," dedim. "Ona yavaş gitmemiz gerektiğini söyledim."

"Dur biraz. Yavaş gitmek mi? Şimdiki zamanda mı? Yani, şimdi mi yapacaksın?"

"Sanırım öyle," diye fısıldadım. "Dün gece beni öptü."

Cassidy yine çaydanlık gibi çılgılık attı. "Sadece bir öpücük mü?" "Sadece bir öpücük değil!"

"Eski sevgililerini hep onunla karşılaştırıyordun. Bir kez olsun iyi bir seks yapmayı hak etmiyor musun sence?"

"Cass!" diye güldüm. "Artık yirmi yaşında değilim. Bu seksten daha fazlası, biliyorsun."

"Tabii. Ama seksin ne kadar iyi olduğundan çok bahsediyordun."

Yanaklarım kızardı. "Biliyorum, ama şimdi... O artık farklı, Cass. Dylan'a karşı çok iyi. Ve çok açık sözlü ve dürüst. Sanki..."

"Bu gerçek olabilir gibi," diye Cassidy benim için cümlemi tamamladı. "Evet. Öyle görünüyor."

"Bunu hak ediyorsun, Harley," dedi Cassidy, birden ciddi bir tavırla. "Stephan'ın her zaman büyük bir aptal olduğunu düşünmüştün."

"Evet, ama bu sen bana Blakely'nin yalan söylediğini söylemeden önceydi. Ace'in *mükemmel* olmadığını biliyorum, özellikle de hapisane meselesi yüzünden, ama şimdi farklı görünüyorsa..." Diye iç geçirdi. "Bilmiyorum. *Uzun zamandır* ona takıntılısın, Harley. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Dylan'ın bu süreçte incinmesini istemiyorum," dedim. "Hapisane olayı büyük bir mesele."

"O zaman yavaş yavaş ilerle," dedi Cassidy. "Senin de dediğin gibi. Bu zamana kadar ikinizin arasında bir şey vardı. Ne olduğunu öğrenmeyi hak ediyorsun."

"Sen kolaymış gibi konuşuyorsun."

Cassidy kahkaha attı. "Evet, keşke öyle olsaydı. Dinle, şimdi işe gidiyorum, ama beni daha fazla bekletme, tamam mı? Gelişmeleri öğrenmek istiyorum. Ve bir ara oraya geleceğim."

"Tamam, tamam, sonra konuşuruz," dedim. İkimiz de gülerek telefonu kapattık. Ayağa kalktım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. Belki Cassidy haklıydı. Belki de bunu gerçekten denemeye hak kazanmıştım. Kötü gitse bile, en azından öğrenmiş olurdum, değil mi? Ve yavaş yavaş ilerlediğimiz sürece, Dylan'ı çok fazla etkilemezdi.

Çok uğraşmam gerekiyordu, ama başarabilirdim. Tek başına çocuk yetiştiren bir anne olmak bana aynı anda birçok işi birden yapmayı öğretmişti.

Ayrıca, bütün gece o öpücüğü hayal etmiştim. Beni tezgaha doğru itip, sanki bana sahipmiş gibi belimden tutup, son on yıldır bunu düşünüyormuş gibi öpüşmesi... Kalbim yavaş gitmemiz gerektiğini biliyordu, ama vücudum *ciddi ciddi* hızlanmak istiyordu

. Aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Arzularımın tüm kararları vermesine izin veremezdin. Kaybedecek çok şey vardı.

Stephan'ın tehlikeli flörtlerine karşı kendimi hazırladım. Dün geceden sonra, hayatımı *gerçekten* zorlaştırmayı planladığından emindim. Muhtemelen aşağıda, gömleksiz bir şekilde kahvaltı hazırlıyor ve benim kendi ayaklarımın üzerinde tökezlememi bekliyordu.

Ama aşağı indiğimde evin boş olduğunu gördüm. Demlikte sıcak kahve vardı, ama Stephan'dan iz yoktu. Garip. Buzdolabını açtım, içinde pek bir şey yoktu. Kilerde de pek bir şey yoktu. Stephan ne demişti? İnsanlar genellikle onun için eve erzak stoklar mıydı? Dylan ve ben buradayken insanların eve dalmasından hoşlanmadığı için, bu günlerde bu pek olmuyordu sanırım. "Kahvaltıda ne var?" diye sordu

Dylan, mutfığa girerken uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak mutfığa girdi.

"Mısır gevreği," dedim. "Yumurtamız kalmadı, evlat. Yemekten sonra markete gidelim mi?"

"Atıştırmalık bir şeyler seçebilir miyim?"

Başımı salladım. "Tabii ki seçebilirsin. Ama son kararı ben veririm."

"Tabii ki." Dylan heyecanla havaya yumruk attı. Atıştırmalık sözü verildikten sonra çok daha uyanık hale gelmişti.

Kahvaltıdan sonra giyinip hazırlanmaya başladık. Stephan'dan hâlâ haber yoktu. Bildiğim kadarıyla, klan üyelerinden hiçbiri buralarda dolaşmıyordu, bu da onun hâlâ yakınlarda olduğunu düşündürdü. Stephan bizi yalnız bırakmayı pek sevmezdi, bu yüzden mesaj atmamış ya da not bırakmamış olması garipti.

"Hadi, Dyl," dedim. "Markete gidelim." "Babam nerede?"

"Emin değilim," dedim.

Dylan göğsünü ovuşturdu. "Belki kulüp evindedir?"

"Ejderhanın düşüncesi bu mu?"

O başını salladı.

"Peki, oraya uğrayalım. Bu akşam yemeğinde bir şey ister mi diye sorabiliriz."

"Yaşasın!" Dylan kapıdan koşarak çıktı ve kiralık arabamıza atladı.

Gülümsedim ve onun peşinden gittim. Dylan'ın babasıyla, hem onunla hem de ejderhasıyla ne kadar çok zaman geçirmek istediğini seviyordum. Umarım Stephan ikimizi de hayal kırıklığına uğratmazdı.

Kulüp binasının önüne park ettim. Beyaz SUV'um, klasik arabalar ve şık motosikletlerin arasında biraz sırtıyordu. Arabadan indim ve kulüp binasının ön verandasında Stephan'ı başka bir klan üyesiyle derin bir sohbete dalmış halde gördüm. Ona seslenmek üzereydim ki, kulüp binasının ön kapısı arkasından açıldı.

Yirmili yaşlarının başında, uzun saçlı ve çok kısa şortlu genç bir kadın verandaya çıktı.

Esnek ve çok güzeldi ve sabahın bu erken saatinde kulüp binasında bulunuyorsa, bütün gece orada kalmış olmalıydı.

Durdum.

Stephan geceyi evde geçirmişti, değil mi?

Kendime baktıktan sonra erken uykuya dalmıştım. Gece geç saatlerde evden çıkmış olsaydı, bunu duymazdım.

Ama o böyle bir şey yapmazdı. Bizim güvenliğimizi ve evinde iyi bakıldığımızı sağlamak için bu kadar kararlıyken yapmazdı. Playboy günlerini geride bıraktığını, artık o adam olmadığını, sadece beni istediğini söyledikten sonra yapmazdı...

Değil mi?

Artık bu güzel genç kadın gibi görünmüyordum. Aslında hiç o kadar uzun ve zayıf olmamıştım, ama özellikle annelik vücudumun kıvrımlarını belirginleştirdikten sonra. Düşündüm de, bu kız Blakely ile aynı vücut yapısına sahipti.

Stephan, verandadaki klan üyesiyle el sıkıştı. Sonra adam, kızın omuzlarına kolunu doladı ve onu merdivenlerden aşağı, motosikletine götürdü. Kız gülerek motosikletin arkasına atladı ve kollarıyla adamı sardı.

Yüzümü buruşturdum. Oraya çıkıp olay çıkarmadığım için şanslıydım.

"Merhaba baba," dedi Dylan, yolcu koltuğundan atlayarak. Sonra tanıdık bir havlama duyuldu ve Hawk'ın köpeği Zoey kulübeye doğru koşarak Dylan'a doğru koştu. "Zoey! Merhaba köpekçik." O ve köpek, atacak bir sopa ararken bahçede koşular.

Stephan'ın ela gözleri hemen benimkilerle buluştu ve dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Göğsümün ortasından kalçalarımaya doğru bir sıcaklık yayıldı. O bakış sanki beni ona doğru çeken bir ip gibiydi.

Onu çok istiyordum. Eğer oyalanacaksa, fikrini değiştirecekse ya da tekrar hapse girecekse... Ben ona çok bağlanmadan önce bunun olması gerekiyordu.

Onu tekrar kaybetmeye dayanabilir miyim bilmiyordum.

Verandadan indi ve güçlü kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Hey, güzelim," dedi alçak sesle. "Ne yapıyorsun?"

Yüzüm kızardı. Tanrım, onun beni ne kadar heyecanlandırabileceğini unutmşum.

"Biz, şey, markete gidiyoruz," dedim. "Akşam yemeği için özel bir şey ister misin?"

"Ne istersen al." Gülümsayarak beni bıraktı ve ben hemen belime doladığı kolunun sıcaklığını özledim. Arka cebine uzandı, cüzdanını çıkardı ve bana metal bir kredi kartı uzattı. "Al, bunu kullan."

"Sen..." Başımı salladım. "Ödeyebilirim. Buraya bunun için gelmedim."

"Biliyorum. Hiç şüphem yok. İyi bir işin var, kendi hayatın var ve Dylan'a iyi bakıyorsun. Bırak da ben de sana biraz bakayım. Bunu istiyorum."

"Stephan..."

"Aile böyle yapar." Kartı bana doğru salladı.

Ben de pes ettim ve küçük bir gülümsemeye kartı ondan aldım.

"Tamam."

Sadece bu seferlik."

Elleri, dün gece mutfakta olduğu gibi yine belime uzandı. Parmakları kalçalarımaya gömüldüğünde bakışları dudaklarımaya indi. Dün geceki öpücüğün hatırası içimi kapladı ve bir an için, klanının ve Dylan'ın önünde, herkesin gözü önünde beni tekrar öpeceğini sandım.

Eğildi ve dudaklarını alnıma değdirdi. "Dikkatli sür."

"Her zaman öyleyim," diye mırıldandım. İçimde hissettiğim hayal kırıklığı beni şaşırttı. Tek bir öpücük almıştım ve şimdi vücudum daha fazlasını istiyordu.

Stephan uzaklaştı ve verandanın merdivenlerini çıktı. Kafasını içeri soktu. "Hey, Striker, kısa bir gezintiye çıkmak ister misin?"

"Tabii," diye bir ses içeriden bağırdı.

"Striker'ı seninle göndereceğim," dedi Stephan. "Sadece güvenlik için."

Sinirlerim, bana panik odasını gösterdiğinde olduğu gibi yine gerildi. "Şimdi de eskort mu lazım?"

"Aşırı tedbirli olmayı severim," dedi Stephan. "Seni rahatsız etmeyecek.

Hatta markete bile girmez."

İç geçirdim. "Peki. Ama sadece bu seferlik." Sonra yan bahçeye döndüm. "Dylan, gitme zamanı."

"Şimdiden mi?" Dylan, Zoey'in peşinden koşarak evin etrafında tur attı. Köpeğin dili ağzından sarkmış, nefes nefese kalmıştı. "Görüşürüz oğlum." Stephan, Dylan'ı başının arkasına başını kavradı ve saçlarını karıştırdı, Dylan bağırdı. Ben güldüm. "Zoey için de biraz ödül almaya ne dersin?"

"Augh! Alacağım, alacağım! Bırak beni!"

Stephan gülerek onu bıraktı, sonra Dylan onu belinden sıkıca sarıldı. Stephan şaşkın bir nefes verdi ve onu da sıktı. "Her şey yolunda mı?"

"Uh-huh." Dylan'ın sesi Stephan'ın göğsünde boğuk çıkıyordu. "Ejderham hoşuna gitti."

"Benimki de," dedi Stephan yumuşak bir sesle. "Ama anneni bekletmek istemezsin, değil mi? O ikramları almalısın."

"Tamam, peki." Dylan uzaklaştı, sonra yenilenmiş bir enerjiyle arabaya doğru zıpladı. "Hadi anne, dondurma istiyorum."

"Zoey'den daha kötü," dedim sevgiyle gülümseyerek. "Bugün sonra görüşürüz?"

Stephan başını salladı. "Dakikaları sayıyorum."

Ondan uzaklaşıp arabaya binmek, kendime itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla çaba gerektirdi, her adımında kalbim hızla çarpıyordu.

Yola çıktığımızda Dylan pencereden dışarı baktı. "Babam bu sabah neden kulüpteydi?"

O anda fark ettim ki ona sormamıştım bile. Stephan'a bu kadar yakın olmak dikkatimi dağıtmıştı. "Klan işleri, sanırım," dedim. "Alfa olmak çok zor bir iş."

"Bir iş olması ve klan için çalışması mı gerekiyor? İğrenç!"

Gülerek, "Sen de bir alfasın. Bir gün sen de bunu yapmak zorunda kalabilirsin," dedim.

"Belki benim *klanım* içinse," diye mırıldandı Dylan. "Ama bunu yapmak ve bir iş yapmak çok zor."

"Sen söyle." Marketin otoparkına girdiğimde, koyu renkli, eski bir araba yanaşıp yakınlar park etti. O Striker olmalıydı. Ama Stephan'ın dediği gibi, biz arabadan inip markete girerken Striker arabada kaldı.

Bir yanım Stephan'ın bize güvenlik önlemi almasının saçma olduğunu düşünse de, daha büyük bir yanım, her geçen gün daha da büyüyen ve sesini yükselten bir yanım, güvenliğimiz konusunda bu kadar titiz davrandığı için ona minnettardı.

Dylan bir alışveriş arabası aldı.

"Tamam, evlat, bu akşam biftek yapıyoruz. Sebze isteğin var mı?"

"Yok!"

"Yanlış cevap."

"Ugh! Patates püresi?"

"Yeşil bir şey de lütfen."

Dylan dilini çıkardı. "O lezzetli kavrulmuş Brüksel lahanası mı?" "Bal soslu olan mı? İyi fikir."

"Zoey için biraz atıştırmalık seçebilir miyim? Ve tatlı olarak biraz dondurma?"

"Tabii, ama her birinden sadece *bir tane*."

"Tamam." Dylan koridorlara doğru koştu. Neyse ki market oldukça sakindi. Sabah ortası alışveriş için en popüler saatler değildi ve turistler bu markete pek uğramıyordu. Akşam yemeği için taze sebzeler ve güzel görünümlü biftekler seçtim. Belki bir şişe şarap da iyi olurdu. Stephan'ın evde birkaç şişesi vardı, ama şarap zevki pek iyi değildi. Annemden öğrendiğim bir şey varsa, o da iyi bir şarap seçmeyi bilmemdi.

Arabayı şarap reyonuna doğru sürdüm. Belki güzel bir Malbec olabilir.

"Bakın kim gelmiş."

On yıl geçmesine rağmen, o burunlu, alaycı sesi tanıdım. Blakely, elinde altı paket bira ile bira rafının yanında duruyordu. Hâlâ kısa pixie kesim kırmızı saçları vardı ve hâlâ uzun ve zayıftı, ama alnında ve gözlerinin köşelerinde yeni kırışıklıklar vardı ve dişleri de pek iyi görünmüyordu. Onu içki reyonunda görmek beni şaşırtmadı. Gözlerini kısarak bana baktı. "Buraya gelmekle cesaretin var."

"Markette mi?"

"Bana yaptıklarından sonra mı? Evet. Burası *benim* kasabam. Burada *yaşıyorum*. Öylece gelip sorun çıkarmam."

İç geçirdim. Evet, şarap olmadan da yapabilirdim. "Sadece akşam yemeği için market alışverişi yapıyorum. Konuyu burada kapatalım." Dönüp uzaklaşmak istedim, ama Blakely omzumu tutup beni geri çekti.

"Bana sırtını dönemezsin," dedi alaycı bir şekilde. "Bana bir özür borçlusun. Hayatımı mahvettin, seni küçük sürtük. Buraya geldin ve bütün ailemi bana düşman ettin."

Kısa, şaşkın bir kahkaha attım. "Hayatını mahveden ben *miyim*? Saçmalama."

"Kendini benden üstün görüyorsun..."

Gitmeye fazlasıyla hazırdım, ama Blakely bu konuyu açmakta ısrar ederse, onunla yüzleşmekten korkmuyordum. Yaptığı şeyden dolayı hala çok kızgınken değil. Ve bana kaltak demenin cüretini mi gösteriyordu? "Blakely, kendi hayatını mahvettin. O yalanların geri dönüp sana zarar vermeyeceğini mi sandın? Dokuz yıl boyunca oğlumu babasından uzak tuttu."

"Ace *benimle* olmalı," diye tısladı. "Sen geri döndüğünde beni görmezden geldi ve şimdi bana bakmıyor bile. Her şeyi mahvettin!"

"Seninle olmak isteseydi, olurdu." Başımı salladım. "Hayal görüyorsun. Uydurduğun yalanlar ve bencilliğinle hayatımızı mahvettiğin için kovuldun."

"Sen gelmeseydin, bu asla olmazdı!" Blakely, yarıda kalan bir saldırı gibi öne doğru atıldı.

"Dikkat et!" diye bağırdım, yumruğumu sıkarak. Bir şey yapmaya kalkışırsa, onu yere sererdim.

"Anne? İyi misin?"

Dylan köpek mamalarını ve dondurmaya alışveriş arabasına attı, sonra yanıma koştu. Omuzları dik, yumrukları sıkılmış bir şekilde önüme geçti.

Blakely'nin ağzı açık kaldı. Hiç şüphesiz Dylan, Stephan'a tıpatıp benziyordu.

"Her şey yolunda," dedim, saçlarını okşayarak. "Bu nazik bayan tam çıkmak üzereydi, değil mi?"

Dylan gözlerini Blakely'den ayırmadı. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Çocuğumu hiç böyle görmemiştim, savunmacı ve güçlü. Tıpkı babası gibi.

"Bu kesinlikle Ace'in çocuğu," diye homurdandı Blakely. Bana öfkeyle baktı. "Peki. Umarım mutlusundur."

Gülümsedim ve Blakely'e el salladım. Elinde altı paket bira ile öfkeyle uzaklaştı. Harika bir tepki değildi, ama içimdeki kindar tarafım mutluydu. Blakely'nin yaptığı onca zarardan sonra, ona biraz azarlamak iyi geldi. Ama bunu Dylan'a söylemeyecektim, ona iyi bir örnek olmazdı. Ama lanet olsun, gerçekten iyi geldi.

"O kimdi?" diye sordu Dylan. "Ejderham onu hiç sevmedi."

"Önemli biri değil," dedim. "Alışverişimizi bitirip eve gidelim."

."

Dylan başını salladı, ama o gözlerini Blakely'e Blakely'ninsırtına kadar ara koridorlarda kaybolana kadar.

Gülümsemeyi zorla bastırdım. Stephan burada olsaydı, oğlundan çok gurur duyardı.

"Burası güzel kokuyor," dedim, arkamdan ön kapıyı kapatırken.

İş yerinde uzun ve sinir bozucu bir gün geçirmiştım. Artık sevkiyatımız nihayet oto tamirhanesine ulaştığına göre, gecikmiş birçok siparişi yerine getirmemiz gerekiyordu. Bu siparişleri yönetirken bir yandan da gerçek araba tamirlerine yetişmek bir denge meselesiydi ve programımızın çoğunu yeniden düzenlemek zorunda kaldım. Bütün bunlar, klanı Sean ve yardakçıları hakkında bilgi vermek ve yaklaşan içki fabrikasının açılışı için gerekli evrakları hazırlamakla uğraşmanın üstüne eklenmişti. Çok yorgundum. Harley'den uzak kaldığım her an ejderhamı mızımız, küçük bir kaltak haline getirdiğinden, bu durum iki kat daha sinir bozucuydu. Onu sahiplenemediği için, günün her saniyesini onunla geçirmek istiyordu. Ben de aynı şeyi hissediyordum. Ama bu mümkün değildi.

"Dylan'ın en sevdiği bal kaplı brüksel lahanasını yapıyorum," dedi Harley.

Onu tekrar tezgaha doğru itmek için can atıyordum. O öpücük, onu yemek yaparken gördüğümde Pavlovian tepkisi vermeme neden olmuştu.

"Vay canına, bu oldukça yetişkinlere uygun bir yemek," dedim. Dylan'ın saçlarını karıştırdım. Kanepede uzanmış, televizyonda bir çizgi film izliyor ve ekrana hafifçe kaşlarını çatıyordu. "İyi misin dostum?"

"Huysuzlanıyor," dedi Harley mutfaktan. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Harley.

Dylan doğruldu. "Ejderham sinirli."

Yanına oturdum. "Sinirli mi? Neye sinirli?"

"Markette anneme kötü davranan bir bayan vardı ve ejderham onu hiç sevmedi. Bu beni rahatsız ediyor."

"Bazı	bayan mı?"	Ben	bir	Harley'e	Harley'e,
bir	kaşımı	kaldırdı	soru	sordu.	

O içini çekti. "Blakely'ye rastladık."

Ejderham kükredi. Blakely'yi klan mülklerinden uzak tutabilirdim, ama onu market gibi halka açık yerlerden uzak tutamazdım. Açıkçası, onun kasabayı terk edeceğini ummuştum, ama görünüşe göre daha da dirençli davranıyordu.

"Gerçekten kötü hislerim var," dedi Dylan. "Kimdi o?"

"Eskiden klanla bağlantısı vardı, ama artık yok," dedim. "Kötü bir insan olduğu için kovuldu."

Dylan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptı?"

"Büyüdüğünde bunu konuşuruz," dedim. "Ama ejderhan bunu hissedebildi. İkinizin de karakter algısı çok iyi."

Dylan kaşlarını çattı. Cevap vermem hoşuna gitmemiştir, ama bu iltifatın ejderhasını memnun ettiğini anlayabiliyordum.

"Akşam yemeğine kadar odanda video oyunu oynamak ister misin?" diye sordu Harley.

Dylan başını salladı.

Omzunu sıktım. "Anneni yalnız bırakmak istemedin, değil mi?"

O başını salladı.

Ejderham, oğlumuzun şimdiden bu kadar cesur ve koruyucu olmasından memnun olarak mırıldandı. Blakely'nin kabalığı gibi Harley'e yönelik en ufak bir tehdit bile onu ayağa kaldırmaya yetmişti. Dylan ilk dönüşümünü geçirdikten sonra bu içgüdülerini kontrol etmeyi öğrenecekti, ama bunların var olduğunu görmek beni çok heyecanlandırdı. "Sorun değil, ama o artık güvende. Gidip rahatlayabilirsin."

Omuzları hafifçe çöktü, sonra öne eğilip bana sarıldı. "Teşekkürler, baba."

Dylan yukarı koştı. Ben kapıdan girdiğimden beri ruh hali gözle görülür şekilde daha iyiydi. Ayağa kalktım ve mutfaka gittim. "Zavallı çocuk. Bütün gün gergin olmalı."

Harley başını salladı. "Sanırım Blakely'yi görmek onun içindeki ejderhayı gerçekten sarsmış. Ne yapacağımı bilemedim. Günün çoğunu benim yanımda geçirdi."

"Zamanla kolaylaşır. O hala genç ve içgüdülerini kontrol etmeyi öğreniyor."

"Ve sen ona yardım edeceksin, değil mi?" Harley ocağı kapattı ve bifttekleri dinlenmeye bıraktı.

"Tabii ki." Tezgaha yaslandım. "Peki ya sen? İyi misin?"

Harley yüzünü buruşturdu. "İyiyim. O sadece kaba davrandı." "Nasıl kaba?"

"Hayatını mahvettiğimi söyleyip durdu." Harley merdivenlere doğru baktı. Dylan odasında kapısı kapalı olsa da, yine de sesini alçaltmıştı. "Açıkçası, suratına bir yumruk atmak istedim."

Ben gülererek iç geçirdim. "Bunu hak etmişti. Bizim hayatımızı mahvetti ve bu sırada kendi hayatını da mahvetti."

"Ben de öyle dedim," dedi Harley, sinirli bir şekilde. "Biraz dengesiz görünüyor. Ağzını açmaktan başka bir şey yapmasından korktum."

Ejderham tekrar kükredi ve dilimin arkasında duman tadı hissettim. "Seni tehdit mi etti?"

"Hayır, pek sayılmaz... Biraz kontrolünü kaybetmiş gibiydi." Harley şakaklarını ovuşturdu ve gözlerini kapattı. "Ben iyiyim, gerçekten. Onun gerçek bir tehdit olmadığını biliyorum, ama... Bilmiyorum, kabullenmesi zor bir durum."

Başparmağımı çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırdım. Harley'nin mavi gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu.

"Bir daha kimse aramıza giremeyecek," diye söz verdim ona. "Ne Blakely, ne de başkası. Blakely gibi seninle konuşan biri olursa, hatta seni rahatsız eden biri olursa bile, bana gel. Söz ver bana."

Yutkundu. "Stephan..."

"Artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Gözlerini sertçe kırptı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Tamam. Sana geleceğim. Söz veriyorum."

Parmaklarımın altında cildi sıcak ve yumuşaktı. Yine ejderham ısrarla, arzuyla gürlledi. Onu kendime çekip endişeleri yok olana kadar öpmemi istedi. Ama Dylan bu kadar gergin ve her şeye duyarlıyken şimdi olmazdı. Annesinden bir ses gelse merdivenlerden fırlayarak aşağı inerdi.

Parmaklarımla boynunun yanını okşadım, sonra onu nazikçe sakinleştirmek için ensesini sıktım. "Akşam yemeği için ne yapabilirim? Bütün yemekleri sen yapıyorsun."

"En azından bunu yapabilirim," dedi. "Ama istersen salata için biberleri doğrayabilirsin."

Buzdolabından biberleri çıkardım ve doğramaya başladım. "Mutfağım Atlanta'daki mutfağına kıyasla nasıl?"

Gülümsedi. "Daha büyük, orası kesin. Ama yıllar içinde küçük alanlarda yemek yapmaya alıştım. Babamın mutfağı küçüktü."

"Babanla mı kaldın?"

"Mm-hmm." Dikkatini ocaktaki patates püresine çevirdi. "Ben üniversiteyi bitirirken Dylan'ı büyütmeme yardım etti. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ama o zaman bile, üçümüz için yemek yapmayı çok severdim. Babam her zaman temizliği yapardı, böylece ben derslerime daha erken başlayabilirdim."

Liz Founty'nin Dylan'ın hayatında pek bir rol oynamadığını duymak beni şaşırtmadı. Harley muhtemelen Lakeview ve annesinden olabildiğince uzaklaşmak istemişti.

"Babamla kalmak, Atlanta'da kendi evimi almak için ihtiyacım olan parayı biriktirmeme yardımcı oldu. Dylan'ı bir apartmandan diğerine taşıyarak dolaştırmak istemedim... Küçük bir evimiz var. Babam bu konuda da yardımcı oldu. Bize biraz para bıraktı. Mutfak çok küçük ama ihtiyacımız olan tüm alan var."

"Baban vefat mı etti?"

Gülümsemesi biraz sönükleşti. "Evet, birkaç yıl önce."

"Üzüldüm."

"Sorun değil. Dylan'ın büyürken onunla çok zaman geçirebilmesine sevindim."

"Bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedim.

"Ben de birkaç yıl önce babamı kaybettim. Hiç kolay değil."

Kafasını kaldırdı. "Senin için de üzüldüm."

"Onu uzun süre yanımda tutabildiğim için şanslıydım," dedim. "Ve bu sürpriz olmadı, bu da durumu kolaylaştırdı. Hazırlıklıydık. İyi ve uzun bir hayat yaşadı ve kalbi hazır olduğunda söndü."

"O iyi bir adamdı," dedi. "Onu hiç tanımadım, ama herkesin ona ne kadar saygı duyduğunu hatırlıyorum."

Harley Lakeview'a ilk geldiğinde babam hayatının sonuna gelmişti. Zamanını klan üyelerini özel olarak görerek geçiriyordu. Ben alfa rolünü üstlenmeye hazırlanıyordum. Bazen, biraz daha uzun yaşasaydı, uyuşturucu ticaretinden kazandığım parayla kibirlenmemi engellemek için yanımda olur muydu diye merak ederdim... Kendimi bu pişmanlık döngüsüne kaptırmamalıydım. Doğranmış biberleri salata kasesine koydum. "Öyleydi. Keşke Dylan onunla tanışabilseydi."

Elini uzattı ve koluma dokundu. "Artık sen varsın. Sen ona hikayeleri anlatmalısın."

Kaseye dağılmış biber parçalarına bakarak, aniden yükselen öfke ve keder duygularını bastırdım. Blakely müdahale etmeseydi, ben hapiste olsam da Dylan babamla tanışma şansı bulabilirdi. Bu da oğlumdan ve benden aldığı bir başka şeydi.

"Baban senden önce alfa değildi, değil mi?" diye sordu Harley. "Aynı şekilde Dylan da bir gün klanın alfa'sı olabilir mi?"

Boğazımı temizledim. "Evet. Geleneksel olarak alfa çocuk bu rolü devralır. Genellikle ilk doğan alfa olur, bu yüzden Hawk olmalıydı, ama alfa geni onu atladi. Sean ve ben biraz özel bir durumdayız. İkiziz ve ikimiz de alfa'yız."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Sean'ın senden büyük olduğunu söylediğini hatırlıyorum, değil mi?"

"Doğru. Birkaç dakika."

"Ama alfa sen olmalısın." Zihninde parçaların bir araya geldiğini gördüm. "Oh, eminim bundan hoşlanmıyordur."

"Bu hafif bir ifade," dedim. "Bu, onun klanı terk etmesinin sebebidir. Babam beni bir sonraki alfa olarak seçti, çünkü Sean'dan daha güçlü ve daha sorumlu olduğumu gördü. Babamın hayatının sonunda, Sean'ın bizi iyi yöneteceğine güvenmediği için klanı bana emanet etti."

Sean, doğuştan hakkı olan şeyi elinden alındığını düşündü. Babamı gömmek için zamanımız bile olmadan, bu rol için bana meydan okudu. Bu yüzden neredeyse gözünü kaybediyordu."

"Tanrım," diye mırıldandı Harley.

"Klan benim liderliğimde gelişti ve bu Sean'ı daha da kızdırıyor. Benden nefret ediyor. Bu klandan nefret ediyor. O

alfa olmak, ama sadece benden almak için. O aslında Lakeview ejderhalarının hiçbirini umursamıyor." Salata için havuçları doğramaya başladım, bıçağı kesme tahtasına batırırken belki biraz fazla güç kullandım. "Onun müdahalesi, işlerimizi meşrulaştırmamı zorlaştırdı. Bu yüzden bu sabah kulüp evindeydim, garaja gitmeden önce bazı söylentilerle uğraşıyordum."

"Bütün o toplantılar bunun için miydi?" diye sordu Harley.

"Evet. Klanı *kirli* işlerimizden çıkarmak için bir yol arıyordum, ama Sean'ın etkisi bunu neredeyse imkansız hale getiriyor. Çok fazla şey biliyor. Tahmin edilemez biri."

"Çünkü eğer yasalara uygun hareket edersen, bu Lakeview için bir başka zafer olur," dedi Harley. "Senden para kazanamayacak mı? Yoksa ne olacak?"

"Beni tehdit edemez." Bıçağı yere bıraktım ve tezgaha yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "O gece, hapse girdiğimde... Blakely, yakalandığım sevkiyat hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O sadece takılan biriydi, klanın işlerinin ayrıntılarını bilmiyordu. Federallere haber vermiş olamaz. Vermek de istemezdi."

"Sence Sean..."

"Beni ortadan kaldırmak istedi. Beni hapse attırırsa, klanı ele geçirebileceğini düşünüyordu."

"Neden yapamasın ki?"

"Çünkü klanımı hafife aldı," dedim küçük bir gülümsemeye. "Hawk ve Striker ben yokken günlük işleri yürüttüler, ben de parmaklıklar ardında elimden geleni yaptım. O ilk yıl, Sean klanı ele geçirmek için Lakeview'a geldi, ama kasabadan kovuldu. Klanın yeni bir alfa lideri izlemeye istekli olacağını, benim hapse girmiş olmamın alfa lideri olmaya uygun olmadığımin kanıtı olduğunu düşüneceklerini sanmıştı. Bu yüzden kontrolü ele geçirmenin kolay olacağını düşünmüştü. Klanın ona gülmekten başka bir şey yapmayacağına hazırlıklı değildi."

"Cidden mi? Ejderhaların öylece pes edeceğini mi sandı?"

diye burun kıvırdım. "Saçma, değil mi?"

"Babanın neden seni alfa olarak seçtiğini anlıyorum," dedi Harley hafifçe sırıtarak.

Ejderham onun onayına karşılık mırıldandı. "Klan üyelerim, onun alfa olabilmesinin tek yolunun bana meydan okuyup beni yenmek olduğunu açıkça belirttiler. O zamandan beri Sean tam da bunu yapmakla tehdit ediyor."

"Ama bir kez başarısız oldu, değil mi?"

"Evet. Ve bu onu daha da öfkелendirdi. Birden fazla kez aşağılanmış durumda. Bu da onu öngörülemez yapıyor. O tehlikeli, Harley. Her zaman öyleydi, ama şimdi... Kontrolden çıkmaya başladı."

Harley fırından brüksel lahanasını çıkardı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Kendi klanı var mı? Yoksa tamamen başboş mu?"

"Küçük bir ekibi var," dedim. "Onlara klan demezdim. En fazla üç takipçisi ve bir de bekçi köpeği var, bir kurt."

Harley nefesini tuttu. "Bir ejderha ve bir kurt birlikte mi çalışıyor?"

"O da Sean kadar dengesiz," dedim. "Sean'ın talimatı olmasa bile klana sorunlar çıkardı."

"Harika," diye mırıldandı Harley. "Endişelenecek daha çok şey çıktı."

Harley'e yaklaştım, ellerimi beline koydum ve onu kendime doğru çektim. Alnındaki saçları kenara çektim ve gözlerine sabit bir şekilde baktım. "Bunları sana korkmanı istediğim için söylemiyorum. Neden önlem aldığımı anlamanı istiyorum."

"Panik düğmeleri gibi mi?"

Küçük bir kahkaha attım. "Evet. Aynen öyle. Tüm bu önlemleri aldığımız için korkmana gerek yok. Lakeview klanı, seni ve Dylan'ı koruyor. Ama yine de tetikte olmanı istiyorum. Sean'ı görürsen ya da şüpheli birisi sana yaklaşırsa, bana haber vermeni istiyorum."

"Şüpheli biri mi? Nasıl anlayacağım?" Gözlerini indirdi ve parmaklarını kemerimin halkalarına taktı. Bu, yakınlık ve rahatlık ifade eden bir hareketti ve ejderham sevinçle kasıldı.

"İçgüdülerin çok iyi. Neredeyse bir ejderhanınki kadar iyi. İçgüdülerin sana bunun şüpheli olduğunu söylüyorsa, ona güven."

Kız başını salladı, ama gözlerini yere indirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Bu tam da Dylan'ın karışmasını istemediğim türden bir şey," dedi.

"Bu işi hallediyoruz. Bundan sonra, klanın tüm işleri yasal olacak. Artık böyle tehditlerle karşılaşmayacağız."

"Halletmek ne demek?" diye sordu. "Onu nasıl durduracaksın?"

Michel'in, Sean'ın ölene kadar durmayacağını söylediği aklıma geldi. "Biz ejderhaların kendi yöntemlerimiz var."

Harley parmaklarını kemerimden çözdü. Onun uzaklaşmasını bekliyordum, ama bunun yerine kollarını boynuma doladı ve beni kendine doğru çekerek kucakladı. Vücudu benimkine yapıştığında kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı. Yüzünü boynuma gömdü ve sıcak nefesi tenimde dans etti. Vücudum elektriklenmiş gibi hissettim. Ejderham kükredi, mırıldandı, çırpındı.

Eşlerimizi sahiplenmek için çaresizdik.

Yapamadım. Ama lanet olsun, yapmak istedim. Dişlerimi onun kusursuz, lekesiz tenine bastırmak ve bağ nihayet kurulduğunda onun zevkle inlemesini duymak için can atıyordum.

"Bana tüm bunları anlattığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Ve bizi güvende tuttuğun için."

"Acıktım," diye bağırdı Dylan üst kattan. "Yemek ne zaman hazır olacak?"

Harley beni bıraktı ve sanki ne yaptığının tam olarak farkında değilmiş gibi neredeyse geriye doğru atladı. "Gel, masayı kur!"

Gülümsedim. "Ejderha içgüdüleri. Bifteklerin piştiğini anlar."

Dylan merdivenlerden aşağı koştu. Mutfığa girip tabakları ve çatal bıçakları çıkardı, sonra aceleyle masayı hazırladı. Harley ve ben, akşam yemeğinin geri kalanını onun arkasında takip ettik ve hepsini masaya koyduk. Tabaklarımızı hazırladık ve Dylan, sadece ergen bir çocuğun sahip olabileceği şok edici bir açlıkla hemen bifteklerine saldırdı.

"Yavaş ol, Dyl," dedi Harley başını sallayarak. "Her lokmadan sonra birkaç nefes al. Şu anda hangi video oyununa dalmışsın?"

Gözleri parladı. "Çok havalı. Büyük bir açık dünya keşif oyunu..."

Harley çenesini eline dayadı ve gülümsedi. Dylan karmaşık video oyunu hakkında uzun ve dolambaçlı bir açıklamaya başladığında dikkatle dinledi. Ben de anlamaya çalıştım, ama o kadar çok kelime ve kavram kullanıyordu ki, sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi geldi.

Harley, meraklı oğluna odaklanmış yumuşak mavi gözleriyle çok tatlı görünüyordu.

Yıllar önce onun hakkında ilk fark ettiğim şey buydu. Bunu çok net hatırlıyorum. Sabahın ortasıydı ve klanımla geçirdiğim uzun bir uçuştan sonra yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Klanın işlerini halletmek için daha da uzun bir gün öncesinde, yerel bir kafede kahve içmek için mola vermiştim. Dükkana adımımı attığım anda ejderham birdenbire uyanmıştı.

Sanki biri beni kaburgalarımın tutup ileriye doğru çekmiş gibi hissettim. Dünyanın geri kalanı kayboldu. *İşte orada. Benim tek ve biricik aşkım. Eşim.*

Sonra o arkasını döndü ve ben şaşkın bir sessizliğe gömüldüm. Arkadaşının söylediği bir şeye gülüyordu. Mavi gözleri bana kilitlendi ve dudakları hafifçe aralandı.

O da benim gibi hissetmiş miydi? Sanki dünya durmuş gibi?

O kadar genç, o kadar masum görünüyordu. El değmemiş. Lakeview gibi bir yerde olmamalıydı. Benim gibi bir adama zaman ayırmamalıydı. Ama ejderham onun bizim için yaratıldığını biliyordu ve ben daha iyi düşünebilmeden kendimi tanıtmıştım.

On yıl sonra, hâlâ etrafında o masumiyet havası vardı. Artık daha yaşlıydı, daha dolgun, gözlerinde daha fazla acı ve omuzlarında daha fazla yük vardı, ama hâlâ tek bir bakışıyla beni kendine bağlayan aynı çarpıcı kadındı.

"Bir ara benimle oynamalısın baba," dedi Dylan. Uzun açıklamasının ortasında ikinci porsiyonunu yemesine rağmen tabağı boştu.

Harley, oğlumun söylediği tek kelimeyi bile duymadığımı biliyormuş gibi bana sırıttı.

Hayal aleminden sıyrılarak güldüm. "Bilmiyorum Dyl, ben video oyunları konusunda pek uzman sayılmam."

"Sana öğretirim. Senin bana vites değiştirmeyi öğretmen gibi olacak."

"Tamam, anlaştık."

Dylan, güneşin altında uzanan bir kedi gibi, birkaç kez yavaşça gözlerini kırptı. "Ama bu gece olmaz. Yorgunum."

"Küçük bir orduyu besleyecek kadar et yersen öyle olur," dedi Harley. "Hadi yatmaya hazırlan, tamam mı?"

"Bulaşıkları ben yıkarım," dedim.

Üçümüz neredeyse aynı anda masadan kalktık. Harley Dylan'ı yukarı çıkardı, ben de bulaşıkları topladım. Dylan yatmaya hazırlanırken onların alçak sesle konuşmalarını dinledim. Ejderham rahatlamıştı, hem eşim hem de oğlumun evimizde güvende olduğunu bilmek ve Harley'nin boynuma doladığı kollarının hâlâ hissedilen sıcaklığı onu sakinleştirmişti.

Mutfağı çabucak temizledikten sonra yukarı çıktım. Garajla ilgili bazı evrakları incelemem, birkaç sipariş yazmam gerekiyordu... Bunları bitirdikten sonra, uykuya dalmadan önce biraz dinlenmek için vaktim olabilirdi. Uyumak istersem bunu yapardım. Aksi takdirde, Harley'nin bana dokunmuş olduğu hissi bütün gece beni rahatsız ederdi.

Dylan'ın odasının kapısı açıldı ve Harley dışarı çıktı. Pijamalarını giymişti — göğüslerinin mükemmel kıvrımlarını pek gizleyemeyen ince bir tişört ve bol bir eşofman altı. Kızıl saçları uzun ve dağınıktı, çıplak ayakla koridorda ilerledi. Ama odasına gitmek yerine, kapıyı geçip doğruca bana doğru yürüdü.

"Stephan, ben, şey, söylemek istedim..." Zorlukla yutkundu ve mutfakta olduğu gibi bakışları yere düştü.

Ona dokunma ihtiyacım beni ele geçirdi ve parmaklarımı nazikçe bileğine doladım ve onu kendime doğru çektim. Dokunuşumla nabızı hızlandı. Bu kadar yakinken, cildinin yumuşak misk kokusunu alabiliyordum. Onu tatmak, dokunuşumla eridiğini hissetmek istedim.

Harley düşüncelerini topladı, sonra gözlerime bakmak için başını kaldırdı. Alt dudağı biraz pembeleşmişti, sanki ısırılmış gibi. "Dylan'ın böyle bir şeye karışmasını istemediğimi söylediğimi biliyorum, ama elinden geleni yaptığını da biliyorum."

"Öyle," dedim. "Sana söz veriyorum."

"Minnettarım. Gerçekten. Bu hayattan kurtulmanın kolay olmadığını biliyorum. Bu yüzden bunu yaptığın için çok mutluyum. Bana ve Dylan'a baktığın için de mutluyum." Göğsüme çekinerek dokundu, sonra ellerini omuzlarıma kaydırды ve tekrar boynuma doladı. "Gerçekten. Teşekkür ederim."

"Harley, aileme baktığım için bana teşekkür etmene gerek yok." Kalçalarını hafifçe sıktım.

"Yine de..."

"Nefes aldığım sürece sana bakacağım," dedim yumuşak bir sesle. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım, Harley."

Parmakları kafamın arkasındaki saçları kavradı ve beni kendine çekti. Mavi gözleri benimkileri aradı ve kaşlarının arasındaki deri hafifçe kırıştı. Bana inanmak istiyor gibiydi, ama bir şey onu engelliyordu.

Neydi o? Korku mu? İnanmama mı? Acı mı? Aramızdaki yılların ağırlığı mı?

Tek istediğim, bana güvenmesiydi. Bana inanmasıydı. O yükün bir kısmını bana devretmesi ve onu desteklememe izin vermesiydi. Artık yalnız olmadığını bilmesini istedim.

Ama ona bunu kanıtlayamadım. Geçmişim ve kardeşimin tehditkar gölgesi üzerimizde asılı dururken bunu yapamazdım. Bunun riskli olduğunu biliyordu, ama yine de buradaydı. Hâlâ bana, belirsizliğin izlerini taşıyan o yumuşak gözlerle bakıyordu.

Daha iyi düşünebilmeden, eğildim ve onu öptüm.

Dudakları hemen benim dudaklarıma değdi, nefesi yumuşak bir iç çekişle dışarı çıktı. Onu kendime doğru çekerken parmakları saçlarımı sıkıca kavradı. Öpücüğü derinleştirmek benim için kolay ve içgüdüsel bir hareketti. Dönüp onu kapıya yaslamak benim için daha da kolaydı. Harley bana yaslandı, sanki Tanrı bilir ne zamandır içinde tuttuğu gerginliği sonunda bırakıyormuş gibi.

Arzu içimde köz gibi yanıyordu. Ellerimi beline doğru kaydırдыğымda ejderham mırıldandı.

"Yavaş, değil mi?" Dudaklarına fısıldadım. Kendimi dengesiz hissediyordum. Öpücük içimi ateşle doldurdu. Kendimi bırakıp ejderhamın kontrolü ele almasına izin vermek istedim, ama Harley buna hazır değilse yapmayacaktım.

"Belki..." diye fısıldadı. "Belki bu gece olmaz."

Arzunun közü alev aldı. Belini sıkıca kavradım ve o da ağzıma tatlı, çaresiz bir ses çıkardı.

"Emin misin?" diye sordum.

Geri çekildi ve gözlerimin içine dikkatle baktı. Çok sevdiğim o şiddetli kararlılık, bakışlarında yeniden belirmişti. Harley bir şeye karar verdiğinde, on yıl boyunca Lakeview'u geride bırakmak gibi, o kararından vazgeçmezdi.

"Eminim."

Onu bir daha parmaklarımın arasından kaçırmayacaktım.

Ellerimi kalçalarına indirdim ve onu kaldırdım. Dudaklarıma karşı küçük, çaresiz bir ses çıkardı, daha fazlasını duymak için can atıyordum. Bütün gece bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bacakları belime dolandı ve parmakları saç derime gömüldü. Onu derin bir şekilde öptüm, ağzını yalayıp yuttum ve sadece çenesine daha fazla öpücük kondurmak için ayrıldım. Başını kapıya çarptı ve içinden küfretti.

"Şşş," diye alaycı bir sesle onu uyardım. "Sessiz olabilir misin?" Topuklarıyla sırtıma vurdu. "Olabilir *misin*?"

Hırıldadım ve boynunu öptüm. Titredi. Vücudu çok yumuşak, çok sıcaktı. Mükemmel, kalın uylukları ellerimde güçlü ve yumuşaktı. "Hadi öğrenelim."

Onu kollarımdan bırakmadan kapıyı açtım ve o çenemi öperken kalçalarını sıktım. "Güçlüsün," diye mırıldandım.

"Senin bedeninin mükemmel." Onu taşımak hiç de zor değildi, aksine, bu benim arzumun daha da alevlendirdi. O sessizce güldü ve bana daha da yakınlaştı. Arkamdaki kapıyı tekmeledim ve odanın ortasındaki devasa yatağıma doğru yürüdüm. Yatak odam pek göze çarpan bir yer değildi — Harley için hazırladığım havadar odadan çok bir çalışma odasına benziyordu — ama o odada olunca daha aydınlık görünüyordu.

Onu yatağa bıraktım ve o, şaşkınlıkla hafif bir "oof" sesiyle dağınık çarşafımdan üzerine düştü.

Yatağın ucunda durdum. Bir an için yapabileceğim tek şey buydu — orada durup ona bakmak. O taşındığından beri gizlice ona bakıyordum, belinin kıvrımlarını ve

kalçaları ve şimdi, nihayet, doya doya bakabiliyordum. Tank topu kaburgalarına kadar sıyrılmış, bronz tenini ortaya çıkarmıştı ve ince kumaşın içinden meme uçları sertleşmişti. Yatakta huzursuzca hareket ederken, eşofman altı uyluklarının kıvrımlarına yapışmıştı. Kızıl saçları etrafında bir hale gibi yayılmıştı. Bir elini yüzüne götürdü, başparmağı alt dudağının yanındaydı. "Bakmayı kes," diye mırıldandı.

"Hayır." Yatağa sürünerek onu köşeye sıkıştırdım. Üzerinde dururken, bir elimi tişörtünün eteğinin altına kaydardım ve teninin sıcaklığını tadını çıkardım. Titredi. Ne kadar hassas olduğunu unutmuştum. Her dokunuşumda nefesini kesiyor, iç çekiyor, titriyordu. Bu bağımlılık yapıcıydı. "Bakmak istiyorum. Çok güzelsin."

Yanakları, çok sevdiğim o sevimli pembe renge büründü. "O zamanlar olduğum gibi değilim."

"Doğru. Şimdi daha da güzelsin."

Derin bir nefes aldı, sonra beni kendine çekip tekrar öptü. Ben de şikayet etmeye niyetim yoktu. Ağzını keşfettim, sonra elimi gömleğinden çekip göğsüne kaydardım, yumuşak kumaşın üzerinden göğüslerinin şişkinliğini hissettim. Başparmağımı meme ucunda gezdirdim, o da öpüşürken nefesini tuttu, sırtı benim altımda hafifçe kavis yaptı. *Hassas*.

En ufak bir dokunuş bile onu böyle tepki veriyorsa, sahiplenici bir ısırığa nasıl tepki verecekti?

Ejderhamın büyük hayal kırıklığına rağmen, bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Öpüşürken kıkırdadı, sonra ellerimi itti. Ona alan açmak için geri çekildim, ama o tişörtünün kenarını tutup başından geçirdi ve bir kenara attı.

Sıcaklık içimi kapladı ve ağzım sulandı. O yumuşak, mükemmel ten birdenbire gözlerimin önüne serildi. Eğildim ve dudaklarını, boynunu, sonra daha aşağıya, omzunu, göğüs kemiğini, göğüslerini öptüm. Dilimi bir meme ucuna alaycı bir şekilde sürtünce inledi. Ama orada oyalanmadım. Dudaklarından, karnından, kalçasından, eşofmanının bel kısmının hemen üzerinden öpücükler yağdırdım.

Kokusu çok güzeldi. Tatlı, yumuşak, misk kokulu. Onu yutmak istedim.

Gömleğimin yakasını çekti. "Çıkar."

Harley ne yapmamı söylerse, sorgusuz sualsiz yapıyordum. Oturup gömleğimi çıkardım. Parmak uçlarıyla karın kaslarımı okşadı, sonra kot pantolonumun bel kısmına elini soktu ve dudağını ısırıldı.

Kot pantolonum birdenbire çok dar gelmeye başladı.

"Bunlar da," dedi ve düğmeyi açtı. "Tanrım, Harley," mırıldandım.

Gözleri arzu ile parlıyordu. O da benim kadar bunu istiyordu.

Elimden geldiğince çabuk kot pantolonumu çıkardım, sonra vücudumu onun vücuduyla örttüm. Aramızda sadece benim boxerım ve onun eşofman altı vardı. O bile fazla geliyordu. Bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi kollarını bana dolayarak nefes nefese kaldı. Onun dudaklarının tatlı tadını çıkararak, onu derin ve yavaşça öptüm. Bir elimi belinin kıvrımından aşağı kaydırdım, sonra kalçasına geçirdim ve parmak uçlarımı eşofmanının bel kısmının altına soktum.

"Evet," diye fısıldadı dudaklarıma, kalçalarını kaldırarak eşofman altını çıkarmama izin verdi.

Sonunda, Harley altımda çıplak kalmıştı.

On yıldır onu böyle sahip olmayı hayal etmiştim. Başka bir kadınla birlikte olduğum her seferinde, aklımda Harley vardı. Ejderham yavaşça rahat bir nefes aldı. Onun olması gereken yer burasıydı. Güvende. Mutlu. Altımda sıcak ve muhtaç.

Bacaklarımız birbirine dolandı ve kalçaları kendi kendine sallanarak benimkilerle buluştu. İnledim. Lanet olsun, o kadar ateşliydi ki, o kadar ıslaktı ki. Sertleşmiş penisim ona bastırdı ve o yumuşak bir inilti çıkardı.

Siktir. Ona ihtiyacım vardı. Hemen. Elimi karnının üzerinde gezdirdim, sonra daha aşağı, daha aşağı, kasıklarının kıvrımına ve yumuşak iç uyluklarına. Bacaklarını açtı ve neredeyse onun arzusunu tadabiliyordum.

Onun arzusunu tatmak *istedim*.

Parmaklarım onun merkezine doğru kaydı ve ben onu öpmeye devam ettim, sadece ağzına fısıldamak için uzaklaştım. "Seni tatmak istiyorum."

O güldü ve başını geriye yaslayarak içini çekti. "Bir dahaki sefere, sadece... Tanrım, lütfen sadece bana dokun."

Benim ejderham mırıldandı mutlulukla memnuniyetle *Sonraki zaman.* O dedi dedi, ama bunun doğru olduğunu biliyordum.

Bir dahaki sefere. Ve ondan sonra da birçok sefer olacaktı.

Onu kızdırmayı bıraktım ve parmaklarımı onun sıcak, ıslak amının kıvrımları üzerinde gezdirdim. Ağzı zevk dolu bir iniltiyle açıldı. İki parmağımı onun sıcak vücuduna sokmak ve onun beni sıkıca kavradığını hissetmek çok kolaydı, çok kolaydı.

"Hoşuna gitti mi?" Parmaklarımı hareket ettirmeye başlarken boynunu öptüm. "Çok hoş," diye nefes nefese kaldı. "Ah, Steph, seni özledim."

Bana Stephan yerine Steph demesi çok hoşuma gidiyordu. Sanki bana özel bir isim takmış gibiydi ve bunun, aramızdaki duvarın yıkılmaya başladığının işareti olduğunu biliyordum. Dişlerim karıncalandı. Tanrım, içimdeki ejderha dişlerini çıkarıp onu hemen orada sahiplenmek istiyordu. Hırıldadım ve boynunu, çenesini öptüm, parmaklarımı onun içine derinlemesine soktum. Bacaklarını bacaklarıma doladı, beni kendine yakın tutarken, benim ritmime uyum sağlamak için kalçalarını salladı.

"Ah, lanet olsun," diye fısıldadı. "Yavaşla, yavaşla, beni boşaltacaksın..."

"Devam et," dedim düşük bir sesle. "Seni tekrar boşaltacağım."

Tüm vücudu titredi, sonra geriye doğru yığıldı. Yavaş ve sabit bir tempoda ona dokunmaya devam ettim, parmaklarım onun içindeydi ve avucum hassas klitorisine baskı yapıyordu. Elleri saçlarıma gömüldü, ben de boynuna burnumu sürttüm, cildini öptüm, terini kokladım, hızla atan nabzını hissettim. Nefesi hızlı ve kısa nefesler halinde geliyordu. Bunu hatırladım. Vücudunu hatırladım. Hassasiyetini. Benim altımda ne kadar kolay parçalandığını.

Sonra sırtı kavis yaptı ve başını daha da geriye eğdi. Vücudu parmaklarımın etrafında kasılırken, nefesini neredeyse sessiz bir iç çekişle verdi. Lanet olsun, o sıcaklığı sikimin etrafında hissetmem gerekiyordu.

Titrek vücudundan parmaklarımı yavaşça çektim. Gözleri şaşkın bir şekilde açıldı ve beni kendine çekerek yavaş ve ıslak bir öpücük verdi. Elleri yanlarımdan aşağı kayd, sonra boxer şortumun bel kısmına geldi. Hareketleri titriyordu ama kararlıydı. Hiç bu kadar aç olmamıştım. Arzu ve istekle yanıyordum. Ama onu bunaltmak istemiyordum. Henüz değil.

Öpüşmelerin arasında, bir elini ereksiyonumun uzunluğu boyunca kaydırdı. Baskı, içimi bir sıcaklık dalgası daha kapladı ve öpüşmemize dişlerimi gösterdim.

Küçük bir kahkaha attı. "Çok büyük," diye mırıldandı. "Neredeyse unutuluyordum."

Evet, bunu duymak gerçekten çok iyi geldi.

Aniden çaresiz hissettim. *Dün* onun içine girmem gerekiyordu. Boxerımı, penisimin serbest kalacağı kadar aşağı indirdim. En son Harley'i yatağıma aldığımdan beri böyle hissetmemiştim. On uzun yıl önce. "Siktir," diye mırıldandım. "Prezervatif..."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," dedi. "Lütfen Steph, sana ihtiyacım var."

"Anladım, bebeğim." Uyluklarını kavradım ve kalçalarımın etrafına daha yükseğe çektim. Penisimin başını onun merkezine sürttüm, kayganlığıyla kaydardım. Nefes nefese, bana sarıldı, parmaklarını omuzlarıma o kadar sertçe batırdı ki, acı verici bir şekilde zevkliydi.

Yavaşça, yavaşça içeri girdim.

O kadar dardı ki. O kadar sıcaktı ki. O kadar *mükemmeldi* ki. Düşük, yumuşak bir inilti

Ben hareket etmeye başladığımda, aynı hızda devam ederek aynı hızda hareket etmeye başladığımda, düşük, yumuşak bir inilti çıktı. Aramızda hiç boşluk yoktu, sadece ten ve nefes vardı.

Kendimi bu duyguya, ona kaptırdım. Ona girerken ve her küçük iniltiyi, nefes nefese kalışını ve çığlığını yutarken, içimdeki ejderha yüzeye çıkmaya başladı. İçimdeki alev yakıcı bir şekilde yanıyordu, dişlerim kaşınıyordu, vücudum onu sahiplenmek için can atıyordu. Ama yine de onun içinde olmak inanılmazdı. Eşimle yeniden bir aradaydık. Bir şekilde, olabildiğince yakın.

O tekrar boşaldı, altımda titreyerek ve adımı haykırarak. Ben de ondan çok geride değildim. Onu yatağa sabitleyip, onun içine derinlemesine boşalırken orgazmım beni sarstı.

Siktir. Keşke doğum kontrol hapi kullanmasaydı.

Bu düşünce neredeyse başımı döndürdü. Onu sahiplenme düşüncelerini bir kenara ittiğim gibi, bu düşünceyi de bir kenara ittim. Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Onu sahiplenemesem bile, onun güvende ve mutlu olmasını sağlayabilirdim. Harley bana sarılarak, on yıldır geçirdiğim en iyi gece uykusunu uyudum.

HARLEY

'da yavaşça
uyandım.

İlk olarak, altımda sert ve rahat bir yatak olduğunu fark ettim. Sonra, karartma perdelerinin kenarlarından sızan loş ışığı gördüm. Ardından, sırtıma bastırılan güçlü ve sıcak göğsü hissettim.

Kulağımda gürleyen bir ses duyuldu. "Günaydın." Sonra dudaklar omzuma ve enseme değdi. Stephan kolunu belime doladı ve beni sıkıca kucakladı.

Vay canına.

Dün gece bir rüya değildi.

Gerçekten olmuştu.

Ona dönünce vücudumu yavaş ve sıcak bir ısı kapladı. Ela gözleri yarı kapalıydı ve yüzünde uykulu bir gülümseme vardı. Kol kemiğinin altında, dövmelelerinden birinin hemen üzerinde birkaç öpücük izi vardı. Bunu *ben* mi yapmıştım? Dün geceki anılarım bulanıktı, karışık duygular ve yoğun hislerle doluydu. Kendimi biraz akşamdan kalma gibi hissediyordum, ama en iyi şekilde.

"Günaydın. Saat kaç?" Sesim de biraz kısık çıkmıştı. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Dudakları mükemmeldi ve sakalı cildime harika bir şekilde dokunuyordu.

Artık ellerini üzerimde hissettiğim için, ona dokunmayı bırakmak neredeyse imkansızdı.

"Erken," dedi Stephan. "Dylan hala uyuyor. Bir süre daha uyuyabilir."

Gülümsedim. "Ne öneriyorsun?"

"Duş almam lazım," dedi. "Sen de öyle."

"Koktuğumu mu söylüyorsun?" diye alay ettim, sonra ona yaklaşıp onu sırt üstü yatırdım. Birdenbire tamamen uyanmıştım, bacaklarımı onun kalçalarına atmış, ona şakacı bir şekilde sırtıyıyordum.

"Mesele bu mu?"

"Kesinlikle," dedi. Elleriyle uyluklarımı yukarı aşağı okşadı. Sert tutuşuyla parmak izi şeklinde morlukları okşadı, dün gece beni ne kadar kolay kaldırdığını hatırlattı. "Aynen öyle diyorum."

Gülerek eğildim ve dudaklarını bir kez daha öptüm. Yavaş, tutkulu bir öpücüktü, ama beklentili değildi. Onu öpmek çok hoştu.

Telafi etmek için çok zamanımız vardı.

Birkaç dakika tembelce öpüştükten sonra, Stephan elini saçlarımın arasından geçirdi ve beni sırt üstü çevirdi. "Duş," dedi.

"Tamam, tamam." Biraz titrek bacaklarla yataktan kalktım ve onu yatak odasının banyosuna kadar takip ettim. Banyo da yatak odası kadar lüks bir yerdi, koyu renkli, tertemiz fayanslar ve yağmur duş başlığı olan devasa bir cam kapılı duş vardı.

Sıcak suyu açtı ve banyo buharla doldu. Birlikte suyun altında durduk ve ben gözlerimi kapatıp, sıcak su kaslarımdaki harika ağrıyı dindirirken onun vücuduna yaslandım.

Stephan, omuzlarıma ve kollarımın üst kısmına odunsu kokulu sabun sürdü. Yavaş, şehvetli dokunuşları, hala uykulu ve orgazm sonrası gibi olan beynimi kapatmaya başladı. Sonra söylediğim şeyi açıklayabilecek tek şey buydu.

"İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordum.

Stephan'ın elleri bir an durdu, sonra sırtımı yıkamaya devam etti. "Hayır, tamamen unutmuşum. Daha önce tanışmış mıydık?"

Gülerek ona hafifçe dirsek attım. "Hayır, demek istediğim... Göl kenarındaki o açıklığı hatırlıyor musun?"

"Mm. Piknik yaptığımız yer mi? Ve o küçük gün batımı eğlencesi?" Biraz titredim. "Mm-hmm. Aklımdan çıkmıyor..."

Eğilip boynumu öptü. "Öyle mi?"

"Yıllar içinde yanlış hatırladığımı düşündüm... Belki de hafızamdaki kadar iyi değildi. Çünkü hatırladığımda, gerçekten çok iyiydi."

Bir başka yumuşak öpücük. "Öyle mi?" "Dün geceki kadar güzeldi."

Beni döndürdü ve dudaklarımı öptü. "Geçen gece bunu mu düşünüyordun? Kendini okşadığını duyduğumda?"

Kahretsin. Aptal ejderhanın süper işitme yeteneği.

Küçük, şaşkın bir ses çıkardım ve öpücükten kurtulmak için kıvrandım. Yarı tahrik, yarı utançtan içim yanıyordu. "Bu seni ilgilendirmez!"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi memnun bir gülümsemeye.

Sadece birkaç kez ateşli öpücükler ve uzun dokunuşlar için ara vererek temizlenmeyi başardık. Sonra, koyu renkli, yumuşak bir bornoz giydim — odasındaki her şey çok karanlıktı — ve yatak odasına geri döndüm. Eşofmanımın cebinden telefonumu çıkardım ve kilit ekranına kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" diye sordu Stephan, temiz bir kot pantolon giyerken. "Biri seni rahatsız mı ediyor?"

"Tam olarak değil. Annem."

"Anladığım kadarıyla Liz'den bir süredir haber almadın," dedi dikkatlice.

Başımı salladım. "Son kavgamızdan beri konuşmadık." Bu bizim için alışılmadık bir durum değildi. Ergenlik çağımdan beri, annemle aramızda samimi bir ilişki, büyük kavgalar, sessiz kalma, sözde özürler gibi bir döngü vardı. Tekrar tekrar. Ergenlik çağımda bu durum mantıklı geliyordu, ama şimdi kendi çocuğum olan yetişkin bir kadın olarak bunu yorucu buluyordum. Neden makul bir yetişkin olamıyordu?

"Ne istiyor?" diye sordu.

"Söylemedi. Sadece hala şehirde olup olmadığını sordu. Bugün beni görmek istiyor."

Stephan iç geçirdi. "Cevap verecek misin?"

Kaşlarım daha da çatıldı. "Muhtemelen. Aslında istemiyorum.

Ama..." "O zaman cevap verme. Ona birçok şans vermişsin gibi görünüyor." Telefonumu bir kenara koydum. "O kadar basit değil."

Stephan, her zamanki kot pantolon ve siyah tişört üniformasını giymiş, öne çıktı ve cüppeyi üzerime biraz daha sıkı çekti. Cüppe, benden bir baş daha uzun bir ejderha için yapılmış olduğu için, içinde adeta yüzüyordum. "Biliyorum. O senin annen ve

Dylan'ın büyükannesi, kasabada tanıdığım Liz Founy değil."

Tüylerim diken diken oldu. Annemin kasabada sahip olduğu itibarı düşünmekten nefret ediyordum: güvenilmez bir alkolik ve dikkatsiz bir erkek avcısı. "Şu anda onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

O başını salladı. "Onun hayatında kalmasını istiyorsan, ben karışmayacağım," dedi. "Ama o gece yaptığı gibi sana ve Dylan'a konuşursa, ben de çenemi kapalı tutmayacağım."

Kalbim sıkıştı. On yıldır yalnızdım.

Tabii ki tamamen yalnız değildim. Dylan vardı, benim gururum ve neşe kaynağım. Cassidy her zaman bana destek oluyordu. Suri bile, patronum olarak çok meşgul olmadığı zamanlarda bana yardım ediyordu. Babam vefat edene kadar benim yanımdaydı.

Ama bir partnerim yoktu. Sağlam, dayanıklı bir temelim yoktu. Ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun, arkamı kollayacak kimse yoktu.

Stephan benim için o kişi olabilir miydi?

Bunu hayal etmekten neredeyse korkuyordum. Onu bu şekilde elde edip sonra bırakmak zorunda kalırsam... Nasıl toparlanacağımı bilmiyordum. Onu bir kez kaybetmek yeterince zor olmuştu.

Yutkundum. Bunu düşünmek yerine, kollarımı boynuna doladım ve onu kendine çekerek o bağımlılık yapan öpücüklerden birini daha verdim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarına. "Beni desteklediğin için."

Stephan geri çekildi ve ela gözleri uzun bir süre benimkilere baktı. "Her zaman arkadayım, Harley. Ne olursa olsun."

Tanrım, buna inanmak istedim. Gerçekten istedim.

Onu tekrar öptüm, sonra yatak odasından çıkıp kendi odama girdim. Dylan kapalı kapısının arkasında uyanık gibi görünüyordu ve Dylan görmeden odama geri dönmüş olduğum için rahat bir nefes aldım. Henüz bunu açıklamaya hazır değildim, kendime bile nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Bu kesinlikle "yavaş ilerlemek" gibi gelmiyordu.

Giyinip saçımı kurutana kadar - ki bu her zaman zor bir işti

Dylan ve Stephan kahvaltı yapıyordu. Düşünmek ve annemin mesajlarını okumak ve tekrar okumak için biraz zamanım olmuştu.

Bunu bir an önce halletmek en iyisiydi.

"Günaydın, evlat," dedim. "İyi uyudun mu?"

"Uh-huh," dedi Dylan, ağzı domuz pastırmasıyla dolu halde. "Uçtuğumu gördüm rüyamda."

"Düşündüğünden daha çabuk olacak," dedi Stephan. Dylan'ın saçını okşadı, sonra bana bir fincan sıcak kahve uzattı.

"Teşekkürler. Bu sabah Dylan'la vakit geçirecek vaktin var mı?"

Dylan masadaki sandalyesinde dönerek bana baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Küçük bir işim var," dedim. "Çok uzun sürmez." Stephan başını salladı. Kaşlarındaki küçük kırışıklık, annemle buluşacağımı bildiğini gösteriyordu.

annemle buluşacağımı anladığını gösteriyordu. "Bir arkadaşımı arayıp sana eşlik etmesini isteyeyim."

"Uzaklara gitmiyorum," dedim. "Ve daha öğlen bile olmadı. Sadece bu işi halletmek istiyorum, Steph."

Kaşlarını çattı. Benim tek başıma gitme fikrini hiç beğenmemişti. Ama ben bir refakatçi beklemek istemiyordum. Bu aile meselesi, klan meselesi değildi.

"Tamam," dedi Stephan sonunda iç çekerek. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa ararsın, değil mi? Herhangi bir şeye?"

"Arayacağım. Söz veriyorum."

Annemin ormanın içindeki küçük kulübesinin çakıllı yoluna girdim. En azından orada sadece annemin arabası vardı, başka birinin arabası yoktu. Kapıyı çaldım, cevap gelmeyince kapıyı itip içeri girdim. "Anne? Ben geldim."

Annem merdivenlerden aşağı koştu. Yorgun görünüyordu, kot pantolon ve daha önce hiç görmediğim büyük bir kapüşonlu sweatshirt giymişti — belki de o rastgele adamlardan birinin giysisiydi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "İşte buradasın! Sonunda!"

Mutfağa göz attım. Her yer şarap şişeleriyle doluydu ve kahve makinesi ben ayrıldığımdan beri hiç dokunulmamış gibi görünüyordu. Bir fincan kahve içmek istedim, ama içinde ne tür şeyler büyümüş olabileceğinden biraz korkuyordum. "Bugün beni görmek için bu kadar acil olan ne var?"

Annem içini çekti. "Babanla ilgili."

Kalbim sıkıştı. Ne kadar aptalmışım! Onun *özür dilemek* isteyebileceğini düşünmek saçmalıktı. Bir kez daha kendimi hayal kırıklığına uğratmışım. Annem beni incittiğinde umursamıyordu. Bazen farkında olup olmadığını bile merak ediyordum.

Kanepeye oturdu ve bana yanına gelmem için eliyle işaret etti. Tereddütle, diğer ucundaki minderinin kenarına oturdum. Onun yanında kesinlikle rahat hissetmeyecektim. "Babam ne olacak?"

Babamın vefatından bu yana, iki yıldır onun hakkında pek konuşmamıştık. Kalp krizi ani olmuştu ve Dylan ile benim için çok zor olmuştu. Annem pek destekleyici davranmamıştı ve ben de babamın vefatından sonraki o zor ayları yeniden yaşamak istemiyordum.

"Ee," dedi annem, gözlerinde heyecanla parıldayarak. "Geçenlerde bir avukattan telefon aldım. Mirasla ilgiliydi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Miras mı? Anne, mirasın vasisi benim. Bunu biliyorsun. Ve mirasın çoğunun Dylan için bir tröst fonunda olduğunu da biliyorsun." Aklımda düşünceler dönmeye başladı. "Bu avukat kimdi? Neden sana ulaştılar? Bu da başka bir ambulans avcısı mı?"

Annem dudaklarını hafifçe büzdü ve bakışlarını yana çevirdi. Bu ifadeyi çok iyi tanıyordum. Bir şey saklıyordu.

"Anne, bu avukatı *gerçekten* nereden tanıyorsun?"

"Tamam." Diye homurdandı. "Onunla görüşüyorum ve konuşma sırasında bu konu açıldı."

"Babamın *vasiyeti*, sevgilinle sohbet ederken mi gündeme geldi?"

"Şey, o, babanın her şeyi sana bırakmasını garip buldu, çünkü o ve ben yasal olarak evliydik."

Kollarımı kavuşturup onun bakışlarına karşılık verdim. Kaşlarımı hafifçe kaldırdım ve aramızda bir sessizlik oluşmasına izin verdim.

On beş saniye dayandı — bu, onun dayanabileceği en uzun sessizlik süresiydi. "Sadece merak ediyorum," dedi yüksek sesle. Savunmacı bir tavırla. Nefesinden *alkol* kokusu geliyor muydu? Bu kadar erken saatte? "Babanın büyük bir serveti olduğunu biliyorum ve tek bir kadının tüm bunlarla ne yapabileceğini anlamıyorum. Ayrıca, Dylan ilk dönüşümünü geçirdiğinde bu servete erişebilmen için bir güven fonu kurulduğunu biliyorum, bu yüzden..."

Midem bulandı. "Onun güven fonuna erişmek mi istiyorsun?"

"Sadece merak ediyorum," dedi keskin bir sesle, "fondan ne kadar para alabileceğimi."

"Beklemek mi?" diye tekrarladım. "Para mı bekliyorsun?"

Düzenli olarak mı?" "Bu adil olur."

Mide bulantısı ve hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. "Neden tam olarak bu *adil* olsun ki anne?"

"Çünkü ben senin annenim! O mirasın yarısı haklı olarak benim!"

"Sen benim için neredeyse anne değildin," diye karşılık verdim.

"Ben çocukken

hiç yanımda değildin. Beni babam büyüttü. Dylan'ı da babam büyüttü. Babamın senden boşanmamasının tek nedeni, tam da bu nedenle, yani para için velayetini almaya çalışmamanı sağlamaktı."

Annemin ağzı açık kaldı. "Bu ne cüret..."

"Kes şunu," dedim. "Yeter artık. Sana çok katlandım. Yokluğuna, içki içmene, erkeklere... Ama bu sefer çok ileri gittin. Bıktım artık."

"Harley..."

Ayağa kalktım. "Sen beni ya da Dylan'ı hiç umursamadın. Gerçekten. Sen sadece parayı umursuyorsun. Sen sadece kendini umursuyorsun. Beni buraya davet edip Dylan'a ait parayı vermem için bana baskı yapabileceğini düşündüysen..." Alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Ben artık çocuk değilim anne."

"Seni zorlamıyorum," dedi annem. "Sadece hakkım olan payımı istiyorum."

Beni dinlemiyordu. Hiç dinlememişti. Aramızdaki sorunları düzeltmesi için ona pek çok fırsat vermişim, ama tek bir adam kulağına ödeme konusunda fısıldayınca her şeyi yine mahvetti. Kendini savunmaya bile tenezzül etmedi. Dylan'ı ve beni önemseydiğini söylemeye bile tenezzül etmedi.

"Zaten hakkını alıyorsun," dedim. "Hiçbir şey almıyorsun. Ve hayatını düzene sokmazsan, bundan da azını alacaksın. Sonunda yalnız kalacaksın."

Kapıdan fırlayıp arabama doğru koştum. Annem arkamdan seslendi ama onu duymazdan geldim.

Stephan haklıydı. Annem umutsuz vaka. Asla istediğim anne olamayacak. Her zaman kendini ön planda tutacak. Onu değiştirmeye zorlayamam

Değişmesini dilemeyi bırakıp gerçekçi olmaya başlamalıyım.

Arabanın kapısını çarptım ve garajdan çıktım. Annem beni verandaya kadar bile takip etmemişti. Muhtemelen mutfakta yeni bir şişe şarap açmış ve yeni avukat erkek arkadaşına benden şikayet ediyordu.

Telefonumu çıkardım ve Stephan'ı aradım. İlk çalınıştta cevap verdi.

"Hey, Harley, her şey yolunda mı?"

Kulağıma gelen sıcak sesi öfkemi parçaladı ve birdenbire daha çok acı gibi hissettim. Keder gibi. Sesim boğazımda düğümlendi. "Ben... iyiyim. Dönüyorum."

"Her şey yolunda mı?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum. Beklediğim gibi olmadı." "Özür dilemedi, değil mi?"

Küçük bir kahkaha attım. "Nereden bildin?" İki şeritli otoyola çıktım ve klanın göl kenarındaki kompleksine doğru şehri geçerek geri döndüm.

"Liz'i yeterince iyi tanıyorum," dedi Stephan. "O pek özür dileyen bir tip değildir."

"Mantıken bunu biliyorum, ama yine de, artık büyükanne olduğu için belki..."

"Neredeyse on yıldır davranışlarını değiştirmek için zamanı vardı."

O haklıydı, ama bu benim bunun doğru olmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Arka aynamda farlar defalarca yanıp sönüyordu. Arkamdaki kamyonet hemen arkamdaydı ve düzensiz bir şekilde sürüyordu. Korna çaldı.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Ne var?"

"Sadece arkamda deli gibi süren biri," dedim. "Hız sınırına uyduğum için kızgınlar."

"Neredesin?"

"Dediğim gibi, dönüş yolundayım."

Arkamdaki kamyon tekrar tekrar kornaya basmaya başladı. "Beni geçsinler," diye mırıldandım.

"Otoyolda kenara çekme. Önce şehre gir."

İtiraz ettim. "Ne? Bu buralarda sıkça olan bir şey mi?" "Sürmeye devam et. Sakin ol."

"Bu beni sakinleştirmiyor!"

Kamyonet tekrar kornaya bastı, farları tekrar yanıp söndü. Sonra motor gürledi ve kamyonet, dar ve virajlı iki şeritli bir otoyolda olmamıza rağmen yolun yanlış tarafına doğru hızla uzaklaştı. *İyi ki kurtulduk*. Yavaş sürmüyordum bile.

Kornalama devam etti. Direksiyonu daha sıkı tuttum ve tanıdık kısa kızıl saçları gördüğümde oraya baktım.

Blakely'nin öfkeli gözleri benimkilerle buluştu.

Küfrettim ve telefonu yolcu koltuğuna attım. Bu sıradan bir öfkeli sürücü değildi. Bu kasıtlı bir hareketti.

Frenlere bastım. Bir tepeye yaklaşırken Blakely'nin kamyoneti ileri atıldı ve önümüzden yüksek bir korna sesi duyuldu. On sekiz tekerlekli bir kamyon bize doğru hızla yaklaşıyor ve Blakely'ye durmadan korna çalıyordu.

Onun kamyoneti sağa doğru savruldu ve benim kiralık arabamın ön tarafına çarptı.

Çığlık attım. SUV savrulurken direksiyon simidi ellerimde titredi. Araba asfaltta sıçrayıp çamurlu kenara çarptığında altımda sallandı. Çimlerin üzerinde kayarken ve çevredeki ağaçlara doğru fırlarken kontrolünü kaybetmemek için uğraştım.

Frenlere bastım ve SUV'yi dik tutmayı başardım. Yüksek bir *patlama sesi* duyuldu ve görüşüm beyazla kaplandı — hava yastığı açılmıştı. Motor dururken ben hava yastığına çarptım.

Uzakta, on sekiz tekerlekli kamyonun kornası sönüyordu. Hava yastığı söndü ve arabanın ön kısmının bir ağaç gövdesine sarıldığını gördüm. Telefonum ayak boşluğunda ya da koltuğun altındaydı, tam olarak bilmiyordum.

Kalbim saatte yüz mil hızla atarken, yolcu koltuğuna yaslandım ve yavaşça nefes aldım.

Ne oldu lan?

"Harley? Harley!"

Hat kesildi. Son duyduğum şey, arama kesilmeden önce duyduğum bir çığlıktı.

Şaşkın bir şekilde uzun bir süre telefonuma baktım.

O yalnızdı. Onunla birlikte bir koruma göndermedim. Bu benim hatamdı. Dikkatsiz davrandım, bir boşluk bıraktım ve şimdi...

Hemen harekete geçtim. Panik yapmanın sırası değildi. Ona ulaşmam gerekiyordu. Striker'ı aradım.

"Alfa evine git," dedim. "Hemen." "Beş dakikaya oradayım," dedi Striker.

Sözüne sadık kalarak, arabası dört dakika sonra geldi. O dört dakika sonsuzluk gibi geldi. Ejderham içimden kükredi ve pençeleriyle beni tırmaladı, dönüşmemi, gökyüzüne uçmamı istedi. *Eşimizi bulmamızı istedi.*

"Ne oluyor?" Striker içeri girerken sordu. "Ne oldu?"

"Baba?" Dylan üst kattan seslendi. "Ejderham tuhaf hissediyor. Bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda," dedim ikisine de. "Bir işim var. Hemen dönerim, tamam mı?"

"Ne oldu?" Dylan merdivenlerin üstünden aşağıya baktı.

Dylan'ı karanlıkta bırakmaktan nefret ediyordum, ama onu korkutmak da istemiyordum. İç geçirdim, sonra Striker'ın omzunu teşekkür etmek için sıktım. "Yakında döneceğim."

Striker başını salladı. Onu bu yüzden aramıştım — Hawk gibi sorular sormazdı, özellikle de acelem varken. Kalbim göğsümde çarparak evden çıktım. Ejderham hala kanatlarımı açıp onu bulmak için uçmamı istiyordu, ama bunun

daha fazla sorun yaratacağını biliyordum. Bunun yerine, arabam yerine motosikletimi aldım. En azından motosikletle, kanatlarımla neredeyse aynı hızda olacaktım.

Motoru çalıştırdım ve garajdan çıkıp dar ve virajlı otoyola girdim. Yavaş turist arabalarını geçerek motosikletimi gittikçe hızlandırdım ve arkadaşşıma doğru yarışırken virajları sertçe aldım. Liz'in evinden döneceğini söylemişti. Yolu biliyordum. Sadece ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Meğer aramama gerek yokmuş. Tepeyi aştığımda kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıkları gördüm.

Otoyolun ortasında uzun bir araba sırası durmuştu. Hızımı düşürdüm, sonra sırayı geçip, polisin yolu kapattığı yere kadar yolun sarı çizgisini takip ettim. İki polis arabası yanlamasına yola park etmiş, ışıkları yanıyordu, polisler trafiği durdurmuştu. Bir itfaiye aracı ve ambulans da olay yerindeydi. Motosikletimi durdurup polis barikatına doğru koştum. Düşüncelerim, kalbimin öfkeli atışlarıyla uyumluydu. *Mate. Mate. Mate.* Onun yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Neredeydi?

"Hey, Ace, bu bölge kapatıldı." Lakeview polis şefi Forest, göğsüme sertçe elini koyarak beni durdurdu.

Ona dişlerimi gösterip hırlamamak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Beni geçirin, Forest."

Forest neredeyse benim kadar uzundu ve benden bir yaş küçüktü, ciddi bir tavrı ve sarsılmaz bir odaklanma yeteneği vardı. İstasyonunda çalışma köpeği olarak tuttuğu Alman çoban köpeklerinden pek de farklı değildi. "Bu seni ilgilendirmez. Şimdi kulübüne geri dön ve kendi işine bak."

Bu küçümseyici ton beni öfkелendirdi. "Arkadaşım bu işe karışık, bu yüzden beni de ilgilendirir," diye hırıldadım.

"*Arkadaşın mı?* Georgia'lı kadın mı?"

"Yaralandı mı? Nerede o?"

Forest bana öfkeyle baktı. Ona kalsaydı, ben hala hapiste olurum. Forest'ın federal ajanlarla işbirliği yaparak garajda yapılan anlaşmaları ortaya çıkarmaya çalıştığını biliyordum. Serbest bırakıldığımdan beri, beni ve klanımı yakından takip ediyor, beni tekrar hapse atmak için bir neden arıyordu. Her seferinde başarısız olmuştu, ama bu onu denemekten alıkoymuyordu

denemekten alıkoymadı. Ama Forest uzun süredir Lakeview polisiydi ve bir ejderha ile eşinin arasına girmemesi gerektiğini biliyordu.

Polis şeridini kaldırdı ve beni geçmem için eliyle işaret etti. "Çabuk ol."

Polisleri ve itfaiyecileri geçip, ejderhamın sezgilerini takip ederek yolun kenarına park etmiş ambulansa doğru koştum. Kapılar açıktı ve Harley orada oturuyordu, bacakları kenardan sarkmış, omuzlarına ince bir battaniye sarılmıştı. Bir sağlık görevlisi yanında durmuş, Harley onunla konuşurken bir klips tahtasına notlar yazıyordu.

Beni gördüğü anda omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü ve dudaklarının köşeleri küçük bir gülümsemeye dönüştü.

Ejderham rahatlamış bir şekilde inledi. Ambulansa yaklaşırken, havada kan izi var mı diye kokladım ama hiçbir şey yoktu. Sadece benzin, yanmış lastik ve çamur kokusu vardı.

Bana uzandı. Sağlık görevlisi bize bir göz attı ve başını sallayarak uzaklaştı.

"Harley," diye fısıldadım. Ambulansın arkasında onun yanına oturdum. Dikkatim ona odaklandıkça etrafımızdaki gürültü azaldı.

Parmaklarımla yüzünü okşadım, gevşek kızıl saçlarını kulaklarının arkasına ittim. Yüzü solgundu, üzerinde ince bir ter tabakası vardı, ama üzerinde morluk ya da yara yoktu. Parmaklarımla boynunu, omuzlarını, sonra ince battaniyenin üzerinden ellerini okşadım. Nabzının hızla attığını hissettim, ona dokunduğumda yavaşladı.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"Üzgünüm. Burada olmalıydım. Bir klan üyesi olmalıydı..."

"Özür dileme." Elimi sıktı. "Kimsenin suçu yok. Yani, bunu yapan kişi hariç." Yolun kenarında, beyaz bir SUV'nin bir ağaca çarptığı yeri işaret etti. Aracın ön kısmı biraz ezilmişti ve hava yastıkları açılmıştı, ama daha kötüsü de olabilirdi.

Çok daha kötü olabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Çılgılık attığını duydum, sonra telefon kesildi."

"Yoldan çıktım," dedi.

"Tanrım." Ejderhamın öfkesi arttıkça dilimin arkasında bir yanma hissettim. "Sean yapmış olmalı. Vazgeçmeyeceğini bilmeliydim, muhtemelen böyle bir şey yapmak için fırsat kolluyordu." Onu gördüğümde kafasını koparacağım. Soru sormadan.

"Steph..."

Forest yüzünde somurtkan bir ifadeyle yaklaştı. "Bayan Founty, böldüğüm için özür dilerim, ama diğer aracın tanımını doğrulamanızı istiyorum."

"Tamam," dedi Harley. "Tabii, kırmızıydı, eski model, iki koltukluydu. Hasarlıydı."

Eskimiş, kırmızı bir kamyonet mi? Yıllardır kulüp binasının önünde park edilmiş olan kamyonet mi?

Kanım kaynamaya başladı.

Harley'nin eli uyluğumu buldu ve sıktı. Bana ciddi bir bakış attı, sanki "sonra konuşuruz" der gibi.

"Tamam," dedi Forest. "Adamlarım bu konuyla ilgileniyor. Bu arada, sağlık ekibi durumunuzun iyi olduğunu söyledi. Eğer isterseniz sizi hastaneye götürmekten memnuniyet duyarlar..."

"Hayır, hayır, ben iyiyim," dedi. "Sadece biraz boyun incinmesi var. Eve gitmem lazım. Oğlum beni bekliyor."

Forest, Harley'e, sonra da bana kaşlarını kaldırdı. Dişlerimi ağzımda tutmayı başardım. "Çekiciyi kiralık arabayı benim dükkanıma götürmesini sağlayabilirsin."

"Bayan Founty," dedi Forest, "Ace burada iyi bir tamirhane işletiyor, ama eğer birlikte vakit geçiriyorsanız... İhtiyacınız olursa kartım sizde var."

"Var," dedi Harley soğukkanlılıkla. "Teşekkürler memur bey." "Ace'in geçmişini biliyorsunuz, değil mi?"

Bu beni ayağa kaldırdı. Harley ve Forest'ın arasına girdim ve ejderhamı dizginlemeye devam etsem de, gözlerimde altın rengi parıldadığını hissettim. "Harley bir yetişkin," diye tısladım. "Kendi kararlarını verebilir. Neden işini yapıp bunu yapan kişiyi bulmuyorsun?"

Ben bunu yapmadan önce sessizdi, ama Forest bunu sanki yüksek sesle söylemişim gibi net bir şekilde duydu.

Forest'in sözleri tamamen haksız değildi. Benim bir geçmişim vardı. O, klanın en kötü anlaşmalarının bazılarının sonuçlarıyla uğraşmıştı. Geçmişte, Forest'ı kendime yakın tutmak için bu etkileşimi yumuşatmaya çalışmış olabilirdim. Ama şimdi, ejderhamın eşimizi koruma ihtiyacı mantıklı beynimi bastırıyordu.

O benim *kaderimdeki* eşimdi. Geçmişte yaptıklarım sadece —geçmişte kalmıştı.

Harley'e ayağa kalkmasına yardım ettim. O iç çekerek bana ağır bir şekilde yaslandı ve ben onu sıkıca tutup, motosikletime doğru yürürken ağırlığını taşıdım. "Gerçekten iyi misin?"

Başını salladı. "Biraz sarsıldım. Sen ve o polis arasında ne var?"

"O polis, ben suçluyum." Omuz silktim. "Hepsi bu kadar. Ben klanı devraldığımdan beri ortalıkta dolaşıyor, o yüzden..."

"Yani, çok şey görmüş," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Mantıklı. Sen pek de parlak olmayan kararlar verdin."

Ben burnumdan soludum. "Öyle de denebilir."

"Of, bu kiralama işi tam bir kabus olacak."

"Merak etme. Dükkândaki arkadaşlara hallettireceğim. Bizim arabalardan birini kullanabilirsin."

"Otomatik vitesli araban varsa tabii."

"Bir tane bulabiliriz eminim." Polis kayıt işlemlerini bitirip trafiği açmaya başladığında, Harley'i motosikletimin yanına götürdüm.

Harley durdu ve düşünceli bir ifadeyle elini deri koltuğun üzerinde gezdirdi.

"Araba gitmek istersen, arkadaşlardan birini arayabilirim," dedim.

"Hayır, o değil. Merak etme, bu motosikletin arkasında yolculuk yaptığımı hatırlıyorum."

Ben de hatırlıyorum. O yaz, aynı motosikletle Lakeview'da dolaşmıştık. "İyi olduğundan emin misin?"

"O kamyonu kimin sürdüğünü gördüm." Harley arkasını döndü, parmaklarını kemerimin halkalarına taktı ve hafifçe sıırttı. "Blakely'yi bu kadar çıldırtmak için ona ne tür bir pisliklik yaptın?"

Polislerin bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle gülmeye başladım. İnanamadan başımı salladım. "Merak ettiğin şey bu mu?"

"Ne? Bu normal bir soru. Beni yoldan çıkardı!"

Gülerek birbirimize yaslandık. Saçma bir durumdu, hatta tehlikeli bir durumdu, ama Harley her zaman beni güldürmeyi bilirdi. Son on yıl onu çok sertleştirmişti. Blakely'nin çılgın sürüşünden çok daha fazlası onu korkutabilirdi.

İki elimle belini kavradım ve onu bana doğru çektim, hala gülümsüyordum. "Blakely ile geçirdiğim zaman, seninle geçirdiğim zamana kıyasla *hiçbir şey*."

Harley gözlerime bakarken yanakları yeniden renklendi. "yle mi?"

Başımı eğdim, dudaklarım kulağına yakındı. "Hiçbir kadın sana yaklaşamaz."

Ejderham, onun yakınımda, güvende ve mutlu olduğunu görünce rahatlayarak mırıldandı. şimdi tek yapmamız gereken eve gitmek, özel bir yere gitmek ve ona benim için ne kadar değerli olduğunu tekrar göstermekti.

Cep telefonum cebimde titredi. Belki sadece bir mesajdı...

Hayır. Titreme devam etti. Harley gülümsedi ve cebimdeki telefonun şekline parmaklarıyla hafifçe vurdu. "Cevaplayacak mısınız?"

İ geçirdim ve isteksizce belinden ayrıldım, sonra telefonu açtım.

"Ace, her şey yolunda mı?" diye sordu

Striker. "Burada her şey yolunda.

Harley'le birlikteyim."

"Harika," dedi Striker, "nk ben Dylan'la kulpteyiz, bu yüzden siz ikiniz alfa evine değil, buraya gelebilirsiniz."

Gözlerimi kırtım. "Ne? Neden kulüp evindesiniz ki?"

"nk Dylan gitmek istedi. Bana köpek yavrusu gibi bakarak yalvardı, Ace. Ne yapabilirdim ki?"

Alnımı ovuşturdum. "Harley, oğlumuz bir baş belası."

"Bunu ben de söyleyebilirdim. Striker *kulüp evi* mi dedi?"

"Birkaç dakika içinde orada olacağız. Orada şüpheli bir durum olmasa iyi olur," diye bağırdım ve Striker inkr etmeye çalışırken telefonu kapattım.

"O çocuk," dedi Harley. "Bir kilometre öteden bile kolay lokmayı koklayabilir. O kulüpte yarı çıplak kadınlar dolaşmasa iyi olur."

Yüzümü buruşturdum. Öğlen vaktiydi, umarım gece geç saatlerde gelen ziyaretçiler çoktan gitmişlerdir. "Striker halleder."

"Bebeğimi travmatize etmeden önce olmaz," diye mırıldandı Harley.

O sadece yarı şaka yapıyordu. Striker'ın durumu halletmiş olmasını umabilirdim, çünkü öfkeli bir ejderha alfasından daha korkutucu tek şey öfkeli bir Harley Founty'ydi. Ona kaskımı verdim ve motosikletime bindim. Harley arkama oturdu ve kollarını belime doladı. On yıldır böyle binmemiştik, ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettim.

Yüzüme çarpan rüzgârın hissi, sırtıma yaslanan Harley'nin vücudunun sıcaklığı ve bana dolanan kollarının nazik baskısı ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Sanki sırtımda ona binmiş uçuyormuşum gibiydi. Tam olarak o kadar iyi değildi ve ejderhamın kanatlarını daha da açmak istemesi dışında bir etkisi olmadı, ama yine de içimdeki koruma içgüdüsünü yatıştırdı.

Kulüp binasının dışında çok sayıda motosiklet ve araba park edilmişti. Öğlen vakti, çoğu kişinin işte olduğu veya önceki geceki partiden dolayı hala sızık olduğu bir zamanda, normalde olduğundan çok daha fazlaydı. Dylan'ın kulüp binasında olduğu haberi yayılmış olmalıydı.

Harley motosikletten indi ve kaskını çıkardı. Kızıl saçları omuzlarına döküldü. Kaskını motosikletin koltuğuna bırakıp bana bakmadan kulüp binasına doğru koştu. Tek yapabileceğim onu takip etmekti ve kulüp binasının kapısını açtığı anda hemen arkasıdaydım.

"Oh, tanrım," dedi.

İçeride, Dylan kalenin kralı gibi görünüyordu ve kulübün geri kalan üyeleri, yirmi kişi, onun sadık takipçileriydi. Dylan barda oturmuş, ayakları sallanıyordu, Striker ise yanındaki bar taburesinde oturuyordu. Dylan gülüyordu, Harley'nin gülüşünü hatırlatan parlak bir sesle. O çocuk benim kopyam gibi görünüyordu, ama bazı yönleri tamamen Harley'ye benziyordu. Bu karışım her zaman kalbimi kabartırdı.

"Herkes burada mı?" Harley etrafına bakarak sordu. "Bütün klan mı?"

"Oh, hiç de bile," dedim. "Geniş klan içinde yaklaşık yüz yirmi şekil değiştiren var. Bu sadece klan içindeki kulüp üyeleri."

"Yüzün üzerinde," diye tekrarladı Harley. "Ve Dylan tüm bunların varisi mi?"

"Eğer isterse," dedim.

"İşte orada!" diye bağırdı Striker. "Gördün mü, sana yolda olduklarını söylemiştim."

"Merhaba anne," dedi Dylan heyecanla el sallayarak.

Striker yanıma gelip omzuma vurdu. "Gördün mü? Sana sorun olmayacağını söylemiştim."

"Bana hiçbir şey söylemedin," dedim gülümseyerek. "Bugün etrafta şekil değiştiren avcıları olmadığı için şanslısın."

Harley kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok şanslıyız."

Striker iki elini havaya kaldırarak teslim oldu. "Buraya gelmeden önce gittiklerinden emin oldum!"

"Bu yüzden benim en iyi infazcım sensin," dedim.

"Bu Harley mi?" klan üyelerinden biri dedi. "Harley Founty? Bu Harley Founty'nin çocuğu mu?"

"Tabii ki o!" Hawk gülerek cevap verdi. "Harley, buraya gel ve arkadaşlarla tekrar tanış!"

Harley gülerek kabul etti ve kendini şekil değiştirenlerin grubuna çekilmeye izin verdi. El sıkışıp isimleri yeniden öğrenirken, zarafetle bir sohbetten diğerine geçerken onu izledim. Barın arkasına geçtim ve soğutucudan bir bira aldım. Harley gözlerimi yakaladı ve konuşmanın ortasında "seltzer?" diye sordu. Ben kanepenin köşesine oturduğumda, gruptan ayrıldı ve beni ve içkileri işaret etti.

Harley yanıma sokuldu. Ayaklarını vücudunun altına çekti ve bana yaslandı. Onun için maden suyunu açtım ve kolumu omuzlarına doladım. İkimiz de Dylan'ın etrafındaki klan üyelerine sohbet etmesini izledik.

"Buraya gerçekten çok yakışıyor, değil mi?" diye mırıldandı Harley.

Onu daha da sıkı sarıldım. "Bundan hiç şüphem yoktu."

Striker Dylan'a yaklaştı ve sonra coşkulu bir kahkaha attı. "Çağrı işaretleri mi? Eh, onlar hak edildi."

Dylan, Hawk'a merakla baktı. "Hawk gibi bir çağrı kodunu nasıl alırsın?"

Hawk ensesini ovuşturdu. "Oh, bunu konuşmamıza gerek yok..."

"İlk vardiyasında," dedi Striker, "bir sincap yakalamaya çalıştı, ama dalışını yanlış hesapladı, yere çarptı ve voleybol topu gibi zıplayarak göle kadar gitti. Çok iyi bir avcı olduğu için ona Hawk demeye başladık."

"Aman Tanrım," dedi Hawk. "Seninkinin Lakeview bowling salonundan geldiğini konuşalım mı?"

"Hayır, hayır, buna gerek yok," dedi Striker. "Dylan için olası çağrı isimleri üzerinde kafa yoralım. Dönüşüm geçene kadar bir isim alamazsın, evlat, ama bu onları denemeyeceğimiz anlamına gelmez."

"Bence 'Joker'," dedi Hawk, "çünkü o mini bir as."

"Olmaz," dedi Dylan. "Ben havalı bir isim istiyorum. Bullet gibi. Ya da Trebuchet."

"Tank'la çok iyi anlaşırsın," dedi Striker. Tank'ın takma adının nedeni belliydi: Tank gibi yapılıydı, benden daha uzundu ve kaslıydı, ama bir kedi yavrusu kadar tatlıydı. Tabii onu kızdırmadığın sürece.

Tank'ın bir oğlu olduğunu da aniden hatırladım. Dylan'la yaşıt bir çocuktü. Dylan'ın klanın yeni nesil şekil değiştirenlerini yöneteceği düşüncesi, ejderhamı gururla gürültüyle doldurdu. "Trebuchet?" Tank

diye sordu. "Nerede nerede nereden nereden öğrendin kelimeyi

kelimeyi

"Harika bir yeni oyun aldım..."

Dylan, yirmi yetişkin ejderha şekil değiştirenlere en son video oyununun konusunu anlatmaya başlayınca Harley güldü. Seltzerinden bir yudum aldı ve bana biraz daha yaklaştı.

Sabahki kaosun ardından, ejderham nihayet sakinleşti. Oğlumu klan üyelerimle birlikte izlerken içimi sıcaklık ve gurur kapladı. Bir gün onun liderlik edeceğini umduğum üyelerle.

Hayatımın, *kalbimin* eksik parçası nihayet yerine oturmuştu.

Harley olmadan yaşamaya çalışmak için çok uzun zaman harcamıştım. İyi bir alfa, güçlü bir lider olduğum bir hayat kurmaya çalışmıştım. Ama tüm bunların merkezinde bir boşluk vardı. Dylan'ın klanımla gülmesi ve Harley'nin yanımda olması *doğru* geliyordu.

Onların yeri burasıydı, Lakeview'da, benimle birlikte.

Onların Atlanta'ya geri dönmelerine izin veremezdim. Bunu, vücudumda yavaşça yanan bir alev gibi yayılan bir kesinlikle biliyordum. Yazlar yeterli olmazdı. Harley ve Dylan'ın Atlanta'da bensiz olduklarını bilerek klanı bir yıl boyunca yönetemezdim.

Onu kalmaya ikna etmek için yaz sonuna kadar vaktim vardı.

HARLEY

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Stephan. Sesinin düşük tınısı, omurgamdan aşağıya doğru hoş bir sıcaklık yaydı.

"Gerçekten çok iyi," diye mırıldandım. "Ah, tam orada."

Başparmaklarını boynumun, omuzlarımla sırtımla birleştiği yere daha sert bastırdı. Dylan uyanmadan önce sabahın sessizliğinin tadını çıkarmak için yine onun büyük yağmur düşünün altında duruyorduk. Dün gece, araba kazasından sonra yalnız kalmak istemediğim için onun yatağında yatmıştım. Ama *sadece* uyumuştuk. Neredeyse öpüşmemiştik bile. Nedense bu, seks kadar samimi gelmişti.

Şimdi, onun sonsuz gibi görünen sıcak su tankına minnettar olmaktan öteydim. Araba kazasından sonra tüm vücudum sanki savrulmuş gibi her yerim ağrıyarak uyanmıştım. Ki öyle de olmuştu. Özellikle boynum, whiplash nedeniyle çok ağrıyordu. Sağlık görevlileri de öyle olacağını söylemişlerdi.

Başparmaklarını gergin kaslarımla üzerinde yukarı aşağı kaydırıyor ve odunsu vücudunun kokusu etrafımızı sardı. Derin bir zevk ağrının yerini aldığı anda, gözlerimi kapatıp mırıldandım.

"Sakin uykuya dalma," dedi gülerek.

"Hayır," diye mırıldandım, ama aslında yapabiliyordum. Onun yanında kendimi çok güvende hissediyordum. Ona yaslanarak bayılsam bile, beni kucaklayıp yatağıma taşıyacağını biliyordum. Ne yazık ki bunu yapamazdım. Kiralık araba kesinlikle mahvolmuştu, bu yüzden beni bir yığın evrak işi bekliyordu. "SUV tamirhaneye ulaştı mı?"

"Mm-hmm," dedi. "Çocuklar kiralama şirketiyle iletişime geçti. Her şey halledildi."

Gözlerimi kırıştırdım, birdenbire daha uyanık hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

Elleri omuzlarıma indi ve beni masaj yapmaya devam etti. "Kiralama için iyi bir poliçen vardı ve bildiğin gibi

tamirhane onarım ağında olduğu için her şey halledildi. Tamir edip bittiğinde geri getireceğiz."

"Ciddi misin? Telefonla müşteri hizmetleri temsilcileriyle birkaç saat boyunca tartışmam gerekmeyecek mi?"

O güldü. "Gerçekten istemediğin sürece gerek yok. İmzalaman gereken birkaç şey olacak, eminim, ama garajdaki arkadaşlarım hallediyor. Otomatik sedanlarımızdan birini de ayarlıyorlar, böylece günün sonunda yeni bir araban olacak. Hatta depoyu doldurmalarını da istedim."

Rahatladım ve kaslarımdaki gerginlik daha da azaldı. İç çekişim biraz dramatik gelmiş olmalı ki, Stephan omuzlarımı nazikçe sıkarak sordu. "Ne oldu?"

"Neredeyse on yıldır bekar bir anneyim. Bu tür sorunları kendim halletmeye çok alışkınım. Sinir bozucu olsa bile. Sanki... Sorunlar birikiyor ve bunları halledecek başka kimse yok. Her şey benim üstüme kalıyor. Yani, hallediyorum ve her şey yolunda gidiyor, ama hiç dinlenemiyorum." Güldüm, ama kendi kulağıma bile biraz hüzünlü geldi. "Dinlenmek güzel."

Stephan beni döndürdü ve ben de sanki bu benim doğamış gibi kollarımı boynuna doladım. Su, saçlarını geriye doğru kaydırды ve omuzlarından ve göğsünden, sanki dövmelelerinin izlerini takip ediyormuş gibi, küçük akıntılar halinde aktı. Ela gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı. "Artık yalnız değilsin, Harley. Sen ve Dylan benim önceliğim. Burada güvende olmanı istiyorum. Her açıdan."

Kalbim güm güm atıyordu ve gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissettim. Ağlamaya başlarsam, bunu kesinlikle duşa bağlayamazdım. Gözlerimi sertçe kırptıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Kendi duygularımın gücü beni şaşırttı. Babam öldüğünden beri yalnızdım. Hayatımın geri kalanını yalnız geçireceğimi düşünmüştüm.

Stephan bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Bana ona güvenmek *istedim*.

Boğazımı temizledim. "Aşırı koruyucusun."

Endişeli ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Kaderin bir cilvesi olmalı bir şey olmalı."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak, o başka yıkıcı bir şey söylemeden onu öptüm. *Kader*. Bu kelimeyi sanki hayatın olağan bir gerçeğiymiş gibi kullanıp duruyordu. Ve sanırım, onun için öyleydi.

Bu beni hem arzu hem de endişeyle doldurdu. Nasıl olur da tekrar kaybedebileceğim bir ejderhayla nasıl *eşleşebilirdim*?

Beni kendine doğru çekti. Derisi üzerimize dökülen sudan daha sıcaktı. Sanki tüm zamanı onda varmış gibi, yavaşça, emin adımlarla beni öperken benzer bir sıcaklık içimi kapladı.

Gülümsayarak uzaklaştı. Sonra ıslak saçlarımı kulağımın arkasına koydu. Bunu yapmayı severdi. Ben de severdim, onun her zaman bana baktığını hissetmeyi severdim.

"Hadi," dedi Stephan. "O küçük ejderha uyanmadan kahvaltıyı hazırlayalım."

Birkaç öpücük daha sürdü, ama sonunda birbirimizden ayrıldık ve duştan çıktık. Aşağıdan şüpheli bir tıkırtı sesi geldi, ben de aceleyle giyinip saçımı havluyla sardım ve aşağıya koştum.

"Bu şey uzay gemisinden daha karmaşık," dedi Dylan. Tezgahın üzerine eğilmiş, kahve makinesindeki düğmelere kaşlarını çatarak bakıyordu. "Kahveyi yapmaya çalışıyordum."

Gülerek, "Vücuduna en son ihtiyacın olan şey kafein, dostum," dedim.

"Bu benim için değil, sizin için."

Hala gülerek onu yanıma çekip kucakladım. "Çok tatlısın Dyl. Gel, nasıl kurulacağını göstereyim."

Dylan'a nasıl kullanılacağını gösterdim ve o da zaferle düğmeye basarak çalıştırdı. Sonra kapı sertçe çalındı. Kapıyı açmaya giderken, Stephan aşağı indi ve kapıya doğru ilerlerken başını salladı.

Yutkundum ve endişenin kalbimi tekrar sarmalamasına izin vermemeye çalıştım. Araba kazasından sonra, onun koruyuculuğunu çok daha ciddiye almaya başlamıştım.

"Hawk," dedi Stephan. Kenara çekilip kardeşini eve aldı. "Erken kalkmışsın."

"Daha çok bizimkiler geç kalktı," dedi Hawk. "Ace, mümkün olduğunca çabuk kulüp evine gelmelisin."

"Ne oldu?" diye mutfaktan sordum.

Hawk Dylan'a baktı, sonra iç geçirdi. "Dün gece Blakely'i aldık."

"Nerede? Saklanıyor olacağını düşünmüştüm," dedi Stephan.

"Öyleydi. Kamyoneti hurdalığa terk etti. Polisler onu orada buldu. Polisler bununla meşgulken, Striker adamlarımıza onun sık gittiği yerleri kontrol ettirdi. Tori'nin yanında kalıyordu, onu tanıyor musun?"

Stephan başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Yani, pek çaba sarf etmemiş."

"İkisi de kulüpte. Polisi devreye sokmadan önce onunla konuşmak isteyeceğini düşündüm."

Stephan başını salladı. "İyi karar. Hadi oraya gidelim."

"Hawk, Dylan'la kalıp ona eşlik eder misin?" diye sordum.

Hawk ve Stephan bana döndüler, aynı renkli ela gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Ne?"

"Ben gitmek istiyorum," dedim.

Stephan başını yana eğdi. "Harley, bu..."

"Bizi korumak istediğini anlıyorum, ama ben yardıma muhtaç bir kadın değilim, tamam mı? Blakely'nin beni korkutmadığını bilmesini istiyorum."

Hawk ve Stephan birbirlerine baktılar. Telepatik olarak iletişim kuruyor olmalılar. Dylan omzuyla bana çarptı. "Korkmamız gereken biri mi var?"

"Hayır, tatlım." Saçlarını okşadım. "Sadece aptal bir zorba. Annenin bunlarla başa çıkmada ne kadar iyi olduğunu biliyorsun."

Dylan'ın vücudundaki gerginlik azaldı, sonra göğsünü biraz şişirdi. "Tamam. Yardıma ihtiyacın olursa beni çağır."

Gülümsedim. "Tabii ki."

Başımı kaldırdığımda, Stephan küçük bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Hawk mutfağa girdi. "Dylan, kahve zamanı. Sonra belki dışarı çıkıp biraz top oynarız? Belki pençelerini çıkararak?"

"Pençelerim dışarıda olduğunda çok zor oluyor,"

diye sızlandı Dylan. "Ama harika bir antrenman."

"Teşekkürler, Hawk," dedim. Başımdaki havluyu çıkardım ve alt kattaki banyoda kuruması için astım, sonra saçlarımı hızla topuz yaptım. Çoğunlukla kurumuştur. Yeterince iyiydi. Lakeview, Atlanta'daki yaşamın gerektirdiği güzellik ritüellerini gerektirmiyordu.

Stephan ön kapıyı benim için açık tuttu. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle," dedim. "Ondan bıktım." Bakışları biraz sertleşti. "Ben de."

Onun Cadillac'ına bindik ve kulüp binasına kadar kısa bir mesafe gittik. Yaklaştıkça kalbim endişeden çarpıyordu ve birkaç derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Stephan'ın eli dizime indi ve sıkıttı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istiyorum," dedim tekrar. "Sadece biraz gerginim."

O da "Evet, anlıyorum. Ama bundan sonra, onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağız." dedi.

"Söz mü?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle. "Söz."

İçeri girdik. Dün, herkes Dylan'la tanıştığı için ortalık hareketli ve neşeliydi. Şimdi ise ortam çok daha ciddiye. Sadece Striker ve diğer iki infazcı vardı: Tank ve tanımadığım bir kişi.

Blakely, ikisinin arasında bir bar taburesine oturmuştu. Bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Yüzü solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kızıl saçları yağlı ve dağınıktı. Yine de gözlerinde, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi, hafif çılgın bir bakış vardı.

"Demek doğruymuş," dedi Stephan. Kollarını göğsünde kavuşturarak, alçak ve tehlikeli bir sesle konuştu. "Açıklama yap, Blakely."

"Neyi açıklayayım?" diye tersledi. "Kamyonumun kontrolünü kaybettim."

"Arkadaşımı öldürebilirdin," diye homurdandı Stephan. Gözleri altın rengi parladı ve dişlerinin kısa bir süreliğine sivri dişlere dönüştüğünü gördüm. Stephan ona gerçekten zarar vermezdi, o kadar şiddetli biri değildi, ama bir an için merak ettim.

"Eş," diye alay etti Blakely. "Sen şu anda yatağında olan her kıza öyle diyorsun."

"Saçmalama. Sana hiç öyle demedim ki." "Demene gerek yoktu!"

Ayağa kalkmak için hareket etti ve Striker omzuna elini koyarak onu tekrar oturtmaya çalıştı. "Herkes biliyordu, Ace! Bu klanın tüm üyeleri, *beni* eşin olarak seçeceğini biliyordu. Ama hayır, ben sadece senin küçük Georgia'nın yedeğiydim.

şeftali." Blakely somurtarak dedi. "Beni kullandın, bana yalan söyledin ve beni attın. Ne için? *Onun* için *mi*? O bu klanın bir parçası bile değil!"

Blakely'nin bakışları Stephan ile benim aramda öfkeyle gidip geliyordu. Stephan kollarını kavuşturmuş, onu izliyordu ve sessizlik uzayıp gidiyordu.

"Bir şey söyle," diye tısladı Blakely.

"Bitirdin mi?" diye sordu Stephan.

"*Bitirdin mi?*"

"Sana kendini açıklamamı istedim," dedi Stephan. "Harley'i yoldan çıkardın."

Blakely, marketteki aynı öfkeli ifadeyle gözlerini bana dikti. "Gitmiş olman gerekirdi. Buraya ait değilsin. Bu klanın bir parçası değilsin."

Sözleri zehirle doluydu, ama beni hiç incitmedi. Kızgın bir kedi gibi görünüyordu, kapana kısılmış, aç ve yalnız. Evet, kiralık arabamı kazaya sokmuştu, ama ona acımadan edemedim. Beni ortadan kaldırmak için yalan söylemiş, Stephan hakkında hayaller kurmuş ve şimdi bedelini ödüyordu. Ona acıyordum.

"Sen de değilsin, Blakely," dedi Stephan. "Seni kulüpten atmak yeterli olur sanmıştım, ama bu, senin yapabileceğini düşündüğümün ötesinde. Sen kovuldun."

Striker, Blakely'nin omzunu sıkıca kavrayarak gözlerini genişletti. "Ace, o bir insan. Tam bir klan üyesi bile değil, olsaydı bile, o zamandan beri kimse kovulmadı..."

"Sean'dan beri," diye Stephan onun yerine cümleyi tamamladı. "Bunu biliyorum. Bu klan sana karşı her zaman nazik davrandı, Blakely. Hiçbir klan üyesi tarafından eş olarak kabul edilmediğin için hiçbir zaman klan üyesi olmadın, ama yıllardır seni evlerimize kabul ettik. O zamanlar sana klan üyesi gibi davrandık, şimdi de sana klan üyesi gibi davranacağım. Sen tamamen dışlandın. Bu, ne kadar büyük bir hata yaptığını gösteriyor, Blakely."

"Ace..."

"Söyleyeceklerini söyledin," diye homurdandı Stephan. "Seni kulüpten atmak yeterli olur diye düşünmüştüm. Ama şimdi, bunu Lakeview klanının tümüne duyuracağım. Herhangi bir klan üyesi seninle görülürse, o da klandan atılacak. Sen istenmiyorsun. Klanla ilişkisi olan hiç kimse seni masasına oturtmayacak. Seni geri kabul edebilecek tek kişi benim

seni geri kabul edebilecek tek kişi benim ve bunun asla olmayacağını düşünüyorum."

"Ama... arkadaşları, Ace..."

"Kaderimdeki eşimi öldürmeye çalışmadan önce bunu düşünmeliydin," dedi Stephan. "Artık Lakeview'da bir hayatın olmayacak. Arkadaşlar istiyorsan, kasabayı terk edip yeni bir yerde baştan başlamanı öneririm."

"Bu adil değil!" diye bağırdı Blakely. "Sırf bu orospu ve o küçük *velet var diye...*"

Stephan öne atıldı, gözleri altın rengi parıldayarak Blakely'nin üzerine dikildi. Blakely geri çekildi ve ben, uygulayıcıların elleri omuzlarında olmasaydı korkudan kaçacağını düşündüm.

"Bir daha oğlumdan bahsedersen, seninle kendim ilgilenirim," diye hırladı.

Blakely'nin öfkesi kırıldı ve öfkeli, yıkılmış gözyaşları akmaya başladı. Stephan iç çekerek geri çekildi ve elini saçlarına sürdü. Yorgun görünüyordu. "Söylemek istediğin bir şey var mı, Harley?"

"Hayır." Buraya bir açıklama talep etmek ya da ona fikrimi söylemek niyetiyle gelmişim... Ama şimdi, tek görebildiğim, kendi aptal kararlarının sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışan bu üzgün, yalnız kadındı.

"Onu karakola götürelim," dedi Stephan Tank'a. "Striker, Harley'i eve götür."

Başımı salladım. Onlarla gitmek zorunda olmadığım için mutluydum ve Blakely ile olan bu karışıklığın sonunda çözülmüş olmasına rahatlamıştım. Stephan, kulüp evinden ayrılmadan önce, gözleri hala altın rengi beneklerle dolu olarak, beni güven verici bir şekilde ensemden sıktı. Tank, Blakely'yi arkasında sürükledi. Hâlâ ağlıyordu.

Striker başını salladı. "O kızın bir gün sorun çıkaracağını biliyordum," dedi. "Hadi, seni eve götürelim."

Sessizce eve döndük, sonra Striker beni sessiz eve kadar geçirdi. Eve vardığımda kimse yoktu ve tezgahın üzerinde Hawk ve Dylan'ın Zoey ile oynamak için Hawk'ın evine gittiklerini bildiren bir not vardı.

"Ace geri dönene kadar dışarıda olacağım," dedi Striker. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Teşekkürler, Striker."

Alfa evinde tek başıma olmak garipti. Sabahın ortasında güneş büyük cam pencerelerden içeri giriyor ve durgun havada uçuşan tozu aydınlatıyordu. Sessizlik sakinleştiriciydi ama tuhaftı; Stephan'ın sesini veya Dylan'ın kahkahasını duymayı bekliyordum.

Burada beklediğimden daha çabuk bir rutine alışmıştım. Dylan'ın amcasıyla birlikte olduğunu, Striker'ın dışarıda beni koruduğunu ve Stephan'ın Blakely ile sorunu hallettiğini bildiğim için burada kendimi güvende hissediyordum. Mutfakta, bu sabah demlenmiş ve hala sıcak olan kahveden bir fincan doldurdum. Sonra dışarı çıkıp göl manzaralı terasa çıktım.

Suçluluk duygusu, Hawk'ın köpeği Zoey'nin bazen yaptığı gibi, dikkatimi çekmek için peşimden ayrılmıyordu. Kahve lezzetliydi, manzara muhteşemdi, hava mükemmeldi... Blakely karakola götürülürken ben tüm bunların tadını çıkarıyordum. Stephan'ın dediği gibi, eğer kovulursa, kalacak bir yeri olacak mıydı? Tüm hayatı Lakeview'da, klanıyla birlikteydi. Her şeyi bırakıp kasabayı terk etmeye razı olacağını sanmıyordum.

Blakely hâlâ ona takıntılıydı. Hâlâ hayatını mahvettiğim için beni suçluyordu, oysa ilk olarak benim hayatımı mahveden oydu.

Düşüncelerim döngü halindeyken kahvemi son damlasına kadar içtim. Bir fincan daha içmek için içeri girmek üzereydim ki cam kapı açıldı.

"Selam, Harley," dedi Stephan yumuşak bir sesle.

Onu görür görmez endişelerim azaldı. Rahatlamış ve huzurlu görünüyordu, kolunun altında katlanmış bir battaniye vardı. Fincanımı güverte korkuluğuna bıraktım ve onun açık, bekleyen kollarına doğru adım attım. Vücudu sıcaktı ve benimkine sıkıca sarıldı, ben de başımı göğsüne yaslayarak kalbinin yatıştırıcı ritmini dinledim.

Serbest eliyle nazikçe saçlarımı okşadı. "İyi misin? Aklında ne var?"

"Sadece Blakely'yi düşünüyordum."

"O artık bize sorun çıkarmayacak, Harley."

"O değil, şey..." Ona bakmak için biraz uzaklaştım. "Kafam çok karışık."

"Hadi yürüyüşe çıkalım," dedi.

Ben başımı salladım. Hava çok güzeldi ve temiz hava bana iyi gelecekti. Elimi tuttu ve beni güverteden su kenarındaki ormana götürdü.

"Ee, kafanı karıştıran ne?" diye sordu ve cesaret verici bir şekilde elimi bir kez sıktı.

Güneş ışığı önümüzdeki patikayı aydınlatıyordu. "Tüm bunlar hakkında içimde kötü bir his var. Blakely, onu kulüpten attığında vazgeçmedi, neden şimdi vazgeçsin ki? Onun kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı."

"Onun için üzülüyorsun," dedi Stephan yumuşak bir gülümsemeye. "Kulüpte bunu anlayabiliyordum."

"Nasıl hissetmem? Çok acınası bir haldeydi."

"Seni öldürmeye çalıştığını düşünürsek, ona acımamak benim için oldukça kolay."

"Onun dışında, durum üzücü."

Stephan güldü ve elimi tekrar sıktı. "Ne kadar empatik olduğunu unutmuşum. Dylan'ın ejderhası bu kadar hassas olmasına şaşmamalı."

Bu söz üzerine ona baktım. "Kişiliğimin onun ejderhasına etkisi olduğunu mu düşünüyorsun? Ama ben bir insanım. O ise tam olarak sana benziyor."

"Onda senden çok şey var," dedi Stephan. "Senin fark ettiğinden daha fazla."

"Sence Blakely onun peşine düşecek mi?" Bu düşünceyi dile getirmekten neredeyse çok korkuyordum.

"Hayır," dedi Stephan düşük bir sesle. "Kaybedecek daha az şeyi olduğu konusunda haklısın. Ve onun kararlarının biraz çılgınca olduğunu fark etmen akıllıca. Ben de bunu hafife almıyorum. Adamlarım onu gözetim altında tutacak. Sana ya da Dylan'a yaklaşırsa, bedelini ağır öder. Ve inan bana, o da bunun farkında."

Başımı salladım. Stephan'ın polis karakoluna giderken bunu çok net bir şekilde ifade ettiğini hayal ettim. Onun sözü beni rahatlattı, ama aynı zamanda bunun devam edeceği hissini de atamadım. Ne zaman güvende olduğumuzu düşünsem, yeni bir tehdit ortaya çıkıyordu. Stephan klanı meşrulaştırmaya çalışıyordu, ama bu mümkün müydü?

Yoksa her zaman rüzgara karşı uçacak mıydık?

"Geldik," dedi. "Burayı hatırlıyor musun?"

Küçük, yemyeşil bir açıklığa adım attık. Açıklığı çevreleyen ağaçlar yoğun ve mahremiyet hissi veriyordu, güneş ışığı kalın yeşil çimlere damlıyordu. Göl suyu, su ile çim arasındaki dar kum şeridini nazikçe okşuyordu.

"Burası bizim yerimiz," diye mırıldandım.

"Hâlâ burada. Ve hâlâ bizim. Bu yeri başka kimse bilmiyor."

"Buraya hiç kimseyi getirmedi mi?"

"Asla. O çok özeldi." Kulakları kızardı. "O sadece senin içindi."

Beni açıklığa çekti ve battaniyeyi çimlerin üzerine serdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Zamanda yolculuk mu yapmıştım? Yine yirmi yaşında, arzu ile başım dönüyor ve Stephan'a yakın olmak için çaresizce çabalıyor olabilirdim. Dizlerim titreyerek battaniyenin üzerine çöktüm. Elleri belimi buldu ve beni sırt üstü yatırdı. Üzerimde durdu, ön kolunu başımın arkasına koydu ve ela gözleri benimkilerle sabit bir şekilde buluştu. Bu kadar yakinken, her zaman orada olan altın rengi benekleri görebiliyordum — derisinin altında her zaman gürleyen ejderhasını hatırlatan benekler.

Elimi uzattım ve parmak uçlarımla elmacık kemiğini, kulağını, sonra da güçlü boynunu okşadım. "Teşekkür ederim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ne için?" "Beni koruduğun için. Bana baktığın için." "Asıl ben sana teşekkür etmeliyim."

"Ne için?" diye alaycı bir şekilde tekrarladım.

"Sana bakmama izin verdiğin için. Tek istediğim bu, tek istediğim *tek* şey."

"Bunca yıl sonra bile mi?" Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum, parmak uçlarımla boynunun sıcak tenini okşuyor, gömleğinin yakasının altına daldırıyordum.

"Ne kadar çok olduğunu sana göstereyim," dedi, sesi o kadar alçaktı ki, neredeyse mırıldanıyordu.

O eğilip beni öptü ve kollarım kendiliğinden boynuna dolandı. Stephan, sanki beni sahiplenircesine öpücüğü derinleştirdi. Kendimi bırakıp kontrolü ona teslim etmek çok kolaydı. Dudaklarına karşı iç çekerek, yumuşak dudakları ile sakalının sert dokunuşunun yarattığı çelişkiyi zevkle hissettim.

Bu sabah duş aldığımızdan beri onun ellerinin üzerimde olmasını çaresizce istiyordum ve tüm o arzu bir alev gibi geri döndü. Ellerimi gömleğinin eteğinin altına soktum ve pürüzsüz teni boyunca sırtına doğru kaydıldım. Her dokunuşumda öpücüğe homurdanıyordu. Onun bu özelliğini seviyordum — o seksi, hayvani sesleri. Sanki beni *yutmak* istiyormuş gibi hissettiriyordu.

Ve belki de öyle yapıyordu.

Battaniyenin altındaki zemin yumuşaktı, etrafımızdaki hava tatlı ve ferahdı. Kendimi yeniden genç hissettim, huzursuz, muhtaç, doyumsuz bir genç gibi. Kalçalarımı yukarı doğru salladım ve Stephan mesajı hemen anladı. Güçlü uyluğunu kasıklarına sertçe bastırdı ve içimi kaplayan arzu, zevke dönüştü. Ağzına doğru nefes nefese kaldım ve her küçük hareket, omurgamda zevk kıvılcımları patlatıyordu.

Dudakları öpüşürken bir gülümsemeye dönüştü. "Çok tatlısın." Kalçamı kavradı ve hareketleri yönlendirdi. "Hoşuna gitti mi?"

"Beni kızdırma," diye nefes nefese kaldım. "Ben... ben..."

"Neyi yapmadın?" Gömleğimi koltuk altlarımın altına kadar yukarı çekti, sonra boynum, göğüs kemiğim ve sütyenimle kaplı göğsümün kıvrımlarını öptü.

"Böyle çılgınca bir şey yapmadım," diyebilirdim. "Bir süredir."

"Bir süre ne kadar sürer?" Nefesi tenimi okşadı.

"Seninle birlikte olduğumdan beri," dedim.

Kalçamı daha sıkı kavradı. "İyi." Sesi alçak, sahiplenici bir tona büründü ve bu beni onu daha da çok istememe neden oldu.

Gömleğinin yakasını çektim. Gömleğini başının üzerinden çıkarmak için geriye doğru eğildi, sonra da bir kenara attı. Kaslı vücudunu ve muhteşem dövmelelerini hayranlıkla seyretme fırsatı bulamadan, kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indirdi.

O sıkı kotla boğuşurken ben kıkırdadım. Kotumu çıkardı ve huzursuz bir homurtuyla bir kenara attı. Parmakları uyluklarıma gömüldüğünde gözleri altın rengi parladı. Bana böyle baktığında, özellikle de ögle güneşinde, üstümüzdeki gölgelik tarafından gölgelenmişken, hala utanıyordum. Onun üzerimde yarattığı etkiyi benim de onda yarattığımı bilmek, beni baştan aşağı terletiyordu.

Elini karnımın üzerinden kaydırıp bacaklarımın arasına indirirken tekrar beni öpmek için eğildi. Tanrım, neden daha güzel bir külot giymemiştim ki?

"Mm, çoktan ıslanmışsın," diye mırıldandı.

Sırılsıklam olmuşum. Elini, sanki benim değil de onunmış gibi, amıma sıkıca sürttü. Nefesim kesildi ve bacaklarım titredi. Böyle basit bir dokunuş nasıl *bu kadar* iyi hissettirebilirdi?

"Steph, lütfen," diye fısıldadım, hayatım pahasına omuzlarına sarıldım.

"Lütfen ne?"

"Ben... bilmiyorum. Sana ihtiyacım *var*."

Ne istediğimi bilmiyordum, ama o biliyordu. Oturdu ve külotumun bel kısmını tuttu. Tek bir hızlı hareketle külotumu ikiye yırttı.

Aslında kumaş kağıtmış gibi yırttı. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmadığımı sanıyordum.

Dudaklarımı öptü, sonra çenemi, boynumu, göğüslerimin altını, karnımı... Sonra aşağı, aşağı, aşağı kaymaya devam etti, ta ki bacaklarımın arasına gelene kadar, kalçalarımı ve uyluklarımın üst kısmını ısırdı.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım, bir elimi onun kalın saçlarına doladım. Onu itmedim ya da yönlendirmedim - dürüst olmak gerekirse, buna gücümün yeteceğini sanmıyordum - sadece tutunuyordum. Kendimi topraklıyordum, böylece arzuda kaybolup bir çamur birikintisine dönüşmeyecektim.

"Bunu hayal ettim," diye homurdandı. Sıcak nefesi tenimi okşadı ve amımı arzuyla titretmeye başladı. "Sen gittiğinden beri."

Sonra dilini ıslak, hassas amımın üzerinde yavaşça gezdirdi.

Geçmişte birlikte olduğum erkekler cömert değildi. Birçok erkek, tabiri caizse, almayı severdi, ama *vermeyi* sevmezdi. Sonuç olarak, on yıl boyunca bu hissi hatırladım. Stephan'ın beni böyle yiyip bitirmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Bu anı, gerçek olanla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Beni yalarken uyluklarımı kavradı, sonra sanki hayatında tattığı en güzel şey gibi düşük bir ses çıkardı. Titreşimi içimde hissettim. İnleyerek sırtımı kavisledim ve

ağızına yaklaştırdım. Bana karşı mırıldanarak, sanki kendi zevki içinmiş gibi yalayıp emdi. Başımı geriye attım, dilinin her dokunuşu içimi ısıtırken zor nefes alıyordum.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve benimle dalga geçiyordu.

Uyluklarımı omuzlarına sardım ve parmakları derime daha sertçe bastırdı. Muhtemelen morluklar oluşacaktı. Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Beni öpmeye devam etti, merkezimi yaladı ve sonra ara verip iç uyluklarımı öpüp oradaki hassas eti ısırdı.

"Lütfen Steph, beni kızdırma."

"Alay etmiyorum," dedi, sesi kesinlikle alaycıydı. "Bu yetmez mi?"

Saçlarını çektim. "Beni boşalt, *lütfe*." Bana baktı, bakışları şehvetle kararmıştı.

Dilini bana bastırdı, ama bu sefer lazer gibi odaklanarak hassas klitorisimi buldu. Nefesimi tuttum ve istemeden bacaklarımı kafasına doladım.

Hâlâ vücudumu tanıyordu. Beni titretmenin, nefes nefese bırakmanın ve çığlık attırmanın her yolunu biliyordu. Bunca yıl geçmesine rağmen.

Dudaklarımdan dökülen seslerin selini durduramadım. Dili, mükemmel bir hız ve basınçla, kararlı ve ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Zevk, içimde bir fırtına gibi yavaşça yükseldi. Derinlerde, kalçalarımın altında, zonkluyordu ve tüm düşüncelerimi donduruyordu. Dokunuşu acımasızdı.

Sonra, fırtına bulutu patlamış gibi, orgazmım beni sardı. Zevk, o kadar güçlü dalgalar halinde üzerime çöktü ki, kapalı gözlerimin arkasında yıldızlar gördüm. Stephan'ın ağzı, ben artçı sarsıntılarla titreyene kadar üzerimde hareket etti. Yavaşça uyluklarımı bıraktı, sonra kalçalarımı, karnımı ve tekrar göğüslerimi öptü.

"Nasıl oldu?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Aman *Tanrım*," diye mırıldandım, sonra onu yukarı çekip dudaklarını yakıcı, yoğun bir öpücükle yakaladım.

Birbirimizde kendimizi kaybettik. O bana girerken ben onun öpücüklerinde boğuldum. Her seferinde ilk sefer gibi hissettim. Her seferinde eve dönmüş gibi hissettim.

Bunu nasıl bırakabilirim ki?

20

ACE

"İşte, bu üç pilot ürün: bir pale ale, bir çavdar viskisi ve bir votka." Genç adam, kulüp barının tezgahında sıralanmış şişeleri işaret ederek ellerini salladı. Her birinin üzerinde, NIGHT SHIFT DISTILLERY yazan gümüş harflerle siyah bir etiket vardı.

Akşamın erken saatleriydi. Kulüp henüz halka açık değildi ve Hawk, beni kendisiyle ve sakallı iş adamı Ryan ile buluşmaya davet etmişti. İlk başta, bu sıska, flanel giyen çocuğa neden bu kadar büyük bir yatırım çeki verdiğimizi merak etmiştim, ama şişelere bakarken, onun bir şeylerin peşinde olabileceğini düşündüm.

"Pazarları test edeceğiz, sonra ilgi ve satışlara göre ürün yelpazemizi genişleteceğiz," diye devam etti Ryan. "Tabii ki New York'tan başlayacağız. Zaten ilgilenen birkaç bar buldum."

"Neye sahip olduğunu görelim," dedi Hawk heyecanla. "Sence bu bize gerçekten heyecan verecek mi?"

"Eminim ki öyle olacak," dedi Ryan. Viski şişesinin kapağını açtı ve ikimize de birer parmak kadar kehribar rengi sıvı döktü. Barın arkasında dururken, küçük boyuna rağmen kulüp evinin sıradan bir üyesi gibi görünüyordu.

Kadehi kaldırıp bir yudum aldım. Viski içtiğimde her zaman hissettiğim şeyi hissetmeyi bekliyordum, yani hiçbir şey. Genellikle hassas damak tadımda keskin bir tadı vardı ve beni uyanık tutuyordu, ama rahatlatıcı bir sarhoşluk hissi vermiyordu.

Bu viski zengin, dumanlı bir tada ve göğsüme kadar inen sıcak bir yanma hissine sahipti. Bardağı masaya koyup Ryan'a göz kırptım.

"Hissettiniz mi?" dedi Ryan gülümseyerek.

"Vay canına." Hawk ağzı açık bir şekilde bardağa baktı. "Bu gerçekten çok iyi."

"Karıştırmak için de harika," dedi. "Viski zencefil, negroni, eski usul... Bu çavdar viskisiyle her şeyi yapabilirsin. Votka saf olarak içilmez, sana bir kokteyl hazırlayayım."

Viski, martini ve lezzetli bir pale ale'nin yarısını içtikten sonra, kafam güzel olmuştu. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım ve şimdi de sarhoş olmaya niyetim yoktu, ama uzuvlarımda hissettiğim gevşek sıcaklık, bir şey daha içerse kafamın dumanlanacağını söylüyordu.

"Bu şey gerçekten işe yarıyor," dedim. "Bunu gerçekten başardın."

Ryan gülümsedi. "Shifter metabolizmasını anladığım kadarıyla, vücudunda oldukça hızlı bir şekilde işlenecektir. Yarım saat kadar sonra ayılacaksın. Bu satışlar için iyi olacak, çünkü ejderhalar sabit bir sarhoşluk hissini korumak için bütün gece içebilecekler. Bizim için de iyi olacak, çünkü akşamdan kalma olacak kadar içmek için gerçekten çok uğraşman gerekecek."

"Sarhoşluk ve akşamdan kalma yok. Bu bir mucize." Hawk, hayranlıkla bana ve Ryan'a baktı. "Büyük *para* kazanacağız."

Ryan'ın elini sıkıca sıktım. "Aferin. Ürünü test pazarlarına sokmak için klandan ne tür bir desteğe ihtiyacın olduğunu bize bildir."

"Burada küçük bir başlangıç partisi vermeliyiz," dedi Hawk. "Klan buna *bayılacak*."

Cebimde telefonum titredi. Telefonu çıkardım ve kilit ekranına baktım. Bilinmeyen numara. Kaşlarımı çattım. Bu dünyada kişisel iletişim bilgilerime sahip çok az kişi vardı. Hawk ve Ryan'ı kickoff partisi lojistiğini tartışmak için barda bırakıp, ön verandaya çıktım.

"Alo?"

"Ace?"

"Kimsiniz?" "Ben

Levi."

Levi mi? Son sevkiyatımızda tüm o sorunlara neden olan kurt mu? Sean'ın köpeği neden beni arıyordu? "Ne istiyorsun lan?"

"Seninle konuşmam lazım, Ace," dedi. "Sean hakkında."

Levi'nin sesinde bir titreme vardı. Telefonda yalanları anlayamazdım, ama sesinde uysal ve kararsız bir şey vardı. Belki Levi bana Sean'ın planları hakkında bazı bilgiler verebilirdi.

En kötü ihtimalle, bir sokak köpeğiyle başa çıkabilirdim.

"Lola'nın yerinde buluşalım," dedim. "Ve yalnız gel."

İçeri geri girdim ve Hawk açmadan bir şişe birayı elinden aldım. "Kötü zamanlama," dedim. "Lola'nın yerine gitmeliyiz."

"Şimdi mi? Ciddi misin?" diye sordu Hawk. "Peki, sen sürüyorsun."

"Ayılman gerekiyorsa, benim için hızlı bir deney yapabilirsin," dedi Ryan utanmış bir gülümsemeye. "Dönüşüm yapıp geri dön? Bu, kafanı açar mı? Geliştirme ekibimiz için harika bir bilgi olur..."

Ryan haklı çıktı. Dışarıda hızlı bir dönüşümden sonra, tekrar tamamen ayıldım ve Hawk da sarhoş olmak yerine hafifçe kafası güzel hale geri döndü. Ryan bir not defterine hızla bir şeyler karaladı ve biz ayrılırken teşekkürlerini haykırdı.

Bir saatlik yolun ardından, benzin istasyonuna bağlı küçük bir yol kenarı lokantasına vardım. Hawk arabadan indi ve burun deliklerini genişleterek, neredeyse boş olan otoparkı gözden geçirdi.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordum.

"Sean yok," dedi. "Burada hiç ejderha yok gibi görünüyor."

"Belki Levi gerçekten dinlemiştir," dedim. "Şu işi bitirelim."

Lokantanın kapısını ittiğimde, kapının üzerindeki zil çınladı.

İçeride, tezgahta yemek yiyen birkaç uzun yol kamyon şoförü ve çatlamış vinil koltuklar dışında restoran sessizdi. Uzak köşede, sırtı duvara dayalı olarak oturan Levi, kucağında ellerini sinirli bir şekilde ovuşturuyordu.

Onun karşısındaki koltuğa oturdum ve Hawk yanıma oturdu. Levi ikimizi sırayla baktı ve alt dudağını dişleriyle ısırды. Hiçbir zaman çok korkutucu bir kurt olmamıştı ama onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Kahverengi gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanakları sanki haftalardır yemek yememiş gibi çökmüştü. Koyu renkli saçları ince bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yıpranmış deri ceketinin manşetlerinde kir vardı.

Hawk ve ben birbirimize baktık. Levi'yi bu kadar gergin yapan neydi?

"Fazla vaktim yok," dedi Levi. "Sean bu gece geri dönmesi gerekiyor."

"Nereden dönecek?" diye sordum.

Garson üç fincan kahve getirdi ve bana kaşlarını kaldırdı. Hafifçe başımı salladım ve o da başını salladı. Bizi rahat bırakırsa, işimiz bittiğinde ona bol miktarda bahşiş bırakacaktım.

"Sean bazı kötü iş kararları alıyor," dedi Levi. "Gerçekten kötü anlaşmalar yapıyor. Ve bazı korkunç insanlarla ilişki kurdu. Şu anda yaptığı şey bu; sınırın ötesinde yeni satıcılarla ilişki kurmaya çalışıyor. Michel'in bile bizi uyardığı türden insanlar."

Kahvemi yudumladım. İçine biraz viski eklesem iyi olurdu. Belki Lola's'tan bizim için bir şişe Night Shift viski ayırmasını isteyebilirdim. "Bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum."

"Beni dinlemiyor," diye devam etti Levi. "Ya da kimseyi. Kendini öldürecek."

Ne Hawk ne de ben tepki verdik, ama Hawk'ın kalp atışlarının hızlandığını duydum.

"Michel'in istediği sonucun bu olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Sen ve Sean, Lakeview'a sadece sorun çıkardınız. Özellikle sen. Son sevkiyatımızı çaldıktan sonra sana neden yardım edeyim ki?"

Levi'nin gözleri öfkeyle kısa bir süre kırmızıya döndü. Levi'nin içindeki kurtun uyanışını hisseden ejderham aniden uyanık hale geldi. "Emirleri yerine getiriyordum," diye homurdandı Levi. "*Beni* bunun için suçladı, asi olduğumu söyledi... Neden böyle bir şey yapayım ki? Sana ve Sean'a karşı gelmek bana ne fayda sağlar ki?"

"Ben de aynı soruyu sordum," dedi Hawk.

"O müdahale Sean'ın emriydi," dedi Levi. "Başımdan beri onun planıydı."

Kabinde arkama yaslandım ve Levi'ye kaşlarımı çattım. Kurt hala yüzeydeydi, uyanık ve öfkeliydi, ama ejderham onun sözlerindeki gerçeği hissedebiliyordu. Yalan söylemiyordu. İyi bir köpek gibi efendisine itaat etmişti.

Hawk bana baktı ve ben onaylayarak hafifçe başımı salladım.

"O zaman neden bana aksini söyledi?" diye sordum. "Amacı neydi?"

"Mesele de bu," dedi Levi. "Hiçbir fikrim yok. Dengesiz, öfkeli ve huzursuz. O müdahale için bana saldırdı ve bunun *onun* emri olduğunu söylediğimde, sanki onun yerini almaya çalışıyormuşum gibi davrandı! Bir şeyleri unutuyor. Zamanını kaybediyor." Levi yüzünü buruşturdu. "Ejderhası sürekli kızgın. Onunla başa çıkmak imkansız."

Levi yalan söylemiyordu. Utanmış ve öfkeliydi, ama doğruyu söylüyordu. "Kahretsin." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Durum ne kadar kötü? Gerçekten?"

Levi sessizleşti. Gözleri, şimdi normal çamurlu kahverengi rengine dönmüş, huzursuzca yana kaydı.

"Ne oldu?" Hawk ısrar etti. "Neler oluyor?"

"Klanı gitti," dedi Levi. "Taştılar. Kasabayı terk ettiler."

Ejderham hayal kırıklığı ve tehlikeli bir şekilde üzüntüye yakın bir duygu ile homurdandı. Sean'ın neden olduğu tüm sorunlara rağmen, o hala benim kardeşimdi. İkizim. Ve onun tamamen yalnız, klanı olmadan kaldığı düşüncesi ciğerlerimi yakıyordu.

"Davranışları onlara fazla geldi," diye devam etti Levi. "Lakeview'i ele geçirmeye takıntılıydı, ama ne zaman bir şey denese, engelleniyordu. Sahip olduğu birkaç ejderha, dışlanmış olmaktan bıkmıştı."

"Yani şimdi daha da öfkeli," dedim.

Levi başını salladı. "Kuzeydeki adamlarla işbirliği yaparsa, senin klanını ele geçirme şansı daha yüksek olacağını düşünüyor."

Hawk ve ben birbirimize baktık. Kuzeydeki adamlarla uğraşılmamalıydı. Kanada klanı, ben genç bir ejderhayken ve Sean ilk dönüşüm belirtilerini göstermeye başladığında, Lakeview'un topraklarını ele geçirmeye çalışmıştı. Babam onları geri püskürtmeyi başarmıştı, ama bu kolay olmamıştı. Alfa olduğumda, başka bir toprak anlaşmazlığına hazır olmam gerektiğini biliyordum.

"Onlar ona yardım etmeyecek," diye mırıldandı Hawk. "Hatta onu kullanıyorlar."

Levi onaylayarak başını salladı. Elbette, keskin kurt kulakları her kelimeyi yakalamıştı. "Sean'ın liderlik yapması gerektiğini sanmıyorum. Ben

İki yalnız insan olarak birbirimize destek olurduk,
ama... "Ejderhalar kurtlar gibi uyum
sağlayamazlar," dedim. "Görünüşe göre öyle,"
dedi Levi.

"Bu konuda ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Hawk. "Neden bizi
çağırdın
bizi aradın?"

Levi cevap veremeden ben cevap verdim. "Çünkü Sean'ın bir klanı
ihtiyacı var.

Bir klan olmadan gerçeklikle bağını kaybediyor."

Levi başını salladı. "Ona ulaşamıyorum. Ve denemekten bıktım."

Sean benim gibi bir alfa ejderhaydı, ama artık klanın alfa ejderhası
değildi. Kemiklerine işlemiş bir liderlik içgüdüğü vardı, ama bunu
yöneltecek bir yeri yoktu. Koruyacak bir klanı yoktu. Amacı olmayan bir
alfa ejderhaydı. Amaçsızdı. Ve bu amaçsızlık onu bir hastalık gibi
kemiriyordu.

Babam bize klanın bizi akıl sağlığımızı koruduğunu öğretmişti. Beni
klan alfa olarak seçtiğinde bunu Sean'a özellikle açıkça belirtmişti. Liderlik
Sean'ın görevi olmasa da, Lakeview klanının bir parçası olması
gerekliyordu.

Egosunun onu uzaklaştırmasına izin vermişti ve şimdi hepimiz bunun
bedelini ödüyorduk.

"Bunu ben hallederim, Levi," dedim. "Bu ejderhaların meselesi.
Aradığın için teşekkürler."

Levi rahatlamış bir şekilde omuzlarını indirdi. "İyi."

"Kasabada kalacak mısın?" diye sordu Hawk.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Levi, köpekler gibi kafası
karışmış bir ifadeyle burnunu kırıştırdı.

"Yeterince güvenliyse, gitmelisin," dedim. "Sean hakkında biraz
daha bilgiye ihtiyacım olabilir. Her şey yoluna girince sana koruma
sağlayabiliriz."

"O kadar uzun süre dayanabilirsem," diye mırıldandı Levi.

"Eğer kaçarsan, seni takip edebilir," dedi Hawk.

"Ben de bundan korkuyorum." Levi sinirli bir şekilde lokantanın
etrafına bakındı. "Bunu göz önünde bulundurarak, kimse görmeden
buradan gidiyorum."

Başımı salladım. Levi, kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış
bir şekilde Lola's'tan dışarı koştu. Hawk, kabinin diğer tarafındaki
koltuğuna oturdu.

"Durum daha da kötüleşmeden bu işi halletmeliyiz," dedim. "Sean'ı
eve getirmeliyiz."

Hawk başını salladı ve dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Sean'ı klanın bir üyesi olarak mı yoksa tabutta mı eve getireceğimizi bilmiyordum. İkincisi giderek daha olası görünüyordu.

Garsona her zamanki bahşişini bıraktım, sonra Lakeview'e doğru yola çıktım. Hawk'ı evine bıraktım ve Mia ve Bella'ya merhaba demek için beni içeri davet ettiğinde, elimi sallayarak reddettim. Ejderham, eşimizin yanına gitmek için sabırsızlanıyordu. Yakında tüm aileyi görecektim.

Lola'nın evindeki konuşmanın etkisiyle hâlâ moralim bozuktu. Sean'ın kanıyla ödeyeceğimi Michel'e söylemek kolaydı, çünkü onu sadece bir tehdit olarak görüyordum. Şimdi ise, onun yalnızlığının zihninde büyük hasara yol açtığını bildiğim için, duygularım çok daha karmaşıktı.

Hava kararmıştı ve evin pencereleri sıcak, altın rengi bir ışıkla parlıyordu. Karanlık, boş bir eve tek başıma döndüğüm zamankinden çok daha fazla eve dönmüş gibi hissettim.

"Zıpla! Zıpla! O tarafa... Hayır... Ahh, yine öldük!"

Dylan'ın sesi ön kapıdan duyuluyordu. Onun kahkahası yüzüme bir gülümseme getirdi. Elimde değildi. Onun mutlu olduğuna dair kanıtları duymayı seviyordum.

İçeride, Dylan ve Tank'ın oğlu Peter oturma odasındaydılar, her ikisi de sanal gerçeklik gözlüğü takmış ve kumandaları havada sallıyorlardı. Oynadıkları oyun hakkında bağırarak birbirlerine ve kanepeye çarpıp duruyorlardı. Sehpanın neden kenara itildiğini anladım. Tank ve Striker arka terastaydılar, sandalyeleri yan yana çekmiş sohbet ediyorlardı. Oturma odası taze pişmiş ekmek ve cızırdayan biftekler gibi lezzetli kokuyordu. Göğsüm ısındı ve ejderham mutluluktan mırıldandı.

VR macerasını bozmamak için dikkatli adımlarla mutfağa girdim. Harley'nin dikkati ocakta toplanmıştı. Kulaklarında kulaklıklar vardı ve dökme demir tavada tavuk göğsü çevirirken kendi kendine şarkı söylüyordu. Yuvarlak yanakları sıcaktan kızarmıştı ve birkaç saç teli topuzundan kayarak yüzünü çerçeveliyordu. Beline bağladığı önlük onu daha da kıvrımlı gösteriyordu.

"Programı bölüyor muyum?" diye sordum mutfağa girerken.

Şaşkınlıkla sıçradı ve kulaklıklarından birini çıkardı. Yüzü daha da kızardı. "Girdiğini duymadım!" "Ne dinliyorsun?" diye sordum.

"Sadece sanal gerçekliğin kaosunu bastırmak için," dedi gülerek.

Kulaklığı elinden aldım ve kendi kulağıma taktım. Whitney Houston'ın sesi, biriyle dans etmekle ilgili hit şarkısını yüksek sesle söylemeye başladı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?" diye sordu Harley. "Harika bir şarkı. Ve harika bir albüm."

"Ben bir şey demedim." Kollarımı onun dar, çok çekici beline doladım ve onu mutfağın ortasına çektim. O da kollarını boynuma doladı ve biz baloda dans eden iki genç gibi müziğin ritmine göre sallandık. "*Beni seven biriyle dans etmek istiyorum,*" diye Harley müziğe eşlik etti.

Hayat böyle olmalıydı. Çocuğum oturma odasında gülüyor, korumalarım evi gözetliyor, eşim kollarımda, ben onu mutfakta döndürürken gülümsüyor ve gülüyordu.

Keşke her zaman bu kadar kolay olabilseydi.

"Bugün ne oldu?" diye sordu Harley. "Öğleden sonra işler biraz ters gitmiş gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Stresli olduğunda bu küçük kırıksıklık oluşuyor." Elini uzattı ve başparmağıyla kaşlarımın arasını düzeltti. Nazik dokunuşu, vücudumu saran gerginliği giderdi. Gülümsedi. "İşte. Böyle daha iyi."

Eğildim ve dudaklarını öptüm. O da içini çekip kollarıyla bana sarıldı. Onun içinde kaybolmak istedim. Günün stresini ve endişesini, tehditleri, yaraları, geçmişi unutmak istedim. Sadece burada, bu anda, Harley'nin vücudu bana yaslanmış, kulaklarımda müzik, oturma odasında Dylan'ın kahkahalarıyla olmak istedim.

Bir an için, bizi ayırmaya çalışan engelleri unutmak ve kaderimdeki eşimin yanında olmak istedim.

"Haydi ama! İğrenç!"

Harley uzaklaştı, dudakları çoktan bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Neyin iğrenç, evlat?" diye sordu, ama mavi gözleri hala benimkilere kilitliydi.

Harley'e bakarken, ejderham Dylan'ın tepkisini araştırıyordu. Beni annesiyle birlikte görünce kızmış mıydı? Koruyucu mu davranıyordu?

"Sizler!" dedi Dylan. O ve Peter, VR gözlükleri boyunlarında sallanarak oturma odasının ortasında duruyorlardı. Dylan abartılı bir öğürme sesi çıkardı. Peter, arkadaşıyla gülmekle ev sahiplerine karşı nazik olmak arasında kalmış gibiydi, çünkü Tank gelmeden önce ona bu konuda kesinlikle baskı yapmıştı. "Ugh, ailem çok *iğrenç* davranıyor, özür dilerim Peter."

Dylan'dan hissettiğim tek şey hafif bir utançtı. Sanki biz normal, utanç verici ebeveynlermişiz gibi. Rahatladım ve biraz da memnun oldum. Bu, ikisini de biraz daha kızdırmak istememe neden oldu.

"Doğru," dedim gülerek. "Tamamen iğrenç davranıyoruz."

"Baba, durumu daha da kötüleştiriyorsun!"

"Siz ikiniz masayı hazırlayın, biz de yemeğe hazırlanalım." Harley benden uzaklaştı ve ocağı kapattı. "Striker ve Tank'ı da buraya getirelim."

"Onlara da yemek mi vereceksin?" diye sordum.

"Tabii ki." Bana deliymişim gibi baktı. "Senin adamlarını aç bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Kulüp evinde yemek yiyebilirler," dedim. "Sen onların aşçısı değilsin."

Göğsümü okşadı. "Biliyorum. Öyle yapmak istedim. Ayrıca, senin kredi kartınla çok fazla market alışverişi yapılıyor." Bu beni tekrar güldürdü ve mavi gözleri parladı. "Gülümsediğinde, somurturken olduğundan çok daha yakışıklısın."

"Senin için iyi haber," dedim. "Sen etrafımdayken çok daha sık gülüyorum."

Harley bana göz kırptı, sonra büyük tavuk göğsü tabağını aldı ve yarısı hazırlanmış masaya doğru yürüdü. Onun iki çocuğu idare edişini izledim ve ejderham yine memnuniyetle mırıldandı

Sean konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Yardım edilemeyecek kadar çok ileri gitmiş olabilirdi. Ama o benim kardeşimdi ve kurtarılabiliriyorsa, en azından *denemek* onun için bir borçtu.

Şu anda ise evimin sıcaklığında keyifle güneşlenmekten mutluydum. Sean bana ne yaparsa yapsın, Harley yanımda olduğu sürece başa çıkabilirdim.

HARLEY

Stephan'ın yumuşak, koyu renkli çarşaflarında uzanmış olarak uyandım ve ev son derece sessizdi. Yana dönerek, yatağın onun tarafındaki çukuru elimle düzelttim. Yastık onun kokusunu taşıyordu — odunsu vücut şampuanı ve terinin misk kokusu. Tanıdık kokular karnımın altında bir sıcaklık hissi uyandırdı, ama yatağın onun tarafı soğuktu. Saat oldukça erkendi, ama o bir süredir uyanık gibi görünüyordu.

Bu garipti. Tekrar denemeye karar verdiğimizden beri, Stephan bana çok yakın davranıyordu. Her sabah, kolları belimde ve burnu başımın tepesine bastırılmış halde uyanıyordum. Buna çok çabuk alışmıştım.

Yataktan kalkıp aşağı indim, sinirlerimin kaşınmasını bastırmaya çalışarak. Son zamanlarda olan biten her şeyden dolayı, yalnız uyanmaktan hoşlanmıyordum. "Steph? Dylan?"

İkisi de cevap vermedi. Telefonumu kontrol ettim, mesaj yoktu. Aniden, boş ev çok daha ürkütücü gelmeye başladı. Kalbim biraz hızlandı. Stephan'ın numarasını aramaya başladım, sonra kahve makinesi kahve hazır olduğunu belirten sesini çıkardı.

Makineye, Stephan'ın kalın el yazısıyla yazılmış bir not yapıştırılmıştı. *Dyl erken uyandı. Ejderhalarla bağ kurmak için dışarı çıktı. Yakında döner. S.*

Panik, içimde yükseldiği kadar hızlı bir şekilde dağıldı. Rahat bir nefes alıp notu başparmağımla düzelttim. Dylan'ı neyin uyandırdığını merak ettim. Son zamanlarda huzursuz ve gergindi, vardiya öncesi ağrılarından daha çok şikayet ediyordu. Belki Stephan'ın ejderhası bunu hissetmişti ve beni uyandırmadan gizlice dışarı çıkmışlardı.

Artık nerede olduklarını bildiğim için şikayet etmiyordum. Sessiz ev birdenbire tekrar güvenli ve rahat hale gelmişti, ben de

dizüstü bilgisayarımı aldım ve taze bir fincan kahveyle kanepeye kıvrıldım.

E-postalarımı tek tek tıkladım. Bankada pek bir hareket yoktu ve acil işlerimin çoğu Suri'nin nezaketi sayesinde diğer çalışanlara yönlendirilmişti. Birkaç acil soruyu yanıtladım. Sonra, en üstte bir tanesi dikkatimi çekti; Cassidy'den gelmişti.

*KONU: İş e-postalarına bakmayı bırak ve kişisel e-postalarını aç
METİN: hemen!*

Gülerek talimatı yerine getirdim. Kişisel e-postam, pazarlama e-postaları ve süresi dolmuş kuponlarla doluydu. Kimse benimle buradan iletişim kurmazdı; haber almak istediğim kişiler bana mesaj atardı. Ama en üstte Cassidy'nin mesajı vardı.

Bunu sana mesajla gönderip seni hazırlıksız yakalamak istemedim. E-posta gönderirsem, iş moduna geçtiğinde ulaşır diye düşündüm. Bunu gördüm ve sana göndereyim dedim. Sebebi yok ;)

Mesajın altında bir iş ilan sitesine bağlantı vardı.

Merakla tıkladım.

Bu sıradan bir iş ilan sitesi değildi. Lakeview Devlet Okulları Sisteminin iş ilanları sitesiydi. Cassidy bana üçüncü sınıf öğretmenliği için açık bir pozisyonun linkini göndermişti.

Hemen telefonumu aldım ve onu aradım. Cassidy ilk çalınıştta cevap verdi. "Selam kızım! Ne haber? Spin dersine giriyorum, yaklaşık dört dakikam var."

"Bana gönderdiğin iş ne?" diye sordum.

"Sonunda gördün!" diye gülerek cevap verdi. "Tanrıya şükür. Demek ki orada çok fazla çalışmıyormuşsun."

"Cass..."

"Sadece gördüğüm bir şey," dedi. "Bu senin her zaman yapmak istediğin şeydi, değil mi? Üniversiteden ilkokul öğretmenliği diplomasıyla mezun olup muhasebeci olmak istemediğini biliyorum."

"Öğretmen maaşıyla tek başına bir çocuğu büyütmek pek kolay değil," dedim.

"Artık bekar bir anne olmayabilirsin, değil mi?"

Kalbim patlayacak gibi hissettim. "O kadar ciddi bir şey değil, Cass."

"Tamam, tamam, özür dilerim, susacağım. Sadece gördüm ve seni düşündüm." "Lakeview'in iş ilanını nasıl *gördün*?"

"Tamam, ben aradım."

Güldüm. "Sen çok komiksin."

"Ne?! Kendi tatillerim için orada kalacak bir yerim olsaydı ne kadar harika olurdu diye düşünüyordum. Tamamen bencilce bir girişimdi."

"Teşekkürler, Cass. Ben... Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama düşüneceğim."

"Güzel! Beni ara, bu derste bir saatlik cehennemi yaşayacağım. Hoşça kal!"

Telefonumu bir kenara koyup başvuru formuna baktım. Maaş, bankada kazandığımdan çok daha düşüktü. Ama Lakeview'da tam zamanlı çalışırsam, Atlanta'daki evi satabilirdim... Stephan'ın evinde bizim için zaten yer vardı... Stephan'ın işleri ve benim öğretmenlik gelirim, ev, garaj, kulüp evi ile küçük bir aile olabilirdik... Dylan'ın etrafında Peter gibi diğer ejderhalar ve kuzeni Bella da olurdu... Ve ben de ofisimde huysuz müşterilerle hesap tabloları üzerinde çalışmak yerine, sevdiğim şeyi yaparak günlerimi geçirebilirdim: çocuklara öğretmek.

Güzel bir düşünceydi.

Ama Blakely'nin arabamı yoldan çıkardığını düşündüm. Stephan'ın ikiz kardeşi. Stephan'ı tekrar hapse atmak isteyen Lakeview polis şefi.

Hala tamamen yasal olmayan iş girişimleri.

İç geçirdim ve iş ilanını kapattım, sonra mutfağa gidip kendime bir fincan kahve daha doldurdum. Biraz krema ekledim ve kaşığımı karıştırarak renklerin spiral şeklinde karışmasını izledim.

Her şeyi bırakıp buraya taşınamazdım. Kaybedecek çok şeyim vardı. Dylan'a bunu yapamazdım, *kendime* de yapamazdım.

Ama lanet olsun, bir parçam bu riski almak istiyordu. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı ve kahvenin fincanın kenarından dökülmesini zar zor engelledim.

"Üzgünüm," dedi Striker gülerek. "Seni korkutmak istemedim." Elinde market poşetleriyle yüklüydü, ben de aceleyle yanına gidip birkaçını elinden aldım.

"Bunlar ne?"

"Teslimat," dedi Striker. "Kulüp evi aylık büyük siparişini aldı ve bu da alfa evinin siparişinin bir parçası."

Çantalara göz attım. Sanki süper mega bir Costco siparişi gibiydi, kiler malzemeleriyle doluydu: konserve fasulye ve sebzeler, kağıt ürünler ve kuru gıda maddeleri. "Sığınak mı hazırlıyorsunuz?"

Striker güldü. "Hayır, işler ve yakın çevremiz için tüm bu malzemeleri bir arada sipariş etmek daha ucuz. Uzun vadede hepimizin paradan tasarruf etmesini sağlıyor."

"Vay canına. Sizlerin gerçekten iyi bir sisteminiz var."

"Klan olmanın bir parçası," dedi Striker. Konserve kutularını kilerdeki raflara yerleştirirken bana yan gözle baktı. "Bu sabah ne yapıyorsun?"

Merak etmeden merak etmek. Açıkçası, bunu takdir ettim. Ben de bir çantayı boşaltırken omuz silktim. "İş e-postalarımı kontrol ediyorum."

"İş mi?" diye sordu Striker. "Atlanta'daki işin mi?" Başımı salladım.

"Uzaktan çalışılan bir iş mi?"

"Hayır, müşterilerimle yüz yüze görüşmem gerekiyor," dedim. "Sonbaharda tekrar başlayacak."

"Yani, yaz sonunda gerçekten gidiyorsun," dedi Striker düşünceli bir şekilde. "Huh."

"Tabii ki." Striker'a, birkaç dakika önce tam tersini düşündüğümü kesinlikle söylemeyecektim. Bu gerçekçi olmayan bir hayaldi ve Stephan'la geçirdiğim birkaç güzel hafta yüzünden tüm hayatımı toplayıp buraya taşınabileceğimi düşünmek aptalcaydı. "İşim, evim, Dylan'ın okulu, arkadaşları, her şeyim orada. Atlanta'da köklerimiz var."

"Mm," dedi Striker başını sallayarak. "Ace'in bundan hoşlanmayacağını söyleyeyim."

"O zaten biliyor," dedim. "Geri dönmek her zaman planımızdı."

"O mantıken biliyor olabilir, ama ejderhası biliyor mu, şüpheliyim," dedi Striker. "Sen onun kaderindeki eşisin. Bir insanın bunu anlaması zor. Ama duygular... farklıdır. Ejderhası, geri döneceğini bilse bile, sen tekrar gittiğinde acı çekecek. Onun duyguları derindir, kemiklerine kadar işler. Bu, geçip gidecek bir şey değildir."

"Benim de duygularım var," dedim. "Benim için de kolay değil."

"Ben öyle demedim," dedi Striker. "Yani... Bence Ace'in senin kalbini kırma ihtimali, senin onun kalbini kırma ihtimalinden daha yüksek."

Dilimi şaklattım. Striker bizim ilişkimiz hakkında ne biliyordu ki? On yıl boyunca bekar bir anne olarak yaşadıklarım hakkında ne biliyordu ki? "Bence bu çok abartılı bir yorum."

"İkiniz de çok şey yaşadınız," dedi Striker nazikçe. "Hepsi bu. İkinizin de incinmesini istemiyorum."

Sinirim yatıştı. "Ben de istemiyorum. Özellikle Dylan'ın incinmesini. Bu, her şeyi daha da zorlaştırıyor."

"Bu sabah ikisi çok eğleniyor gibi görünüyor," dedi Striker rahat bir gülümsemeye. "Buraya gelmeden önce onları açıklıkta gördüm."

"Steph, 'ejderha bağı kuruyorlar' dedi."

"Bir sürü duman halkası gördüm," dedi Striker. "İkisi için de iyi bir şey. Dylan'ın dönüşümü, ne zaman olursa olsun, biraz daha kolay geçmesini sağlar."

"Umarım yakında olur," dedim. "Beklemek beni öldürüyor."

"Şu anda sinir bozucu görünüyor, ama iyi bir anı olacak," dedi Striker. "Dylan'ın babasıyla birlikte olması iyi. Ne olursa olsun, bunu sonsuza kadar hatırlayacak."

Aniden gözlerim yaşlarla doldu. "Dylan mı, Steph mi?"

Striker güldü. "İkisi de." Son market poşetini boşaltıp kapıya yöneldi. "Onlar işlerini bitirirken sen de sessizliğin tadını çıkar."

Başımı salladım, sonra lavaboya gidip yıkanması gerekmeyen bulaşıkları yıkadım, daha çok Striker'ın önünde gözyaşlarına boğulma riskini almamak için. Kapıyı arkasında kapattı ve ben yine sessiz evde yalnız kaldım.

Kafamı boşaltmak için uzun bir duş aldım, rahat kıyafetlerimi giydim, sonra başka bir kahve ve kahvaltı için tostla birlikte kanepeye oturdum. Dylan ve Stephan'ın ne zaman geri döneceklerini bilmiyordum

döneceklerini bilmiyordum, bu yüzden sessizliği fırsat bilip işlerimi halletmeye karar verdim. Zaten Striker ile yaptığım konuşmayı kafamda tekrar tekrar düşünmektense bu daha iyiydi.

Öğlen vakti arka kapı açıldı ve Stephan ile Dylan içeriye daldılar. Yemek masasında oturduğum yerden başımı kaldırıp baktım. Stephan beyaz bir tişört ve kot pantolon giymişti ve cildini ince bir ter tabakası kaplıyordu. Tişört, göğüs kasları ve karın kaslarının altındaki kaslı göğsüne yapışmıştı ve ince kumaşın içinden dövmelerinin silik hatlarını görebiliyordum. Yutkundum. Stephan boğazını temizlediğinde, ona baktığımı fark ettim.

Gözlerim onun gözlerine kaydı. Gözleri altın rengi beneklerle doluydu ve kahkahalarla parılıyordu.

"Merhaba Dylan," dedim. "Bugün ne öğrendin?"

"Çok şey!" Dylan'ın yanakları parlak pembeydi ve aniden dışarı koşmadan önce güneş kremi sürmeyi hatırlamış olmasını umdum. "Şunu izle." Geçirdi ve ağzından bir duman bulutu çıktı ve kirlilere doğru süzüldü. Bu onu kahkahalara boğdu.

Ben de gülerek burnumdan soludum. "Görüyorum ki ona sadece en önemli şeyleri öğretiyorsun, Steph."

"Tabii ki," dedi. "Dürüst *olmak* gerekirse, ateşini kontrol edebilmek gerçekten çok önemli. Kızgın olduğunda etrafı yakmasını istemeyiz."

"Gerçekten ateş püskürtebilecek miyim?" Dylan gözlerini kocaman açarak sordu.

"Belki," dedi Stephan. "Önce seni tamamen dönüştürelim."

"Bu harika olur." Dylan, enerjisini kontrol edemiyormuş gibi bir ayağından diğerine atladı. Ağzının köşelerinden daha fazla duman çıktı.

"Lütfen dumanı dışarıda tutalım," dedim gülümseyerek. "Mutfak alarmini çalıştırmak istemeyiz."

"Ama pratik yapmam lazım anne."

Stephan sırtıttı. "Duş almaya ihtiyacın olduğu kadar değil," dedi. "Bütün evi kokutmadan önce git yıkan."

Dylan güldü. "Harika kokuyorum. Ejderha gibi kokuyorum!" Ama Stephan ona anlamlı bir bakış attığında, merdivenleri koşarak odasına çıktı.

odasına koştu.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve masadan kalktım. Stephan gülümseyerek bana yaklaştı, belimden tuttu ve kendine çekti. "Biliyorsun, havalandırma fanını açarsa, muhtemelen duşa duman üfleyebilir."

"Lütfen ona bunu söyleme," dedim. "Ejderha işlerinin sadece dışarıda kalmasını istiyorum."

"Haklısın." Stephan gülümsedi. Belime sarılan elleri sıkılaştı. Ona daha da yaklaştım. Ter ve güneş ışığı gibi, bir erkek gibi güzel kokuyordu. Kendisi gibi... Dünyada en sevdiğim koku. Kollarımı boynuna doladım ve onu öpmek için kendime doğru çektim. Ağzı, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, ağzıma yavaşça yaklaştı. Böyle anlarda, gerçekten de öyleymiş gibi hissediyordum.

O uzaklaştı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim çarpıntıya başladı.

Ona kendimi kaptırmak istedim. Sadece ikimizin olduğı, yarattığımız dünyanın dışındaki her şeyi unutmak istedim. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. "Öğle yemeğini hazırlayayım," dedim. "Acıkmış olmalısın."

Uzaklaşmak için hareket ettim, ama o beni sıkıca tuttu. Alnında yine o belirsiz kırışıklık oluştu ve elini uzattı, nasırlı avucuyla çenemi kavradı. "Her şey yolunda mı?"

Lanet olsun, o keskin ejderha duyularına. Ne kadar saklamak istesem de, aklımda bir şey olduğunda her zaman anlardı. Bu, onunla konuşabileceğim bir şey değildi — henüz değil, şimdi değil. Kafam hala bu konuda çok karışıkken ve Cassidy'nin bana gönderdiği iş ilanını hala düşünürken olmazdı. "Her şey yolunda," dedim. "İşle ilgili bazı şeyler vardı. Bu sonbaharda halletmem gereken bir sürü iş var."

"Bu sonbahar," dedi Stephan.

"Atlanta'ya döndüğümde," dedim.

O içini çekti ve ellerini belimden çekti. "Doğru. Atlanta'ya döndüğünde."

Mutfağı geçtim ve buzdolabını açtım. "Bu arada, sen dışarıdayken Striker bir sürü market alışverişi bıraktı. O siparişten öğle yemeğı için istediğın bir şey varsa."

"İşini uzaktan yapamaz mısınız?" diye sordu. "Buradan yapabilir misin?"

Ben gülerek, "O kadar basit değil." dedim. Sonra hızlıca tavuk salatası yapmak için kalan tavuk göğsü ve sebzeleri çıkarmaya başladım.

"Harley..."

"Dylan'ın hayatını altüst etmeyeceğim," dedim sessizce. "Şu anda değil. Zamana ihtiyacım var."

Stephan'ın dudakları sert bir çizgiye dönüştü. Tezgaha yaslanarak tavuk, havuç ve bademleri doğradığımı izledi. Sonra uzun bir süre sonra içini çekti. "Anlıyorum. Gerçekten."

"Tamam," dedim sessizce. "İyi."

Stephan yaklaştı. Arkamda durdu ve vücudunun ısısı beni sardı. Elim şef bıçağımın sapında titredi. Elleriyle kalçalarımı okşadı, sonra yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Nefes aldı, sonra cildime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ben de temizlenmeye gidiyorum," diye mırıldandı. "Öğleden sonra garaja gitmem lazım."

Başımı salladım. "Öğle yemeğini yanına alayım mı?"

"Şehirde bir şeyler alırım." Boynuma bir öpücük daha kondurdu, sonra uzaklaştı.

Bunu konuşmamız gerekiyordu. Stephan'ın yüzünde hâlâ o üzgün ifade vardı. Ama bana gülümsedi, sonra yukarı çıktı.

Kısa süre sonra Dylan aşağı indi, temizlenmiş ve biraz sakinleşmişti ama sadece biraz. Onu tezgahın üzerine atlamasına izin verdim ve o, topukları dolaplara çarparak otururken, Stephan'dan öğrendiği duman numaralarını anlattı. O iki tavuk salatalı sandviçi yiyip bitirirken, ben kendiminkinin yarısını bitirdim.

Stephan aşağı indiğinde, garajda çalışmak için giyinmişti, dar siyah bir gömlek ve koyu renk kot pantolon giymişti. Sarı saçları geriye taranmıştı. Şık görünüyordu. Düzenli. Bir saat önce içeri giren terli, güneşten yanmış adamla seksi bir tezat oluşturuyordu.

Kaşları hala çatılmıştı, ama gitmeden önce alnımı öptü.

Ön kapı tıklayarak kapandı. Dylan tabağını lavaboya koydu, sonra göğsünü ovuşturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

ifadesi Stephan'inkine o kadar benziyordu ki, neredeyse gülecektim.

"Babam iyi mi?" diye sordu Dylan.

Kaşlarımı çattım. "Neden? Ejderhan bir şey mi hissetti?"

"Bilmiyorum," dedi Dylan. "Sadece garip geliyor."

Dylan'ı kucakladım. "Her şey yolunda, evlat. Sadece yetişkinlerin meseleleri."

Stephan'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi değiştirebilmeyi dilerdim. Ama o benim kollarına atlamamı mı bekliyordu? Her şeyi bırakmamı mı? Hayatımı tamamen değiştirmemi mi? Böyle bir şeyi düşünmeden yapamazdım. O ve ejderhası için acı verici olsa da bunu anlaması gerekiyordu.

"İğrenç," diye mırıldandı Dylan. Bir solucan gibi kollarımdan kurtuldu. Onun tiksiniş ifadesine güldüm, ama eğlencem içimdeki küçük suçluluk duygusunu silemedi. Önce Stephan'dan gerçek duygularımı saklamıştım, şimdi de Dylan'a aynısını yapıyordum.

Bu yazın zorlu geçeceğini biliyordum, ama beklediğimden çok daha karmaşık olduğu ortaya çıkıyordu.

"Baban işiyle meşgul olduğuna göre, neden eğlenceli bir şeyler yapmıyoruz?" diye sordum.

"Sen de işinle meşgul değil misin?"

"Artık değil," dedim. "En sevdiğim çocuğumla eğlenceli bir şeyler yapabileceğim zaman değil."

"Ben senin tek çocuğumum."

İkimiz de gülmeye başladık ve kalbimdeki yük biraz hafifledi. "Dışarısı çok güzel," dedim. "Gidip dondurma alalım."

İkimiz de Stephan'ın garajından çıkardığı, bakımlı ve şık sedan arabaya bindik. Lakeview'e doğru sürerken, bu kasabada neredeyse hiç zaman geçirmemiş olduğumuzu fark ettim. Tüm zamanımızı klanın evlerinde geçirmiş, sadece işlerimizi halletmek için kasabaya gitmiştik. Buraya geldiğimiz ilk gece pizzacıya gittiğimizden beri şehir merkezine bile dönmemiştik. Şirin şehir merkezindeki caddede yürüyerek, her zamankinden daha kalabalık olan yerel dondurma dükkânına gittik. Sırada bekleyerek süslü dondurmalarımızı aldık — ben limonlu, Dylan ise çift çikolatalı brownie parçacıklı ve şekerlemeli — sonra dükkânın arkasından küçük bir parkın önündeki dar tuğla yolu boyunca yürüdük.

"Hey, Harley!" tanıdık bir ses seslendi. Kafamı kaldırıp baktığımda Mia'yı oyun parkının yanında gördüm. Bella ayaklarının etrafında emekleyerek, salıncaklara çok ciddi ve dikkatli bir şekilde bakıyordu.

"Mia teyze!" Dylan ona el salladı.

"Görünüşe göre aynı fikri düşünmüşüz," dedi Mia yaklaşırken. Dylan'ın saçlarını okşadı. "Dondurma nasıl?"

"Çok güzel," dedi. "Bella çift çikolatalı brownie-crunch'ı sever mi?"

"Bilmiyorum, neden gidip ona sormuyorsun?" dedi Mia gülümseyerek. "Büyük kuzeninin yediğini kesinlikle denemek isteyecektir."

"Bella!" Dylan Bella'nın yanına koştu ve çimlere oturdu. Bella onu görünce sevinçle çığlık attı ve iki eliyle ona uzandı. Dylan, Bella'nın tatması için biraz dondurma aldı. Dondurma diline değdiği anda Bella'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Gülümsedim ve yakındaki park bankına oturdum. Mia yanıma oturdu ve mutlu bir iç çekişle ayaklarını uzattı. "Burada sana rastlamak ne güzel bir tesadüf. Bella Dylan'ı gördüğünde hep çok heyecanlanır."

Kalbimde hafif bir hüznün hissederek mırıldandım. Bu da Lakeview'da geride bırakmamız gereken bir başka şeydi.

Mia kaşlarını kaldırdı. "İyi misin, Harley? Bir şey mi var? mısın?"

Bu klandaki herkes neden bu kadar algısı güçlüydü?

Bu kadar çok insanın benim iyiliğimi önemseydiğini hiç... Belki de hiç yaşamamıştım. Bu konuyu fazla düşünmemeye çalıştım.

Mia'yı kolayca başından savabilirdim. İşle meşgul olduğumu, Dylan'ın yaklaşan vardiyasından dolayı stresli olduğumu ya da sadece yorgun olduğumu söyleyebilirdim. Mia, bahanelerime inanmasa bile ısrar etmezdi.

Dylan ve Bella dondurmalarını bitirdikten sonra, Dylan Bella'yı salıncaklara götürdü ve Mia'ya onay için baktı. Mia ona başparmağını kaldırdı ve Dylan Bella'yı bebek salıncağına oturtup, salıncağın aralıklarından küçük bacaklarını geçirmelerine yardım etti.

Şu anda neler yaşadığımı bilen biri varsa, o da Mia'ydı. "En iyi arkadaşım bugün bana bir iş ilanı gönderdi," dedim.

"Öyle mi? Ne tür bir iş?"

"Üçüncü sınıf öğretmeni," dedim. "Burada, Lakeview'da." "Öğretmenlik diploman olduğunu bilmiyordum."

İç geçirdim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Uzun zamandır öğretmenlik yapmıyorum. Atlanta'da daha iyi maaşlı bir işe ihtiyacım vardı."

"Bu iş hakkında pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Zor bir iş," diye itiraf ettim. "Bir yanım başvurmak istiyor. Lakeview'da bir iş bulmak. Her şeyi riske atmak. Dylan için daha kolay olabilir, değil mi?"

Mia dudaklarını sıktı.

"Ama o kadar hızlı hareket edemeyeceğimi biliyorum. Ters gidebilecek çok şey var. Stephan bana işlerin henüz tam olarak yasal olmadığını söyledi, bu da onun tekrar hapse girebileceği riski olduğu anlamına geliyor. Dylan'a bunu yapamazdım - hayatını altüst edip her şeyini elinden almak gibi bir şey olurdu."

Bunu kendime yapamazdım. Bunu söylemedim, ama Mia'nın dudaklarının köşelerinin aşağı doğru kıvrılmasından, ana fikri anladığımı biliyordum.

"O yüzden planıma sadık kalacağım ve yaz sonunda Atlanta'ya geri döneceğim. Bu daha mantıklı. Dylan okulunu değiştirmek zorunda kalmayacak ve ben de yeni bir iş aramak zorunda kalmayacağım. Yazları buraya geleceğiz, ama şimdilik aramızda biraz mesafe olması gerektiğini düşünüyorum."

Dylan onu salıncakta nazıkçe ittiğinde Bella sevinçle çılgılık attı.

"Bence bu çok akıllıca," dedi Mia.

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. On yıl sonra Ace ile yeniden bir araya geldin, kızım. Yavaş ol."

Burnumdan bir kahkaha attım. "Görünüşe göre çocuklar benim gitmemi hiç istemiyorlar. Sonbaharda Atlanta'ya döneceğimi her söylediğimde, hepsi somurtmaya başlıyor."

"Hiç şaşırmadım," dedi Mia gülümseyerek. "Ejderhalar nüansları anlamalarıyla bilinmezler."

"Ejderhalar mı, yoksa erkekler mi?"

Bu, Mia'yı gerçekten güldürdü. Omuzlarımda ne kadar gerginlik olduğunu fark etmemiştim, ama şimdi rahatladığımda fark ettim.

"Bunun doğru bir fikir olduğunu düşündüğüne sevindim," diye devam ettim. "Dramatik davrandığımdan endişeleniyordum. Ya da... iyi bir fırsatı kaçırmaktan korkuyordum."

bir şeyi kaçırmaktan korkuyordum."

"Ace on yıl bekledi," dedi Mia. "Birkaç aylığına hayatına dönmen onun bağlılığını değiştirmeyecek. Aksine, klan işlerini daha hızlı düzene sokması için onu teşvik edecektir. Bundan hepimiz faydalanacağız."

"Bundan çok eminsin gibi konuşuyorsun," dedim.

"Bu konuda biraz tecrübem var." "Ne demek istiyorsun?"

Mia, Bella ve Dylan'a bakmaya devam etti. "Hamileliğimin üçüncü ayında Hawk'ı terk ettim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu asla tahmin edemezdim. İlişkileri çok tatlı ve güçlü görünüyordu. On yıl önce çok kavga ettiklerini hayal meyal hatırlıyordum, ama şimdi çok mutluydular. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Bella tam olarak planlanmış bir bebek değildi. Testin pozitif çıktığını gördüğümde, Hawk ile olan her şey daha... gerçekçi hale geldi. Çıkarken, Hawk'ın kötü çocuk yaşam tarzına ilgi duyuyordum, anlarsın ya?"

Gülümsedim. "Evet, biliyorum."

"Ama sonra gelecekte bir çocuğum olacaktı. Ve seksi, gizemli kötü çocuk yerine, çocuğumun refahını tehlikeye atacak bir adam gördüm. Bebeğimin, kanunla başı belaya girebilecek ya da daha kötüsü olabilecek bir babayla büyümesini isteyip istemediğimi bilmiyordum." Mia, bu düşünce onu çok üzdüyü gibi kaşlarını çatı.

"Ne değişti?" diye sordum. "Geri dönmeye seni ne ikna etti?"

Bu, onun kaşlarını çatmasını yumuşak bir gülümsemeye dönüştürdü. "Hawk bana bunun değerinde olduğunu kanıtladı. İlk başta ona inanmadım ve beni ikna etmesi zaman aldı. Ama o kararlıydı. Bana iyi bir baba olacağını ve ne olursa olsun Bella'yı her zaman öncelikli tutacağını kanıtladı. O sadece laf kalabalığı yaparken buna inanmak benim için zordu, ama bana karşı sabırlı davrandı. Sözlerini eyleme geçirdi."

"Üçünüz mutlu bir aile gibi görünüyorsunuz."

"Her şey güllük gülistanlık değil," diye itiraf etti Mia. "Ama bizim için iyi oldu. Aramızda gerçek bir güven oluşturdu. Ve iletişim kurma konusunda çok daha iyi hale geldik."

İç geçirdim. "Gerçekten bu kadar kolay mı?"

"Kolay değil," dedi Mia. "Ama Ace seni seviyorsa, nedenini anlayacaktır. Seni aceleyle getirmeyecektir."

Umarım haklıdır.

Güneş batmaya başladığında Mia, Bella'nın yatma vaktinin yaklaştığını söyledi. Bella esnedi ve kollarını annesine uzattı. Dylan çoktan aç olduğunu söylüyordu. O çocuk, küçük bir orduyu besleyecek kadar yemek yiyebilirdi.

Eve vardık. Stephan garajdan dönerken pizza almıştı, Dylan çok sevindi. Bir tanesinin yarısını mideye indirdi, geri kalanını odasına götürüp video oyunu oynarken yedi.

Stephan ve ben kalan pizzayı kaldırdık. Dylan'ın oyunundan gelen boğuk sesler ve kulaklığına attığı çığlıklar dışında ev sessizdi. Aramızda garip, kaynayan bir gerginlik vardı ve bu hoşuma gitmiyordu. Şimdiye kadar kurduğumuz kolay iletişimden çok farklıydı.

Bu yüzden yavaş ilerlemek istemiştim. Her şey kolay olamazdı, değil mi?

"Harley..." Stephan, ben "Biz..." derken aynı anda söze başladı.

Alt dudağımı ısırarak gülümsememi sakladım. Stephan da bana tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Önce sen."

"Konuşabilir miyiz diye sormak istedim."

"Bence yapmalıyız," dedi sıcak bir sesle.

Bir fincan çay yaptım, sonra Stephan'ı takip ederek cam kapılardan çıkıp arka güverteye çıktım. Ay neredeyse dolunaydı ve gölün durgun yüzeyine yumuşak bir ışık saçacak kadar parlaktı. Gece havası serindi ve hafif bir duman kokusu vardı. Bir yerlerde, birisi kamp ateşi yakmıştı. Ya da bir ejderha biraz fazla eğleniyordu. Kupayı iki elimle kavradım ve sıcaklığın avuçlarıma sızmasına izin verdim.

Stephan, terasın korkuluğunda yanımda duruyordu. Yüzü yarı gölgede kalmış, ay ışığında daha da yakışıklı görünüyordu. Alnındaki endişeli kırıışıklık geri gelmişti. Ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım.

"Burada kalmamı istediğini biliyorum," dedim.

O da başını salladı. "Evet, istiyorum."

"Bir parçam da bunu istiyor. Yaz sonunda ayrılmanın benim için kolay olmayacağını biliyorum. Dylan için de öyle. Muhtemelen ağlayacak ve sonra ağlamıyormuş gibi davranacaktır."

Stephan güldü. "Ben de onun yaşındayken aynı şeyi yapardım."

"Bunu bu kadar hızlı yapamam," dedim. "Yavaş ilerleyeceğimizi söylemiştik ve her ne kadar..." Doğru kelimeyi ararken sözüm kesildi.

"İnanılmaz mı?" Stephan başımın tepesine burnunu sürttü ve "Mükemmel? Harika?"

Küçük bir kahkaha attım. "Evet. Öyle olsa bile. Her şeyi bırakıp buraya taşınamam. Ya sana bir şey olursa? Sean'la ya da polisle? Ya *bana* bir şey olursa?"

Eli belime kaydı ve sıktı. "Sana hiçbir şey olmaz, Harley."

"Blakely beni yoldan çıkardı, Steph."

Onun öfkesini adeta hissedebiliyordum. "Ve böyle bir şey bir daha olmayacak."

"Biliyorum, biliyorum." Dönüp onu sakinleştirmek için ağzının köşesine kısa bir öpücük kondurdum. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Lakeview'da işlerin sakinleşmesi lazım. Dylan'la ilk vardiyasını tamamladıktan sonra ne istediğini konuşmam lazım. Bir daha incinmeyeceğimi bilmem lazım."

Stephan'ın gözlerinde o tanıdık altın rengi parıltılar belirdi. Gözleri altın rengi parıldadığında, onun bakışlarının benim üzerimde olması her zaman başımı döndürüyordu. Sadece onun arzusunu hissetmiyordum, ejderhasınıninkini de hissediyordum.

"Kalmanı istediğimi biliyorsun," dedi. "Ne zaman Lakeview'a gelmek istersen, sen ve Dylan'ın burada her zaman bir yeri olacak. Sadece yazları olmak zorunda değil. Ne zaman istersen. Ne kadar kalmak istersen. Her zaman hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

"Birlikte bir geleceğimiz olduğuna inanmanın zor olduğunu biliyorum." Sanki bu sözler ona acı veriyormuş gibi çenesindeki bir kas seğirdi. "Sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim, Harley. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

İçimde bir rahatlama hissettim. Mia'yla hissettiğimden daha fazlasıydı. Uzun bir günün ardından sıcak bir banyoya girmiş gibiydim. Bekleyeceğini söylemesini duymaya ihtiyacım vardı. Kalbimde bilsem de, bunu onun *ağzından* duymaya ihtiyacım vardı.

"Anlayışın için teşekkürler." Kollarımı boynuna doladım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Seni tekrar bulmak bu kadar uzun sürmemeliydi." Eğildi, yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı ve nefes aldı, sonra dudaklarını tenime değdirdi. "Seni seviyorum, Harley. Sana bunu kanıtlayacağım. Ve senin ve Dylan'ın burada bir yeriniz olduğunu kanıtlayacağım. Ne kadar sürerse sürsün."

Onu daha sıkı sarıldım, vücutlarımızı birbirine yapıştırdım. Onun düşük ses tonu içimi kaplarken kalbim hızla atıyordu.

Ben de aynı şeyi söyleyemedim. Onu seviyordum. Onu ilk gördüğüm andan beri, on yıl önce, klanı için büyük hayalleri olan asi bir çocukken sevmiştim. Ama bunu söylemek, tutabileceğimden emin olmadığım bir söz vermek gibi geliyordu.

Stephan, gözlerime tekrar bakabilmek için biraz geri çekildi. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı, sanki düşüncelerim yüksek sesle yayınlanıyormuş gibi. Onunla birlikteyken, bazen öyle olduğunu düşünürdüm. Alnını alnıma değdirdi. "Her şey yoluna girecek, Harley. Hiçbir şey için endişelenmiyorum."

Onu öptüm. Onun haklı olduğuna inanmak için can atıyordum.

22

ACE

"Bununla bir sorunun olmadığına emin misin?" diye sordum Harley'e.

Beni neredeyse ayaklarımın üstünden düşürecek bir gülümseme attı. Sabahları her zaman çok güzel görünürdü, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, kıvrımlı bacakları küçük uyku şortu dışında çıplaktı. Özellikle sabahları, benim eski tişörtlerimden birini giyip uyuduğu zamanları seviyordum. Kaderimdeki eşimin eski bir Cole's Garage tişörtü giydiğini görünce ejderham gururlandı.

"Son iki günde bana bunu üç kez sordun," dedi. "Benim için sorun yok. Dylan için iyi olacak."

Dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler. Herkes bu gece için heyecanlı."

O gülümsedi, ama ben onun hafif gerginliğini de hissedebiliyordum. Bunun büyük bir adım olduğunu biliyordum — ve birkaç gece önce güvertede konuşmamış olsaydık Harley'nin muhtemelen atmayacağı bir adımdı. Bu anlaşma aramızda bir zeytin dalı gibi hissettiriyordu. Benimle bir hayat kurmaya hazırdı, ama bir anda değil.

Küçük adımlar atıyorduk. Ama bu daha çok bir inanç sıçraması gibiydi.

Bu gece Dylan tüm klanla tanışacaktı. Ya da en azından çoğuyla. İç çemberi, yani kulüp üyelerini tanmıştı, ama şimdi klanın geniş üyeleri kulüp evine büyük bir barbekü partisi ve yeni alfa liderlerinin tanıtımı için davet edilmişti.

Etrafta birçok şekil değiştiren olurdu. Dylan'ın ilk şekil değiştirmeden önce klanın şekil değiştirenlerinin çoğuyla tanışması iyi olurdu. Ejderhasının ailesini tanımasını istedim ve bunun şekil değiştirmeyi teşvik edeceğini umdum. Daha sık birlikte dışarı çıkıyor, dişler, kuyruk ve pençelerle daha fazla pratik yapıyorduk, ama ejderhası henüz tam olarak kendini göstermiyordu.

Ejderha formumda zaman geçirip Dylan'ın üzerime tırmanmasına izin verip onu kısa uçuşlara çıkarsam bile, ejderhası ortaya çıkmayı reddediyordu. Dylan için acı verici olmaya başlamıştı ve ben bu sürecin biraz hızlanmasını teşvik etmek istedim.

Bu gece iyi olurdu. Yemek, eğlence ve aile. Hatta klanın genç üyelerinden birkaçı canlı müzik çalmak için hazırdu. O gün yapmam gereken hiçbir iş yoktu. Tek yapmam gereken, içeceklerin, yiyeceklerin ve bu gece için gereken her şeyin hazır olduğundan emin olmaktı.

Her şey mükemmel olmalıydı. Sadece Dylan için değil, Harley için de. Çünkü bir gün onun da klanın bir parçası olmasını umuyordum.

"İşe erken başlayacağım," dedi.

"Ben burayı temizleyeceğim," dedim.

"Sen git." Gülümsedi. "Teşekkürler, bebeğim."

Bu sevgi sözcüğü omurgamdan aşağı bir dokunuş gibi aktı ve ejderhamı mırıldanmaya başladı. Harley'nin gözleri parladı. Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onun dudaklarını hızlı ve ateşli bir öpücükle yakaladım.

"İğrenç!" Dylan merdivenlerden inerken bağırdı. "Siz ikiniz hep benim önümde bunu yapıyorsunuz. Kesin şunu."

Harley güldü. "Sana da günaydın." Bana göz kırptı, sonra kahvesini ve dizüstü bilgisayarını alıp sabah güneşinde çalışmak için terasa çıktı.

"Kahvaltıda ne var?" diye sordu Dylan. Saçları dağınıktı ama gözleri parlak ve uyanıktı. Ejderham Dylan'ın ejderhasını hissedebiliyordu, tamamen uyanık ve yüzeye yakın.

"Yumurta? Tost? Sosis?" Buzdolabına baktım. "Artık pizza?"

"Pizza!" diye bağırdı Dylan.

"Elbette, efendim," dedim gülerek.

Pizzayı fırında ısıtmak için fırın tepsisine koyarken telefonum çalmaya başladı. Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. "Alo?"

"Ace, bir sorunumuz var." Striker'ın sesi alçak ve öfkeliydi.

Mideme bir ağırlık çöktü. Tabii ki Dylan'ın klana tanıtıldığı gün bir saçmalık çıkacaktı. "Ne oldu?"

"Sınırdayım. Burada iki ölü ejderha var." Midem daha da düğümlendi. "Bizimkiler mi?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla klansızlar. Bana saldırdılar."

"Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattım. Fırını kapattım ve soğuk pizzayı ocakta bıraktım. Dylan bana göz kırptı. "Gidiyor musun?"

"Evet." Onu başımdan tutup kaldırdım ve Dylan, parmak eklemlerimi kafasının tepesine sürtünce kahkaha attı. "Soğuk pizzayla idare edersin."

"Tamam, tamam! Ahhh, dur!" Dylan çılgınca güldü.

Onu büyük bir gülümsemeye bıraktım. Göründüğüm kadar mutlu değildim, ama Dylan'ın endişelenmesini istemedim. Klanla tanışmak konusunda zaten yeterince gergindi. "Sadece kısa bir işim var. Akşamdan önce döneceğim, böylece partiye hazırlanabiliriz, tamam mı?"

"Tamam." Dylan biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ve bir dilim pizza aldı. "Ama çok uzun sürmesin."

"Uzun sürmez." Güverteye çıktım. Harley'nin bakışları yukarı kaydı ve yüzümdeki bir şey onun ifadesini bozdu.

"Çıkmam gerek, ama birkaç saat sonra döneceğim," dedim.

O içini çekti. "İş mi?"

"Evet," dedim. Ayrıntıları sormadı, ben de açıklamadım. Bu tam da onun benim bırakmamı istediği türden bir işti.

Şu anda, durum daha da kötüleşmeden halletmem gereken bir iş vardı. Ona durumun daha da kötüye gitmeyeceğini, klanın içki fabrikasını tamamen yasal hale getireceğini söylemek isterdim, ama önce her şeyin açık ve kesinleşmesini istiyordum. Tutamayacağım daha fazla söz vermek istemiyordum.

Eğildim ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım. Orada tatlı bir koku vardı, cildinin doğal kokusu ve dün geceki duştan kalan sabun kokusu. Bu koku en kötü sinirlerimi yatıştırdı, ama aynı zamanda ayrılmak istememe neden oldu.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Sesi yumuşak ve boyun eğiciydi. "Olacağım," diye söz verdim.

Tek söyleyebileceğim buydu. Tek vaat edebileceğim şey buydu.

Evimin önünden bisikletime atladım ve sınır yakınında işlettiğimiz depoya doğru yola çıktım. Burası daha çok bir nakliye durağı gibiydi. Michel, sınır kontrol görevlilerimiz sayesinde mallar sınırı geçtikten sonra burayı geçici depo olarak kullanıyordu.

Depo küçük ve harap bir yerdi, eski bir hurdaliğın arkasına sıkışmış durumdaydı. Tozlu çakıl yoldan geçip paslanmış arabaların yanından geçerek depoya vardım.

Striker, sade siyah sedanının yanında duruyordu. Harley'e verdiğim arabadan çok da farklı görünmüyordu, ama bunun V12 motorlu ve manuel şanzımanlı olduğunu biliyordum. Striker kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Deri ceketinde kir vardı ve havadaki kan kokusu burnumu tırmaladı.

"Ne oldu lan?" diye sordum motosikletimden inerken. "Bu oldu."

Striker sedanın bagajını açtı. İçinde, iki kanlı ceset siyah bir brandaya sarılmıştı. Ejderhalar bana tanıdık gelmiyordu. Sıska ve solgun tenliydi ve ikisi de Sean gibi kokuyordu.

"Dün gece nöbet sırasında mı?"

"Bu sabah," dedi Striker. "Dün gece nöbet tutuyordum, sevkiyat gelmeden önce deponun temiz olduğundan emin olmak için."

"Anladım." Genelde depoya ejderhalar göndermezdik, ama Sean ve Levi'nin yarattığı karışıklık yüzünden, işleri daha yakından takip etmeye karar vermiştim. Görünüşe göre, bu doğru bir karardı.

"Michel'in adamları bu sabah kamyonu getirdi. Herhangi bir sorun yoktu. Her şeyi boşaltıp kamyon gittikten sonra kokuyu aldım."

Başımı salladım. Striker, keskin eski asker sezgilerinin yanı sıra, tüm infazcılarım arasında en iyi sezgilere sahipti. Ondan bir şey saklamak imkansızdı.

"İlk başta polis olduğunu sandım," dedi. "Ama polis böyle bir operasyon yapmaz. Kokuyu ormandan geldiğini fark ettim."

"Ormandan mı?"

"Mülkün arka tarafında." Striker, dikenli tel ile kaplı yüksek çiti işaret etti. "O tarafa gidip kontrol ettim ve bu ikisi bana pusu kurdu. Yakalanacaklarını beklemiyorlardı gibi görünüyordu. Kavga etmeye hazırlıklı değillerdi. Onları oldukça kolay hallettim."

Mezarların üzerindeki brandayı kaldırdım. Her iki ejderhanın da göğsünde derin ve uzun yaralar vardı. Striker pençeleriyle bu kadar iyi olduğu için silaha ihtiyacı yoktu. Çürümüş et kokusu burnuma çarptı. Yüzümü buruşturup cesetleri tekrar brandayla örttüm.

"Sence ne planlıyorlardı?" diye sordum. "Başka bir hırsızlık mı?"

"Hayır. Buraya bak." Striker beni arka çitlere götürdü. Tel makasıyla kesilmişti ve ejderhaların birkaç paslı, eski arabanın arkasına sığabilecek kadar büyük bir boşluk açılmıştı. Araçlardan birinin arka koltuğunda, davetsiz misafirler yarım düzine benzin bidonu saklamışlardı.

Elimi alnıma götürdüm. "Tanrım."

"Evet. Malları çalmak umurlarında değildi. Onları yok etmek istiyorlardı. Ve muhtemelen bu arada depomuzun tamamını da."

"Sean onları buraya teslimatın tamamlanmasını beklemeleri için gönderdi, sonra da tüm yeri ateşe vereceklerdi. Bu da muhtemelen polisi de işin içine katardı."

"Ve dolayısıyla klanımızı da," dedi Striker. "Bu mülkte klan isimleri var."

"Bunu değiştirmeliyiz," diye mırıldandım. "Bir kabuk LLC üzerinden yapalım." Silah kaçakçılığı dünyasında keşfettiğim pek çok küçük boşluk vardı. Küçük hatalar yakalanmanın yoluydu. Harley ve Dylan hayatımda olduğu için, yakalanmanın bedeli birdenbire çok daha yüksek hale gelmişti.

"Sıradaki hamlemiz ne, Ace?" diye sordu Striker.

"Cesetleri hallet," dedim. "Standart prosedür. Sean'ı ben hallederim."

"Ne yapmayı planlıyorsun? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Yine alnımı ovuşturdum. "Hayır. Bir şeyler bulurum."

"Umarım bu geceden önce olmaz."

Striker'a gülümsedim. Normalde stoik olan yüzünde bir heyecan belirtisi vardı. Klanın tüm üyeleri, sadece ben değil, Dylan'ın resmi tanıtımı için heyecanlıydı. "Kesinlikle bu geceden önce olmaz. Şimdilik bunu bizim ve infazcılar arasında tutalım."

"Anlaşıldı," dedi Striker. Arabaya geri döndük. Bagaja baktı ve derin bir nefes aldı. "Bugünü böyle geçirmeyi planlamamıştım."

Omzuna hafifçe vurdum. "Umarım bu sonuncusu olur."

Striker arabasına bindi ve daha sonra kulüp evinde buluşmak için sert bir söz vererek uzaklaştı. Depoya girdim. Küçük bir alandı ve çoğunlukla hurdalık için parça depolamak için kullanılıyordu. Tahta kasalar her zamanki yerlerine, duvara yaslanmış olarak duruyordu. Bir levye aldım ve birinin kapağını açtım.

Tüm mallar yerinde görünüyordu. Tabancalar ve yarı otomatik silahlar köpük dolgunun içine yerleştirilmişti. Emin olmak için diğer iki sandığı da kontrol ettim ve hepsi dokunulmamış görünüyordu.

Yani Sean ve adamları bu siparişi yol boyunca karıştırmamışlardı. Sadece yok etmek istemişlerdi. Normalde siparişi depoda bekletirdim, ama şimdi birkaç adamı buraya çağırıp malları bugün garaja taşımaları gerekecekti.

Telefonumu çıkardım ve maalesef tanıdık bir numarayı çevirdim. Dört kez çaldıktan sonra bağlantı kuruldu.

"Senin küçük oyununda iki ejderha öldü," dedim.

"Ödediğin bedeli aldın, sanırım," dedi Sean gülerek. "Yani, benim için onlarla ilgilendin mi?"

Kanım dondu. Ölen iki ejderha Sean'ın klan üyeleri değildi, bu işi yapmak için kiralanmış yalnız ejderhalardı. Ama en azından insan gücünü kaybettiği için pişman olacağını düşünmüştüm. Oysa onların ölümü onu eğlendirmiş gibiydi. Sanki bu, olabilecek en iyi sonuçmuş gibi.

Bu artık benim kardeşim değildi. Sean farklı birine dönüşmüştü. Zalim ve sadist birine.

"Kazanma şansın olmayan bir kavga istiyorsun," diye hırıldadım.

"Bu kadar kendini beğenmiş olma," diye Sean sertçe karşılık verdi. Ejderham, sesindeki öfkeyi hissetti ve sanki Sean tam burada, ona akıl verebileceğimiz bir yerdeymiş gibi yükseldi. "Bu sadece küçük bir ön izlemeydi. Senin için planladığım tek şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, sen tam bir aptalsın."

Levi'nin söylediđi Őeyi dűŐűndűm; Sean'ın zamanını ve anılarını kaybettiđini. "Bence senin hiđbir planın yok. Bence sen, oyun parkındaki bir zorba gibi, umutsuzca peŐimden koŐuyorsun."

Diđer hatta uzun bir sessizlik oldu. Sean sonunda konuŐtuđuunda, sesi alđaktı. "Bu anı hatırlamanı istiyorum. Lakeview'i ele geđirdiđimde, sen sırt űstű yatarken, kan kaybederken, *gerđek* alfa'ya bakarken, bunu hatırlamanı istiyorum."

Onun yalan sűylemediđini anlamak iđin ejderha duyularına ihtiyađım yoktu. O, bunun bizim geleceđimiz olduđuuna gerđekten inanıyordu. "Sen hayal gűrűyorsun."

"Gűreceksin, Ace." Hat kesildi.

űfke iğimi yaktı ve boğazım ilk dumanla birlikte ağrımaya baŐladı. Telefonu kulağımdan ęekip, kırılacağı kadar sıkıca sıktım.

Bugűn Dylan'ın gűnűydű. Sean'ın ęılgın tehditlerinin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Bisikletime atladım ve eve dođru hızla yola ęıktım. Dađlara giden dar iki Őeritli otoyolları takip ederek uzun ve dolambađlı bir yol izledim. Keskin virajlar ve dik dűnűŐler neredeyse uđuyormuŐum gibi hissettirdi.

Eve vardıđımda, ruh halim biraz dűzelmiŐti. űđle vaktiydi ve evin kapısını ađar ađmaz, iŐtahım bir ęekię gibi űzerime ęűktű.

"Her Şey yolunda mı?" diye sordu Harley içeri girerken. Başımı salladım. "Halloldu."

Yűzűnde hafif bir kaŐ ęatma belirdi, ama hemen kayboldu. Dar kot pantolon ve kűçük belini ve gűğűslerinin kıvrımlarını ortaya ęıkaran beyaz bir tiŐűrt giymiŐti ve űđle yemeđi iđin sandvię hazırlamakla meŐguldű. Ama onu mutfakta gűrmek, bende farklı bir ađlık uyandırdı.

Ancak kađmak iđin zaman yoktu. Dylan dıŐarıda koŐuŐturuyor, rűzgara bir frizbi atıyor ve rűzgarla geri gelen frizbiyi yakalıyordu.

Harley bakıŐlarımı takip ederek pencerelere dođru dűndű. "Huzursuz. Bu gece iđin gergin."

"űyle olmasa endiŐelenirdim," dedim gűlűmseyerek. "Bir sűrű yeni yűz var."

"Sence buna hazır mı?"

"Hazır. O güçlüdür." Ona doğru adım attım ve kollarımı beline doladım. "Annesinden almış."

Öfkem hala içimde kaynıyordu, ama Harley kollarımda olduğu için onu bir kenara itmek daha kolaydı. Sean'la ben ilgilenirdim. Dylan'ın bu gününü hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyecektim.

Güverte kapıları açıldı. Dylan'ın anne babasının iğrenç olduğunu haykırmaya başlayacağını bekliyordum, ama alışılmadık bir şekilde sessizdi. Dylan gözleri yere bakarak mutfağa girerken ben de dikleştim.

"İyi misin, Dyl?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Geldiğinde motosikletinin sesini duydum."

"Ejderhaların iyi işitme yeteneği vardır."

Harley güldü. "O şeyin geldiğini duymak için süper işitme yeteneğine gerek yok."

Gülümsedim ve ona hafifçe dürttüm. "Haklısın. Aklında ne var, evlat?"

Gergin misin?"

Başını salladı.

Onun göz hizasına çöktüm. "Neden gerginsin?" "Ya... Baba, ya beni sevmezlerse?"

Harley durakladı. Arkasını dönüp tezgaha yaslandı, endişeli bir ifadeyle bizi izledi.

Dylan kollarını kendine doladı. Baraj yıkıldığına göre, tüm endişeleri dökülmeye başladı. "Henüz dönüşmedim bile. Ya ejderham çok küçükse? Ya da çok çirkinse? Ya da bu yaz hiç dönüşmezsem? Eve döndüğümüzde ne olacak? Herkes bana kızacak mı? Ya da beni tamamen unuturlarsa? Ya alfa olmak için yeterince iyi değilsem?"

"Dylan. Hey." Omuzlarını tutup sıktım. "Bana bak bana."

Gözleri yaşlarla parlıyordu ve altın rengi benekler . Dönüşümüne o kadar yakındı ki, o altın rengi parıltılar hiç kaybolmayacak gibiydi, ama şimdi, bu kadar heyecanlanmışken, daha da belirgin hale gelmişti.

"Bunu yapmak istiyor musun?" diye sordum. "Klanla tanışmak zorunda değilsin. Kahretsin, yani, alfa olmak zorunda değilsin."

Teknik olarak ilk reddetme hakkına sahipsin."

Burnunu çekip ovuşturdu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hayır dersen, babam alfa olmak için başka birini seçecek demek," dedi Harley nazikçe.

"Herkesle tanışmak istiyorum," dedi Dylan. "Senin gibi olmak istiyorum, baba. Bir gün alfa olmak istiyorum."

Ejderham gururla mırıldandı. "Bu büyük bir değişiklik, Dylan. Gergin olman normal. Herkes seninle tanışmaktan çok mutlu olacak. Bunu büyük bir parti gibi düşün. Büyüdükçe, herkes sana yardım etmek için yanında olacak. Bu klan böyle işliyor. Biz büyük bir takımız. Büyük bir aileyiz."

Dylan başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Ama... Evde okula gittiğimde burada olmayacağım."

"Sorun *değil*," dedim, ejderham bana bunun *hiç de sorun olmadığını* söyleyerek öfkelense de. Onu görmezden geldim. Harley'nin zamana ihtiyacı vardı, Dylan'ın da öyle. "Çocuk olman önemli. Sen bir alfa olmaktan önce benim oğlumsun. Ve ben seninle gurur duyuyorum *çünkü* sen benim oğlumsun."

Dylan tekrar başını salladı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Bir kez daha başını salladı. Ejderham mırıldandı. Dylan yalan söylemiyordu ve gerginliği biraz azalmıştı. Kulüp evine varana kadar biraz endişeli olacağını biliyordum, ama bu beklenen bir şeydi.

Harley mutfak havlusuyla gözünün köşesini sildi, sonra boğazını temizledi. "Gitmeye hazırlanmadan önce bir şeyler yemeniz gerekiyor," dedi. "İkiniz de."

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Bu gece kulüpte bir sürü yemek olacak."

"Evet, ikinizin ne kadar yiyebildiğini gördüm. Al, bir sandviç ye. Ya da iki. Ya da üç."

"Baba?"

"Evet?" Arkanı döndüm ve Dylan bana çarptı. Bu, onun en sevdiği sarılma şekliydi, ama ben hala buna alışamamıştım.

"Benim babam olduğun için mutluyum." Dylan'ın sesi gömleğime çarparak boğuk çıkıyordu.

Ben de ona sarıldım. İçimde gurur, mutluluk, onur gibi duygular kabardı. Çok güçlü bir duygu dalgasıydı ve ben hala *bu* kadar yoğun *duygular* hissetmeye alışık değildim. Sadece Dylan beni bu kadar yoğun hissettirebilirdi. Dylan... ve Harley. "Oğlum olduğun için mutluyum," dedim ve ona sarıldım.

Harley'e uzandım. Elimi tuttu ve ben de onun elini sıktım. Şimdi gözyaşlarımı tutmak benim sıramdı.

"Hadi, siz ikiniz," dedi Harley sıcak bir sesle. "Yiyelim."

Sandviçlerimizi yedikten sonra Dylan, tişörtünü çıkarmak için yukarı koştu ve kot pantolonuna yakışan, yakalı, düğmeli güzel bir gömlek giydi. Harley'e bunun gerekli olmadığını söyledim ama o ısrar etti. "Bu önemli," dedi Dylan'ı yukarı gönderirken. "Biz de saygılı giyinmeliyiz."

Dylan merdivenlerden yukarı çıkarken, onu kollarıma aldım. "Bu, bu gece elbise giyeceğin anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi. "İster misin?" "Belki. Eğer istersen."

Göğsümü okşadı. "Bakalım."

Dylan hafif buruşuk gömleğiyle aceleyle aşağı indi. "Şimdi ne var?" diye sordu.

"Şimdi bunu giyme zamanı," dedim. "Sana biraz büyük gelecek."

Kanepede bıraktığım bir giysi çantasını aldım. Dolabımın en arkasında duruyordu. Alfa olarak tanıtıldığımdan beri onu kullanmamıştım ve bir parçam bir daha asla giyilmeyeceğini düşünmüştü.

Koruyucu giysi çantasının fermuarını açtım ve içindeki cüppeyi çıkardım.

"Vay canına," dedi Dylan. "Sihirbaz mı olacağım?"

"Öyle görünüyor, değil mi?" Cüppe kalın, koyu yeşil renkte, sağlam pamuktan yapılmış ve narin altın ipliklerle işlenmişti. Ben giymiştim, babam giymişti, ondan önce de onun babası giymişti. Şimdi oğlum da giyecekti.

Cüppeyi ters çevirdim. Arkasında klan arması işlenmişti. Boyunları birbirine dolanmış iki ejderha ve etraflarını çevreleyen bir dağ silsilesi vardı.

"Bu cüppe Lakeview'un bir sonraki alfa'sı için," dedim. "zel bir cüppe."

Dylan yutkundu. Kollarını uzattı ve ben ona giymesine yardım ettim. Yetişkin bir ejderha için yapılmıştı, bu yüzden kollar elleri kaplayacak kadar uzundu ve cppenin etekleri ayaklarının etrafında toplanıyordu. Güçlü bir alfa ejderhadan çok, giyinip süslenen bir ocuk gibi görünüyordu, ama sorun değildi. O sadece bir çocuktu. Cüppe şu anda ona biraz büyük gelse de, büyüdükçe ona tam olarak uyacağını öğrenecekti.

"ok yakışmış Dylan," dedi Harley, sesi biraz titriyordu. "ok yakışıklı ve yetişkin görünüyorsun."

"Anne, dur!"

"Senin dedesinin evinde koşuşturan tombul bir bebek olduğunu hatırlıyorum." Harley Dylan'ı kucaklayıp sıkıca sarıldı. "Artık çok bydn."

"Anne!" Dylan annesine karşı direndi. "Kes şunu! Artık alfa ben olmalıyım!"

Harley ve ben gülmeye başladık. Dylan'ı bıraktı ve o da gülmeye başladı.

"Tamam, Harley, orada buluşmamızda bir sakınca yok, değil mi?"

Kafasını salladı. "Zaten giyinmem lazım. Siz ikiniz acele etmeyin."

"Tamam, evlat," dedim Dylan'a. "Gidelim."

HARLEY

"Bu gerçekten çok havalı olacak," diye fısıldadı Mia. "Bu kadar gergin görünme."

"Gergin değilim," dedim gergin bir şekilde. Sarı sundressimin eteğini düzelttim. Lakeview klan kulübünün arkasındaki devasa arka bahçede, klanın diğer tüm üyeleriyle birlikte duruyordum. Yüzden fazla ejderha toplanmıştı: erkekler, kadınlar, çocuklar, yaşlılar. Herkes benim alıştığımdan biraz daha şık giyinmişti. Yırtık olmayan güzel kot pantolonlar ve tişört yerine düğmeli gömlekler. Mia ve Bella'nın yanında durduğum için mutluydum. Hawk, Tank ve birkaç kulüp evi üyesiyle birlikte terasta, herkese yetecek kadar akşam yemeğı olmasını sağlamak için aynı anda üç farklı ızgarada çalışıyordu. Ortam sessiz ve heyecanlıydı. Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Gün batımına yaklaşık bir saat vardı.

Stephan her an gelebilir.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, gerginleşmeye başladım. Evde veya alfa evinden kulüp evine giderken bir şey mi olmuştu? Neredeydiler? Stephan gün batımından önce gelmiş olacağını söylemişti...

"Baba!" diye bağırdı Bella. Mia'nın kolunu çekip gökyüzünü işaret etti. "Bak! Baba!"

Mia güldü. "O senin baban değil tatlım. Baban hamburgerleri pişiriyor. O Ace amca."

Yukarıda, devasa bir çift kanat gökyüzünü kaplıyordu.

Bu manzara neredeyse nefesimi kesecekti. Stephan'ın ejderhasının silueti, açıklığın üzerine gölge düşürecek kadar büyüktü. Etrafımdaki klan üyeleri sessizliğe büründü. Stephan alçaldı ve gölün üzerinde alçaktan uçtu, rüzgâr

su yüzeyinde dalgalar oluşacak kadar yakındı. Dylan, uzun, parlak boynunun dibinde oturuyordu ve cüppesi arkasında rüzgarda dalgalanıyordu. Cüppe, Stephan'ın pullarıyla aynı renkteydi.

Stephan kanatlarını sertçe çırparak hızını yavaşlattı. Sonra açıklığa indi ve dört pençesi yere saplandı. Klan üyeleri etraflarında yarım daire oluşturdu, herkes sırtındaki küçük şekil değiştiriciyi görmek için uzanıyordu.

Oğlumuz.

Gururla dolmuştum. Mia sırttı ve omzunu omzuma çarptı. Kollarında Bella, Stephan ve Dylan'a el sallayarak gevezelik ediyordu.

Dylan, Stephan'ın sırtından kaydı. Stephan insan formuna geri dönerken, havada sihirli bir çatırtı duyuldu. Klanın önünde, koyu renk kot pantolon giymiş, ama gömleksiz duruyordu, böylece tüm dövmeleri görünür durumdaydı. Dylan, onun biraz arkasında duruyordu, büyük yeşil cüppesiyle küçük ve iri gözlü görünüyordu.

İkisine de koşarak gitmek için can atıyordum. Dylan'ın yanında durup omzunu sıkmak ve ona bu anda cesaret vermek istiyordum. Ama şu anda yapabileceğim en iyi şey beklemektir. Onun kendi başına başa çıkmasına izin vermem gerekiyordu. Dylan ve Stephan'a güvenmem gerekiyordu.

Bu, Lakeview'un iki alfasının anıydı.

"Arkadaşlarım, ailem," dedi Stephan sıcak ve gür bir sesle. Sözleri havayı kolayca doldurdu. "Bugün benimle, bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Hepinizin bildiği gibi, Lakeview klanı nesillerdir bu kasabanın kalbi olmuştur. İlk ejderhalar dağ mağaralarına sığındığından beri, bu klan burada varlığını sürdürmüştür. Her nesilde daha da güçleniyor, buraya daha da kök salıyor, bu dağlara ve birbirimize daha da bağlı hale geliyoruz."

Kalabalıktan onay ve takdir mırıldanmaları yükseldi.

"Son birkaç yılın kolay geçmediğini biliyorum," diye devam etti Stephan. "Büyüdükçe hatalar yaptık. Alfa olarak ben de hatalar yaptım."

Mia uzanıp elimi sıktı.

"Ancak bu hatalardan yeni ve daha iyi fırsatlar bulduk," dedi Stephan. "Geçiş dönemindeyiz. Bu süreç zorlu geçecek. Kendi zorlukları olacak. Ancak bu dönemi atlattığımızda, klanımız için yeni bir finansal temelimiz olacak. Hiç hayal etmediğimiz şekilde gelişeceğiz, bunu size söz verebilirim."

Kalabalıktan alkışlar, heyecan ve onay sesleri yükseldi. Stephan gülümsedi. Kalabalığı susturmak için elini kaldırdı ve sessizlik çöktü.

Onun klana böyle hitap ettiğini hiç görmemiştim. Kendinden emin, sakin ve kontrolü elinde tutuyordu. Sarsılmaz. Güvenilir. Onu böyle görmek, omurgamdan aşağıya doğru hafif bir sıcaklık hissi yaydı.

"Her birinize teşekkür etmek istiyorum," dedi Stephan. "Sadece bugün burada olduğunuz için değil, son on yıldır burada olduğunuz için. Ben burada olup bunu hak etmediğim zamanlarda bile bana güveninizi koruduğunuz için. Bu klanı yönetmeme izin verdiğiniz için. Teşekkür ederim."

Daha fazla tezahürat. Açıklığa baktım ve Stephan'a saygı duyan, ona güvenen bu kadar çok insan olduğunu görünce hayran kaldım. O doğuştan bir liderdi. Sean'la hiç tanışmamıştım ama bu klanı doğru kardeşin yönettiği açıktı. Babaları Stephan'da bu özelliği görmüş ve doğru alfa'yı seçmişti.

Onunla gurur duyuyordum.

"Şimdi," diye devam etti Stephan, "Herkesin etrafta koşuşturan küçük bir mini-benim hakkındaki söylentileri duyduğunu biliyorum..."

Toplananlardan kahkahalar ve onaylayan sesler yükseldi. Yüzlerce göz Dylan'a çevrildi. Kalabalığın içindeki yerimden bile yüzünün kızardığını görebiliyordum.

Stephan elini Dylan'ın omzuna koydu ve onu bir adım öne çıkmaya teşvik etti, böylece yan yana durdular. Stephan bir şey söylemeden önce, bağırışlar, tezahüratlar ve birkaç draconian kükremesi havayı doldurdu.

Sesler üzerime serin bir yağmur gibi yağdı. Klan üyeleri Dylan'ın adını bile bilmiyorlardı, ama onu çoktan kabul etmişlerdi. Onu hoş karşılamışlardı. O büyük yeşil cüppeye sarılmış Dylan, benim oğlumdan daha fazlasıydı — o, bu klanın geleceğiydi.

"Lakeview klanına tanıtayım," diye bağırdı Stephan klanın gürültüsünün üstüne, "benim ilk oğlum ve Lakeview'un gelecekteki alfa'sı,

Dylan Founty'yi tanıtayım!"

Ses seviyesi imkansız bir şekilde yükseldiğinde kulaklarım çınladı. Dylan küçük bir prens gibi herkese el sallarken herkes bağırdı ve alkışladı. Karşılama karşısında şoktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Stephan'a biraz daha yaklaştı ve elini tuttu. Stephan güldü ve Dylan'ı kollarının arasına aldı, onu omuzlarına kaldırarak herkesin görebilmesini sağladı.

İkisiyle de çok gurur duyuyordum.

Stephan, Dylan Founty demişti. Dylan Cole değil. O bizim oğlumuz ve Lakeview'un gelecekteki alfa'sıydı, ama hala benim soyadımı taşıyordu. Stephan'ın bunu söylemesi beni çok mutlu etti. Bu, oğlumuz bu yeni role girerken bile Stephan'ın Dylan'ın Atlanta'da benimle geçirdiği hayatı hala saygı duyduğunu gösterdi.

Belki Dylan her iki dünyanın da en iyisine sahip olabilirdi. Atlanta'da normal bir çocuk ve Lakeview'da gelecekteki alfa.

Konuşmanın ardından parti başladı. Kulüp üyeleri güvertede bir büfe kurdular ve klanı üç kez doyuracak kadar yiyecek vardı. Stephan, kalabalığın arasından geçerken Dylan'ı omuzlarında taşıdı. Dylan'ı üyelere tanıttı, gülümsedi ve güldü. Dylan'ın bunalabileceğinden veya yorulabileceğinden endişelendim, ama babası yanında olduğu için durdurulamaz görünüyordu.

Güneş ufka doğru batmaya başladığında, Mia ve klana bir şekilde bağlı olan birkaç insanla birlikte çıtır çıtır yanan bir ateşin başına oturdum.

"Çok iyi gitti," dedi Mia gülümseyerek. Birasını kaldırdı ve kadeh tokuşturduk. "Nasıl hissediyorsun?"

Kamp sandalyesine yaslandım. Stephan'ın konuşmasından yaklaşık bir saat geçmişti ve klan üyelerinden bazıları ayrılmaya başlamıştı. Bazıları evlerine gitmiş, diğerleri kulüp evine girmişti. Yetişkin şekil değiştirenlerin en az yarısı gölün kenarında toplanmış, birbirleriyle konuşuyor ve heyecanla gökyüzüne bakıyorlardı.

"Beklediğimden çok daha rahat hissediyorum," diye itiraf ettim. "Çok daha korkutucu olacağını düşünmüştüm. Ama burası gerçekten büyük bir aile pikniği gibi."

"Hoş, değil mi?" diye sordu Mia. Bella kollarında uykuya dalmıştı ve Mia rahat etmek için ağırlığını hafifçe kaydırdı. "Dylan da mutlu görünüyor."

Açıklıkta Dylan, etrafındaki tüm şekil değiştirenleri incelerken hala babasının yanından ayrılmıyordu. Ama gülümsüyordu.

"Bence öyle," dedim. "Bu, ikimizin de hayal ettiğinden çok daha fazlası."

Ejderhalar dönüşmeye başladığında, açıklıkta sihirli bir çatırtı duyuldu. Aniden, insanların olduğu yerde üç ejderha belirdi, sonra on, sonra bir düzine. Ejderhaların hepsi biraz farklı görünüyordu. Bazıları daha küçüktü, bazılarının kanatları daha büyüktü, birinin kuyruğu yoktu. Renkleri de farklıydı: yeşil, bronz ve soluk tozlu bej tonları.

"Bu da rutinin bir parçası," dedi Mia. "Gece geç saatlerde grup uçuşu. Ancak Hawk bu sefer katılmayacak, çünkü küçük olanı yatırmamız gerekiyor."

Hiç bu kadar çok ejderhayı bir arada görmemiştim. Onlar yer değiştirip gökyüzüne yükselmeye başladıklarında aralarında göz gezdirdim. Özellikle bir tanesini arıyordum, daha parlak yeşil, altın rengi bir ton...

"Anne!"

Arkamı döndüm ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Oradaydı. Stephan çoktan ejderhaya dönüşmüştü. Ateşin ışığı, zengin yeşil pullarındaki altın detaylara yansıyor. Dylan, tören cüppesi yerine gömleğinin üzerine Cole's Garage sweatshirt'ünü giymiş, yine sırtına binmişti. Sandalyemden kalkıp onlara döndüm. "Yola çıkıyor musunuz?" diye sordum.

"Evet," dedi Dylan. "Babam bunun özel bir yolculuk olduğunu söylüyor."

Stephan yaklaştı. Büyük kafasını eğdi ve altın rengi gözleri yarı kapalıyken beni nazikçe dürttü.

Bu bir dürtme değildi. Sanki büyük bir kedi gibi burnunu sürtüyordu.

İki elimle burnunu okşadım ve pullarının sıcak, pürüzsüz dokusunun tadını çıkardım. "Benim için sorun yok. Ona iyi bakacağını biliyorum."

Stephan kocaman kafasını hafifçe salladı ve tekrar burnunu bana sürttü. "Hadi anne," dedi Dylan. "Bizimle gel."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yolculuk için mi?" "Evet!"

Mia'ya baktım. O da cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Gerçekten mi?" diye sessizce sordum. "Benim de gelmemi mi istiyorsunuz?"

Stephan başını eğdi ve Dylan başını salladı. Stephan'ın sırtında çoktan rahatlamış görünüyordu, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi.

Ejderhalara baktım. Birkaç tanesi daha fazla yer açmak için gökyüzüne çıkmış, yavaşça daireler çiziyor ya da eğlenceli dönüşler yapıp birbirlerini kovalıyorlardı.

"Emin misin?" diye sordum.

Stephan homurdandı ve bu ses, onun insan kahkahasına o kadar benziyordu ki, ben de kıkırdadım. "Tamam, tamam. Ama baş aşağı gitmek yok, tamam mı?"

O da başını salladı, sonra başını yere neredeyse paralel olacak şekilde eğdi. Ben onun sırtına tırmandım ve Dylan'ın hemen arkasına oturdum. Stephan'ın vücudu altımda güçlü ve sıcaktı, neredeyse güçle titriyordu. Kollarımı Dylan'ın etrafına doladım ve onu göğsüme sıkıca sarıldım. Stephan başını merakla eğerek omzunun üzerinden geriye baktı.

Başımı salladım. "Hazırım."

Stephan ayağa kalktı. Ejderhalar, dönüşmüş olanlar da dönüşmemiş olanlar da, onun önünden çekildiler. Birkaç adım ileri attı, sonra devasa kanatlarını çırdı.

"Hoşça kal!" diye bağırdı Mia. "İyi eğlenceler!"

Sonra kulaklarımda sadece rüzgârın uğultusu duyuldu.

"Vay!" diye bağırdı Dylan. "Daha hızlı!"

Stephan'dan, neredeyse bir kahkaha gibi bir ses çıktı. Gökyüzüne yükseldi. Hareketimiz yumuşak ve zahmetsizdi. Kanatlarının havada yarattığı güçlü çekişi neredeyse hiç duymuyordum. Etrafımızı saran kabarık bulutların içinden süzülene kadar, gittikçe daha yükseğe yükseldi. Ay, dokunacak kadar yakın görünüyordu. Diğer ejderhalar, etrafımızda oynak kuşlar gibi dolanıp süzülüyorlardı. Stephan ise çok zarif bir kontrolle uçuyordu. Etrafımızdaki bulutların su damlacıklarını hissedecek kadar yüksekte olsak da, kendimi güvende hissediyordum. Korunmuş hissediyordum. Dylan'ı vücuduma daha sıkı sarıldım. O, gece gökyüzüne bakarken hayranlıkla sessizleşmişti.

Uçmak, aptal bir gençken olduğu kadar heyecan vericiydi, sırtına yapışıp sevinç ve korkuyla çığlık atıyordum.

Yıllar boyunca bunu sık sık hayal etmişim, ama bir daha yaşayabileceğimi hiç düşünmemişim.

"Görüyor musun?" diye Dylan'ın kulağına fısıldadım. "Şuradaki, aşağıda duran ev babamın evi."

"Çok küçük görünüyor," diye fısıldadı.

"Orada orada küçük küçük şehir bölgesi. Sen oyun
oyun parkını görüyor musun?"

"Vay canına..."

Üzerlerinden uçarken birkaç yeri daha gösterdim. Kısa süre sonra kasaba, uçsuz bucaksız bir ağaçlık alanın içinde kayboldu. Orman çok aşağıda kalmıştı ve dağlar bizi çevreliyordu, zirvelerindeki karları görebilecek kadar yakındı.

"Hey, anne?"

"Ne var, Dyl?"

"Gerçekten çok
mutluyum."

Onu kendime daha yakın çektim, kalbimin göğsümde sıkıştığı gibi. Aslında tek istediğim buydu, değil mi? Dylan'ın mutlu olması. Stephan'ın da onun sözlerini duymuş olmasını umdum.

Kısa süre sonra Dylan göğsüme yaslanarak dinlenmeye başladı. Stephan'ın nazikçe çırpınan kanatlarının ritmi ve hafif esinti onu kollarımda uykuya daldırdı. Ufka doğru baktım, her yöne bir tablo gibi yayılan güzel manzarayı seyrettim.

Hiç bu kadar huzurlu hissetmemişim.

Ay gökyüzünde yükselene kadar uçtuk. Bir ara Stephan döndü ve kulüp evine doğru uçmaya başladık. Ay, aşağıdaki durgun gölde yansıyor. Ejderhaların çoğu kulüp evinden ayrılıp kendi evlerine uçtu. Stephan alçak ve yumuşak bir spiral çizerek süzüldü ve kulüp evinin dışındaki yumuşak çimlere bir kedi kadar nazikçe indi.

"Hey," dedi Hawk gülümseyerek. "Sana yardım edeyim."

"Nasıl anladın?" diye sordum. Hâlâ derin uykuda olan Dylan'ı Hawk'ın kollarına taşımaya yardım ettim.

"Bu yolculuklar hipnotik olabilir ve Dylan uzun bir gün geçirdi."

Gülümsedim. "Tek kişi o değil."

"Onu kulüp evinde yatırırım," dedi Hawk. "Yeterince yerimiz var."

"Teşekkürler, Hawk."

Kulüp evi sessizdi. Geriye kalan birkaç klan üyesi içeride temizlik yapıyordu ya da geceyi geçirmek için boş odalara çekiliyordu. Büyük ateş çukurundaki ateş, parlayan bir köz yığınınına dönüşmüştü. Çevredeki ağaçlarda birkaç baykuş ötüyordu.

Stephan bana döndü ve merakla başını yana eğdi. Kanatlarını sırtına katladı. Ay ışığı, koyu yeşil pullarında parıldayarak onu masalsı, hikaye kitabından çıkmış gibi gösteriyordu. Karanlıkta bile altın rengi gözleri parlıyordu.

Onun insan formuna geri dönüşünü izledim. Büyü, yaklaşan bir fırtına gibi havada çınladı. Dönüşüm her zaman garip bir manzaraydı. Yıllar önce onu ilk kez dönüşürken gördüğümde, dönüşümün, dönüşümcülerin hepimizin iğrenç ve yanlış olduğunu söylediği eski kurt adam filmlerindeki gibi grotesk ve korkutucu olacağını düşünmüştüm. Gerçekte ise, parıldayan bir serap görmek gibiydi. Pulları eridi ve devasa ejderha formu, nefes alıyormuş gibi içinde kayboldu. Bu, üç kalp atışı kadar kısa bir sürede gerçekleşti ve sonra Stephan, öğleden sonra giydiği aynı kot pantolonla, gömleksiz bir şekilde önümde duruyordu.

Uçtuktan sonra muhteşem görünüyordu. Yüzü hafifçe kızarmıştı ve saç çizgisi terle kaplıydı. Bronzlaşmış, dövmeli cildi ay ışığında parlıyordu.

Gölün kenarına oturdum. Ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayak parmaklarımı serin, berrak suya daldırdım. Sonra kaşlarımı kaldırdım ve ona da bana katılmasını işaret ettim.

Gülümseyerek yanıma oturdu ve omzunu omzuma dayadı. "Yorgun değil misin?"

"Aslında biraz canlandım," dedim. "Orası çok güzel." "Ne zaman istersen seni götürürüm."

Rahat bir sessizliğe büründük. Başımı omzuna yasladım, o da kolunu omuzlarıma doladı. Küçük dalgalar ayaklarıma çarpıyordu ve o anda her şey mükemmeldi.

Stephan göğsünden düşük bir sesle mırıldandı. "Biliyor musun... Sanırım bu işe baştan atılmamamız konusunda haklısın."

Bu, duymayı beklediğim şey değildi. Özellikle de bugün — Dylan'ın bir sonraki alfa olarak tanıtılmasından ve Lakeview göklerinde uzun, rüya gibi, büyümlü bir yolculuktan sonra. Ayrıca içimi kaplayan hayal kırıklığını da beklemiyordum. Bu tamamen mantıksızdı. "Ne değışti?" diye sordum.

Düşüncelerini toparlarken tekrar sessizleşti. Nefes aldı, sonra yavaşça nefes verdi. "Bugün bir olay oldu."

"Olay mı?"

"Kardeşim, iki kiralık katil tutarak işime ciddi zarar vermeye çalıştı. Striker onlarla ilgilenmek zorunda kaldı."

"Halletmek mi? Yani...?"

"Öldürmek," dedi Stephan.

Midem bulandı. Keyifle yaşadığım huzurlu his, kamp ateşinin üzerine buzlu su dökülmüş gibi yok oldu.

"Sean'la konuştum," diye devam etti Stephan. "O öngörülemez biri. Ve öfkeli. Ve klanı benden almaya kararlı."

"Ama sen bunun olmasına izin vermezsin," dedim. Duygularım korku, üzüntü ve öfkenin kafa karıştıracı bir karışımıydı.

"Asla," diye homurdandı Stephan. "Ve Sean'ın içine düştüğü suç dünyasından kurtulmak için bu klanı her gün değıştirim. Bu klanın yasal hale gelmesini istiyorsam onunla ilgilenmem gerekecek."

Yine o kelime. *Halletmek*. Hiçbir şey söylemedim.

"O daha da sertleşecek," diye devam etti Stephan, "ve sizinle Dylan'ın bu çatışmanın ortasında kalmanızı istemiyorum. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ne zaman bana meydan okuyacağını bilmiyorum. Ama yapacağını biliyorum ve sizinle Dylan'ın bunu görmenizi istemiyorum."

"Ne olacak?" diye sordum. "Sana meydan okuduğunda?"

Stephan dönüp başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bu sefer onu bağışlayabileceğimi sanmıyorum."

Sesinde öfke yoktu, sadece derin bir kabullenme vardı. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Aynı anda diğer kolumu da beline doladım, böylece birbirimize olabildiğince yakın bir şekilde birbirimize sarıldık.

"Ben böyle olmasını istemedim," dedi Stephan. "Bir gün Hawk ve benim Sean'a ulaşabileceğimizi ummuştum."

Onu bize geri getir. Alfa olmasa da, hala bu klanın bir parçası olduğunu kabul edeceğini düşünmüştüm. Bu ailenin bir parçası olduğunu. Stephan derin bir nefes aldı. "Ama o çok uzaklara gitti. Kalbinde nefretten başka bir şey kalmadı."

Kalbim parçalandı. Durumun kötü olduğunu biliyordum, ama Stephan'ı bu kadar incittiğini bilmiyordum. Ve dinleyip ona sarılmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ama bunun yüzünden ne senin ne de Dylan'ın zarar görmesine izin vermeyeceğim," dedi Stephan. "Atlanta'da güvende olacaksın. Orada tanıdıklarım var, sana göz kulak olacak birini ayarlayacağım."

"Buna gerek yok Stephan, biz iyi olacağız."

"Bu beni rahatlatır," dedi. "Senin için endişelenirsem Sean'a bakamam."

Başımı çevirip çıplak omzunun sıcak tenine bir öpücük kondurdum. "Tamam."

"Güzel," dedi. "Güzel. Atlanta'da güvende olacaksın." Sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi geldi. Sesinde yine o pes ediş vardı.

Yüzünü kaldırıp gözlerine bakacak kadar uzaklaştım. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek, Stephan."

Bu sözler onu kendi düşüncelerinden çıkardı. Gözleri benimkilere indi. Ela irislerinin çevresinde hala altın rengi halkalar vardı. "Sonsuza kadar sürmeyecek," dedi alçak ve ciddi bir sesle. "Buna izin vermem, Harley. Gerekirse dünyanın sonuna kadar seni takip ederim. Yani hayır, sonsuza kadar sürmeyecek."

"Şimdilik," dedim. "Yavaş yavaş ilerliyoruz."

O da başını salladı. Gözlerinde, hayal ettiği kayıplar çoktan gerçekleşmiş gibi ağır bir hüznün vardı. Başparmağıyla yanağımı okşadı, eğilip dudaklarımı öptü.

Öpücük ateşli ve yavaştı. Stephan bu öpücüğün tadını çıkarıyordu, sanki dudaklarımı ve tadımı hafızasına kazıyormuş gibi. Sanki ben Atlanta'ya yarı yolda gitmişim gibi.

Onun tutkusunu hissettim. Acısını hissettim.

Onun yanında olmak istedim. Ona sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

Ama bir parçam hala korkuyla titriyordu. Striker bugün iki adamı öldürmüştü. Stephan, kardeşini öldürmek zorunda kalabileceğini düşünüyordu.

Ya bir şeyler ters giderse? Ya tekrar hapse girmek zorunda kalırsa? Ya bu sefer birkaç yıl değil de, ömür boyu hapis cezası alırsa?

Öpüşmeyi bırakıp yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve derin bir nefes aldım. Terden ısınmış cildi, hala şekil değiştirenlerin büyüyle titriyordu.

Onunla birlikte olmak istedim. *Sonsuza kadar* onunla birlikte olmak istedim.

Ama kalbimi tekrar kırmasını istemedim.

24

ACE

"Dikkat et, Ace. Bir ziyaretçimiz var."

Hawk'ın sesi dikkatimi dağıttı. Harley'nin beyaz kiralık SUV'sinin şasisine sertçe nefes verdim. Kiralık aracın hasarından dolayı herhangi bir ceza almaması için onu kendim tamir ediyordum.

Garajda sakın bir gündü. Randevusuz müşterileri kabul etmiyorduk ve Lakeview'daki herkes ne kadar yoğun olduğumuzu biliyordu. Ama polis teşkilatında iyi bağlantıları olan Tank, geçen hafta bana bu konuda haber vermişti.

Arabanın altından çıkıp ayağa kalktım. Ellerimi beyaz Cole's Garage tişörtümün eteğiyle silerken, yüzümde dostça bir gülümsemeyle Şef Forest'a yaklaştım. "Sizin için ne yapabilirim patron?"

Forest bana sıırttı. "Bugünlük işi bırakmanı istiyorum." "Tamam, nedeni ne?" diye sordum, ama cevabı zaten biliyordum.

Forest yüzüme bir kağıt salladı. "Burayı aramak için arama emrimiz var. Baştan aşağı."

İç çekerek, Forest ve diğer uşaklarını garaja çağırdım. "O zaman size engel olmayacağız. Ofisim de kilitli değil." Müziği kapattım. "Ara verin çocuklar," dedim çalışanlarıma. "Dışarıda." Bugün vardiyamda olan dört kişi - klan üyesi değil, topluluk üyesi, hepsi eski mahkumlar - omuz silktiler

ve garajdan çıktılar.

Polisler yeri didik didik aramaya başlarken ben garajın arka duvarına yaslandım. Garajda bir kasırga gibi dolaştılar, alet kutularını açtılar, araba kapılarını açtılar ve merdivenlerden ofisime çıktılar.

Hawk yanımdaki duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.
"Bir şey bulacaklar mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Hawk bana yan gözle baktı, ben de sııttım.

"İyi," dedi Hawk. "İyi. Her yeri arayacağını biliyorsun."

Forest'ın ofisimin merdivenlerini tırmanışını izledim, o kadar kızgındı ki kulaklarından buhar çıkıyor gibiydi. "Evet, hala liseyi atlatamamış."

"Bu saçmalık yüzünden bugün biraz para kaybedeceğiz," diye mırıldandı Hawk.

Başımı salladım. Forest lisede Sean ve benden bir sınıf aşağıda, sıska bir inekti ve Sean ona gerçekten çok kötü davranırdı. Sean artık ortada olmadığına göre, tüm o öfke bana yönelmişti. Hapishanedeki günlerim durumu daha da kötüleştirmişti ve beni tekrar parmaklıklar arkasına sokmayı kişisel misyonu haline getirmişti. Lakeview klanı kasabayı desteklemekten başka bir şey yapmamış olsa da, Forest paranın bir kısmının kirli olmasından nefret ediyordu.

Forest ve adamları garajımın özenle düzenlenmiş yapısını mahvederken dişlerimi sıktım. Bir noktadan sonra, hiçbir şey bulamayacaklarını anladılar ve bunun yerine temizlik işini olabildiğince zorlaştırmaya odaklandılar. Tüm bunlar bittikten sonra ofisimin ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyordum.

Neredeyse iki saat sürdü, ama sonunda polisler beni silah veya uyuşturucuyla ilişkilendirecek bir şey bulmaktan vazgeçti. Forest ofisimden çıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Gülümseyerek duvardan itildim ve Forest ile harap olmuş garajın ortasında buluştum. "Aradığını buldun mu?"

"Yüzündeki o boktan sırtışı sil," diye bağırdı Forest. "Bir şeyler çevirdiğini biliyorum ve sakladığın şeyi bulduğumda, senin için her şey bitecek."

"Sana söyleyip duruyorum Forest, her şey temiz. İstedğin kadar ara, ama hiçbir şey bulamayacaksın."

"Bu saçmalık. Sen hep yalancıydın. Bir suçlu. Kendine engel olamıyorsun. Ve küçük kız arkadaşın bunu fark ettiğinde, on yıl önce yaptığı gibi seni terk edecek."

Ejderham yıllardır hissetmediğim bir hızla ayağa kalktı. Öfke beni harekete geçirdi ve ne olduğunu anlamadan dişlerim ortaya çıktı ve Forest'ın yüzüne gösterdim. Hawk omzumu yakaladı ve onu parçalamadan önce beni geri çekti.

Forest'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzünün rengi solmuştu. Ben öyle saldırgan bir tip değildim ve o da bunu biliyordu.

Ama ejderhayı yeterince kışkırtırsan, o da karşılık verir.

"Harley beni terk etse bile," dedim alçak ve tehlikeli bir sesle. Dilimde dumanın tadı yanıyordu. "Onun kalibresinde bir kadınla şansın olmaz. O erkeklerin..." Dişlerimi tekrar gösterdim. "Erkek olmasını sever. Ve sen onun standartlarına uymuyorsun. Şimdi, zamanımı boşa harcamayı bitirdiysen, garajımdan defolup gitmeni rica edeceğim."

Forest bana öfkeyle baktı. Ben de onun bakışını karşıladım. İki nefes bile dayanamadan gözlerini yana çevirdi. "Tamam, çocuklar," diye uşaklarına seslendi. "Toparlanın. Karakola dönüyoruz."

Polisler garajdan çıkarken Forest gözlerini kısarak, "Arkanı kolla, Ace," dedi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Her zaman dikkat ederim." Sonra dışarıda bekleyen çalışanlara seslendim. "Hadi çocuklar! Burayı temizleyelim!"

Çalışanlar geri içeri girip, yerin durumundan şikayet etmeye ve küfür etmeye başladılar.

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Hızlıca toparlayacağız. İşten sonra hepinize birer içki ismarlarım."

Hawk yanıma geldi ve ters dönmüş bir çalışma masasını düzeltmeme yardım etti. "Peki, burada bir şey yoksa, o zaman nerede...?"

"Adımızın yazılı olduğu hiçbir yerde," dedim. "Sevkiyatlar hareket halinde. Ve belgeler çoktan imha edildi."

Hawk sırtı. "Senden hiç şüphe etmedim, Ace."

Kısa vadeli bir çözüm olarak işe yaradı. Ama bunu sürdüremezdik. Sean'ın müdahalesi ve Forest'ın kininden dolayı, bir noktada hata yapacaktım. Yine yakalanacaktık.

İşleri hızlandırmam gerekiyordu. Gerçekten kötü bir şey olmadan Sean'ı bulmam gerekiyordu.

Öğleden sonrasını Hawk ve garajdaki diğer arkadaşlarla birlikte geçirdim, alanı yeniden düzenledik ve uzun süredir ihmal edilmiş alet dolaplarını yeniden organize ettik.

"Tamam, çocuklar, bugün iyi çalıştınız," dedim, yer temizlendikten sonra. "Dane's Place'e gidin, orada hesabım var." Bar, hem şekil değiştirenler hem de insanlar için ortak bir içki mekanıydı ve Lakeview ana caddesinin hemen yanındaydı. Çalışanlarımı kulüp evi yerine bir işletmede ağırlamayı tercih ediyordum.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Hawk.

"Belki uğrarım, ama önce eve uğramak istiyorum."

Ejderham huzursuzdu. Belki de öğleden sonra yaşanan olaylar yüzündendi, ama içimden bir ses eve gidip Harley ve Dylan'ı kontrol etmemi söylüyordu.

Hawk kaşlarını çatı, ama başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

Çocuklar Lakeview'e doğru yola çıktı, ben de bisikletime atlayıp eve doğru yola çıktım. Eve vardığımda, pencereler sıcak, altın rengi bir ışıkla aydınlanmıştı ve ev her zamanki gibi rahat görünüyordu. Ejderham hala gergindi ve beni içeri girmeye teşvik ediyordu.

İçeri girdim. Harley mutfaktaydı, saçları topuz yapılmış ve kaşları hafifçe çatılmıştı. Benim eski tişörtlerimden birini giymiş, mermer tezgahın üzerinde bir hamur topunu yoğuruyordu. Ocakta bir tavada soğanlar karamelize oluyordu ve o, soğanların yanmaması için yoğurmayı ara sıra bırakıp karıştırıyordu.

"Tahmin edeyim, pizza gecesi mi?" diye sordum mutfağa girerken.

"Her şeyi hazırlayabilirsem," diye mırıldandı Harley.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Her şey yolunda mı?"

O içini çekti. "İyiyim. Sadece sinir bozucu bir gün oldu." "Nasıl yani?"

Kanepeye doğru başını salladı. Dylan köşede battaniyenin altında gömülmüştü. O kadar hareketsizdi ki, içeri girdiğimde onu görmedim bile. Kulaklıklarını takmış, kaşlarını çatmış, el oyun konsoluna odaklanmıştı.

"Dylan!" dedi Harley.

Cevap yoktu.

"Dyl!"

Cevap yoktu.

Harley derin bir nefes aldı. "Dylan Founty, beni dinle."

Dylan bir kulaklığı çıkardı ve kanepenin arkasından Harley'e öfkeyle baktı. "Ne?"

"Birazdan yemek yiyeceğiz. Git yıkan ve masayı hazırla."

"Maçın ortasındayım."

"Oyunu kaydet ve yıkan." "Bu işler öyle yürümüyor."

"Dylan," dedim, "annen yıkanmanı söyledi. Oyunu bırakmanın zamanı geldi."

"Hayır! Beni dinlemiyorsun." Burnundan duman çıkıyordu.

Harley, Dylan'ın bu şekilde bağırmasına şok olarak geri çekildi. "Bu hafta o oyunu oynamaya devam etmek istiyorsan, ses tonuna dikkat etsen iyi olur."

Ben de şok oldum — Dylan'ın annesine ara sıra sataştığını duymuştum, ama bana değil. Bir yandan, bana kızacak kadar rahat hissetmesi beni biraz heyecanlandırdı. Ama bu kötü ruh halinin sadece hormonlardan kaynaklanmadığını hissediyordum.

"Dylan." Mutfaktan çıkıp oturma odasına girdim. Dylan kaşlarını çatarak oyun konsolunu yere bıraktı. "Ne?!"

Onun önüne diz çöktüm, sonra Dylan'ın alt dudağını aşağı çektim. Beklediğim gibi, alt dişleri çıkmıştı ve üst dişleri de çıkmaya başlamıştı. Dylan hırladı, sonra dokunuşumdan uzaklaştı ve elimi itti.

"Yakında dönüşeceksin," dedim Dylan'a. "Önümüzdeki birkaç gün içinde."

"Ha?" Dylan'ın öfkesi kayboldu ve gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Tavrından," dedim gülümseyerek. "Oldukça sinirli ve kızgın hissediyorsun, değil mi?"

O da başını salladı.

"Hatırlıyorum. Ejderhan ortaya çıkmaya hazırlanıyor. Bu bittiğinde çok daha rahat hissedeceksin."

Dylan tekrar başını salladı. Gözleri hâlâ fal taşı gibi açılmıştı. Konsolu nazikçe elinden aldım ve bir kenara koydum. "Neden annenden özür dilemiyorsun

sonra akşam yemeğinden önce ellerini yıkasana? Ben masayı hazırlayayım."

"Tamam," dedi Dylan küçük bir sesle. Kanepeden indi ve mutfığa koştu, sonra Harley'e sarıldı. Harley ellerini Dylan'ın saçlarında gezdirdi ve dudakları aşağı doğru kıvrılmış bir şekilde bana baktı.

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Farkına bile varmadan bitecek." Dylan iç geçirdi, ama başını salladı.

"Biliyor musun?" dedi Harley. "Kendini bu kadar kötü hissettiğine göre, aile yemeğini atlayıp odanda yemek ister misin? Belki bir film izlersin? Ya da oyununu oynarsın?"

Dylan tekrar başını salladı.

Harley eğilip onun başının üstüne öpücük kondurdu. "Tamam, sadece bu seferlik, olur mu?"

"Teşekkürler anne," diye mırıldandı.

Harley, sevgi dolu bir gülümsemeyle başının üzerinden bana gözlerini devirdi. Dylan'ın omzunu sıktı, sonra Dylan dönüp bana baktı, alt dudağı titriyordu. "Teşekkürler, baba."

"Önemli değil, dostum."

Dylan kanepeden video oyununu aldı ve odasına çıktı. Harley iç geçirdi ve beni mutfığa çağırdı. "Bana pizza yapar mısınız?" diye sordu.

"Tabii." Hemen hamuru yumruklarımınla yoğurmaya başladım, açıp oval bir şekil verdim.

Gözlerini kırptı. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Tabii," dedim gülerek. "Mutfakta tamamen beceriksiz değilim, biliyorsun."

"Hiçbir konuda beceriksiz olmadığını biliyorum."

Omuzlarımla ona hafifçe dokundum, içimi sıcaklık kapladı. "Dylan'a karşı çok iyi davranıyorsun. Bu sürecin kolay olmadığını biliyorum, özellikle de bunu hiç yaşamamış olman nedeniyle."

O içini çekti ve gözlerini bilekleriyle sildi, yüzüne un bulaşmasını çoğunlukla önledi, ama burnuna biraz bulaşmıştı. "Deniyorum."

"Seni onunla birlikte görmek çok hoşuma gidiyor," dedim. "Kardeşlerim ve ben annemizle bunu hiç yaşayamadık. Dylan'ın böyle bir desteğe sahip olduğunu görmek çok güzel

destek görmesi çok güzel."

Elleri hamurun üzerinde durdu, sonra bana baktı, parlak mavi gözleri endişeyle ısınmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Bunu ona anlatmak niyetinde değildim. En azından bu yaz değil. Ama Dylan'ın değişimleriyle başa çıkışını görmek, uzun zaman önce gömdüğüm duyguları yeniden ortaya çıkardı. Yıllar önce birlikteyken bile, Harley annem hakkında soru sorduğunda sessiz kalmıştım ve o da beni zorlamamıştı. Yara hala taze hissediliyordu. Ama şimdi, onun bilmesini istedim. Beni tamamen tanımasını istedim.

"Ah, peki." Boğazımı temizledim. "Beni ve Sean'ı doğururken öldü."

Hamura odaklandım, yoğurup gererek göğsümdeki ani sıkışmayı ve gözlerimin arkasındaki yanmayı görmezden gelmeye çalıştım. Harley uzanıp kolumu nazikçe sıktı. "Üzgünüm."

"O da senin gibi insandı," diye devam ettim. "Ve bazen bir şekil değiştiren çocuğu taşımak kolay değildir."

Harley hafifçe güldü. "O kısmı biliyorum. Oğlun kocaman bir bebektir ve çok hareketliydi. Hamileliğimin sonlarına doğru bütün gece uykumu kaçırdı. İkizleri taşımak zor olmuştur eminim."

Başımı salladım. "Doğum sırasında kanama geçirdi. Bir şekil değiştirenin vücudu böyle bir travmayla başa çıkabilir, ama o..."

Harley kolumu tekrar sıktı.

"Yani, bizi babam büyüttü," dedim. "İyi bir babaydı, ama yine de aynı şey değil. Klanın lideri olmakla biz çocuklarla ilgilenmek arasında çok fazla şey yapması gerekiyordu. Biz daha çok klan tarafından büyütüldük."

"Bu çok yalnızlık verici olmalı," dedi.

Bu tepkiyi beklemiyordum. Hatırladığım kadarıyla, çocukluğum klan üyelerim ve kardeşlerim gibi şekil değiştirenlerle doluydu. Her zaman oynayabileceğim veya rahatsız edebileceğim biri vardı. Ama hiçbir zaman kimsenin birinci önceliği olduğumu hissetmedim.

"Sanırım biraz öyleydi," diye mırıldandım. "Dylan'ın sana sahip olmasına sevindim."

"Senin de," dedi.

Pizzalarımızın üzerine sos, sebze ve mükemmel karamelize soğanları ekledikten sonra ikisini de fırına attık.

"Dylan'la çok şey kaçırdım," dedim. "Blakely her şeyi mahvetmeseydi bile, yine de hapse girecektim. Bu, Dylan için benim yokluğumdan daha kötü olabilirdi."

"Olurdu ya da olmazdı diye kendini öldürmenin anlamı yok," dedi. "Şu anda sen varsın. Önemli olan bu."

"Sen Atlanta'ya döndüğünde çok daha fazlasını kaçıracağım," dedim. "Doğru seçim olduğunu biliyorum, ama bunlar önemli yıllar. Orada olamayacağım için kendimi kötü hissediyorum."

Harley bana döndü ve avuçlarıyla yüzümü kavradı. "Atlanta'da olacağımız için artık onun babası olmadığın anlamına gelmez. İstedğin kadar ilgilenilebilirsin. Cep telefonu diye bir cihaz var, duydun mu hiç?"

Gülümseyerek başımı çevirip avucunu öptüm. "Orada olmakla aynı şey değil."

"Biliyorum," dedi. "Atlanta'ya girişin yasak değil. Güvenli olduğunda Dylan'ı ziyarete gelebilirsin. Eminim Hawk ve Striker sana alfa görevlerinden biraz izin vereceklerdir."

"Eşim ve oğlumla ilgilenmek benim en önemli alfa görevim," dedim.

Harley titredi, sonra düşürdü ellerini ellerini ve parmaklarını parmaklarını kemerimin halkalarına taktı. Ona eşim demek her zaman onda küçük bir tepki uyandırır — bunun iyi mi kötü mü olduğunu asla anlayamazdım. Ama bu doğrudu.

Talep edilmiş olsun ya da olmasın, o her zaman kaderimdeki eşim olacaktı. "Değil mi?" diye devam ettim. "Atlanta'da da seninle vakit geçirebileceğim,

de zaman geçirebilirim, değil mi?"

Yanakları pembe bir kızarıklıkla kaplandı. "Neden olmasın ki?"

"Yüzünün kızarması çok tatlı," diye alay ettim. "Ormanın ortasında seks yapmak sorun değil, ama Tanrı korusun, ziyaret etmeyi önerirsem..."

Küçük bir çığlık attı ve bana vurdu. "Bu..."

Gülerek ellerimi beline koydum ve onu göğsüme doğru çektim. Kollarını bana doladı ve mutfakta çalmayan müziğe eşlik ederek sallandık. Bugün erken saatlerde Forest'ın garajı basmasını düşündüm. Bu, Harley'nin yanında olmasını istemediğim türden bir şeydi. Ona söylemeyi düşündüm, ama ne

ne faydası olacaktı ki? Forest'ın bana olan kinini zaten görmüştü. Baskınlar yakın zamanda sona ermeyecekti.

Dylan'ın yaklaşan vardiyası ile yeterince meşgulduk. İş benim sorumluluğumdaydı.

Fırın zamanlayıcısı çaldığında, Harley mırıldandı, sonra isteksizce uzaklaştı. Pizzaları fırından çıkardı ve kokusu ağzımı sulandırdı. Harley ustaca bir pizzayı dilimledi, sonra ben de bir pizzanın yarısını tabağa koydum.

"Bu senin için mi?" diye sordu.

Gülerek cevap verdim. "Hayır, Dylan'a götüreceğim. Ve eğer haklıysam, muhtemelen bir saat içinde diğer yarısını almak için buraya gizlice gelecektir. Sen yemeğe başla, hemen dönerim."

Ona hızlıca bir öpücük verdim, sonra yukarı Dylan'ın odasına çıktım. Kapıyı çaldım, sonra kafamı içeri soktum. Beklediğim gibi, odasında büyük bir televizyon olmasına rağmen, yatağında kıvrılmış, battaniyenin altında saklanmış ve el konsolunda oyun oynuyordu.

Pizza tabağını komodinin üzerine koydum. "Bir şeyler ye evlat, biraz daha iyi hissedersin."

"Mm," dedi Dylan cevap olarak.

Hafifçe gülümsedim. Onun ne kadar kötü hissettiğini çok iyi biliyordum, ama işlerin hızla ilerlemesinden memnundum. Ejderham oğlunu görmek için sabırsızlanıyordu. Eğildim, saçlarını okşadım ve sonra başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Yakında bitecek, Dylan."

Ejderhasının yüzeyin hemen altında mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Her an olabilir.

HARLEY

Keskin bir ıgık beni uykumdan uyandırdı.

Sözsüz, kan donduran bir acı ıgıgıydı. Başım dönüyor, kalbim güm güm atıyordu. Yataktan fırladım. Çarşaf lar bacaklarıma dolandı ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. "Dylan!" diye bağırarak koridora koştum. Stephan hemen arkamdaydı.

Dylan'ın yatak odasının kapısını açtım.

"Anne!" diye bağır dı. Yerde cenin pozisyonunda yatıyordu, acı içinde kıvranıyor ve bacaklarını çekiyordu, parmaklarıyla kollarını tırmalıyor, sanki derisini kazımaya çalışıyor gibiydi.

Dizlerim yere çarptı. Dylan'a uzandım, gözlerim yaşlarla doluydu, acıyı durdurmak için çaresizce uğraşıyordum, sonra Stephan yanıma geldi. Dylan'ı kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Dylan'ın en şiddetli acısı durmuş gibiydi. En azından titremesi durmuştu, ama yüzü hala çarpık ve dişlerini gösteriyordu.

"Oluyor," dedi Stephan.

"Bu normal mi?" Kalbim hala dakikada bir mil hızla atıyordu ve Dylan'ın bu kadar aşırı acı çektiğini görmek beni hala dehşete düşürüyordu.

"Öyle," dedi Stephan sakın ve yatıştırıcı bir sesle. "Bu normal. Söz veriyorum."

"Ne yapabilirim?" diye sordum çaresizce. Ellerimi Dylan'ın terden sıırılsıklam saçlarına geçirdim. "Bunu nasıl durdurabiliriz?"

"Tek yapabileceğimiz şey onun yanında olmak," dedi Stephan. Dylan'ı göğsüne sıkıca sarıp eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Nefesimi verdim ve tekrar nefes alabildiğimi hissettim, ama içimde hala soğuk bir korku vardı.

Stephan neler olduğunu biliyordu. Dylan'ı nasıl güvende tutacağını biliyordu. Bunu atlatacaktık. Dylan'ı kollarında merdivenlerden aşağı koştı. Dylan, Stephan'ın omuzlarına sıkıca tutunmuş

hala acı içinde inliyordu, ama bu önceki çaresiz çılgınlıklar değildi. O çılgınlıklar uzun süre kabuslarımda beni rahatsız edecekti.

Dışarıda, Stephan çimlere oturdu ve Dylan'ı kucağına aldı. Dylan'ın yüzünü görebilmek için yanlarına oturdum ve ellerim onlara uzanmak için kaşınıyordu.

"Baba," diye sızlandı Dylan. "Baba, her yerim ağrıyor."

Stephan gözlerime baktı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Dylan konuşuyordu. Bu iyiydi.

"Buna hazırsın," dedi Stephan. "Dişlerin, pençelerin ve kuyruğunla yaptığımız tüm alıştırmaları hatırlıyor musun?"

Dylan başını salladı. Biraz doğruldu ve zorlukla yutkundu.

"Önce pençelerini ve kuyruğunu çıkaracaksın, tamam mı? Sonra, ejderhan devam etmek istiyor gibi hissedeceksin. O hissi hatırlıyor musun?"

"Uh-huh," dedi Dylan.

"Bu sefer, ona teslim ol, tamam mı? Ejderhan ne yapacağını biliyor. Derin bir nefes al."

Dylan bana baktı, ela gözleri kocaman ve korku dolu.

"Bunu yapabilirsin, Dylan," dedim. "Sen güçlüsün. Hazırsın."

Bu aşamalı olarak gerçekleşti. İlk olarak, pençeleri parmak uçlarından çıktı. Hâlâ Stephan'ın omuzlarını ölümcül bir şekilde kavramıştı ve Dylan'ın pençelerinin batığı çıplak derisinde kan damlacıkları belirdi. Ancak Stephan tepki göstermedi. Bakışlarını Dylan'ın yüzünde tuttu. Dikkatli. Özenli.

Ela gözlerinde altın rengi bir parıltı vardı.

Sonra Dylan'ın kuyruğu ortaya çıktı — uzun, adaçayı yeşili ve altın benekli. Birkaç kez sertçe nefes verdi ve burun deliklerinden duman çıktı. Stephan bana geri çekilmem için işaret etti ve o da geri çekildi, böylece Dylan çimlerin üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu. Stephan elini Dylan'ın ensesine koydu ve ona yatıştırıcı bir şekilde fısıldadı.

Zaman yavaşlamış gibi görünüyordu ve hava sihirle doluydu. Stephan'ın dönüşüm sihrinden farklıydı — daha parlak, daha hamdı.

Yavaş bir dalga halinde gerçekleşti. Dylan'ın vücudunda adaçayı yeşili pullar dalgalandı. Kanatları ortaya çıktı, kollar gibi uzandı, sonra

vücudu şekil değiştirdi: daha büyük, daha güçlü, uzamış boynu ve ejderha kafası kare burunlu ve keskin dişliydi.

Ve sonra her şey bitti. Birkaç dakikadan fazla sürmemiş olmalıydı, ama yıllar gibi gelmişti. Yüzümü ellerimle kapattım, ama gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim.

Stephan ayağa kalktı ve kolunu omuzlarıma doladı, beni vücuduna yaklaştırdı.

"Tıpkı sana benziyor," diye fısıldadım.

Dylan'ın ejderhası, Stephan'ın ejderhasının daha küçük bir kopyasıydı. Aynı adaçayı yeşili pulları, aynı altın detayları, aynı uzun boynu ve kuyruğu vardı. Cıvıladı, sonra neşeyle açıklığın etrafında koştu. Başını göle, ağaçlara ve gökyüzüne doğru çevirdi, sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Dönüştüğünde her şeyin kokusu daha güçlü gelir," diye açıkladı Stephan sessizce. "Bu olağanüstü bir şey."

Sonra Dylan bana ve Stephan'a doğru koştu. Kafasını bacaklarıma çarptı ve ben onun önüne yere çöktüm. Dizlerimin üzerinde durduğumda boyu benim boyum kadar vardı. Gözyaşlarımın arasında gülümserken, elimi kafasındaki pürüzsüz, sıcak pulların üzerinde gezdirdim. Dylan yine memnun bir cıvıltı çıkardı ve burnunu elime sürttü. Sonra dönüp kafasını Stephan'ın bacaklarına çarptı, bana çarptığından biraz daha sertçe.

Stephan güldü. "Oynamak mı istiyorsun?"

Dylan cıvıladı ve heyecanlı bir köpek yavrusu gibi dört ayak üzerinde zıplamaya başladı.

Gülerek gözyaşlarımı sildim. Onunla çok gurur duyuyordum. Dylan çok sevimli ve çok mutluydu.

İlk kez dönüşmesinden çok korkmuştum, ama hayal edebileceğimden çok daha iyi geçmişti.

Ve bunun sadece Stephan'ın burada olması sayesinde olduğunu biliyordum.

Stephan bana baktı, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı. Tanrım, ay ışığında ne kadar yakışıklıydı. Saat geç olmuştu, ama bu özel bir andı. Onları birlikte görmek istedim. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Stephan da hareket etti, sihirli bir çatırtı ve yeşil bir ışıkla scales in the moonlight. Sonra there were two identical

ejderha vardı, biri büyük, biri küçük. Çimlere oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve çenemi dizlerimin üzerine koydum.

Dylan uçmak için kanatlarını çırpı. Yerden biraz havalanıp tekrar yere çakılmaktan başka bir şey yapamadı. Gülmemi bastırarak, gülümsememi elimle sakladım.

İki ejderha açıklıkta birbirlerini kovaladılar. Bir şekilde iletişim kurabiliyorlardı ve Dylan'ın babasını iri gözlerle takip etmesini izledim. Bir saat kadar oynadılar, çimlerde yuvarlandılar ve duman halkaları üflediler. Arada sırada Stephan gökyüzüne yükseldi ve Dylan'ın başının üzerinde daireler çizerek uçtu. Dylan havladı, zıpladı ve ayaklarına ısırıldı.

Şafak yaklaşırken gökyüzü soluk griye döndü. Dylan'ın enerjisi azaldı ve ejderhanın başı çimlere doğru eğilmeye başladı. Stephan insan formuna geri döndü, sonra ejderhayı kollarının arasına aldı. Dylan'ın başını okşadı, sonra yine o alçak sesle konuştu. Kısa süre sonra, bir başka sihirli çatırtıyla Dylan tekrar insan formuna dönüştü, sadece pijama pantolonunu giymiş ve gece havasında titriyordu. Son bir nefes duman çıkardı, sonra Stephan'ın boynuna kollarını dolayarak sessizce taşınmak istediğini belirtti.

Stephan gülerek onu kucağına aldı. Elimi Dylan'ın saçlarının üzerinden geçirdim ve alnına bir öpücük kondurdum. Dylan onaylayarak mırıldandı, ama gözleri çoktan kapanmıştı.

Stephan onu eve geri taşıdı ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Dylan yatağa uzanır uzanmaz mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Hey, baba?" diye uykulu bir şekilde mırıldandı.

"Ne var, dostum?" Stephan, Dylan'ın alnını eliyle okşadı.

"Uçmayı öğrendiğimde, gelmiş geçmiş en hızlı ejderha olacağım."

Kalbim o kadar büyük ve sevgiyle doluydu ki, göğsümden fırlayıp çıkacağından korktum.

"Bundan şüphem yok, evlat. Şimdi uyu biraz."

Dylan, odasının kapısını kapatmadan önce uykuya dalmıştı bile.

Koridorda, duvara yaslandım ve uzun, titrek bir nefes verdim. Adrenalin etkisi geçiyordu, rahatlamadan neredeyse uçuyordum.

Sonunda oldu. Dylan'ın ilk vardiyasını atlattık.

Stephan yanıma yaklaşıp yüzümdeki saçları kenara çekti. Her zamanki gibi vardiyadan sonra canlanmış görünüyordu. "İyi misin?"

"İnanamıyorum," diye mırıldandım. "İlk nöbeti bitti. Neredeyse... neredeyse kolaydı."

"Hazırdı," dedi Stephan.

"İyi bir öğretmeni vardı." Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Yumuşak bir öpücükle başladı, ama kısa sürede daha tutkulu bir şeye dönüştü. Stephan, ağızma fısıldayacak kadar uzaklaştı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Heyecanlı."

"Hadi." Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. O oda artık *bizim* yatak odamız gibi hissettirmeye başlamıştı. Temiz pijamalarımızı giydikten sonra — o şort, ben ise büyük beden bir Cole's Garage tişörtü — Stephan beni yatağa çekti. Beni tekrar öpeceğini sanmıştım, ama o bunun yerine yüzümü avuçladı ve gözlerimin içine baktı. Altın rengi benekli ela gözlerinde tanıdık olmayan bir duygu vardı. İki parantez gibi birbirimize bakarak uzandık.

"Anıları geri getiriyor," dedi Stephan. "İlk dönüşümünün anılarını mı?"

Başını salladı ve elini belimin kıvrımlarında yukarı aşağı gezdirdi. Tanıdık hareket, içimi yavaşça, rahatlatıcı bir sıcaklık kapladı. "Belirtilerim ortaya çıkmaya başladığında klanımda çok şey oluyordu."

"Ne gibi?"

"Babam bir bölge savaşının ortasındaydı," dedi. "Benim için her şeyi bırakıp yanıma geldi. Onun için, hepimiz için tehlikeli bir zamandı, ama zaman ayırdı. Bunun sonsuza kadar hatırlayacağımı biliyordu."

"Ve hatırlıyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

O başını salladı, sonra öne eğilip beni nazikçe öptü. "Geri döndüğün için teşekkür ederim. Dylan'ı buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Sen olmasan bu kadar kolay dönüşemezdi. Asıl ben sana teşekkür etmeliyim."

"Ondan daha fazlası," dedi Stephan. "Dylan'ın vardiyasında burada olmak... Sanki onun ejderhasının doğumunu izlemek gibi. Buna tanık olmak ve bunun bir parçası olmak benim için bir onur."

ve bunun bir parçası olmak bir onur. Lakeview'a geri dönmek zorunda değildin, ama döndün. Benim de bunun bir parçası olmama izin verdin."

"Steph..." diye fısıldadım. Dylan'ın dönüşümü sırasında onun güvenliği konusunda o kadar endişeliydim ki, bunun Stephan için ne anlama gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Stephan'ın bu kadar açık ve duygusal tarafını daha önce hiç görmemişim. Yıllar önce birlikteyken bile. Bu tarafını daha önce gören var mıydı acaba?

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarını bir kez daha tutkulu bir öpücükle yakaladım. Bu beni, adını koymaya korktuğum bir duygu ile doldurdu. Sırt üstü yattım, böylece o üzerimde duruyordu ve bana bakmak için geri çekildi. Bir süre sonra, ağzımın köşesini, sonra çenemi, sonra boynumu öptü. "Bir tane daha yapmayı düşündün mü hiç?"

Ellerimi omuzlarına kaydırdım. O, bunu kastetmiş olamaz... "Başka bir çocuk mu?"

"Mm-hmm." Boynumda onun gülümsemesinin şeklini hissettim. "Hiç düşündün mü?"

"Oh." Vücudumu yavaş ve baş döndürücü bir sıcaklık kapladı. Başka bir çocuk. *Steph*'le başka bir çocuk. Hamileliğim boyunca çok iyi ve şefkatli bir baba olurdu. Dylan'la hiç yaşayamadığım tüm o anları yaşayabilirdim. Bana kahvaltı hazırlardı. Şişen ayaklarımı ovardı. Beşiği kurardı. Hamile karnıma şefkatle bakıp bebeğe en sevdiği şarkıları çalardı.

Tanrım, kulağa çok hoş geliyordu. Bir fantezi olsa bile. "Ee?" Boynumu tekrar öptü.

"Kendi toprak savaşında değilsen konuşalım." Mucizevi bir şekilde sesim sabit kaldı.

"Haklısın." Bana sıırttı. "Ama bu, iyi bir antrenman yapamayacağımız anlamına gelmez."

"Steph!" diye bağırdım ve göğsüne vurdum. O güldü ve bana susmamı işaret etti, ama şu anda Dylan'ı uyandırmak için muhtemelen bir nükleer bomba gerekirdi.

Beni tekrar öptü, dudakları hala gülümsüyordu. Bu yaz paylaştığımız diğer öpücükler gibi değildi — bu sefer biraz

ve aramızda yankılanan duyguların ağırlığı hala hissediliyordu.

Stephan elini tişörtümün eteğinin altına kaydırды ve parmaklarını belimin kıvrımları üzerinde gezdirdi. Dokunuşu cildimde kıvılcımlar dans ettirdi. Karnımın alt kısmında daha fazla sıcaklık hissettim. Nazik bir dokunuş, tek bir öpücük ve ben çoktan ıslanmaya başlamıştım.

Yüzünü incelerken ellerimi saçlarında gezdirdim. Tanrım, o gerçekten tanıdığım en seksi adamdı. Bazen ona baktığımda, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye alay etti.

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım sadece seninle burada olmak hoşuma gidiyor."

Ela gözleri altın rengi parladı ve sonra dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı.

Giysilerimizi parça parça çıkarmayı başardık. Sonunda ikimiz de çıplaktık, birbirimize sarılmış, birbirimize dolanmış ve hayatta kalmak için buna ihtiyacımız varmış gibi öpüşüyorduk. Elleri vücudumun her yerini okşadı, sonra dudakları, ve ben onun dokunuşunda kendimi kaybettim.

Hızla, arzum ihtiyaca dönüştü ve vücudum bununla titredi. Sertleşmiş penisi kalçama bastırdı. Kalçalarımı yukarı kaldırdım, öpüşürken nefes nefese kaldım. "Lütfen," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacım var."

"Sana sahibim," diye söz verdi. Elini belimden kalçama kaydırды, sonra uyluğumu kavradı ve beni istediği yere yerleştirdi. Lanet olsun, bunu yapmasını seviyordum. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi o etkileyici gücünü sergilediğinde. Sonra, kalın penisinin başı, ıslak ve ona aç olduğum yere bastırdı. Nefes nefese kaldım, sonra bacaklarımı beline doladım ve onu daha da yaklaştırmak için onu çektim.

"Siktir, Harley," diye inledi. Yüzünü boynumun kıvrımına sakladı, sonra yavaşça, yavaşça içeri girdi.

Ona sarıldım ve başımı geriye attım. Zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Elektrik gibiydi. Yoğun. Kafamdaki diğer düşünceleri silip süpürdü. Gerginlik, baskı... Harika bir duyguydu. Sanki o benim içimde olmak için yaratılmış gibiydi.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Hareket et."

O da öyle yaptı. Her itiş, içimde başka bir yoğun zevk dalgası yaratıyordu. Her seferinde daha derine. İçimde birikiyordu, zevk üzerine zevk

Bir şeyler söylüyordum - belki onun adını, ya da *daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını* isteyen sonsuz bir ricayı. Yeterince yaklaşıyordum. Dikkatsizce öpüştük ve o beni daha derine, daha sertçe becerdi, sonra dişlerini boynumun derisine geçirdi. O da benim kadar yakındı. Bu bilgi, zevkimi artırdı ve doruğa ulaştırdı.

"Harley," diye inledi Stephan boynuma. "Harley, lanet olsun, seni seviyorum."

Penisini içime derinlemesine soktu. Nefesimi tuttum ve sırtımı kavisledim, sanki daha da yakınlaşabilirmişim gibi, ve sonra o kadar şiddetli bir şekilde boşaldım ki yıldızlar gördüm.

Başımın tepesinden ayak tabanlarımdan kadar zevk dalgaları vücudumu sararken, tüm vücudum gerildi ve gevşedi. Bir elimle terli saçlarını okşadım ve ağzını benimkine yaklaştırdım. Kelimeler dilimin ucunda dans ediyordu. Ve o anda, zevk ve mutlulukla sersemlemiş bir halde, onları söylememek için bir neden bulamadım.

"Seni seviyorum, Steph."

Yumuşak, şaşkın bir ses çıkardı. Kafamı geniş göğsüne doğru yönlendirdiğinde ben zaten yarı uykudaydım. Dışarıda gökyüzü şafağa yerini bırakırken, onun kalp atışlarının yavaş ritmiyle uykuya daldım.

Ertesi sabah, saat 10'a kadar kalkmadığımızı düşünürsek buna sabah denebilirse, neredeyse *ev gibi bir* sabah geçirdik. Stephan uyandığında beni öptü ve yaklaşan bir iş anlaşması için son belgeleri imzalamak üzere dışarı çıkması gerektiğini söyledi — *gerçek, yasal* bir girişim. Benim de yapmam gereken işler vardı, bu yüzden ona gülümseyerek yolcu ettim, ama önce ikimiz için yeterince kahve yapmasını istedim.

Gülümsemesi ıslıl ışıldı. Buna alışabilirim.

Dylan'ın uyumasını sağladım ve öğlene kadar odasından çıkmadı. Onu suçlayamazdım, uykuya ihtiyacı vardı. Ona kocaman bir kahvaltı hazırladım ve hepsini yedi.

"Teşekkürler anne," dedi, hala uykulu bir gülümsemeyle.

Saçlarını okşadım. İlk vardiyasından dolayı hala yorgun olsa da, onun daha neşeli olduğunu görmek güzeldi. "Giyin, biraz işimiz var," dedim. "Akşam yemeği için ne istersen seçebilirsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne istersem mi?"

Eyvah. Neye bulaştığımı bilmiyordum, ama muhtemelen gelecekte çok fazla dondurma yiyecektim. "Bu özel bir gün."

Markete doğru yola çıktık ve şanslıydım ki eczane de yolumuzun üzerindeydi. Araba sürerken dikiz aynasına baktım. Beklendiği gibi, adamlardan biri saygılı bir mesafede arkamızda bizi takip ediyordu.

Kalbim ısındı. Sormama gerek yoktu, Stephan da bana söylemek zorunda değildi. Lakeview'deyken, güvenliğimizi sağlayacaktı.

Eczaneye girdik. "Hadi gel, evlat, bu sadece bir saniye sürecek."

"Tamam," dedi Dylan. Elinde taşınabilir video oyun konsolu vardı. Normalde onu evde bırakmasını isterdim, ama bu kadar yorgunken, kaos dolu işlerden biraz uzaklaşmayı hak etmişti.

Dylan eczacı tezgahının yanındaki rahat koltuğa oturdu ve oyun konsoluyla kıvrıldı. Reçetemi eczacıya verdim, o da başını salladı ve birkaç dakika süreceğini söyledi, ben de kenara çekilip beklemek için telefonumu çıkardım.

Ben: Doğum kontrol haplarımı neredeyse unutuyordum, inanamıyorum. Bu durum kafamı çok karıştırdı.

Cassidy: Ben inanıyorum. Bilinçaltında bir tane daha istiyorsun, değil mi? Bu arada, sana gönderdiğim işin doğum izni politikası çok iyi...

Bunu birkaç gülen emoji ve şeytan emojisiyle takip etti.

Telefonuma gülümsedim. Cassidy'ye her zaman tek çocuklu bir anne olduğumu söylemiştim. ve tek çocuklu bir anne olduğumu söyledim. Daha fazla çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim, çocuk sahibi *olmak* isteyeceğim bir *erkekle* hiç tanışmamıştım. Bu yüzden, biriyle çıkmasam bile doğum kontrol haplarını düzenli olarak almaya özen gösterirdim. Hapları almaya devam etmek daha kolaydı.

Ama nedense Lakeview'da bunu unutmuştum. Stephan bir tane daha yapmaktan bahsettiğinde, içimden küçük bir ses

bunu düşündü. Hatta bu sabah bile, "Ya bunu bir kenara bırakırsam? Şansımı dener ve ne olacağını görürsem?" diye düşündüm.

Elbette, bu kadar dürtüsel ve sorumsuzca bir şey yapmayacaktım. Artık yirmi yaşında değildim. Ama bunu düşünmüştüm.

Dylan'a baktım. Hâlâ koltuğa kıvrılmış, oyununa odaklanmıştı. Bella'ya tıpatıp benzeyen küçük bir kızın, dikkatini çekmek için kolunu çekiştirdiğini hayal ettim. Burun deliklerinden duman üfleyen başka bir küçük şekil değiştiren. Dylan'ın gençlik yıllarında, ilk arabasına araba koltuğunu nasıl takacağını bana göstermemi istediği... Dylan'ın yirmili yaşlarında, kız kardeşinin ilk erkek arkadaşıyla tanışıp onu korkudan ödü patlattığı...

Cassidy'ye cevap yazarken, başka bir müşteri yanıma geldi. Biraz yana kayarak yer değiştirdim.

"Vay canına," tanıdık ama aynı zamanda yabancı bir ses dedi. "Gerçekten ayna görüntüsü gibi görünüyor."

Başımı kaldırıp baktım, sonra Dylan'ın sandalyesine doğru sendeleyerek bir adım attım ve garip adamdan uzaklaştım. O kadar da yabancı olmayan yabancı adam. Ona bakmak sinir bozucuydu: uzun boylu, geniş omuzlu, dağınık sarı saçlı, sakallı ve ela gözlüydü. Stephan'ın tıpatıp aynısıydı. Bir bakışta, sağ gözünün üzerinde çirkin, kabarık pembe bir yara izi olmasaydı, onun Stephan *olduğunu* düşünürdüm.

"Sean," diye fısıldadım. Dengemi yeniden kazandım ve vücudumu Dylan ile Sean'ın arasına gelecek şekilde çevirdim. Dylan sandalyesinde dönerek başını kaldırdı. Dylan bir şey söylemeden omzunu tutup sıkıca sıktım ve şaşırtıcı bir şekilde Dylan sessiz kaldı. Ejderhası Sean hakkında ne hissettiğini merak ettim.

Dönüşenler gibi süper duyularım yoktu, ama Sean'dan yayılan öfkeyi bir koku gibi hissedebiliyordum. Yumrukları yanlarında sıkılıydı ve ela gözleri parlak altın rengi beneklerle doluydu, ama Stephan'ınki kadar parlak ve ışıltılı değildi.

Stephan bana onun tehlikeli olduğunu söylemişti. Ona inanmıştım, ama bunu yakından görmek bambaşka bir şeydi.

"Doğru," diye homurdandı Sean. "Seni şehirde tek başına görünce şaşırdım, kızım. Özellikle de kardeşim kendine bu kadar çok düşman edindiği halde." Dişlerini göstererek sırıttı. Onların dişleri miydi, yoksa insan dişleri bu kadar keskin miydi, anlayamadım.

keskin olduğunu anlayamadım. "Bir alfanın eşini bu kadar *savunmasız bırakması sorumsuzca.*"

"Ne?" Endişeyle eczanenin etrafına baktım. "Yalnız değilim Yaptırımcılar..."

"Oh, o muymuş?" Sırtışı genişledi. Bizi kimin takip ettiğini tam olarak bildiği belliydi. "Stephan'a, seni korumak için biraz daha güçlü birini seçmesini söylemelisin."

Kalbim ayağıma düştü.

Sean gözlerini kısarak omzumun üzerinden Dylan'a baktı. "Biliyorsun, küçük ejderhan bu işe karışırsa çok yazık olur."

Dylan dokunuşumla titredi ve ben omzunu daha sıkı tuttum. "Oğlumdan uzak dur," diye hırıldadım, sanki ben de bir ejderha gibi.

"Bayan Founy?" diye sordu eczacı tezgâhın arkasından. Eli tezgâhın arkasındaki telefonda idi. "Reçeteniz. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," Sean benim için cevap verdi. Bir adım geri çekildi ve eczacıya dostça bir gülümseme attı. "Ben gitmeliyim. Ama Stephan'a bakması gereken bir infazcı olduğunu söylemek isteyebilirsin."

Sean eczaneden fırlayarak çıktı. Rahatlama hissi beni sarınca dizlerim neredeyse tutunamadı. Dylan'a döndüm, o da sandalyeden kalkıp bana sıkıca sarıldı. Titriyordu. Yoksa titriyor olan ben miydim? Stephan'ı ararken ellerim titriyordu.

"Ne oldu? Harley nerede?" Motosikletimden atladım ve park yerinin kenarında duran karanlık renkli cipe koştum. Striker, Tank'ın yanında çömelmiş duruyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Tank. "Sorduğun için teşekkürler." Kafasında buz torbası vardı ve yarın gözü morarmış olacaktı.

"Sean ve birkaç adamı ona saldırdı," dedi Striker.

"Sean'ın birkaç adamı *olduğunu* sanmıyordum," diye homurdandım.

"Görünüşe göre işler değişiyor olabilir. Harley, Hawk'la birlikte arabasının yanında." Striker ayağa kalktı ve park yerinin karşısını işaret etti. Harley'nin sedanı eczanenin hemen önüne park edilmişti ve Hawk bagaja yaslanmıştı.

Bisikletimi olduğu yerde bırakıp, kalbim hızla çarparak otoparkın karşısına koştum. Yaklaştığımda Hawk kenara çekildi. "O iyi," dedi. "Diğerlerine bakmaya gideceğim."

"Teşekkürler." Suçluluk duygusu beni kemiriyordu. İlk önce ben burada olmalıydım. Hawk'ın toplantımızdan erken ayrılmasına izin vermişim ve yeni içki yatırımımıza katılan tüm arkadaşlara teşekkür etmek için oyalanmışım.

Onunla ilgilenmesi için başkasına güvenmemeliydim. Daha iyi bilmeliydim. "Harley?"

Sürücü koltuğunda oturmuş, ellerinin avuç içlerini gözlerine bastırmıştı. Yaklaştığımda irkildi, sonra yüzündeki ifade yumuşadı. Arabadan indi ve kapıyı arkasında kapattı. Arka koltukta Dylan, video oyunuyla oyalanıyordu.

"Harley," dedim tekrar. Alnındaki kızıl saçlarını kenara çektim, sonra başka bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "İyi misin? Mümkün olduğunca çabuk geldim."

"Biz iyiyiz," dedi. Omzunun üzerinden Dylan'a baktı. "En azından öyle sanıyorum."

"Ne oldu?" diye sordum. Onu kollarımın arasına çekerek, daha fazla yakınlık arzusuyla doluydu. İyi olduğunu söylese de, içimdeki ejderha ikna olmamıştı.

"Sean... ortaya çıktı."

Sean'ın adı geçince ejderham kükredi. Lakeview'a gelerek ne halt ettiğini sanıyordu? Harley'i mi takip ediyordu?

"Bizi tehdit etti," dedi Harley sessizce. "Sadece beni değil. Dylan'ı da. —Senin çok düşmanın olduğunu söyledi. Ve birinin Dylan'a zarar verebileceğini. Senden intikam almak için."

Bu, boğazımın arkasında dumanın yükselmesine neden oldu. "Harley..."

Yumruğunun kenarıyla göğsüme vurdu, sonra yüzüme bakmak için biraz geri çekildi. Kaşları çatılmıştı, ısırıldığı dudakları kanamıştı ve yüzü solgundu. "Bana bunun olmayacağını söyleme. Buna nasıl inanabilirim? Sürekli bana halledeceğini, güvende olduğumuzu söylüyorsun, ama böyle şeyler olmaya devam ediyor. Ve gittikçe *daha da kötüleşiyor*. Önce Blakely beni neredeyse öldürüyordu, şimdi de Sean bana pusu kuruyor? Steph, bu... Böyle devam edemem. Ne zaman *bitecek*?"

Kalbim mideme düştü. Suçluluk duygusu daha da kötüleşti ve midemi bulandırdı. En kötüsü, onun haklı olduğunu bilmemdi. Ben sürekli sorunu öteliyordum. Sean'ın nerede görevlendirildiğini bulmaya çalışıyordum. Onun ne sorunu olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yasal işlerimi kurup yürütmeye çalışıyordum, böylece sonunda yasadışı işlerimizden kurtulabilecektik. Ama ben işleri yoluna koymaya çalışırken, Sean hevesle onları bozmaya çalışıyordu.

Sean beklemiyordu. Ben de bekleyemezdim.

Sorun, yapılması gerekeni yapmaya hazır olup olmadığımı bilmememdi.

"Anne?" Dylan ar a b adan sordu. "Hey, biz... oh, babam geldi!"

Dylan arka koltuktan atladı ve benimle Harley'nin arasına sıkıştı.

"Hey, dostum," dedim sessizce. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi Dylan. "O adam sana çok benziyordu. Ama ejderham onu hiç sevmeydi."

"Ejderhanın iyi bir sezgisi var," dedim. Onu ve Harley'i sıkıca kucakladım, sonra uzaklaştım. "Hızlıca bir telefon görüşmesi yapayım. Hemen dönerim."

Harley pek memnun görünmüyordu, ama başını salladı ve kolunu Dylan'ın omuzlarına doladı.

Kulaklarımın duyabileceği mesafeden uzaklaşana kadar yürüdüm, ama Harley ve Dylan hala görüş alanımdaydı. Sean ve yoldaşlarının, etrafta bu kadar çok güvenlik görevlisi varken tekrar ortaya çıkmayacaklarını biliyordum, ama ejderham hala onlardan gözlerini ayırmak istemiyordu.

Kişiler listemi kaydırdım ve aramak istemediğim bir numarayı buldum. Ama seçeneklerim hızla tükeniyordu. Birkaç kez çaldıktan sonra bağlantı kuruldu. "Ace?"

"Levi," dedim. "Sean hakkında seninle konuşmam lazım."

Telefonun diğer ucundaki kurt adam güldü. "Evet, tahmin etmiştim. Ama sana ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

Durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sean'ın kara listesindeyim," dedi Levi. "Bana hiçbir şey söylemiyor. Bugün bir şey mi yaptı?" Ben hiçbir şey söylemedim.

"Sanırım öyle," diye devam etti Levi. "Her ne olduysa, sana hiçbir şey söyleyemem. Beni dışlıyor. Sanırım çok fazla soru sordum."

"Bugün yalnız çalışmıyordu," dedim.

"Yeni klan üyeleri var. Kötü adamlar. Ödedikleri adamlardan daha kötüler. Onları nasıl ikna etti bilmiyorum ama durum iyi görünmüyor."

Telefona kaşlarımı çattım. Yeni klan üyeleri... Bir klanı olması onu zihinsel olarak biraz daha dengeli hale getirir diye düşündüm, ama bu iyi bir şey olmayabilir. Ona tüm tehditlerini yerine getirecek cesareti verebilir.

"Madem aradın, sana yolda olduğumu söyleyeyim," dedi Levi. "Şehirden ayrılıyorum."

"Ciddi misin?"

"Sean deli. Bu karmaşaya hiç bulaşmamalıydım."

"Nereye gidiyorsun?"

O güldü. "Sanki bir ejderhaya bunu söylermişim gibi. Dersimi aldım. Sean'ın bir şeyler planladığını bilmelisin. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bu işin bir parçası olmak istemediğimi biliyorum. Sen de tetikte olsan iyi olur."

"Ben hallederim. Teşekkürler, Levi."

"Beni bir daha arama," dedi Levi. "Bu işten bıktım."

Hat kesildi. Onu suçlamadım. Levi'nin yerinde olsaydım, ben de bu karmaşadan olabildiğince uzaklaşmaya çalışırdım.

Söyledikleri beni tedirgin etmişti. Sean klan üyelerini nereden buluyordu? Sınırın ötesinden mi? Ve ne planlıyordu?

Telefonumu cebime geri koydum. Hawk, elleri cebinde bana yaklaştı. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle," dedim. "Bisikletimi geri götür. Ben Harley ve Dylan'ı eve götüreceğim."

ARABADA, Harley yolcu koltuğuna oturunca rahatlamış görünüyordu. Evime geri döndüm ve içeride Harley biraz uzanması gerektiğini söyledi. Dylan odasına çekildi.

Yalnız kaldığımda, yemek masasına oturdum ve yarınki etkinlik ile ilgili e-postalarımı gözden geçirdim.

Kutlama yapmamız gerekiyordu. Sadece Dylan'ın vardiyasını değil, yeni işi de kutlamalıydık. Her şey doğru yönde ilerliyordu, sadece Sean'dan bir adım önde olmam gerekiyordu.

Ama o, beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde bana yetişiyor gibiydi.

O gece Harley benim yatağında uyudu. Küçük hediyeler. Uzun zamandır kendi yatağında uyumamıştı. Yaralı ve hayal kırıklığına uğramış olsa da hala benim yanımda uyumak istemesi için minnettardım.

Ejderham sızlandı. Benden hayal kırıklığına uğramıştı. Kendinden hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Neredeyse hiç uyumadım ve ertesi sabah erkenden yataktan çıktım, Harley'nin alnına bir öpücük kondururken onu uyandırmamaya dikkat ettim. Onun için kahve yaptım ve kulüp evinde olduğumu belirten bir not bıraktım. Dört adam evin dışında nöbet tutuyordu. Sean'ın güpegündüz evime gelmek kadar aptalca bir şey yapacağını sanmıyordum, ama dünden önce onun Lakeview'a geleceğini hiç düşünmemiştim.

Saat sabah dokuzdu, ama kulüp evi şimdiden hareketlenmişti. Night Shift Distillery'den bir grup adam, markalı kot gömlekleri giymiş, ürün kutuları ve kasalarıyla çoktan oradaydı. Etrafta klan üyeleri de vardı, kulüp evinin etrafındaki çimleri biçiyor ve çimlerin etrafındaki yabancı otları temizliyorlardı. Night Shift'ten gelen adamlarla tokalaştım, sonra kulüp evine girdim.

"Günaydın, Ace," dedi Striker. Barın üzerinde kahve ve kahvaltılık sandviçler vardı. Arkada, Hawk ve Mia büyük bir Night Shift afişi asarken, Bella bebek arabasında kendi kendine mırıldanıyordu. "Dün her şey yolunda mıydı?"

Bir sosisli çörek aldım. "Olabileceği kadar iyi. Resmi lansman bittiğine göre her şey daha kolay olacak."

"Harley bunu biliyor mu?" diye sordu Striker.

"Tam olarak değil. Tüm evraklar imzalanana kadar ona ayrıntıları vermek istemedim."

"Artık imzalandı," dedi Striker gülümseyerek. "Tahmini kar rakamlarını gördüm." Etkilendiğini gösteren bir ıslık çaldı. "Sen ve Hawk burada gerçekten harika bir şey buldunuz."

"Hepsi Hawk'ın eseri," dedim. "Ben sadece onayladım." "Bir dönemin sonu," dedi Striker. "Aferin, Ace."

Gerçekten de bir dönemin sonu olmuştu. Bugünden sonra, Lakeview klanı silah işinden tamamen çıkacaktı. Artık dükkanda özel siparişler olmayacaktı. Michel'den sınır ötesi sevkiyatlar olmayacaktı. Forest ziyarete geldiğinde kanıtları saklamak zorunda kalmayacaktık. Bu şekil değiştiren damıtım tesisi yatırımından elde edilecek kârla, klan ömür boyu rahat yaşayacaktı, hatta daha fazlası.

Dışarıda Zoey şakacı bir şekilde havlamaya başladı ve bu ses Dylan'ın tanıdık kahkahasıyla yankılandı. Ejderham aniden uyanık hale geldi.

Striker, kulüp binasının kapısına doğru hızla koştuğum için güldü.

Harley içeri girdi. Kot pantolonu kalçalarının kıvrımlarını vurguluyordu ve benim düğmeli gömleklerimden birini düğümleyerek giymişti, böylece bronzlaşmış teninin küçük bir kısmı görünüyordu. Kızıl saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Muhteşemdi. Dün o kadar sarsılmış olmasına rağmen, hala zahmetsizce güzel ve zarifti.

"Burada neler oluyor?" diye sordu, hareketli kulüp evine bakarak.

"Bugün küçük bir kutlama var," dedi Striker gülümseyerek. "Yeni bir iş girişimi."

"İş girişimi mi?" Bana gözlerini kırptı. Bu sevimli hareketi, onu aşık olduğum yirmi yaşındaki kız gibi gösterdi.

Ben başımı salladım. Striker, Mia ve Hawk'ın afişi düzgünce asmasına yardım etmek için uzaklaştı, ama aslında bize biraz alan açmak içindi. Mia yanımdaki bara yaslandı. "Ne tür bir iş?" diye sordu.

"Dönüşenler için içki," dedim yarı gülümseyerek. "Dönüşenlerin sarhoş olamayacağını sanıyordum."

"Aynen öyle. Bu yüzden, bunun için çok büyük bir pazar var. Hawk, şekil değiştirenlere uygun içki ve bira üretmenin yolunu bulan birkaç adam buldu ve biz de bu yatırıma atladık. Tahminler çok iyi görünüyor."

"Yani, bu yasal bir iş," dedi yavaşça.

Başımı salladım. "Evet. Dahası da var. Bu, klanın suç hayatından kurtulma yolu. Kalıcı olarak."

"Ciddi misin?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Bitti mi* olacak?"

"Her şey kesinleşmeden sana söylemek istemedim," dedim. "Herhangi bir aksilik çıkarsa diye. Ama tüm evraklar imzalandı, deneme açılışı inanılmaz iyi geçti ve şimdi..." Barın etrafını işaret ettim. "Şimdi hayatımızın geri kalanının başlangıcını kutluyoruz."

Harley derin bir nefes aldı ve başını öne eğerek alnını omzuma dayadı. "Vay canına. Bu... Bu çok büyük bir şey, Steph."

"Biliyorum. Bu hayatın senin, Dylan ve Bella için de güvenli olmasını istiyorum."

"Hapse girme endişesi yaşamayacağım için mutluyum," dedi. Sonra iç çekerek geriye yaslandı. Yüzündeki endişeli ifade, içimdeki hayal kırıklığını ve suçluluk duygusunu yeniden alevlendirdi. Bu doğru yönde atılmış bir adımdı, ama yeterli olmadığını biliyordum.

"Peki ya Sean?" diye sordu. "Onunla ne yapacağız?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Ya bu gece ortaya çıkarsa?"

"Çıkmayacak. O kadar aptal değil."

"Dün yaptıklarından sonra ne yapacağını nasıl tahmin edebilirsin?"

Haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum. Ejderham hayal kırıklığıyla kükredi. Sean'ı anlamak zordu, ama o hala benim kardeşimdi

—ikiz kardeşim. Onun davranışlarını *biraz* anlayabiliyordum. Öyle değil mi?

"Başka biri bana ve Dylan'a bunu yapsaydı, bu konuşmayı yapmıyor olurduk," dedi Harley. "Muhtemelen Striker'ın *hallettiği* adamlar gibi bir çukurda ölü olarak yatıyor olurlardı, değil mi?"

"O kadar basit değil."

"*Steph*, bu kadar basit," dedi Harley küçük bir sesle. "Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum ve bunun senin için zor olduğunu biliyorum, ama Dylan'ı bu tür bir tehlikeye atamam. Asla. Aklım başımda olsaydı..." Diye iç geçirdi ve bakışlarını yana çevirdi. "Aklım başımda olsaydı, şu anda Atlanta'ya dönüyor olurum. Benim durumumdaki herhangi bir mantıklı kadın böyle yapardı."

"Harley..."

"Böyle bir tehlike olursa gideceğimizi söylemiştim. Sana söylemiştim, ama yine de..."

"Biliyorum," dedim. "Halledeceğim. Söz veriyorum." "*Steph*, sürekli bunu *söylüyorsun*."

"Her şeyi hallediyorum." Barın etrafını işaret ettim. "Bu kolay olmadı. Ama bu bizim için. Hepimiz için. İşleri kuruyorum ve Sean'la ilgileniyorum. Lütfen bana güven."

Harley'nin mavi gözleri yüzümü incelerken uzun bir sessizlik oldu. "Deniyorum," dedi. "Gerçekten deniyorum."

"Ace, geri kalan malzemeler geldi," dedi Striker. "Boşaltmaya başlamalıyız."

"Tamam." Harley'e baktım, kolları göğsünde kavuşturulmuş, yüzü asılmıştı. Yanağına dokunduğumda çekilmedi. Aksine, yüzünü dokunuşa doğru çevirdi ve avucumu kısa bir süre öptü.

"Bu gece geliyor musun?" diye sordum.

O da başını salladı. "En güvenli yer orası gibi görünüyor."

"Eğlenceli de olabilir."

Gülümsedi. "Eve gidip biraz iş yapacağım. Hazırlıklar için iyi şanslar."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedim.

Harley, Mia ve Hawk'a el salladı, sonra kulüp evinden ayrıldı. Striker gözlerimi yakaladı ve sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Ben başımı salladım ve o, her ihtimale karşı Harley'i eve götürmek için ayrıldı. Şakaklarımı ovuşturdum. Bu geceki kutlama için hazırlanmak için hala yapılacak çok iş vardı. Bir yudum daha kahve içtim, sonra dışarı çıkıp fiçileri boşaltmaya başladım.

Bütün gün Harley'i görmedim. Kulüpte olduğum sürece her zaman yapacak bir iş vardı. Kutlama hazırlıkları yapmadığım zamanlarda, uzun süredir görmediğim klan üyeleriyle sohbet ediyor, yatırım paramızla işe aldıkları Night Shift ekibinin üyeleriyle tanışıyor ya da Dylan'ın başarılı alfa tanıtımı için sıcak tebrikleri kabul ediyordum.

Klan alfa'sı olarak her zaman yapacak bir iş vardı. Ama ejderham sadece Harley'le birlikte olmak istiyordu.

Güneş battığında, yorgunluk ve hayal kırıklığı beni ele geçirmişti. En son yapmak istediğim şey, daha fazla insana gülümsemek ve işimizin lansmanını kutlamaktı. Kendi isteksizliğim beni daha da sinirlendirdi. Bu büyük bir olay olmalıydı. Hawk'ın bu anlaşmayı gerçekleştirmesindeki başarısını kutlamak için havamda olmam gerekirdi. Lanet olsun, işin büyük kısmını o yapmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, barmen Night Shift'e, önüme bir viski koyarken. Kulüp barı insanlarla dolmaya başlamıştı

doldurmaya başlamıştı. Klanın şu anda ihtiyaç duyduğu, hazır ve dikkatli bir lider olmak için kafamı toplamam gerekiyordu.

"Çok eğleniyor gibisin." Hawk yanıma yaklaşıp omzunu omzuma çarptı. Barmen'e işaret etti, barmen de ona bir içki uzattı. "İyi ruh halin beklediğimden uzun sürdü."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Ama kardeşimi başımdan savmaya çalışmanın bir yararı yoktu.

"Bu sabah Harley ile konuştuğunu gördüm." Bardaktaki viskiyi çevirdi. "Dün olanlardan bahsediyordu, değil mi?"

"Duydun mu?"

"Hayır, gözlerim ve beynim var. Ne dedi?"

"Korkarım Atlanta'ya geri dönecek," itiraf ettim. "Er ya da geç. Bu içki fabrikası olayı..."

"Bizim için büyük bir kazanç," diye tamamladı Hawk. "Ve Harley'e kalması gerektiğini kanıtlayacaktı."

"Evet. Ve Sean bunu mahvetti." Viski bardağımı aldım ve bir dikişte içtim. İçki boğazımı yakarak aşağı indi. Lanet olsun, çocukluğumdan beri bu kadar hissedebileceğim bir içki içmemiştim. Barmen'e işaret ettim ve o da aynı buz küpünün üzerine bir parmak daha doldurdu.

"Onun korkmasına hak veriyorum," dedi Hawk.

"En kötüsü de bu," dedim. "Haklı olduğunu biliyorum. Kendisi de çoktan gitmesi gerektiğini söyledi."

"Lanet olsun," dedi Hawk omzumu sıkarak. "Ama henüz gitmedi, değil mi?"

"Henüz," diye mırıldandım ve ikinci içkimi de bir dikişte içtim. "Hala vaktimiz var," dedi Hawk. "Sean'la ilgileniriz."

Ne yapmamız gerektiğini biliyordum. Hawk biliyor muydu? Viski damarlarımdan akarak kaslarımdaki gerginliği biraz gevşetti, ama ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. "Onu öldürmek zorunda kalacağız, biliyorsun."

Hawk sessiz kaldı. Etrafımızda kahkahalar yükseliyordu, ama sanki Hawk ve ben barın uzak köşesinde onlardan uzaklaşmış gibiydik.

"Dün yapar mıydın?" diye sordu Hawk. "Orada olsaydın?"

"Evet," tereddüt etmeden cevap verdim. Kimse benim önümde Dylan'ı tehdit ederse, yere düşmeden önce ölmüş olur. "Sen de Bella için aynısını yapdın." *-onu öldürmek zorunda kalmak. O hala... o hala bizim lanet olası kardeşim, anlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi Hawk. "Ve klanın alfa'sı olabilmek için ikimizi de öldürürdü."

Bara daha da yaklaştım. Kafamda düşüncelere dalmadan önce, Mia'nın yüksek ve neşeli kahkahası kalabalığın gürültüsünün üstüne çıktı. Kafamı kaldırdım. Hawk ve ben köşede durduğumuz kısa süre içinde, kulüp evi klan üyeleri ve yerli halkla dolmuştu. Night Shift de bir sürü insanı davet etmişti. "Gelmişsin!" dedi Mia neşeyle.

"Tabii ki," dedi Harley sıcak bir sesle. Ejderhamın işitme duyusu, kalabalığın sesleri arasında onun sesini kolayca yakaladı.

"Hadi, sana bir şeyler içeceğim hazırlayayım," dedi Mia. "Ejderha içkisi *değil*. Normal içki. Dylan, Peter arka bahçede... Zoey ile oynuyor, ona katılmak ister misin?"

"Evet!" dedi Dylan. Kapıdan dışarı fırlamadan önce bana neşeyle el salladı.

Harley'nin bakışları Dylan'ı takip etti. Gözlerimiz buluştu ve bana küçük bir gülümseme attı.

Yüzündeki tereddüt, kalbimi bıçak gibi delip geçiyordu. Ama tabureden inip ona gitmeden önce, Mia onu kalabalığın içine çekti. Sonra, klan üyeleri iki yanıma geldi ve bir tur daha içki geldi. Striker, gözü hızla morarmış ve neredeyse şişip kapanmış olan Tank'a kadeh kaldırdı. Bir içki daha içtim. Bu seferki daha az yakıyordu. Uzuvlarım daha gevşemiş hissettim. Kahkahalarım daha kolay çıkıyordu.

Kahretsin, bu viski gerçekten işe yarıyordu.

Gece ilerledikçe içkiler akmaya devam etti. Harley her zaman ulaşılamaz gibi görünüyordu, diğer şekil değiştirenler veya Lakeview yerlileriyle sohbetlere dalmış, her zaman gülümsüyor, her zaman gülüyordu. Doğal bir çekiciliği vardı. İnsanlar ona çekiliyordu.

Bir sohbetten diğerine çekildim, tebrikler aldım ve hatta birkaç yeni iş fikri bile önerildi.

El sıkışıp içki içtikçe yüzümdeki gülümsemeyi korudum. Shotlar, karışık içkiler, bira çeşitleri. Bu, ejderhamın sızlanmasını ve acısını görmezden gelmemi kolaylaştırdı. İçimi kemiren suçluluk duygusunu uyuşturdu.

Akşam geç saatlerdi. Saatler, hem yıldırım hızıyla hem de balçık gibi yavaşça geçmişti. Diğer ejderhaların bazıları gece vardiyası için dışarı çıkıyordu ve aniden pullarıma çarpan rüzgâr fikri son derece çekici gelmeye başladı. Ancak ejderham göğsümde sessizdi. Sanki alkol onu bayılttı. Kapıya doğru döndüm, ama biraz fazla hızlı hareket ettim. Oda eğildi ve bir bar taburesine takılıp, onu gürültüyle yere düşürdüm.

"Vay canına." Harley'nin yumuşak sesi sisin içinden geldi. "Biraz yavaşlasan iyi olur, Steph."

"Ben iyiyim." Bir elimle bara tutunarak dengemi yeniden kazandım, sonra barmene bir tur daha içki için işaret ettim.

"Hey, cidden." Harley ön kolumu tuttu, mavi gözleri keskin bir şekilde bana bakıyordu. "Yeterince içtin."

Gözlerindeki o yargılayıcı bakış, suçluluk duygumun alevleriyle beslenen öfkeyi göğsümde yakmaya başladı. Tanrı korusun, kendi kulüp evimde biraz rahatlamıştım. Bu, onun benim bir beceriksiz olduğumu düşünmesinin başka bir yoluydu. Onun güvenini kazanmak için asla yeterince iyi olamayacağımın başka bir yoluydu. "Bana bebek muamelesi yapmana gerek yok," dedim ve onun dokunuşundan uzaklaştım. "Bunun için Dylan var."

Harley'nin gözleri büyüdü. Elini indirdi ve bir adım geri attı. "Tanrım. Steph, bir ergen gibi her yere düşüyorsun ve şimdi de buna uygun bir tavır mı takınıyorsun?"

"Tavır mı? Bütün gece benden kaçındın. Beklediğin olgun tavır bu mu?"

"Kaçmak mı... Steph, biraz zamana ihtiyacım vardı."

"O zaman al. Ben bir tur daha alacağım." Bir an tereddüt eden barmene gözlerimi kısarak baktım, sonra bana bir viski daha uzattı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Harley. "Az önce söylediklerim için kızdın mı? Sean hakkında? Şimdi gitmem gerektiği hakkında

Bunun için özür dilemeyeceğim. Hâlâ buradayım, değil mi? Bu konuda birlikte çalışabilir miyiz?"

Ona dönerek dedim: "Harley, burada olan biteni hiç anlamıyorsun! Kadınlar bu yüzden klan işlerine karışmazlar! Bu benimle kardeşim arasındaki bir mesele. Sana halledeceğimi söyledim ve tüm klan için en iyi şekilde hallediyorum. Ben alfa erkeğim. Bu benim sorumluluğum. Bu, sen ve benden daha büyük bir mesele. Ben hallediyorum ve benim eşim olarak bana *güvenmen* gerekiyor."

Harley'nin gözleri şoktan kocaman açılmıştı.

Oda sessizliğe büründü. Etrafımızdaki herkes bize bakıyordu.

Dilimde duman yanıyordu. O zaman sesimin ne kadar yüksek olduğunu fark ettim. Harley'nin üzerinde nasıl yükseldiğimi. Gözlerim muhtemelen altın rengi parlıyordu.

Siktir.

Ben düşünmedim düşünmedimdüşün yapabileceğimi yapabileceğimi ona güven bana daha daha Ama görünüşe göre, ben zaten güvenmişim.

"Harley, özür dilerim..." Bir adım daha yaklaştım.

Harley, parmak uçlarını göğsüme bastırarak beni durdurdu. "Hayır," dedi soğukkanlılıkla. "Benimle böyle konuşamazsın. Asla."

Sessiz kaldım.

"Demek sen büyük kötü alfasın. Bu benim için önemli değil. Ben senin malın değilim ve oğlumun güvenliğini etkileyen konulara karışmamamı söyleyemezsin. Ve bana asla, *asla* böyle bir ses tonuyla konuşamazsın."

Eğer onu iyi tanıımıyorsam, gözlerinin ejderha gibi öfkeyle parlayacağını düşünürdüm. O bir insandı, ama o anda öfkesinin gücü beni şok etti. Ve alkol, suçluluk ve hayal kırıklığının sisinden bile... bu beni tahrik etti. Onu hiç böyle görmemişim. Vahşi. Acımasız. Muhteşem. Oğlumuzu korumak için beni dövmeye çalışırdı. Ve muhtemelen başarırdı.

"Eve dönüyorum," dedi. "Peşimden gelme."

"Harley, bekle." Son bir kez daha denedim. Ama dinlemeyeceğini biliyordum. En azından bu gece dinlemeyecekti. Tek yapabileceğim, bara yaslanıp, o öfkeyle dışarı çıkarken etrafındaki kalabalığın ona yol açmasını izlemektir.

Sonra ortadan kayboldu.

Biri boğazını temizledi ve sonra etrafımdaki parti yeniden başladı. Bar taburesine çöktüm ve önümdeki bara yaslandım. En azından içecek bir viskim daha vardı.

Hawk yanımda belirdi. Yüzü biraz kızarmıştı, ama gözleri çoğunlukla berraktı. "Selam."

"Selam."

"Sen bir aptalsın."

"Biliyorum."

"Harley'e böyle konuşamazsın."

"Biliyorum."

"Yani, Mia'ya bağırmaya çalışırsam, o benim hayalarımı keser."

"Hawk," dedim sertçe, ona da bağırma isteğine direnerek. Etrafımdaki klanın daha fazla garip ilgisine maruz kalmak, ihtiyacım olan son şeydi. "*Biliyorum* dedim."

Hawk iç geçirdi ve omzumu sıktı. "Sean meselesi herkesi mahvetti, değil mi?"

Ben gülerek iç geçirdim, ama bu gülüşümde hiç mizah yoktu. "Hafif kalmış."

"Bu gece bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Hawk. "Sabah Harley'den özür dileyebilirsin. Ayıldığında. Ve muhtemelen akşamdan kalma olduğunda."

"Buna içelim," dedim ve viskimi bir dikişte içtim.

Parti, benim patlamam hiç olmamış gibi devam etti. Bir saat kadar sonra ve birkaç tur daha içtikten sonra, parti nihayet sona ermeye başladı. Mia ve Bella çoktan gitmişti ve Hawk üst katta sızmıştı. Tank dışarıda çimlerde uzanıyordu, belki o da sızmıştı, Striker ise kanepede, yerel kızlardan biri olan Tori'yi kucağında tutuyordu.

Tori bana bir bakış attı ve flörtöz bir şekilde el salladı, sonra eğilip Striker'ın boynuna öpücük kondurdu. Ben de homurdandım ve bardaki yerimden kalktım. Başım dönüyordu. Gece, herkesin ya bayıldığı ya da başka birini yatağına attığı saatlerdi.

Harley'nin uyuduğunu umuyordum. Ejderham, onun *benim* yatağımda uyuduğunu umuyordu. Ama muhtemelen öyle değildi. Muhtemelen benim evimdeki yatak odasına çekilmişti. Muhtemelen benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Kulüp evi etrafımda dönüyordu. Bu gece eve gitmem imkansızdı. Odama çıkabilirsem şanslı sayılırdım.

Merdivenleri dikkatlice, tek tek adımlarla çıktım — bu, Herkül'ün bile başaramayacağı bir çaba gerektiriyordu. Kulüp evimdeki yatak odama sendeleyerek gittim ve kapıyı iterek açtım. Oda aynı görünüyordu, ama havasızdı. Harley Lakeview'a geldiğinden beri burada hiç vakit geçirmemiştım. Buraya geri dönmek beni pek de mutlu etmiyordu, ama en azından bir yatağım vardı.

Pencereleri açtım, böylece serin gece havası havasız odayı doldurdu. Sonra yüzüstü düşmeden ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarmayı başardım, yatağa yığıldım ve rüyasız bir uykuya daldım.

Birkaç dakika, belki de birkaç saniye gibi gelen bir süre sonra, ejderham ilk uyandı.

Kıpırdadı, sonra çırpındı. Kızgındı. İğrenmişti. Bir şeyler ters gidiyordu.

Küçük, kırık bir ses odayı bir alarm saati gibi doldurdu.

"Steph?"

Gözlerimi hafifçe açtım. Sabahın erken saatlerinde güneş odaya doluyordu, yani uyumuşum, öyle hissetmesem de. Başım sanki biri beynimi kırıcıyla deliyormuş gibi zonkluyordu. Ejderham hâlâ çırpınıyor ve seğiriyordu.

Göğsümde sıcak bir ağırlık vardı. Kollarım belimi sarıyordu. Ama vücut çok dar geliyordu. Kokusu da yanlış geliyordu.

Aşağı baktım.

Kızıl saçlar. Soluk ten. Çıplak sırtında birkaç çil vardı.

Midem bulandı ve dün gece içtiğim tüm viski geri çıkmak üzereydi.

Harley açık kapıda duruyordu.

Sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Uyumayı sevdiği aynı Cole's Garage tişörtünü, taytını ve spor ayakkabılarını giymişti. Saçları dağınık bir topuz halindeydi. Yüzü yıkılmıştı: ağzı şoktan açık kalmış, gözleri iri ve gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Nasıl yapabildin?" diye sordu. "Bunu nasıl yapabildin?"

Blakely yarı uyanık bir halde inledi ve memnun bir kedi gibi yüzünü karnıma sürttü. Bu hareket beni bir anda uyandırdı ve onu üzerimden ittim. Yan tarafa düştü ve yorgan çıplak vücudundan aşağı kaydı.

"Hey!" dedi, uykudan boğuk bir sesle. "Ne oluyor, Ace?"

"Evet, Ace," diye tekrarladı Harley. Sesi birden soğuklaşmış, yüzünde öfke dolu bir ifade belirmişti. Sanki yüzünde bir kapı kapanmış gibiydi. Yıkım ortadan kalkmıştı. "Ne oluyor lan?"

Harley'nin bana Ace demesi midemi tekrar bulandırdı.

"Göründüğü gibi değil," dedim. Ayaklarımın üzerine kalkarken, sanki ürkek bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerimi uzattım. "Söz veriyorum. Sadece... sadece açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayayım? Neden yatağında çıplak bir kadın var? Hem de kısa süre önce beni *öldürmeye* çalışan bir kadın?" İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Neredeyse gülecektim. Sorunlarımız olduğunu biliyordum Stephan, ama milyon yıl düşünsem bile bu kadar alçalacağını hiç tahmin edemezdin."

"Öyle yapmazdım," dedim. "Yapmadım da."

Ama Blakely'nin neden burada olduğuna dair hiçbir açıklamam yoktu. Yatakta, Blakely yorganı üzerine çekip yatakta kıvrıldı ve dudaklarında memnun bir gülümsemeyle bizi izledi. Onu pencereden dışarı atma isteği birdenbire içimi kapladı.

"Bu sabah bir mesaj aldım," dedi Harley. "Bilinmeyen bir numara. Birinin seni evine götürmesi gerektiğini, çünkü çok sarhoş olduğunu söylüyordu. Senin klan üyelerinden biri olduğunu düşündüm. Her şeye rağmen, şafak vakti yataktan kalkıp buraya gelip seni almaya geldim. Ama görünüşe göre hiç yardıma ihtiyacın yokmuş. Olduğun yerde gayet iyi görünüyorsun."

Mavi gözlerinde bir anlık yıkım belirdi. Çok fazla acı. Onu çok incitmiştim.

Arkasını dönüp
gitmek üzereydi.

"Hoşça kal, Stephan."

"Harley, bekle!" Onu koridorda takip ettim, giderken kot pantolonumu giydim. "Bekle! Harley!"

Merdivenlerin başında bana döndü, gözlerinde öfke ve ihanet parlıyordu. "Neyi bekleyeyim? Blakely'nin neden senin yatağında çıplak olduğun konusunda sihirli bir açıklama mı? Bana söylediğin her şeyi

söylediğın her şeyden sonra mı? Vaat ettiğın her şeyden sonra mı?" Dökülmek üzere olan gözyaşları sonunda akmaya başladı. "O *beni öldürmeye* çalıştı, Stephan. Sadece beni aldattın, ki bu yeterince kötü, ama *onunla mı?* Sürekli hallededeceğini, düzelteceğini söylüyorsun, ama ne zaman arkamı dönsem inciniyorum. *Senin* adamların tarafından. *Senin* tarafından."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim çaresizce. Onu kollarıma alıp gözyaşlarını silmek istedim. Ama yapamadım. Onlara neden olan ben olduğum için yapamadım. "Sana bunu yapmazdım. Yapmazdım. Bunu biliyorum."

O güldü, ama gülüşünde derin bir hüzn vardı. "Dün gece o kadar sarhoştun ki, yapsan bile farkına bile varmazdın. Yüzüme bağırmayacağını da düşünmemiştim, ama bunu da başardın."

Suçluluk duygusu içimi parçaladı. Göğsüm o kadar çok acıyordu ki kanıyor muyum diye merak ettim. Kalbimi çıkarıp ona verebilir miyim diye düşündüm.

"Buradan gitmem gerek," dedi nefes nefese. "Düşünmem gerek. Bütün bunlardan uzaklaşmam gerek. Senden uzaklaşmam gerek."

Döndü ve merdivenlerden aşağı koştu.

Tek yapabildiğim, orada durup onun uzaklaşmasını izlemektir. Benden uzaklaşmasını. Hayatımdan uzaklaşmasını. Hayatımızdan uzaklaşmasını. Az önce mahvettiğim hayatımızdan.

Ejderham göğsümdede inliyor ve uluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum, ama Blakely ile yatmış olamazdım. Ejderham buna izin vermezdi. Harley sadece bir anı iken bile yeterince zordu, ama şimdi hayatıma geri döndüğüne göre, ejderham başka kadınlara bakmak bile istemiyordu. Blakely ile nasıl yatmış olabilirdim?

Ama içki...

Çok güçlüydü. Kendimi iyi hissettirmişti. Ejderhamı sakinleştirmişti. Blakely ile yatmam için onu yeterince bayılttı mı acaba?

Bunu yapar mıydım?

Ben öyle bir adam mıydım?

Odama geri döndüm ve kapıyı açtım. Blakely hala yataktaydı, yorgani beline kadar indirmiş, telefonunu kaydırıyordu.

Cildinde hiçbir iz yoktu, boynunda veya göğsünde sert izler yoktu.

"Dün gece ne oldu lan?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu Blakely. "Neden bu kadar sinirlisin? *Beni* arayan sensin, Ace."

"Bunu asla yapmam," diye homurdandım. "Sen aforoz edildin."

"O zaman bu ne?" Telefonunu bana doğru çevirdi. İşte oradaydı, arama geçmişinde. Benim numaram. Geç saatte.

Ne oluyor lan?

"Sen beni aradın, ben de cevap verdim. Sesin oldukça sersemlemiş gibiydi, ama gelmemi istedin, ben de geldim." Gülümsedi. "Sonunda öfke krizini atlattığını sanmıştım."

"Defol git." "Ne?

Doğru ya."

"Defol dedim!" Sesim kulüp binasında yankılandı.

Blakely'nin yüzü soldu. "Sen tam bir pisliksin." Yataktan kalkıp dün geceki kıyafetlerini giydi. "Beni aradığın için buradayım ve şimdi de sinirli mi davranıyorsun? Küçük kız arkadaşının kışında bir çubuk olması benim suçum değil."

"Ondan bahsetme," diye hırıldadım. "Ne şimdi, ne de bir daha."

"Tanrım," dedi Blakely. "Peki. Gidiyorum. Sen tam bir domuzsun. Ve bir yalancısın. Neden sana aşık olduğumu düşündüm bilmiyorum."

Eşyalarını topladı ve kulüp binasından fırlayarak çıktı. Ön kapının çarpıldığını duydum.

Dizlerim titriyordu. Yavaşça yere çöktüm ve yatağın kenarına yaslandım. Blakely ile paylaştığım çarşaflara dokunmak bile istemedim. Başımı ellerimin arasına gömdüm.

Harley'i kaybedemezdim. Ne şimdi, ne de başka bir zaman. Bu durumu düzeltmek zorundaydım.

Bunu nasıl yapacaktım?

HARLEY

*'ın peşinde olduğu
doğrulandı.*

İç geçirdim ve telefonumdaki onay sayfasını aşağı kaydardım.
Syracuse'dan Atlanta'ya iki tek yön bilet. Tamam.

Stephan'ın evinde yatağında kıvrılmışım. Başım ağrıyordu. *Kalbim* ağrıyordu. Bu durumu başka bir şekilde çözmek istemiştım, ama başka seçenek yoktu. Stephan bizi güvende tutamıyordu. Bana saygı duymuyordu. Bana ve Dylan'a bağılı değildi.

Ben sözümün eri bir kadındım. Bu yüzden, ertesi gün Dylan ve ben Atlanta'ya geri dönecektik.

Yorganı başımın üzerine çektim, sonra ezbere bildiğim numarayı çevirdim.

"Günaydın," Cassidy telefonu açar açmaz neşeyle selamladı. "Harika zamanlama, spor dersinden sonra latte'mi aldım ve işe giderken trafiğe takılmak üzereyim."

"Merhaba Cass."

"Her şey yolunda mı? Sesin çok kötü geliyor."

En iyi arkadaşımın sesindeki şefkat, sonunda kalbimi kırdı. Baraj kapakları açıldı ve ağlamaya başladım.

"Oh, hayır, Harley," dedi Cassidy. "Ağla. Sonra birkaç derin nefes al. Bana neler olduğunu anlat."

Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim ağlamaktı. Cassidy, en kötü ağlama krizini atlatıp nefes egzersizlerine başlayana kadar sabırla bekledi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim.

Sonra ona her şeyi anlattım. Her şeyin ne kadar güzel olduğunu, onun beni sevdiğini söylediğini ve daha fazla çocuk sahibi olmaktan bahsettiğini. Ona onu sevdiğimi söylediğimi, şimdi bunun ne kadar aptalca geldiğini. Nasıl bulutların üzerinde uçtuğumu

ve sonra her şeyin nasıl bir anda yıkıldığını anlattım. Onun tuhaf ikiz kardeşinin beni korkuttuğunu, Stephan'ın bana bağırdığını ve sonra tabii ki onu Blakely ile yatakta bulduğumu anlattım.

"Tanrım," dedi Cassidy. "Kardeşiyle olanlar bir yana, o da başka kadınlarla yatıyor mu?"

"Biliyorum," dedim. "Ben de inanamadım. Bir parçam hala inanamıyor."

"Sana takıntılı gibiydi," dedi Cassidy. "Öyleyse neden aldatmış olsun ki? Hem de *onunla*?"

"Bilmiyorum. Hatırlamadığını söylüyor."

"Erkekler tam bir pislik," dedi. "Yalancılar. Aptallar. Nasıl hatırlamaz? Alkolün suçu mu?"

"Buna izin vermeyeceğim," dedim. "Sarhoş olmasını bahane olarak kullanamaz. Hiçbir zaman, ama özellikle bu konuda."

"Haklısın," dedi Cassidy. "Biri onu sorumlu tutmalı. Keşke bu kişi sen olmasaydın."

Bu sözler gözlerimi tekrar yaşlarla doldurdu. "Gerçekten sanmıştım ki... Tanrım, sanmıştım ki..." Sözler boğazımda düğümlendi.

"Onu seviyorsun. Onunla gerçek bir gelecek istediğini biliyorum, Harley. Ben de senin için bunu gerçekten istiyordum. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Çok üzgünüm."

Yine gözyaşlarım akmaya başladı. Cassidy, Stephan ve beni herkesten daha çok desteklemişti. Hatta benim için iş aramıştı. Bu, benim deli olmadığımı, Stephan ile aramızda gerçekten bir şey olduğunu hissettirdi. Diğer insanların da görebileceği kadar.

O ise hepsini çöpe attı.

Nedenini bilmek isterdim.

"Oraya uçup onun hayalarını yumruklamalıyım," dedi Cassidy.

Bu beni güldürdü. "Uçuş için paranızı boşa harcamayın. Yarın eve geliyorum."

"Güzel. Senin evinde buluşuruz. Dondurma, filmler, ekşi krema ve soğan cipsi getireceğim. Penisi olan her şeyi eleştiririz. Dylan hariç. O bir istisna çünkü o harika biri."

"Teşekkürler, Cassidy. İndiğimizde sana haber veririm." "Seni görmek için sabırsızlanıyorum, kızım. Kendine iyi bak."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim.

Telefonumu kapattığımda kendimi biraz daha iyi hissettim, biraz daha sakin. Buradan ayrılmanın doğru karar olduğunu biliyordum.

Yeniden başlamak zorunda kalacaktım. Yine. Yalnız.

Yataktan kalktım ve birkaç derin nefes alıp sakinleştım. Koridora çıktım ve Dylan'ın odasından uyanma sesleri gelip gelmediğini dinledim. Sessizdi. Kapıyı biraz araladım. Dylan hala derin uykundaydı, yorganının üzerinde uzanmış, yastığına salya akıtıyordu. Bu manzara kalbimi ısıttı.

Stephan ile aramızda ne olursa olsun, oğlum her zaman benimle olacaktı. Ona karşı doğru olanı yapmalıydım.

Merdivenlerden indim, kahve ve krep yapmaya ve Dylan'a yarın ayrılacağımızı nasıl söyleyeceğimi düşünmeye hazırdım...

Stephan mutfakta duruyordu.

Kahve demleniyordu. Dün akşamki bulaşıklar yıkanmıştı. Yumurta ve pastırma tezgahın üzerinde pişirilmeye hazırdı. Stephan giyinmişti ama yüzü hala solgundu, ela gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Hangover mı yoksa yorgunluk mu olduğunu bilmiyordum.

"Harley," dedi. "Onunla yatmadığımı bilmeni istiyorum. Yatmadığımı biliyorum."

Kollarımı kendime doladım. Kalbim yine ağrımaya başladı, sanki göğsümde kocaman bir çürük varmış ve Stephan onu sürekli bastırıyormuş gibi.

Tanrım, çok yorgundum. Artık kavga etmek istemiyordum.

"Onun kulüp evine nasıl girdiğini bilmiyorum," diye itiraf etti Stephan. "Oraya girmesi tamamen yasak. Kapıdan bile geçmemeliydi. Ben asla... Onu sadece ben nefret etmiyorum Harley, *ejderham* da nefret ediyor."

"Öyle görünmüyordu," diye mırıldandım. O görüntüyü kafamdan silemeyeceğimden korkuyordum: Stephan uyurken Blakely'nin başı sanki oraya aitmiş gibi göğsüne yaslanmış.

"Sen gittikten sonra olanları pek hatırlamadığımı itiraf etmeliyim," dedi Stephan. "İçmeye devam ettim. Viski'nin işe yaradığını biliyordum, ama beklediğimden biraz daha iyi işe yaradı. Bu yüzden her şey bulanık. Ama gecenin sonunu hatırlıyorum. Her şey sona eriyordu."

Etrafta sadece güvenlik görevlileri ve..." Kaşları hafifçe çatıldı. "Ve Tori vardı. Ama odama yalnız gittiğimi biliyorum. Bunu *biliyorum*."

Ben iç geçirdim. Kulüp evinden ayrıldığımda sarhoştum. Ondan sonra içmeye devam ettiyse, muhtemelen bayılmıştı. Onun hafızasına nasıl güvenebilirdim?

Ona nasıl güvenebilirim ki?

"Ne dememi istiyorsun, bilmiyorum."

Stephan'ın yüzü düştü. Belki de tekrar sinirleneceğimi bekliyordu. Ama şimdi, ben çok yorgundum.

"Bana inanmanı istiyorum," dedi Stephan. "Sana böyle bir şey yapmayacağıma inanmanı istiyorum."

"Keşke inanabilsem," dedim küçük bir sesle. "Ama bu hiç mantıklı değil, Stephan. O senin yatağında çıplaktı. Dünyadaki hiçbir açıklama bunu değiştirmez."

"Bunu konuşalım." Bir fincan kahve doldurdu ve tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Lütfen."

Olduğum yerde kaldım. Kendimi, onun ödülleriyle yaklaştırmaya çalıştığı bir sokak kedisi gibi hissettim. Kalbim ona güvenmek istiyordu. Ona daha yakın olmak, göğsünün gücüne yaslanmak ve kollarının beni sardığını hissetmek, öpücüğünde kendimi kaybetmek ve her şeyin yoluna gireceğini hayal etmek istiyordum.

Ama bu bir fanteziydi. On yıl önce bir fanteziydi, şimdi de bir fanteziydi.

"Konuşacak bir şey kalmadı," dedim. "Yarın Dylan'ı Atlanta'ya geri götüreceğim."

Stephan'ın yüzü düştü. "Ne? Yarın mı?"

"Yarın sabah. Uçak biletlerimizi çoktan ayırttım."

"Harley, lütfen." Gözlerinde altın rengi bir parıltı belirdi ve sanki göğsüne uzanıp kalbini sökmüşüm gibi yüzü parçalandı. "Gitme. Böyle gitme."

"Gitmek zorundayım."

"Gitmek zorunda değilsin." Sesinde çaresiz bir ton vardı. "Bunu çözebiliriz. Ben hallederim. Blakely'yi hallederim..."

"Sen her zaman hallediyorsun," dedim. Artık kızgın değildim, ama sesimde Stephan'ı susturan bir sertlik vardı.

"Blakely on yıl önce bir sorundu ve şimdi de hala bir sorun. Sean hala bir sorun. Polisler hala bir sorun. Ve bu içki fabrikası işi de *yepyeni* bir sorun gibi görünüyor. Hiçbir şey halledilmedi, Stephan. Bu çok fazla." Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım, sonra gözlerimi kapatarak tekrar akmaya başlayan gözyaşlarını tutmaya çalıştım. "Hepsi çok fazla. Dylan'ın ilk vardiyasını atlattık. İhtiyacı olan buydu, bu yüzden buraya geldik. Ve şimdi gidiyoruz."

Stephan bana baktı. Yüzünde hala acı dolu bir ifade vardı. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum. Kalbim bu durumu düzeltmek istiyordu. Ona bir şans daha vermek istiyordu. Ama bu riski göze alamazdım. Oğlumun bu karmaşaya bulaşmasını göze alamazdım. Sean geçen sefer bizi tehdit etmişti

—ya daha kötü bir şey planlıyorsa?

Stephan'ın bizi koruyacağına güvenemezdim. Artık güvenemezdim. Onu Blakely ile gördükten sonra.

"Seni Dylan'ın hayatından uzak tutmayacağım," diye devam ettim. "Sen hala onun babasısın. Hala seninle bir ilişkisi olmasını istiyorum."

"Harley..."

"Lakeview'da işler yoluna girip her şey güvenli hale geldiğinde, yazları onu alabilirsin. Ama sadece her şey güvenli olduğunda."

Stephan iki elini tezgaha dayadı ve başını eğdi. Birkaç nefes aldı, sonra bana baktı, gözleri duygu dolu altın rengi parlıyordu. "Seni burada kalmaya zorlayamam. Asla böyle bir şey yapmam."

"Biliyorum."

"Blakely ile aramızda hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inanmanı istiyorum. Ama bunun yeterli olmadığını biliyorum."

"Yeterli değil," dedim, kalbim parçalanmasına rağmen.

"Ama bilmeni istiyorum ki... Seni seviyorum, Harley."

Bir kırılmadan paramparça olmaya. Acı içimi delip geçti.

"Seni tüm varlığımla seviyorum," diye devam etti. "Tüm benliğimle. Bu, ne olursa olsun değişmeyecek. Sen benim kaderimdeki eşimisin. Her zaman öyle olacaksın. Beni asla affetmesen bile, seni bir daha kucaklayamasam bile, benim için başka bir kadın asla olmayacak. Asla."

Onun bakışlarına dayanamadım. Yoğunluğu çok fazlaydı. Kemiklerimde hissettim. Ciddiydi. Her kelimesinde ciddiydi.

Nasıl böyle sözler söyleyip, beni *böyle* hissettirip, sonra başka bir kadınla yatağa girebilirdi?

Bu mantıklı değildi. Beni delirtiyordu. Tanrım, ona inanmak için can atıyordum.

"Anne? Baba?" Dylan, pijamalarıyla merdivenlerde duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve saçları dağınıktı. "Ne oluyor? Nereye gidiyoruz?"

Ona bu haberi bu şekilde vermek istememiştim. Ama artık başka seçeneğim yoktu.

"Atlanta'ya geri dönüyoruz," dedim. "Yarın sabah." "Ama yaz daha bitmedi ki."

"Biliyorum Dylan, ama planlar değişti."

"Ne değişti?" Dylan sesini yükselterek sordu. "Ne oluyor neler

oluy "Dylan..."

or?" Aşağıya koştu ve oturma odasında durup

"Bu adil değil! Bütün yaz boyunca olacağına söz vermiştin!" "Üzgünüm Dylan, ama bu konuda taviz veremem," dedim.

"Üzgünüm Dylan, ama bu konuda taviz vermeyeceğim," dedim.

"Ama ben sizin yeniden bir araya geleceğinizi sanıyordum!" diye bağırdı Dylan. Ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi. "Gerçek bir aile olacaktık!"

Kalbim yeniden parçalandı. Oğluma, benim de aynı şeyi düşündüğümü nasıl söyleyecektim? Gerçek bir aile olma şansımız olabileceğini düşünmüştüm. Stephan'ın Dylan için bir babadan daha fazlası olabileceğini düşünmüştüm. Onun benim partnerim olmasını istemiştim.

Şimdi o umut söndü.

"O kadar basit değil Dylan," dedim, sesim titriyordu.

"Hepsi senin suçun, anne!" Dylan'ın gözleri, tıpkı babası gibi öfkeyle altın rengi parladı. "Her şeyi mahvettin!"

"Dylan," dedi Stephan sert bir sesle. Dylan'ın göz hizasına çöktü ve elini Dylan'ın omzuna sertçe koydu. "Artık bir Lakeview şekil değiştiricisin, evlat. Ejderhanın sorumluluğu sana ait. Bu da, annene asla gözlerini parlatmaman gerektiği anlamına geliyor."

"Ama baba..."

"Ama yok," dedi Stephan. "Kızgın ve üzgün olduğunu biliyorum, ama bu böyle saldırgan davranabileceğin anlamına gelmez, tamam mı?"

Dylan burnunu çekerek ağladı. Gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten gitmek zorunda mıyız?"

"Sen yapmalısın," dedi Stephan. "Atlanta'ya geri dönmelisin. Ama bu, benim hala senin baban olduğum gerçeğini değiştirmez. İstedığın zaman beni arayabilirsin, tamam mı? Ve elimden geldiğince seni görmeye geleceğim."

Dylan, Stephan'ın boynuna sarıldı. "Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum." Stephan'ın bakışları Dylan'ın başının üzerinden benimkilerle buluştu. "Biliyorum, evlat."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup büyük cam pencerelerden dışarı baktım. Güneş, durgun su yüzeyinde parılıyordu ve dağlar uzakta yükseliyordu. Bu manzaraya alışmıştım. Atlanta'nın sonsuz asfaltına geri dönmek kolay olmayacaktı. "Toplanmaya başlayalım Dylan. Bu gece Syracuse'a varmamız gerekiyor."

Dylan merdivenleri ağır adımlarla çıktı. Ben de bir elim onun sırtının üst kısmında, arkasında onu takip ettim. Arkamda duran Stephan'a bakmak istemiyordum. Zaten yeterince acı çekiyordum.

Günü eşyaları toplayarak geçirdik. Syracuse'da bir otel rezervasyonu yaptım. Gün boyunca, klanın eve gelip kalmamız için bizi ikna etmeye çalışacağını düşünüyordum, ama her şey sakindi. Stephan kimseye ayrılacağımızı söylememişti. Bunun için garip bir şekilde minnettardım. Vedalarla uğraşmak zorunda kalmazsam, burayı geride bırakmak daha kolay olacaktı.

Bu yaz hiç yaşanmamış gibi davranmak istedim. Mia, Hawk veya Striker'ı düşünmek istemedim. Bella, Zoey ve Dylan'ın arka bahçede birlikte oynadıklarını düşünmek istemedim. Dylan'ın bana yaslanarak tamamen huzur içinde uyurken Stephan'ın ejderhasının sırtında binmeyi düşünmek istemedim. Stephan'ın güçlü kollarında uykuya dalmayı düşünmek istemedim.

Hepsini unutmak istedim. Bundan önceki halime geri dönmek zorundaydım. Başarılı bir kariyer kadını, iyi bir arkadaş, güçlü

bekar anne. Dylan ilk dönüşümünü atlatmıştı. Önemli olan tek şey buydu.

Diğer her şey bir fanteziydi.

Eşyaları topladığımızda güneş gökyüzünde alçalmıştı. Son çantayı siyah sedanın bagajına koydum. Beyaz kiralık SUV çoktan iade edilmişti, bu yüzden sedanı havaalanı otoparkında bırakıp başka bir klan üyesinin almasını bekleyecektim.

Sanki hiç buraya gelmemişiz gibi olacaktı.

Bagajı kapattım, sonra dönüp arabanın arkasına yaslandım. Stephan kol mesafesinde duruyordu, gözleri altın rengi beneklerle doluydu ve dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılmıştı. Bir parçam ona uzanıp kaşlarındaki kırıksıklığı düzeltmek istiyordu.

"Hepsi bu kadar," dedim.

Stephan başını salladı. "Hepsi bu kadar."

Bu, onu son kez gördüğüm an olacaktı... Ne kadar süre için olduğunu bilmiyordum. Bakmak istemiyordum. Bakmayı *bırakmak* istemiyordum. Omuzlarının kıvrımlarını, ön kollarındaki dövmeleleri, gözlerinin köşelerindeki kaz ayaklarını içime çekiyordum. Hatırlamak istemiyordum, ama aynı zamanda unutmak da istemiyordum.

"Harley..." dedi yumuşak bir sesle.

"Baba!" Dylan, VR gözlüğü boynunda sallanarak arabaya koştu. Stephan'a çarptı ve onu tüm gücüyle kucakladı.

Stephan "oof" diye bir ses çıkardı ve Dylan'ı yakaladı. Başlığın göbeğine baskı yapmaması için başlığı çekti. "Arabada bunu takma, miden bulanır."

"Takmayacağım," diye mırıldandı Dylan.

"Annene iyi bak, tamam mı? Söz verir

misin?" "Söz veririm."

"Güzel. Yarın uçağın indikten sonra seni ararım."

Dylan başını salladı, sonra isteksizce Stephan'ın onu yolcu koltuğuna oturtmasına izin verdi.

Stephan kapıyı kapattı.

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

Ben	istemiyordum	istemiyordum	gitmek	gitmek
Ben	istemiyordum	istemiyordum	ne	bizim
böyle ölmesini istemiyordum. Her şeyin				

farklı olmasını istedim. Bu yaz hiç yaşanmamış olmasını istedim.

Stephan bana yaklaştı ve her zamanki gibi kulaklarımın arkasındaki saçlarımı geriye doğru taradı. Bana bakmak için bir bahane aradığında bana dokunduğu gibi. Yakın olmak için.

"Fikrini değiştirebilirsin," dedi. "Gitmek zorunda değilsin." "Dylan'ın okul tatili olduğunda sana haber veririm," dedim.

"Velayet konusunu hallederiz."

Stephan bu kelimeyi duyunca irkildi, ama karşı çıkmadı.

"Tamam." "Tamam," diye tekrarladım.

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Lakeview'da benim için geriye hiçbir şey kalmamıştı. Burada olmak her zaman acı ve kalp kırıklığıyla sonuçlanıyordu — önce annemle, şimdi de Stephan'la.

Buraya bir daha gelmem için hiçbir neden yoktu. Lakeview'u sonsuza kadar geride bırakma zamanı gelmişti.

Sürücü kapısını açtım. "Hoşça kal, Stephan."

Stephan arabadan bir adım uzaklaştı. Bana veda edemedi — tıpkı benim bir zamanlar ona onu sevdiğimi söyleyemediğim gibi. Söylediğim anda her şey parçalandı.

Yolcu koltuğunda Dylan kulaklıklarını takmış, alnını cama dayamıştı. Arabayı çalıştırdım ve garajdan çıktım.

Dylan, biz uzaklaşırken pencereden büyük evi izliyordu. Ben gözlerimi yoldan ayırmadım. Aynada Stephan'ı görmek istemiyordum. Onu ve oğlumu incittiğimi bildiğim için kalbim parçalanıyordu.

Ama Dylan'ı güvende tutmalıydım. Kalbimi güvende tutmalıydım.

Yola devam ettik. Sessiz iki şeritli otoyolda güneye doğru ilerlerken güneş battı. Gözlerim yaşlarla doldu ama ağlamadım. Ağlamayacaktım. Atlanta'daki evime varana kadar ağlamayacaktım. O zamana kadar oğlum için kendimi tutacaktım.

Bir saat sonra, son binalar da kayboldu ve virajlı, dar bir otoyolda kalın ormanların içinden geçtik. Etrafta sokak lambaları ve başka arabalar yoktu. Bir iki saat sonra Syracuse'a varacaktık.

"Anne?" diye sordu Dylan. "O kim?"

"Kim?" Arka aynaya baktım.

Bir kamyonet dar bir toprak yoldan çıkıp arkamızdaki otoyola girdi. Büyük bir kamyonetti, camları koyu renkteydi ve ön ızgarası çamurla kaplıydı... Çamur ya da başka bir şey.

Midemi bir ağrı sardı. Aynaya gözlerimi kısararak baktım, ama kamyonun koyu renkli ön camından içeriği göremedim.

"Bizi geçmeye mi çalışıyorlar?" diye sordu

Dylan. "Emniyet kemerin takılı mı?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi Dylan. "Neden? Ne oluyor?"

Kamyonun motoru gürültüyle çalışmaya başladı, ileri doğru sıçradı ve farlarını yakarak aynadan gözlerimi yakıyordu. Dylan şaşkınlıkla bağırdı. Gazı kökledim ve hızlandım. Dar otoyol keskin virajlarla doluydu ve arkamızda sürekli takip eden kamyonla hızımı korumak için uğraştım.

"Anne, durdur onu!"

"Kahretsin," diye mırıldandım. Bu bana geçmişi hatırlattı — Blakely yine peşimde miydi? Ama bu onun kamyoneti değildi.

Motor tekrar gürledi. Kamyonet benim sedanın arkasına çarptı ve bütün araba sallandı. Dylan bağırdı ve ben onu yerinde tutmak için kolumu uzattım. Kamyonet kulak zarlarımı titretecek kadar yüksek sesle korna çaldı. Motorunu hızlandırdı, sonra arabamın etrafından hızla geçip yolun yanlış tarafında yarışmaya başladı. Bir an için şansımız yaver gidebilir diye düşündüm. Bunun aceleci bir psikopat olduğunu, bizi geçip yoluna devam etmek istediğini düşündüm.

Ama hayır.

Kamyon sola yöneldi ve sedana çarptı. Dylan ve ben, araba yoldan ve kenar şeridinden kayarak çimlerin üzerinden geçip bir ağaca çarptığında çığlık attık. Hava yastıkları patladı ve bir an için başım zonklarken, hava yastığı yavaşça sönerken sersemlemiş bir şekilde oturdum. Motordan duman çıkıyordu.

"Dylan! Dylan, tatlım, iyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı Dylan. Alnını ovuşturdu. "Kulaklıklarımı kaybettim..."

"Tamam, sorun değil!" Histerik bir hal almamın eşiğindeydim. Telefonumu aldım, neyse ki hala aramızdaki bardaklıkta duruyordu, ve ekranı kurcaladım. Polisi aramam gerekiyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Sonra kapı açıldı. Güçlü bir kol beni yakaladı ve bir bıçak emniyet kemerimi kesti. Aynı anda, yolcu kapısı da açıldı ve Dylan, biri onu arabadan dışarı sürüklerken çığlık attı. "Anne! Anne!"

"Dylan!"

Kollarım arkamda bükülürken, arabadan uzaklaştırılıp büyük siyah kamyonete doğru sürüklendim. Beni sürükleyen adamı da Dylan'ı çeken adamı da tanımadım. İkisi de uzun boylu ve geniş göğüslüydü, yüzleri ve kolları yara izleriyle doluydu. "Bırakın beni!" diye bağırdım, adamın elinden öfkeyle kurtulmaya çalışarak. "Oğluma zarar vermeyin!"

Kamyonetin kapısı açıldı. "Asla böyle bir şey yapmam."

Bir adam dışarı çıktı. Ağır botlar. Lekeli kot pantolon. Geniş omuzlar. Gözünün üzerinde bir yara izi.

Tanıdık bir yüz. Kalbimi keder ve dehşetle dolduran bir yüz.

Sean.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdım. Yine beni tutan kişinin kollarından kurtulmaya çalıştım, ama demiri bükmeye çalışmak gibiydi.

"Belli değil mi?" diye sordu Sean. "Mirasçımı alıyorum."

"Anne!" diye bağırdı Dylan. "Anne... mmph!" Adamın eliyle ağzını kapatmasıyla sözleri kesildi.

Sean Dylan'ın yanına yürüdü ve onun sarı saçlarıyla oynadı. Bu manzara midemi bulandırdı. "Bazen," dedi Sean, "bu hayatta, sana ait olanı alman gerekir. Lakeview klanı benimdir. Doğduğum andan itibaren benim olması gerekiyordu. Ve artık bana geri verilmesi için beklemeyeceğim. Bana mükemmel bir fırsat verdin ve ben bunu kaçırmayacağım."

"Oğlum Stephan'ın varisi, senin değil," diye bağırdım.

"Doğru," dedi Sean gülümseyerek. "Sevgili kardeşim Ace öldüğünde, buradaki çocuğun alfa olacak. Ama dokuz yaşındaki bir çocuk bir klanı yönetemez, değil mi?"

Parçalar kafamda bir araya geldi. "Bunun işe yarayacağını düşünüyorsan delisin. Ne yapacaksın, ona *beyin yıkama mı* yapacaksın?"

"Bence bu harika bir şekilde işe yarayacak," dedi Sean. "Aslında çok kolay olacak. Dylan'ın Ace'den benim gibi nefret etmesini sağlayacağım. Sonra, Ace'i öldürüp her şeyi düzelttiğimde, Dylan sürüyü bana teslim edecek. Ta-da."

"Bu işe yarasa bile," diye tısladım, "ki yaramayacak, Hawk bunu asla yapmana izin vermez."

"Bir betanın klan işlerinde sözünün geçeceğini mi sanıyorsun? Güldürme beni. Alfa'ya karşı çıkamaz. Dylan benim kontrolümdeyken ve sen ortada yokken, Lakeview sonunda benim olacak."

O kadar kendini beğenmiş görünüyordu ki. Bu beni tiksindirdi ve çok sinirlendirdi. Oğlumu benden ve babasından alabileceğini mi sanıyordu?

Artık korkmaktan bıktım. Bu aptalın başına başka bir şey gelecekti.

Topuğumu kaçırın kişinin ayağına sertçe vurdum. O bağırdı ve tutuşu gevşedi, ben de öne doğru sıçrayabildim. Ayağımı yukarı kaldırıp testislerine vurdum, bu da onun acı içinde bağırarak beni bırakmasına neden oldu. *İyi.*

Sean bana doğru döndü, gözleri karanlık, parlak altın rengi parlıyordu. Öfke yüz hatlarını gerdi. Onu yenemeyeceğimi biliyordum.

Ama dikkatini dağıtabilirdim.

Vahşi bir hayvan gibi Sean'a saldırdım. Omzum onun karnına çarptı ve şoktan geriye doğru sendeledi, sonra sertçe yere düştü.

"Isır onu, Dylan!" diye bağırdım.

Dylan'ın gözleri büyüdü. Sonra gözleri babası gibi altın rengi parladı ve kaşlarını çattı. Onu tutan adam çılgılık attı ve elinden kan akmaya başladı. Elini çekmeye çalıştı, ama Dylan'ın keskin ejderha dişleri avucuna saplanmıştı.

"Git, Dylan!" Sean'a atıldım ve tırnaklarımla yüzünü çizdim.

Dylan onu tutan adamı itti. Adam acı içinde inledi ve parçalanmış eline bakarak yüzünü buruşturdu.

"Anne!" diye bağırdı Dylan.

"Çekil!" diye bağırdım. İleri doğru mücadele ettim ve Sean'ı yere yatırmayı başardım, ama onu orada uzun süre tutamayacaktım.

"Değiş, hemen! Buradan git! Steph'i bul!"

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tısladı Sean. Elimle bileğimi yakaladı ve beni yere yatırdı.

"Hemen!" diye bağırdım. "Git!"

Dylan geriye doğru sendeledi. Gözleri benden Sean'a, yaralarından kurtulan ve ona doğru dönen iki adama kaydı. "Yardım getireceğim," dedi. "Söz veriyorum!"

Sonra, bir nefes vererek, dönüşüm geçirdi. Stephan'ın dönüşümleri kadar pürüzsüz değildi, ama ilk dönüşümü kadar zorlu da değildi. Yeşil pullar derisinin üzerinde dalgalandı, sırtından kanatlar çıktı ve arka ayakları üzerinde dikildi, dişlerini gösterdi ve pençelerini uzattı. İki adam şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. Dylan kanatlarını çırpı ve gökyüzüne uçtu, bir an başımızın üzerinde oyalanıp sonra daha yükseğe uçtu.

Sean'ın pençeleri uzadı ve bileğime saplandı. Beni yana doğru sürükleyip patates çuvalı gibi çimlere fırlattığında, iğne batması gibi bir acı hissettim.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı uşaklarına.

Hayalarına tekme attığım adam bana dişlerini gösterdi, sonra dönüşmeye başladı. Dönüşümü zarif değildi. Yavaş ve takılmalıydı. Stephan dönüşürken, sanki bir Ferrari çalışıp hızlanmaya başlıyor gibiydik. Bu adamın dönüşümü ise daha çok, eski bir cipin gürültüyle çalışmaya başlaması gibiydi. Biraz gıcırta ve çatırtı ile sonunda iri yarısı gri bir ejderhaya dönüştü. Bir kükreme ile gökyüzüne uçtu.

Tek yapabildiğim, Dylan'ın ondan daha hızlı olması için dua etmektir.

Aniden acı bir anda beni sardı. Koluma sarıldım ve Sean'ın pençelerinin açtığı sığ yaraları bastırdım. Sonra Sean ayağa kalktı, üzerime eğildi, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Uzaklaşamaz," diye hırladı Sean. "Onu yakalayacağız. Ama o zamana kadar, sen benim işime yarayacaksın."

Gömleğimin önünü yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. Direndim ama onun tutuşundan kurtulamadım. Elini kaldırdı ve kafamda bir acı patladı. Etrafım karardı.

, viskimi izledim.

Bunun kendimi daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Bu yüzden akşamın erken saatlerinde kulüp evindeydim, iki parmaklık likör izliyor ve bardağı kaldıramıyordum. İstemiyordum. Kahretsin, kokusunu bile istemiyordum. Bardağı o kadar sert bir şekilde kenara ittim ki sallandı ve neredeyse devriliyordu.

"İstemiyor musun?" Striker barın arkasından sordu.

"Bu kadar sarhoş olmasaydım bunların hiçbirisi olmazdı," dedim. "Sorumlu davranmadım."

Hawk yanımdaki koltuğa kaydı, bardağı aldı ve bir yudum içti. "Hey, alfa olsan da, biraz rahatlamana izin var."

"Bu sadece gevşemekten daha fazlasıydı." Burnumun köprüsünü sıktım. "Keşke ne olduğunu bilseydim."

"Bir şeyler tutarsız," dedi Striker. "Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı."

"Harley geri dönecek," dedi Hawk.

"Onu bugün görmedin. Lakeview'dan ayrıldı, Hawk. Benden ayrıldı." Yüzü zihnimde canlandı. Veda ederken mavi gözlerindeki çelik gibi kararlılığı hâlâ görebiliyordum.

Kulüp binasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Tori, büyük bir kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymiş, sanki bütün günü akşamdan kalma halini atlatmaya çalışmış gibi görünüyordu.

"Selam, Tori," dedi Striker yavaşça. Kafasını ona doğru eğdi. Ara sıra birlikte oluyorlardı, ama tam olarak bir ilişkileri yoktu. Parti başlamadan önce Tori'yi kulüp evinde görmek garipti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, şey... Hayır." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ace, seninle konuşabilir miyim? Özel olarak?"

Striker ve Hawk'a bir göz attım, sonra ikisine de başımı salladım. Striker barın diğer ucuna gitti, Hawk da onu takip etti. Night Shift'in sağladığı yeni tabakları bir araya getirmekle meşgul oldular. Yanımdaki tabureye başımı salladım ama Tori oturmadı. Ellerini kapüşonlu sweatshirtinin kanguru cebine soktu. Bu onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Ejderham uyanık, meraklı ve biraz da şüpheci bir hale geldi. "Ne oldu?"

"Blakely ile ilgili."

Dikleştim. Onun adını duymak bile içimde bir öfke dalgası yarattı. "Ne olmuş ona?"

"Dün gece... Ne olduğunu biliyorum. Ya da ne gibi bir şey olduğunu."

"Ne demek istiyorsun?"

Tori zorlukla yutkundu. "Onunla yatmadın."

Ejderhamın algılayabileceği bir yalan yoktu. Ama bunu nasıl bilebilirdi? Tori dün gece Striker'la birlikteydi.

Barın kenarını sıkıca kavradım ve boğazımda duman yanarken bile öfkemi bastırmaya çalıştım. "Açıkla."

"Blakely ve ben ayarladık." Ayaklarına bakarak, sözleri aceleyle döküldü. "O benimle kalıyor ve olan biten her şeyden dolayı çok üzgün ve incinmiş durumda. Onun için üzuldüm. Dün gece partide nasıl olduğunu görmek için beni davet ettiğinde kabul ettim. Ona senin biraz sarhoş ve üzgün olduğunu söyledim, o da bu fikri buldu. Kulüp evine gelmeye karar verdi, sen uyurken yatağına gizlice girecek, sonra ben Harley'e mesaj atıp gelmesini söyleyecektim."

Sigara daha da sıcak yanıyordu. Barın kenarını o kadar sıkı tuttum ki parmaklarımda altında çatladı.

"Blakely, senin onu aradığın gibi görünmesini istedi," dedi Tori. "Senin, ikinizin yaşadıklarını hatırlaman gerektiğini söyledi. Ve Harley ile olanların gerçek olmadığını."

"Tori."

Başını kaldırdı. Yüzümdeki bir şey onu şaşırttı ve titreyerek bir adım geri attı.

Öfke içimi yakıyordu. Ejderham yüzeyin hemen altındaydı, dişlerim uzamaya başlayacak ve gözlerim saf altın rengine dönecek kadar.

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?" diye sordum, soğukkanlı ve dikkatli bir şekilde. Tori'ye saldırmayacaktım, en azından bana bildiği her şeyi anlatana kadar. "Bunu Blakely için yaptın. Neden bana itiraf ediyorsun?"

"Blakely ve ben uzun zamandır arkadaşız," dedi Tori. Sert ahşap zemini ayak parmağıyla dürttü. "Seninle onun birlikte olmanız gerektiğini söylediğinde ona inandım. Onun mutlu olmasını istedim, Ace. Ama bilmiyordum... Harley'e ne yaptığını bilmiyordum. Ve senin tepkini gördüğümde, yalan söylediğini anladım. Ve bunun seni çok incittiğini. O zamandan beri bu beni içten içe yiyor." Diye iç geçirdi. "Bunun durumu düzeltmeyeceğini biliyorum, ama doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Ace."

"Lanet olsun. Striker!" diye bağırdım.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde başını kaldırdı ve elindeki bardağı düşürmek üzereydi. "Tanrım, Ace, ne oldu?"

"Tori bundan böyle kulüp binasına girmesi yasak," diye hırıldadım.

Striker ona baktı. "Lanet olsun, kızım. Ne yaptın?"

"Blakely'yi yatağıma soktum," dedim.

Tori, korkmuş gibi görünmek için yeterince akıllıydı.

"Anlıyorum," dedi Striker. Dostça ses tonu soğukluğa bürünmüştü. "Yasaklandı. Seni dışarı çıkaracağım." Tori'yi kolundan tutup ön kapıya doğru yürüdü.

"Bu bir tuzak mıydı?" diye sordu Hawk. "Cidden mi? Blakely hayal görüyor!"

Derin bir nefes verdim ve burnumdan duman çıktı. "Harley'nin gitmesini istiyordu. Ve lanet olasıca işe yaradı."

Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Harley çok uzun süre önce gitmemişti, şehirden bir saatten fazla uzaklaşmış olamazdı. Dönüşürsem, otoyolu takip edip arabasını bulabilirdim. Otelinde onunla buluşabilirdim. Şanslıysam, beni dinlerdi ve her şeyi açıklayabilirdim. Sean'la her şeyi düzeltemeseydim bile, en azından ona çürümüş, sarhoş bir aldatıcı olmadığımı kanıtlayabilirdim.

Bu bir adımdı.

Striker içeri geri girdi. "O gitti," dedi. "Yasağa karşı çıkmadı. Blakely'yi bulursa, nerede olduğunu bize haber vereceğini söyledi."

Tanrı biliyor ki artık Tori'nin yanında kalmayacak."

"Gitmeliyim," dedim. "Harley'i bulmam lazım. Ona açıklamam lazım."

Ayağa kalktım ve arka kapıya doğru yöneldim. Ejderham derimin hemen altında, patlayıp gökyüzüne uçmaya hazırdı.

Yüksek tiz bir kükreme, akşamın erken saatlerindeki sessizliği yırttı.

Dylan.

Bunu içgüdüsel olarak biliyordum. Kemiklerimde hissediyordum. Korku içimi kapladı. O korkuyordu, çaresizdi.

Bir şey olmuştu. Kötü bir şey.

Dışarıya koştum. Dylan titreyerek havada uçuyordu, küçük yeşil ejderhası yorgunmuş gibi kanat çırpıp dalış yapıyordu.

Yorgun... Ya da yaralı.

"Dylan!" diye

bağırdım.

Dylan alçaldı ve kulüp binasının arkasındaki açıklıkta çimlerin üzerine düştü. Koşarak ileri gittim ve dizlerimin üzerine çöküp ejderhanın başını ellerimle kavradım. Ejderhamın yarısı kadar bile değildi, ama yine de bir at kadar büyüktü. "Dönüşebilir misin Dylan?" diye sordum. "Hadi. Benim için dene."

Elime doğru homurdandı, sonra yavaşça insan formuna geri döndü. Yavaştı ve yüzü acıdan buruşmuştu, ama kısa süre sonra küçük oğlum kollarımda titriyordu.

"Ne oldu?" İçimi buz gibi bir korku kaplasa da sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Annen nerede, Dylan?"

"O... o sana ulaşmamı söyledi," dedi hıçkırarak.

"Beni buldun," dedim. "Buradayım. Güvendesin. Ne olduğunu anlat bana, Dylan."

"Baba, korkuyorum."

Geri çekildim ve Dylan'ın yüzünü ellerimle tuttum. Cildi solgundu, ama yanakları uçuştan dolayı kızarmıştı. Ön kollarında morluklar ve çenesinde kan lekeleri vardı. *Ne olmuştu?* "Benimle birlikte nefes al." Burnumdan derin bir nefes aldım ve ağızımdan verdim. Dylan, hiperventilasyonunu durdurana kadar nefesimin ritmini takip etti.

"Bir kamyon vardı," dedi Dylan. "Büyük bir kamyon, beni ve annemin arabasını yoldan çıkardı. Bir ağaca çarptık ve biz iyiydik, ama sonra... sonra..." Yine ağlamaya başladı ve sanki ağladığı için kızgınmış gibi gözlerinden yaşları sertçe sildi. "Birkaç adam vardı, kamyonun indiler ve beni ve annemi dışarı çıkardılar, sonra Sean amca oradaydı."

Kalbim göğsümde dondu.

"Sean amca beni yanında götürmek istedi. Dedi ki... dedi ki, bunun nedeni benim bir sonraki alfa olmam gerektiği içinmiş. Ya da öyle bir şey. Bilmiyorum. Çok korkutucuydu. Annem adamlardan birini dövdü, ben de diğerini ısırđım, sonra Sean'a saldırdı ve bana buraya uçup seni bulmamı söyledi."

"Annen Sean'ın adamlarını dövdü mü?"

"Evet," dedi Dylan. "Kaçmamı sağlamak istedi. Seni bulabileceğimi."

Tanrım. Harley'nin sert olduğunu biliyordum, ama bu başka bir şeydi. Dylan'ı kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. "Annen iyi olacak, Dylan."

"Onu kurtarmalıyız," dedi Dylan küçük, çaresiz bir sesle. "Onu bulmalıyız. Sean amca korkutucuydu. Korkuyorum baba!"

Geri çekildim ve omuzlarını sıktım. Öfke ve korku içimde yanıyordu, ejderham enerjiyle titriyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Hemen gökyüzüne uçup dağları sarsacak kadar yüksek sesle kükremek istedim.

Sean da bunu beklerdi.

Aklımı başımda tutmalıyđım. Sakin kalmalıyđım. Hassas hareket etmeliyđim. *Onu bulmalıyđım.*

On

u Sean pervasızca bir şey yapmadan onu
bul bulmalıyđım. "Seni takip eden oldu mu?" diye
malı sordum Dylan'a.

ydı O başını salladı. "Adamlardan biri ejderhaydı. O denedi
m.

beni takip et. Ama o çok iri ve yavaştı, ben de ağaçların arasına daldım" — elini aşağı doğru sallayarak zikzaklar çizdi — "ve ondan kurtulmayı başardım."

Onu tekrar kollarımın arasına aldım, gururla doluyordum. "Aferin oğlum," dedim. "Çok akıllısın. Annen gibi."

"Şimdi ne yapacağız? Ne yapacağız?"

Ayağa kalktım. Hawk ve Striker birkaç adım ötede duruyorlardı, yüzlerinde benimkine benzeyen öfkeli bir ifade vardı.

"Sean'ı bulalım," dedim. "Ve Harley'i de bulalım." Dylan'ın omzunu sıktım, sonra onu Hawk'a doğru ittim. "Onu senin evine götür. Ona yemek ver. Striker ve ben kaza yerine gideceğiz."

Hawk başını salladı. "Ace, sence...?"

Söyleyemedi. Bende söyleyemedim. Sean ne kadar ileri gidecekti?

Harley'e ne yapacaktı? *Bana* zarar vermek için ne yapacaktı?

Artık daha fazla bekleyemezdim. Onun aklını başına toplayıp çocukluğumdan tanıdığım kardeşim olmasını umut etmeye ve dua etmeye devam edemezdim.

Bu sefer çok ileri gitmişti.

Bu sefer onu kendi ellerimle öldürmek zorundaydım.

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Ama bunu düzelteceğim. Ne pahasına olursa olsun." Dylan'ın gözlerine baktım. "Annemi bulacağız. Her şey yoluna girecek."

Dylan başını salladı. Gözleri altın rengi parıldıyordu ve yorgundu, ama bana güveniyordu.

Striker yanımda, gölün kenarına doğru yürüdüm. Ejderham devralmaya, gökyüzüne uçmaya hazırdı ki, telefonum aniden çalmaya başladı.

Cihazı cebimden çıkardım. Kilit ekranında Harley'nin adı yazıyordu. "Harley!" diye cevap verdim. "Harley, iyi misin?"

"Merhaba Ace," dedi Sean soğuk bir sesle.

Duman tadı aldım. "Harley nerede? Nerede o?"

"Şu anda onun yanındayım," dedi Sean. "Biraz kendinde değil. Sonra konuşursunuz."

Midem bulandı. "Ona ne yaptın sen?!"

"Burada yetki bende, Ace," dedi Sean. "Sana bir teklifim var. Sadece bu seferlik."

"Ne tür bir *anlaşma*? Bunu müzakere edebileceğini mi sanıyorsun? Bu kadar alçaldıktan sonra gerçek bir alfa olabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu bir takas," dedi Sean, sanki ben konuşmamışım gibi. Sesinde zehir damlıyordu. "Basit. Sanırım buna razı olacaksın. Kadını sana geri vereceğim. Saçının teline bile dokunmayacağım."

"Ne karşılığında?" diye tısladım. Telefonumu o kadar sıkı tuttum ki neredeyse kırılacaktı.

"Dylan için."

BÖLÜM II

"Anneme ne olacak?" diye sordu Dylan. Yüzünü göğsüme gömmüş, kollarını belime dolamıştı, sanki onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi. "Sean amca onu nereye götürdü? Neden götürdü? O iyi mi?"

Omzunu sıktım. Ejderhamın öfkesi içimde yanıyordu. Kaderimizdeki eşimiz Harley'i bulma ihtiyacı ile olduğu yerde kalıp oğlumuz Dylan'ı dünyadan koruma ihtiyacı arasında kalmıştı. Oğlumu kucağıma alıp ona sarıldım. Kollarını boynuma doladı ve titreyerek ağlamaya başladı. Dokuz yaşında, zaten bağımsız bir genç ejderha dönüşümcüsüydü, bu yüzden bana sarıldığı gerçeği, ondan yayılan korkunun bir kanıtıydı.

Dylan'ı kulüp binasına taşıdım. "Güvenlik görevlilerini olay yerine gönder," diye Hawk'a bağırdım.

"Hemen hallediyorum, Ace," dedi. Tank ve diğer üç infazcı kapıya doğru yürürken deri ceketlerini giyiyorlardı. Hawk gözleri yumuşak bir ifadeyle telefonuna konuştu, sonra kapattı. "Mia yolda."

"Seni yere indireyim," dedim Dylan'a. Ama onu yere indirmeye çalıştığımda, bana daha da sıkı sarıldı.

"Ben gideceğim," dedi
hıçkırarak. "Nereye
gideceksin?" diye sordum.

"Biliyorum... Sean amcamla gitmem gerektiğini biliyorum." Dylan'ın sesi gömleğimin içinde boğuk çıkıyordu. "Telefonda duydum, dedi ki... takas yapacağını, ve ben annemi geri istiyorum, ama korkuyorum baba, istemiyorum..."

"Hey. Bana bak." Dylan'ın sırtını okşadım ve o da bana bakmak için biraz geri çekildi. Gözleri kızarmış, yüzü lekelenmişti.

"Sean'la gitmeyeceksin. Ne şimdi, ne de başka bir zaman. *Takas falan* yok. Korkutucu olduğunu biliyorum, ama anneni geri getireceğiz, tamam mı?"

Ejderham Harley'i bulmam için bana bağıırıyordu, ama Dylan'ın da şu anda bana ihtiyacı vardı.

"Ama sen çok cesursun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dylan biraz emin olmasa da başını salladı.

"Çocuklar olay yerine gidiyorlar," dedi Hawk. "Sıradaki hamlemiz ne?"

Ne yapmamız gerektiğini biliyordum. Bu işi akıllıca halletmeliydik. Sean'ın bölgesine silahlarımı ateşleyerek dalamazdım. Ne kadar istesem de, bu Harley'nin zarar görmesiyle sonuçlanacaktı. *Beni* incitmek için ona zarar vermekten çekinmezdi. Bunun olabileceğini düşünmek bile içimden ince bir duman çıkmasına neden oldu.

Sean'dan kurtulmamız gerekiyordu. Artık bekleyip zaman geçiremezdim. O asla değişmeyecekti. Sadece daha da kötüye gidecekti. Onun benim kardeşim olması artık bununla hiçbir ilgisi yoktu. O artık aileden biri değildi. Patlamaya hazır bir bombaydı.

Ve şimdi çok mu geç kaldım diye merak ediyordum.

"Hawk!" Mia kulüp evine koştu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşet içindeydi, sarı saçları başının etrafında kıvrıcık bir hale oluşturuyordu. "Herkes iyi mi? Dylan nerede? Oh, şükürler olsun, buradasın!"

Dylan biraz kıpırdadı ve ben onu tekrar ayaklarının üzerine indirdim. "Mia teyze!" Mia'ya koştu ve Mia onu sıkıca kucakladı.

"Sana bir şeyler yiyelim," dedi Mia alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Sonra biraz uzanalım. Tamam mı?"

"Aç değilim. Cassidy teyzeyi istiyorum," dedi Dylan ağlayarak. "Onu arayabiliriz," diye söz verdi Mia. "Hadi odana gidelim."

Mia yanımdan geçerken omzuna dokundum. "Teşekkür ederim."

Mia başını salladı, gözleri sıcak ve nazikti. "Her şey yoluna girecek. Harley'i geri alacağız."

Mia Dylan'ı yukarı taşıırken, Hawk buzdolabından iki bira aldı — normal bira, Night Shift Distillery'nin şekil değiştirenlere etki eden güçlü içkilerinden değil. Gerginliğimi azaltmayacaktı, ama en azından yapacak bir şeyim olmuştu. Kazanın olduğu yerden adamların dönmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Neyse ki, çok uzun sürmedi. Tank ve adamları geri dönmeden bir saat bile geçmemişti.

"Olay yerinde kan izi yok," dedi Tank. "Orada bulunan adamlarımız ve polisler tarafından doğrulandı. Mücadele izleri var, ama hepimiz Harley'nin muhtemelen çok direndiğini biliyoruz."

"Biliyorum," dedim. Kan olmaması iyiye işaretti. En azından kaçırılma sırasında açıkça yaralanmamıştı. Bu, Sean'ın şu anda ona zarar vermediği anlamına gelmiyordu.

"Ama Sean'dan ya da onu nereye götürdüğünden hiçbir iz yok," diye devam etti Tank. "Sanki ikisi de ortadan kaybolmuş gibi."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hawk. "Onun şartlarını kabul etmeyeceğiz, bu açık."

Yürütücüler onaylayarak başlarını salladılar, sonra tüm gözler bana çevrildi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup mutfak tezgahına yaslandım.

"Sean'a meydan okuyorum. Ama geçen seferki gibi olmayacak." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tank.

"Geçen sefer, alfa rolünü kazanmanın yeterli olacağını düşünmüştüm. Kuyruğunu kısıtıp kaçacağını düşünmüştüm. Eğer bir yara iziyle ayrılırsa, bu onun için bir "uyanma çağrısı" olacağını düşünmüştüm. Öfkesini bırakıp beni alfa olarak kabul edeceğini düşünmüştüm."

"Onun kendine gelmesini istedik," dedi Hawk. "Klanımıza katılmasını."

Kafamı salladım. "Bu olmayacak. O çok ileri gitti. Bu sefer, meydan okumayı kazanmak yeterli olmayacak. Onu öldürmek zorundayım."

Hawk kaşlarını çattı, öne eğildi ve elini alnına sertçe sürdü.

"Bununla bir sorunun var mı, Hawk?" diye sordu Tank.

"Tabii ki hayır," diye tersledi Hawk. Dikleşti ve derin bir nefes verdi, sonra kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine hafifçe salladı. "O benim *kardeşim*. Ne yapmış olursa olsun, onun ölmesini istemiyorum. Hele ki Ace'in elinden ölmesini hiç istemiyorum."

"Hawk..." diye başladım.

Hawk elini kaldırdı ve ben çenemi kapattım. Ejderham öfkeyle tüylerini diken diken etse de, kardeşim konuşmasını bitirene kadar ona saygı duydum.

öfkeyle tüyleri diken diken olmuştu.

"Ama," Hawk devam etti, "şu anda başka seçeneğimiz yok. O bize saygı duymuyor. Lakeview'i ve klanımızı ele geçirmek için hepimizi öldürür. Dylan'ın peşine düştüyse, Bella'nın da peşine düşecektir. Ya da Mia'nın. Ya da sevdiğimiz herhangi birinin." Hawk elini saçlarına sertçe geçirdi. "Ona elimizden gelen her şansı verdik. Ben de başka bir seçenek göremiyorum."

Elimi uzattım ve omzunu sıktım. Hawk'ın ifadesi yine bozuldu, aniden gerildi, sanki az önce kabul ettiği şeyin ağırlığı onu gerçekten vurmuş gibi. "Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi. "Biraz hava almam lazım."

Ben başımı salladım ve Hawk arka terasa çıktı, arkasından kapıyı çarptı. Tank bana baktı, kaşlarını kaldırdı, ben de ona ve infazcılara başımı salladım. "Şimdilik bu kadar. Teşekkürler çocuklar."

Polisler ayrılırken, Mia ağlamış gibi gözleri kızarmış bir şekilde aşağı indi. Endişeyle kaşlarımı çatarak ona döndüm, ama o eliyle beni durdurdu.

"Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece yeğenimi bu halde görmekten nefret ediyorum. Ve Harley'nin o ahmakla birlikte olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Ama Dylan'ı uyuttum."

"İyi. Uykuya ihtiyacı var. Hawk..."

"Biliyorum," dedi Mia. "Kocam sinirlendiğinde onu duymak için ejderhanın işitme yeteneğine sahip olman gerekmez. O iyi olacak. Sadece biraz zamana ihtiyacı var." Elini koluma koydu ve sıktı. "Nasılsın, Ace?"

Kötü, diye bağırmak istedim. *Korkmuş. Öfkeli. Kendime kızgın. Hepsi benim hatam.*

"Olay yerine gitmem gerek," dedim. "Gitmeden ejderham beni rahat bırakmayacak. Dylan'la burada kalabilir misin?"

"Tabii," dedi Mia küçük bir gülümsemeyle. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Mia ve Dylan'ı birkaç güvenlik görevlisiyle bırakıp motosikletime atladım ve kaza mahalline doğru hızla yola çıktım.

Ben oraya vardığımda, olay yeri temizlenmişti. Araba benim dükkanıma çekilmişti, polis gitmişti ve gece yarısı seyrek geçen trafik sanki hiçbir şey olmamış gibi akıyordu.

Yol kenarındaki, gövdesi ortadan ikiye ayrılmış hasarlı ağaç, kazanın tek iziydi.

Kenara çekip bisikletimden indim. Adamlarımın olay yerini didik didik aradıklarından şüphem yoktu, ama kendi gözlerimle ve ejderha duyularım ile görmek zorundaydım. Alfa olarak, duyularım klandaki diğer ejderhalara göre biraz daha keskin ve biraz daha güçlüydü. Ve Harley benim kaderimdeki eşimdi. Eğer burada onun izi varsa, ejderham bunu hissedecekti.

Araba yoldan çıkıp ağaca çarptığı yerde çimler tahrip olmuş ve çamurlanmıştı. Ayağımı çamurun içinde sürükledim, sonra avucumu yarı tahrip olmuş ağaca bastırdım.

Harley çok korkmuş olmalıydı, ama yine de Dylan'ı dışarı çıkarmış ve bana ulaşmasını söylemişti.

O çok güçlüydü. Çok cesurdu. Orada olmalıydım.

Onun yanında olmalıydım.

Onun gitmesine asla izin vermemeliydim. Onu yanımda tutmalıydım. Sean bu kadar kötüleşmeden onunla ilgilenmeliydim. Yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım.

Öfke içimi kapladı, ama bu öfke sadece Sean'a yönelik değildi. Kendime de yönelikti, ne kadar aptal olduğum, ne kadar kör olduğum için.

Elimi yumruk yaptım ve gövdeye vurdum. Bir kez. İki kez. Tüm ağaç bu kuvvetle sallandı. Öfke, göğsümün ortasında yanan bir kömür haline geldi. Dönüşmek istedim, ejderhamı serbest bırakmak ve tüm ormanı ve saldırının izlerini yakmak istedim.

Ejderham hiç bu kadar yüzeye yakın olmamıştı. Hiç bu kadar kontrolsüz olmamıştı. Dişlerim ve pençelerim uzadı, ama bu benim isteğimle olmadı. Başımı geriye attım ve kükredim, boğazımdan alevler fışkırdı ve gökyüzüne yükseldi.

Sean bunun bedelini ödeyecekti. Ona çok fazla şans vermiştim. Artık ona, sahip olduklarımı korumak için neler yapabileceğimi gösterme zamanı gelmişti.

Kulüp evine döndüğümde, saat o kadar geç olmuştu ki, neredeyse sabah olmuştu. Mia mutfakta çayını yudumlarırken telefonunda bir şeyler arıyordu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Dylan hala uyuyor."

"Bu iyi."

"Olay yerinde bir şey buldun mu?"

Kafamı salladım. Tek bulduğum kendi öfkemdi, ama Mia'nın bunu bilmesine gerek yoktu. Kocasıyla uğraşmakla yeterince meşguldü.

"Cassidy ile görüştüm," dedi Mia. "Tabii ki mutlu değildi, ama yolda. Rezervasyon yapabildiği ilk uçağa bindi."

"Bu da iyi," dedim. "Dylan için evinden bir parça olması iyi olacak."

"Burası da onun evi," dedi Mia. "Bunu unutma. Sana ihtiyacı var, Ace."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Bunun doğru olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda annesinin kaçırılmasının sebebi de bendim. "Hawk burada mı?"

"Hayır," dedi, ama endişeli görünmüyordu. "Mesaj attı, en azından hayatta olduğunu biliyorum, ama bu durumu pek iyi idare edemiyor gibi görünüyor, Ace. Sean'ın durumu tersine çevireceğine gerçekten inanıyordu. İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti."

"Ona söylemeye çalıştım," dedim.

"Biliyorum. Ama Hawk'ı bilirsin. O her zaman insanların en iyi yanlarını görür. Sean'ın da en iyi yanlarını görürdü, hatta..."

"Sean'ın o kısmı çoktan yok olmuş olsa bile," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

O başını salladı, sonra burnunu çekip gözlerini ovuşturdu. "Evet. Onunla konuşabilir misin? Yani, eğer yapabilirsen. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Biliyorum," dedim. "Burada bekle, tamam mı?"

Yukarı çıktım. Dylan odasında idi ve Mia'nın dediği gibi, derin uykundaydı. Yorganın altında kaşlarını çatmış ve titriyordu. Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim, o da içini çekip sakinleşti. Umarım ejderhamın varlığı kabusunu kaçırmıştır.

Ejderham ve ben Dylan'ın güvende olduğundan emin olduktan sonra, Mia'ya hızlıca sarıldım, sonra dışarı çıktım ve motosikletime atladım.

Kardeşimi tanıyorsam, nerede olacağını tam olarak biliyordum. Sean'ın yasını tutarken aynı zamanda ona yakın hissedebileceği tek bir yer vardı. Hawk, çocukluğundan beri her zaman aynı yerde huzur bulmuştu.

Küçük park, Lakeview'in ana caddesinin hemen yanında, marketin arkasındaydı. Parkta pek bir şey yoktu: bir salıncak, tahta bir tırmanma yapısı ve temiz bir kum havuzu. Uzaklarda, güneş karla kaplı güzel dağların üzerinde yükseliyordu. Şafak ışığında park o kadar sessizdi ki, sanki bir tablo gibiydi. Yavaşça yaklaştım. Hawk'ın beni duymaması imkansızdı, ama bana dönmedi. Park bankında oturarak salıncaklara bakmaya devam etti ve sabah esintisinde zincirlerin hafifçe sallanmasını izledi.

Onun yanındaki bankta oturdum.

Sean, Hawk ve ben, henüz genç yavrularken, dünyayla yüzleşmeye hevesli ve heyecanlıyken burada oynardık — benim daha güçlü olduğum, klanın kaderindeki lider olduğum anlaşılmadan önce. Sean'ın sadece kardeşim olduğu zamanlarda.

İkimizin de o anları hatırladığımızı biliyordum. "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Hawk.

"Başka seçeneğim yok."

"O, bölgemize gelen rastgele bir rakip değil," dedi Hawk. "O hala bizim kardeşim."

Yavaşça nefes aldım. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Bu onun tercihi idi. Harley'i kaçırmayı seçti. Oğlumu da kaçırmaya çalıştı."

"Onu meydan okumaman için seni ikna etmeyeceğim," dedi Hawk.

Bu beni şaşırttı. Ona baktım, ama o benim bakışımı karşıladı. Gözleri salıncakta sabitlenmişti, ama sanki onu hiç görmüyor gibi uzaklara bakıyordu.

"Bu sana ne yapar, Ace? Kardeşini öldürüp, hiçbir şey olmamış gibi tamamen normal bir şekilde çıkamazsın. Bu, içindeki bir şeyi değiştirecek." Hawk aniden döndü ve parmağını göğsüme sertçe batırdı. "Burayı." Sonra alınma. "Burayı da. Aynı kişi olmayacaksın."

"Bundan şüphem yok."

"Ya sana da aynı şey olursa?" Sesinde öfkeli bir çaresizlik vardı. "Ya sen de çıldırırsan? Alfa'n delirse? Seni Sean'ın düştüğü karanlığa sürüklerse?"

Bu sözler yüzüme bir tokat gibi çarptı. Hawk sadece Sean'ı kaybetmekten endişelenmiyordu, *beni* de kaybetmekten endişeleniyordu.

Onu bunun için suçlayamazdım. Sean benim ikizimdi. Bir başka alfa. Bir zamanlar, o benim diğer yarımdaydı. Eğer o alfasının merhametine kalmışsa, Hawk'ın benim de öyle olabileceğimi düşünmesi mantıklıydı. "Burada oturup bunun beni değiştirmeyeceğini söyleyemem. İkimiz de değişeceğini biliyoruz. Ve ikimiz de bu yüzden başka bir çözüm yolu bulmaya çalıştığımızı biliyoruz. Ama ben Sean değilim. İşler zorlaştığında - ve zorlaşacağını biliyorum - kaçıp klanıma sırtımı dönmeyeceğim. Kendi suçlu ve deli klanımı kurmayacağım.

Kırılmayacağım Hawk, çünkü sen varsın.

"Arkamı kollayın." Omzunu sıktım.

"Siktir." Dirsekleri dizlerine değene kadar öne eğildi ve yüzünü ellerine gömdü. "Siktir. Keşke bu noktaya gelmeseydi."

"Biliyorum." Elimi omzunda tuttum ve tekrar sıktım. "Ben de öyle diliyorum."

Hawk'ın içinde bir şey kırıldı ve ağlamaya başladı.

Kardeşimin en son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordum. Belki Bella doğduğundan beri ağlamamıştı. Ağlarken omuzları elim altında titriyordu, ben de dağlara bakarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Sonunda güneş dağların üzerinde tamamen yükseldi ve Hawk'ın gözyaşları yavaşladı ve durdu.

"Bunu atlatacağız," diye söz verdim.

O, bankın arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı ve sonra nefesini verdi. Başını geriye eğdi, gözlerini kapattı. "Biliyorum." Sonra gözlerini açtı ve ben ona baktığımda, yeni bir kararlılık göründü yüzünde. "Kızını geri alalım."

HARLEY

"Bırak beni, seni bok yiyen pislik!"

Son kırk beş dakikada, son dokuz yılda ettiğim küfürlerden daha fazlasını ettim. Korkum öfkeye dönüşmüştü ve Sean'ın uşakları beni, kulüp evi dedikleri fare kapanının eşiğine sürüklerken, ben de direnip mücadele ettim. En azından, orasının onların kulüp evi olduğunu varsaydım. Zaten barındıracak çok fazla klan üyesi yoktu.

"Şikâyetlerinden bıktım artık," diye bağırdı Sean. Gözleri öfkeyle parlıyordu, yaralı sol gözü bile, beni kollarımdan tutarken. Steph'in ikiziydi, ama sevdiğim adama hiç benzemiyordu —ya da beni tekrar ihanet etmeden önce sevdiğimi sandığım adama hiç benzemiyordu.

O düşünceyi kafamdan attım. Steph şu anda önemli değildi. Önemli olan tek şey bu psikopatın elinden kurtulup oğluma geri dönmekti.

Dylan'ın kaçmış olmasını umut edebilirdim sadece. Sean'ın adamlarından uzakta, güvenli bir yerde olmasını.

Sean beni küçük, harap bir odaya itti. Odada mobilya yoktu, sadece lekeli parke zemin, koyu renkli duvarlar, tek bir kirli pencere ve köşede bir kova vardı. "Çeneni kapalı tut," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Tabii dilini kaybetmek istemiyorsan."

"Cesaret edemezsin," diye bağırdım.

"Öyle mi sanıyorsun?" Gözümü bile kırpmadan Sean elini boynuma doladı. Nefesim kesildi, elini sıkarken içimi buz gibi bir korku kapladı. "Sen benim oyunumda bir piyon değilsin, kaltak," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. "Seni olduğun yerde öldürmeyi çok isterim. Bana bir neden ver, yapayım."

Eğer Dylan'ı ele geçirirse, ikimiz de ölürüz. *Lütfen, dinleyen varsa, lütfen Dylan'ın güvende olmasını sağlasın.*

"Patron." Koluna dövme yaptırmış, kafası traşlı, sıska bir genç uşak, kendisi de boğulmaktan korkuyormuş gibi Sean'ın yanına sessizce yaklaştı.

Sean bana baktı, sonra boynumdan elini çekti. Dizlerimin üzerine çöktüm, oksijen ciğerlerimi doldururken öksürerek ve boğulurcasına nefes aldım.

Çocuk Sean'ın kulağına eğildi ve ona sessizce bir şeyler söyledi. Sean'ın yüzü karardı. "O zaman onu bulun!" diye bağırdı. "Hemen!"

O anda, kalbimde Dylan'ın yakalanmaktan kaçtığını anladım. Omuzlarım rahatlamayla çöktü ve nefesimi toparlarken iki elimi soğuk parkeye dayadım. Teşekkür ederim, evrene dua ettim. *Teşekkür ederim.*

Çocuk odadan aceleyle çıktı. Sean üzerime eğildi ve öfkesi kötü bir koku gibi etrafa yayıldı. "Bu sadece küçük bir aksilik, bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturarak yukarı baktım ama hiçbir şey söylemedim.

"Lakeview'in kontrolünü ele geçireceğim. O benim klanım. Benim doğuştan hakkım. O sinir bozucu küçük varis, önümdeki son engel. Ve artık sen varsın" —çelik burunlu botuyla elime bastırarak— "Onu hemen ele geçireceğim. Küçük bir takas yapacağız. Ace'in *kaderindeki eş* için her şeyi yapacağını biliyorum." Bu kelimeleri bana hakaret gibi tükürdü.

Elimdeki acıya karşı dişlerimi sıktım, ama yine de hiçbir şey söylemedim.

Sean bana sert bir bakış attı. Belki de benim karşılık vermeye devam etmemi umuyordu, böylece beni biraz daha dövmek için bir bahane bulabilirdi. "Burada sessiz ol. Aksi takdirde geri gelip seni sustururum. Yapmayacağımı sanma."

Ondan şüphe etmedim. Şiddetten besleniyordu. Şiddete susamıştı.

Önemli değildi. Dylan güvende olduğu sürece, Sean'ın bana ne yaptığı umurumda değildi.

Odanın dışına fırladı ve kapıyı arkasında çarptı. Kilit kesin bir sesle kapandı. Kapıyı kontrol etmeme gerek yoktu, kapana kısıldığımı biliyordum.

Titrek bacaklarla ayağa kalktım ve odanın çevresinde dolaşım. Tabii ki pencere kilitliydi, hatta kilitli olmaktan da öteydi.

Çivilerle kapatılmıştı. Pencere pervazına gömülü paslı çivileri parmağım ile okşadım. Cam kalındı ve onu kıracak kadar güçlü olsam bile, evdeki ejderhalar beni duymadan bunu yapmam imkansızdı. Sean psikopattı, ama aptal değildi. Bu soğuk, boş odada bana yardım edecek hiçbir şey yoktu.

Kapının karşısındaki duvara yaslandım ve dizlerimi göğsüme çektim. Alnımı dizlerime dayayarak, birkaç kez yavaşça ve sakin bir şekilde nefes aldım. Artık ortalık sessizdi ve tüm korku, acı ve öfkem üzerime çökmüştü. Gözyaşlarımın akmasını engellemeye bile çalışmadım. Ne anlamı vardı ki? Burada beni görecekt kimse yoktu. Kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gerçekten burada kapana kısılmıştım, tamamen Sean'ın merhametine kalmıştım.

Aramızdaki ilişkiler nasıl bitmiş olursa olsun, Steph'in beni almaya geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Onun Blakely ile yatakta olduğu anısı, gözyaşlarımın daha da akmasına neden oldu. Yaşadığımız onca şeyden, mücadele ettiğimiz onca şeyden, tüm o konuşmalardan sonra... O yine de beni aldattı. Yine de kolay bir seks için ona geri döndü. Anlamıyordum. Beni sevdiğinden emindim. Benim onun kaderindeki eş olduğumu söylediğinde ona inanmıştım. Yine de fırsatını bulur bulmaz bir saniyede bana sırtını döndü.

Bu mantıklı değildi. Bu, tanıdığımı sandığım adamın davranışı değildi.

Belki de onu hiç tanıımıyordum.

Bu doğru olsa bile, bir takasa razı olması imkansızdı. Aldatan bir pislik olabilir, ama gururu çok yüksekti. Sean'ın onu bu şekilde ezmesine asla izin vermezdi.

Steph Dylan'ı seviyordu. Aramızdaki ilişkinin gerçek olmadığını düşünsem bile, oğlunu sevmemesi imkansızdı. Bu kesinlikle mümkün değildi. Başka bir neden olmasa bile, Dylan için en iyisi bu olduğu için benim için gelecekti.

Değil mi?

Steph beni burada çürümeye terk etmezdi, değil mi?

Dün, buna hiç şüphe duymazdım, ama Steph'i Blakely ile gördükten sonra, o kadar emin olamadım.

Gözyaşlarım durdu ve yüzümü sertçe sildim. Karanlıkta oturup ağlayamazdım. Steph'in gelip beni kurtaracağına da güvenemezdım. Muhtemelen nerede olduğumu bile bilmiyordu ve beni bulması ne kadar sürerdi kim bilir! Karanlıkta ne kadar uzun süre kalırsam, Sean'ın gözlerindeki öfke o kadar artacaktı. Bana zarar vermek istiyordu. Ne kadar süre daha kendini tutabileceğini bilmiyordum.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Oğluma ulaşmam gerekiyordu. Lakeview'dan ve bu çılgın ejderhalardan uzaklaşmamız gerekiyordu. Sonsuza kadar.

Ama bu çılgın ejderhalar fark etmeden bu odadan nasıl çıkacaktım?

Kapı çalındı. Ayağa fırladım ve gözlerimi sertçe kırıştıırarak gözyaşlarımın son kalıntılarını sildim. Yumruklarımı sıkıca kenetledim. Sean bana zarar vermeye karar vermişse, işini ona kolaylaştırmayacaktım.

Kapı açıldı ve içeriye, daha önce gördüğüm sıska çocuk, üzerinde sefil bir yemek bulunan bir tepsi ile girdi. Sırtımı duvara dayadım ve tepsiyi yere koyarken ona sert bir bakış attım.

Sanki teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Bana öyle bakmanıza gerek yok bayan. Çocuklara veya kadınlara zarar vermekten hoşlanmam, rahat olabilirsiniz."

"O zaman neden o piç kurusuyla çalışıyorsun?" diye tısladım. "O benim çocuğuma ve bana zarar verdi."

"Ben sadece emirleri uyguluyorum. Yemek yemeniz gerekiyor." Tabağı işaret ederek başını salladı. Tabağın üzerinde üzücü görünümlü bir sandviç ve daha da üzücü bir muz vardı.

"Tabii, çünkü verdiğin yemeğin tamamen güvenli ve hiç ilaç katılmış olmadığından eminim."

"Değil! Tanrım, paranoyaksın. Yerinde kal ve Sean'ı kızdırmamaya çalış, tamam mı? Bu seninle ilgili değil." Sinirli bir şekilde kapıya baktı, sonra bir adım yaklaştı. "Sean biraz..." Parmağını şakağının yanında daire çizdi. "Şey, kafayı yemiş. Çocuğunu kaçırdıktan sonra hala nefes alabildiğim için şanslıyım."

Kaşlarımı çattım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bu" — odayı işaret etti — "benim istediğim gibi değil. Ben bunun için anlaştım."

"O zaman neden ona yardım ediyorsun?"

Gözlerini kaçırdı ve yüzü düştü. "Bu bir zorunluluk." Çocuk ayrılmak için döndü, sonra elini kapı koluna koyarak durakladı. "Bazen çıkış yolu olmadığını düşünürsün. Ama her zaman böyle olmaz." Pencereye, sonra tepsiye, sonra tekrar bana baktı. "Burada sesini alçalt, tamam mı?"

Ne demek istediğini sormadan, kapıyı kapattı ve tekrar kilitleti.

Böyle bir çocuk Sean'la ne iş yapıyordu? Akli başında birine benziyordu. Diğerleri gibi kana susamış bir saldırgan gibi görünmüyordu.

Tepsinin yanına diz çöktüm ve sandviçi dürttüm. Yaşadıklarımın sonu aç değildim, ama şüphelendiğim gibi jambon ve ekmeğin arasına birkaç hap sıkıştırmışlar mı diye merak ediyordum.

Parmağımla dürtünce sandviğin üzerindeki kağıt havlu kaydı. Altında, çekiç sırtı gibi kıvrımlı ucu olan küçük, ince bir keski vardı. Keskinin sapını tuttum, sonra pencereye baktım.

Çiviler.

O benim buradan çıkmamı istedi. Onu bir daha görürsem, ona teşekkür edeceğime yemin ettim.

Keskiyi kot pantolonumun beline sıkıştırdım. Belki de biri beni ve Dylan'ı kolluyordu. Çünkü buradan çıkıyordum.

Bu gece.

Kulüp evinin kanepesinde bir saatlik uykulu bir uyku çekmeyi başardım.

"Günaydın," dedi Striker barın arkasından, bana kocaman bir fincan kahve doldururken. "Canlanmalısın. Çocuklar her an burada olabilirler."

Onaylayarak homurdandım. Hiç uyuyabilmiş olduğum için minnettardım. Birkaç dakika içinde klan üyeleri kulüp binasına gelmeye başlayacaktı ve ben onların güvenebileceği güçlü bir lider olmalıyım. Birkaç adamım Harley veya Sean'ın izini sürmek için dışarı çıkmıştı, ama klanın geri kalanına burada toplanmaları talimatı verilmişti. Bu ciddi bir tırmanışdı ve tüm gücümü kullanmam gerekiyordu —özellikle de Sean'a resmi olarak meydan okuyacaksam.

Kulüp binasının merdivenlerinden Dylan'ın baygın yattığı odama çıktım ve kapıyı nazikçe açtım. Oda boştu.

Korku içimi kapladı ve ejderham bilinçimin ön saflarına o kadar hızlı yükseldi ki başım döndü. Tam orada dönüşüp tavanı delip geçmek üzereydim ki Hawk elini omzuma koyarak beni durdurdu.

"Sakin ol, Ace. Mia ve Tank onu senin evine götürdüler. Kendi odasında olmak istedi."

"Tanrım," dedim ve adrenalinim azalırken ellerimi saçlarımın arasına geçirdim. "Biri bana söylemeliydi."

"Mesaj attı," dedi Hawk küçük bir gülümsemeyle. "Kanepede bayılmışsın."

Haklıydı. Alnımı ovuşturdum. Şu anda Dylan'ın yanında olamamaktan nefret ediyordum, ama Mia onu daha rahat ve güvende hissedeceği bir yere götürdüğü için iyi bir teyze olmuştu. Hawk'a minnettar bir şekilde başımı salladım ve o da omzumu sıktı.

Bir şekilde bunu atlatacaktık. Birlikte başaracaktık.

Ona benimle aşığı inmesini işaret ettim. Dylan'ın, Sean'a ne yapacağımı tartıştığımı duymaması muhtemelen en iyisiydi.

Aşığıda, Striker ikimize de birer fincan kahve ikram etti. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi. O, geniş göğüslü bir infazcıydı ve kestane rengi saçlarında gümüş çizgiler vardı, ama benden çok da büyük değildi. Bu sabah, Night Shift Distillery etkinliğinden kalan, üzerine önlük giymiş sade beyaz bir gömlek giyiyordu. İki fincan kahveyi barın üzerinden bana ve Hawk'a uzattı.

"Gerçekten uykuya ihtiyacım var," dedim, "ama bu yakın zamanda olmayacak. Harley'i bulana kadar olmaz."

Striker onaylayarak başını salladı. "Her adımında yanındayız, Ace. Çocuklar birkaç dakika içinde burada olurlar."

"İyi. Planımızı düzenlemeli ve olabildiğince çabuk hareket etmeliyiz."

Kapı gürültüyle açıldı. "O piç kurusu nerede?" diye yüksek tiz bir ses bağırdı.

Uzun zamandır duymadığım bir sesiydi, ama arkamı döndüğümde sahibini tanıdım. Cassidy, kızgın bir anne gibi içeri daldı ve ben de ev partisi düzenleyen bir genç gibiydim. Küçük ve zayıftı, uzun siyah saçları ve keskin, ağartılmış kakülleri vardı. Kapüşonlu sweatshirt ve bol kot pantolon giymişti, çantası omzundaydı; belli ki havaalanından direkt buraya gelmişti. *Ve çok kızgındı.*

"Ne oldu lan?" diye bağırdı Cassidy, bara doğru sert adımlarla yürürken. "Ve yeğenim nerede lan?"

Striker ellerini bara koydu. Cassidy ona hiç aldırmış etmese de, Cassidy'ye bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerinin arkasında ejderhanın uyandığını hissedebiliyordum.

O duyguyu tanıdım ve çok iyi biliyordum. Harley'i ilk gördüğümde hissettiğim duyguyla aynıydı.

"Onun bunu yapmasına nasıl izin verdin?" diye sordu Cassidy. "Onun gitmesine izin mi verdin? Tek başına kaçmasına izin mi verdin? Onu, seni arayan psikopat bir kardeşin olduğunu *biliyordun*. Tehlikeli olduğunu *biliyordun*, ama yine de *gitmesine* izin mi verdin?"

"Biliyorum," dedim.

Cassidy haklıydı. Savunacak hiçbir şeyim yoktu. Olanları açıklamanın bir yolu yoktu. Gerçek basitti: Ben batırmıştım ve Harley bunun bedelini ödüyordu.

Cassidy bana öfkeyle baktı, tartışmamı bekliyordu.

"Üzgünüm."

Derin bir nefes aldı. "Özürlerin umurumda değil. Onu geri getirmek için planının ne olduğunu bilmem gerek."

"Çocuklar tam da bunu konuşmak için buraya geliyorlar."

"Çocuklar mı?" diye tekrarladı Cassidy. "Söyle bana, şimdi. Burası ejderhalarla dolduğunda burada olmak istemem."

"Burada olacağını umuyorum," dedi Striker alçak sesle. "Her an buraya gelebilirler."

Cassidy ona baktı ve Striker'ın göz bebekleri büyüdü. Cassidy'nin bakışları meraklı ve biraz şaşkın bir şekilde yüzünde dolaştı, sonra bana döndü. "Sadece söyle."

"Kahretsin." Hawk alaycı bir şekilde güldü. "Sen iyi bir alfa olurdun, kızım."

Cassidy gülmedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana kızgın bakmaya devam etti. Striker ona bir fincan kahve doldurdu ve barın üzerinden uzattı, o da ona bakmadan kabul etti. Bu, Striker'ı gülümsetmeye yetti.

"Sean'ın ne istediğini hepimiz biliyoruz," dedim. "Bu klanı istiyor. Bölgeyi istiyor. Alfa olmak istiyor. Bunu çok açık bir şekilde ortaya koydu ve giderek daha da kendine güveniyor. Cesurca. Ama hiç düşünmemiştim ki..." Titredim ve sözümü kestim. Ne düşündüğümün önemi yoktu. Önemli olan tek şey, *yanlış* düşündüğümdü.

Cassidy'nin sert ifadesi, onun da aynı şeyi düşündüğünü açıkça gösteriyordu. "Ben Lakeview'un alfasınıyım ve varisim onun planları için bir tehdit oluşturuyor.

Dylan'ı Harley ile takas etmemi istiyor." "Bunu yapamazsın..."

"Asla yapmam," dedim, Cassidy beni azarlamaya devam etmeden önce sözünü kestim. "Ona, Harley karşılığında klan alfa rolünü takas edeceğimi söyleyeceğim."

Cassidy'nin koyu renkli gözleri kısıldı. "Tamam... Sonra ne olacak?"

En azından Şimdi beni dinliyordu. Bu iyiye işaretti. "Sonra, o takası kabul edip Harley'i aldığımızda, hemen bir meydan okuma yapacağım, onu öldüreceğim ve klanı geri alacağım."

Bu benim en iyi planımdı. Harley ve Dylan'ı güvende tutacak ve Sean'ın tehdidini sonsuza kadar ortadan kaldıracaktı. Klanı bir anlığına bile olsa terk etmek pek *ideal* bir çözüm değildi, ama yapmam gereken buydu.

"Ya meydan okumayı kaybedersen?" diye sordu

Cassidy. "Kaybetmeyecek," dedi Hawk.

"Bunu garanti edemezsin," dedi Cassidy.

"Garanti edebiliriz," dedi Striker. "Hiç Şüphe yok."

"Beni birden fazla kez yenilgiye uğrattı," dedi Hawk, "ve o gerçek bir dövüş bile değildi."

Cassidy ikna olmuş görünmüyordu, ama konuyu kapattı. "Peki meydan okumayı kabul edeceğini nereden biliyorsunuz? Ya 'siktir git, klan benim' derse?"

"Meydan okuma isteğe bağlı değildir," dedim.

"Biz bu konuda ortaçağ insanları gibiyiz," dedi Striker.

Cassidy kaşlarını kaldırdı, ama ben onaylayarak başımı salladım. "Bu bir soru değil. Bu bir emir. Eğer meydan okumada savaşmayı reddedersen, otomatik olarak yenilmiş olursun. Bu, klanı yönetmeye layık olduğunu kanıtlamanın bir yoludur. Eğer reddedersen, açıkça layık değilsindir."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu. "Harley'i geri alıp onu kaçırın o manyakla başa çıkabilecek misin?"

"Evet," dedim. "İşe yarayacak."

Sean'ın egosu onun zayıf noktasıydı. Beni köşeye sıkıŐtırdığını düşünüyordu, ama o gerçek bir lider değildi. Bir lider gibi düşünmüyordu. Bencil ve dürtüseldi ve sonunda klanı ele geçirdiğini düşünmenin verdiği mutluluk, mantıklı düşünmesini engelliyordu.

Cassidy iç geçirdi. "Tamam. Emin olduğun sürece." Elini alnına sürdü. "Arkadaşımla geri istiyorum, Ace. Kız kardeşimi." Adrenalin vücudundan çekilince ayakları üzerinde biraz sallandı. Striker, nadiren gösterdiği bir çeviklikle barın üzerinden atladı ve dirseğine nazikçe dokunarak onu dengeledi.

Klan üyeleri geldi ve kulüp binasına girdi, endişeli seslerle alçak sesle konuşuyorlardı.

"Cassidy'yi dışarıya biraz hava almaya götürsen nasıl olur?" dedim Striker'a. "Toplantıdan sonra benim evime gideriz. Dylan o zamana kadar uyanmış olur."

Cassidy başını salladı. Striker kahvesini aldı ve onu arka terasa çıkardı.

Hawk ve ben, onlar ayrılırken birbirimize baktık. Cassidy gerçekten Striker'ın kaderindeki eşiyse, önümüzdeki birkaç hafta ilginç geçecekti.

Ama şu anda bununla ilgilenemezdim. Klan üyeleri kulüp evine yerleştiler ve ben ayağa kalkarak Cassidy'ye az önce söylediğim şeyi onlara da anlattım. Beklediğim gibi, herkes bu plandan memnun değildi; klanı pazarlık kozu olarak kullanmak riskliydi. Ama herkes Sean'ın ortadan kaldırılması gerektiğini biliyordu ve kaderindeki eşin yanında olduğumda daha güçlü bir alfa olacağımı da biliyorlardı.

Asla bu noktaya gelmemeliydi, ama gelmişti. Ve şimdi bununla başa çıkmak zorundaydım.

Klan hemfikirdi. Elbette geçici bir karardı, ama bana destek olacaklardı.

Geriye kalan tek şey, "takası" ayarlamak için Sean'la iletişime geçmekti.

Toplantıdan sonra arka güverteye çıktım. Cassidy, elinde kahvesiyle, göle bakarak korkuluğa yaslanmıştı. Striker onun yanındaydı, ama aralarında saygılı bir mesafe bırakmıştı. Bana baktığında, yüzünde hafif bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirim.

Tanırım. Striker öyle bakıyorsa, bu gerçek olmalıydı. "Cassidy, beklediğin için teşekkürler. Seni evime götüreceğim."

Striker bir şey söylemek için harekete geçti, ama ben hafifçe başımı salladım. "Sen de, Striker. Evde birkaç koruma bırakmak istiyorum."

Striker, Cassidy'nin yanında kalmak için bir nedeni olduğu için minnettar bir şekilde sırtıttı. Onun neler yaşadığını biliyordum — ejderhası muhtemelen ona, onun yanında kalmasını, onun güvende ve mutlu olmasını sağlamasını, onu bir daha asla gözünün önünden ayırmamasını haykırıyordu. Sıradan bir insan için bu davranış biraz... Şey, biraz ürkütücü gelebilir.

Onu yanında tutmanın en iyi yolu, ejderhasının onu kovalaması riskini almadan onu Cassidy'nin yanında tutmaktır.

Motosikletimi geçip Cassidy'yi eski Cadillac'ıma götürdüm. O yolcu koltuğuna bindi ve kısa bir mesafe sonra evime vardık. Striker motosikletiyle peşimden geldi.

Eve vardığımızda, içeri girmeden önce hızlıca kapıyı çaldım. "Dylan, uyanık mısın?"

"Baba!" Dylan mutfaktan koşarak çıktı ve bana sıkıca sarıldı.

"Nasılsın? Uyuyabildin mi?"

"Sayılır," diye mırıldandı Dylan. "Mia teyze yardım etti. Hatta benimle Mario Kart bile oynadı."

"Neler oluyor?" Cassidy eve girerken sordu. "Mario Kart şampiyonu unvanımı tehdit eden biri mi var?"

"Cassidy teyze!" Dylan beni sıcak patates gibi bırakıp "teyzesine" doğru koştu. Harley ve Cassidy akraba olmasalar da, Cassidy'nin Dylan'a bir aile üyesi kadar yakın olduğunu biliyordum. Dylan ona o kadar sert çarptı ki, Cassidy geriye doğru sendeledi ve gülerek neredeyse dengesini kaybediyordu.

Cassidy o kadar küçüktü ki Dylan neredeyse onun kadar uzundu. Onu uzun bir süre sıkıca kucakladı, sonra şakağına bir öpücük kondurdu. Geri çekilip Dylan'ın yüzündeki saçları eliyle düzeltti. "Hey, ufaklık. İyi misin?"

Dylan zorlukla yutkundu, ama başını salladı.

"Artık çok uzamışsın. Ve çok yakışıklısın! Aptal babanızdan çok daha yakışıklısın."

"Doğru," dedim gülerek.

"İlk vardiyamı yaptım," dedi Dylan utangaç bir gülümsemeyle. "Muhtemelen bu yüzden."

"Eminim öyledir." Cassidy, kendini tutamayacak kadar sevindiği için onu salladı. "Aferin. Sen gerçekten çok güçlüsün, bunu biliyorsun, değil mi? Tıpkı annen gibi."

Bu sözler Dylan'ın gülümsemesini biraz soldu. Gözlerinde yaşlar parladı. Bir damla düştüğünde, Cassidy elini uzattı ve başparmağıyla silip sildi.

"Merak etme," dedi Cassidy. "Annen göründüğünden çok daha güçlüdür. Bunu biliyorsun, değil mi? Onu yere sermek için bir tane kötü yaşlı ejderha yetmez."

Dylan başını salladı ve Cassidy onu tekrar kucakladı. "Onu yakında geri getireceğiz. Söz veriyorum."

Elimi Striker'ın omzuna koydum. O, Cassidy ve Dylan'ı hayranlıkla izliyordu. Cassidy ona çok iyi davranıyordu, onu çok sevdiği belliydi. Onun sözleri oğlumu sakinleştirmekten daha fazlasını yaptı. Beni de sakinleştirdi.

Bana inanıyordu. Harley'i geri getireceğimize inanıyordu.

Ve lanet olsun, geri getirecektik.

"Dylan, Cassidy'ye odanı göstermek ister misin?" diye sordum. "Belki seninle birkaç tur Mario Kart oynar."

Dylan başını salladı, keyfi yeniden yerine geldi. "Gerçekten harika! Babam bana VR seti de aldı!"

"Hareket hastalığına yakalanıp kusmak istemiyorsan, ben almayayım," dedi Cassidy.

Dylan onu merdivenlerden yukarı sürüklerken güldü.

Striker'a döndüm. O yüzünü buruşturdu, sonra uzun süre nefesini tutmuş gibi bir nefes verdi.

"İyi misin?" Onun sırtını okşadım. "Nasıl hissediyorsun? Oldukça çılgın bir his, değil mi?"

"Anladın mı?" Striker, kalbi ağrıyormuş gibi göğsünü tuttu. "O kadar belli mi?"

"Cassidy'ye göre değil," dedim. "Harley ile ilk tanıştığımda bu belirtileri fark etmiştim."

"Tanrım. Kalbin vücudundan çıkacakmış gibi hissettin mi?"

Ben gülerek bağırdım. "Evet, aynen öyle." On yıl önce hissetmiş olsam da, o her şeyi tüketen duyguyu dün gibi hatırlıyordum. Sanki yıldırım çarpmış gibiydi. Sanki dünyanın geri kalanı yok olmuş ve tek önemli olan şey önümde duran eşimmiş gibi. O ilk andan itibaren, onun için her şeyi yapacağımı biliyordum. Onu güvende ve mutlu tutmak ve yanımda tutmak için her şeyi.

Striker de Cassidy'ye karşı aynı kaçınılmaz çekimi hissediyordu.

"Cassidy, Dylan'ı bir saniye bile gözünün önünden ayırmayacaktır," dedim. "Onu güvende tutacağıma güvenmiyor."

"Alınma Ace, ama ben onun yerinde olsam ben de güvenmezdim."

"Alınmadım." Her adımda hata yaptım ve şimdi bunu düzeltmem gerekiyordu. "Ve Dylan'a yönelik tehdit hala devam ediyor. Sean'ın işini bitirmek için Dylan'ı aramak üzere adamlarını göndereceğini hiç sanmıyorum."

Striker kaşlarını çatı. "Açıkçası, ben de öyle olmasını beklerdim."

"Ama Harley'i eve getirmek için bu riski almam gerekiyor," dedim. "Dylan ve Cassidy'yi korumak için sana güvenebilir miyim?"

Striker dikleşti, göğsü biraz şişti. "Sean'a meydan okumak için seninle birlikte olmak istediğimi biliyorsun. Bu klanı yaptığı onca kötülükten sonra..." Sean başını sallayarak sözünü yarım bıraktı. "Ama ne diyeceğimi biliyorsun."

"Şu anda Cassidy'den bir adım bile uzaklaşmaya dayanamazsın," dedim yarı gülümseyerek.

"Aynen öyle. Ona yakın olup göz kulak olmaktan mutluyum."

"Sadece ona değil. Sean Cassidy'yi bile tanımıyor. Dylan'ı da yanına al..."

"Ace." Striker elini omzuma koydu. "İçgüdülerim Cassidy'ye takılıp kalmış durumda, ama bu ejderhamın sadakatini değiştirmez. O çocuk, senin oğlun, bizim gelecekteki alfamız. Onu kendi oğlum gibi koruyacağımı biliyorsun."

Göğümdeki sıkışma azaldı. Striker haklıydı. Ejderhası kaderindeki eşini bulmuş olsa da, bu onun ejderhasının kim *olduğunu* değiştirmezdi. Hatta Striker, klanın ve gelecekteki alfasının güvenliğini sağlamaya daha da odaklanacaktı. Dylan'ı seviyordu. Ve şimdi, klanın Cassidy için de güvenli bir yer olmasını sağlamak istiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Önündeki işe odaklan," dedi Striker. "Ben hallederim. Git telefon et."

Başımı salladım. Ejderham ikilemdeydi; bir yandan yukarı koşup Dylan'ı gözümüzün önünden ayırmamak istiyordu, diğer yandan da Harley'i bulana kadar dünyanın her köşesini didik didik etmek istiyordu.

Aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Her şey yakında bitecekti.

Evden çıkıp kulüp binasına geri döndüm. İstedğim gibi, adamların yaklaşık yarısı etrafta dolaşıyordu. Kulüp binasına adımımı atar atmaz Hawk ayağa kalktı. "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Sizler kargaşa çıkarmaya hazır mısınız?" diye sordum. "Bunun işe yaraması için onu ikna etmeliyiz."

"Ben bunun için doğdum," dedi Hawk sırtarak. Kanepelerde uzanmış diğer ejderhalar da aynı fikirde olduklarını gösteren bir kahkaha attılar.

Bara yaslandım. Klan üyelerim sessizliğe büründü; telefonumu çıkardığımda dikkatleri bana çevrildi. Derin bir nefes alıp kardeşimi aradım.

"Ace," Sean telefonu açar açmaz yavaşça konuştu. "Demek aklın başına geldi?"

Ejderham onun ses tonuna tepki gösterdi ama onu bastırdım. Bunun işe yaraması için Sean'ı tuzağa düşürmem gerekiyordu. Hiç yapmak istemediğim son şeyi yapmak zorundaydım: egosuna oynamak. "Sean." Her zamanki sert ses tonum yerine, sesimi titretmeye başladım. "Harley'i benden almakla çok ileri gittin. O... o benim *eşim*, Sean. O olmadan ben bir hiçim..."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Sean. Aklımda onun yağlı sırtıtışını canlandırabiliyordum. "Basit bir takas. Bana Dylan'ı ver, eşini geri al."

"Onu istemiyorsun," dedim zayıf bir sesle. "İstemediğini biliyorum."

"Ne istediğimi biliyorsun," diye hırladı Sean. "Ve oğlun yoluma çıkıyor."

"Harley benim kaderimdeki eşim..."

"Evet, bunu açıkça belirttin."

"—ve o ve Dylan hayatımdaki en önemli şeyler.

Onlar için her şeyi yaparım."

Sean homurdandı ve ben onun ne düşündüğünü merak ettim. Öfke iyiydi. Onun benim çöktüğümü düşünmesini istiyordum. Sonunda beni sınırımın ötesine ittiğini düşünmesini istiyordum.

"Oğlumu takas edemem," dedim, sesimin çatlamasına dikkat ederek. "Yapamam. Ama istediğini verebilirim. Eşit bir takas yapabiliriz."

"Dinliyorum," dedi Sean. Sesi açmış gibiydi. Sanki dişlerinden salya damladığını duyabiliyordum.

"Klanın tapusunu sana devredeceğim."

Hawk ayağa kalktı ve bir sandalyeyi itti, sandalye yere çarparak düştü. "Ace, ne halt ediyorsun?"

"Eğer kaderimde yazılı olan eşimi bana geri verir ve oğlumu bana bırakırsan, klanı alabilirsin," diye devam ettim. "Eşim ve oğlum yanımda olduğu sürece... Klanı alabilirsin. Olabileceğini iddia ettiğin alfa ol."

Hawk kulüp evindeki klan üyelerine elini salladı. Herkes ayağa kalktı ve inanamadan bağırmaya başladı, benim adımları haykırarak kanepelere yumruklarını vuruyorlardı. Gülümsedim ve onaylayarak başımı salladım. O kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki Sean'ın telefonda onları duymaması imkansızdı.

Mükemmel. Onun, klan üyelerime karşı çıktığını düşünmesini istiyordum. Artık bana güvenmediklerini. Yeni bir alfanın gelip kontrolü ele geçirmesine hazır olduklarını.

Sean güldü. "Bu kadar mı? Bir kadın için sahip olduğun her şeyi feda mı edeceksin?"

"O sadece bir kadın değil. O benim *eşim*. Sen bunu anlayamazsın."

"Tabii ki yapmazdım," dedi Sean. "Bunun yeterli olacağını bilseydim, onu çok daha önce alırdım." Yine güldü. Arkamda, klan üyeleri inanamama haykırılarıyla gürültü yapmaya devam ediyorlardı.

"Peki, cevabın ne?" diye hırıldadım. "Bu senin için yeterince iyi bir takas mı?"

"Evet."

Klan üyelerine başparmağımı kaldırarak işaret ettim ve Hawk zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırdı.

"Yarın benim yerleşkeme geleceksin," dedi Sean. "Yeri sana göndereceğim. Takası yapacağız. Senin kadını klan için. Alfa rolünü bana devreden sözleşmeyi getirmeni bekliyorum."

"Tamamdır," dedim. "Ama Harley zarar görmezse."

"Öyle," dedi Sean. "Ama beni kandırmaya kalkışırsan, Ace, onun boğazını senin gözünün önünde keserim. Hiç tereddüt etmem

tereddüt etmem."

Telefonumu o kadar sıkı sıkı ki kılıfının çatladığını hissettim. Ejderhamın öfkesi içimi yakıyordu. O kadar yüzeye çıkmıştı ki duman çıkardım. Sean ona parmağını bile sürerse onu paramparça ederdim. Keşke bunu ona şimdi söyleyebilseydim.

Ama şimdi, onun benim zayıf olduğuma, yıkılmış olduğuma, onun kazandığına inanmasını sağlamam gerekiyordu.

"Anlaştık," dedim dişlerimi sıkarak ve telefonu kapattım.

Hawk ve klan üyeleri sessizce beni bekleyerek baktılar.

"Kabul etti. Yarın görüşürüz."

"Harika!" dedi Hawk ve herkes zaferle birbirlerine beşlik çaktı.

Aynı coşkuyu hissetmedim. Derin bir nefes alıp, çırpınan ejderhamı sakinleştirmeye çalıştım. Şakaklarımı ovuşturarak temiz hava almak için kapıdan dışarı çıktım.

Arka terasa çıktım ve ellerimi korkuluğa dayadım. Etrafımdaki hava serin ve ferah, göl durgun, başımı öne eğdiğimde güneş enseme vuruyordu. Yorgunluk dalga gibi üzerime çöktü. Mantıken bunun iyi bir plan olduğunu biliyordum, ama içimdeki ejderha planın her parçasından nefret ediyordu. Sean'a sanki ona boyun eğiyormuşum gibi konuşmak tüylerimi diken diken ediyordu. Klanı Sean'ın ellerine bırakmaya razı olduğumu söylemek bile midemi bulandırıyor. Ve tüm bunlar daha da kötüsüne öncülük ediyordu: kardeşimin benim ellerimle ölmesi.

"Hey." Hawk güverteye çıktı ve arkasındaki cam kapıyı kapattı. "İyi iş çıkardın."

"Biliyorum," dedim, başımı kaldırmadan. "O da yuttu."

"Ona meydan okuduğunda şaşıracak mı sence?" diye sordu Hawk. Yanıma gelip dirseklerini korkuluğa dayadı.

"Bekliyor olsa bile, bu beni yenebileceği anlamına gelmez." "Sanırım gelmez," dedi Hawk. "Ama tüm parçalar yerine oturuyor." yerine oturuyor."

"Evet. Yakında bitecek."

"Tanrım, buna hazırım," diye itiraf etti Hawk. "Bunun ikimiz için de zor olduğunu biliyorum."

Ben de başımı salladım. Bunun ne kadar zor olduğunu fark eden tek kişi Hawk'tı.

"Ama doğru olan bu. Ve yapılması gerekiyor." Omzunu omzuma çarptı. "Bunu atlatacağız."

"Aşacağız," diye söz verdim.

Hawk benim gücümüze ihtiyaç duyuyordu. Harley de öyle. Derin mavi gölün durgun yüzeyine baktım. Keşke o sükuneti kendi ruhuma da aktarabilseydim. Ne kadar yorgun olsam da, eşimin kollarıma geri dönene kadar dinlenemeyeceğimi biliyordum.

HARLEY

Milyonuncu kez pencere pervazına keskiyle vurdum. Ay ışığı odayı aydınlatıyordu, ama yaptığım şeyi görmek için yeterli değildi.

Bu çok zor bir işti. Çivileri ortaya çıkarmak için yeterince ahşabı soyana kadar pencere çerçevesinden çıkaramadım ve Sean'ın klanındaki süper işitme yeteneğine sahip ejderhalar yüzünden çok sessiz olmak zorundaydım - tabii onun adamlarını klan olarak adlandırabilirsiniz. Kaçmaya çalışırken yakalansaydım, bana ne yapacaklarını bilmiyordum, ama iyi bir şey olmayacağını biliyordum.

Çalışmaya devam ettim. Her tahta parçasını kaldırdığımda, onu gevşek döşeme tahtalarının arasına sıkıştırıyordum. Kimsenin yaptığım işi görmesini istemiyordum. Ellerim ağrıyana ve parmak uçlarım kanayacakmış gibi hissedene kadar özenle çalıştım. Gökyüzünde bir bulut belirdi ve ay ışığını kapattı. Oda tamamen karanlık oldu.

İç çekerek, keskiyi belime geri soktum, sonra birkaç saat önce gorillerin bana attığı yıpranmış uyku tulumuna girdim. En azından soğuk parke zeminde uyumuyordum.

İç çekip karanlık pencereye baktım.

Pencereyi açmayı başarsam bile, sonra ne yapacaktım ki?

Nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Buraya gelirken çok heyecanlıydım, nereye götürüldüğümden çok Dylan için endişeleniyordum. Gözlerim de bağlıydı. Tek bildiğim, saatlerce süren uzun düz yollar ve düzinelerce virajdan geçtiğimizdi. Şansıma, Lakeview'den kilometrelerce uzaktaydık, ıssız bir yerde, kilometrelerce boyunca etrafımız ağaçlarla çevriliydi.

ve kilometrelerce. Kaçarsam nereye gidebilirdim ki? Ormanda kaybolmak çok kolay olurdu. Ve yolu bulmayı başarsam, sonra ne yapacaktım? Sadece koşup, gorillerden önce birinin beni görmesini mi umacaktım? Kahretsin, ejderhalar *uçabiliyordu*.

Şansım yoktu.

Aslında, bu yetersiz bir ifadeydi. Hiç şansım yoktu. Buradan kaçmak ölüm cezası demektir.

Burada kalmak da öyle.

Beni kurtaracak başka kimseye güvenemezdin. Dylan'a geri dönmek zorundaydın. En azından *denemeliydin*.

Bir noktada, odanın karanlığında, fiziksel yorgunluğum hızla akan düşüncelerime galip geldi ve ben huzursuz bir uykuya daldım.

Kapının kilidinin açılma sesi beni uyandırdı. Roket gibi fırladım ve hemen belimdeki keskiye dokundum, saklandığı yerde güvenli olduğunu hissedince rahatladım. Ayağa fırladım. Kapı açılırken beynim hâlâ uyanmaya çalışıyordu.

"Günaydın, uyuyan güzel," dedi Sean. Aceleyle kalkarken kenara ittiğim yerde duran uyku tulumuna gülümsedi. "Umduğumdan daha da kullanışlı oldun."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu," Sean kendini beğenmiş bir sırıtışla, "senin gerçekten kardeşimin zayıf noktası olduğun anlamına geliyor. İlk planım Lakeview varisini ortadan kaldırmaktı, ama görünüşe göre buna gerek kalmayacak."

Bu cümlede o kadar çok kafa karıştırıcı bilgi vardı ki, ne hissedeceğimi bile bilemedim. Sean'ın Dylan'ı gerçekten öldürmek istediği korkusu. Onun böyle korkunç bir şey yapacağına olan inanç. Görünüşe göre planın artık bu olmadığına dair rahatlama. Planın ne olduğu konusunda kafa karışıklığı. Yüzümde tüm bu tepkiler belli olmalıydı, çünkü Sean kendinden daha da memnun görünüyordu.

"Yarın Ace ile birlikte gideceksin," dedi Sean, "çünkü o, klanı *seninle* takas etmeyi kabul etti."

"Ne?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Klan mı?"

"Başından beri olması gerektiği gibi, Lakeview'in alfa erkeği olacağım. Sonunda aklını başına topladı. Ve senin için

Sean güldü ve başını salladı. "Lanet olası aptal. Her zaman öyleydi."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Bu doğru olamazdı. Steph benim için klanından vazgeçmezdi. Benim için *Blakely* ile hızlı bir seks bile yapmazdı. O adam hiçbir şeyden vazgeçemezdi.

Bu bir tür komplo olmalıydı. Steph bir şeyler planlıyordu. Bu Sean'a geri tepecekti... Sadece nasıl olacağını bilmiyordum.

Ve Steph'in beni hangi role zorladığını da bilmiyordum. Çünkü öyle olmalıydı. Bir rol. Bir plan.

Kalbim acıyordu. Benim için geleceğine inanmak istedim. Beni kurtaracağına. Benim için her şeyden vazgeçeceğine. Daha kısa bir süre önce, ona sorsam güneşi ve yıldızları bile benim için yerinden oynatacakmış gibi geliyordu. Belki bir parçam *hala* buna inanıyordu.

Ama aklım daha iyi biliyordu. Ace'e güvenemezdin ve onun ne planladığını bilmiyordum. Tek bildiğim, bu ejderhaların dramasından *kurtulmak* istediğimdi. Artık bu aptal oyunda bir piyon olmak istemiyordum.

Tek istediğim oğlumun yanına dönmekti.

Sean hala bağırıp çağırıyordu. "Bu, her zaman alfa olmam gerektiğinin bir başka kanıtı. Asla böyle bir ilişkiye bulaşmazdım. Asla alfa sorumluluklarımı ihmal edip klanın ihtiyaçlarından çok kendi isteklerimi önceliklendirmedim. Aşk zaman kaybıdır." Sean gözlerini devirdi. "Ama bu artık benim sorunum değil, değil mi? Sonunda kazandım gibi görünüyor. Resmi olarak alfa olduğumda, tüm klana babamın beni değil Ace'i seçerek ne kadar hata yaptığını göstereceğim."

Ben hiçbir şey söylemedim. Sean, küçük konuşmasının nasıl gittiğinden memnunmuş gibi başını salladı. Benim cevap vermeme gerek yoktu. Planladığı küçük entrika dışında bana hiçbir şekilde ihtiyacı yoktu.

"Sıkı dur," dedi. "Farkına bile varmadan her şey bitecek."

Beni tekrar odaya kilitledi. Pencereye döndüm. Tırnakların neredeyse görünür olduğu pencere pervazını parmağımla okşadım, sonra camın ötesindeki uçsuz bucaksız ormana baktım.

Ne olursa olsun, bu evden çıkacaktım. Steph'in planları benim sorunum değildi. O ve diğer Lakeview ejderhaları

buraya bir tür takas yapmak için geliyorsa... Bu, ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı olabilir. Sean takasla meşgulken, yola çıkıp bir araba durdurabilirdim.

Bu ayrıntılı bir plan olmasa ve Steph klanı benimle takas etmeye razı o/lsa bile... Bu da iyi bir şey değildi. Klan onun hayatıydı. Beni aldattıktan sonra neden klanı değil de beni seçsin ki? Bana ne kadar üzgün olduğunu bu şekilde mi göstermek istiyordu? Bundan sonra tüm günahlarını affetmemi mi bekliyordu?

Bu durumun hiçbirimiz için iyi sonuçlanacağına imkan yoktu. Tek istediğim buradan çıkmaktı. Dylan'a ulaşmam gerekiyordu. Şu anda benim için önemli olan tek şey buydu.

Parmak ucumla pencere pervazını okşadım. Kapı tekrar açıldı ve arkamı döndüğümde, bir goril odaya bir kase yulaf ezmesi itip kapıyı tekrar kilitledi.

Bunu yemem mümkün değildi. Özgürlüğüm ufukta görünürken hiçbir risk almayacaktım. Lakeview klanı bu takas için gelir gelmez, ben gitmiş olacaktım.

Gün boyunca zamanımı bekledim, yemeklerimi ihmal ettim ve enerjimi korumak için uyukladım. Bir asır gibi gelen bir sürenin ardından, güneş nihayet battı ve ejderhaların yemek yediklerini, tartıştıklarını ve mobilyaları kırıyormuş gibi sesler çıkardıklarını duydum. Ejderhaların normal içkilerle sarhoş olamadıkları için bu şekilde rahatladıklarını tahmin ettim ve Sean'ın muhtemelen tesiste gece vardiyasında içki içilmesine izin vermediğini biliyordum. Sonunda ay gökyüzünde yükseldi ve tesis nihayet sessizleşti.

Uyku tulumumdan çıktım, belimden keskiyi çıkardım ve işe koyuldum.

Sıkıcı bir işti, ama ben odaklanmaya devam ettim. Asırlar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, nihayet çivilerin düz başlarını ortaya çıkarmak için yeterince odun yontmuştum. Keskiyi ilk çivinin altına soktum ve tüm gücümle çektim.

Ahşap gıcırdadı. Donakaldım ve nefesimi tuttum.

Bölge sessizliğini koruyordu. Hiçbir ejderha beni duymamıştı.

Rahat bir nefes aldım. Sonra, yavaşça, pencere pervazından çiviye tamamen çıkardım. Avucumdaki uzun, ince çiviye baktım, sonra elimi kapattım. Bu ejderhalar beni

küçük güç mücadelelerinde bir piyon olarak kullanabileceklerini sanıyorlarsa... Eh, başka bir şey daha düşünmeleri gerekecekti.

Çiviği döşeme tahtalarının arasına sakladım ve işime geri döndüm.

Gökyüzü yaklaşan şafakla birlikte grileşmeye başladığında, son çiviği de çıkardım. Beş çiviği de sakladıktan sonra pencereye geri döndüm ve yavaşça yukarı doğru ittim. Ahşap gıcırdadı — belli ki bu pencere çok uzun zamandır açılmamıştı — ama *hareket etti*.

Buradan siktir olup gidiyordum.

Pencereyi tekrar kapattım. Tek yapmam gereken Steph'in takas için gelmesini beklemektir ve tüm o ejderhalar birbirlerinin kışlarına duman üflerken (muhtemelen kelimenin tam anlamıyla) kaçacaktım.

Keskiyi belime geri soktum ve ince uyku tulumuna girdim. Kalbim heyecandan çarparken, tavana bakıp sakinleşmeye çalıştım. Gerçekten *kaçacaktım*. Bu düşünce beni endişelendiriyordu, ama denemeliydim. Steph'in bu takası yapmasına izin veremezdim. Ne planladığını bilmiyordum, ama Sean Lakeview'un alfa erkeği ise, hepimiz mahvolacaktık.

Dylan'a ulaşip onu buradan çıkarmalıydim. Lakeview'dan. Steph'in kalbini kırırsa bile.

Bu benim kalbimi de kırırsa bile.

Sabah güneşi nihayet odaya altın rengi ışıklar saçtığında, kapının kilidinin açıldığını duydum. Yine uyku tulumumdan çıkıp ayağa fırladım, alnımda ter damlaları ve kalbim deli gibi atıyordu.

"Benim." Dün bana yemeğimi getiren aynı çocuk kafasını odaya soktu, sonra içeri girdi. Arkasında kapıyı kapattı. "Sean adresi Ace'e gönderdi, yakında takası yapacağız." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sanırım benim yardımıma ihtiyacın yokmuş."

Odaya göz gezdirdim. Diğer ejderhalar uyanık mıydı ve dinliyor muydu? Uyanık olamazlardı. Bu çocuk, Sean'ın onu duyarsa kafasını koparacağını bilmeliydi.

"Neden bana yardım etmeye çalıştın ki? Sen Sean'ın klanındasın. Onun istediği her şeyi yapmak zorunda değil misin?"

"Bu gerçek bir klan değil," diye mırıldandı çocuk. "En azından Ace'in yönettiği türden bir klan değil."

"Peki, bu doğru olsa bile, Sean öğrenirse mutlu olmayacağını biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu çocuk. "Ona söyleyecek misin?"

"Bunun bana ne faydası olacak ki? *Nedenini* anlamıyorum."

Çocuk, daha çok kendine doğru bir şekilde kıkırdadı. Uzun bir süre sonra içini çekti. "Tamam. Çünkü bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun. O da senin gibi çok otoriter bir kaltak. Ama o hasta ve paraya gerçekten ihtiyacımız var, Sean için çalışmak..." Omuz silkti. "Para için."

Kalbim sıkıştı. Sean'ın işleri her yerde acı izleri bırakıyordu. Bu çocuk sadece kendi suçluluk duygusunu hafifletmek için bana yardım etmeye çalışıyordu. Sean'ın ona şimdiye kadar ne tür pislikler yaptırdığı kim bilir?

"Dışarıda dikkatli ol, tamam mı? Sean'dan uzak dur." "Adı ne?" diye sordum.

Çocuk kafasını kaldırdı, kaşları karışmış bir şekilde. "Kız kardeşin. Adı ne?"

"Sarah," dedi.

"Sarah," diye tekrarladım. "Onu aklımda tutacağım. Sen iyi bir kardeşsin."

Diğer ejderhalar uyanıp hareketlenmeye başlayınca odanın dışında gürültü duyuldu. Acı dolu ifade, sanki hiç olmamış gibi çocuğun yüzünden kayboldu. Kısa bir baş sallamayla odadan çıktı ve kapıyı arkasında kilitledi.

Zavallı çocuk. Sean ve onun adamları tarafından kaç kişi onun gibi çamurda sürüklendi?

Bu düşünceyi kafamdan silmek için başımı salladım. Bu benim sorunum değildi. Pencereye doğru yürüdüm, ejderhaların dikkati dağıldığı anda pencereyi açıp kaçmaya hazırdım. Keskiyi belime sıkıca tuttum. Onunla kaçmak biraz daha zor olacaktı ama bana yardım ettiği için başının belaya girmesini istemedim.

"Tam zamanında." Sean'ın sesi, kompleksin duvarlarında yankılandı. "İşte bu, çocuklar. Sonunda doğuştan hakkım olan klanı geri alıyorum. Hepimiz bunun için çalıştık."

Ejderhalar onaylayarak mırıldandılar. Uzakta, motorlar gürültüyle çalışıyor ve yaklaşırken lastikler çakılların üzerinde gıcırdıyordu.

Steph.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Bir yanımda bu odada kalmak, Steph'in takası yapmasına izin vermek ve onun kollarına atılmak istiyordum...

Ama bu sadece bir hayaldi. Steph, beni gerçekten umursamadığını çoktan kanıtlamıştı. Kalbim hala onu özlese de, bu yeterli değildi. Oğlumu alıp burayı sonsuza dek terk etmem gerekiyordu. Tüm bunların sona ermesinin zamanı gelmişti.

Kompleksin ön kapısı açıldı.

Gıtme zamanı.

Pencerenin çıkardığı yüksek gıcırta sesini umursamadan pencereyi yukarı doğru çektim. Pencere pervazına tırmandım, ayaklarımla pencereyi tekmeledim ve ardından evin yan tarafında uzanan yağmur oluğunu tuttum. Alüminyum, ben aşağıya doğru tırmanırken gıcırda ve evi yerinden söküp atacakmış gibi görünüyordu. Tanrım, ses o kadar yüksekti ki, binadaki tüm ejderhalar duymuş olmalıydı.

Şu anda bunu düşünemezdim. Ayaklarım toprağa değdiği anda, bacaklarımla beni götürdüğü kadar hızlı bir şekilde ağaç sınırına doğru koştum.

Başımın üstünde bir çığlık duydum. Öfke dolu bir kükreme.

Sadece koşmaya devam et.

Komplekse giden yol, darağacına giden yol gibi geliyordu.

Ejderham, kaderimizde yazılı eşimizi tekrar korumamız altına almak, kollarımızda güvende tutmak için sabırsızlanıyordu, ama bu beklenti, midemde bir taş gibi yerleşen acıyı hafifletmeye yetmiyordu.

Sean'ı öldürmek istemiyordum.

Bu kadar basitti. Ben istemiyordum. Başka bir seçenek olmasını istiyordum. Bir çıkış yolu. Onun aklını başına toplamasını ve hatırladığım kardeş olmasını istiyordum, ama o çok uzun zamandır o ejderha değildi.

O ejderha çoktan ölmüştü.

Sean'ın gönderdiği koordinatlara yaklaştıkça yol daraldı ve orman örtüsü kalınlaştı. Onun yerleşkesi, herhangi bir kasaba ve medeniyetten uzak, vahşi doğanın derinliklerinde gömülüydü. Tam da onun istediği gibiydi. Hiçliğin ortasında, her zaman olmak istediği alfa gibi davranabileceği küçük krallığı.

Yaklaştıkça ejderham Sean'ın varlığını daha fazla hissediyordu ve öfkem canlı bir varlık gibi derimin altında kaynıyordu.

Eski Cadillac'ımın direksiyonunu daha sıkı tuttum. Belki ben onu öldürmek istemiyordum, ama ejderham kesinlikle istiyordu.

Hawk yolcu koltuğundan bana baktı. Aynı şeyi hissettiğini anlamak için tek kelime etmeme gerek yoktu.

"Evrakları aldın mı?" diye sordum.

Hawk başını salladı ve manila klasörünü kaldırdı. İçinde Sean'ı Lakeview klanının yeni alfa'sı olarak atayan resmi noter tasdikli belgeler vardı. Bu belgeleri imzalamak midemi bulandırmıştı, ama plana güvenmek zorundaydım. Bu belgeler Sean'ın eline geçer geçmez ona meydan okuyacaktım.

O zaman, kanlı bir çatışmanın ardından her şey sona erecekti. Meydan okuma, her şeyi adil hale getirecekti. Sean, Harley'i kaçırmaya kadar varan bir çaba göstererek elde etmek istediği şeyi savunmak için gerçek bir şans elde edecek, ben de ona onurlu bir ölüm sunacaktım.

Güneş ufukta yükselirken, yerleşkenin kapılarına ulaştık. Yerleşke, iki katlı bir ev, birkaç yıkık kulübe ve bir garajdan oluşan küçük, harap binalardan oluşuyordu. Yoğun ağaçlarla çevriliydi ve eski bir çelik kapı, çakıllı yolu kapatıyordu. Bu gereksiz görünüyordu. Sean'ın adamları dışında kim buraya gelirdi ki?

Hawk ve ben Cadillac'tan indik. Arkamızda Tank kamyonetinden indi ve genç infazcılarımızdan biri olan Rome motosikletinin motorunu kapattı.

"Hazır mısın?" diye sordu Hawk.

Ejderham derimin hemen altında yatıyordu. Arabanın camındaki yansımamda gözlerim altın rengi parladı.

Harley yakındaydı. Onu, yerleşkenin kapısının hemen ötesinde hissedebiliyordum. Ejderhamın yakın olma ihtiyacı, öfkesi ve arzusu, kardeşimi öldürmek zorunda kalmanın verdiği acıyı bastırdı. Ejderhamın kararlılığı ve öfkesi, son kalan tereddütlerimi de yok etti.

Bu yapılmalıydı. Sean, sadece bana ve klanıma değil, Harley'e de yaptıklarının bedelini ödemeliydi. Kimsenin ona zarar verip paçayı sıyırmasına izin vermeyecektim. Asla.

"Hazırım," diye düşük bir sesle homurdandım.

Kapıya doğru yürüdük ve ben yanımda yumruklarımı sıktım. Ejderham yüksek alarmdaydı, eşimizi arıyordu. O iyi miydi? Tesisin bir yerinde, kilitli olmalıydı...

Ama öyle hissetmiyordum.

Hayır, Harley yakındaydı. Ve gittikçe yaklaşıyordu.

Korkuyordu. Bunu havada hissedebiliyordum, boğazımın arkasında metalik bir tat gibi hissedebiliyordum. *Kaçıyordu.*

Bir şey olmuştu. Kötü bir şey.

Sean öfkeyle ön kapıdan fırladı, insan burnundan dumanlar çıkıyordu, ama içimden bir ses onun uzun süre insan olarak kalmayacağını söylüyordu. "Onu bulun!" diye bağırdı. "Hemen!"

Sean'ın arkasında iki goril belirdi, gözlerini çılgınca kompleksin ve çevredeki ormanın etrafına çevirdiler.

Kaçmıştı.

Çelişkiydim. Onun cesareti ve kurnazlığı kalbimi coşturdu. Sean'ın elinden nasıl kaçmıştı? Kardeşimi tanıyorsam, bunu kolaylaştırmazdı. Aynı zamanda, soğuk bir korku damarlarımdan akıyordu. Bu, işleri karmaşıktırılıyordu. O ejderhalar onu yakalarsa...

Sean'ın tehdidi zihnimde yankılanıyordu. *"Onun boğazını senin gözlerinin önünde keseceğim."*

Birkaç saniye sonra dönüşüp bu yerleşkedeki her binayı ve her ejderhayı yakıp kül edecektim. Harley'i tekrar yakalamalarına izin vermeden hepsini öldürecektim. Bunu yapamadan, ejderham dikkatimi ağaçların olduğu yere çekti.

Sonra onu gördüm, kaçan bir tavşan kadar hızlı bir şekilde ağaçların arasından koşuyordu. Doğruca bana doğru geliyordu, doğruca kapıya doğru. Ağaçların arasından geçerken onu sadece bir anlık görebildim, ama kararlılığını hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum. Öfkesini. Ejderham takdirle kükredi, böylesine güçlü bir kadını eşimiz olarak görmekten gurur duyuyordu.

"Sean'ı ondan uzak tutun," diye Hawk ve Rome'a bağırdım.

Yardımcılarım başlarını salladılar ve dişlerini göstererek kapıya yaklaştılar. Ben yana doğru kesip ağaçların olduğu yere doğru koştum.

Harley ormandan fırladı. Adrenalinle dolu terinin baş döndürücü kokusu burnumu doldurdu. Çakıl taşlarının üzerinde kayarken, beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kararsız kalmıştı ve bakışları yüzümden arkamdaki çakıl yola atladı.

Kaçmaya niyetliydi. Bana güvenmiyordu.

Kalbim ikiye bölündü. Onu gerçekten suçlayabilir miydim? Beni Blakely ile yatakta sarhoş görmüştü. Tori ve Blakely, Harley ile ilişkiimi bozmaya çalışmak için berbat bir komplo kurmuştu, ama Harley bunu bilmiyordu. Ona açıklamaya fırsat bulamadan Sean onu kaçırmıştı.

Benden uzak durmak istemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Şimdi de açıklamak için uygun bir zaman değildi. Harley kaçmaya devam ederse, Sean havalanacaktı. Onu tekrar yakalayacaktı ve bu sefer onu öldürmeyecekti.

Bu riski göze alamazdım.

Öne doğru atıldım ve Harley'e doğru koştum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve benden kaçmak için yana doğru keskin bir hareket yaptı, ama ben daha hızlıydım. Onu ince belinden yakaladım ve kendime doğru çektim.

Kısa bir an için Harley bana karşı tamamen gevşedi. Sanki tüm vücudu nefes vermiş, benim tarafından tutulup desteklenmesine minnettar gibiydim. Bu hareket kalbimi coşturdu.

Ama bu sadece bir an sürdü. Aklını başına topladı ve beni iterek kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. Buradan gidiyorum!"

"Tabii ki gideceksin," diye homurdandım. "Ama yürüyerek değil."

"Siktir git. Bana ne yapacağımı sen söyleyemezsin."

"Her şeyi açıklayacağım," diye kulağına fısıldadım. "Burası güvenli değil. Bana güven."

"*Yapamam.*" Sesi bu kelimeyle kırıldı, sanki bunu söylemek ona, benim duymak kadar acı veriyordu.

"Ace!" Sean bağırdı.

Harley titredi. Onun dehşeti, ejderhamı daha da öfkeliendirdi. Ona gerçeği, tüm gerçeği söylemek istesem de, bu ne zaman ne de yerd. Önce kardeşimle ilgilenmem gerekiyordu.

"Arabaya bin." Kolumu hala beline dolamış halde, onu Cadillac'ıma doğru aceleyle götürdüm, vücudumu onunla Sean'ın ejderhaları arasında tutarak. Hawk ve Rome onları geri tutmakta iyi iş çıkarıyorlardı, ama bu sadece an meselesiydi. Yorgun ve sersemlemiş görünüyordu, arka koltuğa tırmandı.

"Lütfen tekrar kaçma. Lütfen. Sean seni bulur. Burada kal. Her şey yakında bitecek."

Gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı. Orada gördüğüm güven değil, boyun eğmeydi.

"O kaltağı yakalayın!" diye bağırdı Sean. "Hemen!"

Arabanın kapısını kapattım ve kapıdan geçerek Sean'ın mülküne girdim.

Sean'ın öfkesi havada çınliyordu, ama benim ejderhamın öfkesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Geri çekilin," diye bağırdım. "Tabii hepiniz olduğunuz yerde ölmek istemiyorsanız."

Kargaşa duruldu. Hawk, kolunda dövme olan genç görünümlü bir adamı yakalamıştı. Rome ise daha yaşlı olan diğer adamı başından tutmuştu. Sean, korkak herif, kapıda gizleniyordu, ama ben konuştuğumda ortaya çıktı.

Berbat görünüyordu. Kilo vermişti, bu yüzden elmacık kemikleri yüzünden dışarı çıkıntı yapıyordu ve elleri yanlarında titriyordu. Gözünün üzerindeki yara izi kızarmış ve iltihaplanmıştı, giysileri ter lekeli ve yırtık pırtıkdı.

"Seni hemen şimdi öldürmeliyim," diye bağırdı Sean. "Kendine alfa mı diyorsun? Sen bir yalancı ve sahtekarsın. Bir anlaşma yaptık. Kadın karşılığında klan. Sana bu da yetmedi, ha? Her şeye sahip olmak zorundasın." Sonra Sean, Hawk ve Rome'a da kızgın bir şekilde baktı. "Ve siz ikiniz de buna uydunuz. Sanırım bir alfaya verilen söz sizin için hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Bunu çok isterdin, değil mi? Beni nefret etmek için bir neden daha bulmak?" Somurtarak manila klasörünü kaldırdım. "Ben sözümün eriyim, Sean. Bunu biliyorsun. Klanı sana devretmek için gerekli belgeler burada."

Sean'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Manila klasörüne, dondurma külahıyla baştan çıkarılan bir çocuk gibi bakıyordu.

"Anlaşmanın kendi kısmını yerine getiremeyen sensin. Karşılığında bana sunacak hiçbir şeyin yokken, klanı sana devretmem için neden imzalayayım?" Cadillac'a bir göz attım. "Eşimi hafife aldın. Onu kurtarmama gerek yoktu."

"Bana yalan söyleme," diye tısladı Sean. "Bunu ikinizin planladığını biliyorum." "Bunu nasıl yapabilirdik ki? Kaderin eşleri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Telepatik falan mısın sen?"

Sean'ın kaşları daha da çatıldı. Kahretsin, belki de öyle düşünmüştü.

"O seni yendi ve şimdi onu evime götürüyorum. Klanıma." Dosyayı kavradım ve ikiye ayırdım. Hem ejderham hem de ben rahatlamıştık. Planın bir parçası olsa da, klanı Sean'a teslim etmek çok acı verici olurdu. Artık eşimi geri kazanmıştım ve klanımı tehlikeye atmamıştım.

Rome'un başını tutan yaşlı goril, genç infazcının koluna etkisiz bir şekilde bastırdı. "Hala Lakeview'i alabilirsin, Sean!" diye bağırdı adam. "O pisliğe meydan oku!"

Kardeşıme öfkeyle baktım. "Elbette yapabilirim. Lakeview'u bu kadar çok istiyorsan, benden al. Hemen şimdi al."

Sean dişlerini gösterdi. Gözlerinin arkasında ejderhası parladı ve dişleri uzadı.

Ben de dişlerimi gösterdim. *Bana meydan oku. Yap hadi.* Ejderham onun dişlerini hissedebiliyordu, yüzeydeydi. Tanıdık, ama aynı zamanda çok da yabancı. Bana meydan okursa, planladığım gibi bunu hemen bitirebilirdim.

Sean titrek ellerini yumruk haline getirdi ve küçük bir adım geri attı.

Ona kükredim ve Sean aniden göz teması kurmayı bıraktı, bakışları boyun eğerek yere düştü.

Korkmuştu.

Hawk, tuttuğu çocuğu bıraktı ve Rome da diğer gorili geri itti. "Bu iş bitti," diye bağırdı Hawk. "Harley'i Lakeview'a geri götürüyoruz."

Öfkem hala içimde kaynarken bir adım öne çıktım.

Onun meydan okumamış olması kimin umurundaydı ki? Yine de eşimi kaçırmıştı. Klanımı tehdit etmişti. *Oğlumu* tehdit etmişti. Birdenbire, Sean'ın eskiden kim olduğu umurumda bile değildi. Bu ejderha artık kardeşim değildi. Bu ejderha sadece bir tehditti ve eğer şimdi ona son vermezsem, beni terörize etmeye devam edecekti. *Bizi* terörize etmeye devam edecekti.

Alfam klanımı korumak için can atıyordu. *Eşimi* korumak için. Bunun için Sean'ı hemen öldürmek gerekse bile.

"Ace." Hawk yanıma geldi ve omzumu sıktı. "Arkanızı kolladığımızı biliyorsunuz, ama bunu onurlu bir şekilde yapmak istediğinizi söylediniz."

Onur.

Bir meydan okuma onurludur.

Eşimin önünde kardeşimle kavga etmek onurlu değildi.

Ejderhamın öfkesi azaldı. İnsan duyularım daha ön plana çıktı ve Hawk'ın söylediklerini hatırladım.

korkmuştı, Sean'a meydan okumanın beni deęiřtireceęini ve içimdeki karanlık tarafı uyandıracaęını dūřūnmūřtı.

Ona meydan okumak bunu yapmazsa, onu soğukkanlılıkla öldürmek kesinlikle yapardı.

Sean'a son bir kez diřlerimi gösterdim. "Eęer Lakeview'i benden alabileceęini gerçekten dūřūnuyorsan, bir erkek gibi, korkak gibi deęil, o zaman beni nerede bulacaęını biliyorsun."

Sean'a sırtımı döndüm ve arabalarımıza doğru büyük adımlarla yürüdüm. Bu gerçek bir saygısızlık göstergesiydi. Ondan gözlerimi ayırmayacak kadar bile korkmuyordum.

Henüz bitmemişti, ama şimdilik eşime ve klanıma sahiptim. Sean alfa rolünü benden almak için bana meydan okuduğunda, onu sonsuza dek alt etmeye hazır olacaktım.

Cadillac'ımın arka kapısını atımdı ve arka koltuğa oturdum.

Harley bana kaşlarını çattı ve kapıya yaslanana kadar geri çekildi. Aramızda mesafe koyuyordu. Bu hoşuma gitmedi, ama onun mesafeye ihtiyaç duymasını saygıyla karşıladım. Cehennemi yaşamış gibi görünüyordu. Muhteşem, dalgalı saçları donuk ve cansızdı. Gözlerinin çevresinde derin, koyu halkalar vardı ve giysileri ter lekeli ve kirliydi. Her şeyden çok, onu kollarıma alıp acısını dindirmek istedim.

"İyi misin?" diye nazikçe sordum.

"Tabii ki değilim," diye tersledi. "Kaırıldım ve günlerce boktan karanlık bir odada yalnız bırakıldım, senin kardeşinle olan aptalca kavganın bir piyonuyum."

Bunu inkar etmedim. Nasıl inkar edebilirdim ki? "Sana zarar verdi mi?"

O içini çekip ellerini saçlarına geçirdi. "Hayır. Kimse bana dokunmadı."

İim rahatladı. En azından bu vardı. Sean ya da onun adamlarından biri ona parmağını bile sürseydi, bana ya da klanıma ne olacağını dūřūnmeden burayı yerle bir ederdim.

Bir parçam hala bunu yapmak istiyordu.

"Sadece Dylan'ın yanına dönmek istiyorum," dedi. "Sadece onun güvende olmasını istiyorum."

"O güvende. Bu bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Harley hiç de ikna olmuş görünmüyordu ve onu suçlayamazdım. Tek yapabileceğim daha iyi olmaya çalışmak ve sözlerimi tutmaya çalışmaktı.

Arka koltuktan kalkıp direksiyonun başına geçtim ve Hawk'a başımı salladım. O da Tank'la birlikte kamyonete bindi ve Rome motosikletinin motorunu çalıştırdı. Sean'ın evinden uzaklaşırken konvoyun başına geçtim. Harley kapıya yaslanıp pencereden dışarı bakıyordu.

"Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek," dedim.

O, dikiz aynasından bakışlarımı yakaladı. "Hoşuma gidecek pek bir şey söyleyemezsin."

"Sean seni hedef almaktan vazgeçmeyecek. Lakeview'dan ayrılırsan, klan ve ben seni korumak için yanında olmayacağımız için, bunu sana ulaşmak için daha iyi bir fırsat olarak görecektir." Bu doğrudu, ama aynı zamanda aramızdaki sorunları düzeltmek için bir şansa ihtiyacım vardı. Ona, Blakely ile aramızda ne olduğunu, daha doğrusu ne olmadığını anlamasını sağlamalıydım. Ona, evinin Lakeview'da olduğunu kanıtlamalıydım. Onu sonsuza kadar yanımda tutmaya çok yaklaştım ve şimdi onun elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

"Tabii," dedi Harley alaycı bir tonla. "Çünkü şimdiye kadar Lakeview'da çok güvendeydik."

Kalbim acıdı, ama yine de onun yanıldığını söyleyemezdim. "Bunu düzelteceğim."

"Sürekli bunu söylüyorsun." Gözlerini kapattı ve başını pencereye yasladı. Sesinde artık öfke yoktu, sadece kabullenme vardı. "Dylan kalmak isterse kalırız, ama sadece bu olay onun için travmatik olduğu için. Muhtemelen benim için olduğundan daha fazla. Ama gitmek isterse, buradan gideriz."

"Bu adil," dedim.

"Ve eğer kalırsak," diye devam etti, "ben misafir odalarından birinde yatacağım. Ve sadece kardeşinle ilgili bu sorun çözülene kadar kalacağız. Dylan'a karşı en ufak bir tehdit bile olursa, ilk uçakla Atlanta'ya döneceğim."

"Bu da adil." Gözlerimi yoldan ayırmadan evime doğru sürmeye devam ettim. En azından bu gece ayrılmayacaklarından emindim.

bu gece gitmeyeceklerinden emindim. Dylan'ın ikimize de ihtiyacı vardı. "Dylan iyi mi?" diye sordu.

"Sarsılmıştı, ama o güçlüdür ve senin de güçlü olduğunu bilir. Senin iyi olacağını biliyordu."

"İyi," dedi Harley.

"Ve teyzesi ona yardım ediyor." "Mia mı?"

"Hayır." Gülümsedim. "Dylan Cassidy'yi istedi ve o da aynı gün buraya uçtu."

Harley dik oturdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Cassidy burada mı?" "Evet. Dylan'a çok iyi bakıyor."

"Vay canına." Harley elini alnına sürdü. "Ona çok borçluyum."

"Ayrıca... Mm. Sana bunu söylediğimi ona söyleme."

"Ne dedin?" Gözleri yine dikiz aynasından benimkilere odaklandı.

"Seni ilk gördüğümde nasıl hissettiğimi sana anlatmıştım, hatırlıyor musun? Ejderhamın bizim kaderimizde birbirimize ait olduğumuzu anladığı anı?"

Gözleri yana kaydı. "Evet, hatırlıyorum."

Tanrım, yine her şeyi mahvettim. Hâlâ onu aldattığımı düşünüyordu. Şu anda bunu açıklamak çok zordu. Önce kendine gelmesi, oğlumuzu görmesi ve en yakın arkadaşına sarılması gerekiyordu. Sonra ona bizim hakkımızda konuşacaktım. "Striker de Cassidy'yi gördüğünde aynı tepkiyi vermişti," diye devam ettim.

"Cidden mi?" Harley başını geriye eğip inledi. "Siz ejderhalardan asla kurtulamayacağız."

"Muhtemelen hayır. Bize mahkum oldun."

Evimin önüne geldiğimizde, devasa cam pencereleri ve parıldayan gölü gördüğümde hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Harley de aynı şeyi hissetmiş gibiydi. Cadillac'tan fırladı.

"Dylan!" diye bağırarak eve doğru koştu. O kapıya ulaşana kadar arabayı zar zor park edebildim ve ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

Ön kapıyı açıp içeri koştu. "Dylan!
Dylan!"

"Anne!" Dylan merdivenlerin başında belirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve saçları sanki uykuya dalmış gibi her yöne dağılmıştı.

Bir an için evde şaşkın bir sessizlik oldu, sonra Dylan merdivenlerden aşağı fırladı. Harley'e çarptı ve ona sarılarak ağlamaya başladı. "Anne!" dedi gözyaşları arasında. "Anne, iyisin!"

Harley oğlunu kollarının arasına aldı. "Evet, tatlım, iyiyim. Söz veriyorum. Buraya tek başına gelerek çok iyi bir iş başardın. Benim cesur, güçlü ejderham."

Dylan daha da ağladı. Harley onu nazikçe susturdu ve sırtını yukarı aşağı okşadı. Yanağını oğlunun başına dayadı ve gözlerini kapattı.

Onları kollarımın arasına alıp dünyadan korumak dışında başka bir şey istemiyordum, ama bu Harley'nin anıydı. Ejderham ailemize yakın olmayı ne kadar istese de, özellikle bana hala kızginken, araya girmek istemedim.

"Harley Founty!" Cassidy merdivenlerden aşağı fırladı, at kuyruğu sallanıyor, kâkülleri parlayan gözlerinin üzerine düşüyordu. Yaklaştığında gözlerindeki yaşların parladığını görebildim. "Bir daha beni böyle korkutma."

"Selam Cass," dedi Harley, gülümsemeye çalışarak. Dylan'ı bıraktı, ama Cassidy'yi sıkıca kucaklarken Dylan onun yanından ayrılmadı. "Bebeğime baktığın için teşekkürler."

Cassidy ona sarıldı, ama önce omzuna bir şaplak attı. "Bunun için bana nasıl teşekkür edersin? O benim *yeğenim*, tabii ki olabildiğince çabuk buraya geldim." Ondan uzaklaştı ve Harley'e kaşlarını çattı. "Tanrım, kadın, acilen duş alıp saç maskesi yapman lazım. Benimle gel. Sen de Dylan, sen de nöbet tutabilirsin."

Dylan, annesine yardım etmek için bir görevi olduğu için açıkça rahatlamış bir şekilde başını salladı. Cassidy ejderhaları zaten iyi anlıyordu — Dylan'ın şu anda annesine yakın olması ve onu koruduğunu hissetmesi gerekiyordu. Dylan bana baktı. Gülümsedim ve onlara gitmesi için işaret ettim.

Dylan gülümsedi ve ben de üçünün yukarı çıkmasını ağır bir kalple izledim.

Harley ile aramızdaki durum bu kadar karışık olsa da, üçünün de evde olması bana çok *doğru* geliyordu. Harley de bunu hissetmiş olmalıydı. O ve Dylan kalacaktı.

Değil mi?

Kapının çalınmasıyla Hawk ve Rome geldi. Derin bir nefes vererek endişelerimi kafamdan attım.

Harley ve Dylan güvendeydi. Şimdi Sean'a ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyordu.

HARLEY

" Bu büyük bir fark yaratacak," dedi Cassidy. "Sadece bekle."

Gözlerimi kapattım. Adrenalin etkisi geçiyordu ve yorgunluk beni ele geçirmeye başlamıştı. Ben duş alırken Cassidy tuvalete oturmuş sohbet ediyordu, Dylan ise banyonun dışında nöbet tutuyordu. Duşumu bitirdiğimde Cassidy ona benimle biraz konuşacaklarını söyledi ve Dylan isteksizce babasını görmek için aşağı indi.

Şimdi, misafir odalarından birinde Cassidy'nin yatağının ayak ucunda oturmuş, ona sırtımı dönmüştüm. Elleri saç ürünleriyle kapladı, sonra dikkatlice saçlarımın arasına sürdü. Bu, sanki tekrar genç kızlarmışız gibi hissettirdi, geç saatlere kadar uyanık kalıp, makyaj yapıp, hoşlandığımız erkekler hakkında kıkırdayarak.

Ama şimdi ikimizin de *hoşlandığı* biri yoktu. Görünüşe göre ikimizin de kaderinde bir eş vardı, ancak Cassidy kendininkini bilmiyordu.

Ve benimki beni aldatmıştı. Blakely ile yatmıştı. Yine.

Kaderimizde birbirimize ait olduğumuzu çok önemserdi. Ama ben, bir insan, onun için gerçekten yeterli olabilir miydim?

"Plan ne?" diye sordu Cassidy, saçlarımın uçlarına ürünü nazikçe sürerken. "Atlanta'ya ne zaman döneceğiz?"

"Steph Lakeview'da kalmamı istiyor. Daha güvenli olduğunu söylüyor."

Cassidy dişlerini sıktı. "Öyle mi? Katil ejderha kardeşine *yakın* olmanın daha iyi olduğunu mu düşünüyor?"

"Eğer gidersek, o katil ejderha kardeşinin bizi Atlanta'ya kadar takip edeceğini söylüyor. Orada bizi koruyacak kimse yok."

Cassidy'nin elleri bir an durdu. "Sean gerçekten bunu yapar mı?"

"Evet." Onun yerleşkesinde bulunduktan sonra, Sean'ın ne kadar ileri gidebileceğinden şüphem kalmamıştı. "Steph'in burada daha fazla adamı var. Daha fazla toprak."

"O zaman Sean sana nasıl ulaştı?" diye sordu Cassidy.

Küçük, alaycı bir kahkaha attım. "Gidiyordum. Atlanta'ya dönmek için havaalanına gidiyordum."

"Tanrım," diye mırıldandı Cassidy.

"Evet. Dylan'a bağlı. Atlanta'ya dönmek isterse, döneriz."

"Eğer onun kararıysa, burada kalmak zorundasın, kızım," dedi Cassidy. "O çocuk babasını çok seviyor."

Her şeye rağmen, bu sözler kalbimi kıpır kıpır etti ve dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Gerçekten öyle."

"Peki, sen burada kalacaksan, ben de kalırım."

"Ne?" Ona bakmak için hızla döndüm ve Cassidy, ürün damlaları etrafa sıçrayınca ciyakladı. "Ama tüm hayatın Atlanta'da..."

"—döndüğümde orada olacak," diye Cassidy sözümü kesti. "Bütün bu çılgın ejderhalarla ve akli başında kimse olmadan burada sıkışıp kalmazsın. Ben burada kalacağım."

"Cass..."

"Tartışmayalım," dedi Cassidy gülümseyerek. "Şimdi şikayet etmeyi bırak da bu maskeyi bitireyim."

"Tamam." Güldüm. Saçımı başımın üstünde topuz yapıp havluyla sardığımda, "Ve teşekkür ederim. Gerçekten." diye ekledim.

"Teşekkür etmeyi bırak. Aile böyle yapar."

Başımı salladım ve havluyu düzelttikten sonra yatakta döndüm. O yanımdayken kendimi her zaman daha rahat hissediyordum ve onun burada olmasıyla kendimi daha iyi hissettiğimi inkar edemezdim.

Yine de, ona Steph ve Blakely'den bahsedemedim.

Eskiden olsaydı, hemen onu arar, Steph hakkında şikayet eder ve ona yeni bir ders verirdim. Steph kalbimi kırmıştı, yine. Sözlerini tutmamıştı, yine. Ama bu konuda bir şeyler tutarsızdı ve Cassidy'ye olanları anlatırsam, onu durdurmak imkansız olurdu. Aşağı inip

Steph'e saldırırdı. O kimseden korkmazdı, hele de bir ejderha olsun ya da olmasın, aptal gibi davranan bir adamdan hiç korkmazdı.

Bunu istemiyordum. Nedenini bilmiyordum. Kalbimin bir köşesi, önce Steph ile bu konuyu halletmem gerektiğini söylüyordu. Belki de kaçırılma olayı yüzündendi. Sonuçta, hâlâ iyileşme sürecindeydim.

"İyi misin?" diye sordu Cassidy. "Yüzünde ciddi, düşünceli bir ifade var. Bilirsin, şu ifade." Kaşlarını dramatik bir şekilde çatıp alt dudağını dışarı çıkardı.

Şaşkın bir kahkaha attım ve dizine vurdum. "Ben öyle bir yüz yapmıyorum!"

"Oh, kesinlikle yapıyorsun."

"Tamam, tamam, belki bazen." Saç bandımı tekrar dürttüm. "Bu kururken, bana neler olduğunu anlat. Atlanta nasıl?"

Cassidy'nin bana attığı anlamlı bakış, benim konuyu saptırdığımı çok net bir şekilde ortaya koydu, ama o benim en iyi arkadaşım olduğu için ve ben çok şey yaşadığım için, bunu görmezden geldi. Kaçırılmak, muhtemelen onun bunu kabul etmesinin tek yolu.

Yirmi dakika sonra, Cassidy'nin karmaşık aşk hayatı ve en sevmediği iş arkadaşlarının tüm sinir bozucu davranışları hakkında bilgi sahibi oldum. Gülmek, ruh halimi oldukça iyileştirmişti. Saçımdaki maskeyi durulayıp fönle kuruttum ve Cassidy haklıydı. Çok daha iyi görünüyordum. Gözlerimin altındaki koyu halkalar dışında, neredeyse eski halime dönmüştüm.

"Yine insan gibi görünüyorsun," dedi Cassidy gülümseyerek. "Hadi gidip kokusunu aldığım kahveden içelim."

"Kesinlikle ihtiyacım var. Ve Dylan'la konuşmam lazım."

Dylan ve Steph mutfaktaydı ve taze bir demlik kahve demleniyordu. Henüz öğlen olmuştu ama sanki bir haftadır uyanıkmişim gibi hissediyordum. Onları tezgahta yan yana çalışırken görünce içim rahatladı. Steph, Dylan'a bir marine tarifi anlatıyordu ve birlikte bifttek hazırlıyorlardı.

Kapıda durup bir süre onları izledim. Her şey çok basitti. Çok evcil.

Neden her zaman böyle olamıyordu?

"Merhaba anne," dedi Dylan parlak bir gülümsemeyle. "Çok daha iyi görünüyorsun."

"Cassidy teyze mucize yaratıyor." Bana buharlı bir fincan kahve uzattığında ona minnettar bir gülümseme attım. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Akşam yemeği için hazırlıkları bitiriyoruz," dedi Steph. "İyi misin?"

Başımı salladım, ama gözlerine tam olarak bakmadım. "Dylan, benimle biraz temiz hava almaya ne dersin?"

"Evet," dedi Dylan hemen. "Göl kenarına yürüyebilir miyiz?"

Hawk amca bana taş atmayı gösterdi!" "Yolu göster," dedim.

Steph gözlerime baktı ve bana küçük bir gülümseme attı. Ben de ona gülümsedim, sonra Dylan boş elimi tuttu ve beni arka kapıya sürükledi. Kahvemi bir yudumda içtim, sonra oğlum beni çekmeye başlayınca fincanı hızla masaya koydum. Gölün durgun yüzeyine doğru yürürken başımı geriye attım ve güneşin yüzümü ısıtmasına izin verdim. Kolumu Dylan'ın omuzlarına doladım ve onu yanıma çekerek kucakladım. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, evlat."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandı Dylan.

"Tam olarak dediğim şeyi yaptın. Eve uçtun ve herkese olanları anlattın. Çok cesurdun."

Dylan'ın neşeli ifadesi kayboldu ve sessizleşti. Birkaç dakika boyunca göl kıyısındaki toprağı karıştırdı, sonra bir avuç uzun dikdörtgen şekilli taşla yanıma döndü.

"Cesur hissetmedim," dedi avucundaki taşlara bakarak. "Gerçekten çok korktum, ama seni kurtarmak için babama ulaşmam gerektiğini biliyordum."

"İşte bu yüzden cesursun. Cesaret hissedilen bir şey değildir. *Yapılan* bir şeydir. Korkmuştun, ama yine de istediğimi yaptın. Cesaret budur."

Dylan bunu düşünüyormuş gibi mırıldandı. "İzle." "İzliyorum."

Taşlardan birini başparmağı ve işaret parmağıyla tuttu, sonra onu yüzeyin üzerinde zıplatarak fırlattı. Taş, batmadan önce üç kez zıpladı.

"Vay canına. Hawk sana gerçekten bazı numaralar öğretmiş."

"Uh-huh." Bir tane daha atladı. "Eve geri dönüp babama olanları anlattığımda... O çok kızmıştı. Ben de kızgındım." Yutkundu. "Ama ejderham bundan daha fazlasını hissedebiliyordu. Babam da çok korkmuştu. Çok korkmuş ve üzgündü. Bu beni daha da korkuttu. Çünkü babam korkmuşsa, durumun gerçekten ciddi olduğunu anladım."

Son taşını da atladı ve daha fazlasını aramak için dönmeden önce onu kucakladım. Direnmedi, sadece içini çekti ve bana yaslandı.

"Ve haklıydın. Sana bir şey sormam lazım, dostum." "Ne?"

diye sordu, sesi gömleğime çarparak boğuk çıkıyordu.

"Burada mı olmak istiyorsun, yoksa Atlanta'daki evinde mi?"

Dylan geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Ha? Atlanta'ya geri dönmemiz gerektiğini sanıyordum."

"Evet, öyleydik," dedim. "Ama bu durum her şeyi değiştirdi. Senin çok korktuğunu biliyorum. Bu yüzden ne yapmak istediğini bilmek istiyorum, Dylan. Bu karışıklıktan sonra *kendini* daha iyi hissetmeni sağlayacak şey nedir?"

"Burada kalmak istiyorum. Babamı bırakmak istemiyorum. Gidersek çok üzülür diye düşünüyorum. Sen ne dersin anne?"

Kalbim sızladı. Dylan sadece kendi istediğini düşünmüyordu, beni ve Steph'i de düşünüyordu.

"Ne istediğimi bilmiyorum, ama baban Lakeview'da biraz daha kalırsak daha güvende olacağımızı söyledi. Eğer sen de bunu istiyorsan, öyle yapacağız."

"Gerçekten mi?" Gözleri parladı. "Kalıyoruz mu?" "Şimdilik, evet."

Dylan heyecanla bağırdı ve gözlerinin arkasında ejderhası altın rengi parladı. "Kalıyoruz!" Yumruklarını havaya kaldırarak zıpladı, ayaklarının etrafına su sıçradı.

Çocuğumun tekrar mutlu olduğunu görmekten memnun olarak güldüm. İtiraf etmeliyim ki, içimden bir parça da Lakeview'da kalacağımız için mutluydu.

Eve döndüğümüzde, Cassidy kanepede uzanmış telefonunda gezinirken, Steph hala mutfakta uğraşıyordu.

"Selam, evlat." Cassidy canlandı ve kanepenin arkasından başını uzattı. "Daha iyi misin?"

"Lakeview'da kalıyoruz," dedi Dylan neşeyle. "Atlanta'ya dönmüyoruz."

"Öyle mi?" Cassidy kaşlarını kaldırdı. "O zaman ben de burada kalacağım demek."

Dylan o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. "Sakin ol, Dyl. Ya da dışarıda oyna."

"Dışarı ıkalım." Cassidy ayağı kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Bana ejderha numaralarını gösterebilirsin. Hakkında çok şey duyduğum pençelerini henüz görmedim. Annen ve baban izin verirse tabii." Benimle Steph'e bakarak göz gezdirdi.

Steph bana baktı ve ben hafifçe başımı salladım. Küçük sözsüz iletişim zincirimiz tamamlandığında, Cassidy kolunu Dylan'ın koluna taktı ve bize biraz mahremiyet sağlamak için dışarı ıktı.

Kanepenin arkasına yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Merhaba."

"Merhaba." Steph gülümsedi. Tanrım, gülümsemesi çok yakışıklıydı. Benim kapalı vücut dilimden hiç rahatsız olmamıştı. Her zamanki gibi rahat görünüyordu, ocaktaki tencerenin kapağını kapatırken. "Bu akşamki bifteklerin yanında lahana yapacağım. Hoşuna gider mi?"

"Lahana?"

"Güneyi biraz özlemiş olabileceğini düşündüm. Bilirsin, geri dönmeye çalışıyordun. Fikrini ne değıştirdi?"

"Dylan kalmak istiyor."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Kalmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum Steph." Kollarımı açtım ve iki elimle saçlarımı taradım. "Bütün bunlardan sonra sana nasıl güvenebilirim?"

"Sean'la olanlardan sonra mı?" diye sordu Steph. "Yoksa Blakely'le olanlardan sonra mı?"

Bunu bu kadar rahatça gündeme getirmesine şaşırdım. "İkisi de, ama Blakely tüm bunlardan önceydi. Her şey yolundaydı, sonra sen... Ve o..." Sinirli bir nefes aldım. "Anlamıyorum."

"Açıklayabilir miyim?"

"Açıklamalardan gerçekten bıktım, Steph."

"Biliyorum. Gel de bunları tat, olur mu?"

Aklımın sesine karşı gelerek kanepeden kalkıp mutfağa doğru yürüdüm. Hamur kabarma ve etin cızırdaması gibi harika bir koku geliyordu. Tencerenin kapağını kaldırdığında, lahana yaprakları domuz pastırmasıyla karıştırılmış ve her şeyiyle mükemmel bir şekilde buharda pişmişti. Küçük bir ısırık aldım ve zengin tadı dilimin her yerine yayıldı.

Ugh, haklıydı. Tadı gerçekten evimdeki gibiydi.

Elini belimden kaydırıp kalçama koydu. Aklım benden uzaklaşmamı söylüyordu, ama dokunuşu çok hoştu. Çok rahatlatıcıydı. "Tuzağa düşürüldüm," dedi Steph açıkça. "Benim de suçum yok değil. O kadar sarhoş olmamalıydım. Night Shift'in içkilerinin sert olduğunu biliyordum, ama o kadar sarhoş olmak çok aşırıydı. Bir daha böyle bir şey olmayacak."

"İyi," diye mırıldandım.

"Tori'nin partide olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Tori, Blakely'nin en iyi arkadaşıydı ve hala ara sıra kulüp evine geliyordu. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Blakely, Tori'den partiye katılıp ona benim nasıl olduğumu anlatmasını istedi. Sonra ben sarhoş oldum, Tori Blakely'ye anlattı ve Blakely'nin aklına parlak bir fikir geldi." Steph tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. "Tori'ye, herkes bayıldıktan sonra onu kulüp evine almasını söyledi, sonra benim odama, *yatağima* gizlice girip, sanki ben onu çağırışım gibi gösterecekti."

Kalbimde umut ışığı parladı. Bu gerçekten Blakely'nin başka bir komplosu olabilir miydi?

"Blakely'nin bu kadar çılgınca bir şey yapacağından şüphem yok, ama bunun çılgınca *geldiğini* anlamalısın. İnanması biraz zor."

"Biliyorum," dedi Steph. "Bu çok saçma. Ejderhamın bir daha ona yaklaşmasına izin verecek kadar sarhoş olabileceğimi hiç düşünmemiştim, onu *yatağima* almayı bırak. Kafasını salladı. "Seni incittiğini biliyorum. Bu olanların en kötüsü de bu."

"Sana inanmak istiyorum," dedim küçük bir sesle. "Ama Steph, olanlardan sonra bu çok zor."

"Sözüme inanmanı istemeyeceğim, ama kanıtım var. Bak." Cebinden telefonunu çıkardı, sonra Tori ile olan bir mesaj zincirini açtı.

Tori ile olan mesajlaşmayı açtı. Ona ekran görüntülerini göndermesini istediği kısa mesajlaşmayı kaydırırken, telefonu benim görebileceğim bir yerde tuttu. Tori isteğini yerine getirmişti ve Steph ilkini tıkladı. Sonra telefonu bana uzattı.

Ekran görüntüleri Blakely ve Tori arasındaki mesajlaşmalardan oluşuyordu. Steph'in dediği gibi, Blakely bunu planlamıştı. Tabii Tori de suçluydu, Blakely'e Steph'in sarhoş olduğunu söylemiş ve yasaklanmış olmasına rağmen Blakely'i kulüp binasına almayı kabul etmişti.

Blakely: Bu mükemmel. Bu, o kaltağı sonsuza kadar ortadan kaldıracak.

"Vay canına," dedim.

"Biliyorum," diye onayladı.

Şaşkına dönmüştüm. Yıkılmıştım. "Blakely psikopat bir kaltak."

O beni gerçekten aldatmamıştı. Kalbim, uzaklaşmak istemediği için aptalca davranmış olsa da, haklıydı.

"Üzgünüm, Harley." Steph telefonunu bir kenara koydu, sonra iki elini belime koydu ve beni kendisine dönük hale getirdi. "Gerçekten üzgünüm. O kadar sarhoş olmamalıydım ve Blakely'yi kulübeye almamışken Tori'yi kulübeye almamalıydım. Bu felakete davetiye çıkarmaktı. Bilmeliydim."

"Evet, yapmalıydın," dedim ve sesim kendi kulaklarıma bile somurtkan geldi. Blakely'ye çok kızgındım ama aynı zamanda rahatlamıştım. O kızı bulup kıcını tekmelemek istedim. O bitmek bilmeyen bir sorundu, sürekli başımın belasıydı ve bu, onun asla pes etmeyeceğinin kanıtıydı. Sanki bütün gün kafamın etrafında vızıldayan bir arı gibiydi. Sean *gerçek* bir sorundu. Blakely can sıkıcıydı, ama durumu daha da kötüleştirebilirdi. Zaten bir kez beni yoldan çıkarmıştı. Onu durdurmak istiyorsam, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sean, Steph'in sorunu. Blakely ise benim.

Steph kalçalarımı daha sıkı kavradı. "Seni *asla* böyle ihanet etmeyeceğimi bilmeni istiyorum, Harley. Asla. Sen benim eşimsin ve seni asla böyle incitmem. Ne olursa olsun."

Gözleri altın rengi parladı, sanki ejderhası bunun doğru olduğunu bilmemi istiyordu. Kollarımı boynuna doladım ve o da beni kendine çekti, böylece vücutlarımız neredeyse birbirine yapıştı.

"Bu yüzden beni aldattığını düşünmek bana çok acı verdi," itiraf ettim. "Kalbim sadece sana ait."

"Harley..." Bakışları boynuma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü.

Ben insandım, ama ısırık izi bırakmayı biliyordum. Steph şimdi bunu mu düşünüyordu? Cildime iz bırakıp bizi sonsuza kadar birbirimize bağlamak mı?

Bu düşünce beni baştan aşağı ısıttı. Korkutucuydu, hatta çok yoğundu, ama yine de bu fikir beni büyülemişti.

"Lakeview'dan ayrılmak istemiyordum," dedim. "Senden ayrılmak istemiyordum. Hala istemiyorum. Ama Dylan'ı güvende tutmak için bu gerekiyorsa, yapacağım. Acı verse bile."

Yine o altın rengi parıltı. "Biliyorum," dedi. "Lakeview'u ikiniz için de güvenli bir yer haline getireceğim, Harley. Ne pahasına olursa olsun."

"Seni özledim, Steph," diye fısıldadım. "Bunun bir daha olmasına izin verme."

"Yapmayacağım." Bir eliyle yanağımı okşadı, diğer koluyla belimi sıkıca sardı. "Seni seviyorum, Harley. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Senin için her şeyi yaparım."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için eğildi. Bu sefer geri çekilmedim. Dudakları benimkilerle yumuşak bir şekilde birleşti, beni sıkıca sarıyordu. Öpüşürken içimden bir iç çekerek, vücudunun sıcaklığında ve kollarının gücünde kendimi kaybettim. Yaşadığımız onca şeyden sonra, ait olduğum yerin burası olduğunu biliyordum.

Öpücüğü eve dönmek gibiydi.

Sonunda, eşimi tekrar kollarımda hissettim, tam da ait olduğu yerde.

Ona olanları anlattığımda, zihninde, kalbinde bir savaş gördüm. Kalbi, doğruyu söylediğimi biliyordu, ama o kadar çok kez incitilmiş ve haksızlığa uğramıştı ki, buna inanmakta zorlanıyordu. Tamamen saçma bir hikayeydi, bu yüzden Tori'den ekran görüntülerini alıp kanıtlamak zorunda kaldım.

Onu tekrar kaybetmeye çok yaklaştım. Önce Blakely'nin planı yüzünden, sonra Sean onu kaçırmıştı. Belki de bu yüzden ejderham başını kaldırmış ve dikkatimizi, sahiplenme ısırganının yapılacağı boynundaki mükemmel soluk tenine çekmişti. Onu sahiplenirsem, bağımız şu anda olduğundan çok daha güçlü olacaktı. Onu bir işaret gibi hissedebilecek, nerede olduğunu bilecek ve onu güvende tutabilecektim. Sahiplenme bağı, tüm eşler arasında böyleydi, ama kader eşleri arasında çok daha güçlüydü. Ejderham bunu arzuluyordu. Onun incinmesini, korkmasını ve kaybolmasını görmekten bıkmıştı. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Ancak bunu şimdi teklif etsem, Harley karşı çıkardı. O son derece bağımsız biriydi ve Lakeview'da hayatının geri kalanını geçireceğinden emin olana kadar damgalanmak istemeyeceğini hissediyordum.

Benimle.

Bunun gerçekleşmesini istiyorsam, Sean'la halletmem gerekiyordu. "Blakely'le konuşmak istiyorum," dedi Harley.

"Ne?" Ona göz kırptım. Tanrım, dudakları öpücüklerden şişmiş halde muhteşem görünüyordu.

"Onunla konuşmak istiyorum. Kadın kadına."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına ittim. Gözlerindeki çelik gibi bakışlar hiç değişmedi. O bakışı attığında, onunla tartışmak imkansızdı. Kararını vermişti, ama ben de fikrimi söylemek zorundaydım. "Senin dediğin gibi, o psikopat. Eğer buluşmak istersen, daha da çılgınca bir şey yapabilir."

"Biliyorum," dedi Harley. "Muhtemelen ondan korktuğumu düşünüyor." Bu beni duraksattı.

"Kendimi veya ilişkiyi savunmak için hiçbir şey yapmadım. Onun yerinde olsaydım, kendimi savunması için ejderha erkek arkadaşımı çağıran korkmuş bir küçük kız olduğumu düşünürdüm."

"Bu değil..."

Kolumu sıktı. "Gerçekte olanın bu olmadığını biliyorum, ama Blakely deli. Beni ezebileceğini düşünüyor, bu yüzden ona durumun böyle olmadığını göstermem gerekiyor. Ailemi tehdit etmesine izin vermeyeceğimi anlaması gerekiyor." Gülümsedi ve ağzımın köşesine öpücük kondurdu. "Beni korumak istediğini biliyorum. Ve koruyorsun da. Ama Blakely'yi halletmem gereken kişi benim."

Kötü bir fikirdi, ama yüzümdeki sevimli gülümsemeyi silemedim. "Seni durduracak hiçbir şey söyleyemem, değil mi?"

"Hayır."

"Bunu yapmaya kararlıysan, seninle birlikte bir güvenlik görevlisi göndereceğim," dedim.

Buna karşı çıkmadı, ki çıkacağını da düşünmemiştim. Sean'ın yaptıklarından sonra, onu yakın zamanda bir infazcı olmadan hiçbir yere göndermeyecektim.

Onu tekrar kollarıma aldım ve o güldü. O sesi seviyordum. O sesi *özlemiştim*. Böyle bir rahatlama ile karıştığında daha da güzeldi. Dylan'ın kahkahaları ve Cassidy'nin şakacı bağırışlarının uzak sesleri eşliğinde mutfakta birkaç tembel öpücük daha paylaştık.

Bu anı sonsuza kadar yaşamak istedim.

Sonunda, uzaklaşmak zorunda kaldım. "Tamam. Sen kazandın. Blakely ile bir şeyler ayarlayacağım."

"Teşekkürler."

İç geçirdim. "Benim de ayarlamam gereken bazı işlerim var."

"O zaman akşam yemeğini kim bitirecek?" Harley yarı gülümseyerek sordu. "Ben değil, kesin."

"Kesinlikle hayır. Cassidy ocağa göz kulak olmayı kabul etti. Ben kulüp evine gidip birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım."

"Ne tür telefonlar?" Harley başını şüpheyle eğerek sordu.

"Önemli bir şey değil. Merak etme, tekrar suç dünyasına girmeyeceğim. Ama bana iyilik borcu olan bazı insanlar var. Sean'la başa çıkmama yardımcı olurlar."

Bakışları yumuşadı. "Doğru. Dinle... Onu tesiste öldürebilirdin, biliyorum. Neredeyse öldürecektin, biliyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Öldürmediğine sevindim," diye devam etti Harley. "Bu seni içten içe yiyip bitirirdi. Ejderhalar hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama sizin kurallarınıza, ritüellerinize ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Onu doğru şekilde halletmeliyiz."

Harley bir insan olmasına rağmen *anlıyordu*. Bu da onun benim için tek kadın olduğunu bilmemin bir başka nedeniydi. "Ve öyle yapacağım. Söz veriyorum."

Cassidy ve Dylan içeri geri döndüler ve ben evden tekrar çıkmadan önce oğlumu sıkıca kucakladım. Harley'i bir an bile olsa geride bırakmak zordu, ama binada güvenlik görevlilerim vardı ve onun hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Harley beni ön kapıya kadar geçirdi, sonra verandaya çıktı ve kapıyı arkasında kapattı. Beni ateşli bir öpücüğe çekti. "Bugün dikkatli ol ve bu gece bana geri dön."

Gözlerindeki ateş, ona olan arzusunun artmasına neden oldu. Ejderham bana kulüp evini, planları unutmamı, onu kucaklayıp yukarı çıkarmamı söyledi. Onu sahiplenmemi. Hemen sahiplenmemi.

Burnumdan sertçe nefes verdim, sonra eğilip onu ısırmak istediğim yerden boynunu öptüm. Ejderhamın arzusunu hissedebiliyormuş gibi titredi ve elleri kalçalarımda kasıldı.

"Yapacağım," diye homurdandım.

Bana bir kez daha öpücük verdi, sonra eve geri girdi. Bir dakika kadar verandada durup nefes alıp verdim, ta ki

ejderham sakinleşene ve onu evin içine kovalayıp hemen ele geçirmek istemediğimi hissedene kadar.

Kulüp evine vardığımda Hawk zaten bekliyordu. Night Shift birasından birini içiyordu. Bu sabah olanlardan sonra rahatlamak istemesini ona suçlayamazdım. Yanına oturmam için işaret etti. İkimiz dışında kulüp evi sessizdi. İyi. Planımızın nasıl rayından çıktığını klanın geri kalanına açıklamak istemiyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hawk. "Bir sonraki adımımız ne?"

"İyilik istemeye başlayalım. Bize kesinlikle bilgi verecek bir kurt var."

Hawk burnunu çekti. "Öyle olsa iyi olur."

Sean ile birlikte çalışmış olan kurt adam Levi, üçüncü çalınıştan sonra telefonu açtı. "Bu karmaşadan bıktığımı söylemiştim, Steph," diye selamladı. "Beni bir daha aramamanı söylemiştim."

"İyi olduğunu duyduğuma sevindim," dedim ve telefonu hoparlöre aldım. En son konuştuğumuzda Levi, kasabadan ayrılacağını ve Sean ile bir daha asla çalışmayacağını açıkça belirtmişti. "Bir yere yerleştin mi?"

"Lakeview'daki karmaşadan uzak bir yere, evet." "İyi. Yardımına ihtiyacım var."

"Sana söyledim, ben *yokum*..."

"Senden bir şey yapmanı istemiyorum, Levi," dedim. "Sadece bilgi istiyorum. Sean eşimi kaçırdı. Onu geri aldık... yani, kendisi geri döndü... ama Sean klanın kontrolünü ele geçirmek için son bir çaba olarak bunu denedi."

"Çaresiz kalıyor," dedi Levi.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordum.

Levi derin bir nefes verdi. "Ben ayrıldığımda, ciddi anlaşmalar yapmaya çalışıyordu. Ve bence ağzıyla 'klanının' ödeyemeyeceği çekler yazıyordu. Bu, başına bela olabilir."

"Kimle iş yapıyordu?"

"Batı'da bir adamı var. Castille. Onu tanıyor musun?"

"Hiç duymadım."

"Muhtemelen en iyisi budur," dedi Levi. "Ama eminim o seni duymuştur."

"Onun bilgileri sende mi?"
diye sordum. "Ne yapacaksın?"

"Sean'ı baltalamak." Levi'nin Sean'la hiçbir şeyi paylaşmayacağından emindim, ama paylaşırsa bile Sean ne yapabilirdi ki? "Bu Castille'e ne teklif ediyorsa, eminim daha iyisini yapabilirim."

Levi alaycı bir şekilde güldü, ama bu gülüşte hiç mizah yoktu. "Evet, bundan şüphem yok. İletirim. Ama beni aramayı bırak, Ace. Bu sefer ciddiym. Gerekirse numaramı değiştirim."

"Artık kapını çalmayacağım. Bilgi için teşekkürler."

"Sana borçlu olduğumu hissediyorum," diye itiraf etti Levi, "ama borcum ödendi."

Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Hat kesildi. Levi'nin telefonu açması bile şanslıydım, bu yüzden telefonu öylece kapatmasına kızmadım. Bir dakika sonra, telefonum Levi'den gelen bir mesajla titredi.

"Castille, ha?" dedi Hawk. "Hiç duymadım. Ona ne teklif edeceksin?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sean'ın ona ne teklif ettiğini göreceğim, sonra onu geçeceğim. Sean'ın o kadar çok kaynağı yok."

"Haklısın."

"Levi haklıysa, Sean yaptığı anlaşmaları yerine getiremez. Bu Castille denen adam akıllıysa, düşmanları yerine Lakeview klanıyla anlaşmanın avantajını görecektir."

Hawk kaşlarını çatı. "Ama biz oyundan çıktık. Artık suç anlaşmaları yok, değil mi?"

"Doğru," dedim. "Aslında bir anlaşma yapmak istemiyorum, sadece Sean'ı dışarı atmak istiyorum. Sean bağlantılarını kaybettiğinde, başka seçeneği kalmayacak. Bana meydan okumak zorunda kalacak."

Hawk dudaklarını sıktı. Tamamen ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama daha iyi bir seçenek bulamadığı açıktı. Derin bir nefes aldı. "Umarım haklısındır, ama ikimiz de Sean'ın bu günlerde ne yapacağını gerçekten tahmin edemeyiz."

Bunu inkar edemezdim.

Castille'i buluşmaya ikna etmek çok zor olmadı. Telefonla konuşmak istemiyordu, özellikle de güvenli olmayan bir hatta...

akıllı adamdı. O akşam Lola's'ta buluşmayı kabul etti, benzin istasyonu ve lokantanın bir arada olduğu, rahatsız edilmeyeceğimizi bildiğim bir yer.

O aramayı bitirdiğimde Harley'i aradım. İlk çalınıştta cevap verdi. "Her şey yolunda mı?"

Sesindeki korku dolu titremeyi hiç sevmedim. Tanrım, tüm bunların bitmesini istiyordum. "Her şey yolunda. Sadece akşam yemeğine gelemeyeceğimi haber vermek için aradım."

O içini çekti. "Bunun olabileceğini hissetmiştim."

"Üzgünüm, bebeğim."

"Önemli değil. Dışarıda dikkatli ol, tamam mı?"

Ejderham hayal kırıklığıyla homurdandı. Gitmeden önce eve dönüp onu tekrar görmek istiyordu, ama Hawk ile halletmem gereken bazı ayrıntılar vardı, Harley'nin Blakely ile buluşmasını ayarlamak da dahil, ve Lola'nın evine gitmek uzun bir yolculuktu. Ayrıca, Harley'yi görmeye gidersem, ejderhamın beni bir daha gitmeme izin vermeme ihtimali yüksekti.

Bu gece, başka bir şeyle ilgilenmem gerekmediğinde onu görecektim. O zaman, yaşadığı onca şeyden sonra hak ettiği sevgiyi ve ilgiyi ona verebilirdim.

Hawk ve ben, tanıdık soluk tuğla dış cephesi ve yanıp sönen HOT COFFEE tabelasıyla restoranına vardığımızda hava kararmıştı. Toplantı için iyi bir zamandı. Geçen yolcuların çoğu gitmişti ve akşam yemeği telaşı henüz bitmemişti. Garson, beni tercih ettiğim köşe masasına yönlendirdi ve tek kelime etmeden kahvemi getirdi. Hawk, barda oturdu. Bu satıcıyla konuşmam için bana yeterince mesafe bırakacak kadar uzaktaydı, ama işler ters giderse müdahale edebilecek kadar da yakındı.

Birkaç dakika sonra, tanımadığım bir adam içeri girdi. Uzun boylu, kel ve çenesine kadar dövmeli bir adamdı. Otuz yıl önce bir motosiklet kulübü yönetmiş gibi görünüyordu ve geçen yıllar ona pek iyi davranmamış gibiydi. Karşımdaki masaya oturdu ve sigara dumanının kokusunu da beraberinde getirdi.

"Castille," dedim.

"Ace. Senin hakkında çok şey duydum."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," dedim.

Castille sırıttı. "Ben de öyle severim. Radarda görünmemek. Lakeview klanının temizleneceğini duydum. Benim gibi yerli bir satıcıyla ne yapmak istiyorsunuz?"

ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Biz temiziz," diye onayladım. "Ben sadece bilgi almak için buradayım."

Castille kaşlarını çattı. "Ben bilgi ticareti yapmıyorum. Ben bir aracıyım. *Gerçek* şeyler için. Dedikodu ve sırlar için değil."

"İşini geliştirebilecek bağlantılarım var." "Benim ne iş yaptığımı bile bilmiyorsun."

Gülümseyerek, "Eğer bilseydim, muhtemelen işlerin çok daha iyi giderdi," dedim. Castille kaşlarını çattı. "Bu işin asıl amacı nedir?"

"Kardeşimle ilgili," dedim. "Sean. Onunla iş yaptığını biliyorum."

"Çok müşteri var," dedi Castille ihtiyatlı bir şekilde.

Adam beni sinirlendiriyordu. Oturup boş boş konuşacak vaktim yoktu, özellikle de bu adam gibi düşük rütbeli, önemsiz bir "komisyoncu"yla.

"İşte teklifim," dedim kısa ve öz bir şekilde. "Sean'ın senden ne istediğini bana söylemeni ve anlaşmayı iptal etmeni istiyorum. Muhtemelen seni kazıklamış ve sözünü tutamamıştır."

Castille kaşlarını çattı. Bu, onaylaması kadar iyiydi.

"Karşılığında, eski silah kaçakçım ile bir görüşme ayarlayabilirim. Adamımın kuzey sınırında bağlantıları var."

Castille'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunun onun gibi düşük seviyeli adamlar için gerçek bir cazibe olduğunu biliyordum. Silahları sorunsuz bir şekilde sınırdan geçirebilirse, işi bir anda patlama yaşayacaktı. Eski silah tedarikçim Michel'in ona gerçekten yardım edip etmeyeceğini bilmiyordum, ama bir görüşme ayarlayabilirdim. Ondan sonra ne olacağı Michel'e kalmıştı. Kahvesinden bir yudum aldı, sonra başını salladı. "Bu anlaşmayı kabul ediyorum. Tahmin ettiğin gibi, Sean pek güvenilir bir alıcı değil."

"Ne arıyor?" diye sordum.

"Silah," dedi Castille. "Bu benim yetki alanımda. Ayrıca adam da istiyordu. Planladığı şey için kas gücü. Ben lanet olası bir işe alım müdürü değilim."

"Ona silahları sattın mı?"

"Yarısını. Para geldiğinde silahları onun tesisine teslim etmem gerekiyor. Bundan memnun değildi. Ödeyebileceğinden fazlasını istiyordu ve geri kalanı için bana bir takas teklif etti."

"Ne tür bir takas?"

Castille yine kaşlarını çatı. "Dediğim gibi. Ben lanet olası bir işe alım müdürü değilim. Ya da pezevenk. Bununla hiçbir ilgim olsun istemedim."

Ejderham öfke ve tiksintiyle tüylerini diken diken etti. Sean çaresizlikten insan kaçakçılığına bulaşmışsa, tahmin ettiğimden daha da kötü bir duruma düşmüştü.

"Anlaşmayı iptal et," dedim. "Elinde kanıt olduğunu gördüğümde, seni sınırdaki adamımla bağlantıya geçireceğim."

Castille başını salladı. "Kardeşinle ciddi bir sorunun var, değil mi?"

"Hayal bile edemezsin," diye homurdandım. "Yakında ortadan kaybolacak." "Seninle iş yapmak bir zevkti," dedi Castille, yapışkan bir

sırıttı. Elini uzattı, ben de sıktım.

Castille ayrılırken, Hawk'a görünmez bir şapka selamı verdi. Hawk'ın benim adamlarımdan biri olduğunu biliyordu ama bu konuda sorun çıkarmamıştı. Bu, Castille'in anlaşmanın kendi kısmını yerine getireceğini bilmemin bir başka nedeniydi.

Hawk kabine geldi. "Her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor."

"Castille kötü birine benzemiyor. Sadece biraz şüpheli."

"Yani, geçmişte çalıştığımız çoğu adama benziyor," dedi Hawk.

"Evet. Onu motive eden şey para. Sean'dan daha yüksek teklif verirsek, bizim tarafımızda olacaktır."

"Bu çok zor olmamalı," dedi Hawk. Garsonu çağırdı ve bir hamburger sipariş etti. Garson bana ne istediğimi sorduğunda başımı salladım. Aç değildim, en azından lokantada yemek yiyecek kadar değil.

"Bence bu işe yarayacak," dedi Hawk. "Sean'ın tüm kaynaklarını elinden al, geriye tek seçenek olarak meydan okuma kalacak."

"Umarım öyle olur." Yarısı bitmiş kahve fincanıma baktım.

Bu işe yaramalıydı çünkü seçeneklerim hızla tükeniyordu.

"Hey." Hawk masanın üzerinden uzanıp bileğimi kısa bir süre sıktı.

"İşe yarayacak. Ve sonra her şey bitecek."

Garson, hamburgerini getirerek yanımıza geldi ve Hawk ellerini çırpı. "Git ve eve dön. Şu anda Harley'nin yanında olmak istediğini biliyorum."

Gülümsedim. "Gerçekten istiyorum. Sonra görüşürüz, Hawk."

Eve vardığımda ev karanlık ve sessizdi. Kapıyı açıp içeri girdim ve keskin kulaklarım uyanık olanların seslerini dikkatle dinledi. Dylan ve Cassidy uyuyor gibi görünüyordu. Striker kanepede uyuyordu; onu uyandırmadım. Ejderhası onun Cassidy'nin yanında kalmasını isterdi ve daha fazla güvenlik, daha az güvenlikten iyiydi.

Kapıyı yavaşça açtım ve karşımda gördüğüm manzara nefesimi kesmişti.

"Merhaba," dedi *utangaç* gibi küçük, tatlı bir gülümsemeyle.

[illegible]

Eğildim ve onu öptüm. Dudakları yumuşak ve dolgundu, dilimin girmesine izin vermek için kolayca açıldılar.

Arzu içimi kapladı, sıcak ve ısrarcıydı. Penisim kot pantolonuma baskı yapıyordu. Ona daha yakın olmak, her tarafını kaplamak, içine girmek istiyordum. Ejderham onun tüm vücudunu yalamak, onu sahiplenmek ve sonsuza kadar bizim yapmak istiyordu.

Onunla bir daha asla ayrılmak istemiyorduk.

Elimi tişörtün altına, kalçasının üzerine ve belinin kıvrımına kadar kaydardım. Cildi sıcak ve yumuşaktı, dokunuşuma karşılık olarak vücudunu bana doğru eğdi ve öpücüğümle birlikte içini çekti. Sütyen giymemişti. Öpüşmeyi, tişörtünün kenarını iki elimle tutup başının üzerinden çekecek kadar kısa bir süre için bıraktım. Bu hareketimde pek de zarif davranmadım ve yakası çenesine takılınca o da güldü.

Sonunda gömleği çıkardığında, onu bir kenara attım ve bir an durup mükemmel vücudunu hayranlıkla seyrettim: belini, yumuşak karnını, dolgun göğüslerinin kıvrımlarını. Bu ilgiden yüzü kızardı ve bu da onu daha çok istememe neden oldu.

Külotu, biraz dantel detaylı siyah saten bir külottu. Çok güzeldi. Onu dişlerimle yırtıp almak istedim. Bunun yerine, eğilip omuzlarını, göğsünü öptüm ve sonra ağzımı göğüslerine götürdüm. Dilimi meme ucuna bastırduğimde, o nefesini tuttu ve omuzlarımı kavrayarak bana doğru sallandı.

"Çok iyi geliyor, Steph," diye fısıldadı.

"Senin iyi hissetmeni istiyorum," diye mırıldandım, parmaklarımı onun yumuşak kalçalarına gömerek. "Seni çok seviyorum, Harley."

"Ben de seni seviyorum," diye iç çekerek söyledi, sonra başımı yukarı çekip bir kez daha öptü.

Bir bacağını uyluklarımın etrafına dolayarak beni kendine çekti. Hâlâ kot pantolon giydiğimin farkındaydım. Penisim fermuara o kadar sert baskı yapıyordu ki neredeyse acı veriyordu. *Dün* onun içine girmem gerekiyordu.

Çok uzun zaman olmuştu. Onu kaybettiğimi sanmıştım. Bir daha onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmayacaktım.

Öpüşmeyi bıraktım ve isteksizce geri çekildim, kot pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarmak için yeterli kadar. Sonra, aramızda sadece ince bir saten tabakası varken, tekrar üstüne çıktım.

Bacaklarını bana doladı, beni kendine çekerek vücutlarımız birbirine yapıştı. Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve

zevkle inledim. Sertleşmiş penisim, onun sıcak ve nemli bacaklarının arasındaki saten kumaşın üzerinde kaydı ve kaygan kumaş bu hissi daha da tahrik edici hale getirdi. Onu bacaklarından tutup kendime yaklaştırdım ve sanki onu sikiyormuşum gibi ileri doğru ittim. Harley bu hissin etkisiyle titredi ve parmaklarını omuzlarıma geçirdi. Bu küçük baskı noktaları benim zevkimi daha da artırdı.

"Siktir, sana ihtiyacım var," diye inledim.

"Ben de sana ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledi Harley. "Şimdi, Steph. Lütfen."

Tanrım, onun "*lütfe*n" demesini duymayı çok seviyordum. Bundan asla bıkmazdım.

Biraz çaba sarf ederek, elimizi arasına soktum ve parmak uçlarımı külotunun bel kısmına takıp aşağı doğru çektim. O da kıkırdarak altımda kıvranmaya başladı, ta ki külotun paçaları ayak bileklerine kadar inene kadar. Bir ayağını dışarı çıkarmayı başardı ve bu benim için yeterliydi. Bacaklarını tutup belime doladım ve ileri doğru bastırdım.

Sikim ıslak amına kaydı, ama bu sefer bizi ayıran bir kumaş yoktu. Harley nefesini tuttu ve kalçalarını bana doğru salladı. Ben ileri geri hareket ederek klitorisini okşadım. Harley'nin şakaklarında ve boynunda ter damlaları oluşmuştu ve ben onun teninden bu ter damlalarını yalamaya dayanamadım. Bu tat bağımlılık yapıcıydı.

"Çok güzel," diye inledi. "Alay etmeyi bırak."

"Alay etmiyorum," dedim onun cildine. "Keyfini çıkarıyorum. Sen de öyle değil misin?"

"Sen bir şeytansın," diye inledi. Elini saçlarımin arasında gezdirdi ve yumruğunu sıktı, omurgamdan aşağı küçük bir zevk dalgası yayıldı.

Bir parçam sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu. Harley'e sarılmış, kolları ve bacakları beni sarmış, beni kendine yakın tutarken, amının kaygan sıcaklığı çok yakındaydı ama tam olarak orada değildi. Cennete hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Ama ejderham artık oylanmak istemiyordu. Sonunda eşimizi geri kazanmıştık ve onu her şekilde istiyordu.

Penisimin başı onun girişine kayana kadar geri çekildim, sonra içeri bastırdım.

Harley, şimdiye kadar duyduğum en güzel sesi çıkardı ve ben zevkten neredeyse boğuluyordum. *Çok* iyi hissettiriyordu, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden, birlikte olduğum herkesten çok daha iyiydi. Sıkı.

Islak. Mükemmel bir uyum. Dudaklarını sert ve ıslak bir öpücükle yakaladım. Onu tatmam, ona olabildiğince yakın olmam gerekiyordu.

Hareket etmeye başladığımda Harley öpücüğü kesti. Her vuruşunda küçük bir ses çıkardı ve başını yastığa geri attı.

Ve orada, benim için sergilenen, güzel, soluk boynu vardı.

Ejderham beklenmedik, vahşi bir şiddetle öne doğru fırladı. *Sahip ol. Ona sahip ol. Şimdi. Eşimize sahip ol.* Dürtü o kadar güçlüydü ki, dişlerimin uzamasını engelleyemedim. Bu, zevki daha da yoğunlaştırdı. Ona daha sert bir şekilde girdim, yatak çerçevesini duvara çarpacak kadar sert. Ejderham daha hızlı gitmemi, daha fazlasını almamı, ona o kadar iyi hissettirmemi, başka kimseyi istemeyeceği kadar iyi hissettirmemi teşvik etti.

Sahip ol.

"Harley," diye inledim. İçimde her zamankinden daha hızlı bir şekilde boşalma hissi oluşuyordu. Yüzümü boynuna bastırdım.

Ejderham çok gürültülüydü, ama ben kontrolü elimde tutuyordum. Henüz onu sahiplenmeyecektim, o hazır olmadan olmazdı. Dişlerimin düz kısmını onun cildine bastırdım. Bu temas, içimi yıldırım gibi sardı. Harley'nin nefesini kesip beni imkansız bir şekilde kendine çekmesinden, onun da bunu hissettiğini merak ettim.

Zevk giderek arttı ve sonra patladı, ben de uzun, düşük bir iniltiyle boşaldım. Sislerin arasından Harley'nin de benimle birlikte boşaldığını hissettim, orgazmımın sonuna doğru tüm vücudu titriyor ve sallanıyordu.

Nefesimizi toparlarken, Harley'i ezmek istemediğim için ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama o homurdandı ve beni daha sıkı sarıldı. "Kal."

Boynunu tekrar öptüm. "Tabii ki kalacağım. Ne istersen."

Burası benim evimdi. Burası ait olduğum yerdi. Harley ile birlikte olmak, istediğim her şeydi. Ejderham hala

içimde huzursuz olsa da, o hazır olana kadar onu sahiplenmek için bekleyecektim. Ne kadar süreceği umurumda değildi.

HARLEY

Uyandığımda vücudumun her yeri sıcaktı ve dürüst olmak gerekirse, biraz da ağrıyordu — ama iyi anlamda bir ağrı, özlediğim türden bir ağrı.

Sırt üstü yatıyordum ve Steph'in yüzü boynumun kıvrımına bastırılmıştı. Kolu belimin üzerinde sıcak ve rahatlatıcı bir ağırlık oluşturunuyordu ve göğsü sanki yeterince yakın olamıyormuş gibi vücuduma bastırılmıştı. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim ve o da düşük, memnun bir homurtuyla karşılık verdi. Ejderhalar bu açıdan kedilere çok benziyorlardı — okşanmayı seviyorlardı. Kendi kendime gülümsedim. Bunu ona yakın zamanda kesinlikle söylemeyecektim.

"Günaydın," diye mırıldandı, kaba sesi omurgamda arzu dolu bir titreme yarattı.

"Günaydın," dedim. "İyi uyudun mu?"

"Hiç olmadığı kadar iyi." Steph başını kaldırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Yatakta eriyip gittim ve ellerimi omuzlarına ve güçlü sırtına kaydırđım.

Öpücüğü dudaklarımdan çeneme, sonra boynumun kıvrımlarına doğru ilerledi. Orada burnunu sürttü, sonra iç geçirdi. "Ama ejderham pek iyi uyuyamadı."

"Neden?" diye sordum, ama cevabı bildiğimden emindim.

"Seni sahiplenmek istiyor. İkimiz de istiyoruz. Çok istiyoruz."

Bir titreme daha vücudumu sardı. Dün gece, öpücükleri ve ısırıkları boynumda ve omzumda tekrar tekrar hissettiğimde de bunu hissetmiştim. Sanki yüzeyin hemen altında, bana daha da yakın olmak için çaresizce çabalayan ejderhasını hissedebiliyordum. Bir şekilde bunu istediğimi inkar edemezdim. Ona teslim olmak, beni ele geçirmesine, sahiplenmesine, tamamen ona ait olmamı istemek istiyordum.

"Biliyorum. Buna karşı değilim. Sadece... hazır değilim." Etrafımızı saran çok fazla tehlike vardı. Çok fazla bilinmeyen vardı. Oğlumun ve benim güvende olacağımızdan emin olmadan, hayatımı Steph'e öylece teslim edemezdim. "Hiçbir yere gitmiyorum Steph. Sadece zamana ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim," dedi Steph hemen. "Ejderhamı kontrol edebilirim. Sadece gerçekten bir şeyi istediğinde biraz pislik oluyor."

Güldüm, sonra onu sırt üstü yatırdım. Üstüne çıktım, sonra eğilip bir kez daha ateşli bir öpücük verdim. Elleri uyluklarımdan yukarı kayd ve öpücüğe karşılık verdi.

Birkaç uzun dakika birbirimize dalmıştık, sonra Steph sıcak bir kahkaha atarak uyluklarımı sıktı. "Bütün sabah burada kalabilirim, ama sanırım aç bir dokuz yaşındaki çocuk uyanıyor."

"Tanrım. İlk vardiyasından beri, onun iştahına yetişemiyorum."

"O zaman yumurtaları pişirmeye başlasam iyi olur," dedi Steph gülümseyerek. Bana bir öpücük daha verdi, sonra ikimiz de giyinip aşağıya indik.

Ben kahveyi hazırlarken, Steph bir orduyu doyuracak kadar yumurta pişirdi ve Cassidy fırında Dylan'ın en sevdiği tarçınlı tostunu yaptı. Dördümüz masaya oturup yemek yedik, Striker ise kahvesini içip bulaşıkları yıkamaya başladı. Açıkçası, etrafta fazladan güvenlik görevlilerinin olmasına alışmaya başlamıştım, ev işlerinde çok yardımcı oluyorlardı.

"Dün Blakely ile konuştum," dedi Steph.

Cassidy ve ben bakışlarımızı Steph'e çevirdik. "Öyle mi?" diye sordum.

"Sadece mesajlaştık," dedi. "Bu sabah şehir merkezindeki kafede buluşmayı kabul etti. Orada kimseye görünmeyeceği için çılgınca bir şey yapmayacaktır."

"Çılgınca derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Cassidy, ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek. "Bu kadın ne kadar deli?"

"Oldukça deli," dedim.

"Seninle gelmek istiyorum," dedi

Steph. "Hayır," dedim hemen.

Steph iç geçirdi. Bu cevabı beklediği belliydi. "Tamam. Rome'u seninle göndereceğim."

"Anlaştık." Yanına eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Anlayışın için teşekkürler."

"İğrenç," dedi Dylan ve ayağa kalktı. O çocuk kahvaltısını ciddi bir çırpıda yiyebilirdi. "Striker'a bulaşıkları yıkamada yardım edeceğim."

"Birkaç öpücük seni ev işleri yapmaya zorluyorsa, onlara alışsan iyi olur," dedi Steph gülümseyerek. Daha ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Bunun Lakeview'daki hayatını kolaylaştıracağını düşünüyorsan, seni sonuna kadar desteklerim. Onu azarlamak isteyen ben olsam bile."

"Dediğim gibi, onun bunu bırakmamasının tek nedeni..."

"Çünkü seni ezebileceğini düşünüyor," diye Steph benim yerime cümleyi tamamladı. "Biliyorum. Ve bence haklısın. Ama bu, bunu sevmem gerektiği anlamına gelmez."

"Ben de seninle gelirim," dedi Cassidy. "Bu kaltağı yüz yüze görmek ve hak ettiği cezayı vermek istiyorum."

"Kimse kimseye hakaret etmeyecek," dedim, sevgiyle başımı sallayarak. "Benimle gelmek istemen hoşuma gitti, ama bunu kendim yapmam lazım, yoksa bizi asla rahat bırakmayacak. Şiddet istemiyorum. Ona, artık onun saçmalıklarına tahammül etmeyeceğimi kanıtlamam lazım."

"Endişelendiğim sen değilsin, o," dedi Steph.

"İşte bu yüzden Roma benimle olacak," dedim ve koluna hafifçe vurdum.

Steph homurdandı ama başını salladı.

"Cass teyze!" Dylan mutfaktan seslendi. Dylan bir ara Striker'ın sırtına tırmanmış olduğu için bulaşıklar hala yıkanıyordu, ancak pek verimli bir şekilde değil. "Dün sana pençelerimi gösterdiğimi hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim?" Cassidy çenesini eline dayadı ve Dylan ile Striker'a sevgiyle gülümsedi. Her zamankinden biraz daha fazla sevgi vardı, bu yüzden belki de sadece Dylan'a bakmıyordu.

"Striker bugün uçabileceğimizi söyledi," diye duyurdu Dylan. "Gerçek ejderhamla tanışmak ister misin?"

Cassidy teatral bir şekilde nefesini tuttu. "Tam bir dönüşüm mü? Dylan, ben..."

Ejderhanla tanışmaktan *onur duydum*.

"Gerçekten mi? İster misin?" Dylan kocaman ve heyecanlı bir gülümsemeyle sırıttı.

"Tabii ki istiyorum."

"İstersen bizimle uçabilirsin," dedi Striker sıcak bir şekilde. "Ben de dönüşeceğim, seni taşıyabilirim."

Steph masanın altında ayağıyla benim ayağıma vurdu. Gözlerine baktım ve kaşlarımı hafifçe kaldırdım.

Cassidy'nin dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, sonra da genişledi. "Biliyor musun? Evet. Kulağa oldukça eğlenceli geliyor. Tehlikeli mi?"

"Evet," dedim, aynı anda Striker, "Hayır," dedi.

Cassidy, Steph'e tek kaşını kaldırarak baktı. "Fena değil," dedi Steph, elini belirgin bir şekilde sağa sola sallayarak. "Ama sana iyi bakacak bir ejderha varsa, o da Striker'dır."

"O zaman sen Blakely'nin canına okuyurken, ben de yukarıdan izleyeceğim," dedi Cassidy. Sandalyesinde kıpırdanarak, "Ooh, bu çok heyecan verici!" dedi.

"Bensiz çok eğlenmeyin," dedim. "Gidip giyinmeliyim."

"Rome hazır, sen hazır olduğunda," dedi Steph. "Bulaşıkları ben hallederim."

Giyinene kadar Rome evin dışında beni bekliyordu. Onun bana eşlik etmesine izin verirdim, ama beni tamamen çaresizmişim gibi arabayla gezdirmesine izin vermeyecektim. Steph'i öptüm, Cassidy ve Dylan'a dikkatli olmalarını söyledim ve sonra hızla günlük arabam haline gelen sedana bindim.

Kafe, eski bir bar ve restoranın yanında, şehir merkezindeydi. Çok fazla bir şeyi yoktu, sadece bir kahve barı, birkaç koltuk, uzun bir ortak masa ve saksı bitkileriyle dolu küçük bir arka veranda vardı. Büyük cam pencerelere yaklaşırken, Blakely'nin eşsiz kırmızı pixie kesim saçını gördüm.

"Nereye geçeyim, Bayan Harley?" diye sordu Rome. Şık bir şekilde traşlanmış kafası olan genç, zayıf bir adamdı, ama ben ondan o kadar da büyük değildim.

"Aman Tanrım, lütfen bana hanımefendi demeyin, kendimi yüz yaşında hissediyorum," dedim gülümseyerek. "Burada bekleyin, işler ters giderse size işaret veririm."

Rome başını salladı. Kapının yanında çok bariz bir şekilde duruyordu, ama ben aldırmadım. Blakely'nin

onu görebilmesi en iyisiydi.

Kapıdaki zil, içeri girdiğimde çaldı. "Merhaba Blakely. Görünüşe göre kahveni almışsın. Ben de sana bir tane ısmarlamak üzereydim."

"Senin sadakalarına ihtiyacım yok," diye tısladı Blakely. Elinde krem şanti ile süslenmiş dev bir sıcak kahve tutuyordu ve dudaklarında da biraz krem şanti vardı, bu da tehdidini biraz daha az korkutucu hale getiriyordu.

Sade bir kahve sipariş ettim, sonra Blakely'ye döndüm. "Oturmalı mıyız?"

"Ayakta durmak istiyorum."

Garipti, ama sorun değildi. Ortak masanın ucunda durduk. "Ee, ne istiyorsun? Hayatımı mahvetmek için başka bir akıllıca planın mı var Hayatımı mahvetmek için başka bir akıllıca planın mı var? Yoksa sonunda Ace'in benim olduğunu kabul etmeye hazır mısınız?" diye bağırdı Blakely.

"Hayır. Benim hayatımı mahvetmeye çalışmayı bırakmanı istiyorum," diye karşılık verdim. "Steph'in beni aldattığını göstermeye yönelik aptal planını biliyorum."

Blakely gözlerini kısarak hiçbir şey söylemedi.

"Çocuk gibi davranıyorsun. Sandığın gibi dahi bir beyin değilsin. Sen sadece huysuz bir çocuksun. Ortaokulda gibi davranmak için çok yaşlısın."

"Sadece hakkım olanı geri almaya çalışıyorum," dedi Blakely alaycı bir gülümsemeyle. "*Sen* gelene kadar hayatım mükemmeldi."

"Gerçekten mükemmel miydi? Bana öyle geliyor ki, sen sadece kulüpte takılıp, kolay bir seks yapmak isteyen herhangi bir şekil değiştireni bekliyordun."

Yüzü soldu ve sanki ona tokat atmışım gibi geri adım attı.

"Bu çok acınası bir durum," diye devam ettim. "Ve beni gerçekten üzüyor. Çünkü bu, kendine ne kadar az değer verdiğini gösteriyor. Kendine gerçekten değer veren ve partnerinin de kendisine değer vermesini isteyen bir kadın, onu istemeyen bir erkek için böyle davranmazdı. Steph, seninle hiçbir şey yapmak istemediğini defalarca açıkça belirtti. Öyleyse neden sürekli ona geri dönmeye çalışıyorsun? Bu çok aşağılayıcı."

"Sen..." Blakely kekeledi. "Sen... Ace'in ne istediği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Burada yeterince zarar verdin, artık Lakeview'dan defolup gitme vaktin geldi, geri dön..."

"Bu bir tartışma değil," diye sert bir sesle sözünü kestim, sanki yetişkin bir kadınla değil de mızızlanan bir çocukla konuşuyormuşum gibi. "Sana seçenekler sunmak için burada değilim. Sana neler olduğunu anlatmak için buradayım."

"Sen de Ace'in geçici ilişkilerinden birisin. Senden sıkılacak ve bana geri dönecek."

Blakely'nin argümanları tehdit bile değildi. Sadece acınası hayallerdi. Onun için üzüldüm.

"Blakely, hayatına devam etmelisin. Steph sana geri dönmedi çünkü seni istemiyor. İkinizin arasında olan her şey bitti. Uzun zaman önce bitti ve bunu kabul etmelisin."

Blakely bana sertçe baktı, ama aslında dinliyor gibi görünüyordu.

"Şimdiye kadar nazik davrandım, ama yaptığın o küçük numara çok ileri gitti. Steph'in ve benim bir oğlumuz var. Hayatımıza devam ediyoruz. Birlikte bir geleceğimiz var ve sen bunun bir parçası değilsin. Anlıyor musun? Artık gitme vaktin geldi."

Blakely bir adım öne doğru sendeledi ve beni tokatlamak istercesine boş elini yarı kaldırdı. Ben hiç sarsılmadım. Ön pencereye doğru baktım. Rome dışarıda bizi dikkatle izliyordu. Tek yapmam gereken küçük bir hareket yapmaktı, o da buraya gelip Blakely'yi dışarı sürükleyip kaldırırma tekmeleyecekti.

"Steph'in sana bana dokunmamanı söylediğini biliyorum," dedim. "Onun ya da koruyucularının beni savunmasına ihtiyacım yok. Seni kendim de pataklayabilirim. Ama artık anlamalısın, Blakely. Senin tarafında kimse kalmadı. Her şey bitti."

Uzun bir süre öfkeyle bekledikten sonra, Blakely kahve fincanını tezgaha o kadar sert vurdu ki, içecek fincanın kağıt kenarlarından taşıtı. "Her neyse. O yalancı olmadan daha iyiyim zaten. Onu alabilirsin."

Hiçbir şey söylemedim, sadece kahvemi yudumladım ve gülümsedim. Son sözü söylemek onu daha iyi hissettirecekse, bırakayım. Sonunda bizi rahat bıraksın yeter.

"Artık o benim sorunum değil. Seni kazıkladığında bana koşma."

"Yapmayacağım," dedim. "Sana söz veriyorum."

Blakely, kahvesini tezgahın üzerine dökerek kafeden öfkeyle çıktı. Dışarıda, Rome'a karanlık bir bakış attı, ayaklarına tükürdü ve öfkeyle uzaklaştı.

"Hoş birine benziyor," dedi barista, tezgâhtaki dağınıklığı temizlerken.

"Evet. Kusura bakma." On dolarlık banknotu bahşiş kavanozuna attım, kahvemi bitirdim ve kafeden dışarı çıktım.

"Arabayla gitti," dedi Rome, ben nereye gittiğini sormadan. "Umarım sonsuza kadar gün batımına doğru. Onu gerçekten kızdırmışsın galiba."

"Sadece fikrimi söyledim," dedim. "Umarım bu sefer dinler ve işime karışmaz."

"Senin kötü tarafına geçmek istemem, Bayan Harley."

"Bana Bayan demekle ilgili ne demiştin?"

Barın kapısı gürültüyle açıldı. "Senin ağzını açtığını duydum galiba," diye çok tanıdık bir ses geveledi. "Georgia'ya dönmen gerekmiyor muydu?"

Annem bardan çıktı. Kot pantolon ve güzel bir bluz giymişti, ama gri saçları biraz dağınıktı ve yanakları kızarmıştı. Barın karanlık pencerelerine bir göz attım. Bar saat on birde açılıyordu, yani annem muhtemelen kapılar açılır açılmaz gelmiş ve içmeye başlamıştı.

"Planlar değişti anne. Biraz daha kalacağım."

"Ve görünüşe göre tüm bu ejderhalarla takılıyorsun," dedi alaycı bir şekilde. "Potansiyelini ne kadar da boşa harcıyorsun," diye kekeledi.

"Tanrım, anne, bu sabah gerçekten çok içmişsin, ha?"

"Sadece birkaç mimosa içtim," dedi kısa bir cevapla. "Ne, bir kadın brunch'ta birkaç içki içemez mi?"

"Ne zaman hayatını düzene sokacaksın?" diye sordum.

Aniden kendimi bitkin hissettim. "Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin."

"Sen kimsin ki bana nasıl yaşayacağımı söylüyorsun?" diye karşılık verdi annem. "Hayatım şu anki haliyle gayet iyi. Ben *başarılı* biriyim, ama görünüşe göre kızım benden utanıyor."

"Ben öyle demedim..."

"Sen her zaman büyük bir hayal kırıklığı oldun," dedi annem. "Uzaklara taşındın, aramalarımı görmezden geldin, beni torunumdan uzak tuttu. Şimdi de Lakeview'desin ve beni ziyaret bile etmiyorsun. Ne biçim bir kızsın sen?"

"Bayan Founty," Rome yaklaşarak, "Bence bu kadar yeter," dedi.

"Bu işe karışma, ejderha pisliği," diye bağırdı annem. "Bu benimle kızım arasındaki bir mesele."

İç geçirdim. Annemi bu halde görmek kalbimi acıtıyordu, ama dürüst olmak gerekirse, bu beni şaşırtmadı. Onun aşırı içki içmesine alışkındım ve sarhoş olduğunda her zaman bu kadar acımasız, kinci ve talepkar olurdu. Ama artık, benim üzerinde gençliğimdeki kadar bir etkisi yoktu. Artık ondan korkmuyordum.

Ama Tanrım, bugünlük gerçekten yeterdi ve daha öğlen bile olmamıştı.

"Sadece yardım almanı istiyorum anne," dedim. "Buna hazır olduğunda beni ara."

"Yardıma ihtiyacım yok!" Annem ben uzaklaşırken arkamdan bağırdı. "Senin var!"

Sarhoşken onunla mantıklı konuşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Onu rehabilitasyona göndermeye çalışmanın da bir anlamı yoktu. Gençken bir kez denemiştim. Rehabilitasyon programına girmişti, ama orada olmak istemiyordu. Bu onu daha da öfkeliendirdi ve intikam almak için tekrar içmeye başladı. O zaman dersimi aldım. İstedığı sürece yardım almayacaktı ve hayatımın bu noktasında, bunun asla olmayacağını düşündüm.

Arabama doğru yürüdüm ve annem sendeleyerek bara geri döndü. Sedana yaklaşırken Rome adımlarını hızlandırarak yanıma geldi. "İyi misin Harley?"

En azından bana yine Bayan Harley demedi. Anneme Bayan Founty dediğini duyduktan sonra bu çok daha kötü olurdu.

"İyiyim."

"Tamam," dedi Rome, ama pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Eve." Gülümsedim. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

Sedan'a binerken, gerçekten iyi *olduğumu* fark ettim. Kalbim kırılırken iyiymiş gibi davranmıyordum. Bu can sıkıcı ve berbat bir durumdu, ama ne Blakely'yi ne de annemi kontrol edemiyordum. Onların seçimleri kendilerine aitti. Annemin hayatını düzeltmek için değerli vaktimi daha fazla harcamama gerek yoktu. Artık oğlum ve Steph ile kendi hayatıma odaklanma zamanı gelmişti.

Evde beni bekleyen Steph.

Evimiz, dedi içimden bir ses.

Rekor sürede geri döndüm ve eve koştum. Dylan, Cassidy ve Striker hala yoktu — uçuyorlardı herhalde — ve Steph mutfakta beni bekliyordu. Evin içinden koşarak geçtim ve neredeyse kollarına atladım. O güldü ve beni yavaşça döndürdükten sonra öptü. "Nasıl gitti?"

Alnımı omzuna yaslayarak iç geçirdim. "Olabileceği kadar iyi, sanırım. Blakely hala oldukça hayalperest, ama en azından artık beni itip kakamayacağını biliyor."

"Haklısın," dedi Steph gülümseyerek. "Aferin kızıma."

Bana yine ateşli bir öpücük verdi ve ben kollarımı boynuna doladım.

"Artık durum farklı," dedi Steph.

"Neden?" diye dudaklarına fısıldadım.

"Çünkü bu sefer seni asla bırakmayacağım."

"Ben de seni," dedim gülümseyerek.

Castille ile görüşmemden üç gün sonra, istediğim onayı aldım: Castille'in Sean ile yaptığı konuşmanın kaydı ve iade edilen banka havalesinin ekran görüntüsü.

Görüşmede Sean hem şaşkın hem de öfkeli görünüyordu. Açıkça Castille'in silahlarına güveniyordu ve şaka gibi klanını yeniden kurmak için seçenekleri tükeniyordu. Castille, Sean'a anlaşılmayı *neden* iptal ettiğini hiç açıklamadı. Sadece bittiğini söyledi, Sean'ın öfkeyle bağırmasına izin verdi ve sonra telefonu kapattı.

Evimin arka verandasında dinlenirken, Castille'e onay ve teşekkür mesajı göndermek üzereydim ki telefonum çaldı.

"Senden ne zaman haber alacağım diye merak ediyordum," dedim soğukkanlılıkla telefona.

"Arkamdan iş çeviriyorsun," diye Sean telefona hırladı. "Kaynaklarımı mahvediyorsun."

"Neden bahsediyorsun? Baştan başla kardeşim." " patronize me," Sean said with a growl. "Meet me. Bu gece. Gölün kuzey tarafında."

"Memnuniyetle," dedim ve cevap beklemeden telefonu kapattım.

"Kimdi o?" diye sordu Dylan, merdivenlerden aceleyle arka terasa çıkarken sordu, elinde beyzbol topunu bir elinden diğerine atarak.

"Kulak misafiri mi oldun?" diye sordum oğluma, şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Elimde değil," dedi Dylan. "Dönüştüğümde beri kulaklarım inanılmaz derecede keskinleşti. Ağaçların tepesindeki kuşları bile duyabiliyorum."

"Biliyorum, biliyorum, sadece dalga geçiyorum. Gel, yanıma otur."

Dylan yanımdaki sandalyeye oturdu. Bana bir bakış attı, sonra benim duruşumu taklit etti: bacaklarını alçak tel masanın üzerine attı ve göle doğru bakmaya başladı. Dylan, benim ufka, Sean'ın bu akşam buluşmak istediği eski madene baktığımı bilmiyordu. "Bu akşam iş için bir şey yapmam gerekiyor, Dylan."

"Annemizi kaçıran adamlarla mı ilgili?" "Evet."

Dylan gençti, ama ona yalan söylemenin artık bir anlamı yoktu. Annesinin kaçırılmasını görerek yeterince acı çekmişti. Planlarımın ne olduğunu bilmeye hakkı vardı. Tamam, belki tüm ayrıntıları değil, ama benim bu işi hallettiğime emin olabileceği kadarını.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Dylan.

"Henüz emin değilim, ama o pisliklerin bir daha bizimle uğraşamayacaklarını bilmelerini istiyorum."

"İyi." Dylan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden bana anlatıyorsun? Destek mi lazım?"

Sesinde bir parça korku vardı. Ejderham hem koruma içgüdüsüyle hem de gururla yükseldi. Dylan çok korkmuş olsa da, ben istersem annesinin güvenliği için savaşmaya hazırdı.

"Bu sefer olmaz, Dyl." Elimi uzatıp saçlarını okşadım ve Dylan rahatlamış bir şekilde sandalyesine biraz daha çöktü. "Ama burada kaleyi savunman gerekiyor, tamam mı?"

Dylan dudağını dişleriyle ısırды. "Ne yapmam gerekiyor yapmam gerekiyor?"

"Tank ve Rome'u burada nöbet tutmak için bırakacağım, ama annene göz kulak olmanı istiyorum. Ben yokken onun güvende olması çok önemli, özellikle de böyle bir iş yaparken."

"Söz veriyorum, baba," dedi Dylan, yüzü birdenbire çok ciddi bir ifadeye büründü. "Onun güvende olmasını sağlayacağım. Bana güvenebilirsin."

"Yapabileceğimi biliyorum." Gurur içimi kapladı. Ejderham oğlumuzun kararlılığını hissedebiliyordu. Henüz gençti, ama şimdiden gelecekteki bir lider olacağını kanıtlıyordu. Tıpkı babası gibi. "İçeri girip herkese planı anlatalım, olur mu?"

Dylan küçük bir asker gibi hızla ayağa kalktı. Eve girdiğimizde, Cassidy ve Harley kanepede oturmuş kitap okurken başlarını kaldırdılar. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

" diye sordu Harley, kaşlarını hafifçe çatarak. Benim iş için dışarı çıkacağım zamanlarda bir tür altıncı hissi vardı. Bazen onun bir insan değil de ejderha olduğuna inanmak zordu.

"Bu akşam Sean'la buluşacağım," dedim.

Harley'nin gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Ciddi misin?"

"Hawk ve Striker benimle geliyor. Tank ve Rome burada kalacak. Dylan da nöbet tutacak." Oğlumun omzunu sıktım.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu Cassidy.

"Steph, Sean'a güvenemeyeceğini biliyor," diye cevap vermeden önce Harley araya girdi. "Bu bir tuzak olabilir ve Steph yokken Sean bir şeyler yapmaya çalışabilir."

"O yapmaz." Cassidy, Harley ile bana bakarak, "Yapmaz, değil mi?" diye sordu.

Değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, şüphe bunu dedi dedim. " bana ben gitsem burada

sayıca az ve kulüp binası da yakın olduğu için, bu daha da riskli." "Neden onunla buluşuyorsun?" diye sordu Harley.

"Şey..." Diye iç geçirdim. "Bana meydan okuyacağını umuyorum."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve ondan yayılan endişeyi hissedebiliyordum. "Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı. Keşke her şey bitseydi."

Ben de öyle. Onu sakinleştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Bana meydan okuması gerekiyordu, tek çıkış yolu buydu. Sean ve silahları arasına girmemin, onun meydan okuması için yeterli olmasını umabilirdim sadece. Onunla buluşmaya ve tüm sinirlerini bozmaya hazırdım. Onu dürtüsel olarak meydan okumaya ikna edebilirim, bu işi bu gece bitirebilirdim.

Güneş batarken çocuklar geldi. Striker, Cassidy'yi bırakmaktan memnun görünmüyordu, ama bu gece en güvendiğim adamların arkamda olmalarına ihtiyacım vardı. Dylan ve Cassidy odasında video oyunu oynarken, adamlarım silahlarını kuşanıyorlardı. Dylan'ın herkesi o halde görmesine gerek yoktu. Zaten yeterince korkmuştu.

Mutfakta Harley beni kenara çekip yanıma yaklaştı. "Bu gece güvende olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Parmak uçlarına yükseldi ve beni öptü. "Sana güveniyorum, ama aptalca bir şey yapma."

Bu beni güldürdü. "Aptalca tanımına bağlı."

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve her zamanki gibi bakışlarım boynuna kaydı. Ejderham hala onu sahiplenmek istiyordu, ama şimdi içimde yeni bir tereddüt uyandı.

Bir ısırık, ruhlarımızı birbirine bağlayacaktı. Harley ile olan bağım daha güçlü olacaktı; onu hissetme yeteneğim çok daha keskinleşecekti. Dahası, o bir insan olmasına rağmen beni hissedebilecekti. Şu anda, kaderimizdeki eşler olsak da tek ejderha ben olduğum için, bağımız tek yönlüydü. Tanrı korusun, Harley'e bir şey olursa ve onu kaybedersem, bağımızın fiziksel bir yara gibi kopduğunu hissederdim. Ama *bana* bir şey olursa, Harley sadece tanıdık bir keder acısı çekecekti. Bağın kopmasının acısını yaşamayacaktı.

Ama onu sahiplenirsem, bağ iki yönlü olurdu. Ve eğer başarısız olursam, Sean ve onun kiralık uşakları bir şekilde bana zarar verirse, ya da daha kötüsü, beni öldürürse...

Harley, bağın kopmasının acısını hissederdi.

Bir insan ve yeni bağlanmış biri olarak, bu acı bir ejderha için olacağından daha da kötü olurdu. Onu etkisiz hale getirirdi. Bir parçası benimle birlikte ölürdü.

Onu sahiplenmek istesem de, bunu yapmanın onun kalbini tehlikeye atacağını şimdi anladım. Benim ejderham, bencil piç, bu gerçeği umursamadı.

"Ne oldu?" diye sordu Harley. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsememi saklayamadım. O beni her zaman açık bir kitap gibi okuyabilirdi. Eğildim ve ejderhamın arzularını biraz yatıştırmak için dudaklarımı boynuna bastırdım. "Sadece ne kadar güzel görüldüğün hakkında. Yakında döneceğim."

Dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Ona söylemediğim bir şey olduğunu biliyordu, ama bir an durakladıktan sonra, ısrar etmemeye karar verdi. "Çabuk dön, Steph. Ve tek parça halinde."

Striker ve Hawk motosikletlerine atladılar, ben de Cadillac'ımı gölün etrafında sürdüm. Sean eski madeni bilerek seçmişti. Burası uzun zaman önce terk edilmişti ve Lakeview'den o kadar uzaktaydı ki polisler hiç yaklaşmazdı. Çocukken burada çok zaman geçirmiş

zaman geçirmiş, penelerimizi uzatmayı, uçmayı ve dövüşmeyi öğrenmiştik.

Şimdi sadece dövüşmek istediğini umabilirdim. Belki sonunda meydan okumayı başlatırdı.

Maden, gölün kenarındaki dağ yamacına oyulmuştu ve sarı boyası solmuş ve lekeli eski metal kapılarla kapatılmıştı. Eski çakıl yol, antik ağaçlarla çevrili ve sadece ay ışığıyla aydınlatılan bir açıklığa açılıyordu. Açıklığın karşısında Sean, iki uzun boylu, iri yarısı adamın yanında kamyonetin yanında duruyordu. Adamlar tanıdık gelmiyordu. Arabamdan indim ve kapıyı çarptım, ses sessiz açıklıkta yankılandı. Sean'ın yanında duran adamlardan biri irkildi.

Sean, deri ceketiyle ve belinin önüne bağladığı büyük bolo bıçağıyla sert görünmeye çalışıyordu. Ben yaklaşıncı dudaklarını kıvırdı, sanki beni görmek onu tiksindirmiş gibi. Ama havada korku kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu — korku ve alkol kokusu. Bu adamları daha yeni almış gibi görünüyordu. Belki de bardan gelmişlerdi. Castille, Sean'ın insan gücü tükendiğini açıkça belirtmişti ve onun, yerel barın en iri adamlarına birkaç yüz dolar verip buraya gelip somurtmalarını teklif etmesini hiç de şaşırtıcı bulmazdım.

Bu kaslı adamlara neye bulaştıkları açıkça söylenmemiştir. Dişlerimi bir kez gösterirsem, bu adamların hemen kasabaya geri döneceklerinden emindim.

"İşte buradayım Sean," dedim, kollarımı genişçe açarak. "Tıpkı istediğin gibi. Bu sefer tam olarak ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Ace," diye homurdandı Sean. "Sen ve küçük uşakların gelebildiğine sevindim."

"Saçmalamayı kes," dedim. "Beni bu tür yerlere çağırıp aynı şeyleri tekrar tekrar söylemenden gerçekten bıktım. Ne var ne yok? Çabuk ol."

Sean, kiralık katillerine yan gözle baktı, sanki onları küçük bir şakaya dahil etmeye çalışır gibi kaşlarını kaldırdı. Adamlar hiç tepki vermediler. Gözleri benim ve ekibimin üzerindeydi, açıkça bir şeylerin olmasını bekliyorlardı. Sean gözlerini devirdi ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Kaynaklarımı engelliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

"Silah tedarikçim beni terk etti," dedi Sean. "Bana iyi bir neden de göstermedi. Sadece senin ya da senin aptal arkadaşlarından birinin işime burnunu soktuğunu varsayabilirim."

"Yaptığın şeye iş denemez," dedim. "Gerçek iş *ilişkileri* kurmak bir yana, bir anlaşmayı nasıl kapatacağını bile bilmiyorsun. Bağlantılarının fikrini değiştirmesi zor değil."

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye hırladı Sean.

"Sanmıyorum. Bu saçmalığı sürdürürsen, bu anlaşmalar senin için iyi sonuçlanmayacak."

"Tek ihtiyacım olan, bu işi batıranın sen olduğunu doğrulamaktı," dedi Sean. "Sence benim tek bağlantım bu mu? O küçük pislik Castille mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Başka kimi arayacaksın ki? Levi'yi mi?" Sean gözlerini kısarak vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. Henüz dişleri çıkmamıştı, ama çıksa da şaşırmazdım. "O kurttan hiçbir şey istemiyorum."

"Umarım yoktur, çünkü seni kötü bir alışkanlık gibi terk etti," dedim.

"*Onu* kovdum," diye bağırdı Sean. Bunun bariz bir yalan olduğunu anlamak için ejderhamın güçlerine ihtiyacım yoktu. Herkes Sean'ı geride bırakıyordu ve onun seçenekleri hızla tükeniyordu.

"Tamam," dedim. Sean'ın oyunlarından bıktım. Ejderhayı, meydan okumaya çıkıncaya kadar kışkırtmanın zamanı gelmişti. "Anlaşma şöyle. Biliyorum, tüm *klanın* -eğer buna klan denebilirse- sana sırtını döndü. Levi ilk ayrılan oldu, diğerleri de hemen ardından ayrıldı, değil mi? Harley'i ele geçirmek, klanı benden almak için son şansındı. Yaptıklarından sonra, ona ve oğluma bir daha asla dokunamayacağından emin olabilirsiniz. Vazgeçme zamanı geldi, Sean. Lakeview'u asla ele geçiremeyeceksin. Hiçbir zaman yaklaşılamadın bile. Ben alfa'yım, sen ise bir başarısızısın. Kabullen bunu."

Sean'ın dişlerini veya pençelerini gösterip, en azından gözlerinin arkasında ejderhasını görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, rahatsız edici bir tepki yoktu. Sean bana sırıttı, sonra içini çekti ve başını dramatik bir hareketle geriye attı. "Biliyorsun Ace, işlerin bu noktaya gelmesini istemedim."

Hiçbir şey söylemedim, bu da onu açıkça rahatsız etti. "Doğum hakkım olan klanı bana vermeni istedim, ama bunu kabul etmediğinde adil bir takas yapmaya çalıştım. Şimdi ise bunu zorla yapmak zorundayım."

Sonunda. Ellerimi yanımda yumruk haline getirdim. Sonunda, o meydan okumayı başlatacaktı ve ben de bu açıklıkta, bu meseleyi bir kez ve sonsuza kadar bitirebilecektim.

"Senden sonsuza kadar kurtulacağım," dedi Sean.

Söyle hadi, diye düşündüm acımasızca. Ejderham dişlerini gıcırdatıyordu.

Bana meydan oku.

"Seni tekrar hapse gönderiyorum. Bu sefer sonsuza kadar." Ejderhamın havası indi. "Ne?"

"Duydun beni," dedi Sean zafer dolu bir gülümsemeyle. Eyalet fuarında bir oyun kazanmış bir çocuk gibi görünüyordu. "Fotoğraflarım var, Ace. Adamlarının polisten cesetleri sakladıkları fotoğraflar."

Alnımı ovuşturdum. Sean'ın neyi kastettiğini çok iyi biliyordum: Sean ve yordakçılarının Michel's'ta öldürdükleri adamlar. "Her zaman aptalca saçmalıklar uydurursun, değil mi?"

Sean dişlerini gösterdi. "Bu 'aptalca saçmalıklar' seni en az on yıl hapis yatıracak. Ve sen yokken, alfa boşluğunu doldurmak için ben orada olacağım."

"Geçen sefer yapamadın, neden şimdi yapabileceksin?" diye karşılık verdim. "Ayrıca, benim fotoğraflarım yok sende. Adamlarımın fotoğrafları var."

"Bu da seni organizatör olarak hapse attıracak," dedi Sean.

"Hayır, olmaz. Adamlarım beni asla böyle satmazlar. Gerçek sadakati hiç tatmamış biri olarak bunu anlamam zor olabilir."

Adamlarımın benim için suçlanmasına asla *izin vermezdim*, özellikle de bu yıllarca hapis cezasına yol açacaksa, ama Sean'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Zaten o bunu asla varsaymazdı. Onun dünyasında, klan üyeleri alfa'yı korumak için vardı, oysa gerçekte alfa'nın görevi herkesi korumaktı. Bu, onun liderlik yapmasını engelleyen bir başka temel yanlış anlamaydı.

"Bunu bilemezsin," diye hırladı Sean.

"Evet, biliyor," dedi Striker, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Aptal olma, Sean."

"O adamları öldüren sensin," diye devam ettim. "Korkması gereken sensin. O fotoğraflar yeni bir soruşturmaya yol açacak ve adamlarım Lakeview polisine o gece tam olarak ne olduğunu anlatmaktan mutluluk duyacaklar."

"Hapse giren sen olacaksın, Sean," dedi Hawk. Sesi Striker'inkinden çok daha yumuşak ve hüzünlüydü. Bunun onu yavaş yavaş öldürdüğünü biliyordum. Benim gibi o da bunun bitmesini istiyordu. Sean kendini giderek daha derin bir çukura sokuyordu.

Sean o fotoğrafları polise götürmeye karar verirse, davayı kazanma ihtimalimiz çok yüksekti, ama bu bizim için iyi bir reklam olmazdı, özellikle de bira fabrikası yeni yeni yoluna girmeye başlamışken. Sonunda düzgün bir hayat sürmeye başlamışken, cinayetlerle ilgili kötü haberler çıkması en son istediğim şeydi.

Bana meydan okumasını sağlamak için zayıf noktalarını sürekli dürtmek zorundaydım.

"Kendi klanını istiyorsun, değil mi? Ve klanım da yakınlarda olduğu için Lakeview'da asla mutlu olamazsın.

Öyleyse, sana biraz başlangıç sermayesi verelim, sen de buradan defolup başka bir yerde kendine bir klan kurmaya ne dersin?"

"Sence benim istediğim bu mu?" Sean hırladı. "Senden biraz sadaka alıp, sonra da o korkak Levi gibi kuyruğumu kıstırıp kaçacağımı mı sanıyorsun?"

"Klanı bu kadar çok istiyorsan, kabul edersin," dedim.

"Lanet olası bir klan istemiyorum. *Benim* klanımı istiyorum. *Lakeview'u*. Ve onu geri almak için seni diz çöktüreceğim."

"Denemeni görmekten mutluluk duyarım," dedim. "Klanımın alfa olmak istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Ellerimi yanımda açtım ve dişlerimi göstererek ona dişlerimi gösterdim. *Bana meydan oku*, içimdeki ejderha kükredi. *Yap şunu!*

Sean'ın bakışları keskinleşti. Korkunun kokusu hala havada yoğun bir şekilde hissediliyordu, ama bu koku Sean'dan gelmiyordu, sadece onun yanında titreyen iki spor salonu faresinden geliyordu. Sean'ın öfkesi her ne kadar yoğun olsa da, bana meydan okumayacağını biliyordum. Gerçek bir desteği olmadığı için, bu şekilde değil.

O zaman, klan Dylan'ın yanına giderdi.

Sean kapana kısılmıştı. Bana meydan okumayacaktı, ama bana saldıramayacaktı da. Tek yapabileceği, her zamanki gibi kuyruğunu kıstırıp kaçmaktı. Aklımda bir fikir belirdi. Başka seçeneği ve klanı yoksa... Onu klanın gözetimine almamı engelleyen ne vardı? Sean'ı şimdi etkisiz hale getirebilirsem, onu kulüp evine götürüp bodrumdaki sarhoşlar hücrelerinden birine kilitleyebilirdim. Bir iki gün sonra, bana meydan okumak için yeterince yıpranmış olacaktı. Hawk ve Striker benim tarafımda, Sean'ın ise sadece bu iki korkmuş gorili varken onu yenmek zor olmayacaktı.

Sırtarak bir adım öne çıktım. Bu işe yarayacaktı.

BOOM!

Arkamızda meydana gelen patlama beni öne doğru sendeletti. Patlamanın şiddetiyle yer sarsıldı ve turuncu alevler ve siyah duman gece gökyüzüne yükseldi. Dengemi kaybedip yere düşerken Hawk ve Striker'ın şaşkınlık içinde bağırıklarını duydum. Sırt üstü yuvarlandım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Alevler, Cadillac'ımın parçalanmış ön camından parlak turuncu diller gibi sıçradı.

"Durum iyi görünmüyor," dedi Striker yanımdaki toprağın üzerinde. "Ve o eski benzin deposu..."

"Buraya gel!" diye bağırdı Hawk. Sean'ın tuttuğu iki iri yarı adamın uzaklaşan silüetlerinin peşinden koşarak diğer yöne doğru koştu. Sean'ın kendisi ortalarda yoktu. Kaosun içinde dönüşüp uçup gitmiş miydi? Neredeydi bu adam?

Ateş çıtırdadı ve havaya daha yükseğe sıçradı.

"Hareket etmeliyiz," dedi Striker. "**Hemen.**"

"Siktir!" İkimiz de Hawk'ı takip ederek ormana doğru koştuk. Dar yoldan kısa bir mesafe gittik, sonra daha yüksek bir patlama havayı yırttı ve bizi tekrar toprağa düşürdü. Uzakta sirenler çalmaya başladı.

"En azından itfaiye yolda," dedim.

"Klanın siciline yazılacak son şey bir orman yangınıdır," diye onayladı Striker.

Hawk, çok sinirli bir şekilde patikadan geri koştu. "O iki aptal gitti," dedi. "Sean da yle. Her Şeyi planlamışlardı."

"Tabii ki planladılar," dedim i çekerek.

"Neden sana meydan okumadı?" diye sordu Striker. "Bu mükemmel bir zamandı."

"nk kaybedeceğini biliyor," dedi Hawk.

Ben de başımı salladım. "Hiç meydan okuyup okumayacağını bilmiyorum. Çok uzaklara gitti. Artık hedefleri farklı olabilir."

"Sence ne istiyor?" diye sordu Striker.

"Bence klanı yok etmek istiyor," dedim, "ve beni de onunla birlikte yok etmek."

HARLEY

İki motosiklet e v e geldi, ama Cadillac yoktu ve kalbim güm güm atmaya başladı.

Cassidy ve ben saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre kanepede oturduk. İkimiz de birer kadeh şarap içtik, ama aslında içmiyorduk. Steph'in kardeşiyle buluşacağını söylediği yerde, gölün karşısında bir patlama gibi bir şey gördüm. O parlak turuncu ışığı gördüğümde beri sinirlerim bozulmuştu.

Steph'e güveniyordum. Onun iyi olacağına güveniyordum. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Patlama Dylan'ı uyandırmıştı, ama önemli bir şey olmadığını ve çok uzakta olduğunu söyleyerek onu tekrar uyutmuşum. Uykulu bir şaşkınlıkla bana bakmıştı, sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi. Neyse ki, uyanık kalacak kadar uyanık değildi ve kısa sürede tekrar uykuya daldı.

Dylan, babasının ejderha gibi keskin duyularına sahipti. Artık Dylan'a yalan söylemek mümkün değildi.

Bisikletler yaklaşır yaklaşmaz, ön kapıya koştum ve kapıyı açtım. Bisikletlerde üç kişi olduğunu görünce içim rahatladı: Striker birinde, Hawk ve Steph diğerindeydi. Hawk bana selam verdi ve Steph bisikletten iner inmez garajdan çıktı. Bu beni şaşırtmadı. Benim Steph'i geri istemem gibi, onun da Mia'ya geri dönmek istediğinden emindim.

Steph ön verandaya adım attığında, onu hemen sıkıca kucakladım. Derin bir nefes verdim ve sanki saatlerdir ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissettim. Ne kadar korktuğumu hissetmeme izin vermemiştin ve şimdi tüm o korku üzerime çöktü ve dağıldı. Aniden, kemiklerim yorgun düştü.

"İyi misin?" Ellerimi kollarında, sırtında, göğsünde gezdirerek yaralanma veya ağrı olup olmadığını kontrol ettim.

"İyiyim Harley," dedi sıcak bir sesle. "Cadillac iyi değil ama itfaiye ilgileniyor."

"Tanrım. Üzgünüm. O arabayı sevdiğini biliyorum."

"Eh, bu bana başka bir proje arabası başlatmak için bir bahane verdi."

Biraz inanamadan, çok yorgun bir şekilde güldüm ve göğsünü okşadım. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Sean az önce seni havaya uçurmaya çalışmadı mı? Orada ne oldu?"

"İçeri girelim. Sana her şeyi anlatacağım."

İçeride Striker kendine bir parmak Night Shift viski doldurmuş, mutfakta Cassidy ile konuşuyordu. İçeri girdiğimizde bize gülümsediler, sonra Striker Cassidy'ye arka verandaya gelmesi için işaret etti. Steph'i kanepeye doğru çekerken mahremiyet için minnettardım.

"Sean ne istiyordu?" diye sordum. "Seni havaya uçurmak dışında."

Steph iç geçirdi. Elini saçlarının arasından geçirdi, sonra bana olan biten her şeyi anlattı: Sean'ın klanı tekrar talep ettiğini, Steph'i hapis cezasıyla tehdit ettiğini, sonra da arabasını havaya uçurduğunu.

Tanrım, ya o arabada biri olsaydı? "O hasta. Neden onunla buluşmaya çalışıyorsun? Seni öldürebileceği bir yere çekmeye çalışıyor."

"Bunu yapmaz," dedi Steph. "Beni meydan okumadan öldürürse, klan Dylan'a geçecek. Meydan okuyamıyor, çünkü onurlu bir dövüşte kaybedeceğini biliyor."

"Bu yüzden Dylan'ı kaçırmak istedi," dedim. "Sıradaki alfa'yı ortadan kaldırmak istedi."

"Evet. Bu temelsiz bir fikir, böyle bir şey olursa klan onun devreye girmesine asla izin vermez."

O bunu söyleyemedi, ama ne demek istediğini anladım. *Sean Dylan'ı öldürürse.*

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım. Beni pazarlık kozu olarak kullanmak bir şeydi, ama Dylan sadece bir çocuktü. Bunları hak etmiyordu. Bir yanım onu hemen uyandırıp Lakeview'dan gitmek istiyordu, ama...

"O da seni takip eder," dedi Steph, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sessizce. "Gitmen güvenli değil. Üzgünüm, Harley."

"Bunu nasıl yapıyorsun? Neden her zaman ben söylemeden ne düşündüğümü biliyorsun?"

"Yüzün çok ifade dolu." Alnımı, çatık kaşlarımın tam ortasına dokundu.

Mırıldandım ve uzaklaştım. "Hayır, ciddem. Bunun daha fazlası olduğunu biliyorum, Steph."

"Maalesef, bir ejderhayla kaderinde yazılmışsa böyle olur," dedi Steph. "Merak etme, düşüncelerini okuyamam."

Bunu duyunca rahatladım ve çöktüm. Ejderha büyüğü sürprizlerle doluydu, telepatinin de bunun bir parçası olup olmadığını merak etmemde kim beni suçlayabilirdi ki?

"Ejderham seni hissedebiliyor," diye açıkladı Steph. "Bir bakıma duygularını hissediyor. Steroidli empati gibi bir şey."

"Neden ben seni hissedemiyorum? Ejderha olmadığım için mi? Tek yönlü olması haksızlık gibi geliyor."

"Seni sahiplenirsem hissedebilirsin. Bu, aramızdaki bağı güçlendirir."

Bakışları ani bir arzu ile altın rengi parladı. İçimi bir sıcaklık kapladı ve bağımız henüz tamamlanmamış olsa da, ikimizin de aynı şeyi hayal ettiğini biliyordum. Ben, onun koyu renkli çarşaflarının üzerinde uzanmış, o üstümde, dudakları dudaklarımda, elleri belimde, kalçalarımda... Ama bu sefer, boynumda onun ısırtığı olacaktı. Onun uyarılmasının sıcaklığını benimkine karışmış olarak hissedecektim.

Ellerimi tuttu ve başparmağıyla elimdeki çizikleri okşadı. "Riskler de var. Bağ... Canlı bir şey gibidir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ruhlarımız birbirine bağlı," dedi Steph. "Hayatlarımız. Sana bir şey olursa, yaralanırsan ya da..." Sanki bu kelimeleri söylemek ona acı veriyormuş gibi gözlerini kısa bir süre kapattı. "Ya da ölürsen. Bağ da ölür."

"Ne demek *ölür*?"

"Bacağını kırmak gibi," dedi Steph. "Sizi iş göremez hale getirir. Hayatınızı değiştirir ve iyileşseniz bile, sonsuza kadar farklı olursunuz. Daha zayıf. Asla eskisi gibi bir insan ya da ejderha olamazsınız."

Bana bir şey olması *Steph'i* bu kadar incitebilir diye düşünmek kalbimi parçaladı. "Ama bu sadece bağ tamamlandığında olur, değil mi?"

"Seni sahiplenmesem bile bana aynı şey olur."

"Yani, şimdi bana bir şey olursa, sen de o acıyı hissedecek misin? Bağ o şekilde yok mu olacak?"

O başını salladı, sonra gözlerinde altın rengi, yanan bir vahşilikle bana baktı. "Ve ben bu bağ çok değerli buluyorum. Seni sevdiğim gibi bu bağ da seviyorum. Ama Sean bu bağların nasıl işlediğini biliyor."

Anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Seni* zayıflatmak için bana zarar vermek istedi."

"Öyle düşünüyorum, ama emin değilim. Artık tahmin edilemez biri. Gerçek bir planı kaldı mı, yoksa klanı yok etmekten başka bir hedefi var mı, bilmiyorum."

"Yani artık alfa olmak bile istemiyor mu? Sadece hepimizi mahvetmek mi istiyor?"

"Dürüst olmak gerekirse," Steph başını hafifçe sallayarak, "Ne istediğini hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bu konuyu hallederken seni ve Dylan'ı güvende tutmam gerektiği. Daha önce olduğundan daha da fazla. Ben seninle birlikte olmadığım sürece, klan sınırlarından her çıktığında en az iki koruma görevlisi seninle birlikte olacak. İdeal olarak, bu ben, Hawk veya Striker olacağım."

"Tamam." Eskiden itiraz edip kendim halledebileceğimi söyledim, ama artık Sean'ın neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini gördüğüm için, korunacağımı bilmek içimi rahatlattı.

"Bununla bir sorunun yok mu?" dedi Steph.

Gülümseyerek cevap verdim, ama bu gülümsemede hiç mizah yoktu. "Şu anda, evet. Dylan'ı güvende tutmak için gerekliyse, o halledilene kadar bu evde kilitli kalacağım. Sen de öyle."

"O noktaya gelmeyecek," dedi Steph. "Seni güvende tutacağım Harley, kapana kısılmış değil."

Onun ciddi güvencesi içimdeki derin endişeyi yatıştırdı.

Steph yüzümü avuçladı. Gözlerimin içine o kadar yoğun bir şekilde baktı ki, derisinin altında ejderhanın koruyucu enerjisinin yandığını hissedebiliyordum.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

O da eğilip, sanki bir söz veriyormuş gibi beni nazikçe öptü.

Cebindeki telefonu titredi ve isteksizce geri çekildi.

Steph ekranına bakarak iç geçirdi. "Bunu cevaplamam gerek.

Sen biraz uyu."

Başımı salladım. Ayağa kalktı ve başımın üstüne öptü, sonra ön verandaya çıkıp telefonuna cevap verdi. Yukarıya, Steph'in yatak odasına çıktım ve onun tişörtlerinden birini giydikten sonra yatağa girdim.

Sonra ne olacağını bilmiyordum, ama ona güvendiğimi söylerken ciddiydim. Bizi güvende tutabilecek biri varsa, o da Steph'ti.

Sadece bunun bir an önce bitmesini istiyordum.

Ertesi gün, Steph işe gitmeden önce beni kısa bir öpücükle uyandırdı. Garaja mı yoksa kulüp evine mi gittiğini bilmiyordum. Benim için yavaş ve tembel bir sabahtı. Hawk, Dylan'ı uçurmaya götürdü, Cassidy ve ben ise brunch hazırladık. Striker arka verandada kitap okuyordu. Onun yakınımda olmasına ve Cassidy ile baş başa konuşabilmemiz için bize yeterince alan tanınmasına sevindim. O harika bir infazcıydı.

Kahve içerken Cassidy'ye olanları anlattım.

Maden ocağında olanların tüm hikâyesini anlattığımda, "Tanrım," dedi. "Böyle bir psikopat ortalıkta dolaşırken Lakeview'da kalmaya devam etmeli miyiz?"

Hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırdım.

"Dylan'ı babasından ayırmak istemediğini biliyorum," diye devam etti Cassidy. "Ve bu sonsuza kadar sürmeyecek, sadece bu karışıklık yatışana kadar..."

"Mesele o değil," dedim. "Sana zaten söyledim, Lakeview'da daha güvendedeyiz. En son klanım olmadan ayrılmaya çalıştığımda kaçırıldım."

"Ama havaalanına kadar eşlik edilebiliriz ve..."

"Ve Sean bizi Atlanta'ya kadar takip edecek," diye araya girdim. "Steph haklı. Yapabileceğimiz en iyi şey, dikkat çekmemek ve her zaman koruma ekibinin bizimle olmasını sağlamak. Steph bu karışıklığı çözene kadar."

"Bu ne zaman olacak?" diye sordu Cassidy. "Sean'ı neredeyse yakaladıkları her seferinde, hayatınızı cehenneme çevirecek yeni bir çılgın planı oluyor gibi görünüyor."

İç geçirdim. "Biliyorum. Ama başka ne yapabiliriz ki?"

Cassidy dişlerini emdi, sonra dolapları karıştırarak mısır ezmesi yapmak için küçük bir tencere buldu. "Tamam, tamam. Ace, Sean'ın bu kavga için Atlanta'ya kadar gideceğini *gerçekten* düşünüyorsa, etrafta bir sürü ejderha bulundurmak muhtemelen en güvenli seçenek."

"Sıradan ejderhalar mı?" diye sordum, hafifçe gülümseyerek. "Yoksa gözüne çarpan biri mi var?"

Arka verandaya baktım, Striker hâlâ kitabına dalmış durumdaydı. Geniş omuzları, koyu saçları ve muhtemelen kırılmış olan burnundaki hafif eğrilikle gerçekten yakışıklıydı. Kesinlikle Cassidy'nin de tipiydi; o her zaman arabayı kafasının üstüne kaldırabilecek gibi görünen erkeklerden hoşlanırdı.

Cassidy gözlerini devirdi, ama kulakları biraz pembeleşti. "Saçmalama. O adam normal bir sohbet ederken bile bana bakmaktan vazgeçmiyor. Açıkçası, bu beni çok rahatsız ediyor."

"Muhtemelen çok seksi olduğun içindir. Kulüpte büyük bir heyecan yarattığını biliyorum."

Gülerek koluma vurdu. "Göz alıcı güzelliğimden dolayı değil, oraya girip Ace'e bağırmaya başladığım için."

"Bu muhtemelen onun senden daha çok hoşlanmasına neden olmuştur," dedim.

Kahvaltımızı bitirdik ve Hawk ile Dylan sırtarak ve ter içinde geri döndüklerinde daha hafif konulara geçtik. Dikkatimizin başka yöne çekilmesine sevindim, özellikle de Striker bize katıldığında. Striker'ın Cassidy'ye neden bu kadar takıntılı olduğunu ona açıklamak bana düşmezdi. Striker, onun kaderindeki eş olduğunu kendisine söylemek zorunda kalacaktı. Onu kıskanmıyordum. Cassidy o kadar bağımsız biriydi ki, bir ejderhayla kaderinde olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum.

Kahvaltının ortasında, cebimdeki telefonum titredi. "Kim o?" Dylan, ağzı mısır ezmesi ve sosisle dolu halde sordu.

"Babam mı?"

Ekrana kaşlarımı çattım.

Annemin adı ve benim, onun ve Dylan'ın, annemin kısa süreli ayık olduğu dönemlerdeki ilk ve tek plaj tatilimizde yanak yanağa sarılmış bir fotoğrafımız ekrana geldi. Bu manzara kalbimi sızlattı. Her şeyden çok, o günlere geri dönüp tekrar küçük, mutlu bir aile olabilmeyi diledim. Ancak annem içmeye devam ettiği sürece bu asla mümkün olmayacaktı.

Şu anda onunla konuşacak enerjim yoktu, özellikle de son konuşmamızdan sonra. "Önemli bir şey yok," dedim Dylan'a ve aramayı reddettim.

Cassidy bana anlamlı bir bakış attı. Dudaklarımı sıkıştırdım, sonra yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Dylan yeterince zorluk yaşamıştı. Bir de berbat durumdaki büyükannesini hatırlatmaya gerek yoktu.

"Bu akşamın planı ne?" diye sordu Hawk. "İkiniz bir süredir burada tıkalı kaldınız."

"Hepimiz istediğimiz zaman güzel bir uçuşa çıkamıyoruz," dedi Cassidy. "Siz ejderhalar şanslısınız."

"Hey, söyle bir şey, benimle dışarı çıkabilirsin," dedi Striker. "Seni istediğin yere götürürüm."

"Gerçekten mi? Çünkü Kaliforniya'da tatil yapmayı düşünüyordum..."

Striker yüzü bembeyaz oldu, Hawk ve ben ise kahkahalara boğulduk.

"Dinle, bu akşam kulüp evine gelir misin?" dedi Hawk. "Sakin bir gece geçireceğiz, ama klanın çoğu orada olacak."

"Bilmiyorum." Boynumun arkasını ovuşturdum. "En son o partilerden birine gittiğimde, gördüklerim pek hoşuma gitmemişti."

"Biliyorum, bu yüzden gelmelisin," dedi Hawk. "Her zaman böyle olmadığımızı görmeni istiyorum. Açıkçası, *nadiren* böyle oluruz."

"Evet, o parti sanki liseye geri dönmek gibiydi," diye itiraf etti Striker. "Night Shift içkilerinin ne kadar iyi işe yarayacağını tam olarak anlamamıştık."

"Şimdi anladınız mı?" dedi Cassidy sırtarak.

Hawk sıırıttı. "Evet. Artık Striker'ı masaların üzerinde dans ettirmek için kaç shot gerektiği tam olarak biliyoruz."

"Anne, shot içebilir miyim?" diye sordu Dylan.

"Aman Tanrım." Gülererek cevap verdim. "Kimse shot içmeyecek. Hadi, mutfağı temizlememe yardım et."

Sanki tam da o anda, Steph eve girdi. Yağ lekeli beyaz tişörtü ve boya lekeli kot pantolonuyla yorgun ama her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. "Artan yemek var mı?" diye sordu.

"Baba!" Dylan mutfaktan koşarak çıktı, ev işlerini unuttu ve Steph'e çarptı.

Steph onu kollarının arasına aldı, sonra sevgiyle saçlarını okşadı. "Günaydın, evlat. Bulaşıkları yıkamadan kurtulabileceğini sanma." Dylan'ı mutfağa götürdü, sonra beni belimden tutup kısa bir öpücük için kendine çekti. "Selam, sen."

"Merhaba. Her şey yolunda mı?"

"Evet, dükkânda işleri kontrol ediyordum." Ses tonundan bana her şeyi anlatmadığını anlayabiliyordum, ama ısrar etmeyecektim. En azından şimdilik. "Geri dönmem gerek, ama öğle yemeği için uğramak istedim."

"Yeterince var," dedim. "Cassidy ünlü mısır lapası bile yaptı." Hawk ve Dylan mutfağı temizlerken, Cassidy, Striker, Steph ve ben masanın etrafında oturduk ve sohbet ettik. Bir an için, neredeyse normal bir aile olduğumuzu hayal edebiliyordum; Steph garajdaki işleri arasında bize uğramış, Dylan okulda yaz tatilindeydi ve benim için akşam yemeğinde ne yiyeceğimi düşünmekten daha önemli bir şey yoktu. Benimle yeniden iletişim kurmaya çalışan alkolik bir anne yoktu, beni ve oğlumu kaçırmaya çalışan psikopat bir kayınbirader yoktu. Sadece biz vardık. Birlikte. Hayatımızın geri kalanı önümüzde bir yol gibi uzanıyordu.

İstediğimden çok daha erken, Steph işe geri döndü. Striker güvenlik görevlisi olarak kaldı, ama Hawk Mia ve Bella'nın yanına eve gitti. Güneş batmaya başladığında, Cassidy, Dylan ve ben, Striker ve Tank'ın güvenlik görevlisi olarak eşlik ettiği kulüp evine gittik. Steph'in evinden kulüp evine kadar olan mesafe kısa olsa da, çocuklar güvenlik konusunda ısrar ettiler. Bunun için onlara minnettardım. Olanlardan sonra, Sean her köşede pusuda bekliyor

ve bizi çevreleyen ormanlar onun için harika bir saklanma yeri gibi geliyordu. Aklımın mantıklı kısmı ejderhaların onu hissedeceğini biliyordu, ama ben endişeli ve gergindim.

Klanın yanında olmak ruh halimi iyileştirecekti. Vardığımızda saat henüz erkendi ve sadece birkaç üye bilardo oynuyordu, ortalık hala sessizdi.

Genellikle Striker barda çalışırdı, ama bu gece içkileri tanıdık olmayan yaşlı bir kadın servis ediyordu. Kısa boylu ve tıknazdı, geniş omuzları ve kısa kesilmiş gümüş rengi saçları vardı. Siyah tişörtü, kollarından parmaklarına kadar uzanan renkli dövmelerini ortaya çıkarmıştı. Kaslıydı da, bizi karşılarken gösterdiği kocaman gülümsemesi olmasaydı korkutucu olabilirdi. "Sen Harley olmalısın," diye seslendi biz içeri girerken. "Peki bu da Dylan mı, hakkında çok şey duyduğum genç adam?"

"O benim," dedim, başımı eğerek. "Henüz tanışmadık."

"Elbette tanışmadık," dedi kadın. "Gelin, oturun. Ben Tammy. Kız kardeşimle uzun bir yolculuktan yeni döndüm, bu yüzden senin büyük dönüşünü kaçırdım. Ama her şeyi duydum.

"Aman Tanrım," diye inledim ve enseme ovuşturdum. "Umarım çok kötü geçmemiştir."

Tammy başını geriye attı ve yüksek sesle gülmeye başladı. "Hiç de fena değildi. Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. İçecek bir şey ister misin Dylan?"

"Tabii," dedi Dylan, biraz utangaç bir şekilde.

Arka kapıda bir köpek havlamaya başladı.

Tammy kapıya doğru başını salladı. "Sanırım arkadaşlarından biri geldi."

"Zoey!" diye bağırdı Dylan. Alman çoban köpeği yavrusu, ilk tanıştığımız zamankinden çok daha büyük olmuştu, heyecanla havlamaya ve zıplamaya başladı.

"Şu anda bebek bakıcılığı yapıyoruz," dedi Tammy gülerek. "Ama sadece köpeğe, gerçek bir bebeğe değil. Hawk ve Mia'nın bir randevuya çıkmaları gerekiyordu."

"Zoey ile frizbi oynayalım mı?" Tank sırtıarak dedi. Dylan, Tammy'nin tezgahın üzerine koyduğu sodayı aldı ve Striker'ın hemen arkasından dışarı koştu. Striker,

bize biraz alan açmak için diğer klan üyeleriyle birlikte bilardo masasına doğru gitti, ama gözleri hala Cassidy'ye takılı kalmıştı. Tammy ona, sonra Cassidy'ye baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Tammy'nin de Striker'ın ona olan bağlılığını fark edip etmediğini merak ettim.

"Bu benim en iyi arkadaşım Cassidy," dedim, bara otururken. "Arkada şarap var mı?"

"Dövmelerine bayıldım," dedi Cassidy.

"Saçını çok beğendim," dedi Tammy, Cassidy'nin ağartılmış kaküllerini işaret ederek. Soğutulmuş bir şişe beyaz şarap çıkardı ve ikimize de birer kadeh doldurdu. "Burada olduğun için mutluyum. Bu karışıklıkla başa çıkmak kolay değildir, Harley. Sean'ın yaptıklarını duydum. O her zaman pisliğin teki olmuştur, ama bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim."

"Kimsenin düşündüğünü sanmıyorum," dedim. "Cass hemen buraya geldi. O buraya gelene kadar en iyi arkadaşıma ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Doğru, ben en iyisiyim," dedi Cassidy, saçlarını sallayarak. "Ama cidden, tabii ki geldim. Çok korkutucu bir telefonda."

"Şimdi nasılsın?" diye sordu Tammy. "Uygun iyi mi? Güvende hissediyor musun?"

"Sanırım." Şarabımdan bir yudum aldım, sonra çenemi elime dayadım. "Sean'ın dışarıda beni ve Dylan'ı yakalamaya çalıştığını bilmek sinir bozucu, ama burası benim için en güvenli yer. O yüzden, günü gününe yaşıyorum."

"Akıllı kız," dedi Tammy. "Her günü tek tek yaşamak, tüm hayatı atlatmanı sağlar."

"O kaltak Blakely'yi duydun mu?" diye sordu Cassidy.

"Tabii ki," dedi Tammy. "Maalesef, bu kısmı duyduğumda hiç şaşırmadım. Blakely her zaman hayalperestti, özellikle Ace konusunda. Sen etrafta yokken bile seni kıskanıyordu." Tammy başını salladı. "Lakeview'a geri döndüğüne sevindim. Ace'in sana ihtiyacı vardı." Omzunun üzerinden arka bahçeye açılan cam kapılara baktı, Dylan ve Zoey orada güreşiyorlardı. "İkinizin de."

"Bence biz de ona ihtiyacımız vardı," dedim. "Bunu kabul etmeye hazır olmasam da."

"Eski bir hikaye," dedi Tammy gülerek. "Bu kargaşacılar gelmeden önce hazırlık yapmam lazım. Kızlar, bir şeye ihtiyacınız olursa

bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin, tamam mı?"

"Teşekkürler," dedi Cassidy. "Bu şarap harika."

"Tabii ki öyle, şarap alımını ben yapıyorum." Tammy, hazırlık listesini kontrol etmek için barın diğer ucuna doğru yürüdü.

"O çok hoş," dedi Cassidy.

"Mm-hmm," diye onayladım ve şarabımdan bir yudum daha aldım. "İyi misin?"

İç geçirdim. "Evet. Sadece yorgunum. Çok şey oluyor, biliyorsun."

"Hadi ama, yalancıya yalan söyleme. Annen bugün seni aradı, değil mi?"

"Evet. Kahvaltı sırasında. Nereden bildin?"

"O aradığında yüzünde çok belirgin bir rahatsızlık ifadesi beliriyor," dedi Cassidy.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Bu hiç adil değil, biliyor musun? Ona kaçırılma olayından bahsetmedim bile."

"Eğer söylemiş olsaydın, gerçekten şok olurdum."

"Sanki... Böyle biriyle konuştuğumda" —barın diğer ucunda envanter sayımıyla meşgul olan Tammy'ye doğru başımı salladım— "annem de böyle olsaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Ya annem bana olanlara, duygularıma gerçekten değer veren ve hayatımla ilgilenen biri olsaydı? Çok basit bir şey gibi görünüyor, ama..."

"Ama o sadece kendini önemsiyor." Cassidy kolumu sıktı. "Biliyorum. Bu gerçekten adil değil."

"Sanki beni tamamen kapalı, duygularımı kendime saklayan biri olarak yetiştirmiş gibi. Onunla iletişim kurmaya çalıştığım her seferinde beni uzaklaştırdı."

"Hislerini asla paylaşmazsan, asla incinmezsin, değil mi?"

"Sanırım çocukken mantık budur," dedim. Bu başımı ağrıyordu. "Bu kişiyi umursamıyorsam, gittiğinde incinmem."

"Uh-huh." Cassidy gözlerini kaşlarını kaşlarını "Ve bu bu mantık hayatının başka alanlarında da kendini gösteriyor mu?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," diye alay ettim. "Taniğa yönlendirici soru soruyorsunuz."

"Cidden ama," dedi Cassidy. "Sen ve Ace ne olacak? Ondan kaçmıyorsun, değil mi?"

Düşünmeden boynumu ovuşturdum, sonra boynumun ve omzumun birleştiği yeri masaj yaptığımı fark ettim. Tam da bir ısırik izinin kalacağı yerdı. Ondan kaçıyor muydum? Bağlanmaktan, kendimi ona tamamen teslim etmekten korkuyordum. Beni asla incitmemiş olmasına rağmen, bana ihanet edip inciteceğinden korkuyordum. Onun hakkında pek çok kez en kötüsünü düşünmüştüm, ama o hala yanımdaydı, beni ve oğlumuzu korumak için her şeyi yapmaya hazırđı.

Bağlanma fikri korkutucuydu, ama yalnız kalmaktan daha mı korkutucuydu?

"Sadece bir düşün," dedi Cassidy. Şarabından bir yudum aldı. "Hepsi bu."

Kısa süre sonra kulüp evi klan üyeleri ve insanlarla dolmaya başladı. Hawk, Zoey'i almaya geldi ve Dylan'ı da eve götürmeyi teklif etti. Bebek kuzeniyle akşam yemeği yiyip oyun oynama fikrine heyecanlanan Dylan, seve seve kabul etti. Hawk gitmeden önce omzumu sıktı. "Biraz rahatla," dedi. "Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkürler, Hawk. Gerçekten."

Kısa süre sonra Steph nihayet geldi. Öğle yemeğinden bu yana sadece birkaç saat geçmişti, ama o kısa sürede onu özlemiştim. İşten sonra temizlenmişti ve sade beyaz tişörtü ve deri ceketıyla çok yakışıklı görünüyordu. Bara yaklaştı ve beni öpmeye başladı, klan üyeleri onaylayarak bağırıp ıslık çalarken gülümsedi. "Selam, güzelim."

"Merhaba." Ona gülümsedim. "İş nasıl

gitti?" "Bütün gün seni özledim."

Gözlerimi devirdim. "Klişe

konuşma." "Ciddiyim."

"Ace, bir şey içmek ister misin?" Tammy gürültünün üstüne seslendi. Bar zaten biraz kalabalıklaşmaya başlamıştı, ama o bir profesyonel gibi idare ediyordu.

"Bana maden suyu. Teşekkürler, Tammy." "Bu gece içki içmeyecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Sean'a beni hazırlıksız yakalama şansı vermeyeceğim."

Onu kucakladım ve bir anlığına yanağımı göğsüne dayadım, böylece kalp atışlarının düzenli ritmini duyabilirdim. "Teşekkürler."

Mırıldandım. Annemle karşılaştıktan sonra, Steph'in alkol olmadan klanla bir gece geçirebileceğine dair güvence verildiği için minnettardım.

"Dostum." Cassidy ayağıyla benim ayağıma vurdu. "Bunu görüyor musun? Sanki bir korku filminden çıkmış gibi."

"Ne?" Steph'ten biraz uzaklaştım ve parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim.

Cassidy bilardo masalarına doğru eliyle işaret etti. Oraya baktım ve hemen burnumu çektim. Striker bilardo masalarının yanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmıştı. Oyunu oynuyormuş gibi bile davranmıyordu. Yanında bilardo sopası ya da başka bir şey yoktu. Diğer klan üyeleri onun etrafında oynuyor, gülüyor, masaya eğiliyor, atışlar yapıyor ve biralarını içiyorlardı. Striker sadece orada durmuş, barın karşısındaki Cassidy'ye bakıyordu.

"Benimle konuşurken çok normal davranıyor, ama ben bir grubun içinde olduğumda, birdenbire ürkütücü birine dönüşüyor," dedi. "Ne oluyor lan?"

Striker, sanki trans halinden çıkıyormuş gibi gözlerini kuvvetlice kırptı, sonra kollarını açtı ve dikkatini bilardo masasına çevirdi.

"Oh, lanet olsun. Sence beni duydu mu?" diye sordu

Cassidy. Ben güldüm. "Kızım, neredeyse kesin."

"Ugh! Lanet ejderhalar!"

"Alışırısın," dedim.

Kulüp binasının kapısı açıldı ve genç klan üyelerinden biri bir kadının beline kolunu dolayarak içeri girdi. Kadın garip bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki o kıvrıcık sarı saçları daha önce bir yerde görmüşüm gibi.

Kadın, randevusunu bara sürükledi ve Tammy'ye el sallama bahanesiyle Cassidy ile benim aramıza girdi.

"Hayret," dedim ve taburemi yana kaydırdım, "Affedersiniz."

"Oh, pardon." Bana şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümsemeyi gösterdi. "Bu partinin Lakeview sakinleri için olduğunu sanmıştım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen buralı mısın?"

"Evet. Muhtemelen kız kardeşimi tanıyorsundur.

Tori?" "Andi," diye uyardı Steph.

Omzumun üzerinden baktım ve hafifçe başımı salladım. Bu kız her kimse, başa çıkabilirdim. "Sanırım tanışmadık."

"Doğru," dedi Andi, yine aynı sahte gülümsemeyle. "Muhtemelen tanışmadık, çünkü kardeşim ve ben, senin mahvettiğin en iyi arkadaşımıza bakmakla biraz meşguldük."

"Oh, hayat mahveden o mu?" Cassidy yüksek sesle sordu. "Biliyorsun, ben gerçek bir şehirliyim ve Atlanta'da nasıl yaptığımızı görmek istersen, seni dışarı çıkarmaktan memnuniyet duyarım..."

"Cass," dedim sertçe.

"Her yer saldırgan köpeklerle dolu, ha?" Andi sırttı.

Şarabımı bitirdikten sonra Andi'ye döndüm. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden iyi dinle. Bu ejderha *benim*. Her zaman benim oldu. Lakeview'da olmadığım zamanlarda bile, aramızda bir bağ vardı. Blakely hiçbir zaman bir ilişkiden öteye geçmedi. Bunu hepimiz biliyoruz. Ona karşı hiçbir hakkı yoktu, onunla gerçek bir ilişkisi bile olmadı. Eğer kendini gerçekten Blakely'nin arkadaşı *olarak* görüyorsan, ona beni taciz etmekle zamanını boşa harcamak yerine, hayatına devam etmesini ve gurur duyabileceği gerçek bir hayat kurmasını söylemeni öneririm. Kendini rezil ediyorsun."

Andi bardan bir adım geri attı. Koluna tutunduğu adamı aradı ama ortalıkta yoktu. Akıllı çocuk. Muhtemelen durumun nereye varacağını anlamış ve ondan uzaklaşmıştı.

"N-neyse," diye kekeledi Andi. "Bu partiler zaten berbat." Kulüp binasından fırlayarak çıktı ve kapıyı arkasında çarptı.

Arkamda, Steph derin bir nefes aldı. Beni belimden tutup döndürdü, gözleri altın rengi parlıyordu. "Blakely'ye yaptığın şey bu mu?"

Kollarımı boynuna doladım. "Aslında ona biraz daha acımasız davrandım."

"Bu yönünü seviyorum," dedi Steph, neredeyse hırıldayan kadar alçak bir sesle. Etrafımızdaki kalabalık bara rağmen, dünyam onun bakışlarıyla daraldı. "Sahiplenici küçük şey."

"Senin bana davrandığından daha kötü değil." dedim. O bakışın yoğunluğu altında yüzüm yanıyordu. Aslında *sadece* yüzüm değil.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye alay etti Steph. Uyluklarımı tuttu ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı. Şaşkınlıktan çığlık attım ve o beni merdivenlerden yukarı taşırken bacaklarımı beline doladım, klan da daha *da fazla* ıslık ve tezahüratlarla karşıladı.

"İkiniz eğlenin," diye bağırdı Cassidy bardan. "Korunmayı unutmayın!"

Gülerek yüzümü Steph'in boynuna sakladım. Elbette biraz utanmıştım, ama Steph'in kollarında olmanın verdiği mutluluk utangaçlığımı bastırdı. Bakılmanın verdiği mutluluk. Bir bakıma, herkesin önünde *sahiplenilmenin verdiği* mutluluk.

Buna gerçekten alışabilirdim.

"Alo?" diye mırıldandım telefona.

"Uyandırdığım için üzgünüm patron," dedi Rome telefonun diğer ucunda. "Acil bir durum var. Forrest binada. Arama izni olmadan binayı aramaya çalışıyor."

"Tanrım." Harley'i uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım.

Dün gece biraz çılgın ve çok eğlenceliydi. On yıl gençleşmiş gibi hissettim. Yoğun ve ateşli bir sevişmenin ardından, kulüp evindeki odamda, arkamızda devam eden partinin düşük uğultusu eşliğinde uykuya daldık. Harley de Dylan'ın Hawk, Mia ve Bella'nın evinde güvenle uyuduğunu bildiği için rahattı.

Kot pantolonumu ve ceketimi giydim, sonra odadan çıktım. "Ne oluyor? Dün bu konuyu halletmiştik sanıyordum."

Dün, Forrest'ın garajı basmaktan bahsettiğini duymuştum. Günü garajda geçirdim, defterlerimizi ve binayı inceledim, önceki silah kaçakçılığı işimizden geriye hiçbir şey kalmadığından emin oldum. Temizdik, ama Rome'un sesinde ejderhamı şüphelendiren bir şey vardı. Ekibime güveniyordum ama Forrest'a ve Lakeview polisine güvenmiyordum. Forrest hala bana kin besliyordu ve beni tekrar hapse attırmak için ne kadar ileri gideceğini bilmiyordum.

"Evet, ben de," dedi Rome. "Dün geceki kamera kayıtlarına bakmam lazım, çünkü bir şeyler ters. Forrest'ın içeri girip yasadışı arama yapmasını istemiyorsan, *hemen* buraya gelsen iyi olur."

"Yoldayım." Telefonu kapattım, kapıyı biraz araladım ve içeriye baktım. Harley hâlâ derin uykudaydı, kestane rengi saçları yastığın üzerine bir hale gibi yayılmıştı ve yanakları biraz kızarmıştı. Çarşaflar omuzlarına kadar çekilmişti ve ben

onların altındaki belinin ve kalçasının kıvrımlarını hayranlıkla seyretmek için bir an. Onu bir öpücükle uyandırıp yatakta bir kez daha sevişmek istesem de, kaybedecek vaktim yoktu. Bu yüzden iç çekerek kapıyı kapattım ve ona bir mesaj attım.

İş çağırıyordu. Bugün daha sonra döneceğim.

Onu böyle bırakmaktan nefret ediyordum, ama en azından güvende olacağını biliyordum. Striker'ın kapısını çaldım, sonra Tank'ın kapısını çaldım, ikisinin de uyanık ve gerekirse kulüp evini savunamayacak kadar akşamdan kalma olmadıklarından emin oldum.

"Biz hallederiz," dedi Striker, barın arkasına geçip kahveyi hazırlamaya başlarken. "Forrest'la uğraşmaktansa, koruma görevini yapmayı tercih ederim. Sen onunla ilgilen."

Sanki her yönden saldırıya uğruyormuşum gibi geliyordu. Önce bu Sean saçmalığı, şimdi de Forrest ve yordakçıları yine peşimdeydi.

Babam ölmeden önce, klanın lideri olmanın kolay olmayacağını söylemişti, ama *bu kadar* karmaşık olacağını hiç beklemiyordum. Sevgili eski Cadillac'ıma verilen hasarı incelemek için bile vaktim olmadı.

Motosikletime atladım ve garaja doğru hızla yola çıktım. Rome'un dediğı gibi, dışarıda iki devriye arabası ve Forrest'ın siyah, işaretsiz SUV'si park edilmişti.

Garajın tüm kapıları kapalıydı, bu yüzden polis içerisini göremiyordu. Cam kapılar da kapalı ve kilitliydi, büyük neon OPEN tabelası da kapalıydı. Rome ve diğer garaj çalışanları, yağ lekeli asfaltın üzerinde duruyorlardı. Rome tulumunu beline bağlamıştı ve beyaz tişörtü hala temizdi. Forrest kapıyı çalmadan önce günün işine bile başlamamışlardı. Harika. Bu sadece büyük bir rahatsızlık yaratmakla kalmayacak, aynı zamanda onarımlarımızda da gecikmeye neden olacaktı.

"Memur bey!" Ön kapıya doğru ilerlerken bağırdım. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Forrest bana döndü, gözleri öfkeden kan çanağına dönmüştü. "Çocuklarına bu kapıları açmalarını söyle, Ace."

"Tabii, bunu yapabilirim," dedim gülümseyerek, "arama emrini gösterirseniz."

"Lakeview polis departmanı, bu binada uyuşturucu sakladığınızı belirten isimsiz bir ihbar aldı," dedi Forrest soğukkanlılıkla. "Bu kasabanın şerifi olarak, sivillerin güvenliğini sağlamak benim sorumluluğumdur —ve bu, uyuşturucu kaçakçılığını başlamadan durdurmayı da içerir."

"Öncelikle, uyuşturucu kaçakçılığı falan yok," dedim. "İkincisi, arama emri aldıktan sonra tüm bunları yapabilirsiniz. Burada temiz bir iş yürütüyoruz, ama bu, istediğiniz zaman gelip arama yapabileceğiniz anlamına gelmez. Gizlilik hakkımız var, biliyorsunuz." Forrest'ın aldığı "anonim ihbar" ne olursa olsun, saçmalıktı. Ben hapse girdikten sonra uyuşturucu ticaretinden çıktık ve garajdan sadece silah ticareti yaptık. Ona ihbarı yapan kişi ne dediğini bilmiyordu, bu da bana ihbarın hiç yapılmadığını düşündürdü.

"Beni dinle, Ace, seni piç kurusu..."

"Hayır, sen *beni* dinle," diye bağırdım ve Forrest'a bir adım daha yaklaştım. O da içgüdüsel olarak küçük bir adım geri attı ve elini silahına uzanmak istemiş gibi titretti. Güzel. Korkmuştu. "Rozetin var diye buraya gelip adamlarımı taciz edip işimizi engelleyebileceğini mi sanıyorsun? Lanet olası arama emrin olduğunda dükkanımı arayabilirsin. Kanunun nasıl işlediğini biliyorum."

"Bunu pişman olacaksın," dedi Forrest. "Arama emrini alacağım ve sen kaçakçılık suçlarından ve daha fazlasından yakalanacaksın. Ve seni ait olduğun yere, hapishaneye geri gönderecek olan da ben olacağım."

"Tanrım, Forrest." Kafamı salladım. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki burada hiçbir suç faaliyeti yok. Buraya gelip silahını sallayarak sert görünmeye çalışıyorsun, öyle mi? Benim ve bu değerli memurların zamanını boşa harcıyorsun."

Forrest'ın arkasındaki iki genç polis birbirlerine garip bir şekilde baktılar.

"Geçmiş ve bana karşı beslediğin lise düşmanlığını unutmalısın. İşini ciddiye al, dostum." Sinir ve hayal kırıklığıyla başımı salladım, bunun onu daha da kızdıracağını biliyordum. "Arama emri olmadan gelmemen gerektiğini sen de biliyorsun. Bu acemi davranıştır."

"Ağzını tut, Ace," dedi Forrest, öfkeden kızarak. "Bu iş burada bitmedi."

"Tabii, tabii," dedim el sallayarak. "İyi günler dilerim."

İki genç subay birbirlerine tekrar baktılar, sonra devriye arabalarına geri döndüler. Forrest ayaklarıma tükürdü — olgunluğun timsali — sonra SUV'sine bindi ve kapıyı çarptı. Arabalar tesisten uzaklaşırken onları yürüyerek takip ettim, sonra metal kapıyı arkalarından kapattım.

"Bugün kapalıyız çocuklar," dedim. "Rome haklı. Bütün bu olayda şüpheli bir şeyler var."

"Bir arama daha yapalım," dedi Rome. "Yine mi?" diye sızlandılar çalışanlar.

"Evet," dedim. "Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı."

"Ya da dün burada olmayan bir şey," dedi Rome. "Kameraları kontrol edeceğim."

Aramaya başladık, garajı baştan aşağı taradık. Rome ana ofisteydi, güvenlik kamerası görüntülerini inceliyordu. On beş dakika sonra, başını üst kattaki ofis kapısından dışarı çıkardı. "Hey, Ace! Bir şey buldum."

"Beş dakika mola verin, çocuklar," dedim çalışanlarıma.

Onlar da başlarını salladılar, her alet çantasını tekrar aramak zorunda kalmadıkları için açıkça rahatlamışlardı.

Çalışma alanını gören ofise çıkan merdivenleri çıktım. Rome masanın üzerine eğilmiş, bilgisayarda bir şeyler tıklıyordu. Ekranı işaret etti. "Şuna bak. Dış kameralar sabah üç civarında bir hareket yakalamış. Görünüşe göre biri arka kapının kilidini açıp içeri girmiş."

"Kahretsin," dedim. "Kim olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Hayır. Sen söyleyebilir misin?" Görüntüyü duraklattı ve yakınlaştırdı. Kişi, bere dahil baştan aşağı siyah giyinmişti, ama zayıf görünüyordu. Genç bir kadın gibi görünüyordu.

Ejderham öfkeyle homurdandı. Blakely'nin bu kadar aptal olması imkansızdı...

Görüntüler ilerledikçe, kadının garaja gizlice girip çalışma alanlarından birine yaklaştığını izledim. Boş alanı gözden geçirdi ve sonra ofise giden merdivenlere doğru koştu.

"Olamaz," dedi Rome.

Ofisin köşesine baktım, duvara neredeyse görünmez küçük bir güvenlik kamerası monte edilmişti.

Rome ekrana dokundu ve görüntüde kadın tam olarak bizim bulunduğumuz yerde duruyordu. Masamın üst çekmecesini açtı, içine küçük bir plastik torba koydu ve sonra ofisten dışarı fırladı.

"İşte, gördün mü?" dedi Rome.

Masadaki çekmeceyi açtım ve orada duruyordu.

"Hay sıçayım. Forrest de ilk olarak burayı arardı. Biri bize tuzak kurmuş."

"Kim olduğunu tahmin ediyor musun?"

"Belki," dedim. İçimde öfke kaynıyordu. Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yoktu, ama uğraşacaktım. Tüm bu saçmalıkların birbiriyle bağlantılı olduğunu hissediyordum ve nasıl olduğunu bulmam gerekiyordu.

Merdivenlerden aşağı indim ve poşeti başımın üzerinde salladım. "Buldum, çocuklar. Aramayı iptal edin."

"Ne oluyor? Ama dün burayı, ofis dahil, neredeyse alt üst ettik," dedi şok olmuş bir adam.

"Aramayı biraz erken yapmışız," dedim. "Çalışmaya tekrar başlayabilirsiniz. Siparişlerde biraz gecikme olması konusunda endişelenmeyin."

"Yetişiriz," diye söz verdi Rome. "Bu sorunu çözdüğün için teşekkürler, Ace."

Uyuşturucuları tuvalete attım. Klanım artık temiz işler yapıyordu ve kimsenin bunu benim için, hepimiz için mahvetmesine izin vermeyecektim.

Garajdan çıkıp motosikletimi batıya doğru sürdüm.

Blakely, Lakeview'in uzak ucundaki küçük bir dairede yaşıyordu. Sessiz tuğla kompleks, ana otoyolun hemen yanında, büyük bir otoparkı ve yıllardır bakım görmemiş gibi görünen berbat bir havuzu vardı. Bisikletimi durdurup, zemin kattaki dairesinin kapısına yaklaştım. Onu tanıdığımdan beri bu berbat yerde yaşıyordu. Çoğu gecesini kulüpte geçirdiği için kendi dairesi muhtemelen onun için çok da önemli değildi.

"Blakely!" Kapıyı yumrukladım. "Aç kapıyı!"

Ön kapı açıldı ve Blakely, tişört ve bol şortla yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Kırmızı pixie kesimi her yöne dağılmıştı. "Ace," dedi, ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Burada ne işin var?"

"Konuşmamız lazım."

Şaşkın ifadesi biraz daha şehvetli bir ifadeye dönüştü. "Öyle mi? Neden içeri gelmiyorsun?"

Tanırım. Bu kız hiçbir şeyi unutamıyor, değil mi? "Sevimli davranma," diye hırıldadım. "Sana kim para verdi?"

"Bana para mı verdi? Ne için para verdi?"

"Cole'un evine girmen için," diye tersledim. "Oraya uyuşturucu yerleştirip Forrest'a bizimde olduğunu söylemen için."

"Ne? Sen neyden bahsediyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Lakeview'un o bölgesine yıllardır gitmedim. *Biri* beni oraya girmemem için yasakladığından beri."

"Bundan emin misin?" Ona sert bir bakış attım ve ejderhamın yüzeye çıkmasına izin vererek gözlerimde parlamasını sağladım. "Çünkü garaja girip uyuşturucuyu yerleştiren birinin güvenlik kamerası görüntüsü var. Kim olursa olsun, sana çok benziyor."

"Benim yapımı hatırladığını bilmek güzel," dedi Blakely. Hâlâ kızgındı, ama sesinden utangaçlığı gizleyemiyordu. "Ama o ben *değildim*. Dün gece tek yaptığım kötü bir korku filmi izlemek ve bayılmaktı."

Yalan söylemiyordu. Ejderham onun sözlerinin doğruluğunu hissedebiliyordu. "Siktir," diye mırıldandım. Onun kapısından uzaklaştım ve burun köprümü sıktım. Blakely uyuşturucuyu yerleştirmediyse, kim yerleştirdi? Hayatımı mahvetmeye bu kadar hevesli başka bir kadın tanımıyorum. Kim böyle bir şey yapar ki?

Blakely değilse, Sean olmalıydı. Birini tutmuş olabilir miydi? Bu düşünceyi hiç sevmesem de, bu mümkün bir *şeydi*. Belki de sık sık gittiği o boktan barlardan çaresiz bir kız tutmuş, ona uyuşturucu ya da içki falan vermiş ve geri kalanını benim garajıma yerleştirmesini söylemişti. Sonra da isimsiz ihbarı yapmıştı. Elindeki fotoğraflar beni tekrar hapse attırmaya yetmezse, evdeki uyuşturucular yetebilirdi.

"Bu mu?" Blakely dairesinden çıkıp otoparka adım attı, çıplak ayaklarıyla asfaltın sertliğine yüzünü buruşturdu. "Buraya sadece dükkanına zorla girdiğim için beni suçlamak için mi geldin?"

"Klanın tesislerine girmeni yasakladıktan sonra beni tehdit *ettin*. Mantıklı bir çıkarımda bulunduğum için beni dava et."

"Sen tam bir pisliksin." Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Bir an için gerçekten özür dilemek için geldiğini sandım."

"Özür dilemek mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Birden fazla kez eşiminle olan ilişkiyi kalıcı olarak mahvetmeye çalıştın."

"Ace..."

"Hatalı olduğumda bunu kabul edebilirim. En azından uyuşturucuyu yerleştirdiğin konusunda yalan söylemediğini biliyorum."

"Tabii ki yalan söylemiyorum." Dudaklarını bükerek dedi. "İçeri gelip bir fincan kahve içmeye ne dersin? Stresli bir sabah geçirmişsin gibi görünüyor."

"Tanrı aşkına, Blakely, vazgeç artık." Eşimi ve oğlumu görmek için eve gitmek için sabırsızlanarak motosikletime döndüm, ama ejderham aniden uyanık hale geldi.

Bir şey bize doğru geliyordu. Uzaklardan gelen motor sesi aniden yükseldi.

Siyah bir kamyonet otoyoldan hızla geçerek otoparka girdi, virajı o kadar sert aldı ki lastikler gıcırdadı ve kamyonet yana doğru sallandı. Yolcu tarafındaki renkli cam indi ve ben, bir tabancanın karanlık parıltısını açıkça gördüm. Silahı tutan kişi maskeli ve güvenlik kamerasındaki kız gibi bere takıyordu.

Silah ateşlendi. Geriye atladım ve içgüdüsel olarak Blakely'yi yakaladım, onu yakındaki bir arabanın arkasına çektim. Kurşunlar arka arkaya uçtu. Blakely çığlık attı ve kulaklarını kapattı, bana sıkıca sarıldı. Kurşunlar sedana çarptığında araba sallandı ve daha fazlası arkamızdaki tuğlaya çarparak üzerimize toz yağdırdı.

Kamyonetten sesler yükseldi, ama ne dediklerini anlayamadım. Keskin ejderha kulaklarım boş şarjörün *tıklamasını* duydu ve ben kamyonetin arkasından kalkarak dişlerimi ve pençelerimi çıkardım.

"Oh, lanet olsun!" kamyonundan biri bağırdı. "Git, git!"

Kamyonet geldiği kadar hızlı bir şekilde park yerinden ayrıldı. Onları takip etmek için vites değiştirmek istedim, ama Blakely ve eminim ki yapılan 911 çağrılar arasında, bunun çözülecek sorunlardan daha fazlasına neden olacağını biliyordum. Bu gün gittikçe daha da iyiye gidiyordu.

"Gittiler," dedim, hala sedanın arkasında korkarak saklanan Blakely'ye. "Kalk."

"Beni kurtardın," dedi Blakely yumuşak bir sesle. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve korkudan titriyordu. "Ace, beni *kurtardın*."

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. "Evet, ben de yolun ortasında duran bir köpeği çekerdim, çünkü doğru olan bu. Bu, Lakeview'daki durumunu hiç değiştirmez, o yüzden yine hayal kurmaya başlama."

Yeni gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Sen tam bir pisliksin, Ace," diye bağırdı ve dairesine geri döndü.

Sempatî kazanma çabası beni daha da sinirlendirdi. Motosikletime doğru yürüdüm ve kaçınılmaz olan polislerin gelmesini beklerken ona yaslandım.

Apartman kompleksindeki daha fazla insan neler olup bittiğini görmek için balkonlarına çıkmıştı. Sirenler polislerin yaklaştığını duyurduğunda, Blakely bir fincan kahveyle dışarı çıktı.

O lanet olası siyah SUV geldi. Bugün gerçekten şansım yokmuş, ha?

"*Seni* burada gördüğümde neden şaşırmadım acaba?" Forrest kapısını çarparak sordu. "Sen ve haydutların bu sefer ne belaya bulaştığınızı bana anlatmak ister misin?"

"Bize ateş eden kamyonu bulmaya çalışsan çok daha fazla iş yaparsın bence. Ya da bu sedanın sahibine hasar için sigorta talebinde bulunmasında yardım edebilirsin."

"Kendini çok komik sanıyorsun, değil mi?"

"O sana ne olduğunu anlatır." Blakely'e doğru başımı salladım. "Oradan başla."

Bisikletime yaslanıp Forrest Blakely ile konuşurken bekledim. Onun küçük not defterine notlar alıp *gerçek* bir polis işi yaptığını görünce şaşırdım. Onunla

ve birkaç kişiyle konuştuktan sonra bana doğru büyük adımlarla geri döndü. "Peki, size kim ateş ettiğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Bu tür bilgilerle, elimizde pek bir şey yok. Dikkatli olmanı tavsiye ederim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, bu bir tavsiye." Forrest sırttı. "Sana polis koruması teklif ederdim, ama eminim ki bunu reddederdin."

En azından bu konuda haklıydı.

"Biri sana göz dikmiş," diye devam etti Forrest. "O yüzden sen ve adamların dikkatli olun. Polis departmanı olayı araştıracak, ama bir şey söz veremem."

Ejderham onun palavra attığını biliyordu. Forrest bu davayı bir çekmeceye koyup bir daha asla bakmayacaktı. Hatta, benim bir arabadan ateş aılması sonucu vurulmam için dua edecekti. "Başka bir şey beklemiyordum," dedim.

Forrest ve yarıdakıları olay yerinden ayrıldılar, geride sadece kurşunlarla delik deşik bir araba ve bir grup travma geçirmiş mahalle sakini kaldı. Blakely bana baktı, açıkça sohbetimizi sürdürmek istiyordu, ama sonra komşularından biri onu dirseğinden tutup dairesine geri götürdü.

Nefesimi verip Hawk'ı aradım.

"Selam Ace, garajda işler nasıl?" diye sordu telefonu atığında.

"Garajda her şey yolunda, ama başka bir sorun ıktı." Az önce olanları anlattım.

"Dalga geçiyorsun," dedi Hawk. "Gpegndz m? Sean için bile cesurca bir hareket."

"Biliyorum. Forrest da bu durumdan biraz fazla mutlu görünüyordu. Uyuşturucuların yerleştirilmesi, şimdi de bu... Sean'ın Forrest'ı elinde tuttuğu ihtimali var mı sence?"

Hawk i geçirdi. "Normalde Sean'ın bir polisi rüşvet verecek kadar kaynağı olmadığı için bunun olası olmadığını söyledim. Ama..."

"Ama bu Forrest," dedim.

"Evet. Ve o bizden nefret ediyor. Özellikle senden. Sean'la sadece seni alt etmek için çalışıyor olabilir. Hala biraz çılgınca görünüyor, ama

tamamen imkansız değil."

"Biraz araştırma yapmalıyız," dedim. "Forrest'ın başımızın belası mı yoksa daha kötüsü mü olduğunu bilmeliyiz."

"Anlaşıldı," dedi Hawk ve telefonu kapattı.

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başladı ve ejderham hayal kırıklığıyla kükredi.

Bisikletime binip, polis tarafından durdurulmadan olabildiğince hızlı bir şekilde eve gittim. Sinirli ejderhamı sakinleştirebilecek tek bir şey vardı: eşimizin yumuşak dokunuşu.

Eve varır varmaz ön kapı açıldı ve Harley dışarı koştu. Yüzü hayalet gibi solgundu ve gözleri ağlamış gibi kırmızıydı. "Steph!" diye bağırarak bana atladı.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Ne demek *ne oldu*?" O geri çekildi ve göğsüme vurdu. "Bu sabah çıktın ve sonunda vurulduğun!" Kafamın karıştığı yüzümden belli olmalıydı. "Hawk beni aradı. Burada bir sorun olmadığından emin olmak istedi. O psikopatların buraya gelip eve ateş açmasından endişelenmeli miyim?"

"İçeri girelim tatlım," dedim ve onu ön kapıya doğru yönlendirdim.

Yürürken beni bırakmadı. Yüzünü kolumun kıvrımına gömdü ve derin bir nefes aldı. "Çok endişeliyim Steph. Bütün bunlardan bıktım artık."

Forrest'a, Sean'a, hayatımızı bu kadar istikrarsız ve tehlikeli hale getiren herkese karşı içimde kızgınlık alevlendi. Kollarımda kaderimdeki eş vardı — birlikte olmalıydık, ona sahip olmalıydım, *mutlu* olmalıydık. Ama her fırsatta biri bizi ayırmaya çalışıyordu. Ve ben bunu durduramıyordum.

"Biliyorum. Üzgünüm." Onu dün gece kulüpte yaptığım gibi kucağıma aldım. Ama bu sefer, bu harekette yoğun, ateşli bir tutku yoktu. Bana yakın olması gerekiyordu ve ben onu eve girmek gibi aptalca bir şey için uzaklaşmaya zorlamayacaktım.

Harley'i kucağımda tutarak içeri girdim. Striker bana başını salladı ve bize biraz mahremiyet sağlamak için verandaya çıktı. Kanepeye oturdum ve Harley gözlerime bakmak için biraz uzaklaştı. Saçlarını yüzünden çekip kulağının arkasına koydum. Hareketime uyum sağlayarak kirpiklerini kırıştırdı. "Kimdi?" diye sordu. "Polisler bir şey yapacak mı?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Hawk ve ben şerifin Sean'ın cebinde olduğunu düşünüyoruz."

"Cidden mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Sean'ın elinde kaynak kalmadığını sanıyordum."

"Forrest da Sean kadar benden nefret ediyor," dedim. "Liseden beri böyle. Sean onu beni Lakeview'dan uzaklaştırabileceğine ikna ettiyse, bu yeterli olabilir."

"Bir polis memurunun bu kadar alçalacağına inanamıyorum. Sadece liseden intikam almak için *mi?*"

"O, ergenlik çağından hiç olgunlaşmadı."

"Sanırım Lakeview'da böyle birkaç kişi var," diye mırıldandı Harley, ve onun Blakely'yi düşündüğünü biliyordum.

"Elimde kanıt yok, ama Hawk ve ben bu konunun peşindeyiz. Ancak bu, işleri karmaşıktırıyor."

"Güzel bir ifade." Harley, sanki orada olmadığına pek inanmadığı kurşun yaralarını kontrol ediyormuş gibi ellerini göğsümde gezdirdi. "Ölebilirdin, Steph. Duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum."

"Bundan nefret ettiğini biliyorum. Ben de nefret ediyorum. Her şeyin öngörülemesiz olmasından nefret ediyorum. Sean ve yardakçılarının beni sürekli hazırlıksız yakalamasından nefret ediyorum. Bunun hala devam etmesinden nefret ediyorum."

"Ne yapacağız?" diye sordu Harley. "Nasıl güvende kalacağız?"

Ejderham bu kelimeyi duyunca zevkle mırıldandı: *biz*. Her şey bu kadar kötü olsa da, tekrar ayrılmayı planlamıyordu. Lakeview'da benimle kalmak ve bunu bir takım olarak çözmek istiyordu. Eşler olarak. "Şu anda, mülkte kalman en iyisi," dedim. "Birkaç koruma ile şehre gitmenin sorun olmayacağını söylediğimi biliyorum, ama bundan sonra..."

"Katılıyorum."

Bu beni şaşırttı. Eğer cesur, bağımsız Harley Founty bir kuleye hapsedilmiş bir prenses gibi kilitli kalmaya razıysa, *ciddi şekilde* korkmuş olmalıydı.

"Bu gerçekten berbat bir durum," dedi Harley sessizce. "Seninle ya da klanın herhangi bir üyesiyle birlikte olmadığım için kaçırıldığımı sandım. Sean ve adamlarının hala seni doğrudan saldırmaktan korkacak kadar korkmuş olduklarını ve bu sınırı asla aşmayacaklarını düşündüm. Şimdiye kadar her şey..." Durdu ve doğru kelimeyi aradı. "Dolambaçlı. Sizin ve klanın yanında kalırsam her şey yoluna girecekmiş gibi. Ama şimdi, doğrudan size saldırıyorlar, Steph. Önce arabanız, şimdi de arabadan ateş açtılar. Size zarar vermek için hiçbir şeyden çekinmeyeceklerini düşünüyorum. *Bize* zarar vermek için."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim sertçe.

Gözlerini kapattı ve başını omzuma yasladı.

"Bunu sürekli vaat ettiğimi biliyorum," diye devam ettim. "Ve bu sürekli oluyor."

"Beni korkutan da bu," dedi. "Durum gittikçe kötüleşiyor. Peki ya Dylan? O da burada kapalı kalmak zorunda kalacak ve bu onun için benim için olduğundan çok daha zor olacak."

"Uzun sürmeyecek. Bunu sona erdireceğim, Harley."

"Bunu yapman lazım." Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Bunun bitmesi lazım. Ve şimdi..." Gözlerini kapattı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Parmaklarımla yanaklarını okşadım. "Ve şimdi ne olacak?"

"Ve şimdi, sensiz nasıl yaşayacağımızı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Zarar göremezsin, Steph. *Öldürülemezsin*. Sana ihtiyacımız var. Beni terk edemezsin."

Yanaklarını öptüm, sonra alnımı alnına dayadım. Ejderham yüzeyin hemen altındaydı, eşimizin kendini güvende ve korunmuş hissetmesini sağlamak için çaresizce çabalıyordu.

Ama bu duygunun sınırları vardı. Sean ve Forrest dışarıdayken onu korumak için yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu.

"Seni terk etmeyeceğim, Harley. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Ve bizi tekrar ayırmaya çalışan herkesi alt edeceğim."

Bunu ona tüm kalbimle söz verebilirdim.

HARLEY

Sabahın ortasında güneşin ışınlarıyla uyandığımda kendimi biraz daha iyi hissettim. Steph'in kollarında bir bebek gibi uyumuştum. O sabah erkenden işe giderken, beni yumuşak bir öpücükle uyandırmış ve yakında döneceğine söz vermişti. Dün olanlardan sonra, onun gitmesine hiç de istekli değildim. O da Dylan ve benimle birlikte bu evde kalırsa daha mutlu olurdum, ama bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Dünkü olaylar hala kara bir bulut gibi üzerimde asılı duruyordu. Risk birdenbire çok gerçekçi hale gelmişti. Daha öngörülemezdi. Ya Steph şehre giderken vurulursa? Ya da o adamlar garaja gelip herkesi öldürmeye hazırsa? Bu evin kapılarını kilitleyip bir daha dışarı çıkmamak istedim, ki bu da aslında her şey yoluna girene kadar yapmayı kabul ettiğim şeydi.

Havada kahvenin cezbedici aroması yayılıyordu ve beklenmedik bir şekilde bir çocuğun kıkırdaması, ardından Dylan'ın kahkahası duyuldu. Giyindim ve aşağı indim. Mia ve Cassidy kanepede oturmuş, Dylan'ın Bella'ya tahta bloklardan kule yapmasına ve onu yıkmasına yardım etmesini izlerken kahvelerini yudumluyorlardı. Alman çoban köpeği Zoey, başını Cassidy'nin kucağına koymuş kanepede yatıyordu. Striker, önünde bir fincan kahve ve bir gazeteyle yemek masasında oturuyordu, ama gözleri Cassidy'ye sabitlenmişti. Beni baktığımı fark etti, sonra bakışlarını başka yere çevirdi ve bana utangaç bir gülümseme attı.

Bu da tüm bu karmaşanın bitmesini istememin bir başka nedeniydi. Striker'ın görevini yerine getirmeye takılıp kalmayı bırakıp Cassidy ile konuşmasının zamanı gelmişti. Ancak o zamana kadar onu buna zorlamayacaktım, zaten yeterince sorunumuz vardı.

"Günaydın, uyuyan güzel," dedi Mia. Sarı saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı ve her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. "Hawk ve

Steph'in bugün klanla ilgili halletmeleri gereken işleri vardı, ben de sana eşlik etmek isteyebileceğini düşündüm."

Söylemediği sözleri duydum. *Dün olanlardan sonra*. Yumuşak bakışları endişesini yansıtıyordu. Dylan arabadan ateş açılmasından haberdar değildi ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Oğlum Lakeview'e geldiğimizden beri yeterince zorluk yaşamıştı.

"Teşekkürler." Kendime bir fincan kahve doldurdum ve Mia da mutfağa geldi. Çocukların kahkahaları ve köpeğin neşeli havlamaları endişelerimi hafifletti.

"Nasılsın? Hawk dün telefonda sesinin pek iyi gelmediğini söyledi."

İç geçirdim. "Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, anlıyor musun? Ne zaman bir nefes alabileceğimizi düşünsek, başka bir şey oluyor. Ve dürüst olmak gerekirse, Hawk da telefonda pek iyi görünmüyordu."

Mia başını salladı. "Biri buraya gelmesinden endişeleniyordu. Paranoyaklaşmaya başladı."

"Bence bu hiç de paranoyakça değil. Bence makul bir düşünce." Yine Cassidy'ye bakan Striker'a bir göz attım. "Burada güvenlik görevlileri olduğu için mutluyum."

"Tank da dışarıda," dedi Mia. "Hawk, çevreyi adamlarla koruduklarını söyledi. Çok gerginleşiyor."

"Bu durumu nasıl karşılıyor?" diye sordum.

Mia iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, pek iyi değil. Sean'la olan tüm bu olaylar onun için gerçekten zor. Tehlikenin ötesinde, demek istiyorum. Hawk, Sean'ın fikrini değiştirip klanı geri dönmesini gerçekten istiyordu."

"Bu mümkün müydü?" diye sordum. Lakeview'a döndüğümünden beri Sean benim için bir düşmandan başka bir şey değildi.

"Belki uzun zaman önce, ama son birkaç yıldır değil. Hawk her zaman umudunu kaybetmedi." Başını salladı ve sevgiyle gülümsedi. "O bir iyimser. Bazen naiflik derecesine varan bir iyimser. Onun bu yönünü seviyorum, ama bu ona da zarar veriyor. Sean'dan asla tamamen vazgeçmedi ve şimdi bununla yüzleşmek zorunda."

"Peki Steph vazgeçti mi?" diye sordum.

"Ace alfa. Naif olmayı göze alamaz. Sean'ın sözlerine inanmak zorunda kaldı, duydukları hoşuna gitmese de."

Kollarımı kendime doladım, Steph için kalbim yeniden parçalandı. "Yine de kolay olamaz."

Mia başını salladı ve biz de kahvelerimizi yudumlarken, çocukların oturma odasında kaygısızca oynadıklarını izledik.

Steph'in çocukluğu hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama Sean onun ikiz kardeşi idi. Bir zamanlar çok yakın olmalılar. Kendi korkularım ve öfkemle o kadar meşguldüm ki, bunun Steph için ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştim. Cassidy benim için bir kız kardeşe en yakın kişiydi. Onun içindeki bir şey parçalanıp benim en büyük düşmanım olsaydı, nasıl hissederdim?

Sadece bunu düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Bunu sona erdirmek için Steph'in Sean'ı yenmesi yetmezdi. Onu öldürmesi gerekiyordu. Emin olmanın tek yolu buydu.

Göğsümde utanç duygusu belirdi. "Onunla bu konuyu konuşmadım."

Mia omzumu sıktı. "Şu anda senin güvenliğinin onun için en önemli şey. Sean seni kaçırdı, Harley. Ace, Sean'a karşı empati duymanı beklemiyor."

Ben gülerek iç geçirdim. "Biliyorum. İhtiyacım olduğunu hissettiğimden değil. İstiyorum. Bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum... Şimdi bile. Bu durumda bile."

"Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı," dedi Mia.

"Teşekkürler." Belki son birkaç günün stresi yüzündendi, ama Mia'nın nezaketi boğazımı biraz sıkıştırdı. Steph, bana güven ve destek hissettiren tek kişi değildi, bütün klan öyleydi. Boğazımı temizledim. "Hawk dünle ilgili başka bir şey söyledi mi?"

Zoey, Dylan ve Bella'nın etrafında zıplarken, oturma odasındaki kıkırdamalar sevinç çığlıklarına dönüştü. "Tamam, tamam," dedi Cassidy ellerini çırparak. "Bu kadar iç kaos yeter, hadi arka bahçeye geçelim." Gülerek, gençleri dışarıya çıkardı ve Striker de hemen peşlerinden gitti.

"Ben de birazdan gelirim," dedi Mia Striker'a. "Biraz sessizliğe ihtiyacım var."

"Ben de," dedim. "Dylan'ı yıllarca tek başıma büyüttükten sonra, onun enerjisini yakmasına yardım edecek başka insanların olması çok güzel."

"Bir köy gerekir," dedi Cassidy, arkasındaki verandanın kapısını kapatmadan önce.

"O kadın zihin okuyucu," dedi Mia.

"Daha çok kulak misafiri gibi," dedim. "Dylan'ın arabadan ateş açılma olayını duymasını istemediğimi biliyor."

Mia iç geçirdi. "Evet, bu akıllıca. Hawk'tan başka bir şey duymadım, ama dün kafede bir arkadaşım ile sohbet ediyordum ve Blakely'nin bunu konuştuğunu duymuş."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek 'konuşuyordu'?"

"Ace onun hayatını kurtardı," dedi Mia. "Güvenlik kamerası görüntülerinde bir kız gördükten sonra, onun garaja uyuşturucu yerleştirilmesinde parmağı olduğunu düşündü."

"Evet, Hawk telefonda bana öyle söyledi." Gözlerimi devirdim. "Dur tahmin edeyim, Blakely, Ace'in onu açık ateşten uzaklaştırmasını, ona olan sonsuz sevgisinin kanıtı olarak görüyor."

"Aynen öyle," dedi Mia. "Görünüşe göre, bunun ne kadar romantik olduğunu ve Ace'in onu ne kadar koruduğunu anlatıp duruyor."

"Sonunda ona ulaşabildiğimi sanmıştım."

"Senin gözdağı taktiklerin onun hayallerinin karşısında hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Mia sırtarak. "Muhtemelen bunun gerçekten kafasına yerleşmesi için birkaç kez daha yapman gerekecek. Ya da çok daha fazla kez."

"Onu gerçekten başımdan savmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum," dedim.

"Harley'nin ciddiye alacağı *bir* şey var galiba."

"Nedir o?"

Mia kaşlarını kaldırdı, sonra tişörtünün yakasını, sahip olduğunu gösteren izi gösterecek kadar yana çekti. İz, teninden biraz daha soluktu ve zamanla solmuştu, ama yine de görünür bir ısıruk iziydi. "Sana baskı yapmak istemem, ama Blakely'nin tam bir psikopat olmaktan vazgeçmesi için bu gerekebilir."

O noktayı boynumda ovuşturdum. Çocukların dışarıda oynamasını izlerken uzun bir süre hiçbir şey söylemedim.

"Bunu düşündün mü?" diye sordu Mia.

"Sen ve Hawk için doğru zamanın geldiğini nasıl anladın?"

Sevgili bir anıyı hatırlar gibi yumuşak bir gülümsemeyle, "Bazı çekincelerim vardı, ama çıkmaya başladığımızda Hawk sözünün eri bir adam olduğunu kanıtladı. Aslında belirli bir an yoktu."

Yıldırım çarpmış gibi bir şey değildi. Bir gün uyandım ve hayatımı onunla geçirmek istediğimi anladım."

Hayatımı Steph ile geçirmek istediğimi biliyordum. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi?

"Hazır mısın?" diye sordu Mia. "Ace ile bunu istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Bu... büyük bir sorumluluk."

"Evlilikten daha büyük," dedi Mia. "Ne olacağını biliyorsun, değil mi? Ruhların birbirine bağlanması kısmını?"

"Evet. Çok büyük bir şey."

"Öyle, ama ben bu konuda hiçbir şeyi değiştirmezdim. Hawk ile olan bu bağı çok seviyorum." Mia göğsünü, tam kalbinin üzerinde ovuşturdu. Bu bağı fiziksel bir hissi de var mıydı acaba, sanki Hawk'ın varlığını kalbinde hissedebiliyordu. "Çok yoğun. Bu konuda yalan söyleyemem."

"Bu şekilde birine açılmak benim için zor," diye itiraf ettim. "Steph gibi biri için bile. Hayatım boyunca hep tek başıyım, biliyorsun. Özellikle annem bu kadar..."

Mia anlayışla elini koluma koydu. Hayatımda beni koşulsuz sevmesi gereken tek kişi olan annem, sevginin aslında oldukça koşullu olduğunu ve her zaman onun tek gerçek aşkı olan alkole ikinci sırada geldiğini kanıtlamıştı. Bu hala canımı yakıyordu ve Steph'in beni her zaman ilk sıraya koyacağına gerçekten inanmakta zorlanıyordum. Beni ilk sıraya koymak *istediğine* inanmakta zorlanıyordum. Onun beni sahiplenmesine izin verirsem, bir gün benim onun için yeterli olmadığımı karar verip beni terk edeceğinden korkuyordum — annemin yaptığı gibi, herkesin yaptığı gibi. Ve bu daha da acı verici olacaktı çünkü birbirimize bağlanacaktık. Çünkü onu seviyordum.

Ama Steph bunu yapmazdı. Beni terk etmeyeceğine söz vermişti. Ve dünya bizi kaç kez ayırmaya çalışsa da, o beni asla gerçekten ihanet *etmemişti*. Her zaman geri dönmüştü.

Korkumun beni kontrol etmesine izin vermeyi bırakmaya hazırdım.

"Korkuyorum. Steph'in beni sahiplenmesinden her zaman korkacağım sanırım, ama hazır olduğumu düşünüyorum Mia."

"Dürüst olmak gerekirse, korkmasan endişelenirdim," dedi Mia. "Bu ejderhalar için büyük bir olay, insanlar içinse daha da büyük. Ama bence bu

doğru şey. Doğru bir sonraki adım."

"Ben de," dedim yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler, Mia." "Ne için?" diye sordu gülümseyerek.

"Her şey için. Dinlediğin için. Burada olduğun için." Bu, daha önce dökülmek üzere olan gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına neden oldu. Utanarak güldüm ve hızla gözyaşlarımı sildim.

"Ah, Harley." Mia beni sıkıca kucakladı. "Kızım, sen artık benim kardeşimisin. Ne olursa olsun senin için buradayım."

Ben de ona sarıldım. "Yine de teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi, gidip çocuklarımızın ne yaptığını bir bakalım. Zoey yine gölde yüzüyorsa, çıldıracağım."

Sonuçta, Zoey göle girmiş ve çocukların üzerine su sıçratıyordu.

Öğleden sonranın geri kalanı çok daha rahat geçti. Dylan, Cassidy'nin gözetiminde Zoey'i yıkarken, ben Bella ile oynadım, Mia ve Striker da öğle yemeğini hazırladı ve dondurmak için önceden yemek hazırladı. Tanrı bilir ne kadar süre bu evde kalacağımdan, arkadaşlarımla ve desteklerinin varlığına minnettardım. Öğleden sonra Steph mesaj atıp geç saatlere kadar dönemeyeceğini söylediğinde kalbim sıkıştı, ama onun yaptığı şeyin önemli olduğunu biliyordum.

Güneş battığında Mia, Bella ve Zoey'i eve götürdü. Gece uzayıp gitti. Cassidy ve ben akşam yemeği yedik, film izledik ve sonunda Dylan ve Cassidy yatmaya gitti. Striker misafir odalarından birindeydi ve iki kişi daha ekstra koruma için evin dışında bekliyordu. Etrafımda güvenliğimi ve refahımı sağlayan onca insan olmasına rağmen, kendimi yalnız hissetmekten alıkoyamadım.

Steph eve gelene kadar uyuyabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden bir kitap ve bir kadeh şarapla kanepede kıvrıldım. Ama bu bile Steph için endişelenmemi engelleyemedi.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ki kapı nihayet açıldı.

Steph yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kaşlarının arasında o kadar derin bir çizgi vardı ki, kalıcı kırışıklıkların oluşmaya başladığını görebiliyordum. "Uyanıksın," dedi şaşkınlıkla.

"Seni özledim." Şarap kadehimi sehpaye koydum ve kitabımı kapattım. "Seni görmek istedim."

"Ben de seni özledim. Ama çok yorgunum, Harley..."

"Hey." Ayağa kalktım, oturma odasını geçtim ve iki elimle yüzünü kavradım. "Bırak da seninle ilgileneyim."

Başını hafifçe yana eğdi, alfa ejderhadan çok kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Bu hareketi kalbimi biraz kırdı. Steph, klanı ve içindeki herkesi korumak için çok zaman harcadı. En son ne zaman biri *ona* baktı? Biri denemiş olsa bile, eminim bundan rahatsız olurdu. Ancak, onun eşi olan benim için durumun farklı olacağını hissediyordum.

Elini tuttum ve onu yatak odamızdaki banyoya çıkardım.

Yavaşça kendi kıyafetlerimi çıkardım, sonra da Steph'inkileri. Elleri belime indi ve beni kendine çekip öptü. Öpücükte tutku vardı ama aciliyet yoktu, her zamanki gibi yoğun bir açlık yoktu. O anda ikimiz de yakınlık ve samimiyet arzuluyorduk. Duşu açtım ve su ısındığında onu düşün altına çektim.

Su omuzlarına çarptıkça sessizce rahat bir nefes aldı ve ben şampuanı ve ardından biraz saç kremi saçlarına sürerken gözlerini kapattı. Sonra vücudunu yıkadım, omuzlarından, kollarından ve kaslı gövdesinden yavaşça geçtim. Dokunuşlarımla cildini haritalandırdım, dövmelelerinin koyu mürekkebinin izledim, sonra onu döndürüp geniş sırtına da aynısını yaptım. Başparmaklarımı omuz bıçaklarına bastırıldığında, zevkle inledi ve başını öne eğdi.

"Gerçek bir masaja ihtiyacın var," dedim ve omurgasının üst kısmını öptüm.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı.

"Eminim ejderhanın da buna ihtiyacı vardır."

Titredi, sonra arkasını döndü ve beni kollarına çekti.

Sıcak suyun altında dudaklarımdan, yanaklarımdan ve boynumdan öptü.

"Bıyığını ben yapayım," dedim gülerek.

"Senin için çok sert mi?"

"Hayır, hoşuma gitti, ama cidden şekillendirmen lazım."

Onu duştan çıkardım, hızla kuruladım, sonra havlu askısında asılı olan yumuşak pamuklu bornozlardan birini giydirdim. Steph'in beline bir havlu sarılmıştı ve kaslı göğsünden su damlaları akıyordu. Bir parçam onu yalamak istiyordu, ama bu gece bunun sırası değildi.

Jiletini ve tıraş kremiini aldım. Başını yana eğdi ve ben de tıraş kremiini boynuna sürdüm.

"Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum," dedim. "Benim, Blakely'nin, Sean'ın ve şimdi de Forrest'ın başına gelenler. Bunu tek başına üstlenmek zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin, Steph."

"Senin de yeterince derdin var..."

"İkimiz de bununla başa ıkıyoruz. Birlikte."

Steph'in gözleri, ben dikkatlice tıraş bıçağını boynundan çenesine doğru gezdirirken kapandı. Kafasını yönlendirdim, boynundaki son sakalları tıraş etmek için ihtiyacım olan yere dikkatlice eğdim. İşimi bitirdiğimde, cildini bir bezle sildim, ardından çok sevdiğim odunsu kokulu tıraş losyonunu sürdüm. Sonra, avuçlarıma sakal yağını damlattım ve sakalını yumuşak ve parlak olana kadar okşayarak yedirdim.

"Böyle daha iyi," dedim. "Yine insan gibi görünüyorsun. Ya da ejderha gibi, sanırım."

"Teşekkür ederim." Gözlerini açtı ve altın rengi benekler gördüm. İki elimi de tuttu ve başparmaklarıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"şu anda mı?"

Gece yarısı geçmişti ve evdeki herkes sessizce uyuyordu. Ben de büyük bornozumla oldukça rahattım.

"şu anda," dedi küçük bir gülümsemeye. "Bu gece dolunay var. Bizim yerimize gidebiliriz." Dudaklarının köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. "Temiz havaya ihtiyacım var."

Belki de ejderhası serin havayı, ay ışığını, yaprakların hışırtısını özlemişti. Belki de bana açılmak için ihtiyacı olan şey buydu. "Aslında, kulağa hoş geliyor."

Pijama gibi giysiler giydik: rahat eşofman altı ve benim için Steph'in eski Cole's Garage sweatshirt'lerinden biri. O eşofman altı ve beyaz bir tişört giydi.

rahat ve gevşek giyinmiş haliyle çok seksi görünüyordu. Sanki tamamen farklı bir adam gibiydi

, sanki başımıza gelen tüm sorunlardan kurtulmuş gibi.

Dylan'ın odasının önünden geçerken içeriye baktım. Yüzü yastığa gömülmüş, bir bacağı yorganın altından dışarı çıkmış halde derin uykudaydı. Steph başımın üzerinden içeriye bakıp bu manzaraya küçük bir kahkaha attı. Dışarıda nöbet tutan Rome'a, bahçede dolaştığımızı bildirmek için kısa bir mesaj gönderdi.

Dylan'ın uyanmayacağından ve evin hala güvende olduğundan emin olduktan sonra ikimiz dışarı çıktık.

Steph parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. Diğer kolunun altında katlanmış bir battaniye taşıyordu. Gece havası serin ve ferahlatıcıydı, gölün durgun yüzeyi dolunayı yansıtıyordu. Rüzgâr ağaçların arasında hafifçe hışırdadı ve karanlığın içinden bir yerden bir baykuş seslendi.

On sekiz yaşındayken onunla ilk kez gittiğim açıklığa doğru tanıdık patikadan yürüdük. Steph konuşmaya başlamadan önce ormanın derinliklerine girmiştik.

"Babamın bu patikayı yaptığını sana hiç anlatmış mıydım?"

"Hayır." Elini sıktım ve devam etmesini teşvik ettim. "Annem ilk hastalandığında onun için yaptı. Birlikte gölün etrafında yürüyüşe çıkarlardı.

birlikte gölün etrafında yürürlerdi. Annem artık yürüyemeyecek hale geldiğinde, babam onu tekerlekli sandalyesinde iterek doğadan uzak kalmasını önlerdi." Babam gökyüzüne baktı ve ay ışığı yüzünü aydınlattı. "Annem vefat ettiğinde, babam ve ben bu patikada birlikte yürürdük. Sanırım o zaman mirasçısı ve klanın geleceği hakkında düşünmeye başladı. Alfa olmak ne demek olduğu konusunda benimle daha fazla konuşmaya başladı. Bende Sean'da görmediği bir şey gördü."

"Sean bunu biliyor muydu?" diye sordum.

"İlk başta şüpheleri vardı. Sonra yaşlandıkça, bu daha da belirgin hale geldi. Babamı daha fazla takip etmeye başladım ve sonunda, Sean değil benim bir sonraki alfa olacağımı açıkça belirtti."

"Bunu nasıl karşıladı?"

"Korkunç bir şekilde. Ama o..." Steph iç geçirdi. "Soğuk ve üzgündü, ama şu anda olduğu gibi şiddet dolu ve öfkeli değildi."

"Bu onu içten içe yiyip bitirmiş olmalı," diye mırıldandım.

Steph başını salladı. "Genellikle, varis olmak için sırada iki alfa varsa, seçilen varis görevi devraldığında birisi ayrılır. Alfaların liderlik etme dürtüsü vardır. Babam, Sean'ın Lakeview'dan ayrılıp kendi klanını kuracağını bekliyordu. Ben de öyle düşünüyordum. Ama o kadar düşmanca davranıyordu, babama ve bana o kadar öfkeliydi ki, diğer şekil değiştirenlerle bağ kuramıyordu. Öfkesi herkesi uzaklaştırıyordu."

"Kendi kendini gerçekleştiren kehanet," dedim.

"Evet. Ben de Hawk da ona ulaşmaya çalıştık. Aramızdaki sorunları çözüp Sean'ın kendi klanını kurmasına yardımcı olmak istedik, ama o bizimle hiçbir şey yapmak istemedi. Aksine, ona ulaşmaya çalışmamız onu daha da kızdırdı ve bizi daha da uzaklaştırdı."

Yolda tanıdık açıklığa ulaştık. Etrafını çevreleyen ağaçlar sayesinde dünyadan kopuktu ve su, gölün kenarındaki dar kum şeridini yalıyordu. Steph battaniyeyi açtı ve geniş bir ay ışığına serdi. Oturduk ve o, gölü seyrederken bir dizini göğsüne çekti. Ben omzuna yaslandım ve o da kolunu bana doladı.

"Bunun kalbini kırdığını biliyorum," dedim. "Kardeşini öyle kaybetmek."

"Her gün acıyor."

Alfa olarak büyük sorumluluk taşıyordu. Klanı yönetiyor, işleri idare ediyor, kararları veriyor ve tüm üyeleri koruyordu. Güçlüydü. Sert. Sarsılmazdı. Ama şimdi, gücünün kadar derin bir acısı olduğunu gördüm. Parmaklarımı onun eklemlerine dokundurdum. "Ve şimdi, onu durdurmak için, sen..." Sessiz gecede, bu kelimeleri ağızımda şekillendirmek imkansız gibiydi.

"Onu öldürmek zorunda kalacağım," dedi Steph sakın bir sesle.

"Sorun değil.

Söyleyebilirsin."

"Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Ben de öyle, ama yok. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum."

"Bu beni korkutuyor," diye itiraf ettim. "Onu öldürmenin sana ne yapacağından korkuyorum."

"Ben de korkuyorum." Dönüp başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Yıllar önce kardeşimi kaybettim. Aklım bunu biliyor, ama kalbim hala birlikte büyüdüğümüz çocuğu görüyor. Bazen bu anıları silip tüm bunları daha kolay hale getirebilmeyi diliyorum. Ama bunu yaparsam..."

"Kendinin bir parçasını kaybedersin. Bunu yapamazsın." "Bu bir kayıp-kayıp durumu."

"Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin, Steph. Bana anlatmanı istiyorum. Her şeyi. Hawk'ın da aynı şeyle boğuştuğunu biliyorum."

"Muhtemelen benden daha fazla acı çekiyordur. Ondan beni bu süreçte desteklemesini isteyemem."

"Ama tam da bu yüzden *yapmalısın*." Yüzümü ona doğru çevirdim. Ay'ı izliyordu, ama yüzündeki keder kalbimi parçaladı. "Birbirinize destek olmalısınız. Senin yaşadıklarını ondan daha iyi anlayabilecek kimse yok."

"Doğru," diye mırıldandı.

"Siz ikiniz birbirinize ihtiyacınız var," dedim. "Bundan kaçmayın."

Sessizce oturduk. Baykuş tekrar öttü ve ben Steph'e daha da yakınlaştım.

"Dinlediğin için teşekkürler," dedi Steph sonunda. "Haklıydın. Buna ihtiyacım vardı."

"Hiçbir şeyi düzeltemem, ama dinlemede oldukça iyiyim."

Gülümsedi, sonra çenemi okşadı ve yüzümü kendininkine doğru çevirdi. Beni öptü. Yavaş, derin, tutku ve sıcaklıkla dolu bir öpücüktü ve ben kendimi ona kaptırdım.

Geri çekildi, ama elini yanağımda tuttu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım ve bir öpücük daha için öne doğru eğildim. Ay ışığı altında, gölün kumlara çarpan dalgalarının fısıltısı eşliğinde, ait olduğum yerin burası olduğunu biliyordum. Dünyada benim için bu adamdan başka kimse olmadığını biliyordum. Bu lider, bu kahraman, bu ejderha.

"Uçabilir miyiz?" diye fısıldadım dudaklarına.

Gülümsedi. "İster misin?"

Başımı salladım. Onun muhteşem, adaçayı yeşili ejderhasını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Steph'in her şeyini seviyordum, ejderhasını da. Ejderhasının serin pullarını ve kaslı vücudunu hissetmek, uçarken saçlarımı okşayan dağ havasını hissetmek istiyordum.

Steph geri çekildi ve gömleğini ve kot pantolonunu çıkardı. Güçlü omuzları, dövmele göğsü, mükemmel uylukları... Çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmek için fazla vaktim olmadı, çünkü sanki bunu yapmak için bekliyormuş gibi neredeyse anında dönüşüm geçirdi. Sanki benim onu görmek istediğim kadar o da dönüşüm geçirmek istiyormuş gibi.

Sanki uzun bir nefes vermiş gibiydi. Ejderhası ortaya çıktı ve adaçayı yeşili pulları, o şekle yerleşmeden önce başımı döndüren bir an boyunca görüşümü kapladı. Etrafımızdaki havada sihir çınladı, cildimi karıncalandırdı.

Ejderhası, uzun, pürüzsüz boynu, keskin altın rengi gözleri ve bir kedinin pençelerini yoğurur gibi ritmik bir şekilde toprağa saplanan güçlü pençeleriyle çok muhteşemdi. Mutlu bir homurtuyla kanatlarını gerdi, sonra başını gökyüzüne kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Ejderha formundayken duyularının keskinleştiğini biliyordum ve havada ne kokuyu aldığını merak ettim. Ben de derin bir nefes alıp kokunun izini yakalamaya çalıştım, ama insan duyularım sadece ağaçların yeşilliğini algılayabildi. Steph başını eğdi ve ben ona yaklaştım, ellerimi burnunun üzerinden alına doğru gezdirdim. Boynunu, sonra çenesinin altını okşarken gözleri kapandı. "Sen büyük bir köpek gibisin," diye mırıldandım. Steph burun deliklerini genişletip dişlerini şakacı bir şekilde gösterdi. Burnunun üstüne bir öpücük kondurdum ve sıcak nefesinin yüzümü okşadığını hissettim.

üzerimde.

Steph yere karnının üstüne çöktü ve kanatlarını içine çekti. Göğsünden bir gürültü geldi. O kadar derindi ki kemiklerimde titreşim hissettim ve içimi düşük bir ısı dalgası kapladı. Bir mıknaş gibi ona çekildim, yaklaştım ve geniş sırtına tırmandım. Yakınlaştım ve kollarımı boynuna doladım, sonra yüzümü pullarına dayadım. Cildime çok serin ve pürüzsüz geliyordu. Kasları ellerimin altında dalgalandı ve onun gücüne hayran kaldım.

Dahası, kendimi ne kadar güvende hissettiğime hayret ettim.

Steph kanatlarını açarken meraklı bir ses çıkardı. "Evet, uçmaya hazırım bebeğim."

Steph kanatlarını bir kez, iki kez çırpı, sonra gökyüzüne yükseldi. Ona sıkıca sarıldım, uçuşa hissine kendimi kaptırırken sıkıca tutundum. Gerçekten bunun gibisi yoktu. Hava

saçlarımı ve tenimi okşadı ve Steph'in kanatlarının her vuruşunu, kaburgalarının altındaki her nefesini, güçlü kalbinin her atışını hissettim. Gölün yüzeyinin hemen üzerinde alçaktan uçtu. Kanatlarının aşağı vuruşunda, kanat uçları gölün yüzeyini sıyırdı ve damlacıkları bir yay çizerek havaya uçurdu ve ay ışığında yıldızlar gibi parıldadılar.

Hayatımın geri kalanını böyle geçirmek istiyordum. Haftalarımın ve aylarımın bu tür anlarla dolu olmasını istiyordum — saf sükunet ve muhteşem güzellik.

Saf aşk.

Onun eşi olmaya hazırdım.

Bu gece ona sormayacaktım. İkimiz de yorgun olduğumuzda ve vardiyadan hemen sonra, ejderhası hala yüzeye yakınken sormayacaktım. Doğru zaman olmalıydı.

Dudaklarımı, boynundaki muhteşem yeşilliklerin arasına gizlenmiş altın puluna bastırdım.

Yakında. Yakında ona soracaktım.

Sabahı iyilik istemekle geçirdim. Son zamanlarda temiz yaşamaya başlamanın faydası buydu: Hâlâ tanıdıklarım vardı ve insanlar bana hâlâ borçluydu. Artık bu işin içinde değildim, ama hâlâ bir itibarım vardı.

Çok fazla uyuyamamış olmama rağmen, dün gecedен sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Harley, hiç kimsenin yapmadığı şekilde bana gerçekten iyi bakmıştı. Bu beni... sevildiğimi hissettirdi. Değer verildiğimi. Klanıma karşı hissettiğim duygulardan farklıydı. Harley beni farklı bir şekilde seviyordu. O beni tamamlıyordu ve en derin acılarımı onunla paylaşmak kolaydı, çünkü onun benden yüz çevirmeyeceğini biliyordum.

Yana döndüm ve alnındaki saçlarını elime aldım. Akşam geç olmuştu ve yakında ayrılmam gerekiyordu. Harley uykusunda mırıldandı ve başını yastığa çevirdi. Ejderham, dikkatini hemen onun boynuna vererek sızlanmaya başladı.

Eş. Eş. Eş.

Kalp atışı gibi sürekli bir uğultuydu. Dün gece duşta, onu ısırma arzusuyla dişlerim ağrımişti. Dışarıda, göl kenarında, bu duygu daha da kötüleşmişti. Uzaklarda baykuşların sesleri eşliğinde, ay ışığı altında bunu yapmak için mükemmel bir yerdi.

Ama doğru zaman değildi. Ne kadar istesem de, beklemem gerektiğini biliyordum.

Eğildim ve yanağına nazikçe öptüm. "Harley," kulağına fısıldadım.

"Hm?" Yavaşça uyandı, kirpikleri titredi.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım. "İş toplantısı. Hawk ve ben gidiyoruz."

O içini çekip bana doğru döndü. "Her şey yolunda mı?" Yüzünde hala uykulu bir ifade olmasına rağmen, kaşlarında endişe dolu küçük bir çizgi vardı.

"Olacak." Yanağına bir öpücük kondurdum, sonra daha yoğun ve dikkatimi dağıtan bir öpücüğe kapılmadan önce oturdum. Çünkü yapmak istediğim şey buydu. "Striker'ı uyandırıp eve göz kulak olmasını isteyeceğim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Geri dön, tamam mı?"

"Döneceğim."

Giyinmemi izledi, yüzünde küçük, flörtöz bir gülümseme vardı, ama ben yatak odasının kapısını arkamdan kapattığım anda tekrar uykuya daldı.

Misafir odasının kapısını çaldım. Cevap gelmeyince kapıyı açtım ve kafamı içeri soktum. Striker, gözlükleri takılı ve kucağında açık bir kitapla, yorganın üzerinde sızmış yatıyordu. Burun kıvırdım. En azından yatmadan önce biraz okumaya çalışmıştı. Omzunu salladım ve o birden uyanarak kitabı yataktan düşürmek üzereydi. "Tanrım! Ace! Saat kaç oldu?"

"Geç," dedim. "Hawk ve ben sonunda Link'ten haber aldık. Burada her şeyi idare edebilir misin?"

"Uh-huh." Alnını ovuşturdu ve uyanmak için gözlerini kuvvetlice kırptı. "Evet, iyiyim. Bir fincan kahve alacağım. Sen ve Hawk dışarıda dikkatli olun. Link denen adama güvenmediğimi biliyorsun."

"Teşekkürler, Striker."

"Tabii." Yanımdan geçmek için harekete geçti, ama ben elimi omzuna koyarak onu durdurdum. Striker şaşkın bir ifadeyle arkasına baktı. "Ne oldu?"

"Cidden," dedim. "Teşekkür ederim. Senin burada ailemi koruduğunu bilmesem, tüm bunlarla başa çıkamazdım."

"Onlar artık benim de ailem," dedi Striker. Koridorda Cassidy'nin odasının kapısına doğru gülümsedi. "Bunu yapmaktan mutluluk duyduğumu biliyorsun."

Cassidy, Striker'ın kaderindeki eş olmasa bile, onun yine de burada olacağını biliyordum. Sadakati sarsılmazdı. Striker ve benim aramızdaki dostluk, Sean'ın hiç sahip olamadığı, onun asla kuramadığı türden bir ilişkiydi.

"Sen git buradan," dedi Striker. "Kızlarımızın güvende olduğundan emin ol."

Deri ceketimi giyip dışarı çıktım, arkamdan kapıyı nazikçe kapatmaya özen gösterdim. Serin gece havasını derin bir nefesle içime çektim, motosikletime atladım ve Hawk'ın beni ön verandada beklediği kulüp evine doğru hızla yola çıktım.

"Onunla nerede buluşacağız?" diye sordum, Hawk'ın kamyonetine doğru yürürken.

"Buradan bir saat güneyde bir bar. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Michel, bilgilerinin hala geçerli olduğunu söyledi," dedim, "yani elimizdeki en iyi ipucu bu." Eski silah tüccarımız Link'i bilgi kaynağı olarak kullanıyorsa, bilginin doğru olduğuna güvenebilirdim. Umarım paramızı boşa harcamamış oluruz.

Hawk arabayı sürdü. Yollar sakindi ve Link'in gönderdiği koordinatlara göre eski yol kenarındaki bara vardığımızda saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Buraya bar demek biraz abartılı olurdu. Daha çok ormanın içine gizlenmiş, üzerinde herhangi bir tabela olmayan, sadece elle yazılmış "BAR" yazan bir kulübeye benziyordu. Çakıllı otoparkta birkaç kamyonet ve motosiklet park edilmişti ve kirli pencerelerden loş sarı bir ışık sızıyordu.

"Eh," dedi Hawk, "kesinlikle bilgi alışverişi yapmak için iyi bir yere benziyor."

Bu konuda haklıydı. Kapıdan içeri girdiğimizde kimse başını kaldırıp bize bakmadı. Birkaç müşteri barın üzerine eğilmişti ve arkada iki yaşlı adam dart tahtasının etrafında toplanmıştı. Ben uzak duvardaki bir masaya oturdum. Hawk bara gitti ve iki bardak bira ile geri döndü. Bu sıradan içkiler bizi sarhoş etmeyecekti, zaten bu toplantı için sarhoş olmak da istemiyordum.

Birayı yarıya kadar içmiştim ki kapı tekrar açıldı. Koyu renkli bere takmış zayıf bir adam içeri girip masamıza katıldı. Çıkarmadığı koyu renkli güneş gözlüğü takıyordu ve ceketinin fermuarı çenesine kadar kapalıydı. Şüpheli görünmemeye çalışıyorsa, bu çabası başarısız olmuştu.

"Link," dedim. "İyi olduğunu görmek güzel."

"Tanrı aşkına. Adımı söyleme. Sanki bunu daha önce hiç yapmamışsın gibi."

Link iyi bir kaynaktı, ama her zaman biraz gergin olurdu. Ama hiç böyle olmamıştı. Elleri titriyordu ve sanki her an kaçacakmış gibi masada huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Bilgiyi aldın mı?" diye sordum.

Link ceketinin fermuarını, içine ulaşacak kadar açtı ve kahverengi bir zarf çıkardı. Zarfı masanın üzerine kaydırды. Zarfı açtı ve içindeki kağıtları çıkardım.

"Hepsi burada."

Forrest'in son banka hesap özetinin bir kopyasını ele geçirmişti. En üstte, şerifin adı ve adresi yazıyordu. İşlemleri gözden geçirirken kaşlarımı çattım.

"Çok fazla nakit çekimi var," dedi Hawk. "İki tane var: uyuşturucular yerleştirilmeden önceki gün ve sonraki gün."

"İki ödeme," dedim. "Muhtemelen işin yapılmasından önce ve sonra."

Muhtemeldi, ama kanıt değildi. Sayfayı çevirdim ve ikinci sayfadaki açıklamaları gözden geçirdim, uzun bir benzin deposu doldurma ve fast-food durağı listesini gözden kaçırarak, bir tanesi dikkatimi çekti. "Hawk, bu sana tanıdık geliyor mu?"

Gözlerini kısarak baktı. "Bu ne? Bir tür geri ödeme mi?"

"Evet, sanmıyorum," dedim. Talon Drywall LLC'den Forrest'in hesabına birkaç bin dolar yatırılmıştı. "Bu Sean'ın paravan şirketlerinden biri."

"Kahretsin." Hawk, farkına varınca gözlerini genişletti. "Demek haklıydık." "Öyle görünüyor."

"Başka bir şey daha var," dedi Link. Parmaklarıyla alt kısımda vurgulanan bir işlemi işaret etti. Tanımadığım bir şirkete yapılan bir ödemeydi.

"Lucky's Towing mu?" diye sordum. "Bu ne?"

"Başka bir paravan," dedi Link. "Bunu yöneten adamı tanıyor olabilirsin. Thames'i hatırlıyor musun?"

"Tanrım." Hawk koltuğa yaslandı ve alnını ovuşturdu. "Forrest ve Sean o yaşlı piçle mi karışmış?" "Öyle görünüyor," dedi Link. "Ve Thames, klanın onu ilk kez kovduktan sonra Lakeview'a dönmek istemediği için, muhtemelen Thames'e iyi bir teklif sunuyordur." Lakeview'a dönmek istemediğinden, muhtemelen Thames'e iyi bir teklif sunuyordur."

Onaylayarak homurdandım. Michel'in benim bölgemdeki tek silah tüccarı olmasına izin vermiştim ve ben bu işin içindeyken, o benim korumam altında çalışıyordu. Bunun bir nedeni, Michel'in *sadece* silah ticareti yapmasıydı. Thames ise, aksine, bulabildiği her yerden para kazanıyordu

, bu da onun daha az hoş işlere bulaştığı anlamına geliyordu — benim bölgemin sınırlarına yaklaşmasını istemediğim işler. Thames benim şartlarımı kabul etmiş ve Lakeview'u terk etmişti.

Görünüşe göre, şimdiye kadar.

"Bu iyi değil," dedi Hawk. "Forrest ve Thames Sean ile çalışıyorlarsa, bunu kendi istekleriyle yapıyorlar demektir. Sean'ın onları sadece parayla ikna edecek kadar kaynağı olmadığını biliyorsun."

"Thames, Sean'ın bu bölgeyi ele geçirme şansı olduğunu düşünüyor," dedim. "Ve bu, işini üç katına çıkaracaktır."

Hawk başını salladı. "Sean klanı ele geçirirse, Sean birdenbire Lakeview'daki tüm işleri ve bağlantıları kontrol altına alır ve sonra Sean birdenbire Thames için kazançlı yeni bir nakit kaynağı haline gelir."

Banka hesap özetlerini klasöre geri koydum, sonra ceketimin cebinden nakit dolu bir zarf çıkardım. Masada Link'e doğru kaydardım. "Söz verdiğim gibi. Her zamanki gibi iyi iş çıkardın."

"Ne zaman istersen," diye mırıldandı Link. Her zaman benimle bir daha çalışmak istemiyormuş gibi konuşurdu, ama yine de her zaman çalışırdı. Hızlıca el sıkıştık ve o neredeyse bardan koşarak çıktı.

"Yürütücüleri ara," dedim Hawk'a. "Buluşmamız gerek."

"Şu anda mı? O zamana kadar gece yarısı olacak..."

"Şu anda," diye sözünü kestim. "Herkesin radarına bunu alması gerekiyor." Hawk telefonları yaptı. Kulüp binasına geri döndüğümüzde,

uygulayıcılar çoktan içeride bekliyorlardı: Rome, Tank, Tammy ve diğer altı klan üyesi. Sadece Striker yoktu, çünkü hala benim evimde görevdeydi.

"Bu kadar kısa sürede burada toplandığınız için teşekkürler," dedim.

Yürütücüler onaylayarak mırıldandılar. Herkes endişeyle bana bakıyordu. Böyle acil toplantılar pek sık yapmazdım. Hepimiz gergindik ve yürütücüler, böyle geç saatte yapılan bir toplantının iyiye işaret olamayacağını biliyorlardı.

"Sean'ın Forrest'a para ödediğine dair kanıtımız var," dedim.

"Tanrım, lanet olsun," dedi Tank.

"Ciddi misin?" diye sordu Tammy. "Ne parasıyla?" "O kısmı üzerinde hala çalışıyoruz," dedi Hawk.

"Forrest'ın Thames'e de ödeme yaptığını biliyoruz." Oda sessizliğe büründü.

"Sean'ın da Thames ile çalıştığını varsayabilirim," diye devam ettim. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu durum işleri karmaşıklaştırıyor."

"Tam olarak ne yapmaya çalışıyorlar?" diye sordu Rome. "Lakeview'u ele geçirmek mi?"

"Muhtemelen," dedi Hawk.

"Henüz bilmiyoruz," dedim. "Ama artık bunu bildiğimize göre, eskisinden daha da dikkatli olmamız gerekiyor. Artık Forrest'ın neden garaja uyuşturucu yerleştirecek kadar ileri gittiğini biliyoruz. Sadece bizim suç işlerken yakalanmamızı *ummuyor*, bunun gerçekleşmesini sağlamaya çalışıyor."

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Tank.

"Thames'le hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedi Tammy. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "O pislikle işimizin bittiğini sanıyordum. Benim istediğim olsaydı, onu öldürür ve cesedini gölde çürümeye bırakırdık."

"Biliyorum," dedim. "Ve senin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum, Tammy."

O itirafa şaşırarak gözlerini kırptı.

"Thames'i bıraktım çünkü bölgemiz için bir savaş başlatmak istemedim," dedim. "Ve onun ne yaptığının boyutunu bilmiyordum. O zaman şimdiki bildiklerimi bilseydim, onu asla bırakmazdım."

"O savaşı kaybederdik," diye hatırlattı Hawk. "Sen alfa olurdun. O bizi yok ederdi."

"Artık yapamaz," dedi Tammy. "Artık hepimiz daha güçlüyüz."

"O zaman tekrar soruyorum, tam olarak ne *yapacağız*?" diye sordu

Tank. "Sean'ın Thames'e ne teklif ettiğini bilmiyorum, ama onu Onunla çalışmayı kabul ettim, ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum," dedim. "Hala Sean'ın bir meydan okuma yapmasına ihtiyacımız var. Eğer Thames ile çalışıyorsa, bunu yapmayacaktır. Thames, tıpkı onun gibi pis bir herif. Ve Thames kaçırma konusunda çok daha yetenekli."

Rome homurdandı.

Hawk'ın gözleri öfkeyle altın rengi parladı.

Savunmamıza gerçek bir tehdit oluşturan biri varsa, o da Thames'ti. Onun insan kaçakçılığıyla uğraştığını biliyordum. Sean bana meydan okumadan klanı ele geçirmek istiyorsa, hem beni hem de

Dylan'ı ortadan kaldırması gerekecekti. Thames'in bunu başarabilecek kişi olduğunu düşünüyordur olabilirdi.

"Sean'ın ne teklif ettiğini bilmiyorum, ama biz daha iyisini yapabiliriz," dedim.

"Onunla görüşecek misin?" diye sordu Tammy, sesinde tiksinti vardı.

Başımı salladım. Benim içimde de aynı tiksinti oluşuyordu. Thames'i durdurmak için ne yapmam gerekirse, bu benim asla silemeyeceğim bir leke olabilirdi. "Sean'ın silahçısını ona karşı kıskırtmayı başardım. Thames'e de aynısını yapabilirim."

"Thames, Castille'den farklı bir seviyede çalışıyor," dedi Tank. "Bunu biliyorsun."

"İdeal değil, ama şu anda elimizdeki en iyi seçenek bu. Başka bir şeyin olmasını beklemek için vaktim yok. Forrest beni hapse attırmaya çalışırken ve Thames'in ne planladığını ancak Tanrı bilir, bu işin önünden gitmeliyiz. Herkesin iyiliği için."

Tammy iç geçirdi. "Bu çok berbat, patron."

Hawk burnunu çektirdi. "Evet, öyle."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Rome.

"Gözden uzak durun," dedim. "Forrest'a bizden şüphelenmek için herhangi bir neden veremeyiz. Dikkat çekmeyin ve sevdiklerinizi yanınızda tutun."

Hawk kaşlarını çattı. "Bu durum hoşuma gitmiyor, Ace."

"Ben de bilmiyorum," dedim. "Sadece birbirinizi güvende tutmanızı istiyorum, tamam mı? Başlangıçta ben halledeceğim, sonra ne yapacağımıza karar veririm."

"Thames'in bölgesine gidip onunla kendimiz halletmeliyiz," dedi Tammy.

"Eğer iş o noktaya gelirse, öyle yaparız." Sean hala dışarıdayken bir bölge savaşına girmek istemiyordum, ama onun ve bir insan tacirinin klanımı saldırmasına izin vermektense bunu yapardım.

Ama önce diplomasiyi deneyecektim. Ne kadar az kan dökülürse o kadar iyi.

"Şimdilik bunu aranızda saklayın," dedim. "Herkesi teşekkürler. Gidebilirsiniz."

Gecenin karanlığında ayrı yollara gittik. Eve vardığımda, Striker'ın ışığı dışında tüm pencereler karanlıktı.

odamda ve yatak odamda. Harley uyanık mıydı? Umarım uyanık değildir. Sabah olmak üzereydi.

Sessiz eve girdim ve Striker'a geri döndüğümü mesaj attım, böylece biraz uyuyabilirdi. Sinirlerim bozulmuştu ve ejderham huzursuzdu. Dönüşüp ejderha formumda gölün etrafında birkaç tur atmak istedim, ama bu dürtü beni evden çıkmaya ikna edecek kadar güçlü değildi.

Eşime ve oğluma yakın olmam gerekiyordu, ama onların yakınlığı, kaybedeceklerimin ne kadar çok olduğunu da hatırlatıyordu.

Siktir. Bu gece uyumayacaktım.

Kendime bir parmak viski doldurdum ve arka terasa çıktım. Uçamıyorsam, en azından gece havasının ve yüksekteki ay ışığının tadını çıkaracaktım. Bu her zaman gerginliğimi gidermeme yardımcı olurdu.

Viskiyi yudumladım, boğazımı yakarken tadını çıkardım ve gölün yüzeyine baktım. Karanlık gökyüzü, yaklaşan sabahla birlikte aydınlanmaya başlamıştı.

Sean gerçekten aklını kaçırmıştı.

Onun Thames ile çalışmasının başka bir nedeni olamazdı. Ne zamandır birlikte çalışıyorlardı? Thames onun üzerinde ne kadar güç sahibi olmuştu? Sean'ın Thames ile çalıştığını öğrendiğimde, bazı şeyler daha mantıklı gelmeye başladı. Sean, Harley ve Dylan'ı kaçırma fikrini başka nereden alabilirdi ki? Bu tamamen Thames'in işi olabilirdi. Belki de Sean'ın meydan okumasına engel olan da Thames'ti, çünkü Sean'ın kaybedeceğini biliyordu.

Bu düşünce beni hasta etti ve ejderham öfke ve korkuyla tüylerini diken diken etti. Sean'la başa çıkabilirdim. Forrest'la da başa çıkabilirdim. Ama Thames de işin içine girince, kendime güvenim azaldı.

Çok korkuyordum.

Yeterince güçlü olmadıgımdan korkuyordum. Kardeşimden daha fazlasını kaybedebileceğimden korkuyordum; klanımı, eşimi ve oğlumu kaybedebileceğimden korkuyordum.

"Hey." Harley elini omuzlarımla üzerinde gezdirdi. "Sorun yok, Steph. Her ne ise, artık sorun yok. Evindesin."

Pençelerimin çıktığını fark etmemiştim bile. Keskin, obsidiyen siyahı uçları, uzun ve derin çizikler bırakacak kadar sert bir şekilde tahta korkuluğa batıyordu. Yutkundum ve pençelerimi geri çektim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Gözlerimi kapattım ve başımı eğdim. "Seni uyandırmak istemedim."

"Uyandırmadın, ama keşke uyandırsaydın. Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin, Steph. Artık değil."

Arkamı döndüm ve onu kollarıma aldım. O da iki kolunu belime doladı ve bana sıkıca sarıldı. Yüzümü saçlarına gömdüm ve tamamen Harley'e ait olan tatlı, misk kokusunu içime çektim. Onun burada, kollarımda olması, kokusunun beni sarmalaması, ejderhamın biraz rahatlmasına yardımcı oldu.

Klanın mücadelelerinin yükünü omuzlarımda taşımaya o kadar alışmıştım ki, bunu başka biriyle nasıl paylaşacağımı hala bilmiyordum.

"O toplantıda ne oldu?" Gözlerime bakmak için biraz uzaklaştı. "İyi bir şey olmamış olmalı."

Ben gülerek iç geçirdim. "Neden öyle düşündün?" Olanları konuşmak istemiyordum. Serin gece havasında burada durup, onun gözlerinin, dokunuşunun, öpücüğünün sıcaklığında kendimi kaybetmek istiyordum.

Onu zaten yeterince korkutmuşken daha fazla korkutmak istemedim. Thames ve onun oluşturduğu tehdidi bilmiyordu. Şu anda, ejderham bunu böyle kalmasını istiyordu. Riskin ve tehlikenin boyutunu bilseydi, kesinlikle Dylan'ı alıp tekrar kaçardı.

Ama ben öyle bir ejderha olmak istiyor muydum? Sır saklayan ve eşimin yanımda kalacağına güvenmeyen bir ejderha?

"Durum giderek daha tehlikeli hale geliyor. Sean, Forrest ile birlikte çalışıyor."

"Ciddi misin?" Harley kaşlarını çatı. "O polisin tuhaf bir yanı olduğunu biliyordum."

"Daha da kötüsü var," dedim. "İkisi de yıllar önce Lakeview'dan kovduğum bir suçluyla çalışıyor. Artık ortadan kaybolduğunu sandığım biri. Sean ve Forrest'la başa çıkabileceğimi düşünüyordum, ama şimdi Thames'le çalışıyorlar... Bilmiyorum, Harley. Bu başka bir tehlike seviyesi. Ve Sean yüzünden senin ya da Dylan'ın zarar göreceğinden korkuyorum. *Benim* yüzümden."

Kaşları çatıldı. Bir elini enseme tutarken, diğer eliyle yüzümü avuçladı. Başparmağını yanağıma dokundurdu

Yanağımı okşadı ve bu nazik dokunuş gözlerimi kapatmama neden oldu. "Bizi güvende tutabilecek biri varsa, Steph, o da sensin."

Ejderham bu iltifattan gurur duydu ve içi m deki bir şey rahatladı.

Kaçmıyor. Bize güveniyor.

"Ama endişeliyim," diye devam etti. "Dışarıdaki psikopatlar hakkında değil, senin hakkında."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Bu benim alfa olarak görevim."

"Bu görev sana neye mal oluyor?" diye sordu. "Bunu sona erdirmek için ne yapman gerekecek?"

"Bilmiyorum. Ama her şey bittiğinde aynı adam olmayacağımı düşünüyorum." Thames'i durdurmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ama bunun iyi bir şey olmayacağını ve kesinlikle kolay olmayacağını biliyordum. *Onurlu* bir şey olmayacaktı. Bütün bunları onurlu bir şekilde çözmeyi ummuştum. Sean'ı öldürmek benim için bir kabustu, ama bana meydan okumuş olsaydı, eski ejderha kanunları uyarınca eşit şartlarda karşılaşmamızın bir yolu olurdu.

Suç dünyasından yeni çıkmıştım ve şimdi Thames beni tekrar oraya sürükleyecekti.

Harley beni kendine çekti ve kaşlarımın arasındaki çizgiyi öptü. "Belki olmayacaksın, ama sorun değil. Kalbin değişmeyecek, Steph." Bir elini göğsüme koydu, sanki bir söz veriyormuş gibi. "Klan bunu biliyor. Sen bunu biliyorsun. Ben bunu biliyorum."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sadece eminim. Seni tanıyorum, Steph. Sen benim eşimisin. Bizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparsın, ama kendini kaybetmeyeceğini biliyorum. Sen bundan daha güçlüsün."

Harley'nin gücü benim gücümdü. Beni tekrar kucakladı ve ben ona yaslandım. Benden daha küçük olmasına rağmen, bir sütun gibi ağırlığımı taşıdı.

Onun haklı olduğuna inanmak zorundaydım. Başka seçeneğim olmadığı için inanmak zorundaydım. Thames ve Sean arasındaki ortaklığı bozamazsam, klanımı kaybedebilirdim. Her şeyi kaybedebilirdim. Harley kollarımda yatarken, bunun olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

Ne olursa olsun onu koruyacaktım. Bunun için ruhumu lekelemek zorunda kalsam bile.

HARLEY

Steph'in ofisinin kapısı kesin bir *tıklama* sesiyle kapandı.

"Onun için endişeleniyorum," dedim Mia'ya.

Sabahın ortasıydı ve Hawk ile Steph, bir başka toplantı için ofisine girmişlerdi. Steph bu hafta neredeyse her gece dışarıda kalmıştı ve döndüğünde giderek daha mesafeli davranıyordu. Ne kadar yükünü paylaşmaya çalışsam da ona ulaşamıyordum.

Aklında çok şey vardı. Bir yanımda onun beni sahiplenmesini istiyordu, ama şimdi bunun doğru zaman olmadığını biliyordum. Keşke daha önce yapsaydım. Keşke Mia'nın Hawk için olduğu gibi onun da sahiplendiği eşi olsaydım, böylece onun duygularını daha iyi anlayabilirdim.

En azından o zaman, onun beni kolayca desteklediği gibi onu nasıl destekleyeceğimi bilirdim.

"Hawk hakkında da aynı şekilde hissediyorum." Mia, fincanlarımıza kahve doldururken içini çekti. "Ne yapacaklarını hiç bilmiyorum."

Kupayı iki elimle tutup ısısının içime işlemesine izin verdim. Dışarıda Striker ve Cassidy, Bella, Dylan ve Zoey'nin arka bahçede oynamasını izliyorlardı. "Bütün bunlar olmadan önce bu adamı tanıyor muydun? Thames denen adamı?"

Mia, adını duyduğuna şaşırmış gibi kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Steph sana bundan bahsetti mi?"

"Pek değil. Kesinlikle... karmaşık bir durummuş gibi anlattı."

"Öyle de denebilir," dedi Mia.

"Kim bu adam?"

"Sana bunu söylemeli miyim bilmiyorum," diye mırıldandı Mia. "Özellikle Steph söylemediyse."

Gözlerimi devirdim. "Bu seni şok edebilir, ama Steph bana ayrıntıları anlatacak pek zaman bulamadı. Onunla günde sadece birkaç dakika vakit geçirebiliyorum gibi geliyor."

"Haklısın," dedi Mia ve kahvesinden bir yudum aldı. "Ben senin yerinde olsam ben de bilmek isterdim."

"Adı Thames Walsh. Klanın bir üyesi olmasa da ve kasabada yaşamasa da Lakeview çevresinde tanınan biriydi. O bir kaçakçı."

"Steph'in eski silahçıları gibi mi?"

" daha kötüsü " dedi Mia . "

xm

Silahlar. Uyuşturucular. İnsanlar. Kadınlar."

Boğazıma safra yükselirken kahveyi bir kenara koydum. "Ciddi misin?"

O başını salladı. "Klanın tüm üyeleri onun hakkında uyarıldı ve o hiçbir etkinliğe katılmadı. Onun çok çekici biri olabileceğini duydum. Yani, yaptığı şeylerin bir parçası da buydu. Kadınları severdi..." Burnunu kırıştırdı. "Bilinçsiz olanları."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, şaşkınlıkla.

"Biliyorum," dedi. "O kasabayı terk ettiğinde herkes rahatladı. Ya da aslında, kovulduğunda. Ace onunla çalışmayı reddetti ve Thames bu emri hiçe saymaya başladığında, buradan gitti. Sanırım batıya, başka bir bölgeye. Bir tür ateşkes yapmışlardı."

"Ama şimdi Sean Thames ile çalışmaya başladığı için işler değişti."

"Aynen öyle. Ace ve Hawk, Sean'ın Thames'e tam olarak ne teklif ettiğini anlamaya çalışıyorlar. Ateşkesi bozma riskini göze alması için büyük bir şey olmalı. Ya da belki Thames, Lakeview'u ele geçirecek güce sahip olduğunu düşündüğü kadar kendi başına yeterince güç toplamıştır." Alaycı bir şekilde güldü. "Sanki mümkünmüş gibi."

"Sean'ın teklifini anladıklarında ne olacak?"

"Ace onu geçmeye çalışacak," dedi Mia. "Sean'la yaptığı anlaşmadan vazgeçmesi için onu ikna etmeye çalışacak."

Midemi bir ağrı sardı. "Yani bu adamla anlaşacak mı? Bu kaçakçı ile mi?"

"Bilmiyorum," dedi Mia. "Thames'e *anlaşmayı bildiğini* söylemesi gerektiğini biliyorum.

anlattığını söylemesi gerektiğini biliyorum. Belki bu, Thames'in

geri çekilmesini sağlamak için yeterli olabilir." Mia kaşlarını çatı. "Ben de bundan hoşlanmıyorum. Hawk'ın bu pislikle normal bir iş anlaşması yapıyormuş gibi buluşması fikrini hiç sevmiyorum. Onlar onun hakkında konuştuklarında bunu her zaman anlayabiliyorum, midemde bir düğüm oluşuyor." Mia, sanki canı yanıyormuş gibi avucunu kalbinin üzerine koydu.

"Bağdan mı?" diye sordum. "Hissedebiliyor musun?"

"Onun gerçekten güçlü duyguları, evet," dedi. "Bu beni daha iyi hissettiriyor. Hawk'ın bu adamla gerçek bir anlaşma yapmayacağını biliyorum, çünkü ondan ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyorum."

"Keşke Steph'le de böyle olsaydı. O çok... mesafeli. Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum."

"Zor bir durum. İki ucu boklu değnek gibi."

"Steph'e güveniyorum," dedim. "Ama ne tür bir anlaşma yapmak zorunda kalacak? Sean'dan bir adım önde olmak için kaç kişi daha acı çekecek?"

"Bunu bilmenin bir yolu yok," dedi Mia. "Adamlar ne yapacaklarını bulmak için şimdiden çabalıyorlar. Seninle benim yapabileceğimiz bir şey yok, gerçekten. Tek yapabileceğimiz arkadaşlarımızı desteklemek ve en iyisini ummak."

Bu benim için yeterli değildi. Öylece durup işlerin düzeleceğini *umut* edemezdim. Steph bir insan taciriyle çalışmayı düşünürken olmazdı.

Bu sefer gerçekten yapabileceğim bir şey varken olmazdı. Steph'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordum, ama seçeneklerimiz tükeniyor gibi görünüyordu. Steph bu Thames denen adamla çalışırsa, klan suçluluk ve utançtan asla kurtulamayabilirdi. O *da* asla kurtulamayabilirdi.

Bunun olmasına izin vermeyecektim. Arkadaşımı korumak benim sıramdı.

"Bir telefon etmem gerek," dedim

Mia'ya. "Ha?" Bana gözlerini kırptı.

"Şimdi mi?"

"Hemen dönerim." Onun cevabını beklemeden odama çıkan merdivenleri tırmandım. Kapıyı kapattım, rehberimi kaydurdum ve tanıdık bir isme dokundum.

Arama bittiğinde Mia, Hawk ve Bella gitmişti. Dylan ve Striker hala dışarıdaydı, ama Steph onlarla birlikte değildi

. Yukarı çıktım ve ofisin kapısını hafifçe çaldım. "Steph?"

"Girin."

Kapıyı açtım. Steph ofis koltuğunda oturuyordu ve bilgisayardan dönerek kapıya doğru baktı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Avuçlarını gözlerine bastırdı, sonra koltuğa yaslandı ve bana küçük bir gülümseme attı.

"Selam," dedim, arkamdan kapıyı kapatarak. "Hawk'la bir plan yaptınız mı?"

"Aslında hayır, ama bir çaresini buluruz." Sesinde pek güven yoktu. Onun ve Hawk'ın, Thames ile çalışmadan Sean'ın Thames ile yaptığı anlaşmaya müdahale etmenin bir yolunu bulmaya çalıştıklarını biliyordum. Yine de, hala bir sonuç alamamışlardı.

Yaklaştım ve bir elimle Steph'in saçlarını okşadım. Dokunmamla gözlerini kapattı. Sonra kucağına tırmandım ve göğsüne yaslandım. Steph iç geçirdi ve kollarını bana doladı. "Soğuk davrandığımı biliyorum. Özür dilerim."

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum," dedim. "Yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissetmekten nefret ediyorum."

"Bu senin savaşın değil, Harley."

"Evet, öyle," dedim nazikçe. "Bu senin mücadelen, yani benim de mücadelem."

Onu tekrar öptüm, sonra kucağından kalktım ve iki elini de ellerime aldım. "Hadi. Yatman lazım. Berbat görünüyorsun."

Ayağa kalkarken gülümsedi. "Tek yapacağımız bu mu?"

"Bilmiyorum," diye alay ettim. "Öyle mi?" Ellerini sıktım. "Seni özledim. Seninle bağlantı kurmak istiyorum."

"Harley..." Steph eğilip boynumu öptü. "Yolu göster."

Yatak odamıza gittik ve kapıyı kilitledim. Dylan ve Striker dışarıda olduğu için ev sessizdi, ama Steph'in benden çok uzun süre uzak kaldığını hissettiğim için kimsenin bizi rahatsız etmesini istemedim.

Onu yatağa ittim, sonra üzerine çıktım. Elleri hemen kalçalarımaya düştü. Ellerimi gömleğinin eteğinin altına kaydardım

ve sıcak, pürüzsüz sırtını okşadım.

Steph göğsünden düşük bir homurtu çıkardı ve yüzünü boynuma bastırdı. Dudakları sıcaktı, yumuşaktı ve hassas cildime dişlerinin hafif baskısı beni arzuyla nefes nefese bıraktı. Gömleğini çıkardım ve bir kenara attım, ellerimi o muhteşem, dövme cildinin her yerine sürmek istiyordum.

Beni kendine çekti, böylece giyinik göğsüm onun çıplak göğsüne yapıştı. Beni daha sıkı kavradı ve ben de karşılık olarak kalçalarımı salladım. Kot pantolonunun içindeki penisi zaten yarı sertleşmişti ve giderek daha da sertleştiğini hissedebiliyordum. Bu, içimde yoğun bir sıcaklık hissi uyandırdı. Onun üzerinde yarattığım etkiyi hissetmeyi seviyordum. Gözlerinde ejderhanın parıltısını görmek ve kendine uyguladığı demir gibi kontrolünü gevşetmesini hissetmek hoşuma gidiyordu.

"Çok güzelsin," diye homurdandı ve gömleğimi çekiştirdi. "Bunu çıkar."

"Geri çekil," diye talepte bulundum. Steph biraz kıvranarak yatağın üstüne çıktı ve ben onu sırt üstü yatana kadar ittim. Ona bakarken içimi arzu kapladı... Arzu ve güç. Onu böyle altımda tutmak hoşuma gidiyordu. Kontrolün bende olması hoşuma gidiyordu. Kalçalarımı tekrar salladım ve Steph göğsünden düşük bir inilti çıkardı.

Gömleğimin eteğini tutup başımın üzerinden çıkardım, sonra arkama uzanıp sütyenimin kopçalarını açtım ve onu bir kenara attım. Dolgun göğüslerim ortaya çıktı, sonra arkama uzanıp saçlarımı çözdüm, saçlarım dalgalar halinde omuzlarıma döküldü.

Steph bana bakarken gözleri altın rengi parladı.

"Ne?" dedim, parmağımın etrafında bir saç telini şakacı bir şekilde döndürerek. "Ne var?"

O sırıttı. "Seni küçük baş belası."

"Bugün değil. Biraz acelem var." Eğilip onu dudaklarından sertçe öptüm. "O zaman ben sürerim."

Pantolonumu çıkardım, sonra Steph'inkini de çıkardım - pek zarif bir hareket değildi, ama ikimiz de sonunda çıplak kaldığımızda buna değdi. Yine kalçalarına oturdum, ama bu sefer aramızda kumaş katmanları yoktu. İki elimi göğsüne dayadım ve

kalçalarımı geriye doğru ittim, böylece sert penisi kaygan vajinamın üzerinde kaydı. Arzu ile neredeyse titriyordum. Çaresizce istiyordum.

Steph tekrar inledi ve parmaklarını uyluklarıma gömdü. Sertliği bana karşı nabız gibi atıyordu — o da benim kadar çok istiyordu, ama hızı benim belirlememe izin veriyordu.

"Mükemmel hissettiriyor," diye inledim. "Şimdiden çok iyi hissettiriyor." "Harley," diye nefes aldı. "Sana ihtiyacım var."

"Ben de sana ihtiyacım var. Her zaman." Kalçalarımı, sertliğini tabanından kavrayacak kadar kaldırdım. Sonra, sikinin başını amıma yönlendirmek ve yavaşça içine batırmak çok kolay, hatta fazla kolay oldu.

Ellerimi tekrar göğsüne koydum ve zevk içimi kaplarken başımı geriye attım.

"Çok iyi," diye fısıldadım. "Mükemmel. Mükemmel uyum." "Senin için yaratılmış," dedi Steph.

Kalçalarımı yumuşak dairesel hareketlerle salladım. Baskı inanılmazdı ve Steph'in bana bir tanrıça, kendisine de benim yardımcımıymışım gibi bakmasıyla daha da iyi oldu.

Ritimimi buldum ve kendi zevkimi kovalayarak onun penisi üzerinde ileri geri sallandım. Alnımda ter damlaları oluşup aşağıya doğru aktı. "Dokun bana," diye yalvardım.

Steph'in gözleri daha da koyu bir altın rengi aldı. Elleriyle uyluklarımdan kalçalarıma, oradan da belime doğru kaydı. Göğüslerimi avuçladı ve başparmağıyla meme uçlarımı okşadı, cildimde zevk dolu kıvılcımlar yayıldı. İnleyerek başımı geriye attım, zevk vücudumdaki her sinir ucunu aydınlattı. Sonunda elini karnımın üzerinde gezdirdi ve nasırlı parmaklarını bacaklarımın arasına soktu.

Steph parmaklarını klitorisimde ustaca gezdirirken, ben ritmimi koruyarak kalçalarımı salladım. O, arabalarını ve motosikletini tanıdığı kadar benim vücudumu da tanıyordu. Beni mırıldanmaya sevk edecek her yolu biliyordu.

Kalçalarımı her salladığımda, onun penisi içime daha da derinlemesine giriyor ve beni doruğa yaklaştırıyordu. Nefes nefese kalmıştım, kalçalarımı gittikçe daha hızlı sallıyordum, onun parmaklarının klitorisime her dokunuşunda katlanarak artan his ve zevke kapılmıştım.

"Steph," diye nefes nefese söyledim. "Orada, tam orada. Durma..."

"Gel, Harley," diye homurdandı. Sesi o kadar alçaktı ki, omurgamdan aşağıya doğru yuvarlandığını hissettim. "Benim için gel, bebeğim."

Zor bir şekilde boşalıırken yine onun adını haykırdım. Gözlerimi kapattım ve vücudum onun etrafında kasılırken titredim.

Gözlerimi açabildiğimde, Steph'in açgözlü, baştan çıkarıcı bakışları bana sabitlenmişti.

"Merhaba," dedim, sersemlemiş bir gülümsemeyle. Hâlâ içimde sertleşmişti ve ben orgazm olduktan hemen sonra çok hassastım, ama yine de iyi geliyordu. Çok iyi geliyordu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Steph bunu hissedebiliyordu. Birdenbire ayağa kalktı, belimden tuttu ve ikimizi de ters çevirdi. Gözümü bile kırpmadan sırtım yatağa çarptı.

İnledim ve bacaklarımı beline doladım. Beni sert bir öpücükle yatağa sabitledi ve beni sahiplenir gibi içime girerek beni *aldı*. Onu sıkıca tuttum ve dağınık bir şekilde öpüştük. Onun altında titreyerek tekrar boşaldım ve Steph de beni takip ederek boğazıma dudaklarını dayayıp homurdandı.

Sonra içini çekti ve üzerime çöktü.

Güldüm. O ağır ejderha şekil değiştirenin altında sıkışmış olduğum için biraz havadar bir ses çıktı. Onu sıkıca sarıldım ve yanağına öptüm. İkimiz de terli ve kızarmıştık.

"Mm," diye mırıldandı. "Buna ihtiyacım vardı." "Benim de," dedim.

Ona ihtiyacım vardı. Yakınlığa, bağı ihtiyacım vardı.

Birkaç saniye dinlendikten sonra, üzerimden kalktı ve yatakta uzandık. Elini tuttum ve parmaklarımla eklemlerinin çıkıntılarını ve çukurlarını okşadım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Steph.

O beni her zaman çok iyi anlardı. Saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. "Mia'ya Thames'i sordum."

Şaşırtıcı bir şekilde, şok olmuş gibi görünmüyordu. "Mm. Sana onun hakkında ne söyledi?"

"Yeterince. Onun ne tür bir adam olduğunu anlayacak kadar. Steph, o gerçekten çok kötü işlere bulaşmış. Senin ve klanın karışmak istemeyeceği türden işlere."

Yanımda duran Steph gerildi.

"Ve başka bir yol olmadığını düşündüğünü biliyorum. Onunla çalışmak zorunda kalacağını biliyorum."

Steph gözlerini kapattı ve titreyerek nefes verdi. "Başka bir yol bulmaya çalışıyoruz."

"Seni tanıyorum, Steph." Elini sıktım. "O pislikle çalışırsan, vicdanın rahat etmez."

"O ve Sean klanı ele geçirirse, ben de kendimle yaşayamam" dedi. "Ya da sana tekrar zarar vermeye çalışırlarsa. Ama Thames'e sunabileceğimiz hiçbir şey yok. Bağlantılarım var, ama hiçbirisi onun işine bulaşmak istemiyor. Thames'in paraya ihtiyacı yok, yani ona para verip susturamayız. Sean ona ne teklif ediyorsa... Bizim karşılayabileceğimiz bir şey değil. Thames'in ilgisini çekiyorsa, bunun iğrenç bir şey olduğunu biliyorum. Başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey."

Midem bulandı. Yani Steph, Sean ile olan anlaşmayı bozmak için Thames ile çalışmak zorunda kalırsa, bu gerçekten korkunç olurdu. Sean'ın bu kadar alçaldığını bilmek onun için daha da acı verici olacağını biliyordum.

Steph'in bunu yapmasına izin veremezdim. Yapamazdım. Bu onu mahvederdi, *bizi* mahvederdi.

"Bu öğleden sonra Suri'yi aradım," dedim. "Suri mi? Eski ejderha şekil değiştiren patronun mu?"

"O bir arkadaşım," dedim. "Dylan konusunda bana yardım etti. Lakeview'a gelmeden önce, bana çok büyük ve güçlü bir klandan geldiğini ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi."

Steph durakladı. Yanına döndü, dirseğiyle kendini destekledi ve bana baktı. "Hangi klan?"

"Onları duymuş muydun bilmiyorum," dedim. "Suri, çoğunlukla batı kıyısında olduklarını söyledi. Vahdat klanı mı?"

Steph'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Suri Vahdat klanının üyesi mi?" "Babası klanın alfa lideri."

"Babası *Vahdat klanının alfa'sı* mı?"

"Yani onları tanıyor musun? Suri her zaman çok bağlantısı olduğunu söylerdi ama ayrıntıları hiç bilmiyordum."

"Harley, Vahdat klanı ülkedeki en güçlü klanlardan biri, hatta belki de en güçlüsüdür. Ve bu sadece ABD şubesi. Yurtdışında daha da güçlüler. Tanrı'dan bile daha fazla paraları var. Suri mirasçı olamaz, değil mi? Adını duymuş olurdum."

"Hayır, bir sürü kardeşı var ve o en küçüğü," dedim. "Her zaman bu yüzden taşındığını söylerdi. Biraz daha özgürlük istiyordu ve klanda önemli bir rolü yoktu."

"Ama hala onlarla arası iyi mi?"

"Evet. Her yıl tatil için yurt dışına gidiyor."

"Vay canına, Harley," dedi Steph şaşkınlıkla. "Peki ona tam olarak ne sordun?"

"Ondan bir iyilik istedim,"

dedim. "Ne tür bir iyilik?"

Yan dönüp yanağına öptüm. "Bu işte yalnız değilsin," dedim. "Arkadaşımı, ailemi, klanımı koruyorum."

Steph titredi. Sözlerim ona dokunmak kadar etki etmişti.

"Senin benim için ruhunu lekelemene izin vermeyeceğim," diye devam ettim. "Klan bundan daha iyisini hak ediyor. *Sen* de bundan daha iyisini hak ediyorsun. Lütfen Steph. Sana yardım etmeme izin ver."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "İstiyorum. Öyleyse... Planı anlat bana."

Harley yastıklara yaslandı. "Suri, babasından Thames'e ulaşp ortaklığı bozmasını isteyebileceğini ve Thames'in onu dinleyeceğini söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama..."

"Doğru," dedim. Thames işlerini devam ettirmek istiyorsa, Vahdat klanının kötü tarafına geçme riskini göze alamazdı. Onlar, onun dokunduğu her şeyi kapatırlardı.

Hâlâ şaşkındım. Harley'nin eski arkadaşının Vahdat klanının liderinin oğlu olduğunu nasıl bilmiyordum? Suri, Dylan ve Harley'yi kanatları altına aldığından, Lakeview ve Vahdat sonunda birlikte çalışabilecek miydi?

Eşim sürprizlerle doluydu.

"Teşekkür ederim," dedim Harley'e. "Bu iyiliği senin yaptığını biliyorum, ama... klanlar arası anlaşmalar her zaman böyle yürümüyor. Vahdat klanına borçlu kalmak istemiyorum."

"Suri bunu beklemez," dedi.

"Ben şüphe duymuyorum, ama babası şüphe duyabilir." Nefes verdim. "Suri ile konuşabilir miyim? Bir şey yapmadan önce bu planın ayrıntılarını bilmem gerekiyor."

Harley başını salladı ve komodinden telefonunu aldı. Telefonunda Suri'nin numarasını çevirdi.

"Merhaba Suri. Steph burada. Seninle konuşabilir mi?" Bir süre dinledikten sonra telefonu bana uzattı.

"Suri," dedim. "Aramamı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Tabii ki," dedi diğer uçtaki ejderha sıcak ve dostane bir ses tonuyla. "Elimden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Bu arada, bu hat güvenli."

Bu iyi bir işaretti — Suri, bu tür görüşmeler için güvenli bir hat kullanmanın önemini zaten biliyordu. Vahdat ejderhasından daha azını beklemiyordum

daha azını beklemiyordum.

"Harley sana klanım hakkında biraz bilgi verdi mi?" diye sordu Suri.

Gölümsedim. "Biz küçük bir Doğu Kıyısı klanı olabiliriz Suri, ama Vahdatları iyi tanıyoruz."

"Ve Lakeview'e elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Bunun için minnettarım," dedim. "Dinle, sormam gerek. Harley, Dylan'a yardım ettiğini söylediğinde adamlarıma senin geçmişini biraz araştırmalarını istedim. Vahdatlarla hiçbir bağlantı çıkmadı."

"Bu kasıtlı bir şey," dedi Suri. "Babam ve ben ilişkimizi gizli tutuyoruz. Doğu Kıyısı'ndaki diğer ejderhalar benim Vahdat klanıyla bağlantılı olduğumu bilselerdi, bu beni hedef haline getirirdi. Bu güç düşkünü klanların nasıl olabileceğini bilirsin."

Onaylayarak mırıldandım.

"Özgürlüğüme ve bağımsızlığıma değer veriyorum, ama yine de ailemle, hem klanımla hem de kişisel arkadaşlarımla güçlü bir ilişkim var. Babam Harley ve Dylan'ı korumak için bunu seve seve yapar."

Boğazımı temizledim. "Anlıyorum. Ama Lakeview alfa'sı olarak, klanımı Vahdat klanına borçlu bir duruma sokmadığımdan emin olmak istiyorum..."

"Ah," dedi Suri, durumu anlayarak. "Demek mesele buymuş. Önce bunu söylemeliydim, özür dilerim."

"Neyi?"

"Vahdat klanı, bildiğin gibi, ülkedeki en temiz ve en kaliteli ürünle gurur duyar."

"Biliyorum," dedim. Vahdat klanı sadece kokain satıyordu ve ürünlerinin saflığıyla gurur duyuyordu. Ürünleri büyük şehirlerde her yerde bulunabiliyordu ve en zengin ve en güçlü ünlüler ile yöneticilere satılıyordu.

"Eski dostun Thames bir şekilde bu ürüne ulaşmayı başardı. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum, ayrıntıları bilmiyorum, ama onaylı distribütörlerimizden birinin daha fazla para kazanmak için alt yüklenici olarak çalıştığını sanıyorum. Her neyse, Thames ürünü sulandırmaya karar verdi."

"Ürünü seyreltmış," dedim.

"Evet. Saflığı bozuldu, ama üzerinde hala Vahdat etiketi vardı. İş için kötü bir durum. Dağıtımımız alt yüklenicilik yaptığı için sonuçlarına katlandı,

ama Thames ortadan kayboldu. Lakeview yakınlarında olduğunu öğrendiğimde, her şey daha mantıklı geldi. Orası biraz izole bir yer."

"Biz de öyle seviyoruz."

"Tüm bunlar, elimizde küçük bir kazan-kazan durumu olduğunu gösteriyor," dedi Suri. "Thames'i Vahdat'ın radarına geri getirdin. Babam ona biraz baskı yapmaktan memnuniyet duyacaktır. Yani, borç kalmayacak. Hatta babam gelecekte daha yakın bir ilişki kurmakla ilgilenebilir."

"Öyleyse, Lakeview klanı da aynı fikirde olduğunu kabul et. Thames'in kardeşim Sean ile olan anlaşmasını ne pahasına olursa olsun sonlandırması gerekiyor."

"Bunu halledeceğiz," dedi Suri. "Şey, 'biz' değil. Ben klan işlerine karışmamaya çalışırım. Ama Harley ve Dylan da benim ailemdir, klanım kadar, ve onları korumak için her şeyi yaparım."

"Ben de aynısını yapacağımı biliyorsun," dedim boğuk bir sesle.

"Dylan dönüşüm belirtileri göstermeye başladığında onun için endişelendim," dedi Suri. "Alfasına ihtiyacı olduğunu biliyordum. Hayatında senin gibi güçlü bir babası olduğu için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin, Steph."

"Teşekkür ederim, Suri," dedim ve içtenlikle söyledim. Suri, ben yapamadığım zamanlarda Dylan'a bakmıştı. Aramızdaki bağ garipti, ama yine de bir bağdı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bildiğin gibi, Harley bağımsız bir kadın. Beni aramış olması bile durumun ciddi olduğunu gösteriyor. Senin için endişeleniyor. Böyle bir kadının yanında olduğun için şanslısın."

"Biliyorum," dedim. "Seni aradığı için minnettarım."

"Ben de klanımın yardımcı olabildiğine sevindim. Umarım sen ve ben de müttefik olabiliriz. Arayıp haber vereceğim."

Telefonu kapattığımda, içimi bir rahatlama kapladı ve bu rahatlama o kadar güçlüydü ki, başımı yastığa yasladım.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?

Tek bir telefonla Thames ortadan kalkacak mıydı?

Thames, Vahdat alfasının uyarısını görmezden gelirse, özellikle de onlara bir kez haksızlık etmiş olduğu için, kendini hedef haline getirmiş olacaktı. Sean'ın ona sunduğu her neyse, bu riski almaya değmezdi.

O zaman Sean'ın elinde hiçbir şey kalmazdı. Sonunda seçenekleri tükenirdi.

"Steph?" Harley yanıma yaklaşıp elini göğsüme koydu. "Ne dedi? İyi misin?"

Küçük, rahatlamış bir kahkaha attım. "Eski patronunun bir Vahdat ejderhası olduğuna inanamıyorum. Neden bana söylemedin?"

"Bunun bu kadar önemli bir şey olduğunu fark etmemiştim. Babasının büyük bir klanı ve çok fazla nüfuzu olduğunu biliyordum, ama bunun ülkedeki *en güçlü* klan olduğunu bilmiyordum." Yumuşak bir kahkaha attı. "Sadece yardım etmek istedim, Steph. Bu işte yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

Oturdum ve dudaklarını bir kez daha öptüm. "Seni seviyorum."

Dudakları benimkine karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de seni seviyorum." "Hawk'ı aramamız lazım."

Hawk, Harley ve ben öğle yemeğini hazırlarken geldi. Cassidy, Striker ve Dylan arka bahçedeydiler.

"Ne oldu?" diye sordu içeri girer girmez. "Ace, önemli olduğunu söylemiştin. Thames ile mi ilgili? Son durum nedir?"

Gülümsedim. "Buna inanmayacaksın. Bu harika arkadaşımın oldukça çılgın bağlantıları var."

"Ha?" Hawk ikimize de gözlerini kırptı. "Bu ne demek şimdi?"

Ona her şeyi anlattım. *Vahdat* adını söylediğim anda Hawk'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Suri'nin söylediği her şeyi açıklayana kadar gözleri açık kaldı.

"Vay canına," dedi Hawk. İki elini tezgaha dayadı ve başını eğdi. "Vay canına."

"Biliyorum," dedim.

"Sen başka birisin, Harley Founty," dedi Hawk. "Eğer insan olmasaydın, kendi başına bir alfa olurdun."

"Haklısın." Kolumu Harley'nin beline doladım ve onu yanıma çektim.

O gülerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Alfa olmak istemiyorum. İhtiyacım olan tek alfa burada."

Bu sözler ejderhamı gururlandırdı. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Hawk.

"Suri'den onay alana kadar bitmiş sayılmaz," dedim. "O zamana kadar dikkat çekmemeye devam etsek iyi olur."

"Cassidy ve Dylan'ın ne yaptığını gidip bakacağım," dedi Harley. "Öğle yemeğini bitirebilir misin?"

"Tabii ki." O arka terasa çıkmadan önce ona kısa bir öpücük verdim. Hawk ve bana olanları konuşmak için biraz yalnız kalmamızı sağladığını biliyordum, ama bir şey söyleyemeden cebimdeki telefonum titredi.

Telefonu çıkardım; ekranda tanıdık olmayan bir numara vardı. "Alo?" diye cevap verdim.

"Ace."

Kanım dondu. O sesi uzun zamandır duymamıştım ve bir daha asla duymayacağımı ummuştum. Telefonu hoparlöre aldım ve tezgahın üzerine koydum. "Thames."

"Sana bazı bilgilerim var," dedi adam homurdanarak.

"Dinliyorum."

"Kardeşin beni bir suikast işi için tuttu. Senin kafana ödül koymamı istedi."

"İlginç. Peki yaptın mı?"

"Henüz yapmadım," dedi Thames. "Sean bana ödeme olarak birinci sınıf bir mülk sözü verdi, ama depozito konusunda ayak sürüyor. Depozito olmadan anlaşma yapmadığımı biliyorsun."

"Peki, tam olarak neden bana bunu anlatıyorsun?"

diye sordum. "Yeni önceliklerim var," dedi Thames.

Hawk ve ben, Thames'in sesindeki hafif titremeye bakarak birbirimize baktık. Vahdat klanı belli ki onunla çoktan iletişime geçmişti. O sadece tedirgin değildi. Korkmuştu.

"Anlaşma çöp," diye devam etti Thames. "Ve kardeşin kontrolsüz bir adam. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı. Bu, var olan en tehlikeli adam." Thames burnunu çekerek boğazına mukus çekti ve sonra tükürdüğünü duydum. "Bu eyalette benim için hiçbir şey yok. İşler bitmiş. Burada hiçbir şeye karışmak istemiyorum. İrtibat kurmayacağım."

Hat kesildi.

"Bu *eyalette* mi?" Hawk tekrarladı. "Eyaletten tamamen kaçıyor mu?"

"Öyle görünüyor," dedim.

Telefonuma yeni bir mesaj geldi.

Suri: Rica ederim. Bundan sonrasını sen halledersin.

Hawk omzumu tutup sıktı. "Bu kolay olmayacak. Thames ortadan kalktı diye Sean'ın pes edeceği anlamına gelmez. Aksine, Thames haklıdır, Sean her zamankinden daha da öngörülemez olacaktır."

"Biliyorum," dedim. "Ama Tanrıya şükür, o pislikle uğraşmak zorunda kalmayacağım."

"Ben de," dedi Hawk. "Ben infazcılarını arayacağım. Sen gidip arkadaşınla konuş."

Arka verandaya çıktım. Striker ve Dylan'ın Harley ve Cassidy'nin gözetiminde, her zamanki gibi kavga ediyor ya da kısmi dönüşümlerini çalışıyor olmalarını bekliyordum, ama çimlerde hiçbir yerde görünmüyorlardı. Bir anlık endişe beni sardı. "Harley?"

"Buradayım!" diye seslendi.

Endişe, geldiği kadar çabuk dağıldı. Tanrım, Harley ve Dylan gözümün önünden kaybolduğunda endişelenmeyi bırakabilmek için tüm bunların bitmesini istiyordum. Merdivenlerden indim ve evin yan tarafına doğru yürüdüm. Ön taraftaki çakıl alandan evin etrafını dolaşarak arka bahçeye giden dar bir taş yol vardı. Yolun her iki yanında uzun, dar çiçek tarhları vardı. Ben çocukken annem bu tarhları her türden yemyeşil, rengarenk çiçeklerle doldurmuştu, bu yüzden yol küçük bir cennet gibiydi. Her zaman arılar ve kelebekler vızıldıyordu ve okuldan dönüp evin etrafında koşarak göle atladığımı hatırlıyorum.

Yıllardır çiçek tarhlarında hiç çiçek yoktu. Alfa olarak çok meşguldüm ve annemin emeklerinin eski çalılar ve yoğun otlar arasında kaybolmasına izin vermiştim.

Dördünü de ellerinin ve dizlerinin üzerinde toprakta çalışırken gördüğümde, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Baba, burası bir bahçe miydi?" Dylan kirle kaplıydı ve bir şekilde yüzüne bile kir bulaşmıştı.

"Evet," dedim sevgiyle gülümseyerek. "Bu, büyükannenin bahçesiydi. O, bu bahçeye bakmayı ve mümkün olduğunca çok sayıda farklı renkli çiçek yetiştirmeyi severdi."

"Ben de bunu yapmak istiyorum," dedi Dylan kocaman bir gülümsemeyle. "Bütün yabancı otları kazıp çıkaracağım ve bu bahçeyi büyükannemin yaptığı gibi tekrar güzelleştireceğim."

"Bence bu onu çok mutlu ederdi," dedim. "Seninle gurur duyardı."

Dylan, yenilenen bir kararlılıkla ellerini tekrar toprağa soktu. Yabancı otları köklerinden çekip çıkarırken dilinin ucunu dişleriyle ısırды.

"Ve teyzesini de çok çalıştırıyor!" dedi Cassidy şakacı bir hayal kırıklığıyla.

Harley başını kaldırdı ve kaşlarını merakla kaldırarak gözlerime baktı. Ona gülümsedim ve o da bana yaklaştı. Her zaman ona yakın olmak istemişimdir. Ayın Dünya'ya çekildiği gibi ben de ona çekiliyordum. Ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde, onu kollarımın arasına çekip öptüm. Dylan dramatik bir öğürme sesi çıkardı. "Anne! Baba! Burada çalışmaya çalışıyoruz."

"Tamam, tamam, annenizi bir dakikalığına kaçıracam," dedim. Bahçe işinden uzaklaşıp birlikte terasa çıktık, ben arka korkuluğa yaslandım ve onu tekrar kollarıma aldım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Suri'den haber aldın mı?"

"Daha da iyisi," dedim. "Hawk, infazcılarını çağırıyor. Thames'ten haber aldık."

"Ve...?"

"Bitti." Öne eğildim ve önce yanaklarını, sonra alnını, sonra da dudaklarını öptüm. Ona doyamıyordum, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. "Bitti, Harley. Thames anlaşmayı bozdu. Hatta eyaletten ayrılıyor. Vahdat klanı ona gerçekten Tanrı korkusu aşıladı."

Harley kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu? Thames öylece vazgeçiyor mu?"

"O hasta bir adam, ama aptal değil. Ne zaman yenildiğini bilir. Kimse ölmedi. Kimse yaralanmadı. O gitti."

Thames tamamen ortadan kaybolursa dünya daha iyi bir yer olurdu. Thames dikkatli olmazsa, Vahdat klanının radarına tekrar gireceği hissine kapıldım. Bu, er ya da geç gerçekleşebilirdi.

Harley içini çekti. "Suri onu öldürmek için adam tutmadığına sevindim. Yoksa ben de Thames'ten pek farkım kalmazdı."

"Saçmalama," dedim sıcak bir sesle. "Doğru olanı yaptın."

Vücudundaki gerginlik azaldı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Endişelendin mi?"

"Sınırı aşmış olabileceğimi düşündüm. Sen ve Hawk bu konuyla ilgileniyordunuz, sonra ben birdenbire araya girdim..."

"Hawk ve ben, Thames'in yaptığı türden suç işler yapmamızı gerektirmeyen bir çözüm bulmak için kafamızı duvarlara vuruyorduk," dedim. "Sen hemen yardıma koştun. Bana ihtiyacım olduğunu anladın ve yardım etmek için harekete geçtin."

Bana rahatlamış bir gülümsemeyle baktı. "Tamam, güzel. Ama şimdi ne olacak? Sean ve Forrest hâlâ dışarıda."

"Bu, Sean'ı tamamen çılgına çevirebilir. Thames, onun sonuna geldiğini söyledi. Levi de aynı şeyi söyledi. Ejderhası zaten kontrolünü kaybetmeye başladı. Eğer kendisi bana meydan okumazsa, ejderhası onu buna *zorlayabilir*, bu görev başarısızlıkla sonuçlansa bile."

"Ejderhası neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu Harley.

"O da bir alfa. Klanı olmadan aklını kaçırıyor. Ejderhası bu tür bir saygısızlığa tahammül edemeyebilir. Durum o kadar kötüleşebilir ki, başarısız olacağını bildiği halde ejderhası bana meydan okumak zorunda kalabilir. Yalnız bir hayat yerine meydan okumada ölümü seçebilir."

"Onu öldürmeni istemiyorum," dedi Harley yumuşak bir sesle, "ama bunun bitmesini istiyorum. Çok, çok istiyorum."

Onu sıkıca kucakladım ve o da yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

"Artık tünelin sonunda ışığı görebiliyorum, Harley, ve bu senin bana yardım etmek için devreye girmen sayesinde. Teşekkür ederim."

"Seni korumak için her şeyi yaparım," diye fısıldadı kulağıma. "Sen de benim için aynısını yapardın. Biz bir takımız, Steph. Hiçbir şey bizi ayıramaz."

Dudakları boynumda, benim izimin kalacağı yerde hareket etti. Onun izi benimki gibi kalıcı olmasa da, ejderham hala dişlerinin tenimde bıraktığı hissi arzuluyordu, beni onun gibi benim de onun olduğumu gösteren bir iz bırakıyordu.

"Biz bir takımız," diye tekrarladım. "Sonsuza kadar. Sana söz veriyorum."

HARLEY

"Burada ölüyorum," diye mırıldandı Cassidy, yemek masasının üzerine eğilmiş halde. "Bir tane daha ot çekmek zorunda kalırsam, çıldırırım."

Sevgiyle gözlerimi devirdim. Sabahın ortasıydı ve Cassidy ile ikinci kahvemizi içiyorduk. Steph'in kollarında kıvrılmış, dinlendirici bir gece uykusu çekmiştim. Onun yatağının güvenli limanında birkaç tembel, tutkulu öpücük alışverişinden sonra uyumak çok güzeldi. Son birkaç gecedir neredeyse her gece evden çıkıyordu ve onun yanında uykuya dalıp, uyanınca hala orada olduğunu görmek beni rahatlatmıştı.

Başlangıçta Suri'den yardım istemek konusunda endişeliydim, ama Steph bunun doğru seçim olduğunu söyledi ve bu sabah tüm şüphelerim ortadan kalktı. Birincisi, Suri içten teşekkür mesajıma, başparmağını kaldırdığı komik bir selfie ile cevap verdi. İkincisi, Steph bambaşka bir adam gibiydi. Mutfakta kahvaltı hazırlarken adımlarında bir canlılık olduğunu söyleyebilirim ve bu sadece huzurlu bir uyku çekmiş olmasından kaynaklanmıyordu. Sean'la o kadar uzun süredir uğraşıyorduk ki, onun bu kadar kaygısız görünebileceğini unutmuştum.

Bu hali hoşuma gitti. Daha sık görmek istedim.

Ancak tehlike geçmemişti. Thames halledilmişti, ama Sean hâlâ dışarıdaydı.

"Sean tahmin edilemez biri," dedi Steph, tavada yumurtaları karıştırırken. "Hala dikkatli olmalıyız."

"Dikkatli olmayacağımızı söylemedim," dedi Cassidy. "Sadece diğer insanları görmem gerekiyor. İnsanları. Markette dolaşmam gerekiyor. Latte almam gerekiyor. Herhangi bir şey!"

Steph bana baktı, ben de omuz silktim. "İkimiz de kendimizi biraz kapana kısılmış tavuklar gibi hissediyoruz."

"Ve tilki hala dışarıda dolaşıyor," dedi Steph. "Ama Thames yokken, o kadar tehlikeli değil. Bence, yanınızda koruma varsa, gündüzleri dışarı çıkmanızda bir sakınca yok. Striker?"

Striker, kanepede uzanmış, bir kitabı karıştırırken başını kaldırdı. Her zamanki gibi, dikkati kitaptan çok Cassidy'deydi. "İhtiyaç duyulan her yere seve seve giderim."

"Harika!" Cassidy yenilenmiş bir enerjiyle ayağa fırladı. Yetişkin en iyi arkadaşından çok oğlum gibi davranıyordu ve ben bundan tamamen etkilenmiştim. "Giyiniyorum. Kahve içmeye ve sonra pedikür yaptırmaya gitmeliyiz Harley, *dün* olduğu gibi. Gidip üstümü değiştireceğim."

Yukarı kata koştu.

Steph kahvaltıyı hazırladığında, Striker kitabını bırakıp mutfağa geldi.

"Peki," dedim Striker'a, tostumdan bir ısırık alırken, "ona ne zaman söyleyeceksin?"

O içini çekti. "Çok şey oldu."

"Hafif kalmış," dedi Steph yarı gülümseyerek. "Ama şu anda bunu bahane olarak kullanıyorsun."

"Katılıyorum," dedim. "Belli ki bir şeyler olduğunu biliyor."

"Biliyorum, ama bu bekleyebilir," dedi Striker. "Sean'la ilgilenip tüm klanın güvende olduğundan emin olmalıyız, sonra Cassidy'ye onun kaderimdeki eş olduğumu söyleyebilirim."

"Ne oluyor *lan*?" diye bağırdı Cassidy.

Üçümüz birden arkamıza döndük. Cassidy merdivenlerde duruyordu, pijamaları yerine kot pantolon ve dekolte bir tişört giymişti, saçları başının üstünde topuz yapılmıştı ve şoktan ağzı açık kalmıştı. Striker'a işaret parmağını doğrulttu. "Az önce söylediğini tekrarla."

"Uh-oh," diye fısıldadım.

Steph ve ben bir adım geri attık.

Cassidy mutfağa fırladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak Striker'ın tam önüne dikildi. Ondaki bir baş daha kısaydı ve muhtemelen onun yarısı kadar ağırlığındaydı, ama Striker yine de ona

gözlerini kocaman açarak ona bakıyordu, sanki o, onun gördüğü en vahşi şey gibi.

"Um," dedi.

"Söyle bana." Cassidy parmağını onun göğsüne batırdı. "Hemen şimdi." "Şey, uh," Striker kekeledi. "Yani, ejderhalar için, belirli bir tür bağ vardır..."

"Çiftleşme bağlarını biliyorum!" Cassidy bana işaret etti. "O benim en iyi arkadaşım."

Striker'ın kulakları kızardı. "Şey, o zaman biliyorsun ki bir tür... his var. Bir ejderha kaderindeki eşiyile karşılaştığında hissettiği bir his. Ve, şey, ben de öyle hissediyorum. Sadece biliyorum. Sen benim kaderimdeki eşimsin."

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu Cassidy.

"Seni ilk gördüğüm andan beri," dedi Striker. Yüzündeki ifade yumuşadı ve sesi neredeyse nostaljik bir ton aldı. "Kulüp binasına dalıp Ace'i azarlamaya başladığın andan beri."

"Demek bu yüzden bunca zamandır beni sapık gibi izliyordun." Gözlerini devirdi. "Bana tam olarak neler olduğunu *anlatmak* yerine, gizlice izleyip bakmaya karar verdin."

"Ben bir infazcıyım, gizlice izlemek benim işim."

"İyi denemeydi," dedi Cassidy. "Bu konuyu konuşmamız bitmedi, ama şu anda her zamankinden daha çok latte ve pediküre ihtiyacım var." Merdivenlere doğru dönüp geri çıkmaya başladı, sonra durdu ve işaret parmağını bana doğru salladı. "Sen de kurtulmuş sayılmazsın. Sen de bunu biliyordun!"

Ellerimi kaldırarak teslim oldum. "Pedikür yaparken konuşuruz. Masrafları ben karşılayacağım. Kahve *de*."

"Bu bir başlangıç," dedi Cassidy, merdivenlere doğru giderken. "Huh," dedi Striker. "Beklediğimden daha iyi gitti."

Ben burnumu çektim. En iyi arkadaşımın patlayıcı kişiliğiyle başa çıkabilecek biri varsa, o da Striker'dı. Gülümsedim. "Bu çok heyecan vericiydi, ama artık gitmeye hazırlanmam gerekiyor."

Steph kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Dışarıda dikkatli ol."

"Her zaman dikkatli olduğumu biliyorsun," dedim ve sözümü bir öpücükle öpücükle.

Striker'ın bizi izlediğini fark ettim ve onun da Cassidy ile benzer bir anı paylaştığını hayal ettiğini anladım.

"Bir şey olursa beni ara," dedi Steph Striker'a. "Orada olacağım."

"Biliyorum," dedi Striker selam vererek.

Dışarıda hala çok fazla tehlike vardı, ama Steph ve klanı arkamı kollarken kendimi güvende hissetmek kolaydı.

Giyindikten sonra Cassidy ve ben yola çıktık. Rome bizi şehre götürdü, Striker ise motosikletiyle peşimize takıldı. Manikür salonu şehir merkezindeki ana caddede idi. Dördümüz için kahve aldım, sonra Cassidy ve ben salona girdik. Rome, Blakely ile buluştuğumda olduğu gibi dışarıda bekledi, ama Striker'ın da peşimize takılması beni şaşırttı.

"Sen de ayak tırnaklarını mı yaptırıyorsun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Striker burnunu çektirdi. "Belki bir dahaki sefere. Ben sadece göz kulak olmak için buradayım, kızların zamanını bölmek için değil."

"Bu iyi bir ceza olabilir," dedi Cassidy. "Tam manikür-pedikür? Belki kaş aldırma? Biz kızların gerçekte neler yaşadığını gör."

"Eğer istediğin buysa," dedi Striker, koyu renkli gözlerini Cassidy'ye dikerek.

Cassidy'nin yanakları hafifçe kızardı ve Striker'ın gözlerine bakarken dudakları aralandı. Bir saniye sonra kendine geldi, sonra öfkeyle nefes alıp topuklarını döndü. "Göreceğiz," dedi ve salonun arkasındaki pedikür koltuklarına doğru yürüdü.

Çıplak ayaklarımızı ılık ayak banyosuna soktuk ve manikürcülerin tekerlekli malzeme arabaları yanımıza geldi. Kahvemi yudumlarken, mutlu bir iç çekişle rahat masaj koltuğuna daha da gömüldüm. Uzun zamandır kendimi şımartacak bir gün geçirmemiştım, özellikle de en iyi arkadaşım ile birlikteyken - o huysuz olsa bile. Bana ve Striker'a açıkça kızgın olmasına rağmen, ön kapıya yaslanmış adama gizlice bakışlar atması biraz komikti.

"Buna inanamıyorum," diye homurdandı. "Hangi kısmına?"

"Buraya senin ve Dylan için geldim, kendi ejderhamla uğraşmak için değil."

Sırıttım. "Oh, yani o artık *senin* ejderhan mı?"

Yine kızardı ve bana bir peçete fırlattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten üzgünüm," dedim. "Sana söylemeyi düşündüm, ama..."

"Ama bu seni ilgilendirmez," dedi Cassidy. "Biliyorum. Striker bana çoktan söylemeliydi, onun bana eninde sonunda söyleyeceğini konuşurken kulak misafiri olduğum için değil."

"Evet, sana katılıyorum," dedim. "Muhtemelen romantik bir şey planlıyordu. Tüm bu saçmalıkların geçip gitmesini bekliyordu."

"Tanrım, Atlanta'ya dönmeye hazırlanırken bana bunu söyleseydi... Onu öldürürdüm!"

Striker'ın havaalanında dramatik bir itiraf hazırladığını ve Cassidy'nin bu teatral davranışından dolayı onu hemen azarladığını hayal ederek kıkırdadım. Romantik jestleri severdi, ama *kendi* şartlarına göre olmalıydı. Cassidy ne istediğini bilen bir kadındı.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum!" Cassidy öfkeyle nefes alıp verdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ayak parmaklarına bakarak, "Bu çok saçma bir durum. Yani, Atlanta'da aşk hayatımın ne kadar acınası olduğunu en iyi sen bilirsin, ama bu, ilk gelen ejderhaya kendimi atmaya hazır olduğum anlamına gelmez..."

"Böldüğüm için özür dilerim."

Cassidy ağzını kapattı ve biz de bizi kesen adama doğru başlarımızı çevirdik. Kollarını üniformasının göğsüne koymuş, bir kalçasında silah, diğerinde telsizle duruyordu. Forrest. Yozlaşmış Lakeview şerifi.

"*Durun* dedim," diye bağırdı Striker. Forrest'ın hemen arkasında duruyordu. "Onlardan ne istiyorsun?"

"Bize biraz zaman verir misiniz?" Forrest salon çalışanlarına sordu.

İki çalışan bana ve Cassidy'ye baktı. Ben iç geçirdim ve başımı salladım. "Kusura bakmayın," dedim. "Fazladan bahşiş vereceğimize söz veriyorum."

Birbirlerine baktılar, sonra iç geçirdiler ve uzaklaştılar.

"Bu ne demek oluyor, Forrest?" Striker sertçe sordu.

Forrest ona sert bir bakış attı. "Hizmet etmek ve korumak için maaş aldığım bu kasabada ziyaretçilerle konuşmam suç değil."

"Evet, bir saniye bile olsa senin bunu yaptığını sanmıyorum." "Harley," dedi Forrest, "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Olmaz," dedi Striker. Sesi o kadar derindi ki, daha çok bir ejderhanın kükremesi gibiydi. Cassidy'ye baktım ve ağzının yine biraz açık kaldığını gördüm. Masaj koltuğunda biraz kıpırdadı.

Evet, bana söylediklerine rağmen, Striker'dan ciddi şekilde hoşlanıyordu.

"Bu senin kararın değil," dedi Forrest Striker'a. "Harley kendi kararlarını verebilir."

"Onu yalnız yakalayamazsın," diye hırladı Striker. "Yaptıklarından sonra olmaz."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Forrest. Elini silahının kabzasına koydu ve Striker'a öfkeyle baktı.

"Beyler, beyler," dedim. "Konuşabilir miyim? Bu benimle ilgili olduğu için?" Forrest ve Striker ikisi de bana döndü.

"Bana söyleyeceğin her şeyi bu ikisinin önünde söyleyebilirsin. Biz bir aileyiz." Normalde Striker'ın benim adıma konuşmasından rahatsız olurdum, ama bu durumda kesinlikle haklıydı. Bu kirli polisle hiçbir şey yapmak istemiyordum. Yolsuzluğun ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Sean'la ne kadar süredir çalışıyordu? Kaçırılmamda parmağı var mıydı? Ona daha önce güvenmemiştim, şimdi de kesinlikle güvenmeyecektim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona somurtarak baktım. "Senin için ne yapabilirim?"

"Biliyorsun, *senin* iyiliğin için mahremiyet istedim," dedi Forrest. "Seni utançtan kurtarmaya çalışıyordum. Ama madem ısrar ediyorsun." Kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı, sonra gereksiz yere yüksek sesle konuşmaya başladı. "Dün gece anneni sarhoşluk ve asayiş bozma suçundan tutukladık. Bir memura saldırdığı için karakolda gözaltında."

"Ne?" diye bağırdım. Forrest, beni korkutacak ve zorbalık yapacaklarını bekliyordum, bunun *annemle* bir ilgisi olacağını düşünmemiştim. Tanrım. Onunla hiç rahat edemiyordum.

"Suç duyurusunda bulunmamaya karar verdik." Forrest bunu sanki bana muhteşem bir hediye vermiş gibi kibirli bir şekilde söyledi. Hala salonun her yerinde yankılanacak kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Onu tek başına serbest bırakmayacağız. Onu eve götürecek birine ihtiyacımız var. En yakın akrabası olduğunuzu düşünürsek, onu almaya gelmek ya da sarhoşlar hücrelerinde bırakmak size kalmış."

Çalışanlar bize bir bakış attı, sonra birbirlerine fısıldamak için eğildiler. Salondaki diğer kadınlar sessizleşti ve bana meraklı bakışlar attı.

Utanç içimi yaktı. Kulaklarımın kızardığını hissettim ve masaj koltuğumda, bakışlardan ve fısıltılardan kaçabileceğim gibi geri çekildim. Tanrım, bu çok utanç vericiydi. Kasabadaki herkes annemi tanıyor gibiydi ve şimdi herkes onun *benim* annem olduğunu biliyordu. Eminim buradaki kadınlar dedikodu yapacak ve yakında tüm Lakeview bunu öğrenecekti.

"Bunu gizli tutmaya çalıştım," dedi Forrest kendini beğenmiş bir şekilde.

Derin bir nefes verdim. Forrest'ın beni etkilemesine izin vermeyecektim. O benim annemdi, ama onun seçimleri beni etkilememeliydi. Aklımı kaçırmamak için kendime bunu tekrar tekrar söylemem gerekiyordu. Ayaklarımı sıcak sudan çıkardım ve hızlıca kuruladım. "Tamam. Onu almaya geleceğim."

"Ben karakola dönüyorum," dedi Forrest. "Seni bırakayım mı, Harley?"

"Kesinlikle hayır," dedim, aynı anda Striker "Hayatta olmaz," Cassidy ise "İğrenç, tabii ki hayır!" dedi.

"Peki," dedi Forrest alaycı bir şekilde. "Kısa süre sonra orada görüşürüz."

Forrest salondan çıktı ve aramızda garip bir sessizlik hakim oldu. Çalışanlar geri geldi ve bize soru sormadan önce başımı salladım. "Bunu kısa kesmek zorundayız," dedim ve kesintiye uğrayan pedikürümüzün ücretini ödemek için nakit para çıkardım. "Başka bir zaman tekrar geliriz."

Sessizce annemi istasyondan almaya gittik. Striker arabayı dışarıya park etti ve ben yolcu koltuğundan inmek için hareket ettim. "Siz ikiniz burada bekleyin," dedim, "bu uzun sürmez..."

"Hayır," dedi Striker sıcak bir şekilde. "Polis karakolunda olsak bile seni Forrest'la yalnız bırakmayacağım."

İç geçirdim. Annemi o haliyle görmesi beni utandırıyor, ama aynı zamanda rahatlamıştım da — güvende olacağım ve hayatımın bu kısmını da saklamak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

Striker ve Cassidy ile birlikte karakola girdim, Rome dışarıda bekledi. Orta yaşlı bir kadın masanın arkasında oturuyordu ve birkaç polis, aralarında Forrest'ın da bulunduğu, kadının arkasındaki açık alanda bekliyordu. Odanın arkasında bir koridor gördüm, annemin bulunduğu "sarhoşlar hücresi"ne giden koridor olduğunu düşündüm.

"Annemi almaya geldim," dedim masanın arkasındaki kadına. "Ben Harley Founty."

"Ah, sen Liz'in kızıydın," dedi kadın. "İyi. O çok yaramaz bir kız."

"Bu hafif bir ifade," dedi Forrest. Koridora kayboldu ve sonra annemle birlikte geri döndü, ellerini arkadan kelepçelemiş halde onu dışarı çıkardı.

Annem berbat görünüyordu. Henüz öğlen vaktiydi, ama sanki bütün gece içmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen içmişti de. Saçları kıvrılmış ve dağınıktı, göz makyajı sanki ağlamış gibi yanaklarından akıyordu. Gömleğinin yakası ve koltuk altları ter lekeleriyle kaplıydı ve rengi solgundu. "*Kimseye* elimi sürmedim," diye bağırdı annem. "Bu haksızlık. Sadece hayatımı mahvetmeye çalışıyorsun!"

"Bunu kendi başına gayet iyi yapıyorsun," dedim. "Bana tuzak kurdular," dedi annem. "*Bırakın* beni!"

"Yeter artık," dedi Forrest. "Bütün gece burada kalmaya karar vermeden önce çeneni kapat."

Masadaki kadın evrakları bana uzattı ve ben hemen imzaladım. Ancak o zaman Forrest annemin kelepçelerini çözdü ve onu huysuz bir çocuk gibi bana doğru itti. "Onu eve götür."

"Öyle yapacağım." Annemi karakoldan dışarı çıkardım.

"Beni dinlemelisin," dedi annem bana ağır ağır yaslanarak.

"Dinleyecek ne var?" diye tersledim.

Striker ve Cassidy bize biraz mahremiyet sağlamak için arabaya doğru uzaklaştılar.

"Ben temizim," dedi annem.

Ona göz kırptım. "Anne, seni hapishaneden yeni aldım. Açıkça temiz değilsin."

"Harley, hayatım üzerine yemin ederim," dedi, "Bir haftadır bir damla bile içmedim."

"O zaman neden bir barda yakalandın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Orası sadece bir bar değil," dedi. "Oraya kahvaltı için gittim. Evden çıkmam gerekiyordu. Bıraktığımdan beri titremeyle evde tıklıp kalmış durumdayım." Parmağını şakağına çevirdi. "Ve barmeni tanıyorum. İstesem bile bana içki vermez. Bir haftadır bir damla bile içmedim."

Kollarımı yavaşça açtım. "Eğer bu doğruysa, nasıl hapse girdin?"

"Bilmiyorum ama şüphelerim var," dedi. "Bu işleri bilirim, Harley. Biraz sersemlemiş hissettiğimi, başımın ağrıdığını hatırlıyorum, sonra da o hücrede uyandım." Somurtarak, "Roofie'nin etkisini bilirim," dedi.

"Neden roofie içersin ki?"

Otoparkın girişinde tanıdık bir motor sesi duyuldu. Steph'in motosikleti asfaltta hızla ilerledi ve hemen yanımızda durdu. Kaskını çıkardı, gözleri öfkeyle o kadar parlıyordu ki, birkaç adım öteden bile görebiliyordum.

"Ace?" dedi annem. "O burada ne arıyor?"

"Forrest'in yine sorun çıkardığını duydum," diye homurdandı Steph. "Ne oldu?"

"Yine mi?" diye tekrarladı annem. "O bir polis."

Striker ve Cassidy bize doğru büyük adımlarla yürüdüler. "Pedikürümüzü böldü," dedi Cassidy. "Yani bana bir tane daha borçlusun."

"Salona gelip bize Bayan Founty'yi hapishaneden almamızı söyledi," dedi Striker. "Sarhoşluk ve asayiş bozma."

"Artık *alkolik* değilim," diye bağırdı annem. "Ve sarhoş da değilim. Bu benim hatam değildi."

Steph durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annem içki içmediğini ve güpegündüz uyuşturulduğunu söylüyor."

"Huh." Steph polis karakolunun kapılarına doğru baktı.

"Olan buydu," dedi annem. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü sen sürekli yalan söylüyorsun!" diye bağırdım. "Özellikle de içki içmen konusunda."

"Bu konuda yalan söylemem."

"Sana inanıyorum," dedi Ace anneme.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ciddi misin?"

"Cidden," dedi. "Striker, Bayan Founty'yi eve götürebilir misin?"

"Tabii," dedi. Sürpriz bir şekilde, annem onunla birlikte gitti, kaşlarını çatmış

ama şikayet etmeden. Cassidy de gitti ve bana daha sonra bu konuyu konuşacağımızı çok açık bir şekilde belirten bir bakış attı.

Striker motoru çalıştırdı ve polis karakolundan çıktı. Steph polis karakoluna öfkeyle baktı. Onun bakışlarını takip ettim ve Forrest'ın kapıdaki küçük pencereden dışarı baktığını gördüm.

"Hadi," dedi Steph. "Eve gidelim."

"Sence ne oldu?" diye sordum. "Neden ona inanıyorsun? Bu tür konularda güvenilir olmadığını biliyorsun."

"Dürüst cevabı mı istiyorsun?"

"Tabii ki." Onu bisikletine kadar takip ettim.

"Annen kötü bir sarhoş değil, Harley," dedi Steph. "Gürültücüdür. Sosyaldır. Gerçek bir flörtçüdür."

İnledim ve yüzümü ellerimle kapattım. "Bunu bilmeni hiç istemiyorum."

"Sarhoşluğunun belirli bir noktasında ağlamaya başlar," dedi Steph.

"Ama asla sinirlenmez. Bir polisle kavga etmez. Bu kadar basit."

"Yani sence doğruyu mu söylüyor? Uyuşturulmuş mu?"

"Bence Forrest bizi yakalamak için onu kullanıyor," dedi Steph.

"Eminim senin buraya yalnız gelmeni ummuştur."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Cidden mi? Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" O başını salladı.

"Peki ya annem?" diye sordum. "O güvende olacak mı?"

"Artık güvende," dedi Steph. "Onu korumak için birkaç adam

görevlendireceğim." "Tanrım," mırıldandım. "Hiç bitmeyecek. Neden Annemle sorunlarımız olduğunu biliyorum ama o bu işin bir parçası değil."

"Hey." Steph elini uzattı ve saçımı kulağımın arkasına koydu.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştum. Öfkeli altın rengi kaybolmuş, sadece bu kadar yakın olduğumda görebildiğim güzel benekler kalmıştı.

"Kafaları karışık," dedi Steph. "Seçenekleri tükeniyor. Hem Sean'ın *hem de* Forrest'ın. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum, bu iş neredeyse bitti."

"Ugh." Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çekerek yüzümü göğsüne bastırdım. "Umarım haklısındır."

Şakağıma öptü. "Güven bana."

"Güveniyorum," diye fısıldadım. "Sadece *onlara* güvenmiyorum."

O da onaylayarak mırıldandı ve elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi. "Biliyorum. Hadi eve gidelim."

Başımı salladım, sonra onun arkasına binip yedek kaskı taktım. Kollarımı beline sıkıca doladım, altımda mırıldanan motosikletin ve göğsüme yaslanan Steph'in güçlü sırtının verdiği güven duygusunun tadını çıkardım. Polis karakolundan uzaklaştıkça kendimi güvende hissettim, ama içimdeki kötü hissi engelleyemedim.

Ne olursa olsun... Her şeyin yolunda gitmeyeceğini biliyordum.

Hawk nihayet kulüp evine döndüğünde akşam yemeği bitmişti. Harley, Dylan ve Cassidy ile evdeydi ve ben çok uzun süre gitmeyeceğime söz vermiştim. Annesine ne olduğunu bilmeye hakkı vardı, ama önce Hawk ile özel olarak konuşmam gerekiyordu.

Kulüpte rahat bir geceydi, birkaç üye bilardo oynuyordu ve Tammy barın arkasında duruyordu. Hawk yanımdaki tabureye oturdu ve yorgun bir nefes verdi.

"Ne öğrendin?" diye sordum.

Hawk şakaklarını ovuşturdu. "O adamlar kesinlikle rüşvet almışlardı." "Rüşvet mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bana hiçbir şey söylemediler," dedi Hawk. "*Bir şey* gördükleri belli, ama ne olduğunu söylemediler. Sadece Liz Founty'nin orada olduğunu doğruladılar, ama diğer her şey konusunda ketum davrandılar."

Dürüst olmak gerekirse, ihtiyacım olan tek onay buydu. "Yani bir şey oldu."

"Kesinlikle. Forrest, muhtemelen Sean'ın tavsiyesi üzerine, Harley'i ortaya çıkarmak için Liz'i kullanıyor gibi görünüyor."

Ejderham hırladı ve yüzeye daha da yaklaştı. Aslında, ben polis karakoluna gidip Forrest'ın pencereden dışarıya bakan küçük bir pislik gibi durduğunu gördüğümünden beri hiç geri çekilmemişti. Eşim her yönden hedef alınıyordu. Bir tehdidi kontrol altına aldığımızda, yeni bir tehdit ortaya çıkıyordu. Sanki köstebek avı oynuyormuşum gibi hissediyordum, ortaya çıkan tehditleri ortadan kaldırıyordum. Sean ve Forrest'ı vurmak yerine *peşlerinden* koşuyordum.

Ejderham bu duruma sabrını yitiriyordu.

Ne pahasına olursa olsun, arkadaşımı korumamı istiyordu. Ejderham geleceği düşünmüyordu. Ejderham şimdiki zamanı düşünüyordu.

acil tehlikeler, acil çözümler. Sean ve Forrest'ı bulup onları parçalamamı istedi.

"Hey, kes şunu." Tammy elime bir bulaşık beziyle vurdu. "Barın yenilenmesini yeni yaptırmadın mı?"

"Kahretsin." Pençelerimin dışarı çıktığını fark etmemiştim. Onları geri çektim ve parlak ahşapta sekiz derin iz bıraktım. "Üzgünüm, Tammy."

"Benden özür dileme, parasını sen ödedin," dedi. "O ejderha sinirleniyor, ha?"

"Hafif kalır," dedi Hawk. "Benimki de öyle."

Onaylamak için dişlerimi gösterme dürtüsüne direndim. Tammy bana bir bira uzattı, sonra barın diğer ucuna geri dönüp bilardo oynayan adamlara servis yapmaya devam etti.

Eğer benim ejderham bu kadar yüzeye çıkmışsa, Sean'unki daha da kötü olmalıydı. O, klanı olmayan bir alfa idi. Onu kontrol altında tutacak ejderhaları yoktu. Ejderhasının içgüdülerini takip ederek, insan içgüdülerini değil, giderek daha dürtüsel hale geliyordu. Yakında tamamen kontrolünü kaybedecekti.

Daha da kötüsü, vahşileşecekti.

"Onları kovalamaktan bıktım," diye homurdandım.

"Ben de," dedi Hawk. "Ama ne kadar istesek de öylece saldıramayacağımızı biliyorsun."

"Ama bu daha kolay bir çözüm olurdu," dedim. Ejderham da aynı fikirdeydi ve içinden çenesini şaklattı. "Ama bu yolu seçersek, ikimiz de hapishaneye gireriz."

"Evet. Özellikle de Forrest Sean ile işbirliği yapıyorsa. Adil yargılama falan unut gitsin."

"Sence Forrest'ın intikamı ne kadar derin?" diye sordum. "Beni tekrar hapse atmak istediğini sanıyordum, ama bundan daha fazlası olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hawk. "Sean... ikna edici olabilir. Deli ve acınası biri olsa da, yine de bir alfa. Forrest'ı henüz kazıklamadı, bu yüzden Forrest hala onun söylediklerine inanıyor olabilir."

"Balayı dönemi," diye mırıldandım. Sean, adamları kendisiyle çalışmaya böyle ikna ediyordu. Alfa erkeğin doğal cazibesi ve bir sürü boş vaatlerle onları kendine çekiyordu, ama asla sözlerini tutamıyordu.

"Daha da kötüsü var," dedi Hawk.

"Daha ne kadar kötü olabilir ki?" Hawk'a göz kırptım. Artık hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını hissediyordum.

"Barda çalışanlar bana hiçbir şey söylemedi, ama müşteriler söyledi."

"Liz'in uyuşturulduğunu gördüler mi?"

"Tam olarak değil," dedi Hawk. "Ama Forrest önceki gece oradaydı. Liz gelmeden önce."

"Tamam..."

"Bunu anlatırken öfkeni kontrol et." "Sadece anlat."

"Blakely ile birlikte oradaydı."

"Tanrım!" Yumruğumu bara vurdum, diğer ucundaki bardakları sallayacak kadar sert. Pençelerim tekrar çıkmıştı, avuç içlerime batıyordu.

"Görünüşe göre birbirlerine oldukça yakın görünüyordular," dedi Hawk. "Bu kötü."

"Ve beklenmedik," diye onayladı Hawk. "Açıkçası, seninle olan ilişkisini hiç unutamayacağını düşünmüştüm. Özellikle de hayatını kurtardıktan sonra."

"Hatırlatma." Avuç içlerimdeki kırmızı izlere baktım, sonra pençelerimi tekrar geri çektim. "Bence o beni hiç unutmadı. Forrest'ı hiç sevmeydi. Forrest'ı benden intikam almak için kullanıyor. Ona yardım ediyor, bir şekilde."

"Bu da Sean'a da yardım ettiği anlamına gelir."

"Siktir." Bar taburesinde doğrulup saçlarımı elime geçirdim. "Harley ona Tanrı korkusu aşıladığında, onunla işimizin bittiğini düşünmüştüm."

"O bir hamamböceği gibi. Yok edilemez." Ayağa kalktım. "Gidip onunla konuşacağım." "Ne? Şimdi mi?"

"Evet, hemen şimdi. Bu durumun daha da kontrolden çıkmasına izin vermeyeceğim." İç geçirdim, sonra elimi Hawk'ın omzuna koyup sıktım. "Barı araştırdığın için teşekkürler. Ben hallederim."

Önce Harley ile konuşmam gerekiyordu.

Dışarıda, motosikletime yaslanıp arkadaşımı aradım.

İlk alınişta telefonu açtı. "Steph? Her şey yolunda mı?"

"Hawk, annenin alındığı bardan az önce döndü," dedim. "Olanları araştırdı."

"Hâlâ onun doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedim. "Üstelik, görünüşe göre Forrest de oradaydı. Blakely ile birlikte."

"Ne? Orada ne yapıyordu?"

"Ben de aynı soruyu sordum. Ona sormak için evine gidiyorum." Harley derin bir nefes aldı. "Cidden mi? şimdi mi?"

"Kafasının içinde ne olduğunu anlamam lazım," dedim. "Bu işe ne kadar bulaştığını görmek lazım. Eğer Forrest ve Sean'a yardım etmeye karar verdiyse..."

"O zaman o bir aptal," dedi Harley. "Tanrım. Keşke o kaltak ortadan kaybolrsa."

Onaylayarak mırıldandım. O ikisiyle yaptığı şeyden vazgeçmezse, ortadan kaybolmak *zorunda kalabilirdi*. Blakely ne kadar sinir bozucu olsa da, işin o noktaya gelmemesini umuyordum.

"Onu ikna ettiğimi sanıyordum," dedi Harley. "Üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok. Hepsi Blakely'nin suçu, onun ve Forrest'ın."

"Oraya giderken dikkatli ol," dedi Harley. "Bu konuda içimde kötü bir his var, Steph."

"Olacağım. Seni seviyorum, Harley." Bir iç çekiş daha. "Ben de seni seviyorum, Steph."

Telefonu kapattım ve motosikletime bindim. Bu gece Sean'ı durduramazsam, en azından Blakely ile olan bu karışıklığı sona erdirebilirdim.

Blakely'nin dairesine doğru sürerken gece serin ve karanlıktı. Uçmak kadar iyi değildi ve ejderham kanatlarını açıp dağların üzerinde süzölmek istiyordu. Ama o kadar öfkeliydi ki, dönüşürsem sadece bu fazla enerjiyi atmakla kalmayacak, ejderham beni doğrudan Sean'a götürecekti.

Adım adım.

Motoru çalıştırdım ve hızın tadını çıkardım. Rüzgar omuzlarımdan ve kollarımdan geçerek ceketimi geriye doğru savurdu. Asla binmezdim.

Harley ile böyle. Çok pervasızca, çok tehlikeliydi. Ama lanet olsun, çok iyi geliyordu ve buna ihtiyacım vardı.

Arkamda farlar yanıp söndü, iki şeritli otoyolu kısa bir şimşek çakması gibi aydınlattıktan sonra söndü. Siyah bir SUV toprak yoldan çıkarken motor gürledi. SUV hızlanırken lastikler asfaltta gıcırdadı.

Evet, Harley o kötü his konusunda haklıydı.

SUV, arka lastiğime kadar yaklaştı, sonra sola kırdı ve boş yolun yanlış tarafında sürmeye başladı. Hızlanarak yanıma gelene kadar motor tekrar gürledi. Dikkatimi motosiklete ve yola verdim. Bu, Sean'ın adamlarının Harley'e yaptıklarıyla aynıydı: hızlanıp onu korkutmak ve yoldan çıkarmak.

Ama bu benim üzerimde işe yaramayacaktı. Özellikle de neredeyse vücudumun bir uzantısı olan motosikletimin üzerindeyken. Sırıttım ve motosikleti sabit tutarak SUV'nin hızına uyum sağladım. Araba yaklaşmaya başladı, ayrım çizgisini geçerek benim şeridime girdi.

Bisikletimin frenlerine bastım ve hızımı düşürdüm. SUV gürültüyle ilerleyerek beni solladı, benim şeridime girerken kenara kaydı, kenara çarparak toz kaldırdı ve sonra tekrar asfalta döndü. Plakasını ezberledim. SUV frenlerine bastı, beni fren kontrolüyle arka camına çarpıştırmaya çalıştı, ama bu çok bariz bir manevraydı. Bir kilometre öteden geldiğini gördüm. Bisikletimi sola, yolun yanlış tarafına kaydardım.

Önümüzdeki tepenin zirvesinde farlar parlıyordu. Riskli olacaktı, ama zamanım vardı... Umuyordum.

Motorumu hızlandırdım. SUV de öyle yaptı. Hızlandılar. Ben de hızlandım. SUV'nin yanında yarışarak motosikletimi gittikçe daha hızlı sürmeye başladım.

Karşıdan gelen kamyonun farları gözlerimi kamaştırdı ve sürücü kornaya bastı.

Kahretsin. SUV modifiye edilmişti. Güçlü motor benim hızıma yetişti ve beni yanlış şeritte tuttu.

Biraz daha güç gerekiyordu. Bisikletimi ileri, ileri sürmeye devam ettim. Farlar neredeyse gözlerimi kör ediyordu. SUV ve karşıdan gelen araba, her iki taraftan da beni çevreleyerek çılgınca kornaya basıyordu.

Nitro anahtarımı çevirdim.

Motoruma gaz enjekte edildi ve motosikletim bir ejderha gibi kükredi ve ani bir hızlanma ile ileriye sıçradı. SUV'nin hemen önünden, karşıdan gelen kamyonun hızla ilerlediği sırada sarı çizginin üzerinden geçtim. O kadar yakındı ki SUV'nin aynasını kopardı.

SUV ile aramızdaki mesafeyi açarken motorum gürledi. Plaka numarasını birkaç kez tekrarlayarak hafızama kazıdım, böylece detayları Hawk'a mesaj atabilecektim. Beni takip ediyor gibi görünmüyorlardı. Beni yoldan çıkarmaya çalışan kişi, arabanın dışında benimle kavgaya edecek kadar cesur değildi.

Sırıttım. Belki de tamamen aptal değillerdi.

Blakely'nin dairesine vardığımda, kötü ruh halim hiç olmadığı kadar kötüydü. Bisikletimi park ettim, kaskımı çıkardım ve kapısına doğru fırladım. Saat geç olmuştu ve hava kararmıştı, ama umurumda değildi. Kilit sonunda açılana kadar kapıyı durmadan yumrukladım.

Kapı aralandı ve Blakely dışarı baktı. Gözleri büyüdü, sonra kapıyı biraz daha açarken kısıldı. Ama dairesinin içini görebilmem için yeterli değildi. Üzerinde benim eski lise maskotumun resmi olan, çıplak bacaklarına kadar uzanan büyük beden bir kapüşonlu sweatshirt giymişti ve kısa kıvrık saçları dağınıktı. Sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmam lazım. Hemen."

"Erkek arkadaşım bundan hoşlanır mı bilmiyorum." Sesi şehvetliydi, ama sırıtişını zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Bu sözlerime vereceğim tepkiyi sabırsızlıkla bekliyordu. Hayalperest zihni muhtemelen kıskanacağımı düşünüyordu.

"Forrest?" diye sordum. "Kiminle uğraştığının farkında mısın?"

"Bu yüzden mi gece yarısı buradasın?" diye sordu. "Erkek arkadaşımı duyup hemen buraya koşun, ha?"

Gözlerimi devirdim. "Kendini övme. Seni bir kez kurtardım, bir daha kurtarmak istemiyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" diye bağırdı Blakely.

"Bu, kendini tehlikeli bir şeye bulaştırıyorsun demek."

O alaycı bir şekilde güldü. "Sen her şeyi tehlikeli buluyorsun. Forrest'ı *seviyorum*. Bana iyi bakıyor. Beni öncelikli görüyor. Eskiden çıktığım *bazı* erkeklerin aksine."

"Biz hiç çıkmadık."

"Forrest beni ne kadar incittiğini anlıyor. Onu bu yüzden seviyorum."

O kendini beğenmiş sırıtış geri gelmişti. Ejderham, ondan pis koku gibi yayılan yalanlara tiksindi. Forrest'ı hiç umursamadığı belliydi. Bana ulaşmak için onunla birlikteydi, ama nasıl?

"Bana yaptıklarının bedelini ödeyeceğini söylemiştim," diye devam etti Harley. "Bu oyunu oynamak istemezsin."

"Bu bir oyun değil. Bu bir pazarlık." Blakely bana öfkeyle baktı. "Forrest'ı senden uzaklaştırabilirim, biliyorsun. Parmaklarımı bir kez şıklatmam yeter, seni tamamen rahat bırakır. O benim parmağımda oynuyor."

"Tabii." Bu lafa hiç inanmadım. "Dur da tahmin edeyim. Senin için bir şey yapmam gerekecek, değil mi?"

"Harley'e Lakeview'dan ayrılmasını söyle. Oğlun kalabilir, onu umursamıyorum. Ama o gitmeli. Sonsuza kadar. O zaman Forrest'la olan bu karışıklık sona erecek."

"Sana hayatımdan çıkman için bir şans verdim," dedim düşük, boğuk bir sesle. Ejderham gözlerimde parlayarak ortaya çıktı ve Blakely küçük bir adım geri attı. "Birden fazla şans. Ve her seferinde geri gelip yine sorun çıkarıyorsun. Sabrım tükeniyor, Blakely."

"Ben... sana bir anlaşma teklif ediyorum," diye kekeledi.

"Bu Forrest'ın çok ötesinde bir şey. Burada herhangi bir pazarlık gücün olduğunu mu sanıyorsun? Sırf Forrest'a amını veriyorsun diye mi? Sandığımdan da aptalsın."

Blakely'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni domuz!" Yüzüme sert bir tokat attı. Yüzü öfkeden ve biraz da şaşkınlıktan pembeye dönmüştü, sanki bunu gerçekten yaptığını inanamıyormuş gibi.

Darbesi neredeyse hiç hissetmedim. Yine de dişlerimi çıkardım ve ona gösterdim. "Kaderini belirledin, Blakely," diye kükredim. "Forrest ve diğerleriyle birlikte batacaksın. Bundan emin olabilirsin."

Korku ondan yayılıyordu, ben bisikletime doğru koşarken sis gibi peşimden geliyordu. Öfkemin Blakely'yi aptalca planlarından vazgeçireceğine dair hiçbir yanılsamam yoktu. Aksine, şimdi daha da kararlı olacaktı. Müzakerelerinin işe yaramayacağını biliyor olmalıydı. Onun başka saçma bir planı daha olduğunu düşünmek hiç de zor değildi. Forrest'ı alt etme zamanı geldiğinde, Blakely'yi de alt edeceğime emindim.

Ejderham hayal kırıklığıyla kükredi. Huzursuz, endişeli ve öfkeye yakın bir haldeydi. İkimiz de kapana kısılmış hissediyorduk. Tehditler savurmak, saklanmak ve beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Ejderham saldırmak istiyordu. Saldırmak. Öldürmek. Klanımın geleceğine ne olacağına bakmaksızın, bu tehditleri *hemen* sona erdirmek istiyordu.

Bisikletime bindim ve motoru çalıştırdım. Eve gitmem gerekiyordu. Eşimle birlikte olmam gerekiyordu.

Eve geldiğimde, her zamanki gibi ev sessizdi. Bu kadar geç ve sık sık dışarıda olmaktan bıkmıştım. Ejderhamın kulakları klanımın yumuşak seslerini dinliyordu: Striker misafir odasında horluyor, Cassidy'nin odasında beyaz gürültü makinesi uğulduyor ve Dylan video oyunu kaydetme ekranının sesleri arasında uykusunda burun çekiyordu. Ve orada, koridorun en ucunda, benim odamda, Harley nefes alıyordu. Yeterince odaklanırsam, kalp atışlarını duyabiliyordum.

Ejderham arzuyla neredeyse inleyecekti. Ona ihtiyacım vardı. Onun yakınlığına ihtiyacım vardı. Onun dokunuşuna ihtiyacım vardı. Onun ısırtısına ihtiyacım vardı... Hayır, bu gece olmaz. Derin bir nefes verdim, ama ejderham sakinleşmiyordu. Ayaklarım beni odama taşıdı.

Yatak odasının kapısını yavaşça açtım. Oda karanlık ve sıcaktı, Harley yorganın altında uyuyordu. Kapıdan, karanlık kumaşın altında kıvrımlı vücudunun silüetini görebiliyordum. Aceleyle botlarımı çıkardım ve yatağa tırmandım. Duş almam gerekiyordu, hala ter ve motor yağı kokuyordum. Umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı.

Yatağın ağırlığımla çöktü ve Harley düşük bir ses çıkardı. "Steph?" diye mırıldandı, sesi uykudan dolayı boğuktu.

Sırt üstü yuvarlandı ve saçları yastığın üzerine yayıldı. Gözleri yarı kapalıydı ve dudakları aralıktı. Uyanık sayılmazdı ama çok çekiciydi. Çok güzeldi. Üstüne çıktım, böylece mükemmel vücudunun üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Yorgan omuzlarına kadar çekilmişti. Yorgan ve giysilerim arasında, aramızda çok fazla kumaş vardı, ama hepsini ortadan kaldırmak için çok huzursuzdum. Beynim tek bir düşünceyle doluydu. *Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.*

Yere çöktüm ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, dişlerimi dikkatlice geri çekerek. Çok güzel kokuyordu. Uykudayken her zaman güzel kokardı, sıcak, yumuşak ve misk kokulu. Hırıldadım, huzursuzdum ve o hafifçe gülerek kollarını bana doladı. "Buradayım, bebeğim."

"Harley," diye kükredim. "Sana ihtiyacım var."

O mırıldandı ve gömleğimin arkasını daha sıkı kavradı. Dudaklarımı boynundan çene hattına doğru kaydırđım ve sonra sert, ateşli bir öpücükle dudaklarını ele geçirdim. Bir an için, bu yoğunluk onu hazırlıksız yakalamış gibi göründü, ama sonra o da buna karşılık verdi. Benim arzum onun arzusunu uyandırdı, onu yutarken yoğunluk gittikçe arttı.

Öpüşmeler arasında kıyafetlerimi çıkardım ve Harley bizi ayıran yorganı yere attı. Üzerinde sadece beyaz bir külot vardı ve sırt üstü uzandığında, içimdeki ejderhanın arzusu beni ele geçirmiş olsa da, durup onu hayranlıkla seyretmek zorunda kaldım. Ellerimi mükemmel göğüslerinden belinin kıvrımlarına, kalçalarına doğru gezdirdim ve sonra mükemmel, güçlü uyluklarını sıktım. Dokunuşlarımdan hoşnut ve gülümseyerek inledi. Dudakları öpüşmekten ıslak ve kırmızıydı.

Siktir, onu istiyordum.

Harley yatakta biraz kıvrıldı, sonra başparmaklarını külotunun bel kısmına taktı ve aşağı çekti.

"Devam et," dedi, sesi o kadar alçak ve şehvetliydi ki, neredeyse mırıldanıyordu. "İhtiyacın olanı al."

Siktir, onu *seviyordum*.

Külotunu bir kenara attı. Yağmur gibi üzerine düştüm, vücudunu kapladım ve açıkta kalan her santimetrekarelik cildine dokundum. Onu tekrar öptüm, sert, yiyip bitiren bir öpücükle, ve dişlerimi saklamadım.

Öpüşmede keskin dişlerimin verdiği his, Harley'nin dudaklarıma karşı nefesini kesmesine neden oldu. "Seni seviyorum," diye homurdandım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ağzıma. "Ben seninim."

Ejderham zevkle mırıldandı. İstedığımız şey buydu. İhtiyacımız olan şey buydu. Onun *bizim* olması. Harley ile birlikte olmak beni sakinleştirebilen tek şeydi. Bu, bir dövüş antrenmanından bile daha iyiydi, ejderhama dönüşüp gölün etrafında uçmaktan bile daha iyiydi. Onunla böyle birlikte olmak — yakın, muhtaç, çaresiz — içimdeki derin bir boşluğu dolduruyordu. Hem beni hem de ejderhamı. Onu sahiplenemesem bile, onu böyle altında tutmak bana yardımcı oluyordu. Beni dengeliyor ve daha sakin hissettiriyordu. Bir amacım varmış gibi.

Çünkü *Harley* benim amacımdı.

Onu tekrar öptüm ve belini sıktım. Neredeyse şehvetten deliriyordum. Hayvani bir şekilde. Onu her şekilde, tümünü o kadar yoğun bir şekilde istiyordum ki, nereye dokunup öpeceğime karar veremiyordum. O kadar sertleşmişim ki acı veriyordu.

Harley derin öpücüğümüzün içinde gülümsedi. "Böyle." Dizlerini altına alarak öne doğru döndü, mükemmel yuvarlak kalçaları yukarıda. Kalçalarını salladı, sonra omzunun üzerinden bana alaycı bir sırıtış gönderdi.

Nasıl oluyor da benim ihtiyacımı benden önce her zaman biliyordu?

Vücudumu onun vücuduna kapattım ve dudaklarımı ensesine bastırdım. Dişlerim onu sahiplenme arzusuyla karıncalandı, ama ulaşabildiğim boynunun her yerine öpücükler kondurarak bu arzuyu bastırdım. Gerçek bir sahiplenme değildi, ama ona çok yakındı.

O benim altımda dizlerinin üzerinde, göğsüm sırtına yaslanmışken, sertleşmiş penisimi onun ıslak, bekleyen sıcaklığına sokmak kolaydı. Yastığa inleyerek, ben de yüksek sesli bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Zevk içimi kapladı ve ben kendimi kaybettim. Tüm mantıklı düşüncelerim eridi, geriye sadece Harley, eşim ve onu mutlu etme ihtiyacım kaldı. Parmakları çarşafıya dolandı. Ben ona girerken kalp atışlarımız senkronize oldu.

O orgazm olurken titredi, adımı haykırdı ve zevkinin tatlı sesleri beni doruğa ulaştırdı. Boşaldığımda dudaklarım omzuna bastırılmıştı ve dişlerim dilime batmıştı.

Sonunda nefes alabileceğimi hissettim. Günün tüm stresi ve endişesi yok oldu. Sadece ben ve eşim, evimiz, yatağımız vardı.

Huzur.

Ne kadar süreceğini bilmiyordum, ama her anın tadını çıkardım.

HARLEY

Saçlarımı okşayan parmakların hissiyle uyandım ve yarı uykulu halde yuvarlandım. "Mm?"

"Günaydın," dedi Steph, parmaklarını yanağımda gezdirerek. "Beni uyurken mi izliyordun?" diye mırıldandım.

"Birazcık," dedi gülümseyerek. "Elimde değil. Uyurken çok tatlısın."

Yan tarafıma döndüm ve onu öpmek için kendime çektim. Yavaş başladı, sonra derinleşti. Vücudum dün gecedan beri biraz ağrıyordu, ama bu lezzetli bir ağrıydı. Steph çok vahşi, çok sınır tanımazdı ve ben onun bu yönünü seviyordum. Beni çok sert bir şekilde almış olmasına rağmen, kontrolün bende olduğunu hissediyordum. Onu böyle hissettirebilen tek kişi bendim ve ona bu tür bir rahatlama sağlayabilen tek kişi de bendim.

Öpücüklerimiz daha da ateşli hale geldi ve Steph'in eli belime kaydı.

"Ugh." Telefonum bir mesaj geldiğinde geri çekildim ve dünün anıları beynime çarptı. Yuvarlanarak telefonumu aldım ve şüphelerimin doğru olduğunu gördüm. Mesajı açmadım. "Anne."

"O iyi mi?" diye sordu Steph.

"Henüz bilmiyorum." Sırt üstü yere yığıldım, tüm arzularım birdenbire bedenimden kayboldu. "Ugh. Gidip ona bakmalıyım."

O yanına döndü ve dirseğiyle kendini destekledi. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, sanmıyorum." Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırdım. "Bu sadece ben ve onun arasında kalmalı. Onunla bunu birçok kez yaşadım. Sorun yok."

"Evet," dedi Steph, "ama bu, bunu tek başına yapmaya devam etmen gerektiği anlamına gelmez. Kendi annene ebeveynlik yapmamalısın."

Kalbim sıkıştı. "Biliyorum, ama kimse bana bunu söylemedi." "Ben söylüyorum. Ona bakmak zorunda değilsin."

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum. Ama... Sanırım yine de istiyorum. Onunla ilgilenmeye alıştım ve onun iyi olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Uzun sürmez."

"Neden hala ona bu kadar bağlısın? Onu tanıdığımdan beri, o..." Steph doğru kelimeyi aradı. "Kaybolmuş. Bağımlılığında kaybolmuş."

Başka biri bana bunu sorsaydı, savunmaya geçer ya da hatta gücenirdim. Ama Steph o kadar nazikçe sordu ki, sadece anlamak istediğini anladım.

"Sanırım bu benim hayatımın normal bir parçası," dedim. "Ben çocukken de pek iyi değildi, ama *bu kadar* kötü de değildi. Sanırım... Sanırım bir parçam annemin o halini tekrar görmek istiyor."

"Nasıl biriydi?" Steph parmaklarını ritmik ve yatıştırıcı bir şekilde ön kolumda yukarı aşağı gezdirdi.

"İçki içmediğinde mi?" diye mırıldandım ve gözlerimi kapattım. Bu soru beni çocukluğumdaki anılarıma geri götürdü. "Komikti. Gerçekten gürültücüydü. En küçük şeyleri bile bir maceraya dönüştürmekte ustaydı. Market alışverişini bir hazine avına çevirirdi. Ya da hava karardıktan sonra beni parka götürür, gece geç saatlerde el feneriyle saklambaç oynardık. Çok parası yoktu, ama hiçbir zaman bir şeyimin eksik olduğunu hissetmedim. Onu her ziyaret ettiğimde eğlenirdik."

"Ziyaret mi?" diye sordu Steph.

"Evet. Babam tam velayet hakkına sahipti, bu yüzden annemi sadece ara sıra hafta sonları görebiliyordum. Onunla birlikte olduğum zamanlar, sanki tatildeymişim gibi hissediyordum."

Steph anlayışla mırıldandı. "Birlikte eğlenmişsiniz gibi görünüyor. Ama belki de o gerçek bir anne gibi değildi?"

Kolumu okşayan elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Evet," diye kabul ettim küçük bir sesle. "Evet. Öyle değildi. Ve ben bunu istiyordum. Sanırım hala istiyorum."

Steph elimi sıkı.

"Ve Dylan için de bunu istiyorum. Onun da annesini benim tanıdığım gibi tanımasını istiyorum, anlıyor musun? Birlikte eğlenmek istiyorum. Onun da aynı anıları yaşamasını istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Steph. "Ne demek istediğini anlıyorum. Birini kurtarmak için can atarken, o kurtarılmak istemediği sürece onu kurtaramamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Sean.

Bir bakıma, aynı durumdu. Sean intikam arzusuna kapılmıştı, annem de içkiye kapılmıştı. İkimiz de onları kurtarmak için çaresizce çabalıyorduk. Bir zamanlar tanıdığımız insanları geri getirmek için.

Ama onları değiştirmeye zorlayamazdık.

"Bu berbat," dedim. "Gerçekten berbat." Steph iç geçirdi. "Evet. Öyle."

"Keşke onu sevmekten vazgeçebilseydim," dedim. "Ama o benim *annem*."

O kadar basit değil."

"Biliyorum. Sean'dan nefret etmem gerekirdi, ama o hala benim kardeşim."

İnledim ve tekrar yanıma döndüm, sonra yüzümü Steph'in göğsüne gömdüm. "Keşke daha kolay olsaydı. İkimiz için de."

"Ben de öyle," dedi Steph, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek. "Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

"Eminim. Bunu halletmem lazım."

İsteksizce yataktan kalkıp giyindim. Kapıdan çıkıp annemin evine gitmeden önce bir fincan kahve içip ona sarılmak için vaktim vardı. Rome arkamdan eşlik ederek beni takip ediyordu.

Araba sürerken, kafamda konuşmayı tekrar tekrar düşündüm. Belki de Steph'ten benimle gelmesini istemeliydim, ama annemin evinde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. İyi durumda olabilir ya da çok kötü durumda olabilir. Bunu kendim halletmek istedim.

Aynı zamanda, Sean ile yaşadıklarına dair yeni bir anlayış kazandığımı hissettim. Sevdiği kardeşinin anısını taşıyordu ve o kişiyi yeniden bulmak için çaresizce çabalıyordu, tıpkı benim de çok güzel anılarımin olan annemi bulmak için çaresizce çabaladığım gibi.

Onun evinin önüne park ettim. Kendimi hazırlayarak, A şeklinde evinin verandasına çıkan merdivenlere doğru yürüdüm.

"Anne?" Kapıyı nazikçe yumrukladım. "Anne, içeride olduğunu biliyorum."

Sabahın ortasıydı ve arabası hala dışarıda park halindeydi. Tank, Striker onu bıraktığından beri evden çıkmadığını mesajla bildirmişti. Steph, onu da gözetlemeleri için infazcılarını görevlendirmişti, bu yüzden Tank bunu bilirdi.

Günü böyle geçirmek istememiştim. Steph ile yatakta geçirmeyi tercih ederdim, özellikle de dün gece o kadar yoğun geçmişti ki, ama tabii ki hayatımda hiçbir şey o kadar basit olamazdı.

İç çekerek kapı kolunu denedim. Kilitliydi, ama annemi tanıyordum ve içki alemlerinde kendini dışarıda kilitlemeye meyilli olduğunu biliyordum. İçinde solmuş bir krizantem olan bir saksıyı aldım ve tahmin ettiğim gibi, yedek anahtarını saksının altına sakladığını gördüm.

Omzumun üzerinden baktım. Tank ve Rome garaj yolunda duruyorlardı. Beni korumak için buradaydılar, ama annemle baş başa kalmam için bana biraz mahremiyet tanıyorlardı. Kapıyı açtım ve içeri girdim. "Anne?"

"Harley? Buraya nasıl girdin?"

Annem kanepede uyanmıştı. Eşofman altı ve bornoz giymiş, saçları kıvrılmış ve bazı yerleri dikleşmişti. Önündeki sehpa iki şişe şarap vardı, biri boş, diğeri yarısı dolu, televizyonun sesi kapalıydı.

Hayal kırıklığı içimi kapladı. Ne bekliyordum ki? Evin temiz olmasını mı? Annemin giyinip toparlanmasını mı? Polis karakoluna müdahale ettiğim için bana minnettar, gülümseyen ve gurur duyan bir anne bulmayı mı?

Bunun hepsinin boş bir hayal olduğunu bilmeliydim. İç geçirdim. "Temizliğe ne oldu, ha?"

Annem oturdu ve bana gözlerini kısarak baktı, sonra şakaklarını ovuşturdu. Yüzü acıdan buruştu. "Ne bekliyordun ki? O ejderhalar beni buraya tek başıma terk ettiler. Dışarı çıkıp uyuşturulduktan sonra da *buradan ayrılamazdım*." Burnunu sertçe çekti. "İstediğim zaman bırakabilirim. Bunu sadece uyumak için kullanıyordum."

"Bana yalan söyleme anne."

"Saçmalamıyorum," diye tersledi. "Bunun ne kadar travmatik olduğunu anlamıyorsun. Normal bir gün geçiriyordum, sonra birden bayıldım ve kendimi bir hapisane hücresinde uyandım."

"Bu, senin normal hafta sonlarından çok da farklı değil gibi görünüyor," dedim. "İstediğin zaman bırakamazsın anne. Bu çok açık. Rehabilitasyona gitmen gerekiyor. Bu sefer gerçekten."

"Şu anda nasıl böyle bir şeyden bahsedebiliyorsun?!" diye bağırdı annem. "Kendi annen *uyuşturulmuş* ve sen bunun *benim* hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle demiyorum..."

"Aynen öyle diyorsun!" Annem lekeli şarap kadehini yeniden doldurdu ve bir yudum aldı. "Sen sadece beni ortadan kaldırmak istiyorsun. Lakeview'dan ayrılan sensin, şimdi de buraya gelip burayı kendine mal etmek ve anneni kovmak istiyorsun."

"Ben öyle demedim..."

"Benden utanıyorsun. Ben bir psikiyatri kliniğine kapatılsaydım, hayatın çok daha kolay olurdu. O zaman tek endişen yeni ejderha erkek arkadaşın olurdu ve beni çürümeye terk edebilirdin." Öfkeyle şarabını bir yudum daha içti ve bana bekleyişle baktı.

Özür dilememi, ona boyun eğip istediği gibi yaşamasına izin vermemi bekliyordu.

Bizim için her zaman böyle oldu. Ben her zaman pes ederdim. Ona gerçekte ne düşündüğümü asla söylemezdim, çünkü onun beni dinlemeyeceğini biliyordum. O beni her zaman ezmeye alışmıştı ve ben de bunu diğer ilişkilerime de taşıdım. Her zaman görmezden gelineceğimi düşünürdüm. İstedikimi söylemek ve reddedilmek yerine, hiç söylememek daha kolaydı.

Ama artık o üzgün küçük kız değildim. Kendime böyle davranılmasına izin vermek zorunda değildim.

Kanepenin diğer ucuna oturdum ve ona doğru döndüm. Bana somurtarak baktıktan sonra şarap kadehine daldı. Artık onun yüzünden utanmama gerek yoktu. *Kendi* davranışlarından utanıyordu. Kendini daha da derin bir çukura soktuğunu biliyordu ve oradan nasıl çıkacağını bilmiyordu.

Onu kurtaramazdım, ama pes de etmeyecektim.

"Anne, seni asla çürümeye terk etmem. Bunu biliyorsun." "Öyle mi?" diye homurdandı.

"Ve senden utanmıyorum. Şu anda sadece sinirliyim, çünkü bana saldıırıyorsun."

Annem başını kaldırmadı. Hâlâ huysuz bir çocuk gibi kaşlarını çatıyordu. "Bir hafta boyunca ayık kaldın anne. Bu, durmak *istediğini* gösteriyor

bırakmak istediğini gösteriyor. Artık alkolün seni kontrol etmesine izin vermek zorunda değilsin. Ama bunu tek başına yapamazsın."

"Ama benim kimsem yok," diye tersledi annem. "*Sen* bana yardım etmiyorsun!"

"*Profesyonel* yardıma ihtiyacın var," dedim. "Gerçek bir ilişkimiz olmasını istiyorum anne. Ve Dylan'ın büyükannesıyla iyi bir ilişkisi olmasını istiyorum. Sen hasta olduğun sürece bu mümkün değil."

Bu sözlerim üzerine annem başını kaldırdı, hala kaşlarını çatmış haldeydi, ama öfkeden çok şaşkınlıktan.

"*Sen hastasın* anne," dedim. "Benim yardımıma ihtiyacın yok. Doktorlara ihtiyacın var. Bu, tek başına yapman gereken bir şey değil."

Annem şarap kadehini masaya koydu ve dalgın dalgın içine bakmaya başladı. Bu ani müdahalenin işe yarayacağını ummaya cesaret edemedim, ama belki ona düşünmesi için bir şey vermiş olmuştum.

Belki sonunda doğru yönde ilerlemeye başlayabiliriz.

"Dinle, tuhaf şeyler oluyor ve senin uyuşturulman da bunların bir parçası. Şerif Forrest gelirse, onunla konuşma."

"Ne?" diye sordu annem. "Ama o polis."

"Biliyorum, ama şu anda kimseye güvenemeyiz. Onu başından sav ve beni ara, tamam mı? Söz ver bana."

"Tamam," diye homurdandı annem. "Zaten o adamı hiç sevmedim."

"Hey!" Rome dışarıdan bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ayağa kalktım, hemen yüksek alarm durumuna geçtim. Annemi kanepede bırakıp ön kapıya koştum, gözetleme deliğinden dışarı baktım, sonra kapıyı açtım.

Rome bir elini uzatmış, Forrest'ın ön verandaya yaklaşmasını engelliyordu. Polis arabası Rome'un motosikletinin hemen yanında park etmişti ve iki adam birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı.

"Burada hoş karşılanmıyorsun," dedi Rome soğukkanlılıkla.

"Hoş geldinizin bununla bir ilgisi yok," diye karşılık verdi Forrest. "Ben işimi yapıyorum. Lakeview *benim* kasabam ve vatandaşlarla istediğim gibi konuşabilirim. Yolumdan çekil, yoksa bir memura saldırmış olursun."

"Klan içinde işlerin böyle yürümediğini biliyorsun," diye hırladı Rome. "Hiçbirimizi itip kakamazsın."

Forrest, Rome'un omzunun üzerinden bana bakıp sıırttı. "Harley senin klanının üyesi değil. O bir ejderha değil."

"O Ace'in," diye karşılık verdi Rome. "Bu da onu aileden biri yapar."

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Forrest. "Harley, saldırgan köpeğini geri çağırarak ister misin?"

Rome bana bir bakış attı. Ön verandaya çıktım ve arkamdan kapıyı kapattım. İç çekerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne istiyorsun, Forrest?"

"Özel bir konuşma," dedi Forrest.

"Daha önce bunu yapmak istememiştım, şimdi neyin değiştiğini düşünüyorsun?" Forrest beni ne kadar aptal sanıyordu? Sean ve Blakely ile birlikte çalıştığını gerçekten bilmediğimi mi sanıyordu?

"Peki," dedi Forrest alaycı bir şekilde. "Ace ile benim bir geçmişimiz olduğunu biliyorsundur."

"Elbette."

"Ace, onu hapse attığım için beni suçluyor. Ama senin de bildiğin gibi, ben sadece işimi yapıyordum. Ace'i hapse attıran, onun davranışlarıydı."

O benim tepkimi izledi, ama ben soğukkanlılığımı korudum. Dürüst olmak gerekirse, Forrest'ın olayları nasıl yorumladığı umurumda bile değildi. Ace'in hayatının o bölümü kapanmıştı. Ben bu konuyu geride bırakmaya hazırdım ve Ace'in de öyle olduğunu biliyordum.

"Bir suçlunun gerçekten değiştiğine asla güvenemezsin," diye devam etti Forrest. "Ace sana ne anlattı bilmiyorum, ama öyle bir adamın sözüne güvenemezsin. O tehlikeli bir hayat sürüyor, Harley. Her zaman öyle olmuştur. Ve eninde sonunda bunun sonuçları olacaktır. Ace'in seçimleri yüzünden senin ya da oğlunun zarar görmesini istemiyorum."

Ne saçmalık. Muhtemelen Blakely'nin isteği üzerine beni Lakeview'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Beni ortadan kaldırmanın Ace'i kızdırmanın başka bir yolu olduğunu düşünüyordu. Beni Lakeview'dan uzaklaştırmanın o kadar kolay olacağını düşünüyorsa, sandığımdan daha aptaldı.

"Endişen için teşekkürler, ama ben olduğum yerde iyiyim."

Forrest'in yüzü asıldı. "Şu anda burada kalmak aptallık olur, Harley. Durum daha da tehlikeli hale gelecek."

"*Bu* tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

Rome benim duruşumu taklit ederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve Forrest'a sert bir bakış attı. "Evet, *Şerif*. Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir gerçek. Ace'in peşinde birçok hedef olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi?" diye ısrar etti Rome. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Şey... Şey, bu..." Forrest'in kulakları kızardı ve kekelemeye başladı.

"Bu polis işidir."

Evet, sanmıyorum.

"Ama," Forrest sakinliğini geri kazanarak devam etti, "hâlâ arabadan ateş açan suçluları arıyoruz. Hâlâ dışarıdalar ve bir sonraki planlarını bilmiyoruz. Sen ve oğlunun bu işe karışmasını istemiyorum, Harley."

Buna da inanma. Ona kaşlarımı çattım. "Eh, bunun önemi yok, çünkü karar benim."

"Hanımefendiyi duydun," dedi Rome. Forrest'ın önüne geçerek beni onun görüş alanından engelledi. "Söyleyeceklerini söyledin. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Forrest onun bakışlarını karşıladı. "Hepsi bu kadar. Sadece görevimi yapıp hizmet ve koruma görevimi yerine getiriyorum." Bir adım geri çekildi ve tekrar bana baktı. "Kendine dikkat et, Harley."

"Bunun için yardımına ihtiyacım yok," diye bağırdım, o devriye arabasına doğru yürürken.

"O kimdi?" diye sordu annem, ben eve girerken.

"Forrest," dedim. "Ace'in evine geri dönmem gerek, ama seni korumak için etrafta birkaç koruma kalacak, tamam mı?"

"Forrest ne istiyordu?" diye sordu annem.

"Sadece beni sınırlandırmeye çalışıyor." Kaşlarımı çattım. "Onunla konuşmayın. Her şeyi halledeceğim. Sadece... Sadece söylediklerimi düşünün, tamam mı?"

"Mm." Annem şarap kadehini eline aldı ve düşünceli bir şekilde sıvıyı çevirdi. "Peki. Düşüneceğim."

"Mm." Annem şarap kadehini eline aldı ve düşünceli bir şekilde sıvıyı çevirdi. "Tamam. Düşüneceğim."

Rome beni eve kadar takip etti, sonra Forrest'ın annemle konuşmaya çalışmak için geri dönmesi ihtimaline karşı göz kulak olmak için annemin evine geri döndü.

"Selam," dedim eve girerken. VR oyununu oynayan Dylan'ın yanından geçerken saçlarını okşadım. "Steph nerede?" diye Cassidy'ye sordum.

O merdivenleri işaret etti ve ben de yukarı çıkarken ona gülümsedim.

Steph'i ofisinde, masasının üzerine yayılmış bir yığın kağıda kaşlarını çatmış halde buldum. Yakışıklı görünüyordu. Yağ lekeli garaj kıyafetleriyle bile her zaman yakışıklıydı, ama ben özellikle oto tamirhanesinin evraklarını incelerken alnında oluşan küçük kırıışıklığı seviyordum. Kafasını kaldırıp ofise girdiğimi gördüğünde, yüzündeki konsantrasyon kayboldu ve bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerinde altın rengi bir parıltı belirdi.

Tanrım, bana bakışını çok seviyordum.

"Selam," dedi Steph. "Annen nasıl?"

"Çok iyi değil, ama geçmişte olduğu kadar kötü de değil." "Bu iyi bir şey mi?"

Öyle miydi? Annem içki konusunda hep iniş çıkışlar yaşamıştı ve daha önce de içkiyi bırakacağını söylediğini duymuştum. Ama bu sefer bir şeyler biraz farklıydı. "Evet," dedim hafifçe başımı sallayarak. "Sanırım öyle. Ayrıca, başka bir ziyaretçimiz daha geldi."

Gözleri kısıldı. "Kim?"

Steph'e Forrest'ın ortaya çıkışını anlatırken, karanlık gözlerinde altın rengi daha da derin ve parlak bir şekilde parladı. Ejderhanın öfkesinin arttığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Ne boktan herif," diye homurdandı. "Liz'in evine gelmek gelmek..."

"Delilik."

"Ve çaresiz," dedi Steph. "Thames muhtemelen Vahdat klanının onunla iletişime geçtiğini"

Vahdat klanının kendisiyle temasa geçtiğini yaymıştır. Şu anda Sean ile çalışmayı göze alacak hiçbir şekil değiştiren yok. Forrest muhtemelen

yanlış tarafı seştiğini fark ediyor ve şimdi bize üstünlük sağlamak için her şeyi deniyor."

"Forrest bu yüzden mi beni yalnız yakalamaya çalışıyor?" diye sordum, bu düşünce beni ürpertti.

"Aynen öyle. şu anda en iyi hedefi sensin çünkü bana ulaşmanın en iyi yolunun sen olduğunu düşünüyor. Blakely de aynı şeyi düşünüyor. Birlikte hareket etmelerine şaşmamalı." Ayağa kalktı ve ofisinin içinde bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. Ejderhası oturmak için fazla huzursuzdu. "Ya sen ya Dylan. Sean, alfa olmak için tek yolun ikinizi ortadan kaldırmak olduğunu düşünüyor. Onun çılgına döndüğünü biliyorum."

"Hey." Steph'in bileğini tuttum ve dolaşmasını engelledim. Onu kendime yaklaştırdım ve kollarımı boynuna doladım. Bu kadar yakinken, altın rengi gözleri benimkilere bakıyordu. Dişleri de çıkmıştı.

Onun öfkesi korkutucu, ürkütücüydü — ama benim için değil. Böyle değil. Beni korumak için çaresiz olduğunu bildiğim için değil.

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Buraya kadar geldik."

"Sean'a meydan okumayı yapmasını sağlamalıyım. Daha fazla bekleyemeyiz. Forrest ve Blakely onunla birlikte batarsa umurumda değil. Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Onların senin hayatını... Ya da Dylan'ın hayatını tehlikeye atmasına izin veremem."

"Ne gerekiyorsa yap." Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Başını aşağı eğdim ve alınlarımızı birbirine değdirdim, sonra Steph'in nefesi benimkine uyana kadar birkaç derin nefes aldım. Steph gibi ben de oğlumuzu korumak için her şeyi yapardım. Sonuçları ne olursa olsun.

"Burada kalmalısın," dedi Steph. "Dışarı çıkmanın sorun olmayacağını söylediğimi biliyorum..."

"Açıklamana gerek yok," dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Katılıyorum.

Bu riski almaya değmez. Tüm bunlar bitene kadar değil.

"Sean kırılma noktasında," dedi Steph. "Bunu hissedebiliyorum. Onu sadece biraz daha itmeme gerekiyor."

"Ne gerekiyorsa yap," dedim. "Seninleyim, Steph."

Beni öptü ve öpücüğü onun vahşiliği ve kararlılığıyla yanıyordu.

Steph, bizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Sadece bu süreçte kendini kaybetmemesini umuyordum.

"Peki, o kimdi?" Hawk ofisime girer girmez ona sordum. Garajı gözetleyerek, çeyrek dönem kar hedeflerimizi tutturmak için yolunda gittiğimizden emin oluyordum. Silah kaçakçılığından çıkıp temiz işlere geçmek bir geçiş süreci olmuştu, ama yine de karlı bir iş olacağı benziyordu.

Hawk iş için dışarı çıkmamıştı. Rome'un San Francisco'da yaşayan küçük kardeşi nihayet güvenlik kamerası kayıtları hakkında bize geri dönüş yapmıştı. Kayıtları temizlemiş, yakındaki bir benzin istasyonunun kayıtlarıyla karşılaştırmış ve bize net olarak görebileceğimiz fotoğraflar göndermişti.

"Forrest tam bir pislik," dedi Hawk, karşımdaki sandalyeye otururken. "O daha bir genç. Kanada'dan kaçıp New York'a gidip 'büyük işler' yapmak isteyen bir kaçak."

"Tanrım," dedim. "Forrest ne yaptı?"

"Ona gizlice içeri girip uyuşturucuyu yerleştirmesi için yüklü bir miktar para teklif ettim," dedi Hawk. "Onun açıklamasını kayda aldım. Eğer istersek tekrar konuşacağını söyledi."

"Aferin," dedim. "Buna ihtiyacımız olabilir."

"Bunun doğru bir plan olduğundan emin misin?" diye sordu Hawk.

Başımı salladım. "Sean, Forrest'tan koparıldığında başka seçeneği kalmayacak," dedim. "Forrest onun son çareydi. Sean'ın sadece parasını ödeyebileceği adamları kalacak ve bunların çok fazla olmadığını biliyoruz, tabii hiç kalırsa."

"Thames tüm adamlarını korkutup kaçırmış olabilir."

"Umarım öyledir," dedim. "Bu, onun bana meydan okuması için yeterli olabilir."

Hawk elini alnına sürdü. "Demek sonunda bu noktaya geldik."

"İkimiz de bunun olacağını biliyorduk." Sean'ı dışarıdan yıpratmak zorunda kalmak bana acı veriyordu, ama egosunu kırmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Onu bana meydan okumaya zorlamalıyım, böylece bu kavgayı onurlu bir şekilde sonlandırabilirdik. İç geçirdim. "Kulüp evine geri dönelim. Forrest'ı arayacağım."

"Onu nasıl oraya getireceksin?" diye sordu Hawk.

"O kısmı kolay," dedim. "Ona Blakely'nin kulüpte olay çıkardığını, yine bir ejderhanın aletine binmeye çalıştığını söyleyeceğim. Hemen gelir."

Hawk kahkaha attı. "Bazen, Ace, senin bir dahi olduğunu düşünüyorum."

Kulüp binasına doğru yola çıktık. Akşamın erken saatleriydi, bu yüzden mekan hala sakindi. Birkaç klan üyesi ortak alanda vakit geçiriyordu ve Tammy yine barın arkasındaydı. Tabelayı kapalı konumuna çevirdim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Tammy.

"Misafirlerimiz var," dedim. "Çocuklar, arka odada bekler misiniz? Biraz desteğe ihtiyacımız olabilir."

Tank başını salladı ve diğer dört kişiyi bilardo masasından uzaklaştırıp arkaya götürdü. Hawk ve ben barda oturduktan sonra Forrest'ı aradık. Blakely'nin kulüpte flört ettiğini söylediğimde, Forrest öfkeyle telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Forrest'ın yüzü kızarmış ve kaşları çatılmıştı. Barın etrafına bakındı, ama kimseyi göremedi. "Nerede o?"

"Otur." Barı işaret ettim. Hawk ve ben köşede oturuyorduk, Forrest karşımıza oturabilirdi.

Tabii ki dinlemedi. Birkaç adım atarak yaklaştı ve bize öfkeyle baktı. "Soruma cevap ver."

"Öncelikle sana birkaç sorum var," dedim. "Bu bir sorgulama değil."

"İşte burada yanılıyorsun," dedi Hawk sırtarak. "Aslında öyle."

Hawk'ın telefonunu bara koydum ve videoyu oynatmaya başladım

.

"Şerif Forrest bana bin dolar ödedi," dedi videodaki kız. "Ve eski izinsiz giriş suçumun sicilimden silineceğini söyledi. Tek yapmam gereken, tamirhaneye girip uyuşturucuları ofise bırakmaktı... Bana her şeyin yoluna gireceğini söz verdi..."

"Bu da ne böyle?" dedi Forrest.

"Neden senden bunu yapmanı istedi?" Hawk videoda sordu.

"Garajın sahibi bir suçluymuş ve bu onu daha çabuk hapse atmanın bir yoluymuş," dedi kız. "Ona güvenmem gerektiğini söyledi."

Videoyu durdurdum. "Daha fazlası da var, Forrest. O nazik kız bizi, senin rüşvet verdiğin başka kişilerle de bağlantıya geçirdi. Şimdi elimizde bir sürü ilginç konuşma kaydı var. Birçoğunun kağıt izleri de var."

"Bu ne cüret?" Forrest'ın yüzü soldu ve sesi titredi. "Bu resmi bir polis meselesi."

"Öyle görünüyor," dedim. "Eminim eyalet polisi bu videoları görmekle çok ilgilenecektir."

"Küçük şerif pozisyonuna veda edebilirsin," dedi Hawk.

"İkiniz de tam birer pisliksiniz," diye bağırды Forrest. "Bunun kolay bir iş olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu hiçbir şey. Siz birer suçlusunuz. Kimsenin bu saçmalığa inanacağını mı sanıyorsunuz? Bu kıza kendiniz rüşvet vermiş olabilirsiniz. Zamanımı boşa harcıyorsunuz!" Kulüp binasından fırlayarak çıkmak için döndü ve neredeyse Tammy'ye çarpıyordu.

Tammy, elini onun göğsüne koyarak çıkmasını engelledi. "Patron seninle konuşmasını bitirmedi."

"Ben konuşmamı bitirdim." Forrest dönüp silahını çekti. Bana doğrulttuğunda elleri titriyordu.

Islık çaldım. Tank ve infazcılar arka odadan fırlayıp yanıma geldiler, hepsi dişlerini gösteriyorlardı. Forrest'ın nişanı, beni çevreleyen ejderha şekil değiştirenler arasında titreyerek dans ediyordu, ama kimse kıpırdamadı.

Forrest'a kaşlarını çatarken gözlerimin altın rengi parladığını hissettim. "Tetiği çekmeden önce öleceksin."

Forrest silahını indirirken alnında ter damlaları belirdi. "Benden ne istiyorsun lan?"

"Bundan paçayı sıyrabileceğini mi sandın?" Bardan kalktım ve ona doğru ilerledim, böylece göz göze geldik. Geri çekilmek istercesine geriye doğru sallandı, ama yerinde kalmayı başardı. "Sean'la çalışarak paçayı sıyrabileceğini mi sandın? Benim öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

Forrest'in yüzü daha da soldu.

Forrest ve Sean'ın birlikte çalıştıklarına dair *bir kanıtım* yoktu. En azından henüz yoktu. Ama Forrest'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Gerçekten ne kadar aptalsın?" diye devam ettim. "Deli bir adamla çalışmanın sana *fayda* sağlayacağını mı sandın?"

"Ne... Nasıl..." Forrest, sanki biri ortaya çıkıp onu kurtaracakmış gibi çaresizce kulüp binasına bakındı. "Sean, senin hakkında kirli bilgileri olduğunu söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Sean'ın benim hakkımda bir şey bildiğini düşündüysen, gerçekten çok aptalsın. Bu klanı düzeltmeye çalıştığımı biliyordun, ama yine de benden kurtulabileceğini düşündün."

Forrest hiçbir şey söylemedi, ama öfkeden titriyordu. Korkunun giderek arttığını hissedebiliyordum.

"Sana bir teklifim var," dedim.

"Neden seninle anlaşıyım ki?" diye sordu Forrest.

"Bir daha asla polis olarak çalışamayacaksın," dedim basitçe, "ama şimdi benimle işbirliği yaparsan, Lakeview'dan hayaların sağlam olarak ayrılmana izin vereceğim."

Forrest donakaldı.

Kulüp binasında sessizlik hakim oldu.

"Siktir!" diye tısladı Forrest. Elinin topuğuyla alnına defalarca vurdu. "Siktir, siktir, siktir!"

"Sakin ol," dedi Tammy gülümseyerek. "Şimdi, neden bana o silahı vermiyorsun, böylece bunu yetişkinler gibi konuşabiliriz?"

Büyük bir şaşkınlıkla, Forrest silahını ona uzattı. Beni itip geçtikten sonra, dramatik bir hareketle barı işaret etti. "Peki, oturalım mı? Ve lanet olası bir bira alabilir miyim?"

Diğerleri bılardo oynamaya geri döndüler. Hawk ve ben Forrest ile barda oturduk, Tammy ise bize içki getirmek için diğer tarafa döndü — Hawk ve bana Night Shift biraları, Forrest'a ise normal bir pale ale.

"Bildiğim şeyi sana anlatacağım," dedi Forrest. "Sadece Sean kafayı yemeye başladığı için. Bu karmaşaya hiç bulaşmamalıydım."

"Peki, tam olarak planı nedir?" diye sordum.

"Seni öldürmek istiyor," dedi Forrest kısaca.

"Ve sen ona bu konuda yardım mı ediyordun?" diye sordu Hawk.

"Senin tekrar hapse girmeni istiyorum," dedi Forrest. "Ait olduğun yere. Sean da bununla bir sorunu olmadığını söyledi. O çıldırmadan önce ortak bir hedef için çalıştığımızı sanıyordum." Forrest birasını uzun bir yudumla içti. "Harley'i yem olarak kullanmak onun fikriydi."

Ejderham öfkeyle kükredi, ama onu içimde tuttum. Şimdilik. "Onun planı," diye devam etti Forrest, "Harley ve Dylan'ı kaçırmak ve onları gizli bir yerde tutmaktır. Onları öldürmesine izin veremezdim, bu yüzden bir uzlaşmaya vardık. Onları bir yere saklayacağını, klanı onların öldüğünü düşündüreceğini, sonra da seni öldürüp Lakeview'i ele geçireceğini söyledi."

"Ama bir meydan okuma değil," dedim.

"Hayır," dedi Forrest. "Yardımcıları olduğunda, sürpriz bir saldırı planlıyordu."

Hawk ve ben birbirimize baktık. Yani Sean meydan okumayı kazanamayacağını biliyordu. Ve o *destek* Thames olmalıydı.

"Shifter arkadaşlarıyla bir şey oldu," dedi Forrest. "Yedek planını kaybetti ve plan askıya alındı. Tekrar baştan başlayacağını düşündüm, ama o bunun yerine... Çıldırdı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Lanet olası bir psikopat gibi davranıyor!" Forrest, bira bardağını o kadar sert bir şekilde masaya vurdu ki, bira bardağın kenarından taşı. "Birdenbire, tüm planlar suya düştü ve ejderhasının ne kadar güçlü olduğunu, yenilmez olduğunu, Lakeview'e neler yapabileceğini göstereceğini söylüyor... Sonra birdenbire tavrını değiştirip yine çekingen ve kararsız oluyor. Bu çok garip ve beni tedirgin ediyor. Böyle adamlar saatli bombadır."

Forrest'ın anlattıkları bana maalesef tanıdık geliyordu. Sean'ın insanlığı ve ejderha tarafı birbirinden ayrılıyor gibiydi. Ejderhası bir şey istiyordu, insan tarafı ise

başka bir şey istiyordu. İkisi de benim ölmemi istiyordu, ama bu hedefe nasıl ulaşacakları konusunda anlaşıyorlardı.

Sean bir alfa idi. Ejderhası güçlüydü. Ve yakında, ejderhası onun insan mantığını bastıracaktı. Ne kadar zamanımız kaldığını merak ettim.

"Blakely ne olacak? Sean ile birlikte mi çalışıyor?"

"Hayır," dedi Forrest. "Yapabilseydi muhtemelen yapardı. Onları tanıştırmamı istedi, ama neye bulaşmaya çalıştığını bilmiyor."

Hawk bana bir bakış attı ve ben çenemi bir kez eğdim. Ejderham, Forrest'in sesinde yalan olmadığını hissetti.

"Şu anda kaç kişiyle çalışıyor?" diye sordum. "Dört," dedi Forrest. "Paralı kaslı adamlar."

"Shifterlar mı?" diye sordu Hawk.

"Bilmiyorum," dedi Forrest. "Ama o çeklerin yakında karşılıksız çıkmaya başlayacağını biliyorum."

Bu kadardı. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. "Tamam. Anlaşma şöyle, Forrest. Sana yirmi dört saat veriyorum, istifa et ve Lakeview'dan defol git. Sonsuza kadar. Nereye gittiğin veya ne yaptığın umurumda değil, ama bir daha polis olarak çalışmaya kalkışma. Ve evet, bunu takip edeceğim."

Forrest'in yüzü soldu. "Lakeview benim *evim*..."

"Ve sen her şeyi mahvettin," diye araya girdim. "Şartlar bunlar. Kabul etmezsen, elimizdeki tüm kanıtları doğrudan eyalet polisine gönderirim ve önümüzdeki on yılı hapiste geçirirsin."

Forrest hiçbir şey söylemedi, ama derin kaşlarını çatması, başka seçeneği olmadığını anladığını açıkça gösteriyordu.

"Bir şey daha var. Telefonun." Elimi uzattım. "Ne?"

Onu ne yapacaksın ki?"

"Buradan çıkıp Sean'ı arayacağına inanıyor musun? Aptal olma." Gözlerimin arkasında ejderham parladı. "Ver şunu. Kilidi açık olsun."

Sınıfı bozduğu için başı belaya giren huysuz bir genç gibi, Forrest telefonunun kilidini açtı — şifresini not ettim — ve sonra elime bıraktı.

"Şimdi defol," dedim. "Adamlarımı sürekli senin peşinde tutacağım. Onları göremeyebilirsin, ama orada olacaklar. Sean'la iletişime geçmeyi aklından bile geçirirsen, bunu öğrenirim. Ve hapse girmezsin. Ölürsün."

"Tanrım," diye homurdandı Forrest. Sert ve sinirli davranmaya çalışıyordu, ama içinden geçen korkuyu hissedebiliyordum. "O psikopatla işim bitti. Sizin gibi psikopatlarla işim bitti. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Şimdi yeni bir telefon almam lazım." O kadar hızlı ayağa kalktı ki, tabure parke zeminde sürtündü.

Yalan söylemiyordu. Ejderham, sözlerinde sadece dürüstlük ve öfkesinden daha ağır basan korku hissetti. Forrest, kendini çok fazla kaptırdığını ve artık kaybettiğini biliyordu. Forrest dönüp bardan fırlayarak çıkarken, Rome da hemen arkasından giderken, ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş izliyordum.

Kulüp kapısı arkalarından çarptı. Bir iniltiyle nefes verdim ve burnumun köprüsünü sıktım. "Ne baş belası adam."

"Görünüşe göre onu yakaladık," dedi Hawk. "Sean'ın son bağlantısı da halloldu."

"Artık sadece Sean kaldı," dedim. Forrest'ın telefonunu cebime attım ve ayağa kalktım. "Eve dönmem lazım. Bu gece Sean'la iletişime geçeceğim."

"Gelmeni mi istiyorsun?" diye sordu Hawk.

Başımı salladım. "Hayır. Onunla yalnız konuşacağım."

Hawk'ın yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirdi. Kulüpteki kimse bunu fark etmedi; onu çocukluğundan beri tanıyanlar dışında kimsenin fark edeceğini sanmıyordum.

Ama ben gördüm ve doğru kararı verdiğimi anladım. Hawk, Sean'ın buna nasıl tepki vereceğini düşünmek istemiyordu. Kötü olacağını biliyordum ve Hawk'ı buna maruz bırakmak istemedim. Zorunlu olmadıkça. Hawk'ın omzuna vurdum, sıktım ve eve doğru yola çıktım. Sean'la iletişime geçmek için beklemeyecektim. Forrest'ın tuhaf bir şey yapmaya kalkışması ihtimaline karşı.

Eve vardığımda, ev sessizdi. Dışarısı kararmıştı ve akşam yemeğini kaçırmıştım, ama keskin duyularımın Harley'nin pişirdiği yemeğin kokusunu alabiliyordum: kızarmış tavuk, sebzeler ve çıtır sarımsaklı ekmek. Kanepede kitap okurken başını kaldırdı

ve gülümsemeyle yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Fırında artanlar var. Nasıl gitti?"

Onun yanındaki kanepeye oturdum ve yastıklara yaslandım. Harley kitabını bir kenara koydu, bana yaklaştı ve başını omzuma yasladı. Ben hiçbir şey söylemeyince "O kadar mı kötüydü?" diye sordu.

"Hayır, hayır, sorun yoktu," dedim. Forrest'ın telefonu cebimde bir yük gibi duruyordu. Kardeşime ulaşmaktan korkuyordum, ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Bu gece yapmam gerekiyordu. "Forrest artık sorun olmayacak."

Elini göğsümün üzerinde gezdirdi. "Onu kasabadan kovdun mu? Ya da daha kötüsü mü?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Her iki durumda da pek endişeli görünmüyorsun."

"Benim de sabrım tükeniyor."

Kolumu omuzlarına doladım ve sıktım. "Onu kaçırdım," dedim. Ona öğrendiğimiz her şeyi anlattım: uyuşturucuyu yerleştiren kızı, Blakely'yi, Forrest'ın Sean ile olan ilişkisini.

"Yani, bir daha asla polis olamayacak mı?" diye sordu Harley.

"Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, olmaz," diye düşük bir sesle homurdandım.

Aniden Harley üstüme çıktı, kalçaları kanepede benim kalçalarımın üzerine oturdu. Dylan ve Cassidy'nin nerede olduklarını bilmiyordum, ama umarım şu anda merdivenlerden aşağı inmeye karar vermemişlerdir. Ellerimi Harley'nin uyluklarına kaydardım, ipeksi pijama şortunun altına sokarak uyluklarının yumuşak kaslarını sıktım. "Koruyucu tavırlarına bayılıyorum," dedi, yanakları muhteşem bir pembeye boyandı.

"Elimde değil," dedim. "Hepsi senin için."

"Sırada ne var?" diye sordu, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek. Nazik baskı iyi geliyordu ve ejderham zevkten neredeyse mırıldanıyordu.

"Şimdi Sean'ı kışkırtmam lazım," dedim. "Ona köşeye sıkıştığını hissettir. Ejderhasını sınırına kadar zorla, böylece bana meydan okusun."

Endişe, dolgun dudaklarının köşelerini aşağıya doğru çevirdi. "Onu kışkırtmak mı? Bunu yeterince yapmadın mı?"

"Henüz değil," dedim. "Saklanmayı bırakmasını istiyorum. Kendisi meydan okumasını istiyorum."

Alnını alnıma dayadı, sonra kaşlarımın arasındaki çizgiyi öptü. "Bunun senin için kolay olmayacağını biliyorum."

Uyluklarını biraz daha sıkı kavradım. Sanki hayatım pahasına ona tutunuyormuşum gibi hissettim, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi. "Kolay olmayacak."

"Eskiden sahip olduğun kardeşin için yas tutman normal," dedi. "Onun haline nefret etsen de, onu hala sevdiğini biliyorum."

Uzun ve yavaş bir nefes verdim. O söylediğinde çok basit geliyordu, ama içimde duygular durmaksızın savaşıyordu. Keder. Öfke. Sevgi. Eşim ve klanım için güvenli ve istikrarlı bir gelecek ihtiyacım ile ejderhamın imkansız bir mutlu geçmişe dönme arzusu arasında.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Bunu yapmak zorunda olduğun için üzgünüm." "Bunu nasıl yaparsın?" diye sordum.

Başını yana eğdi. "Neyi?"

"Beni bu kadar iyi anlamayı. Kimse yapamıyor, hiç kimse yapamadı."

Gülümsedi, sonra öne eğilip beni nazikçe öptü. "Senin eşin olduğum için olmalı."

Ejderham bu hatırlatma üzerine kükredi, sanki bunu unutabileceğimizi sanıyormuş gibi. Uzun, tatlı bir an öpüştük, sonra Harley biraz geri çekildi. Dişlerini alt dudağına geçirdi.

"Ne oldu?" diye sordum, gergin ifadesine bakarak. "Aklında ne var?"

"Eşlerle ilgili bir şey," dedi. "Düşündüğüm bir şey."

"Bana her şeyi anlatabilirsin." Bir tutam saçını kulağının arkasına koyduktan sonra parmak uçlarımı boynuna doğru kaydırdım.

Harley mırıldandı ve dokunuşa doğru eğildi. "Seni sahiplenmeni istiyorum

beni sahiplenmeni istiyorum."

Elim durdu. Ejderham kükredi. Gözlerimin altın rengi parladığını biliyordum — o yüzeye çok, çok yakındı. Onun dudaklarından çıkan bu sözleri duymak, şimdiye kadar duyduğum en erotik şeydi.

O bizi istiyor. Ejderham içimden çenesini kapattı. Eşimiz. Bağımızı tamamlamak istiyor.

Hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Bu düşünceyle dişlerim düştü. Ama.

"Harley." Yaklaştım ve dudaklarımı çenesine bastırdım. Nefes verdim, sonra yavaşça, zevkle cildinin sıcak, misk kokusunu içime çektim.

"Bu gece yapmalısın," diye fısıldadı. "Beni yukarı çıkar." Kahretsin.

Uyluklarını daha sıkı kavradım, sonra iki elimi de beline kaydırdım. "Harley," diye fısıldadım yine. Cevap vermek için tüm irademi kullanmam gerekti. "Yapamam."

Harley hareketsiz kaldı. "Ne? Neden?"

Cildine sertçe nefes verdim. Ejderham bana çok kızgındı, içimden kemiriyordu. Bu, *kaderimizde yazılı eşimizdi*, kucağımızda, boynu çıplak, onu sahiplenmemi istiyordu. Yine de hayır demek zorundaydım.

"Bunun senin ejderhanın istediği şey olduğunu sanıyordum," dedi. "Artık bağlantı tek yönlü, değil mi? Ben de seni hissedebilmek istiyorum, Steph."

Onun parlak, şaşkın gözlerine bakmak için biraz uzaklaştım. Reddettiğim için incinmişti ve bu da ejderhamı zaten öfkeli olan halinden daha da öfkeliendirdi. "Bu çok tehlikeli. Sean'la son kez yüzleşmeden önce bunu yapamayız."

"Neden?" diye ısrar etti. "Bağlantı yüzünden mi? Çünkü, Allah korusun, sana bir şey olursa, bu beni incitir mi?" İki elini kollarımdan omuzlarıma doğru kaydırды. "Bağlantı olmasa da incinirim, Steph."

"Ondan daha fazlası."

"Ben olmadan bu işe girmeni istemiyorum," dedi. "Bağımızı tamamlamak istiyorum. Senin hissettiklerini hissetmek istiyorum. Bir şekilde seninle birlikte olmak istiyorum. Sana güç vermek istiyorum, böylece bana geri dönebilirsin."

"Ben de bunu istiyorum. Her şeyden çok." Ejderham da öyle istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, içimi yakıyordu.

"O zaman yap," diye fısıldadı. "Beni istediğini göster."

Tanrım, ejderham beni öldürecekti. Sean hep böyle mi hissediyordu? Ejderhasının arzularını zar zor kontrol edebiliyor muydu? Ben onun kadar zayıf değildim, bu yüzden şu anda onu sahiplenmek gibi çılgınca bir şey yapma riskim yoktu, ama bu arzu içimde sürekli yanan bir alev gibiydi.

"Bana bir şey olursa, bu sadece seni incitmez," diye açıkladım. "Ruhunu parçalar. Seni sonsuza kadar kırık bırakır. Bundan kurtulabileceğin bir şey değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Asla başka bir partneri kabul edemezsin," dedim. "Ben de istemem. Ben sadece seni istiyorum, Steph."

Ejderham bunu duyunca gururlandı ve ben de onu onaylamak için belini sıktım. "Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama... Eğer öldürülürsem, Harley, acı geçmeyecek. Bir yıl içinde de, beş yıl içinde de, on ya da yirmi yıl içinde de. Her gün sanki yeni olmuş gibi olacak. Bağımız her zaman, her zaman benim için ağlayacak ve bu asla kolaylaşmayacak."

Hiçbir şey söylemedi, ama bakışlarında anlayışın oluşmaya başladığını gördüm.

"Bu bir işkence olur," dedim.

O, çenesini hafifçe eğerek başını salladı, gözleri hala şoktan genişlemişti.

"Bu riski almayacağım, Harley. Seni o hayata mahkum etmeyeceğim."

Harley bana doğru eğildi ve yüzünü boynuma gömdü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kollarımı sıkıca ona doladım ve ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Ne? Ne için teşekkür ediyorsun?"

"Beni önemseydiğin için. Şimdi beni sahiplenmen çok kolay olurdu. Ejderhanın bunu istediğini biliyorum, gözlerin çılgınca bakıyor."

Küçük bir kahkaha attım.

"Ama yapmayacaksın, çünkü bana zarar vereceğinden korkuyorsun."

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedim. "Asla. Ne olursa olsun. Sanırım bunu yeterince yaptım."

Geri çekildi, sonra iki eliyle yüzümü kavradı ve beni kısa bir süre öptü. Yumuşak ve tatlı bir öpücüktü ve bu hareket, hayal kırıklığına uğramış ejderhamı yatıştırdı. "Ama beni sahiplenmek istiyorsun, değil mi?"

"Her şeyden çok," diye düşük bir sesle homurdandım. "O zaman, tüm bunlar bittiğinde. Bana söz ver."

"Söz veriyorum." Onu ısırdığım yerin hemen yanındaki boynunu öptüm. "Anne?" Dylan merdivenlerden seslendi. "Babam geldi mi?"

Gülümsedim ve Harley'i tekrar öptüm, kısa ve sert bir öpücük. Bir söz gibi. "Evet, evlat, buradayım."

Gülümseyerek, Harley kucağımdan indi ve Dylan merdivenlerden aşağı koşarak geldi. "Baba! Akşam yemeğini hazırla da artanları ben yiyeyim. Yine acıktım."

"Dondurma da var," dedi Harley.

"Ooh! Önce onu alacağım." Mutfığa koştu ve bana sadece içten bir el salladı. Onu bu kadar neşeli görmekten memnun oldum. En azından Sean ile olan bu mücadelenin stresi ona ulaşmamıştı.

"Cassidy nerede?" diye sordum, koltuktan kalkarken. Açlıktan ölüyordum. Sonunda akşam yemeği yemek, Harley'i baştan çıkarmak kadar iyi geliyordu. En azından iyi bir ikinci seçenek.

"Striker'la odasına kapandı," dedi Harley sırtarak. "*Konuşmaları* gerektiğini söyledi. Ama" —sesini alçaltarak— "bence bundan biraz daha fazlasını yapıyorlar."

Kıkırdadım. Striker kulüp binasındaki odasından süslü beyaz gürültü makinesini getirdiğinde bunun olacağından oldukça emindim. Bir sürü ejderha aynı alanı paylaştığı için, özel çabalarımızı gizlemeyi - ya da en azından gizlemeye çalışmayı - oldukça iyi öğrenmiştik. "Bu, Striker'ın kulüp binasındaki toplantıyı atlamak istemesinin nedenini açıklıyor. Bunu ilk kez yapıyor. *Tehlikeye atıldığını* söyledi."

"Öyle de denebilir," dedi gülerek.

Mutfığa gidip Dylan'a sıkıca sarıldım. O da teatral bir şekilde sızlanarak, ben onu başından tutarken dondurma kasesine uzandı. Onu uzun zamandır görmemişim gibi hissettim ve sonunda kendime bir tabak hazırlamadan önce birkaç dakika mutfakta boğuşup oynadık. Dylan dondurmasını bitirir bitirmez artıklara daldı. Ergen bir ejderha dönüşümcüsünün metabolizması böyleydi. Harley yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

Hayatımın geri kalanında bunu istedim. Oğlumun mutlu, gülen ve iyi beslenmiş olmasını. Karımın kanepede oturmasını. Evin sıcaklığını etrafımızda hissetmeyi.

Mutlu olmak için tek ihtiyacım olan buydu. Tek istediğim, eski hayatımın tehditleri başımızın üzerinde asılı olmadan, birlikte gülmek, sevmek ve özgürce yaşamaktı.

Bunu sonuna kadar götürmem gerekiyordu.

"Tamam, Dyl, biraz daha işim var." Saçlarını okşadım. "Video oyunu oynayarak çok geç saatlere kadar uyanık kalma."

"Söz veremem," dedi Dylan, ağzı ekmekle dolu halde.

Kanepenin üzerine eğildim ve Harley'i kısa bir süre öptüm. Dylan yemeğine o kadar odaklanmıştı ki, buna yorum bile yapmadı.

"İyi şanslar," diye fısıldadı dudaklarıma. "Çok uzun sürmesin."

Tanrım, bunun bitmesine hazırdım.

Merdivenleri çıktım ve ofisime girdim, keskin kulaklarım Cassidy'nin odasından gelen sesleri duymadan önce kapıyı arkamdan kapattım. Striker'la ne yapıyorsa, şu anda bu onun işi. Ve benim ilgilenmem gereken çok daha önemli bir şey vardı.

Cebimden Forrest'ın telefonunu çıkardım ve şifresini girdim: arka arkaya dört beş, basit herif. Son aramalarını inceledim ve çoğunun Sean ve Blakely'ye olduğunu gördüm. Hayatı daracık görünüyordu. Acınası. Lakeview'dan atılmak, başına gelen en iyi şey olabilir.

Sean'ın adına dokundum. Tek bir zil sesinden sonra arama bağlandı. "Neredeydin lan?" diye bağırdı Sean. "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım. Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun?"

Sean'ın soğuk sesi, içimdeki ejderhayı yeniden uyandırdı ve sesime öfke doldu. "Forrest, dayak yemekle meşguldü."

Sessizlik.

"Onunla bir daha çalışmayacaksın. Asla."

"Ace," diye tısladı Sean. "Senden haber almak ne güzel." Sesi buz gibiydi ve sinir bozucu bir şekilde duygusuzdu. Az önce

duyduğum sesinden farklıydı. Çocukluğumdan hatırladığım sesinden farklıydı.

Ejderham neler olduğunu biliyordu. Sean'a bir bütün olarak, hem insan hem de ejderha tarafı olan bir şekil değiştiren olarak konuşmuyordum. Sanki Sean ortadan ikiye bölünmüş gibiydi. Şu anda sadece ejderhasıyla konuşuyordum.

Kontrolünü kaybediyordu. Ona son bir itici güç vermem gerekiyordu.

"Gerçekten bu kadar aptal mısınız?" diye bağırdım. "O aptal *polis*in beni geçebileceğini mi sanıyorsun? Beni alt etmenin yolu bu mu sanıyordun?"

Sean telefona hırladı ve onu görmem gerekmeden dişlerinin çıktığını anlayabiliyordum.

Derin bir nefes aldım. Onu incitecek şekilde baskı yapmaya devam etmeliydim. İkimizi de incitecek şekilde.

"Böyle saçmalıklar yüzünden babam beni alfa olarak seçti," dedim yavaşça, net bir şekilde, her kelimeyi açıkça telaffuz etmeye özen göstererek. "Yaptığın her seçim sadece pervasız değil, aynı zamanda aptalca. Bir klanı yönetmek için yeterince akıllı değilsin."

"Sen klanı yönetmekten *hiç* anlamıyorsun!"

"Cidden mi? O zaman neden alfa benim? Neden seninle çalışmaya ikna etmeye çalıştığın her pisliği ortadan kaldırıyorum? Neden Vahdatlarla çalışan benim, sen ise kirli bir polisi bile sadık tutamıyorsun?"

Sean hırladı. Tehdit karşısında içgüdüsel olarak dişlerim ortaya çıktı, ama sesimde onların varlığını duymaması için hemen geri çektim. Kontrol bendeydi. Kontrolüm arttıkça, onun ejderhası da daha fazla öfkelenecekti.

"Sen asla gerçek bir lider olamadın," dedim. "Her zaman çok zayıftın. Çok aptaldın. Aile adımıza leke sürdün. Gerçek bir Cole alfa, senin gibi ejderhasına kontrolünü asla kaybetmez."

"Kontrolümü kaybettiğimi mi düşünüyorsun?" diye hırladı Sean. "Kontrolüm tam, Ace. Her zaman olduğu gibi. Fırsatım varken seni öldürmeliydim."

Buna inanmadım, ama ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, bu sadece vahşi ejderhası değildi. Bu adamın kendisiydi. Kardeşim. "Beni öldürme

beni öldürme şansın olmadı, Sean. Sen hayal görüyorsun."

"Eskiden hayal ederdim," dedi Sean. "Gecenin ortasında yatağının başında dururdum. Her zaman o aptal küçük ayıcığın vardı. Onunla uyurdun, ergenlik çağına kadar." Alaycı bir şekilde güldü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çocukluğumuzdan bahsediyordu. O oyuncak ayı annemize aitti. Küçük bir çocuğun yatakta onunla uyuması gereken yaşı çoktan geçtikten sonra bile onunla uyuduğum konusunda haklıydı. Hâlâ da onu saklıyordum, ofisimdeki yüksek bir rafta.

"Senin o aptal ayıyı kucakladığını görünce, onu alıp yüzüne bastırmak geliyordu içimden. Boğulana kadar orada tutmak. Ben her zaman senden daha güçlüydüm. Bana karşı koymaya çalışsaydın, bu çok kolay olurdu."

Kalbim durdu.

O zamanlar benden nefret mi ediyordu? Henüz çocukken mi?

"Bu çok bariz olurdu," dedi Sean. "O yüzden o gün gölde farklı bir şey denedim. Başardığımı sandım."

Kanım dondu. "Yani..."

Sean güldü. "Gerçekten bilmiyor muydun? Ben bunu çok açık bir şekilde

"

O günü dün gibi hatırlıyorum. On iki yaşındaydık yaşındaydık, gölün ortasında küçük bir teknede babamızla balık tutuyorduk. Rüzgarlı ve soğuk bir gündü. Genelde sakin ve durgun olan göl, şiddetli rüzgâr nedeniyle dalgalıydı. Babam yine de balık tutmak istiyordu ve yakaladığımız balıkları soğutucuya koymakla ve bir sonraki balık için oltayı hazırlamakla meşguldü, sonra bir şey bana sertçe çarptı. Teknenin kenarından düştüm ve suya çarptım.

Daha önce ya da sonra hiç böyle bir his yaşamadım. Su o kadar soğuktu ki, ciğerlerimdeki havayı emdi. Kaslarım şoktan dondu ve ben batmaya başladım. Sanki sonsuza kadar batıyormuşum gibi hissettim, sonra vücudum aniden uyanarak çığlık attı ve ben soğuk suda çırpınarak yüzeye çıktım ve nefes nefese kaldım.

Tekrar batmadan önce çığlık atamadım. Tekneyi sadece bir an gördüm ve beni geride bırakıyor gibi görünüyordu.

"Babamın dikkatini dağıtmaya çalıştım," diye devam etti Sean. "Ona oltalarla yardım ettim, bilirsin, görevini yapan bir evlat gibi. Ama sen aptal gibi su sıçratıyordun ve o bunu fark etti."

Babam fark etmişti, evet. Suyu daldı ve beni yakaladı, beni buz gibi gölden çıkarıp tekneye geri götürdü. Ama o kısmı hatırlamıyordum. Akciğerlerimdeki buz gibi suyu, babamın beni yukarı çeken kolunu ve sonra öksürerek kendime geldiğimde göğsümdeki keskin acıyı hatırlıyordum.

"Biz sadece çocuktuk. Ve sen beni öldürmeye çalıştın." "Bu sefer başaracağım," diye tısladı Sean.

Başımı eğdim ve titremesini engellemek için boş elimi yumruk yaptım. Beni tekneden iten Sean'ın ejderhası değildi. O zamanlar, o klansız bir alfa değildi, ejderhasının içgüdüsel ihtiyaçları karşılanmadığı için kontrolünü kaybetmemişti. O daha çocukken beni öldürmeye çalışmıştı. Hâlâ benim kardeşimken.

O zamanlar bile bir parçası bunu biliyor muydu? Benim daha güçlü ejderha olduğumu biliyor muydu? Lakeview'un bir sonraki alfa ejderhası olduğumu?

Sean'ın fark etmediği şey, bana bunu söyleyerek aramızdaki son bağları da yok ettiği idi.

O, benim sandığım gibi bir kardeş değildi. Beni hiç umursamamıştı. Her zaman gitmemi, ölmemi istemişti.

Bunca yıl kardeşimin yasını tutup onu özlemiştim, ama aslında hiç var olmayan birini özlemişim.

Bu çok üzücüydü. Ama aynı zamanda özgürleştiriciydi. Kardeşimi öldürmek yine de kolay olmayacaktı. Ama artık bunu pişmanlık duymadan yapabileceğimi biliyordum.

Dik durdum. Hâlâ Sean'ı zorlamam gerekiyordu. Onu tamamen ve tamamen yıkmam gerekiyordu.

"Babamın seni işe yaramaz bulmasına şaşmamalı. Rakibini bile öldüremezsın. Oysa çocukluğumuz boyunca bunun için birçok fırsatın oldu. Şimdi haline bak. Yalnızsın ve klanın lideri benim."

"Sen..."

"Babam senin bir alfa olarak kendini kanıtlamanı umuyordu," dedim, Sean'ın sözlerini umursamadan devam ettim. "Kendi başına bir klan kurup, ejderhanın istediği lider olmanı umuyordu. Senin bir

Alfa'nın bir parçası olduğumu. Ama hepsi bu kadardı. Hiçbir şeye dayanmayan bir umut. Çünkü sende hiçbir şey yok, Sean. Liderlik yok. Bilgelik yok. Zeka yok. Asla bir klanı yönetemeyeceksin, çünkü sen alfa olmak için çok zavallı bir bahane. Beni öldürmek için yardım tutmak zorunda kaldın, çünkü bana karşı çıkacak kadar cesur değilsin." Güldüm. "Ve beni öldürseydin bile, Lakeview ejderhalarının seni takip edeceğini mi sanıyorsun? Bu iki yönlü bir yol. Klanın seni kabul etmesi gerekiyor. Peki ya bu ejderhalar? Seni bir saniyede klandan kovup gülerlerdi."

"Bu ne cüret!"

"Sen bir şakaksın. Sen bir başarısızısın. İnsanların sadakatini satın almak zorundasın. Ve o zaman bile sana sırtlarını dönerler. Sen alfa bile sayılmazsın."

"Alfa olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" Sean telefona bağırdı. "Alfa olmanın *gerçekte* ne demek olduğunu sana göstereceğim, Ace. Bu *güçle* ilgili. Ve ben senin hayal edebileceğinden çok daha güçlüyüm. Bunun bedelini ödeyeceksin, *kardeşim*." Bu kelimeleri sanki safra gibi tükürdü. "Vücudundaki her damla kanı akıtacağım ve bunun acı vermesini sağlayacağım. Size gerçek bir alfanın ne olduğunu göstereceğim ve aptal babamızın yanıldığını kesin olarak kanıtlayacağım."

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye kükredim.

"Meydan okuma istiyorsan," Sean hırladı, "sana lanet olası bir meydan okuma vereceğim."

Hat kesildi.

Forrest'ın telefonunu yere bıraktım ve kapattım. Sonra ofis koltuğuma yaslandım, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp ejderhamı sakinleştirdim.

İstediğimi elde etmiştim. Onu uçurumun kenarına itmiştim. Sean bana meydan okuyacaktı.

Gizli saldırılar yok. Kaçırma yok. Dürüst, onurlu bir meydan okuma, tüm bunları geride bırakmak için onu öldürmek zorunda kalacağım bir meydan okuma. Klanım, oğlum ve eşim için.

Rahatlama hissetmedim. Sadece keder hissettim. Hiç sahip olmadığım kardeşim için keder.

HARLEY

Alarmım çalmadan uyandım. Güneş, yarı açık perdelerden içeri süzülerek yatağın üzerine altın şeritler halinde düşüyordu.

Şu anda *tek başıma* yattığım yatak.

İç geçirdim. Muhtemelen beni uyandıran da buydu. Steph'in kollarında uyanmaya ve göğsüne burnumu sürtmeye çok alışmıştım. Kahve yapmak için aşağı inmeden önce tembel sabah öpücükleri paylaşmaya. O olmadan yatak çok büyük ve çok soğuktu. Hırsla yuvarlandım, yüzümü yastığına bastırıp cildinin misk kokusunu içime çekmek istedim, tam o sırada notu gördüm. Onu aldım ve oturdum.

Her şey yolunda gitti, notta Steph'in uzun, biraz dağınık el yazısıyla yazılmıştı. *Uyuyamadım. Bu sabah kulüp evinde buluşalım. Görüşürüz.*

Notu S harfiyle imzalamış, etrafına dikdörtgen şeklinde küçük bir kalp çizmişti. Bir an için resme baktım, sonra bunun bir kupa ası olduğunu fark ettim.

Gülümseyerek, başparmağımla imzanın üzerinde gezdirdim. Çok tatlıydı. Bunu cüzdanımda saklamam gerekecekti.

Steph olmadan uyanmak hoşuma gitmiyordu, ama en azından iyi olduğunu haber vermişti.

Alarmım birkaç dakika sonra çalacaktı, ben de onu kapatıp yataktan kalktım. Kollarımı başımın üzerine uzattım, Steph'in tişörtlerinden birini giydim ve koridora çıktım. Dylan'ın kapısını parmaklarımla tıklattım, sonra kapıyı açtım.

"Dyl," dedim sessizce. "Kalkma zamanı." O inledi. "Şimdiden mi?"

"Evet," dedim. "Futbol antrenmanına yetişmek istiyorsan, kalkman iyi olur. Kahvaltıyı hazırlayacağım."

Dylan yorganı başına çekti. "Beş dakika daha!" "Uyuya kalma," dedim gülerek. Kapıyı açık bırakıp çıktım. aşığı kata indim. Kahveyi hazırladım, tavayı ısıttım ve birkaç dilim domuz pastırması attım. Tam planladığım gibi, domuz pastırmasının kokusu Dylan'ı yataktan kaldırıp aşığı kata çekti.

"Mia teyze geliyor mu?" diye sordu, gözlerini ovuşturarak.

"Evet, seni oraya götüreceğ. Hawk amcan da onunla birlikte geleceğ." "Yaşasın," dedi Dylan esneyerek.

Futbol gezisi Mia'nın fikriydi. Üniversitede futbol oynamıştı ve şimdi bir takımı çalıştırıyordu, ama aynı zamanda her yaştan çocuklara daha rahat, daha küçük dersler de veriyordu. Dylan'ı bu derslerden birine davet etmişti, böylece yaşlılarıyla oynayabilecekti. Bebek kuzeniyle oynamaktan hoşlanıyordu, ama ben onun aslında cümleler kurabilen çocuklarla konuşmak istediğini biliyordum.

"Bu evde bu kadar uzun süre kapalı kalmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim.

"VR yardımcı oluyor," dedi Dylan, yine gözlerini ovuşturarak. "Sorun değil anne. Siz yetişkinlerin kötü adamların hâlâ dışarıda olduğunu bana söylemek istemediğinizi biliyorum, ama bu oldukça açık."

Onu yanıma çekip saçlarını okşadım. "Sen kendi iyiliğin için fazla akıllısın, evlat."

"Tabii ki."

"Bu her şey yakında biteceğ," dedim. "Baban her şeyi kontrol altında tutuyor."

"Biliyorum, çünkü babam çok sert biridir." "Hey! Diline dikkat et!"

Kapı açıldı ve Steph oturma odasına girdi. "Dil mi? Kim küfrediyor? Mmm, burası güzel kokuyor." Mutfağa doğru yürürken gülümsedi. İyi görünüyordu, ama yorgundu: yüzünde bir gülümseme vardı, ama gözlerinin altında derin, koyu halkalar vardı. Bu, görmeye alıştığım bir bakıştı ve kalbimi biraz kırdı.

"Ben değil," dedi Dylan utangaç bir şekilde.

"Mia'nın seni futbol oynamaya götürdüğünü duydum," dedi Steph. Göz kırparak kahvemini bir yudumunu çaldı, sonra Dylan'ın saçlarını karıştırdı. "Bu iyi."

Bütün yaz bu evde geçirmek berbat bir şey, biliyorum."

"O kadar da kötü değil," dedi Dylan. "Bütün göl bizim. Ve Striker ile vites değiştirme çalışması yapacağım."

"Yazın geri kalanı bundan çok daha eğlenceli geçecek," dedi Steph. "Söz veriyorum."

"Git üstünü değiştir Dylan," dedim. "Mia yakında gelecek. Sana kahvaltı sandviçi yapacağım."

"Harika!" Dylan birdenbire enerji dolu bir şekilde yukarı koştu.

Steph'i kollarıma aldım. "Merhaba."

"Merhaba." Burnunu başımın tepesine dayadı ve kokladı. Vücudundaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissettim.

"İyi misin?" Onun kokusunu seviyordum: tanıdık misk kokusu, ormanın zengin toprağı ve biraz da kamp ateşi dumanı. Dün gece dönüşüm geçirmiş miydi, yoksa sadece düşüncelerine dalmış olarak geceyi dışarıda mı geçirmişti?

Başını salladı. "Olabildiğince iyiyim."

"Ne oldu?"

"Dün gece beklediğimden daha zor geçti."

Gözlerine bakmak için geri çekildim. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Sean hakkında yeni bir şey öğrendim," dedi. "Çocukluğumuz hakkında

çocukluğumuz hakkında."

"Ne demek istiyorsun?"

Steph'i sıkıca sarıldım, o bana çocukluklarını anlattı — Sean'ın onu uykusunda boğma fantezilerini, boğulmasını umarak onu buz gibi göle itme fantezilerini.

Sean'ı hiç tanımadım, ama Steph'in onun çocukluk anılarını çok değer verdiğini biliyordum. Anılarında, çocukluğundan tanıdığı kardeşi vardı. Arkadaşı ve sırdaşı. Ve görünüşe göre, bu hiç de doğru değildi. Sean, *çocukluklarından* beri onun ölümünü hayal ediyordu.

Gözlerim doldu.

"Dur, dur," dedi Steph. Yüzümü avuçladı. "Ne oldu?" İnanamadan güldüm. "Ne demek ne oldu?"

Bu çok... Steph, bu çok korkunç. Çok üzücü. Onu *seviyordun*.

"Tabii ki sevdim." Gözyaşlarımla onun için olduğunu anlayınca yüzündeki ifade yumuşadı. "Dürüst olmak gerekirse, her şeye rağmen, bir parçam muhtemelen onu hep sevecek."

"Senin çok büyük bir kalbin var," dedim.

"Bazen bu iyi bir şey değildir," dedi Steph. "En azından benim dünyamda. O konuşma bana olayları farklı bir açıdan görmemi sağladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sean asla klanı geri dönemez. Asla iyileşip Lakeview'un bir üyesi olarak geri dönemez ve asla ayrılıp kendi klanının alfa'sı olamaz. Tek istediğim, onun benim hatırladığım kardeşim olmasıydı, anlıyor musun? Ama dün gece bunun asla mümkün olmayacağını fark ettim çünkü o kardeş artık yok. Hiç olmadı da. Sean'ın şu anki hali, her zaman olduğu halidir. İyi adam sadece bir maskeydi."

"Steph..." diye fısıldadım. Kalbim parçalanıyor gibiydi. "Çok üzgünüm."

O da içini çekti. "Ben de." "Hawk'a söyledin mi?"

"Henüz değil. Söyleyecek miyim, bilmiyorum." O uzaklaştı ve kendine bir fincan kahve doldurdu. "Bunun Sean'ın ölümünü onun için daha kolay mı yoksa daha zor mu hale getireceğini bilmiyorum. Bir yanımda, benim kaybettiğim anıları onun saklamasını istiyor."

Anladığımı belirten bir ses çıkardım.

"Forrest'ı uzaklaştırmak işe yaradı. Sean telefonda sinirlendi. Bana meydan okuyacak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İçimde korku ve beklenti oluştu. Bu meydan okuma beni dehşete düşürdü. Steph hayatını tehlikeye atacaktı. Steph bu ihtimalin ne kadar düşük olduğunu söylese de, ciddi şekilde yaralanma ya da daha kötüsü olma ihtimali hala vardı. Bu ihtimal olmasaydı, beni çoktan sahiplenirdi.

Ama meydan okuma gerçekleşiyordu.

Bu, artık korku içinde yaşamayacağım anlamına geliyordu. Artık kaçırılanlar için arkamı kollamayacaktım.

Ve yakında, tüm bunlar sona erecekti. "Ne zaman?" diye sordum.

"Henüz emin değilim," dedi Steph. "Sean zamanı ve yeri belirlemeli. Sonuçta bu onun sorunu."

Tezgaha yaslandı, kahvesini bir kenara koydu ve sonra elini bana uzattı. Onun beni tekrar kendine çekmesine izin verdim ve

kollarımı boynuna doladım. Öpüştük. "Senin için endişelenmemem gerektiğini biliyorum," diye fısıldadım dudaklarına, "ama elimde değil."

"Sean, incinmiş egosu yüzünden beni yenebileceğini düşünüyor, bu tam da istediğim şey. Kendini beğenmiş ve dikkatsiz olacak. Onu öldüreceğim ve bu iş sonunda bitecek."

"Öldüreceğini biliyorum." Öne eğildim ve boynunu öptüm. "Ama beni sahiplenmediğinde endişelenmemek zor."

Kısa bir kahkaha attı. "Emniyet kemeri takmadan araba kullanmana da izin vermeyeceğim." Buna cevap veremedi, dudaklarımı derin bir öpücükle kapattı. "Harley, hiçbir şey beni sana ve oğlumuza dönmekten alıkoyamaz. Hiçbir şey."

"İyi," dedim. "Öyle olsa iyi olur."

Ön kapı çalındı ve Steph ile ben isteksizce birbirimizden ayrıldık. Kapıyı açmadan, kapı açıldı ve Mia bir kasırga gibi içeri girdi. Saçları iki Fransız örgüsü şeklinde toplanmıştı ve eski bir üniversite futbol forması giyiyordu. "Uzun kalamam. Soğutucu arabada, çok ısınmasını istemiyorum. Çocuklar için tonlarca atıştırmalık var, biliyorsun. Vay canına, burası ne güzel kokuyor. Burası her zaman güzel kokar. Benim evim bebek bezi kokuyor." Gözlerini devirdi.

"Günaydın Mia," dedim gülerek. "Yol için kahvaltı sandviçi ister misin?"

"Aman Tanrım, sen bir meleksin. Çok isterim."

"Biri kahvaltılık sandviç mi dedi?" Cassidy, Striker'ın peşinden merdivenlerden indi. Hâlâ pijamalarıyla duruyordu — eşofman altı ve büyük, bol bir tişört — ve hareket ettiğinde tişörtün yakası yana kaydı ve boynunun ve omzunun kıvrımında parlak pembe bir ısırık izi ortaya çıktı.

Çıglık attım ve elimi ağızıma kapattım. "Cassidy!" diye bağırdım, sesim elimle boğuk bir şekilde çıktı. "*Bu da ne böyle?!*"

Cassidy çekindi ve gömleğini düzeltti. Ama pek işe yaramadı, ısırığın izleri hala görünüyordu.

"Striker," dedi Steph sert bir sesle. "Aynı soru."

"Ne?" Cassidy ellerini havaya kaldırdı ve kahvesini hazırlamak için mutfığa gitti. "O anın heyecanıydı. Beni dava et."

"Anlık bir heves mi?" diye tekrarladım. "Bunun sonsuza kadar süreceğini biliyorsun
sonsuzaya kadar sürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Biliyor mu, Striker?" Steph kollarını göğsünde kavuşturdu.

Striker bir an tereddüt etti, sonra kolunu Cassidy'nin omuzlarına attı. Steph'in gözlerine kararlı bir şekilde baktı. "Biliyor."

Steph kollarını indirdi ve aniden yorgun düşmüş gibi burnunun köprüsünü sıktı. "Eh, bu iyi, sanırım."

"Eninde sonunda olacaktı," dedi Cassidy. "Kaderimizde var, değil mi? Birkaç ay ya da birkaç hafta sürmesi kimin umurunda? Fikrimi değiştirecek değilim ya."

Mia güldü. "Hawk'ın bir hafta sonra beni sahiplenmesini istedim." "Ne?" diye bağırdım. "Ama sen demiştin ki..."

Elini salladı. "Biliyorum, biliyorum. Onun beni sahiplenmesini istedim, ama bunun için uğraşmasını istedim."

Steph yanımda hafifçe gerildi. Striker'ın beni sahiplenmeden önce kendi eşini sahiplenmesi hakkında ne hissettiğini merak ettim. Bu, riskli olsa da sonunda onu bunu yapmaya ikna eder miydi?

"Neler oluyor?" Dylan koşu şortu ve tişörtüyle merdivenlerden aşağı koştu. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Sıkıcı yetişkin meseleleri," dedim çabucak. Oğlumla kader eşleri hakkında konuşmaya kesinlikle hazır değildim. Bunun için biraz daha büyümesi gerekiyordu.

"Gitmeye hazır mısın Dylan?" diye sordu Mia. "Harekete geçmeliyiz, yoksa geç kalacağız."

Dylan bana kaşlarını çattı. *Tam* olarak yalan söylememiştim — kader eşleri kesinlikle yetişkinlere özgü bir konuydu, ama ejderhası muhtemelen benim tamamen dürüst olmadığımı da anlayabilirdi. Buna alışmam gerekecekti. Onu yanıma çekip başının üstüne öptüm. "Git yeni arkadaşlarınla eğlen, Dyl."

"Gideceğim," dedi Dylan ve Mia'nın ardından evden çıktı. Mia kapıyı kapatırken bize göz kırptı.

"Ve kulüp evine gitmemiz gerekiyor," dedi Steph.

"Doğru." Striker'ın gözleri hafifçe büyüdü. Planlanmış olan şeyi tamamen unutmuştu. "Doğru, gitmeliyiz." Cassidy'yi bırakmadı.

Cassidy dudaklarını büzdü. "Şimdiden mi?"

"Evet, Şimdi," dedi Steph.

Ben gülerek gözlerimi devirdim. "Birkaç saat ayrı kalabilirsin."

"Ya dayanamazsam?" Cassidy sızlandı. Striker'ın yanına daha da sokuldu. "Daha yeni iftleŐtik!"

"Uzun s rmeyeceğine söz veriyorum," dedi Striker alçak sesle. Cassidy'nin yanağına dokundu, yüzünü kendine doğru çevirdi ve sonra dudaklarını derin bir öpücükle kapattı. *Gerçekten* derin bir öpücük. Özel yatak odalarına mahsus olması gereken türden bir  p c k. Tanrım.

Steph burnunu çektirdi. Dönüp dudaklarımı öptü. Cassidy ve Striker'ın öpücüğü kadar Şehvetli değildi, ama yine de harikaydı ve ben ona karşı eridim. Ayrıldığımızda, Cassidy ve Striker *hâlâ* birbirlerine sarılmıŐlardı.

"Tamam, aşk kuşları." Steph güldü. Striker'ı omzundan tutup Cassidy'den uzaklaştırdı. "İŞe dönme zamanı."

Striker, ona video oyunlarını kapatıp yatmasını söylediğimde Dylan'a çok benziyordu. "Tamam, tamam, gidiyorum." Steph, Striker'ın omzuna elini koydu ve onu kapıya kadar götürdü, sanki Striker'ın Cassidy'nin yanına geri döneceğinden korkuyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse, birbirlerine bakıŐlarından, öyle olacağından emindim.

Kapı gürültüyle kapandı ve beni ve Cassidy'yi evde yalnız bıraktı. Çevrede güvenlik görevlileri vardı, ama bu seferlik evde ejderha yoktu.

Kupamı aldım ve uzun bir yudum aldım.

Cassidy kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerime bakarak kaşlarını çattı, sonra kollarını başının üzerine attı. "*O kadar da çılgınca değil!*"

"Oldukça çılgınca," dedim.

"Bütün gece seks yapmıyorduk," dedi Cassidy. "*KonuŐuyorduk.*"

"Tabii ki öyle," diye alay ettim. "O ısırik izini de öyle mi aldın? KonuŐarak mı?"

Yüzü kızardı. "Cidden, çok konuŐtuk. Ve bu çok... kolay geldi."

Kahvemini bir yudumunu daha içtim. O rahatlığı anlayabiliyordum. Steph ile de öyleydi. Onunla her şey hakkında konuşabilirdim.

"Çok garip," diye devam etti Cassidy. "Sanki seninle konuşuyormuşum gibiydim, ama erkek şeklinde. O kadar doğal geliyordu. Sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi. Birbirimize çok yakıştık." Yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle iç geçirdi. "Hiçbir erkekle böyle bir bağ hissetmemiştim. Hiç."

"Yani onun eşi olmaya karar verdin? Sonsuza kadar onun eşi olmaya?" O gülümsedi. "Evet."

Onun bir ilişki hakkında bu kadar emin olduğunu hiç duymamıştım.

Bu kadar *sakin*. "Ona güveniyorum," diye devam etti. "Bana sonsuza kadar benimle olmak istediğini söylediğinde söylediğinde, ona inanıyorum. Daha önce çıktığım diğer pislikler gibi bana yalan söylemiyor. O farklı. Bu, onun bir şekil değiştiren olmasıyla mı ilgili?"

"Evet. Onlar normal erkeklerden biraz farklıdır."

"Bunu bana Atlanta'lı bir erkek söyleseydi, ona siktirip gitmesini ve bana aşk bombardımanı yapmayı kesmesini söyledim," dedi Cassidy. "Ama Striker'da, bu gerçek gibi geliyor."

"Ama sana bunun ne anlama geldiğini söyledi, değil mi? Isırık?"

Kız başını salladı. "Evet. İlk açıkladığında biraz korkmuştum. Çok yoğun bir şey, anlarsın ya? Çok fazla. Ama aynı zamanda çok da güzel görünüyor. Bu tür bir ruhsal bağ çok güzel. Ben de hissediyorum." Elini kalbinin üzerine koydu. "Bağlanmak konusunda ne kadar tereddütlüydüm, hatırlıyor musun?"

"Evet, bu yüzden bu çok çılgınca. Sen ciddi bir şeye atılabilecek tipte biri değilsin."

"Ama bazen biraz dürtüsel olabilirim," dedi yarı gülümseyerek.

"Bu da öyle miydi? Dürtüsel bir şey mi?"

"Hayır!" Güldü. "Şey, evet. Biraz. Sadece çok doğru geldi ve kendimi vazgeçirmeye karar verdim. İçgüdülerime güvendim."

"Ve mutlusun?" diye sordum. Yüzünden okunsa da, bunu söylemesini istedim.

"Gerçekten mutluyum." Yine o sevgi dolu ifade vardı. "Sanırım hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Harley. Seni buraya kadar takip ettiğim için çok mutluyum."

Gölerek ona sarıldım. "Ben de öyle, ama şimdi buraya taşınman gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

O burun kıvırdı. "Klan, kira sözleşmemi feshetmem için fonlarından yararlanacak mı sence?"

"Striker muhtemelen senin için bir kamyon filosu kiralayacaktır. Muhtemelen şu anda evine ek bina tasarımı yapıyordur."

"Benim onayım olmadan olmaz," dedi Cassidy gülerek.

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve bakışları boynuma kaydı.

Steph ve benim neden henüz eşleşmediğimizi sormak istediğini biliyordum. Diğerleri için bu çok kolay gibi görünüyordu. Mia uzun zamandır Hawk ile eşleşmişti ve şimdi de Cassidy hiç endişelenmeden Striker ile eşleşmişti. Steph ve benim gençlik yıllarımızdan beri kaderimizde eşleşmek olduğunu bilmemize ve birlikte güzel bir oğlumuz olmasına rağmen, hala tam olarak eşleşmemiştik.

Ve bu kısmen benim hatamdı. Kendi korkularım ve güvensizliğim yüzünden bunu ertelemiştim ve şimdi risk çok büyüktü. Güvenli olduğunu anlayana kadar beni sahiplenmeyecekti.

Ama bu beni kıskanmaktan alıkoymadı. Bağ kurulduğunda nasıl bir his olmuştu? Cassidy artık Striker'ı hissedebiliyor muydu? Her dokunduklarında bağın canlandığını hissediyorlar mıydı?

Ben de Steph ile bunu hissedebilecek miydim? Yoksa bizi hep ayıran bir şey mi olacaktı?

"Harley..."

Gülümsedim. "Senin adına gerçekten çok mutluyum, Cassidy." Bu doğrudu. Öyleydin. Evet, kıskanıyordum, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Onun bu gününü mahvetmeyecektim. "Kutlamak için kurabiye falan yapalım!"

Cassidy bir an dudaklarını sıktı, sonra başını salladı. Konuyu saptırdığımı biliyordu, ama bana izin verdi. Bunun için ona minnettardım.

Günün geri kalanı olaysız geçti, pişirme, sohbet ve evi temizlemekle geçti. Dylan öğleden sonra arayıp başarılı futbol antrenmanını ve edindiği tüm havalı arkadaşlarını anlattı ve Hawk ve Mia ile geceyi geçirebilir mi diye sordu.

Striker akşam yemeğinden sonra geri geldi ve Cassidy ile birlikte odasına çekildi.

Steph henüz dönmemişti. Ev sessizliğe büründüğünde kalbim sıkıştı. Mutfağı temizledim, uzun bir duş aldım, Cole'un garaj tişörtünü giydim, sonra kitabımı okumaya çalıştım. İşe yaramadı. Kelimelere odaklanamıyordum. Steph'in yatağına kıvrıldım ve çeşitli sosyal medya akışlarını düşüncesizce kaydırdım. Ne kadar rahatlamak istesem de, yapamıyordum. Kalbim acıyordu. Striker'ın Cassidy ile olduğu gibi, Steph'in de benimle yatakta olmasını istiyordum. Bu çok adaletsizdi. Cassidy ve Striker için mutluydum, gerçekten öyleydim, ama ben de aynı bağı, aynı ilişkiyi istiyordum.

Sean ile olan tüm bu saçmalıkların bitmesini ve *arkadaşımla* birlikte olabilmeyi istiyordum.

Sonunda, ay gökyüzünde yükselmiş ve ben telefonumu kaydırarak beynimi neredeyse çürütmüşken, ön kapının açıldığını duydum. Steph'in botlarını çıkarırken tanıdık thump-thump sesini duydum ve sonra merdivenleri çıktı. Yatak odasının kapısını yavaşça itti ve içeriye baktı.

"Hala uyanıksın," dedi, kaşlarını hafifçe çatarak.

"O kadar geç değil. Seni bekliyordum." Dirseklerimle kendimi destekledim ve ona yaklaşması için işaret ettim.

Ateşe uçan kelebek gibi, bana yaklaşarak üstümde durdu. Elimi koluna doğru kaydırdım, dövmelerinin koyu mürekkebinin okşadım, sonra ensesini avuçladım ve onu öpmek için kendime doğru çektim.

Öpücüğü derinleştirdikçe ve onu biraz daha ısrarla kendime çektiğimde, içini çekti. Onu yatağımda istiyordum.

"Duş almam lazım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Uzun bir gün oldu."

Ancak o zaman omuzlarındaki gerginliği ve gözlerinin altındaki yorgunluktan kaynaklanan koyu halkaları fark ettim. Biraz daha doğrulup, ayaklarımla yatağın kenarından indim.

"Hayır, uyumalısın..."

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Bütün gün dinlendim. Şimdi sıra sende."

Steph, elini tutup onu banyoya götürdüğümde itiraz etmedi, bu da ne kadar yorgun olduğunu doğruladı.

Suyu açtım ve buhar çıkacak kadar ısınana kadar akıtıp, büyük küveti doldurdum. Steph'e döndüm ve yavaşça kıyafetlerini çıkardım, sonra kendim de soyundum. Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti, sonra yavaşça öptü. İkimiz de çıplak olsak da, her zamanki gibi yoğun bir arzu yoktu. Sadece rahatlık vardı. Yumuşaklık. Yakın olmanın verdiği güvenlik. Ellerimi saçlarında gezdirdim, tırnaklarımla kafa derisini okşadım ve o zevkten neredeyse mırıldanacaktı.

Onu böyle görmekten çok hoşlanıyordum. Rahat ve savunmasız. Onun rahatlayabileceği kişi olmak hoşuma gidiyordu. Ailenin geri kalanıyla birlikteyken, güçlü, sarsılmaz bir lider olmak zorundaydı. Ace olmak zorundaydı. Benimle birlikteyken ise sadece Steph olabilirdi. Benim eşim.

Küvet neredeyse dolduğunda, bol miktarda güzel kokulu köpük ekledim, sonra musluğu açarak köpüklerin köpürmesini sağladım. Steph'i küvete girmeye yönlendirdim. O, zevkle iç çekerek küvete battı. Ben de küvete girip sırtımı onun göğsüne yasladım.

Steph mırıldandı ve kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarıldı. "Biliyor musun," diye mırıldandı, "sen hayatıma girene kadar burada hiç banyo yapmamıştım."

"Bu çok üzücü," dedim. "Banyo yapmak en kolay lüks." "Ben hiç lüks seven bir adam olmadım."

"Belki birazcık ekleyebilirsin." Elini sudan çıkardım ve parmak eklemlerini öptüm. "Benim için."

Boynumu öptü. "Sadece senin için."

Bir an rahat bir sessizlik içinde dinlendik ve etrafımızı saran sıcak suda Steph'in vücudunun sıcaklığını hissettim.

"Bugün nasıl geçti?" diye sordum. "Uzun süre yoktun."

"Halletmem gereken bir sürü lojistik iş vardı. Kulüp evinde tüm klanla bir toplantı yaptık. Yarışmaya tanık olarak benimle gelecek birkaç kişi seçtim."

"Sadece tanık olarak mı?" diye sordum.

"Ve destek olarak," dedi. "Meydan okumada sadece ben ve Sean olmalıydık, ama..."

"Kurallara uyacağı garanti yok," dedim.

"Doğru. Bana pusu kurup, sonra da meydan okumayı adil bir şekilde kazandığını söyleyebilir."

"Bu aptalca görünüyor."

Steph burnunu çekti. "Öyle olurdu, ama şu anda ondan her şeyi beklerim."

Ellerimi onun ön kollarının üzerine koydum ve gergin kaslarını nazikçe masaj yaptım. "Peki ya Blakely ve Forrest? Onlar da işin içinde mi?" "Blakely'yi gözetliyoruz. Dairesinden neredeyse hiç çıkmıyor," dedi Steph. "Forrest istifa etti ve aceleyle şehirden ayrıldı. Tank onu eyalet sınırına kadar takip etti."

"Yani, temelli gitti mi?"

"Öyle olmalı," dedi Steph. "Ayrıca, onun bir daha polis olarak çalışmamasını sağlayacağımızı söylemiştik."

"Bunu gerçekten yapabilir misiniz?" diye sordum.

Steph güldü. "Onu o kadar uzun süre gözetim altında tutmak biraz zahmetli, ama buna değer. Nereye yerleşirse yerleşsin, güvenilir bir bağlantı buluruz."

Başımı salladım ve son haftalarda göğsümde biriken endişe hafifledi. Steph bunu çok kolaymış gibi gösteriyordu. İşler kontrolden çıkmış gibi görünse bile, her zaman bir planı vardı. Her zaman birkaç adım ötesini düşünüyordu.

Elbette, bu özelliği onu benden uzak tutuyordu, ama yine de iyi bir özellikti.

"Öyleyse, geriye tek bir sorunumuz kaldı," diye mırıldandım, ellerimi kollarında yukarı aşağı gezdirerek. "Sean."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Evet."

"Nasılsın? Gerçekten." Kardeşi hakkında pek konuşmamıştık, en azından derinlemesine. Bu kaybın onu nasıl etkilediği hakkında konuşmamıştık.

Steph içini çekti ve büyük, sevgi dolu bir köpek yavrusu gibi yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Ona yaslanarak başımı yana eğdim, böylece öpebileceği daha fazla cilt alanı olacaktı. Bu tür hareketlerin onu sakinleştirdiğini fark etmiştim. Bu, şekil değiştirenlerin özelliğiydi. O düşüncelerini toplarken, ben rahat bir sessizlik içinde bekledim.

"Garip," dedi Steph uzun bir süre sonra. "Bir şekilde kabullendim. O artık benim kardeşim değil, çünkü hiçbir zaman gerçekten kardeşim olmadı. Tanıdığımı sandığım adam hiç var olmamıştı. Geri dönecek

. Yozlaşmış hiçbir şey yok. Şu anda olduğu kişi, her zaman olduğu kişidir. O bir tehdit. O bir düşman. Bundan başka bir şey değil."

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Bir bakıma rahatladım. Her şeyin yalan olduğunu bildiğim için mutluyum. Acı veriyor, ama bu işi bitirmeyi kolaylaştırıyor. Bir yalanın anısını taşımak zorunda değilim."

"Bu, kolay olduğu anlamına gelmez." Başımı çevirip dudaklarına dokundum. Dokunuşuma olabildiğince çok sevgi ve rahatlık katmaya çalıştım. Onun acısını ortadan kaldıramazdım, ama onun için bir kısmını üstlenmeye çalışabilirdim.

"Kolay değil," diye itiraf etti Steph. "Kolay olmayacak. Ama buna değer. Çünkü bu, birlikte olabileceğimiz anlamına geliyor."

"Ve beni sahipleneceksin," diye fısıldadım dudaklarına.

Steph homurdandı ve öpüşürken dişlerini gösterdi. Kendini kontrol edemiyormuş gibi, neredeyse hayvani bir hareketti. Tutkusuyla o kadar kapıldığında, içindeki ejderha ortaya çıkmaya başladığında buna bayılıyordum.

"Yapacağım." Ereksiyonu belime sertçe bastırdı ve ellerini vücudumda aşağı kaydırды. "Bugün Striker'a çok kızmıştım."

"Kızdın mı?"

"Benden önce eşini sahiplendiği için."

Omurgamdan aşağı küçük bir sıcaklık dalgası geçti. Böyle sahiplenici davrandığında, kendini zar zor kontrol edebiliyormuş gibi davrandığında onu seviyordum. Beni sahiplendiğinde nasıl olacağını merak ettim. Ejderhasının sahipleniciliğini kendi bedenimde hissedecek miydim?

"Cassidy'yi kıskanıyorum. O anlayabiliyordu. Ona nasıl bir his olduğunu sormadım bile. Bilmek istemiyorum. Kendim deneyimleyene kadar."

"Siktir." Steph elini iç uyluklarıma kaydırды ve aniden onun dokunuşuna ihtiyaç duyduğum yere çok yakın bir yerden sertçe kavradı. "Böyle konuşamazsın, Harley."

Dudaklarımı alaycı bir şekilde çenesine değdirdim. "Neden olmasın?"

"Çünkü zaten kendimi kontrol etmekte yeterince zorlanıyorum." O da benim alaycı öpücüklerime karşılık verdi, sonra boynuma doğru öpücükler yağdırdı, dişlerini oradaki cilde bastırdı. Orada bana dokunduğu diğer zamanlardan farklı bir his uyandırdı ve tüm vücudum tepki verdi.

Sanki başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettim ve bu, onun ereksiyonuna karşı kendimi bastırmamı sağladı. Onun dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyarak, kalçalarımı öne ve sonra geriye doğru salladım. Sanki ne kadar uzun süre sahip olunmazsam, vücudum o kadar çok istiyordu. Sadece kalbim değil. İçimde yanan fiziksel bir ihtiyaçtı. Onun olmam gerekiyordu.

"Sana ihtiyacım var Steph," diye yalvardım.

Çenemi tuttu ve başımı çevirerek gözlerimizi birbirine kilitledi. Gözleri altın rengi parlıyordu. "Harley," insanlardan çok ejderhalara benzeyen bir sesle homurdandı, "Bu gece nazik davranabilir miyim bilmiyorum."

Karnımda hafif bir sıcaklık hissettim. "O zaman nazik olma."

Ejderham öfkelenmiş, uluyor, bana kükrüyordu.

Harley altımda yatıyordu, ıslak bir rüya gibi çarşafaların üzerinde uzanmıştı. Yumuşak teni terden nemliydi, yuvarlak yanakları çok sevdiğim o muhteşem pembe renge bürünmüştü. Göz bebekleri büyümüştü, omuzları, göğüsleri ve uylukları benim ağzımın izini taşıyan pembe lekelerle doluydu. Boynunu öpmek için kendime güvenmemiştim. Ejderham o kadar çaresizdi ki, kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyordum.

Ağzım ve ellerimle onu zaten üç kez orgazm etmiştim. Her seferinde benim adımla haykırınca ejderham kükrerdi. Onu sahiplenme arzusuyla dişlerim ağrıyordu.

" 'a ihtiyacım var," diye yalvardı tekrar. "Steph, lütfen, hayır daha fazla dalga geçme."

"Alay etmiyorum," diye homurdandım. Sesim yarı yarıya ejderhamın sesine benziyordu. Dişlerim düşmüştü ve gözlerimde altın rengi bir parıltı hissedebiliyordum.

Başka herhangi bir kadın korkardı, ama Harley bana sadece vahşi bir arzu ile bakıyordu, sanki kendisi de bir ejderha gibi.

Güçlü, güzel eşim.

Ejderham tekrar kükredti. *Onu al!*

Onu görmezden geldim ve vücudumu onun vücudunun üzerine uzattım, ön kollarımı yüzünün iki yanına dayadım ve yavaşça içime girerken ona baktım.

O çığlık attı ve kollarını omuzlarıma, bacaklarını belime doladı, sanki bana daha da yakın olmak istiyormuş gibi topuklarını sırtıma batırdı. Onun mükemmel kadifemsi sıcaklığı beni sardığında ben de kükredim. Mükemmel bir uyumdu. Onun içine tamamen girdim ve dişlerim acıdan zonkladı. Onu sahiplenmem *gerekiyordu*, ama ben

Yapamadım. Çaresizlik içinde homurdandım. Öpüşmek için eğilmek yerine, yüzümü onun yüzünün hemen yanındaki yastığa bastırdım ve dişlerimle kumaşı yırttım. Dişlerimi *bir* şeye batırdıktan sonra, Harley'nin mükemmel boynu olmasa bile, hareket etmeye başlayabildim.

O yine çığlık attı, kalçalarımın her hareketinde nefes nefese kaldı. Kendimi bu duyguya kaptırdım. Sıcaklık. Zevk. Teninin kokusu, teri, ağzından çıkan sesler. Ne kadar iyi hissettirse de, kendimi tamamen kaptıramazdım, kontrolümü kaybedemezdim.

Onu sıkıca tuttum, omuzlarıma bastırıldığı parmak uçlarının tadını çıkararak ona tekrar tekrar girip çıktım. Adımı haykırdı, bir orgazma daha yaklaşıırken sesi yükseldi ve bu sefer ben de boşalmaya yaklaştım.

Başını geriye attı ve boşaldı, beni imkansız bir şekilde kendine çekti, mükemmel vücudu beni sıkıca sıktı. Ben de doruğa ulaştım, o kadar şiddetli boşaldım ki görüşüm bulanıklaştı. O kadar yoğunlu ki neredeyse acı vericiydi.

Bunda hiçbir rahatlama yoktu. İyi hissettiriyordu, ama yarı yarıya mahvolmuştu. Dişlerim acıdan yanıyordu ve bu acıyı dindirecek tek şeyin onu sahiplenmek olduğunu biliyordum. Orgazmımdan sonra, onu sahiplenme ihtiyacım daha da yoğunlaşmıştı.

"Steph." Harley ellerini sırtımda yukarı kaydırды, sonra biri enseme düştü ve beni öpmek için nazıkçe çekti.

İnledim, sonra onun dokunuşuna direndim. Tüm gücümü kullanmam gerekti, ama kendimi ondan uzaklaştırdım. Titrek bacaklarla yataktan indim ve iki elimle saçlarımı taradım.

"Steph?" Sesinde daha fazla endişe vardı. "Her şey yolunda mı?"

Derin ve sakin bir nefes aldım, sonra arkamı döndüm. Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm, böylece onunla göz hizasında oldum. Bu haliyle çok güzeldi, yüzü kızarmış, bir dirseğiyle kendini destekliyor, kestane rengi saçları eğimli omuzlarına dalgalar halinde dökülüyordu. "Üzgünüm," dedim. Dişlerim hâlâ dışarı çıkmıştı. "Yapamıyorum... Ejderham bunu çok istiyor."

"Ne yapabilirim?" diye sordu. "Yardım etmeme izin ver, Steph, lütfen."

Ejderham yine kükredi, hala arzuyla yanıyordu. Eşimiz çok mükemmeldi, çok düşünceliydi. Biz dişlerimiz dışarıda, yarı deli haldeyken bile yardım etmek istiyordu.

"Yapamazsın," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Ama bu senin suçun değil."

"Ve bu sonsuza kadar sürmeyecek." Parmak uçlarıyla alnımı, burnumun köprüsünü ve dudaklarımı okşadı. "Ejderhan yakında istediğini alacak."

İçimden bir hırıltı çıktı ve parmak uçlarını öptüm. Dudaklarım açıldı ve o parmağını nazikçe dişlerimin üzerinde gezdirdi. Bu temas elektrik gibiydi ve tüm vücudumu arzu gibi titretti, ama farklıydı. Daha derindi. Daha garipti. Aynı zamanda, çaresizliği yatıştırdı. Hâlâ acıyordu, ama ejderham artık onu ele geçirmek için çaresiz değildi.

"Bu yardımcı oldu mu?" diye sordu nazikçe elini çekerken.

Dişlerim yavaşça geri çekildi, sanki ejderham geri çekilmek istemiyormuş gibi. "Sean'la olan bu işi bitirmem lazım. Bunun sona ermesi lazım."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi. "Üzgünüm."

"Özür dileme. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Asıl ben senden özür dilemeliyim, Harley."

O mırıldandı. Güzel, müziksel bir sesiydi. "Senin acı çekmeni görmek istemiyorum, ama ejderhanı bu kadar yakından görmekten rahatsız değilim."

"Onu serbest bırakmam lazım. Dönüşüp birazını serbest bırakmalıyım..." Elimi kendime doğru salladım.

"Git." Beni öpmek için kendine çekti ve bu sefer, kontrolümü kaybedip ona sahip olmaktan korkmadan karşılık verebildim. "Çabuk dön, tamam mı?"

Başımı salladım. Tanrım, onu seviyordum. O anladı. Bir ejderha olmasa da, şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve beni yargılamadı.

Yatak odasından çıkıp, doğduğum günkü gibi hala boş olan eve girdim, sonra arka terasa çıktım. Ay ışığı durgun gölün üzerine parlıyordu ve etrafımdaki hava serin ve berraktı. Derin ve sakin bir nefes aldım, omuzlarımı çevirdim, sonra ejderhamın yüzeye çıkmasına izin verdim.

Değişim her zaman bir rahatlama gibiydi, uzun bir günün sonunda dar bir çift ayakkabıyı çıkarmak gibi. Kanatlarımı açtım, boynumu uzattım ve sonra zarifçe havalandım. Dağ havasının kokusu, zengin toprak, ormandaki hayvanlar ve berrak soğuk su duyularımı okşarken, esinti pullarımın üzerinde dalgalandı. Yüksekte uçarken etrafımdaki her şey canlandı.

Bir dahaki sefere böyle uçtuğumda, Harley sırtımda olacak ve bizi birbirimize bağlayan bağımız olacak. Onun da benim hissettiğim aynı duyguları, neşeyi, özgürlüğü ve uçmanın verdiği saf hayvani rahatlama hissetmesini istedim.

Yakında, kendime söz verdim. *Yakında.*

Sean ile olan bu çatışmayı sona erdirmek için her zamankinden daha kararlıyım.

Gölün etrafında birkaç tur attıktan sonra eve doğru döndüm. A-çerçevesine doğru süzüldüm ve keskin ejderha gözlerim evin dışında park edilmiş tanıdık bir motosiklet gördü. Terasa yaklaşırken şekil değiştirdim. İnsan ayaklarım ahşaba yumuşakça indi, sonra eve geri adım attım.

"Tanrım, dostum, pantolon giy!" Hawk mutfaktan seslendi.

Gözlerimi devirdim. "Sen *benim* evimdesin." Ama çamaşır odasına gidip çamaşır sepetinden bir eşofman altı çıkardım. "Ne var?" diye sordum geri çıkarken. "Gecenin bir yarısı. Beni arayamaz mıydın?"

"Levi beni aradı," dedi Hawk. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Levi mi?" Kaşlarımı çattım. "Artık bizimle

"

"Ben de öyle dedim. Levi bunun önemli olduğunu söyledi. Bir görüşme istedi. Bu gece."

"Bu gece mi? Ciddi misin?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Tanrım, tekrar normal bir uyku düzenine geçmeye hazırım."

Hawk burnunu çekti. "Evet, şu anda en büyük sorunumuz kesinlikle bu. Git yıkan ve düzgün kıyafetler giy. Azgın bir ergen gibi kokuyorsun."

"Yine *benim* evimdeyim," dedim merdivenleri çıkarken.

Yatak odasının kapısını itmeden önce parmak eklemlerimle kapıyı hafifçe vurdum. Harley inledi, sonra sırt üstü döndü ve gözlerini kırıştırarak

"Saat kaç?" diye mırıldandı. Uykulu hali çok sevimliydi.

"Hala geç," diye fısıldadım. "Hawk burada. Gitmem gerek. Bir şeye ihtiyacın olursa Rome aşağıda."

Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?" "Evet," dedim.

Harley bana kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun, yalan söylediğini anlamak için ejderha hislerine sahip olmama gerek yok."

İç geçirdim ve ona yaklaştım. "Sanırım her şey yolunda. Henüz ne hakkında olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sonsuza dek gitmiş olması gereken biriyle bir görüşme var."

"Forrest değil, değil mi?"

"Hayır, Sean'ın adamlarından biri." Yatağın kenarına oturdum ve Harley elini belimin altına koydu. "Dylan Hawk'tan dönmeden önce geri dönmeye çalışacağım. Yeterince yanında olamadığımı biliyorum."

"Bizi güvende tutmakla meşgul olduğunu biliyor. Hatırladın mı? Sen onun sert babasıydın."

Kıkırdadım, ama bu hatırlatma göğsümde sıcak bir gurur hissi uyandırdı. "Bütün bunlar bittiğinde, ikinizi de tatile götüreceğim. Plajı olan bir yere."

"Ejderha formunda yüzebilir misin?"

"Tabii ki yüzebilirim. Şu büyük göle bak."

İkimiz de güldük. Ona eğildim ve onu öptüm. Hâlâ ter ve seks kokuyordu ve ejderham, onu sahiplenme arzusuyla yeniden gürledi. Bakışlarımız buluştu ve benimkinin yine altın rengi yandığını biliyordum.

"Ama tüm bunlar bitene kadar..." diye fısıldadı. "Beni sahiplenemiyorsan, belki de beklemeliyiz. Bu gece bunu yapmamak senin için zor oldu gibi görünüyordu." Yastığı ters çevirdi ve kumaştaki yırtığı parmağıyla dürttü.

Boğazımı temizledim. Kabul etmekten nefret etsem de, haklıydı.

"Acı çekmeni istemiyorum," dedi. "Seksimizin iyi olmasını istiyorum."

"İyi," diye ısrar ettim, "Sadece..."

"Senin ejderhan," dedi gülümseyerek. "Biliyorum. Ve ben sadece... Senin onunla savaşmanı istemiyorum."

"Özür dilerim. Biliyorum... Beni o halde görmek muhtemelen hiç hoş değildi."

"Hey." Oturup yanımdaki yatağın kenarına oturdu, birdenbire tamamen uyanmıştı. Elimi tuttu, sonra sıktı. Gözlerine baktım ve orada sadece sıcaklık gördüm. "Eğer düşündüğün buysa, beni korkutmadın."

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibiydi.

"Seni istiyorum, Steph. Her şeyini. Buna ejderhan da dahil. Ama biliyorum ki, beni istemeden sahiplenmiş olsaydın, kendini affetmezdin. Sean'la başa çıkmak zaten yeterince zor olacak. Bir de benimle ve aramızdaki bağla uğraşmana gerek yok."

"Zaten senin için endişeleniyorum," dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Saçını kulağının arkasına ittim. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Rica ederim." Omzuma öptü. "Toplantıdan önce duş almalısın."

"Hawk da aynı şeyi söyledi."

Hızlıca duş aldım, giyindim, sonra Harley'i yatağına yatırıp veda öpücüğü verdim. Aşağıda, Rome evi gözetlemek için içerideydi ve Hawk kapının yanında bekliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Hawk.

Rome'un omzuna teşekkür etmek için vurdum, sonra başımı salladım. "Her zamanki gibi hazırım. Gidelim."

Lola'nın yerine vardığımızda neredeyse şafak sökmek üzereydi. Sean için çalışan yalnız kurt dönüşümcü Levi, çoktan bir masaya oturmuştu. Biz yaklaşırken parmak uçlarıyla masanın üstüne endişeyle vuruyordu.

Hawk ve ben Levi'nin karşısındaki masaya oturduk. Garson her zamanki gibi bize birer fincan kahve getirdi ve tuhaf davranışlara tahammül etmeyeceğini açıkça belli eden sert bir bakış attı. Mantıklıydı, çünkü yakında benzin istasyonu ve lokanta, yorgun kamyoncuların sabah trafiğıyle dolup taşacaktı.

"Levi," dedim.

"Ace."

"Ne hakkında?" Kahvemi yudumladım. Buna ihtiyacım vardı, özellikle de neredeyse hiç uyumadığım için. "Kasabayı temelli terk edeceğinizi açıkça belirtmiştiniz."

Levi iç geçirdi. Yorgun, bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve dağınık, koyu renkli saçlarının köklerinde yağlanma vardı. "İstiyordum, inan bana. Ama hala bazı... Şey, arkadaşlarım diyemem. Meslektaşlarım diyebilirim. Onunla birlikte çalışan insanlar. Benim de halletmem gereken bazı işler vardı."

"Benim işlerime karışmadığın sürece," dedim düşük bir sesle.

"Senin işinle hiçbir ilgim olsun istemiyorum," dedi Levi. Benim hırlamamdan hiç korkmamış gibiydi, bu da onun gerçekten bu işe burnunu sokmamaya çalıştığına inanmamı sağladı. "Buraya sadece, senin bilmen gerektiğini düşündüğüm bazı şeyler duyduğum için geldim."

"Neymiş o?" diye sordu Hawk. "Ne duydun?" "Sean vahşileşmeye başladığına dair işaretler gösteriyor gibi."

Hawk sertleşti.

Bunun bir tehdit olduğunu hep biliyordum, ama Levi'ye ulaşmışsa, Sean her zamankinden daha yakındı. Vahşi bir ejderha şekil değiştiren gerçek bir tehlikeydi ve aynı zamanda nadir de bir durumdu. Vahşi bir dönüşümcü, içgüdülerinin kontrolünü tamamen kaybetmiş biriydi. Tekrar insana dönüşemezdi. Ejderha formunda sıkışıp kalırdı. Vahşi bir dönüşümcü dürtüsel, şiddet dolu ve öngörülemezdi. Sean o aşamaya gelirse, mücadeleye gerek kalmazdı. Lakeview'e cınai bir öfkeyle gelirdi ve onu durdurmadan önce ne kadar hasar verebileceğini kim bilebilirdi?

"Adamım, onun her zaman dişlerini gösterdiğini söyledi," diye devam etti Levi. "Her zaman tutarlı olmadığını. Sanki konuşmalara girip çıkıyormuş gibi görüldüğünü. Bazen orada, bazen yokmuş gibi."

"Tanrım," diye mırıldandı Hawk.

"Ve orada da bir kafa karışıklığı var," dedi Levi. "Düşmanlık. Ejderhanın kontrolü ele geçirmeye başladığının tüm belirgin işaretleri."

"Bunu ne zaman duydun?" diye sordum.

"Kısa bir süre önce," dedi Levi. "Bunu bir an önce bilmen gerektiğini düşündüm. Artık bu karmaşanın bir parçası değilim, ama Lakeview'in yok olmasını istemiyorum, biliyorsun."

"Bu çok kötü," dedi Hawk. "Kontrolünü kaybederse, çılgınca bir şey yapacaktır. O bir alfa, Ace. Toprak ihtiyacının her şeyden önceliği var. Klanı senden alamazsa, onu yok etmeye çalışacaktır."

"İntikam," diye mırıldandım, masaya bakarak.

"Sean tanıdığım adam değil," dedi Levi. "Tabii ki hiç iyi bir adam olmadı, ama hiç böyle değildi. Senin hakkında da atıp tutuyor, Ace."

"O her zaman böyle yapar," dedi

Hawk. "Bu sefer farklı," dedi Levi.

"Levi..." diye araya girdim.

"Bunu duymalısın," dedi Levi. "Fırsatı varken seni öldürmesi gerektiğini söylüyor. *Çocukken.*"

"Ne?" diye sordu Hawk, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Siktir. Hawk'ın bunu bilmesini istememiştim. Ondan sonsuza kadar saklayacak değildim, ama her şey bittiğinde göl kenarında birkaç bira içerek ona anlatmayı planlamıştım. Bunun onu inciteceğini biliyordum, muhtemelen beni incittiğinden daha fazla. Alnımı ovuşturdum.

"Ace?" diye sordu Hawk. "Neden buna şaşırmış görünmüyorsun?"

"Bana söyledi," dedim. "Onu uçurumun kenarına iten bendim. Onu kışkırttım, meydan okuması için onu teşvik ettim. Öfkesiyle, beni her zaman öldürmek istediğini söyledi."

"Her zaman mı?" diye sordu Hawk.

"Göldeki tekne gezisini hatırlıyor musun? Suyu düştüğüm zamanı?"

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Neredeyse boğuluyordun." Hawk durakladı. "Yoksa sen..."

"Beni o itti," dedim. "Tanrı bilir, bunun gibi başka kaç tane olay daha olmuştur. Ya da kaç kez bunu yapmayı hayal etmiştir."

"Siktir." Hawk ellerini gözlerine bastırdı. "O bizim kardeşim, Ace. *Kardeşimiz!*"

"Artık değil," dedim. "Asla gerçek bir kardeşimiz olduğunu sanmıyorum."

Hawk titredi, ben de omzunu tutup bir kez sıktım. Onu bu kadar üzgün görmek midemi bulandırdı. Sean sadece sözleriyle beni incitmemişti, tüm ailemi incitmişti. Tüm klanımı.

Levi'ye baktım. "Neden şimdi bize geldin?"

Levi koltuğuna yaslandı ve kaşlarını çattı. "Biliyorsun, Sean için çalışmaya ilk başladığımda, bu aslında 'çalışmak' değildi. Ona destek olması gerekiyordu ve o benim arkadaşımdı. Birlikte bardo oynardık. Zor bir dönemden geçtiğini anlayabiliyordum. Ama zaman geçtikçe, giderek daha fazla..." Levi burnunu kırıştırdı. "Psikopatlaşmaya başladı. Tek konuştuğu şey, senden ne kadar nefret ettiği idi, Ace."

"Harika," diye mırıldandım.

"Bak, bir gruba ihtiyaç duymak nasıl bir şey biliyorum. Ben de bunu arıyordum. Sean bir alfa olduğu için bir sürü kurabilir diye düşündüm, ama o hiçbir zaman iyi bir alfa olmak ya da kendi başına bir şey kurmakla ilgilenmedi. Tek düşünen intikam almaktı. Çok uzun zaman geçti ve geriye sadece nefreti kaldı. Bu nefret içini kemirdi. Onu şeye dönüştürdü..." Levi elini salladı. "şuna. şu anda neyse ona. Ve şu anda olduğu ejderha şunu yapabilir..."

"Ace'i öldürebilir," dedi Hawk soğuk bir sesle. "ocukluğumuzdan beri yapmak istediği şeyi yapabilir."

"Bunu bir an önce hallet," dedi Levi. "Yoksa hepimiz başımız belaya girecek."

İlk kamyoncular Lola's'a girmeye başladığında, Hawk ve ben ayağa kalktık. Levi'nin elini sıkıca sıktım. "Bu bilgi için teşekkürler." Bu benim bilmediğim bir şey değildi, ama Levi'nin bana ulaşacak kadar kötü bir durumsa, durum *gerçekten* kötüleşiyordu. Bu bilgi başlı başına bir şeydi.

Hawk ve ben motosikletlerimize binip Lakeview'e geri döndük. Kasabaya girdiğimizde, Hawk bana el salladı ve kendi evine doğru yola ıktı. Muhtemelen Dylan'ı eve getirmeden önce Mia'yı alacaktı. Kemiklerimde hissedecek kadar yorgundum, ama uyuyamayacağımı biliyordum.

Sessiz eve girdim. Rome kanepede uyuyordu, onu öyle bıraktım. Merdivenleri sessizce çıktım, sonra kulağımı yatak odamın kapısına dayadım. Harley hâlâ derin uykudaydı, nefesleri yavaş ve ritmikti. Kapıyı biraz araladım ve bir an onu izledim. Battaniyenin altında kıvrılmış, yüzü yastığıma gömülmüştü.

Onu görmek sinirlerimi yatıştırdı. Kapıyı nazikçe kapattım ve ofisime girdim. Düşünmeden kitaplığıma yürüdüm ve en st köşeden deri ciltli bir kitap çıkardım.

Kapaktaki tozu sildikten sonra kanepeye oturdum ve eski fotoğraf albümünü açtım. Onu en son yıllar önce bakmıştım.

Ne arıyordum? Emin değildim.

Rastgele bir sayfa seçtim ve kamp gezisinden bir dizi fotoğrafa rastladım. Ormana, medeniyetten uzak, kuzeydeki kırsal bölgelere gitmiştik. Annem bu tür kamp gezilerini severdi. Sean ve benim fotoğrafımızı başparmağımla okşadım. Fotoğrafta on yaşından büyük olamazdık. O zamanlar birbirimize çok benziyorduk, ben ve ailem dışında kimse bizi ayırt edemezdi. İkimiz de gülümsüyorduk, kollarımızı birbirimizin omuzlarına atmıştık ve Sean, dereye yakaladığı kocaman bir balığı tutuyordu.

O anda, mutlu olduğumuzu düşünmüştüm.

Acı hissedeceğimi sanıyordum. Keder. Herhangi bir şey. Ama bunun yerine, sadece uyuşmuş hissettim. Fotoğrafları karıştırdım. Doğum günleri, tatiller, okul fotoğrafları. Sean'ın genç yüzüne bakıp durdum, bana söylediği kötülüğün izini arıyordum.

Hiçbir şey görmedim. Tek gördüğüm kardeşimdi.

İç çekerek albümü kapattım. Bunu yapmanın bir anlamı yoktu. Her anıyı titizlikle inceleyip, onun acımasızlığının ve nefretinin izlerini arayabilirdim. Ama neden? Anlamaya çalışarak kendimi delirtmekten başka bir şey yapmazdım.

Olan olmuştu. Bana gerçeği söylemişti ve ben ona inanmıştım ona inandım.

Kapının hafifçe çalınması beni düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı ve

Harley odaya göz attı. "Geri mi döndün?"

"Üzgünüm," dedim. Albümü bir kenara koydum. "Uyuyamayacağımı biliyordum."

"Hala erken," dedi. "Yatağa gel. Bir iki saat uyu."

Hafifçe kaşlarımı çattım ve farkına varmadan kucağımda güzel bir kadın vardı. Üzerinde bir tişört, benim boxer şortum ve bol bir bornoz vardı.

"Ne oldu? İyi misin?"

Ellerimi uyluklarına kaydırdım ve sıktım. Onun burada benimle olmasına çok minnettardım. Eşim. Ailem. Tüm bu olanlara rağmen

onların desteği sayesinde.

"Bu m¼cadelede ne olacağını bilmiyorum. Bir Şey ters giderse diye korkuyorum..."

"Bir Şey olmaz," dedi Harley, sesi çok emindi.

"Ama eğer olursa," dedim, "senin ve Dylan'ın g¼vende olduğundan emin olmak istiyorum. Kaybedersem, sonraki adımlar için bir plan yapmam gerekecek. Muhtemelen Suri'ye tekrar ulaŐıp olanları anlatacağım. Kaybedersem, Suri ve babası kabul ederse, senin ve Dylan'ın Vahdat klanıyla gitmenizi isteyeceğim. Sizi koruyabileceğini bildiğim birinin yanında olmanız gerekecek..."

"Steph." Harley y¼z¼m¼ iki eliyle tuttu ve g¼zlerime baktı. "O noktaya gelmeyecek."

Ancak sesinde hafif bir titreme vardı ve ejderham onun korkusunu hissetti.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu. "Sean hakkında yeni bir Şey mi ¼ğrendin?"

"Hayır. O tahmin edilemez biri. Bunu biliyorsun."

"Öyle. Ve sen g¼çlüs¼n. Kendine g¼veniyorsun. Onunla nasıl başa çıkacağını biliyorsun." Beni ¼pt¼. "Onun seni sinirlendirmesine izin verme, Steph. Onun istediği de bu."

"Üzg¼n¼m," dedim. "Her Şey beni etkiliyor."

"Uyumalısın." Yanağıma ¼pt¼. "Hepsi bu. Birkaç saat uyu, uyandığında ben burada olacağım, tamam mı? B¼t¼n bunlar bittiğinde de burada olacağım. Bunu atlatacağız, Steph. Birlikte."

Y¼z¼m¼ boynuna gömd¼m ve cildinin yatıştırıcı kokusunu içime çektim. O haklıydı, bunu birlikte atlatacaktık. Buna inanmak zorundaydım. Ne kadar acı verse de bunu sona erdirmeliydim.

HARLEY

Sabah geç saatlere kadar kahvaltı hazırlamaya başlamadım. Dün gece ne kadar çılgın geçse de, bugün... Sanki sıradan, huzurlu bir sabah gibiydi. Mutfakta, yumurtaları çırparken mırıldanıyordum. Masada Dylan, brunch'ı bekleyemeyecek kadar acıkmış olduğu için bir kase mısır gevreğini tıkınıyordu. Hawk ve Mia'nın evinde kahvaltı yaptığını hissediyordum, ama bu çocuğun iştahı asla tam olarak doyurulmazdı. Cassidy ve Striker de Striker'ın evinde geceyi geçirdikten sonra buraya gelmişlerdi ve kanepede oturuyorlardı. Cassidy'nin boynundaki çiftleşme ısırığı hala taze ve pembeydi ve etrafı öpücük izleriyle çevriliydi. Dışarıda parlak, güzel bir gündü ve ben ikinci demlik kahveyi hazırlıyordum.

Neredeyse mükemmeldi, ama içimde bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir his vardı.

Steph, esnemesini bastırarak merdivenlerden aşağı indi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama en azından birkaç saat öncesine göre daha iyi görünüyordu. Günlük kıyafetini giymişti: kot pantolon ve siyah uzun kollu gömlek.

"Baba!" Dylan masadan fırladı ve mutfağın karşısına koştu. Merdivenlerden iner inmez Steph'e çarptı.

Steph onu yakaladı ve "oof" diye bir ses çıkardı, ardından sıcak bir kahkaha attı. "Selam ufaklık. Futbol antrenmanı nasıldı?"

"Çok eğlenceliydi," dedi Dylan. "Bir sürü arkadaş edindim."

"Öyle olacağını biliyordum." Steph, Dylan'ın saçlarını okşadı. "Dün gece Hawk ve Mia'ya çok fazla sorun çıkarmadın, değil mi?"

"Bella'yı yıkamaya yardım ettim. Ve *hiç* ağlamadı."

"Sen iyi bir büyük kuzenisin," dedi Steph. Dylan övgüyle gururlandı. "Annene kahvaltıda yardım ediyor musun?"

"Evet," dedi Dylan. "Mısır gevreğimi bitirir bitirmez..."

"Kahvaltı öncesi kahvaltı," dedi Steph gülümseyerek. "O günleri hatırlıyorum."

Dylan masaya geri oturup yemeğe devam etti. Steph mutfağa girdi, kollarını belime doladı ve boynuma öpücük kondurdu. "Günaydın."

"Merhaba,
uyuyabildin mi?"

"Biraz. Teşekkürler."

"Ne tatlı," dedi Cassidy kanepeden. Kafamı kaldırıp baktığımda, onun ve Striker'ın bizi aynı sevgi dolu ifadelerle izlediklerini gördüm.

Steph'in telefonu, birbirimize yapışık olduğumuz kalçamda titredi. İsteksizce uzaklaştı, cebinden telefonu çıkardı ve ekranda gördüğü şeye yüzünü buruşturdu.

"Kim?" diye sordum. O ifadeyi takındığına göre, kötü bir haber olduğu kesindi.

Telefon elinde titremeye devam ederken Steph, "Blakely arıyor" dedi. Dylan derin bir nefes aldı ve telefonu açtı. "Ne istiyorsun?"

Odadaki tüm gözler bize çevrildi. Cassidy masaya koştu ve Dylan'ı dışarı çıkardı, yakında döneceklerine dair fısıldayarak söz verdi. Dylan somurtarak onunla birlikte gitti. Onun tüm bu kaosa alışmasından nefret ediyordum.

Arka terasın kapısı kapandığında, Steph telefonu hoparlöre aldı. "Seninle konuşmam lazım," dedi Blakely.

"Şu anda benimle konuşuyorsun."

"Yüz yüze. Buluşmamız lazım."

Steph gözlerini devirdi. "Bana söylemen gereken ne varsa, telefonda söyleyebilirsin."

"Yapamam!" Sesinde çaresizlik vardı. "Sadece bir kez görüşelim, Steph."

"Neden seni dinlemeliyim?"

"Çünkü bu Sean ile ilgili," diye fısıldadı Blakely. "Bu önemli. Lütfen."

Steph hiçbir şey söylemedi. Bana baktı, sonra Striker'a baktı, ama ikimiz de bir cevap veremedik.

"Gençken bana güveniyordun, Steph. Kısa bir süreliğine de olsa, bana güveniyordun. Bir kez daha bana güvenebilir misin?"

Bu önemli, Steph. Söz veriyorum."

Kaşlarımı çattım. Yalan söylediğini biliyordum, ama sesinde o kadar acınası ve küçük bir şey vardı ki, ona biraz sempati duymaktan kendimi alamadım. Bu dünyada, eski hayatının anıları dışında gerçekten hiçbir şeyi kalmamıştı. Elbette, bunların hepsi kendi hatasıydı, ama elimde değildi. Lanet olsun benim empatik kalbime.

"Önemli bir şey olsa iyi olur," dedi Steph soğuk bir sesle. "Sana bir adres göndereceğiz." Blakely başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

"Bana tuzak gibi geldi," dedi Striker.

"O pek güvenilir biri değil," dedim. "Ve o da bunun farkında."

"Biliyorum," dedi Steph. "Ama şu anda ne tür bir tehdit oluşturabilir ki? Forrest ortadan kalktığına göre, artık hiçbir etkisi yok."

"O zaman ne istiyor?" diye sordu Striker.

"Muhtemelen klanın gözüne tekrar girmek istiyor," dedi Steph. "Mm," dedi Striker onaylayarak. "Başvurabileceği kimse kalmadı

."

"O, tüm bunlar bittiğinde Lakeview'i temizleyeceğimizi biliyor,"

"Sean ve Forrest ile çalışan herkesi kovacağımızı biliyor. Sean hakkında bize ipucu vererek kendi canını kurtarmaya çalıştığını tahmin edebiliyorum."

"Hiç ipucu var mı ki?" diye sordum. "Dün gece yeni bir şey öğrenmediğini söylemiştin."

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Steph. "Ama şu anda, hiçbir şeyi kaçırma riskini göze almak istemiyorum."

"Ciddi misin?" dedi Striker. "Onunla buluşacak mısın?" "Her yolu deneyeceğim," dedi Steph.

Çıtırdayan tavaya yumurtaları döküp karıştırmaya başlarken iç geçirdim. "Bu konuda Striker'a katılıyorum. Bunun, onun sana daha da takıntılı hale gelmesinden başka bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Dün gece Levi'yi görmedin," dedi Steph. "Sarsılmış durumda. Blakely de öyle olabilir. Sean hakkında bir şey biliyorsa, Sean bir şey planlıyorsa, bu yardım bize gerekebilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Striker. "Sean'ın o kadar ileri gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Yalnız gitmeni istemiyorum," dedim. "Ona güvenmiyorum. Bu konuda bir şeyler ters geliyor." Bütün gün kendimi tuhaf hissetmiştim ve şimdi durum daha da kötüye gidiyordu.

"Bana zarar veremez," dedi Steph. "Bunu dert etme."

"Onu hafife alma," dedim. "Forrest ile bağlantı kurdu ve birçok soruna neden oldu. Kim bilir şimdi ne yapıyordur? Ya senin gözüne girmek istiyor ya da seni ciddi şekilde mahvetmek istiyor."

"Harley haklı," dedi Striker. "Seninle geleceğim. Rome'u arayıp evi gözetlemesini söyleyebiliriz."

"Tamam. Onunla kafede buluşalım. Ona mesaj atıp haber ver. Tamam mı?"

"Bana uyar," dedi Striker. Cassidy'nin yanına çıkıp mesajı gönderdi.

Yumurtaları ocaktan aldım, ocağı kapattım, sonra dönüp Steph'i kollarıma aldım. "Striker'ı da yanına aldığın için teşekkürler. Blakely'yi halledebileceğini biliyorum, ama..."

"Onu asla bilemeyiz. Haklısın. Gardımı düşürmemeliyim."

"Bu konuda garip bir his var içimde. Bence sadece seninle yalnız kalmak istiyor."

"Olabilir." Steph saçımı kulağımın arkasına koydu. Bunu yapmasını çok seviyordum. Çok nazık ve özenli bir hareketti ve beni her zaman sakinleştirirdi. "Öyleyse, ben hallederim. Benim için endişelenme."

Beni derin bir öpücükle öptü. Ona yaslandım, kollarının beni tutmasına izin verdim. Bu konuda garip bir hisse kapılsam da, onun kendini güvende tutacağına güvenebileceğimi biliyordum.

Striker içeri geri girdi. "Kısa süre sonra bizimle buluşacak."

"Rome gelir gelmez çıkacağız," dedi Steph. "Şu işi bitirelim."

İkisi bir tabak yumurta ve tostla hızla yediler. Masada büyük bir aile brunch'ı yapma hayallerim suya düştü. Rome bisikletiyle dışarıda durur durmaz, Steph ve Striker kapıya koştular. O beni tekrar öptü, Striker Cassidy'yi öptü, Dylan öğürme sesleri çıkardı ve sonra ikisi gülerek ayrıldılar.

Ev yine sessizleşti. Cassidy'nin burada benimle olmasına seviniyordum, ama Steph'in gitmesini izlemekten gerçekten bıkmıştım. O da aynı şekilde hissediyor gibiydi, çünkü kanepeye çöküp derin bir nefes aldı. Bir şeyler yapmak için mutfağı temizlemeye başladım.

"Anne, Rome ve ben top oynamaya gidebilir miyiz?" "Rome'un da sakıncası yoksa," dedim.

"Tabii," dedi genç infazcı gülümseyerek. "Bize ihtiyacın olursa seslen." Arka kapının yanında duran futbol topunu aldı ve Dylan'ın onu dışarı sürüklemesine izin verdi.

Kendime bir fincan kahve daha doldurdum ve Cassidy'nin yanına kanepeye oturdum. "Bu çok kötü."

"Evet."

"Onu dövmek istiyorum," dedim. "Fırsatım varken yapmalıyım."

"Evet."

"Bu berbat!"

Cassidy içini çekti ve televizyonu açtı. Ekranı bakıyordu ama izliyor gibi görünmüyordu. "Her şey mahvoldu. O psikopat kaltağın bu kadar kararlı olmasına inanamıyorum."

"Umarım tüm bunlardan sonra sonunda kasabayı terk eder. Forrest'la kamalıydı."

Cassidy alaycı bir şekilde güldü. "Onu sadece kullanıyordu. Hâlâ Steph'e takıntılı."

"Hatırlatma."

Birkaç dakika boş boş kanalları gezdik. Cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Steph'in olan bitenle ilgili bilgi vermek için aradığın düşünerek telefonu çıkardım, ama ekranda gördüğüm isim o değildi.

"Anne? Her şey yolunda mı?" Ayağ kalktım ve odada dolaşmaya başladım. Son büyük kavgamızdan beri onunla konuşmamıştım. Beni arıyorsa, ciddi bir sorun vardı.

"Harley?" Sesinin titrediğini hissettim. "Cevap vereceğini sanmıyordum..."

"Ne oluyor?" diye sordum. Belki de bütün gün kendimi kötü hissetmemin sebebi Blakely meselesi değil de buydu.

"Ben... yardımına ihtiyacım var,"

dedi. "Ne? Neden? Ne oldu?"

Annem birkaç kez öksürdü. "Buraya gelebilir misin?"

"Ne? Şimdi mi?"

"Ben sadece... Sanırım zamanı geldi," dedi annem. "Yardıma ihtiyacım var, Harley. Sanırım bir yere gitmem gerekiyor. Rehabilitasyon merkezine."

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Gerçekten hazır mıydı? Rehabilitasyona gitmek mi istiyordu?

"Bana yardım eder misin?" diye sordu annem. "Sadece sen? Eşyalarımı toplamam lazım... Nereye gideceğimi bilmiyorum. Hastaneye mi?"

"Evet, gelebilirim," dedim hemen.

Cassidy bana baktı, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "*Kim o?*" diye sordu.

"Teşekkürler," dedi annem. "Bunun sana zor geldiğini biliyorum..." "Bu doğru karar, anne," dedim. "Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve hemen üst kata koşarak üstümü değiştirdim. Cassidy hemen arkamdan geldi. "Arayan annen miydi?" diye sordu. "Ciddi misin?"

"Evet," dedim, eşofmanımı çıkarıp kot pantolonumu giyerken. "Rehabilitasyona gitmeye hazır, Cass. Ve bu sefer gerçek gibi görünüyor."

Cassidy kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. "Ciddi misin?"

"Cidden." Sevincim ve korkum arasında kalmıştım. Eğer gerçekten yardım almaya hazırsa, bu önemli bir dönüm noktası olabilirdi. Sadece onun için değil, benim için de. Belki tekrar bir aile olabilirdik. Dylan'ın her zaman istediği büyükanne olabilirdi.

"Şu anda aramasının tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Cassidy. "Bütün zamanlar içinde?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Steph'in toplantıda olması gereken tam o anda araması tuhaf bir tesadüf gibi görünüyor."

"Steph hep toplantıda," dedim. "Bu olay başladığından beri onu neredeyse hiç görmedim." Bir kapüşonlu sweatshirt giydim ve bağladım.

saçlarını topladı. "Onun evine gitmem gerek. Eğer bu konuda ciddiye, fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımak istemiyorum."

"Yalnız mı? Rome'u da götürmelisin..."

"Hayır, Dylan'ın yanında kalması gerekiyor," dedim. "Sean'ın asıl peşinde olduğu kişi Dylan." Bunun tamamen doğru olduğunu düşünmüyordum — Sean benden de kurtulmak istediğini açıkça belirtmişti — ama bu süreçten zaten tedirgin olan annemin yanında bir grup koruma ile görünmek istemedim. Annem çok gururlu biriydi. Eğer arkamda ejderhalarla gelirim, saldırıya uğradığımı hissedip fikrini değiştirebilirdi.

Sadece ikimiz olmalıydık.

Cassidy gözlerini kısarak, "O zaman Hawk'ı ara," dedi.

Cassidy bu fırsatın ne kadar küçük olduğunu anlamıyordu. *Hemen* annemin yanına gitmem gerekiyordu. Yine de bir koruma almamı önermekle haklıydı. Steph, şu anda tek başına dışarı çıkmanın tehlikeli olduğunu açıkça belirtmişti. Hawk'ı aradım.

Telefon çaldı, çaldı ve çaldı. *Arama yaptığınız sesli mesaj kutusu dolu...*

Kaybedecek vaktim yoktu.

Robot ses, sesli mesajları kabul edemeyeceğini söylediğinde telefona "Hey, Hawk" dedim. "Beni eşlik etmek için bir dakikan var mı? Annemin evine gidiyorum. Evet, şimdi. ... Gerçekten mi? Harika. Orada buluşabilir miyiz? Harika. Görüşürüz."

Küçük skeçimi bitirdiğimde, hat kesilmişti. Cassidy kollarını açtı. "Orada buluşacak mı?" "Evet. Uzak değil. Ben iyiyim, Cass."

Risk, Sean Steph'e meydan okumaya karar vermeden önceydi, değil mi? Şimdi Sean, Steph'le ölümüne savaşmaya kararlıydı, bu yüzden beni kovalamayacaktı. Ve gün ortasıydık. Bu iş çabuk bitecekti. Annemi alıp hastaneye götürecekti, sonra Steph'i arayacaktım.

"Tamam," dedi Cassidy. Sesi kararsızdı. Dylan'ın dışarıda olmasına minnettardım, çünkü yalan söylediğimi kesinlikle anlayacaktı, ama anneme yardım etmek için bu fırsatı kaçıramazdım. Bu, elimdeki tek şans olabilirdi.

"Hemen dönerim," dedim. "Burayı koru, tamam mı?"

Cassidy başka bir şey söylemeden evden çıktım, arabaya atladım ve Rome motorun sesini duyup bana soru sormadan önce yola çıktım.

Lakeview'in dışındaki ormanda saklı duran annemin A-çerçeveveli evine gittim. Arabayı gelişigüzel park ettim, sonra verandanın merdivenlerini koşarak çıktım ve bir kez kapıyı çaldıktan sonra eve daldım. "Anne?"

Annemi, evi darmadağın, muhtemelen hasta ve dağınık bir halde, içki aleminin sonlarında bulmayı bekliyordum. Kahve masasının üzerinde şişeler dağılmış, ışıklar loş, müzik setinden kötü müzikler çalıyor olmasını bekliyordum.

Blakely'yi görmeyi beklemiyordum.

Annem ortalarda yoktu. Sadece o sırık gibi, kızıl saçlı kaltak oturma odasının ortasında durmuş, şeytan gibi bana sırtıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım.

Kahretsin, aptalmışım. Rome'u da getirmeliydim.

"Merhaba Harley," dedi Blakely. "Seninle yalnız konuşmam gerekiyordu. Ace'in izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden sevgili anneni yardım etmesini istedim."

"O nerede?" diye sordum. "Ona ne yaptın?"

"O iyi," dedi Blakely. "Ve sen benim dediklerimi yaparsan, öyle kalacak."

"Bunu sen ayarladın." Anladığımda buz gibi bir su yüzüme çarptı. "Ace'i evden çıkarmak için kandırdın, sonra da beni buraya gelmem için kandırdın."

"Çok da kolay oldu," dedi Blakely. "Bütün o güvenlik önlemlerin ne işe yaradı, ha? Annenden küçük bir ricada bulunuldu ve sen küçük bir kız gibi koşarak geldin."

"Kapa çeneni. O *nerede*?" Bu kadını dövmeye hazırdım. Öfke ve panik içimde yanıyordu, kalbim hızla atıyor ve şakaklarımda ter damlaları oluşuyordu.

"Çık dışarı," diye bağırdı Blakely.

Annemin üst kattaki yatak odasının kapısı açıldı. Ayak sesleri duydum ve sonra tanımadığım bir adam annemi peşinden sürükleyerek merdivenlerden aşağı indi. Annemin kolları arkadan bağlanmıştı, yüzü solgundu ve çok korkmuştu.

"Anne!" diye bağırdım. Telefonda titrek sesi, yoksunluk ya da acıdan değildi. *Korkudan* geliyordu. Ve ben bunu hiç fark etmemiştim.

"Kıpırdama," diye bağırdı Blakely. Küçük bir tabancayı bana doğrulttu.

Ellerimi kaldırdım. Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?

Üzgünüm Steph, diye düşündüm çaresizce. Bir parçam onun aslında beni ısırmıştı. Sonra bağımız sayesinde acıyı ve korkuyu hissedip beni kurtarmaya gelirdi.

Siktir. Bu işi gerçekten batırdım.

Uzun boylu, iri yapılı ve seyrek siyah saçlı adam, annemi oturma odasına götürdü ve onu sertçe koltuğa itti.

"Üzgünüm," dedi annem. "Beni seni aramaya zorladılar, Harley, ve sadece konuşmak istediklerini söylediler. Benim niyetim..."

"Sorun değil anne," dedim Blakely'e sert bir bakış atarak. "Bu senin hatan değil. O her zaman pis bir yalancı olmuştur."

"Neden bunu yapıyorsun, Blakely?" diye sordu annem zayıf, ıslak bir sesle. "Eskiden çok tatlı bir kızdın..."

"Onu sustur," diye adamlara bağırdı Blakely.

"Hayır!" Bir adım öne çıktım, ama Blakely'nin silahının emniyetini açarken çıkardığı ses beni durdurdu.

Adam arka cebinden kalın bir bandana çıkardı ve annemin yüzüne sararak ağzını tıkadı. Annem acı dolu bir ses çıkardı ve gözyaşları yüzünden süzüldü.

"Kişisel bir şey değil," dedi Blakely. "Sadece Harley'nin yolumdan çekilmesini istiyorum."

"Bunu pişman olacaksın, Blakely." Annemle aramız iyi olmayabilirdi, ama böyle incitilmeyi hak etmiyordu. Benim yüzümden değil.

Sonra Blakely ve adam ikisi de silahlarını yüzüme doğrulttu. "Sessizce gel, yoksa dizlerini vururum," dedi Blakely.

Yutkundum. Yüzündeki ifade o kadar öfkeliydi ki, annemin gözü önünde beni gerçekten vuracağından şüphem yoktu.

Kapana kısılmıştım.

"Biriyle buluşmam gerekiyor," dedim.

"Tamam," dedi genç barista etkilenmemiş bir ifadeyle. "Burada oyalanacaksan yine de bir şey alman gerekiyor."

"Oyalanmıyorum," dedim oyalanırken. "Bir telefon görüşmesi yapmama izin ver."

Öğleden sonra ortasında kafe boştu ve Blakely'nin buluşmak için kararlaştırdığı saatten on dakika geçmişti. Ejderhamın tüyleri diken diken olmuştu. Burada ciddi bir sorun vardı. Blakely'yi aradım. Cevap yoktu. Tekrar aradım. Cevap yoktu.

Blakely gelmeyecekti. Ben tam bir aptaldım.

Cüzdanımdan beş dolarlık bir banknot çıkardım ve çıkarken bahşiş kavanozuna attım. Dışarıda, Striker'ı aradım, ilk çalınıştta telefonu açtı. "Geldi mi?"

"Hayır," dedim. "Onu gördün mü?"

Striker, ejderha formunda gökyüzünden keşif yapıyordu ve sonra arabasıyla kafenin yakınında bekliyordu. "Hiçbir iz yok. Sen sence..."

"Bunun lanet bir tuzak olduğunu düşünüyorum," diye hırıldadım.

Kulağımda bir bip sesi geldi, bekleyen bir arama olduğunu gösteriyordu, telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Ekranda Sean'ın adı belirdi.

"Striker, evi ara ve orada her şeyin yolunda olduğundan emin ol." Yaptığım görüşmeyi sonlandırıp Sean'ın aramasına cevap verdim. "Ne istiyorsun?" diye tısladım.

"Ace." Sean'ın sesi küçümseme ve sevinçle doluydu. "Senden haber almak güzel. Sanırım sana ait bir şeyim var."

Telefonum yine bip sesi çıkardı, bu sefer yeni bir mesaj gelmişti. Sean bana, lekeli zeminleri ve perdeli penceresi olan loş bir odanın tek bir, grenli fotoğrafını göndermişti. Odanın ortasında sallanan bir sandalye vardı. Ve sandalyenin üzerinde, kolları ve bacakları bağlı olan, benim eşim vardı.

Harley.

İçimdeki ejderha öfkeyle kükrerken dişlerim düştü. Telefonumu o kadar sıkı tuttum ki kılıfının çatladığını duydum. "Sean," insanlardan çok ejderhalara özgü bir sesle homurdandım, "O nerede?"

"Ona da geleceğiz," dedi Sean sevinçle. "Eski kız arkadaşının randevunuza neden gelmediğini merak etmiyor musun?"

"Bunu sen ayarladın," diye homurdandım. "Onu yem olarak kullandın."

"Senin için, evet," dedi Sean. "Ve oldukça iyi işe yaradı, değil mi? İşe yarayacağından emin değildim, ama sen çok saf bir ejderhasın." Sean güldü. "Blakely bana öyle olacağını söylemişti. Ona karşı her zaman zaafın olduğunu söylemişti. Nedense sana takıntılı. Forrest küçük bir orospu gibi kaçtıktan sonra, Harley'den kurtulmak için yardımımı istemek üzere benim evime geldi. Onu başımdan savmak üzereydin, ama o küçük sürtük iyi fikirlerle dolu."

"Harley'i bırak. Hemen." İçimde o kadar çok öfke vardı ki titriyordum. Ejderham yüzeyin hemen altında, dönüşüp onu bulmam ve parçalamam için bana yalvarıyordu.

"Artık benim tesisimde değiliz," dedi Sean. "O yüzden aklına bir şey gelmesin. O benim güvenli evlerimden birinde saklanıyor. Ve biliyorsun, o çok güzel bir kız, ona zarar vermek istemem."

"Ona dokunursan, seni mahvederim," diye hırıldadım. "İşimi bitirdiğimde cesedini tanıyamayacaklar bile."

"Deneyebilirsin." Sean'ın sesinden, onun da dişleri çıkmıştı. Ejderhası her zaman yüzeydeydi, ortaya çıkmak için can atıyordu. Kontrolü ele geçirmek üzereydi. Vahşileşmek üzereydi. "Bu gece benimle buluş. Yalnız."

"Seve seve."

"Yalnız," diye tekrarladı Sean. "Yoksa onu öldürürüm."

Telefon kapandı. Striker'ı tekrar aradım ve hemen cevap verdi. "Ace, durum kötü."

"Sean, Harley'i kaçırdı. Bana kanıt gönderdi."

"Bayan Founty'yi şimdi hastaneye götürüyorum," dedi Striker.

"Ne?"

"Cassidy, Harley'nin annesinin yanına gittiğini söyledi. Görünüşe göre Bayan Founty, rehabilitasyona hazır olduğunu söylemiş, ama bu Harley'yi

"Bu çok alçakça." Sean pisliğin tekiydi, ama Harley'nin annesini yem olarak kullanmak yeni bir seviyeydi

"Bu çok alçakça." Sean pisliğin tekiydi, ama Harley'nin annesini yem olarak kullanmak yeni bir seviyeydi. "O iyi mi?"

"Yaralanmış," dedi Striker. "Kafa travması geçirmiş. Şu anda baygın. İyileşecek ama kesinlikle muayene edilmesi gerekiyor."

"İşin bittiğinde kulüp evinde buluşalım." Motosikletime atladım ve motoru çalıştırdım. "Bu gece bu işi bitireceğiz."

Kulüp evine koştum ve yakın arkadaşlarımı orada buluşmaya çağırdım. Herkesin gelmesi yarım saat bile sürmedi. Durumun ciddiyetini açıkça belirtmiştim ve herkes kanepelerin ve barın etrafında otururken ortam oldukça sessizdi.

"Ace, özür dilerim," dedi Rome, Cassidy ve Dylan'la birlikte içeri koşarken. "Onların güvenliğini bana emanet ettin, ama ben..."

"O ikimizi de kandırdı!" Cassidy öfkeyle araya girdi. "Hawk'ı aradığını söyledi, ki bu açıkça bir yalandı..."

"Ama yine de daha dikkatli olmalıydım..."

"Sen Dylan'la dışarıdaydın! O, sen içeri girmeden önce kasten gitti!"

"Cassidy," dedim. "Lütfen."

Cassidy somurtarak Striker'ın yanına kaydı ve ona sarıldı. Gözleri ağlamış gibi kızarmış ve şişmişti. Korkmuş olduğu için kızgındı. Tıpkı hepimiz gibi.

Ben de korkuyordum. Ama bu klanın alfa'sı olarak, bunu

"Rome," dedim genç infazcım, "Harley'e eşlik etmen için sana güvendiğim doğru

Harley'e eşlik etmen için sana güvendim ve sen başarısız oldun."

Çocuk ayaklarına bakıyordu ve elleri titriyordu.

"Ama Harley'nin senden kasten kaçtığı da doğru," dedim. "O akıllıdır. Ve hızlıdır. Bu yüzden, tamamen paçayı kurtarmış sayılmazsın, ama seni infazcı görevinden almayacağım. Sean'la işimiz bittiğinde bu konuya geri döneceğiz."

"Efendim," dedi Rome, başını kararlı bir şekilde sallayarak. Hâlâ korkmuş ama biraz rahatlamış görünüyordu. Şu anda ona kızacak kadar enerjim yoktu, ama muhtemelen

Harley'e karşı hiç şansı olmazdı. Eğer takip edilmek istemiyorsa, takip edilmezdi. Bu kadar basit.

"Şimdi," dedim gruba, "bu gece, öyle ya da böyle, bir alfa ölecek."

Oda bir anda sessizliğe büründü. Ben de hızlıca uygulayıcılara olanları anlattım: Blakely'nin çağrısı, tuzak ve Sean'ın talepleri.

"O kızı çoktan ortadan kaldırmalıydık," diye homurdandı Hawk. "Ona karşı çok yumuşak davrandık."

"Olan oldu," dedim. Ama ona katılıyordum. Onu dışarı itmeye, kendi isteğiyle ayrılmasını sağlamaya çalıştım, ama hiç ayrılmadı. Onu dışlamaya çalıştığım her girişim, onun geri dönmeye daha da kararlı hale gelmesine neden oldu. Forrest'a yaptığım şeyi ona da yapmalıydım. Onu başka bir yerde, hepimizden uzak bir yerde yeni bir hayata başlamaya zorlamalıydım.

Hawk haklıydı. Ona karşı çok yumuşak davranmıştım. Ona acımıştım ve o da bana böyle karşılık vermişti.

"Sean benimle yalnız görüşmek istedi," dedim.

Buna karşılık bir şikayet ve alay korosu yükseldi. Elimi kaldırdım ve gürültü kesildi. "Tabii ki buna uymayacağım, ama onun buna inandığına inanması gerekiyor. Bu yüzden küçük bir uygulama ekibi götüreceğim. Hawk, Striker, Tank ve Rome benimle birlikte olacak."

Rome gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Evet, sen," dedim Rome'a. "Hatalarını telafi etme zamanı, değil mi?"

"Yapacağım," dedi kararlı bir şekilde.

"Yaptırımcılar uzak durup, hem görüş hem de koku menziline dışında kalacaklar. Hawk en iyi kulaklara sahip, bu yüzden takviyeye ihtiyacım olursa çağırımı duyabilmek için dönüşmüş halde kalacak."

"Anladım," dedi Hawk.

"Umarım o noktaya gelmez," dedim, "ama bu bir tuzaksa..."

"Muhtemelen öyledir," diye araya girdi Striker.

"...o zaman hazırlıklı olmalıyız. Herkes hazır mı?" "Hazırız,"

diye cevap verdiler infazcılar hep bir ağızdan.

"Hawk, seninle konuşmam lazım." Kardeşimi kalabalıktan uzaklaştırıp kulüp binasının arka verandasına çıkardım.

Hawk iki elini verandanın korkuluğuna dayadı ve gölü seyretti. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Duymaya hazır mısın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Dürüst olmak gerekirse, hiç hazır olacağımı sanmıyorum."

"Ben de bundan endişeleniyorum." Yanına gittim. Göl güzel ve durgundu. O da teknede geçirdiğimiz o günü düşünüyor muydun acaba? Sean'ın beni suya ittiği günü. İç geçirdim. "Bu gecenin ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Senin de infazcılarla birlikte orada olmanı istiyorum Hawk, ama bunu sonuna kadar götürmeye hazır olduğunu bilmem gerek. Bunu sonlandırmam gerektiğini biliyorsun. Sean'ı öldürecek olan kişi ben olmalıyım."

Hawk titreyerek irkildi.

"Bu işi bitirmeme izin verebilecek misin?" diye sordum. "Beni durdurmaya çalışmayacağını bilmem gerekiyor. Onun hala bizim kardeşim olduğunu biliyorum."

"Değil," dedi Hawk, sesinde ani bir kararlılık vardı. "Gerçek bu. Değil. Öyle olduğunu sanıyordum. Ama biz daha çocukken seni öldürmeye çalıştı, Ace. Hepsi yalandı."

Omzunu sıktım. "Hepimizi kandırdı."

"Ve bu hala canımı yakıyor," dedi Hawk. "Başka seçeneğimiz yok. O bizim düşmanımız. Bu klanı defalarca tehdit etti. Artık buna bir son verme zamanı geldi. Keşke..." Sözüünü yarım bırakıp göle doğru baktı.

"Ne dilerdin?"

"Aptalca," dedi Hawk. "Ama keşke onda hala iyi bir yan olup olmadığını anlamanın bir yolu olsaydı. Eğer varsa, gerçek miydi? Onun içinde gerçekten bizim kardeşim olan bir yan olmalıydı, değil mi?"

Ofisimdeki fotoğraf albümünü ve hep birlikte balık tutmaya gittiğimiz kamp gezisini hatırladım. O zamanlar gerçek gibi gelmişti. Belki de öyleydi.

"Deneyebilir misin?" diye sordu Hawk. "Kardeşimizden geriye bir parça kalmış mı diye bakabilir misin?"

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedim nazikçe.

Hawk başını eğdi ve derin bir nefes verdi.

"Ona ulaşmak imkansız. Neredeyse vahşi bir hayvan gibi. Eğer bizim kardeşimizi bulduysa, o da sadece anılarımızda, Hawk. Artık yok."

"Kahretsin." Hawk'ın sesi boğuktu, yarı nefes nefese, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi. "Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece..."

"Bunun doğru olmamasını diliyorsun. Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Bunu bitirelim," dedi Hawk. "Karışmayacağım, Ace. Bu konuda senin arkadayım."

"Teşekkür ederim."

Orada durup gölü seyrettik. İçimde bir kararlılık yanıyordu. O ormanda, bir yerlerde, benim pervasız, cesur eşim beni bekliyordu. Bu gece, bunu bitirecektim ve sonunda bir aile olarak hayatımıza başlayabilecektik.

"Bu iş bittikten sonra," dedi Hawk, "bir şeyler yapalım. Cenaze töreni değil. Sadece... Ben, sen, Mia, Harley ve çocuklar. Birkaç içki içelim. Sean'ın nasıl biriydi konuşalım."

"Ve veda edelim," dedim.

"Evet." Hawk başını salladı. "Evet. Sanırım... Sanırım buna ihtiyacım olacak." "Halloldu say. Hadi, hazırlanmamız lazım."

Günün geri kalanı hazırlıklarla geçti: ailelerimizi hep birlikte güvende olacakları kulüp evine taşıma, silahlarımızı toplama ve saldırı planlarımızı yapma. Gün batmadan hemen önce Sean buluşma yerinin koordinatlarını gönderdi. Lakeview'in kuzeybatısında, Sean'ın yerleşkesinden çok uzak olmayan, ama yine de ıssız bir yerdi. Ormanın derinliklerindeydi, kimse savaşımızın sesini duyamazdı.

Açıklığa sadece dar ve bakımsız bir toprak yoldan ulaşılabilirdi. Koordinatlardan yarım mil uzakta, Tank, Striker, Hawk ve Rome güvenli keşif noktaları bulmak için ormana daldılar. Benim çağırımı duyabilecek kadar yakın olacaktı, ama Sean'ın kokularını alacağı kadar da yakın olmayacaktı. Toprak yolu yavaş ve sabit bir hızla ilerledim. Ejderha duyularım etrafımdaki ormana uyum sağlamıştı. Çalılıklardaki hayvanların hışırtısı ve başımın üstündeki ağaçların yapraklarını hışırdatarak esen rüzgâr dışında her yer sessizdi. Güneş ufukta batmış ve karanlık ormanın üzerine çökmeye başlamıştı.

Orman küçük bir açıklığa açılıyordu. Açıklığın uzak tarafında, neredeyse yabani otlarla kaplanmış, yarı yıkık küçük bir kulübe vardı. Açıklığın geri kalan kısmı, bir zamanlar büyük bir bahçe olmuş gibi görünüyordu. Bu ormanın derinliklerinde yaşamış olanlar, artık çoktan gitmişti. Motosikletimi durdurup indim, sonra kararan ormana göz gezdirdim. Burun deliklerim genişledi. Rüzgâr bana Harley'nin kokusunun küçük bir parçasını getirdi: tatlı, misk kokulu, öfkeyle karışık. Eşim hiç korkmuyordu. O da benim kadar sinirliydi.

Sonra diğerlerinin kokusunu aldım: Sean ve çürümüş, tanıdık olmayan kokuların karışımı. Yalnız gelmem gerekiyordu, ama tabii ki o yalnız gelmemiştir.

Pençelerim uzadı ve dişlerim ortaya çıktı. Ejderham öfkeliydi, ama şimdi bu öfke kontrollü, yavaşça yanan bir öfkeydi. Sonunda Sean'a dişlerimi geçirecektim.

Sean ağaçların arasından çıkıp açıklığa adım attı. Siyah giyinmişti ve gözünün üzerindeki yara izi kırmızı ve iltihaplıydı. Cildi solgundu ve yüzünde manik bir sırıtış vardı. Dişleri düşmüştü ve ejderhası gözlerinde yanıyordu, ama daha önce gördüğüm hiçbir ejderhaya benzemiyordu. Tek bir renk parlaması yerine, ejderhası irislerinin içinde dönüp duruyordu, sanki yüzeye çıkıp tekrar geri çekiliyordu, tekrar tekrar.

KontROLSÜZ.

Tehlikeli.

Sean'ın arkasındaki açıklıktan dört adam daha çıktı. Hepsi kaslıydı, ama hiçbiri özellikle iyi durumda görünmüyordu. Biri topallıyordu, diğeri sarıktı. Biri düzensiz bir şekilde seğirip duruyordu. Sean'ın kendisi için çalışacak adamlar bulmakta zorlandığını biliyordum ve görünüşe göre gerçekten dibe vurmuştu.

"Yalnız başına buluşmak ne oldu?" diye bağırdım.

"Sana yalnız gelmeni söyledim," dedi Sean sırtarak. "Benim için bir şey demedim. Ayrıca, zayıf olan benim, unuttun mu? Sen büyük, güçlü alfasın. Biraz destek getirmemden kim beni suçlayabilir ki?"

"Serseri gibi davranma. Harley nerede?"

Sean parmaklarını şıklattı. Sonra, ormandan Harley çıktı.

Ejderham öfke ve rahatlamayla kükredi. Harley, elleri arkada bağlı olarak açıklığa doğru yürüyordu. Kestane rengi saçları dağınıktı ve kıyafetleri kirliydi. Öfkeli ve biraz korkmuş kokuyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi ve dudakları aralandı.

"Özür dilerim," dedi dudaklarını oynatarak.

Onu tutup, dönüşüm geçip, ikimizi bu karmaşadan uzaklara götürmekten başka bir şey istemiyordum, ama yapamazdım. Henüz yapamazdım. Sean'la ve Blakely'le işim bitmeden yapamazdım.

Harley'i açıklığa getiren Blakely'di. Harley'i yönlendirirken, bağlı ellerini sıkıca arkasında tutuyordu. Ama Blakely pek de kendinden emin görünmüyordu. Harley'i açıklığa iterken titriyordu ve gözleri sinirli bir şekilde etrafta dolaşıyordu.

Yine başını belaya sokmuştu. Bu sefer onu kolayca affetmeyecektim.

"Blakely," diye bağırdım, sesimde ejderhamın öfkesinin tüm gücüyle.

Gözleri benimkilere çarptı ve yüzü soldu.

"Ciddi bir hata yaptın," diye tısladım, "ve bunun bedelini ağır ödeyeceksin."

"Ace..." diye fısıldadı.

Harley, Blakely'nin ayağına topuğuyla sertçe bastırdı. "Bırak beni, seni kaltak!"

"Hey!" Blakely geriye sendeledi, ama bırakmadı. "Dikkat et!"

Sırıttım. Blakely'nin canına okumak isteyen sadece ben değildim.

"Onu kontrol altına alın!" diye bağırdı Sean.

Blakely, Harley'nin yarı yürekli direnişine rağmen onu geri çekmeye çalıştı. Görünüşe göre uzun süredir böyle boğuşuyorlardı... Harley'yi tanırıyorsa, muhtemelen başından beri Blakely'yi savuşturmaya çalışıyordu.

Açıklıkta sessizlik hakim oldu. Kollarımı yanlara indirip, pençelerimi ve dişlerimi göstererek durdum. Sean'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Ee?" dedim. "Buradayım. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Sean sırtıttı. "Şimdi, Ace, senin ölme vaktin geldi." Açıklığın ortasına doğru bir adım attı. Dört yordakçısı ve Blakely onun arkasında duruyordu.

Sean gözlerime baktı. Hâlâ koyu kahverengi ve altın rengi dalgalanan gözlerini aradım. Hawk'a söylediklerime rağmen, bir parçam hâlâ hatırladığım kardeşi görmeyi umuyordu. "Sean," diye fısıldadım, sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle. "Böyle olmak zorunda değil."

"Tabii ki böyle olmak zorunda," diye hırladı Sean.

"Eskiden bir aileydik. Gerçek bir klandık. Eskiden kendi klanını kurmak istiyordun. Eskiden *değerlerin* vardı. Babamın bize öğrettiği değerler."

"Beni güldürme," dedi Sean. "Babamın tek yaptığı, hak ettiğim şeyi alıp *sana* vermektir. Bu gece sona erecek." Gözlerinde artık sadece altın rengi parlamıyordu, kırmızı da vardı.

Kırmızı. Vahşi bir ejderhanın rengi.

Sean bu değerleri hiç tanımamıştı. Hiç umursamamıştı. Tek umursadığı şey Lakeview'in alfa'sı olmaktı. Ve şimdi, bu arzusu intikam arzusuyla çürümüşü. Klanım benim kalbimdi, temelimdi, beni güçlü tutan destek sistemimdi. Sean'da bunların hiçbirisi yoktu. Tek sahip olduğu şey boşluk ve nefret idi. Bunun kendisini tüketmesine izin vermişti.

"Stephan Cole," diye hırladı Sean, "Lakeview klanının alfa'sı. Hakiki alfa olarak, klanın liderliği için sana meydan okuyorum."

Meydan

okuma.

Sonunda.

Bunca zaman sonra, her şey bu ana gelmişti.

Lakeview'un alfa lideri olduğum süre *boyunca*, hiç kimse bana meydan okumamıştı. Hiç kimsenin bana meydan okuyacağını düşünmemiştim. Bana meydan okumanın nasıl işlediğini babam anlatmıştı: resmi bir meydan okuma reddedilemezdi, aksi takdirde meydan okuyan klanı ele geçirebilirdi ve bu durum ancak savaş alanında çözülebilirdi. Kazanan, teslimiyet veya ölümle galip gelirdi. Babam bana meydan okumanın eski bir kural olduğunu, uzun ejderha tarihimizin bir parçası olduğunu da söylemişti. Babamın anlattığına göre, ejderhalar yazılı dilimiz bile yokken birbirlerine meydan okuyorlardı.

Ama bana bunun nasıl *bir his* olacağını hiç anlatmamıştı.

Bu meydan okumanın kalbimi sardığını hissettim. İçimdeki derin bir içgüdüyü harekete geçirdi. Eski, kadim bir büyü. Sean'ın arkasındaki dağınık kaslı kiralık katiller gibi, etrafımdaki infazcılar da ortadan kaybolmuş gibiydi. Tek gördüğüm, Blakely'nin tutuşuna karşı mücadele eden eşim ve altın rengi gözlerinde kırmızı kanayan düşmanımdı.

Ejderhaların neden hiçbir zaman bir meydan okumayı geri çevirmediklerini anladım. Fiziksel olarak bunu *yapamazdım*. Bu duygunun yoğunluğu beni şok etti ve kalan tüm şüphelerimi ortadan kaldırdı.

Bu alfa, eşimi kaçırmıştı. Klanımı ele geçirmeye çalışıyordu.

Ve onu öldürecektim.

Bir kez ısılık çaldım. Uzun, alçak bir sesdi, rüzgârda baykuş çığlığı gibi yankılandı ve ormandan çıkıp açıklığa gelen adamlarımı çağırdı. Sean ile benim aramda, onun kiralık kaslarının araya girmeden adil bir mücadele olmasını sağlayacaklardı.

Sean dişlerini gösterdi. Gücü havada şimşek gibi çaktı. Dönüştü, ama klandaki kardeşlerimdeki gibi yumuşak ve rahat bir dönüşüm değildi. Acı verici görünüyordu, sanki ejderhası zorla derisinden çıkıyormuş gibi. Kemikleri çatırdayarak kırıldı ve ejderhasının daha uzun, daha güçlü iskeletine dönüştü. Pulları derisinden koparak sırtından aşağıya doğru döküldü. Omurgası boynundan kuyruğuna kadar uzadı ve uzun, yaralı kanatları sırtından bir koza içinden çıkan güve gibi dışarı çıktı.

İkiz olsak da ejderhalarımız hiçbir zaman aynı görünmemişti. Benim ejderham adaçayı yeşiliydi ve altın rengi beneklerle kaplıydı. Sean'ınki ise her zaman gök gürültülü bulutların kül grisi rengindeydi. Gençken, gri renk güneş ışığını yakalayıp metalik parlaklıkta ışıldardı. Şimdi ise pulları matlaşmış ve dökülüyordu. Gözleri altın rengiydi, kırmızı ile karışmıştı ve kanatları onu aşağı çekiyormuş gibi ağır bir şekilde sarkıyordu.

Yan tarafa baktım. Hawk açıklığın kenarında duruyordu, bir eli kemerindeki bıçağın kabzasına uzanmış, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sean'ın ejderhasını bu kadar hasta görmek onun için kolay değildi, ama bu Sean'ın ne kadar kötü durumda olduğunun kanıtıydı. Gözlerime baktı ve bir kez başını salladı.

Bunu sona erdirme zamanı gelmişti.

Ejderham birdenbire ortaya çıktı. Bir nefeslik sürede dönüşüm tamamlandı. Ejderham yüzeye çok yakındı, serbest kalmak için sabırsızlanıyordu, bu bir dönüşümden çok bir serbest bırakılmaydı. Kanatlarımı uzattım ve kuyruğumu çırttım, sonra kanatlarımı bir kez çırttım, Sean'ın arkasındaki kiralık kaslı adamı bir adım geriye savuracak kadar sertçe. Ejderha formumda, onun ejderhasının vahşi kokusunu aldım. İçinden çürüyormuş gibi, iğrenç bir koku vardı.

Sean, gök gürültüsü kadar yüksek bir sesle kükredi, sonra bana saldırdı.

Öne doğru atıldım. Açıklığın ortasında çarpıştık, ikimizin kükremesi havada yankılandı. Omuzumu Sean'ın göğsüne dayadım ve onu geriye doğru itmek için öne doğru eğildim, ama Sean'ın pençeleri toprağa daha da derinlemesine saplandı. Göğsü inip kalktı ve başını çılgınca salladı, biz hakimiyet için savaşıırken çenesini şaklattı.

O güçlüydü. Pullarının kötü durumuna bakılırsa, beklediğimden daha güçlüydü. Ama bu hızlı, kontrolsüz bir güçtü. Meydan okumanın büyüğü içimdeki derinlerdeki içgüdüsel bir şeyi harekete geçirmişti. Sean için de aynı şey mi olmuştu? Onun içindeki eski, aç bir parçayı uyandırmış mıydı? Klanımı korumak için her şeyi yapmaya hazırdım ve şimdi o da onu benden almak için her şeyi yapmaya hazırdı. Dişlerinin etrafında köpükler oluşurken, hırıldayıp tısladı.

Öfke ve nefret onu besliyordu. Bana, klanıma, eşime, oğluma saldırmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Pençelerim karıncalandı ve dişlerim zonkladı. Onun boğazını parçalamaya hazırdım.

HARLEY

Chaos etrafımda patladı.

Steph'in adaçayı yeşili ejderhası, Sean'ın daha küçük, hastalıklı görünümlü gri ejderhasına çarptı. Hastalıklı görünüşüne rağmen, Steph ile mücadele ederken şaşırtıcı derecede güçlüydü. Sean'ın tuttuğu uşaklar bıçaklarını ve coplarını çekip Lakeview'un infazcılarına silahlarını sallayarak ileriye doğru koştular. Onlar da boğuşmaya başladılar ve ejderhaların kükremeleri, adamların bağırışları ve yumrukların ete çarpma sesleri gece havasını doldurdu.

Blakely kolumu daha sıkı tuttu ve dengesiz bir adım geri attı. Açıklığın tam kenarındaydık, arkamızda ağaçlar vardı. Umarım, biz de bu çatışmanın kurbanı olmazdık, ama ejderhaların kuyrukları savrulurken her şey mümkündü.

Kollarım uyuşmaya başlamıştı. Saatlerce bağlı kaldığımı hissediyordum. Önce kelepçe takılmış ve boktan bir minibüsün arkasına konulmuştum, sonra dolambaçlı bir toprak yoldan Sean'ın pis saklanma yerlerinden birine götürülmüştüm. Beni orada birkaç kiralık adamıyla birlikte bırakmıştı. Adamlar beni bir sandalyeye bağlamış ve sarhoş olup kart oynarken beni görmezden gelmişlerdi. Sean geri dönene kadar hiçbir şey olmadı. Steph'i telefona bağladığında, tiz hoparlörden bile Steph'in öfkesini duyabiliyordum.

Korkmamıştım. Kızgındım.

Sean'a tabii ki, ama daha çok kendime.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Zaten *bir kez* kaçırılmıştım, nasıl yine aynı şeyi yaşayabildim? Steph bunun olmaması için çok uğraşmıştı. Annemin değiştiğini düşünecek kadar saf olduğuma inanamıyordum.

Anne. Nerede olursa olsun, umarım iyidir.

Steph kükredi ve burnundan dumanlar çıkarken başını sallayıp Sean'ın kafasına vurdu. Sean acı içinde inledi ve bu dikkat dağınıklığı Steph'in öne çıkıp kontrolü ele alması için yeterliydi. Pençelerini Sean'ın vücuduna geçirdi ve iki ejderha yerde yuvarlandı, etraflarında savaşılan insanların bazılarını neredeyse ortadan kaldırarak kulübeye çarptılar.

"Kahretsin!" Blakely beni birkaç ağacın arasına sürükledi, sanki ağaçlar bizi kavgadan koruyacakmış gibi. "Kahretsin. Kahretsin. Bu bir hataydı," diye fısıldadı.

"Hadi oradan. Bu karışıklık senin suçun ve her şey bittiğinde senin lanet boynunu kıracağım." Onun tutuşuna karşı direndim ama işe yaramadı. Kollarım yarı uyuşmuş ve onun korkudan sıkı tutuşuyla kaçamıyordum. Ayrıca, nereye gidecektim ki? Steph meydan okumasının ortasındaiken kaçmayacaktım.

"Kapa çeneni," diye tısladı Blakely. "Bu benim hatamdan çok *senin* hatan. Eğer kasabadan ayrılısaydın..."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Olan onca şeyden sonra, hâlâ buna takılıp kaldın mı? Ace ile masalsı bir son yaşayacağını mı sanıyorsun?"

"Bunda komik olan bir şey yok." Blakely bileklerimi çekti ve omuzlarım ağrıdan inledi.

Acıdan yüzümü buruşturdum. "Sen tamamen kafayı yemişsin. Yardıma ihtiyacın var, Blakely. Steph seni hiç sevmedi. Seni hiç istemedi. Sen sadece *oradaydın*. Ve onunla olan her ne varsa, artık bitti." Devam eden kavgalara doğru başımı salladım. "Bu, benimle ve Steph'le olan tuhaf takıntının çok ötesinde bir şey. Sean'la ilişkiye girmekle gerçekten aptallık ettin. Gerçekten, gerçekten aptallık ettin."

"Ama işe yaradı." Blakely'nin sesi titriyordu. Söylediklerine gerçekten inanmadığını anlayabiliyordum. Sadece tartışmak için tartışıyordu. "Ace ortaya çıktı, değil mi?"

"Evet, çünkü beni yem olarak kullandın," diye tersledim.

"Sean seni ortadan kaldıracağına söz verdi," dedi Blakely. "Ace'i ortaya çıkardıktan sonra, yarışmayı kazanacağını, seni ortadan kaldıracağını ve Ace'in sonunda benim olacağını söyledi."

Histerik bir kahkaha attım. "Ve sen buna gerçekten inandın mı?"

Blakely hiçbir şey söylemedi. Tanrım, Sean'ın deli saçması yalanlarına gerçekten inanmıştı.

"Mücadelenin nasıl yürüdüğünü biliyor musun? Bunlar ölümüne mücadeleler, seni psikopat."

"Ya da teslim olana kadar," dedi Blakely uysalca.

"Steph'in Sean'a boyun eğeceğini mi düşünüyorsun?" Gözlerimi devirdim, o görmese de. "Her seferinde daha fazla hayal kurman imkansız derken, beni şaşırtıyorsun."

"Ama... Bu değil..."

"Sean sana yalan söyledi," diye bağırdım. "Herkese yalan söylediği gibi. Yani Steph burada ölürse, bu *senin* suçun olacak."

"Hayır!" diye bağırdı Blakely. "Bu olamaz." Korkusundan, kollarımı tutan elleri gevşedi. Ben çekildim ve o bana tekrar uzanmadı, belki şokta olduğu içindi. Bana göre sorun yoktu. Bileklerimi ileri geri hareket ettirerek, etraflarına dolanan ipi gevşetmeye başladım.

"Bu tamamen yanlış." Blakely ellerini saçlarına geçirdi ve çaresizce kavgayı izledi. "Sean kazanacağını, Ace'in benim olacağını söyledi! Onu öldüremez! *Öldüremez!*"

Sean ve Steph hâlâ kavga ediyorlardı. Sean'ın yan tarafında uzun bir yara vardı. Yara derindi ama sürekli kanıyordu. Steph'in ön pençeleri kanla lekelenmişti. Altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu, burun deliklerinden ve ağzından duman çıkıyordu. Kavgaları, altlarındaki kulübenin kalıntılarını parçalamıştı. Çevrede, Lakeview'un infazcıları Sean'ın kiraladığı kaslı adamları büyük ölçüde kontrol altına almıştı.

"Onunla çalışmayı kabul etmeden önce bunu düşünmeliydin," diye bağırdım. Sırtımı yakındaki bir ağaca dayadım ve bileklerimi saran ipleri sertçe çektim. Blakely'nin dikkati hala kavgaya odaklanmıştı ve tırnaklarını ısıırıyordu. Sean, onun kazanabileceğine gerçekten inandırmıştı.

Sean pençelerini Sean'ın yanına gömdüğünde Steph kükredi. Yutkundum.

Hayır. Korkmamalıydım. Steph'e inanıyordum. Onun kazanacağına emindim.

kazanacağına inanıyordum.

Çünkü onu kaybedemezdin.

Kaybının acısı çok büyük olacağı için beni sahiplenmeyi reddetmişti. Ama yarasından kanın sızdığını gördüğümde, bunun önemi olmadığını anladım. Onu kaybedersem, acısı dayanılmaz olurdu.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Onu kaybetmeyecektim.
Kaybetmeyecektim.

Elimi aşağı doğru çektim ve avucumun en geniş kısmı bağdan kaydı. Hızla ipi çözdüm ve toprağa attım.

"Bu senin hatan," dedim. "Her adımda, benden kurtulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadın. İlişkimi mahvetmeye çalıştın, bu klanı mahvetmeye çalıştın ve Steph burada ölürse, bunun sebebi *sen* olacaksın."

Blakely bana doğru döndü, gözlerinde korku ve öfke parıltıyordu. "Bütün bunları *sen* başlattın..."

Dönüp durmaktan bıkmıştım. Ona şans vermekten bıkmıştım. Kollarım bağlandığından dolayı hala karıncalanıyordu ama umursamıyordum. Yumruklarımı kaldırdım ve yüzüne sertçe vurdum.

Blakely şaşkınlık ve acı içinde bağırdı, sonra bana saldırdı. Beni o kadar sert vurdu ki dengemi kaybettim ve ikimiz de toprağa yuvarlandık. Birkaç yumruk attık ve yuvarlanarak birbirimizi yere yatırmaya çalıştık. Blakely saçımı çekti, kafa derimde acı hissedince çığlık attım. Lanet olası kaltak. Onu tekrar ters çevirdim, yere yatırdım ve sertçe tokatladım. Ağzından kan sızarken bana acı bir ifadeyle baktı.

"Seni kaltak," diye tısladı Blakely bana alaycı bir şekilde bakarak. "Bu ne cüret..."

Kulakları sağır eden bir kükreme ağaçları salladı. Geriye doğru sallandım, Blakely'ye odaklanmamı kaybettim, o da çığlık attı ve kulaklarını kapattı. Blakely'den bir adım uzaklaşarak ayağa kalktım.

Açıklıkta, Steph dişlerini Sean'ın boynuna geçirmişti. Sean, Steph'in tutuşunda çırpınırken, yaradan kan fışkırdı ve Sean'ın ağzından dışarı aktı.

İşte bu kadar. Nefesimi tuttum, Sean'ın çırpınışını izledim, hayatı bedeninden ayrılırken gevşemesini bekledim.

Aniden, Sean'a yeni bir yaşam dalgası geldi. Arka ayaklarını Steph'in karnına sapladı ve acı Steph'in çenesini gevşetmiş olmalıydı

çenesini gevşetmiş olmalıydı, çünkü Sean iki ayağıyla da sertçe itti ve Steph geriye doğru savruldu. Steph tekrar kükredi. Dişlerinden kan damlayan ve burun deliklerinden duman çıkan haliyle...

Korkutucu. Güçlü. Muhteşem.

Onu eşim olarak adlandırmaktan çok gurur duyuyordum.

Sean geriye doğru sendeledi. Hareket ederken yine o korkunç kemik kırılma sesi duyuldu: kanatları vücuduna gömüldü, boynu geri çekildi ve pulları bir buhar bulutu gibi kayboldu. İnsan Sean, kanla kaplı bir şekilde açıklıkta duruyordu, yanındaki ve boynundaki yaralardan kan sızarken bir tarafa doğru eğiliyordu. Derisini kaplayan kan dışında çıplaktı. Bana doğru dönerek gözleri altın ve kırmızı renkte parlıyordu.

"Öldür onu!" diye bağırdı. "Silah! Blakely! Öldür onu hemen!"

Ayaklarımın dibinde, Blakely titrek ellerle beline uzandı. O zaman ilk kez kalçasındaki kılıfı gördüm. Benden uzaklaşarak geriye doğru kaydı, sırtı yakındaki bir ağaç gövdesine yaslanana kadar. Silahı kılıfından çıkarmayı başardı, ama emniyet kilidiyle uğraşırken elleri korkunç bir şekilde titriyordu.

Aniden bir şimşek çaktı. Ben Sean'ın emniyet kilidisiydim.

Sean kaybediyordu, ama beni öldürürse Steph'in hissettiği bağ aniden parçalanacaktı. Ve Steph'in bana söylediği gibi, Sean etkisiz hale gelecekti. Acı onu o kadar zayıflatacaktı ki Sean onu öldürebilecekti.

Bu haksız ve yanlıştı, ama yine de mücadelede bir zafer olacaktı.

"Kahretsin!" diye bağırdım. "Steph!" Ağaçların arasından koşarak açıklığa çıktım ve kavganın ortasına daldım. Ortada durdum, göğsüm inip kalkıyor, bileklerim ağrıyor, Blakely ile kavga ettiğim için yüzümde morluklar oluşmuştu. Lakeview'un infazcıları kiralık kaslı adamları halletmişti: Hawk birini, Tank diğerini yakalamıştı, diğer ikisi ise kavganın ortasında kaçmış gibi ortadan kaybolmuştu. Hiç şaşırtıcı değildi. Hâlâ ejderha şekline bürünmüş olan Steph, kuyruğunu salladı ve kardeşine kükredi.

"Yap şunu!" diye bağırdı Sean.

Blakely çok sarsılmıştı. Küçük tabanca sanki yüz kilo ağırlığında gibiydi ve onu tutmaya çalışırken ağlamaya başladı.

Sean öfkeyle bağırarak ona saldırdı. Silahı elinden kaptı ve bana doğru döndü.

Zaman yavaşladı.

Orada donakaldım. Donakaldım. Korku sesimi boğazımda hapsetti.

Oh, Steph. Oh, *Dylan*. Çok acı çekeceklerdi. Böyle bitemezdi.

Bitemezdi!

Silah ateş aldı. Bir

başka kükreme.

Sage yeşili görüşümü kapladı.

Steph. Kendini ateş hattına attı ve mermi isabet etti. Öfkeyle, acı içinde kükredi, sonra çimlere yığıldı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Steph, *hayır!*"

Steph çimlere düştüğünde bacakları büküldü. Zar zor ayakta kalabildi, kaslı vücudu acıdan sallanıyordu. Arkasında, göğsündeki kurşun yarasından kanın aktığını gördüm. Bu nasıl olmuştu? O bir ejderhaydı, kurşunlar onun pullarını böyle delemeydi.

Hâlâ olduğum yerde donmuş, çimlerin üzerinde biriken kanı izliyordum.

Bu olamazdı. Kötü bir rüya olmalıydı.

Blakely ayağa kalkmayı başarmıştı. Ağaca yaslanmış, tüm vücudu titriyordu. Gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Sonra, topuklarını döndü ve korkmuş bir tavşan gibi ormana doğru koşmaya başladı.

Sean silahı tekrar kaldırdı. Bu sefer elleri sabitti ve Steph'i tekrar nişan aldı. Bu sefer kalbini değil, alnının ortasını hedef aldı.

Silah yine ateş aldı ve kalbim durdu.

Darbeyi bekledim, ama hiç gelmedi. Mermi doğrudan gökyüzüne fırladı. Biri Sean'a çarpmış, onu sertçe yere düşürmüştü ve silahı çimlerin üzerinde zıplatmıştı. Bir el boğazını sıktı.

Bu, genç infazcı Rome'du. Sean'ı boynundan kaldırırken, tamamen ejderha gibi bir sesle hırladı. Sean, bir yaprak gibi zahmetsizce kaldırılırken boğuk bir ses çıkardı. Kan, Rome'un elini ıslattı ve Sean'ın yanındaki yaradan ayak parmaklarına kadar damladı.

çimlere zar zor değdi. Rome, Sean'ı yana fırlattı ve Sean, sessiz bir acı iniltiyle bir ağaca çarptı.

Yere yığılırken, Sean tekrar ejderha şekline dönüştü. Acı dolu inlemesi, ejderhanın boğazından çıkan ıslak bir hırıltıya dönüştü. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama çok yavaştı.

Steph ileri atıldı. Sean'ı ağaca çarptı ve yüksek, mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Ağacın mı, yoksa Sean'ın omurgasının mı çatırdattığını bilmiyordum. Steph dişlerini gösterdi ve çenesini tekrar Sean'ın boynuna geçirdi, bu sefer kafatasının tabanının hemen üstüne.

Ne olacağını biliyordum. Gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim, ama bu sesi durdurmaya yetmedi.

Islak bir yırtılma sesi. Düşük, gırgır bir inilti. Ağır bir *çarpma sesi*.

Bir anlık sessizlik ve hırıltılı, boğuk bir nefes. Sonra bir başka *gümbürtü*.

"Ace!"

Hawk'ın sesini duyunca gözlerimi açtım.

Hala ejderha formunda olan Steph, çimlerin üzerine yığılmıştı. Sean'ın kanlı, cansız bedenine, boş gözlerine ve kafatasının altındaki açık yaraya bakmamaya çalışarak yanına koştum. Açıklığın kenarında, Tank ve Striker kalan iki yordakçıyı bağlarken, Rome ise Sean'ın silahını elinde tutuyordu.

Steph'in yanına diz çöktüm ve ellerimi onun geniş, sıcak göğsüne bastırdım. Ejderha formunda çok büyüktü, ama şu anda savunmasız görünüyordu. Göğsündeki pullar, vücudunun geri kalanındaki pullar kadar büyük ve kalın değildi, sırtındaki zırh gibi pullar gibi değildi. Mermi, koltuk altındaki en küçük, en ince pulları kesmişti. Kan göğsünü kaplamıştı ve yaradan serbestçe akıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum çaresizce, iki elimi de yaraya bastırarak. Kan avuçlarımın altında kaygan ve sıcaktı, her kalp atışında dışarı fışkırıyordu. "Neden iyileşmiyor?!"

"Mermi hala içinde," dedi Hawk. "Mermi içindeyken iyileşemez."

"Steph," dedim. "Steph, bana bak."

Gözlerini açtı. Altın rengi irisleri, insan gözlerinin ela rengiyle karışmıştı. Burnu kanla lekelenmişti ve acı içinde nefes nefeseydi. Her ne kadar çaresizce uzanıp yüzüne dokunmak istesem de, iki elimi yaraya bastırarak sıkıca tutmaya devam ettim. "Dayanmalısın Steph," diye fısıldadım. "Benim için. Oğlumuz için. Tamam mı?"

Steph, sanki kalbi bedeninden daha çok acıyormuş gibi, düşük ve yumuşak bir ses çıkardı. Gözleri tekrar kapandı.

"Benimle kal, Steph," dedim. "Benimle kalmalısın."

Göğsüne daha sert bastırdım. Kalp atışları zayıflıyor muydu? Her kan atışı daha yavaş geliyordu.

"Benden ayrılma." Artık yalvarıyordum. "Başardın Steph. Sen kazandın.

Hepimizi kurtardın. Ve şimdi, benimle kalmalısın." Yine o korkunç, yumuşak ses.

Hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu.

Sadece benimle kal.

53
ACE

P

ain.

Beni yakıyordu. Tüm vücudumu yakıyordu. Alevler sinirlerimi, kaslarımı, kemiklerime kadar her yerimi yalıyordu. Kulaklarımda kanın akışından başka hiçbir şey duymuyordum. Dilimde bakır tadı vardı.

Vücudum pes etti. Çimlere düştüm ve kendimi kardeşimle göz göze buldum.

Hayır, eskiden kardeşim olan beden.

Ceset.

Ağzımdaki bakır tadı *onun* kanıydı, dişlerimin arasında kalan sinir de öyle. Savaşımızda, ilk ısırık ona teslim olması için bir uyarıydı. Tabii ki teslim olmadı. Aptaldım. Bilmeliydim.

Harley'i vurmaya çalışması, sonunda benim bunu yapmamı sağladı.

Kendimi zar zor kontrol edebiliyordum. Bir an için, ona saldırırken kendimi vahşi hissettim. Onu yere sürükledim. Kafatasının hemen altındaki omurgasının en savunmasız kısmını yakaladım ve onu kopardım.

Hızlı bir ölüm. Acısız bir ölüm. Hak etmediği bir ölüm. Ben kazanmıştım.

Öyleyse neden bu kadar acı çekiyordum?

Hawk'ın sesi. Ne diyordu? Sonra... ah, o tatlı ses.

Yumuşak. Yatıştırıcı. Harley. Elleri üzerimde.

"Steph, bana bak."

Bu isteğe nasıl karşı koyabilirdim? Gözlerimi açtım. Ne zaman kapatmıştım ki? Harley solgundu. Saçları dağınıktı ve yüzünde yer yer pembe lekeler vardı — yeni morluklar. Elleri göğsüme bastırılmıştı ve kanla kaplıydı.

Benim
kanım.

Ah.

Sean beni vurmuştu.

Şimdi anladım. Harley'i vurmaya çalışmış, ama onun yerine beni vurmuştu. Bu, Harley'i vurmasından daha iyiydi. Onu korumuştum. Ben kurtulamamış olsam bile, o iyi olacaktı. Önemli olan buydu.

"Dayanmalısın Steph," diye fısıldadı. "Benim için. Oğlumuz için. Tamam mı?"

Dylan.

Kalbim fiziksel acının ötesinde bir acıyla sıkıştı. Oğlumu bir daha asla göremeyecektim, değil mi? O iyi olacaktı. Harley, Hawk, Mia ve Bella vardı. Bensiz de gayet iyi büyüyecekti. Ama Tanrım, çok acıyordu. Eşimi ve oğlumu daha yeni geri kazanmıştım. Yeterince zamanım olmamıştı.

Ölmeye hazır değildim.

"Benimle kal, Steph," dedi. "Benimle kalmalısın."

Deniyorum, demek istedim. *Deniyorum. Ama zor.*

İçimde, vücudum kendini birleştirmek için çabalıyordu, ama kurşun buna engel oluyordu. Sanki tekrar tekrar vuruluyordum gibi. Kaslarım ve damarlarım birbirine yapışıyor, sonra kurşun tarafından parçalanıyordu. Tekrar tekrar.

Acı verici. Yorucu.

"Ace." Hawk'ın sesi yine, üstümden bir yerden geliyordu. "Ace, dönüşmelisin."

Dönüşmek mi? Şimdi mi?

Bu kadar yorgunken nasıl dönüşebilirim? Her şey bu kadar acı verirken?

"Mermileri çıkaramıyoruz," dedi Hawk. "Ambulans yolda. Dönüşmelisin, Ace."

Ben güm dışarı bir inilti bironaylayarak.

Ben gerçek gerçek bir tedaviye ihtiyacım vardı ve bu sadece insan formumda gerçekleşebilirdi.

"Yapabilirsin," diye fısıldadı Harley. Sesi yüzüme çok yakındı. "Lütfen. Geri dönüş, bebeğim."

Tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekti. Tüm gücümü kullanmam gerekti
tüken-di.

Ejderhamı geri çektim.

Bu, şüphesiz hayatımın en kötü dönüşümüydü. Hiç bu kadar yavaş, bu kadar acı verici, bu kadar zorlu hissetmemiştim. Her kemiğimin gıcırdandığını, her pulumun içime battığını, her dişimin geri çekildiğini hissettim. Her şey göğsümün ortasındaki yanıcı, zonklayan acıya yoğunlaştı ve insan şekline dönüştüğümde, acı bir şekilde arttı.

Biri çığlık atıyordu. Belki de bendim. Ağrı yağmur gibi üzerime yağdı, kemiklerime kadar ıslattı. Renkli lekeler görüş alanımın kenarlarına yayıldı. Acı beni boğdu ve karanlık beni aşağı çekti.

Birkaç saniye sonra bilincim geri geldi.

Acı. Vücudum sedyeye kaldırılıyordu.

İşıklar parlıyor. Tanımadığım bir yüz bana bakıyor.

Göğsümde ağrı. Vücudum hala kurşunun yaraladığı yeri iyileştirmeye çalışıyor.

Harley. Harley neredeydi? Yine karanlık.

Sedye sallanıyor. Hareket. Hastanenin parlak ışıkları, üstümde daha fazla tanıdık olmayan yüzler.

Harley neredeydi?

Ses çıkardım ve kalkmaya çalıştım, ama hareket edemediğimi fark ettim.

Bağlanmışım. Kapana kısılmışım.

Harley. Ona ulaşmam gerekiyordu.

Hırıldadım. Dişlerim düştü. Etrafımda bir ses korosu.

Damardan bir şey enjekte edildi. Yine karanlık.

Karanlıkta ne kadar zaman geçti? Hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi açtığımda, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettim.

Vücudum ağrıyordu, ama şimdi ağrı farklıydı. Beni boğucu ve yakıcı bir ağrı değildi. Yavaş ve derin bir ağrıydı. Katlanılabilir bir ağrıydı. Ağzımdaki o korkunç bakır tadı gitmişti — küçük zaferler. Bir şey sessizce bip bip ses çıkarıyordu. Hastane yatağında yatıyordum, milyonlarca kablo gibi görünen bir şeye bağlıydım. Yatak hafifçe dikleştirilmişti ve ışıklar loştu. Bir perde yatağı kapıdan ayırıyordu, bu da bana ekstra bir mahremiyet sağlıyordu. Üzerime ince bir battaniye örtülmüştü. Göğsüm bandajlarla sarılmıştı

bandajlarla sarılmıştı ve kollarımda da bandajlar vardı. Her yerim ağrıyordu.

Ama orada, yanağını yatağın üzerine koymuş, Harley vardı.

Uyuyordu. Alnında küçük bir kırısklık vardı ve dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Saçları başının üstünde topuz şeklinde toplanmıştı. Benim yaşadığım cehennemi yaşamış gibi solgun ve bitkin görünüyordu.

Ve bir bakıma, gerçekten de yaşamıştı.

Elimi uzattım ve alnındaki saçları kenara çektim, sonra bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Burnu sevimli bir şekilde kırıştı ve sonra gözleri açıldı.

"Merhaba," dedim. Sesim kısılmıştı. Ejderhamın kükremesi ses tellerimi parçalamıştı ve iyileştirme yeteneğim muhtemelen göğsümdeki yaraya yönlendirilmişti.

Harley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Birdenbire ayağa fırladı, yanıma yaklaştı ve elimi tuttu. Titriyordu. Yatağa tırmanıp bana sarılmak istediğini anlayabiliyordum, ama yaralarım buna izin vermiyordu.

"Steph," diye nefes nefese söyledi.

"Uyanmışsın." "Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordum.

"Çok uzun," dedi. Gözleri kan çanağına dönmüş ve kırmızıydı. "Çok uzun."

"Üzgünüm."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Yatağa eğildi, bana yaklaştı ve alnını alnıma dayadı. "Bir daha bunu yapma," diye fısıldadı gözyaşları arasında. "Beni böyle korkutma."

"Yapmayacağım." Başparmağımla yanağını okşayarak gözyaşlarını nazikçe sildim. "Söz veriyorum. Artık bitti, Harley."

Gerçekten bitmişti. Bitti.

Gerçek gibi gelmiyordu, ama öyleydi. Sean... Sean ölmüştü. Hayatımı mahvetmeye çalışan, bunu yapmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek olan adam gitmişti.

Sonsuza dek.

Özgürdük.

"Harley?" Kapı açıldı ve Hawk'ın sesi, monitörün bip sesinden zar zor duyuluyordu. "Uyandı mı?"

Biraz isteksizce de olsa Harley'den uzaklaştım. "Uyandım." "Ace!"

Hawk perdeyi kenara çekti. Ayak ucunda durdu.

Yatakta, rahatlamış bir şekilde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Harley kadar berbat görünüyordu. Gözlerinin çevresi morarmış, saçları yağlıydı, sanki birkaç gündür duş almamış gibiydi. Yatağın diğer tarafına geçip omzumu sıktı. "Tanrım, dostum, ödümü kopardın."

"Ben iyiyim." Hawk'ın elini okşadım. "Gerçekten."

"İyi görünmüyordun," dedi Harley. "Öleceğini sandık, Steph."

Hawk başını salladı. "Durumun kötüydü."

Buna cevap veremedim, kapı çalındı. "Stephan Cole?"

"Evet?" diye sordum.

Beyaz önlüklü bir doktor içeri girdi. Küçük, sert bakışlı, köşeli yüzüne kısa kesilmiş siyah saçlı bir kadındı. "Uyandığını gördüğüme sevindim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ağrılı," diye itiraf ettim.

"Bu normal," dedi, elindeki klipsli tahtaya bakarak. "Çok kan kaybettiniz, Bay Cole. Alfa dönüşümcü fizyolojiniz nedeniyle ameliyat zorlu geçti ve istediğimizden daha uzun sürdü. Mermiyi başarıyla çıkardık, ancak o kadar zayıftınız ki, vücudunuzun iyileşmesi için sizi neredeyse kırk sekiz saat boyunca tıbbi komada tutmak zorunda kaldık."

İki gün mü? Tanrım. Harley'nin bu kadar kötü görünmesine şaşmamalı.

"Neredeyse ameliyat masasında canınıza mal olacaktı," diye fısıldadı Harley, elimi sıkarak. "Komadan uyanacağından emin değillerdi."

"Bunu göz önünde bulundurarak," diye devam etti doktor, "seni birkaç gün daha gözlem altında tutacağız."

Hawk ve Harley ikisi de bana baktı ve ikisinin de benim karşı koymamı beklediğini biliyordum. Tüm bunlar yaşanmadan önce, karşı koyardım. Zayıf hissetmekten ya da bakıma muhtaç olmaktan nefret ederdim. Sık sık kendimi çok zorlardım

zorlardım ve yaralarımı sessizce yalardım. Kimsenin benim incindiğimi görmesini istemezdim. Zayıf olduğumu görmesini.

Artık daha iyi biliyordum. Ailem yanımda olduğunda daha güçlüydüm. Eşim. Bu klanın ihtiyaç duyduğu alfa olmak istiyorsam, düzgün bir şekilde iyileşmem gerekiyordu.

"Sorun değil," dedim. Hawk'a yan gözle baktım. "Bu kadar çok olmuş gibi bakma."

"Lanet olsun, ölümler burun buruna gelmek insanı gerçekten değiştiriyor," diye mırıldandı Hawk, ama sesinde pek de mizah yoktu.

"Güzel," dedi doktor. "Sana dinlenmen için biraz zaman vereceğim. Hemşireler birazdan gelip hayati fonksiyonlarını kontrol edecekler."

"Teşekkürler doktor," dedi Harley. "Her şey için."

Kadın Harley'e sıcak bir gülümsemeyle baktı, sonra bana ve Hawk'a başını sallayarak odadan çıktı. Arkasında kapıyı kapattı.

Derin bir nefes alıp başımı geriye eğdim. Bu kısa konuşma beni çok yormuştu.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Ben öyle demek istemedim..."

"Olanların hiçbirisi senin suçun değildi," dedi Hawk kararlı bir sesle. Yatağın kenarına oturdu. "Hiçbiri. Tamam mı? Sean'dı. Hepsi onun suçu."

"O seni vurdu," dedi Harley. "Çünkü beni vurmaya çalışıyordu." *beni vurmaya çalışıyordu."*

"Farklı bir şey yapabilirdin," dedi Hawk.

"Özür dileme, tamam mı?" Sesi biraz titredi. "Bunun için değil."

O zaman, bu çile Hawk için ne kadar korkunç olduğunu anladım. Sean'ın kurtarılamayacağını kabul etmesi onun için çok zor olmuştu. Son ana kadar, kardeşimizin bize geri dönebileceği umudunu korumuştum. En çok istediği şey buydu.

Sonra Sean beni vurdu. Hawk, *iki* kardeşini *de* kaybedeceğini düşünmüş olmalı.

"Tamam. Özür dilemeyeceğim, Hawk." Onun kolunu sıktım. "İyi iş çıkardın, kardeşim. Orada olup bana dönüşmemi söylemeseydin, ejderha formumda bayılacaktım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Beni kurtardın." Harley'e döndüm ve onun elini de sıktım. "Sen de. Sesin beni bilinçli tuttu. Senin için dayanmam gerektiğini biliyordum."

Bu Harley'i tekrar ağlattı, bu da Hawk'ı ağlattı ve sonunda benim de gözyaşlarım akmaya başladı. Hepimiz bunu fark ettiğimizde, yorgunluktan kahkahalara boğulduk.

Gözyaşları acıdan ama aynı zamanda rahatlamadan da akıyordu.

"Başardık," dedi Hawk, nefes nefese. "Gerçekten başardık."

Uzun bir süre öyle kaldık. Harley'nin topuzunu çözdüm, sonra parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Bu hem onu hem de beni rahatlattı. Yorgun, neredeyse bilinci kapalı olan ejderham bu temastan sonra mırıldanmayı başardı. Birkaç dakika sonra Hawk sonunda oturdu ve odadaki raftan bir şişe su aldı. Aniden ne kadar susadığımı fark ettim ve gözlerimi kocaman açtığımda Hawk güldü ve bana bir şişe uzattı. Yastıklara yaslanıp iç çekmeden önce yarısını bir dikişte içtim.

"Bu akşam gerçek yemek de yiyebilirsin," dedi Harley. "Bir şeyler getiririm."

"Bu hastane yemeğinden daha iyi olur," dedim.

"Dylan da senin iyi beslendiğini bilmek isteyecektir," dedi.

"O nasıl?" diye sordum. Kalbim acıyordu, ve bu sadece kurşun yarısından dolayı değildi. "O iyi mi?"

"Korkmuştu," dedi Harley. "Endişeliydi."

"Ona durumunu anlattık," dedi Hawk. "Durum hala belirsizken saklamayı düşündük ama..."

"Ama babasının yalanları fark etme yeteneğini almış," dedim.

"Eminim sizi kolayca affetmemiştir."

"Hayır," dedi Hawk sıcak bir gülümsemeyle. "Ona gerçeği söylemezsem kafamı koparacak sandım."

"Bir gün alfa olacaksa, klanla ilgili neler olup bittiğini bilmeye hakkı var," dedi Harley.

"Haklısın," diye onayladım.

"Onu bu akşam getireceğim," dedi Harley. "Seni görmek isteyecektir." Ejderham onaylayarak homurdandı. Biz de oğlumuzu görmek istiyorduk. Bu karmaşaya o kadar kapılmıştım ki, haftalardır onunla gerçek anlamda vakit geçirmemişim gibi hissediyordum. çünkü bu karmaşaya o kadar kapılmıştım ki.

Artık sadece onun koruyucusu olmaktan vazgeçebilirdim. Sonunda tam zamanlı olarak onun babası olabilirdim.

"Sean'ın adamları ne olacak?" diye sordum.

"Yakalandılar," dedi Hawk. "İkisi kaçtı, ama Striker onları çabucak buldu. Klanın gözetimindeler."

"Kimlerdi onlar?"

"Haydutlar. Önemsiz tipler." Hawk iç geçirdi. "Kanadalı gibiler. Yaptırımcılar, onları sınırın ötesine ve bölgemizden temelli olarak çıkarmak için Michel ile temasa geçtiler bile."

"İyi kurtulduk," diye mırıldandı Harley. "Peki ya Blakely?" diye sordum.

"Hâlâ arıyoruz," dedi Hawk.

Öfke içimde yavaşça yanıyordu. Zayıflamış ve bu kadar acı çekiyor olsam da, Blakely'nin dışarıda özgürce dolaştığı düşüncesi ejderhamı kükretmeye yetiyordu.

"Onu bulduğumuzda, kendi ellerimle boğazlayacağım," dedi Harley.

Elimi ensesine koyarak güldüm. "Ne istersen, bebeğim."

"Adamlarım onu takip ediyor," dedi Hawk. "Onu bulacağız. Kaçabileceği hiçbir yer kalmadı."

"İyi. Polis müdahale edecek mi?"

"Sen daha yeni uyandın," dedi Hawk. "Nasıl bu kadar çok sorunuz olabilir?"

"Ben alfa'yım," dedim. "Soru sormak benim işim."

"Polis karışmadı," dedi Hawk. "Forrest istifa ettiğinden beri, bizi çoğunlukla rahat bıraktılar. Yine de polisler bu olaya müdahale etmedi. Ormanın derinliklerindeydik, klan dışından kimse olan biteni bilmiyordu."

Hawk'a yakından baktım. "Peki temizlik?"

Hawk'ın yüzü düştü. Verandada yaptığımız konuşmayı hatırladım. Hawk'ın kardeşimize veda etmek için bir şeyler yapmak istediğini.

Sean'ın cansız bedenini taşıırken veda etmiş miydi acaba?

"Rome ve ben hallettik." Sesi sadece biraz titriyordu. "Detayları sonra anlatırım. Ama halledildi. Güven bana."

"Evet," dedim. "Ve minnettarım. Teşekkür ederim."

Hawk boğazını sertçe temizledi. "Kahve içmem lazım," dedi. "Çocukları arayıp son durumu haber vereceğim. Herkes senin için endişeleniyor."

"Onlara da hepsine minnettar olduğumu söyle," dedim. "Ama yarın gelmeden önce ziyaret etmeseler iyi olur."

Hawk güldü. "Evet, haklısın. Heyecanlı ejderhalar tarafından boğulmadan önce bir gün dinlenmen gerek." Parmağını bana doğrulttu. "Ama sadece *bir* gün!"

Hawk hastane odasından çıkarken çoktan insanları aramaya başlamıştı. Odaya sakın bir sessizlik çöktü, sadece monitörün sessizce biplemesi bu sessizliği bozuyordu.

"Hey," dedim. "Buraya gel."

"Ha?" Harley oturdu. "Yaralanmışsın."

"İyileşmeme yardımcı olacak. Söz veriyorum." Yatakta yana kayarak, boşalttığım yeri okşadım.

Harley alt dudağını ısırarak gülümsemesini sakladı. "Hemşire gelip sana bağırırsa, suçu üstleneceksin."

"Seve seve."

Harley yatağa tırmandı ve yanıma sokuldu. Bana çok yumuşak ve sıcak geliyordu, ben de kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Burnumu başının tepesine dayadım ve tanıdık kokusunu içime çektim. Ejderham hemen sakinleşti ve zevkle mırıldandı.

O güvendeydi. Hepimiz güvendeydik.

"Son iki gün nasıl geçti?" diye sordum, omzunda daireler çizerek. "Neler kaçırdım?"

"Herkes bizim evde kalıyor."

Bizim evimizde. Öyleydi. Ve onun bunu söylemesini duymak çok hoşuma gitti.

"Gerçekten, sonsuz bir yemek şöleni oldu," diye devam etti Harley. "Güvenlik görevlileri adamları takip ediyordu, diğerleri ise Blakely'yi arıyordu, ama bunun dışında biz sadece yemek pişirip yedik. Ben çoğu zaman buradaydım, bu yüzden Mia yemekleri getiriyordu. Dylan, Bella ile çok zaman geçiriyordu. Onunla oynamak sinirlerini yatıştırıyor galiba."

"Muhtemelen alfa kişiliğini de yatıştırıyordur. En genç üyeleri korumak."

Sevgiyle gülümsedi. "Öyle mi?" "Ben de onun yaşındayken öyleydim."

"Mm. Sana çok benziyor." Derin bir nefes aldı. Göğsüme yaslandı ve gözlerini kapattı. "Seni kaybedeceğimizden çok korkmuştum, ama doğru şeyi yaptığını biliyorum."

Farkında olmadığım bir yük aniden kalbimden kalktı. Yapmam gerekeni yaptığımı biliyordum, ama yine de içimde bir suçluluk duygusu vardı. Sanki daha kolay bir yol olmalıydı. Farklı bir yol. Hayatımı tehlikeye atmayan bir yol.

Ama Harley doğru şeyi yaptığımı düşünüyordu ve önemli olan da buydu.

"Seni korumak için her şeyi yaparım," diye mırıldandım. "Her şeyi. Sonsuza kadar."

"Biliyorum." Sevgi dolu bir kedi gibi burnunu göğsüme sürttü. Yakınlığı ve kalbinin nazik atışları, yorgunluğumu geri getiriyordu.

"Uyu," diye fısıldadı. "Uyandığında ben burada olacağım."

Bu kadar basitti. Harley yanımda uykuya daldım ve bizi takip eden tehlike nihayet ortadan kalkmıştı.

HARLEY

"Bütün bir hafta biraz fazla oldu," diye mırıldandı Steph.

"Hayır, bence öyle değildi," dedi Hawk. "Doktorun alfa fizyolojin hakkında söylediği şeyleri hatırlıyor musun? Vücudun kurşunun etrafını tekrar tekrar iyileştirmeye çalışması seni *gerçekten* mahvetti. Daha uzun süre hastanede kalmak zorunda kalmadığın için gerçekten şanslısın."

Başımı salladım ve kolumu Steph'in beline doladım. Yürümek için benim desteğime pek ihtiyacı yoktu, ama ona yakın olmak beni rahatlatıyordu. "Hadi. Eve gidelim."

Sabahın ortasıydı ve Steph nihayet taburcu ediliyordu. Hawk, Steph'in eşyalarını taşıdı — telefon şarj cihazı, temiz giysiler, birkaç eski, yıpranmış polisiye roman — ben de Steph'i taşıdım.

"Kendinize iyi bakın Bay Cole," dedi hemşire, biz dışarı çıkarken görev yerinden. "Umarım sizi bir daha burada görmem."

"Görmeyeceksin, söz veriyorum," dedi Steph.

"Kesinlikle," dedi başka bir hemşire. "Kendinizi fazla zorlamayın. Hala iyileşmeniz gereken çok şey var."

"Öyle olmasını sağlayacağım," dedim gülerek. "Her şey için teşekkürler."

Hemşireler bizi hastaneden kovdular. Ön tarafta, Hawk park yerinden aceleyle geçerek kamyoneti ön kapıya çekti. Steph mutlu bir iç çekişle bana yaslandı ve başımın üstüne öpücük kondurdu.

"Seni oradan çıkarmak için oldukça istekli görünüyorlardı," diye alay ettim. "Ne kadar kötü bir hastaydın?"

"Kötü değildim," dedi Steph. "Sadece, şey, sinirliydim." "Sinir bozucu olmalı," dedim.

"Muhtemelen." Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Bir ejderha öyle kapalı kalmamalı."

Elimi göğsüne nazikçe sürdüm. Tişörtünün altında yara hala bandajlıydı. Arka cebimde, bandajı ne sıklıkla temizleyip değiştireceğime dair talimatlar vardı. Bunu yapmaktan çok mutluydum. "Hala dinlenmen gerekiyor."

"Biliyorum, biliyorum. Öyle yapacağım. Bir daha yaralanmayacağım, Harley." Alnımı öptü. "Yemin ederim."

Hawk kamyonu kaldırıma çekti. Sürücü koltuğundan atladı ve aceleyle yolcu koltuğunun kapısını ve arka kapıyı açtı. "Arabaların hazır," dedi gösterişli bir şekilde, Steph'in gözlerini devirmesine neden oldu.

"Bekle!" Yüksek tiz, titrek bir ses havayı yırttı. Blakely otoparkın girişinde duruyordu.

Kalbim ağzıma geldi ve gözlerimi sertçe kırıştırdım, halüsinasyon gördüğümünden emindim. Ama görüntü kaybolmadı. Gerçekten oydu, orada duruyordu, şiddetli rüzgarda yaprak gibi titriyordu. Sean'ın öldürüldüğü geceden beri, infazcıların sürekli aramalarına rağmen kimse onu görmemişti. Sanki yokluğa karışmış gibiydi. Sınırı geçip Forrest'a kaçtığını düşünmüştüm. Meğer bu sadece bir hayalmiş.

Kötü görünüyordu. Gerçekten, onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Gözleri kan çanağına dönmüş ve neredeyse çılgına dönmüştü. Titriyordu, solgundu ve kirle kaplıydı. Giysileri yırtılmış ve ter lekeleriyle kaplıydı. Dışarıda mı uyumuştum?

"Ace!" diye bağırdı Blakely. "İyi olacağını biliyordum. Senin için geri dönmem gerektiğini biliyordum!"

Aklında bir şeyler sonunda çatlamıştı. Blakely sonunda hayal dünyasının ötesine geçmişti. Tehlikeliydi. Otoparkı ve hastanenin kapılarını gözden geçirdim, ama kimse bu kargaşayı fark etmemişti.

Steph ve Hawk dikleştiler. Neredeyse önümde, iki yanımda durdular. Hawk düşük bir hırıltı çıkardı ve Steph'in dişlerini gösterdiğini anladım.

Onları iterek Blakely ile onların arasına girdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Dikkatli ol, Blakely."

Tek bir yanlış hareket yaparsan seni yukarıdaki hastane yataklarından birine yatırırım. *Haftalar* önce yapmam gerektiği gibi."

Yüzü değişti. Steph'i görünce şok olmuş ve rahatlamış gibi görünürken, bir anda öfke dolu vahşi bir hayvan gibi görünmeye başladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu, ağzı bükülmüştü ve titremesi aniden durdu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Hâlâ beni Steph'in eşi olarak görmüyordu. Hâlâ beni bir davetsiz misafir, bir yabancı, hak ettiği şeyden onu alıkoyan kişi olarak görüyordu. Ve şimdi, intikam arzusu akıl sağlığını tamamen bozmuştu. Tıpkı Sean'ın zihninin bozulduğu gibi.

"Polisi arıyoruz," dedim soğukkanlılıkla. "Yardıma ihtiyacın var, Blakely.

Belli ki sende ciddi bir sorun var."

"Hey!" Hawk hastane giriş kapısına doğru bağırdı. "Çık dışarı!"

"*Bende* bir sorun mu var?" diye bağırdı Blakely. "Sen yanıyorsun! Her şey yanlış!" Gözlerini benimle Steph arasında çılgınca gezdirdi. "Sen *benimle* olmalısın, Ace!"

"Blakely," diye homurdandı Steph. "Yeter artık." "Hayır!" Blakely beline uzandı.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Ne yaptığını ve buraya neden geldiğini biliyordum. Steph umurunda değildi. Başladığı işi bitirmek istiyordu. O gece ormanda beni vurmaya cesaret edememişti, ama belki de bir hafta boyunca nefretini besledikten sonra, artık buna hazırды.

Arkamda Steph kükredi.

Hemen ona dönerek yüzleştim. Şu anda, iyileşme sürecindeyken dönüşemezdi. Dönüşüm, yarayı tekrar açarsa cerrahların yaptığı tüm çalışmalar boşa giderdi.

Otopark kaosa dönüştü.

Hawk kendini ileriye attı. Blakely'e çarptı ve Blakely kaldırıma düşerken çığlık attı. Hastanenin kapıları açıldı ve güvenlik görevlileri dışarı koştu, hemşireler de hemen arkalarından. Dört silahlı güvenlik görevlisi Blakely ve Hawk'a koştu. Biri Hawk'ı Blakely'den uzaklaştırdı, diğeri Blakely'i yüzüstü kaldırıma yatırdı

kaldırıma yüzüstü yatırdı, üçüncüsü ise Blakely'nin elinden kayıp kaldırıma düşen küçük tabancayı aldı.

"Hayır!" Blakely, güvenlik görevlisinin elinden kurtulmaya çalışırken çığlık attı. "Bırakın beni! O kaltak hayatımı mahvetti. Tüm hayatımı mahvetti! Onu öldürmem lazım! Öldürmem lazım!"

"Tanrım," diye fısıldadım. Hiç kimse bana bu kadar nefret ve kin beslememişti. Peki neden?

Eşimi sevmeye cesaret ettiğim için mi?

Steph arkamdan bana sarıldı. Şakağıma öptü. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Bitti. İhtiyacı olan yardımı alacak."

"Dürüst olmak gerekirse, onun yardım almasını istemiyorum," itiraf ettim. "Sadece gitmesini istiyorum."

Steph başını salladı. "Ben de. Bunun olmasını sağlayacağım."

Birkaç dakika sonra bir polis arabası geldi ve Lakeview polisi güvenlik görevlilerine yardım etti. Sonra farklı bir kaos başladı: polisler güvenlik görevlileriyle konuşuyor, hemşireler sedyeyle geliyor, Blakely sakinleştirilene kadar çığlık atıyordu. Ben sadece onunla ilgilenilmesini ve Hawk'ın polisle konuşmasını izleyebildim.

Sonunda bir polis memuru bana ve Steph'e geldi. "Bayan Founty?" dedi memur.

"Evet, benim."

"Bu kadının silahla tehdit ettiği kişi sizmişsiniz?"

Steph kollarını bana daha sıkı doladı. Ben başımı salladım. "Evet."

"Dava açacaksanız, ifadenizi almamız gerekecek," dedi memur.

"Tamam. Evet. Suç duyurusunda bulunacağım." "Güzel," dedi Steph.

"Burada bekleyin," dedi memur. "İfadenizi almak için birazdan geri döneceğim."

Kalbimden bir yük kalktı ve sonunda tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Polisler Blakely'yi sedyeye kelepçeledi ve onu hastaneye götürdü.

Steph'in kollarında döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Yüzünde hafif bir kaş çatma vardı ve gözlerinde altın rengi parıltılar

gözlerinde parıltıyordu. "Ne?" diye sordum. "Bu kadar üzülme."

"Blakely az önce seni öldürmeye çalıştı," diye homurdandı. "Yine. Tabii ki üzgünüm."

Parmağımın ucunda durup, kaşlarını çatmasının kaybolduğunu hissedene kadar onu nazikçe öptüm.

"Ve şimdi her şey bitti. Sonunda, gerçekten bitti. O gitti, Steph."

Derin bir nefes aldı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Bunu yapmasını çok seviyordum — sanki ben çok değerli bir şeymişim gibi, sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bana sarıldığında. Sevgiyle tırnaklarımı ensesine geçirdim ve onun bana karşı titrediğini hissettim.

"Hayatlarımıza devam edebiliriz," diye fısıldadım.

"Sonunda," diye iç geçirdi Steph. "Teşekkürler, Harley."

"Ne için?"

Geri çekildi ve gözlerime baktı. "Beklediğin için."

"Sonsuza kadar beklerdim," dedim. "Şimdi lütfen beni eve götür."

Günler yavaş ve rahat geçiyordu. Tek yaptığımız dinlenmekti — doktorun emriydi. Aile üyeleri bize yemek getirip durdukları için yemek pişirmeme gerek kalmadı. Büyük kutlamalar yoktu, en azından şimdilik. Klanın tüm üyeleri Sean'a olanlardan sonra kendilerini toparlamaya ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu. Dylan, Steph ile kanepede çok zaman geçirdi ve ona yeni video oyunlarını heyecanla anlattı. Steph'i hiç bu kadar rahat ve mutlu görmemiştim.

Günde iki kez, yarasının pansumanını değiştirdim. Vücudu hızlı iyileşme özelliğine geri dönmüştü ve dikişlerin çözülmesi uzun sürmedi. Bir hafta sonra, iyileşen yaraya tek bir bandajdan fazlasına ihtiyaç duymuyordu. İkinci haftaya gelindiğinde, bandaja hiç gerek kalmamıştı. Kalbinin yanında, göğüs kası ile koltuk altı arasında, merminin vücuduna saplandığı yeri gösteren pürüzlü, dairesel pembe bir yara izi vardı. Ne kadar iyi iyileşirse iyileşsin, o yara izi her zaman orada kalacaktı.

Sanki bir rüyadan çıkmış gibiydi. Bu kadar mutlu olabileceğimi düşünmemiştim. Bu kadar rahat.

Ama bazı kısımları da zordu. Örneğin, eşimin tamamen iyileşene kadar onunla seks yapmamam gerektiği kısmı gibi.

İki hafta sonra, cerrah ondan sağlık raporu aldı.

"Peki," diye sordu Cassidy kanepede uzanmış halde, "her şey yolunda mı?"

Yanaklarım kızarıırken başımı salladım. Bakışlarım Cassidy'nin tişörtünün yakasından görünen çiftleşme izine takıldı.

O, tam olarak neye baktığımı bilerek sırttı. "Dürüst olmak gerekirse Harley, bu kadar uzun süre dayandığın için etkileyiciyim."

Yanaklarımın ve kulaklarımın utançtan kızardığını bilsem de, onun ifadesine karşılık verdim. "Mecburdum. Beni sahiplendiğinde dikişlerim ortada koparsa ne olurdu, düşünebiliyor musun? Tam da istediğim romantik atmosfer olmazdı."

Cassidy kahkahayı bastı. "Tamam, haklısın. Ama... Bu gece mi? Sence?"

"Sanmıyorum," dedim. "Biliyorum."

O ısıık çaldı. "Bu halini seviyorum. Bu, istediğini elde eden bir kadın."

"Yeterince bekledim, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle," dedi Cassidy. Kanepenin arkasından atlayıp mutfağa koştu, sonra beni sıkıca kucakladı. Ben de şaşkınlıkla küçük bir çığlık atarak karşılık verdim, bu da onu tekrar güldürdü. "Cidden, senin adına çok mutluyum. Bu çok güzel. Bir eşin olması çok güzel."

"Bunu hissetmeye çok hazırım." Diye iç geçirdim. "Çok, çok hazırım."

"Ve hissedeceksin." Cassidy uzaklaştı ve merdivenlere doğru gitti. "Dyl! Buraya gel."

"Neden?" Dylan odasından bağırdı. "Çünkü ben öyle dedim!"

Dylan, oyun kulaklıklarını takmış halde merdivenlerden aşağı indi.

"Ne var?"

"Bu gece benimle Striker's'a gelmeye ne dersin? Orada yatıya kalabiliriz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Evet. Pizza sipariş ederim, sen de istediğin yeni yarış oyununu oynayabiliriz."

"Ciddi misin? Aldın mı?"

"Belki." Cassidy, Dylan'ı başından tutup kendine doğru çekti. "Ve eğer gerçekten uslu durursan, yatma vaktini unutabiliriz."

"Harika!" diye bağırdı Dylan. "Şimdi oraya gidebilir miyiz? Lütfen? Gidebilir miyim anne?"

Gülerek cevap verdim. "Evet, olur. Git eşyalarını al."

"Pijama partisi!" Dylan, Cassidy'nin kucağından kurtuldu ve yukarı koştu. Birkaç dakika sonra, omzuna bir çanta asmış, heyecandan neredeyse zıplayarak geri geldi.

Cassidy bana tekrar sarıldı. "Bu gece çok eğlenme," diye takıldı.

"Teşekkürler. Gerçekten."

Cassidy, Dylan'ı kapıdan dışarı çıkardı. Kapı arkasında klik sesi ile kapandı ve sonra, sanki asırlardır ilk kez, yalnız kaldım. Son birkaç haftadır, evde tek başıma olduğum zamanlarda bile, ya verandada ya da çevrede gizlenmiş bir güvenlik görevlisi hep etrafta dolaşıyordu. Ama şimdi, sadece ben vardım. Bir an mutfakta durup, endişenin, gerginliğin, korkunun gelmesini bekledim.

Gelmedi. Tek hissettiğim derin, sıcak bir sükunet duygusuydu. Burası benim evimdi ve burada güvendedim.

Steph bunu sağlamıştı.

Hızlıca duş aldım, sonra yatak odamıza koştum. Işıkları kısarak birkaç sandal ağacı mumunu yaktım ve kokunun odayı doldurmasına izin verdim. Havlumu bırakıp çekmecem açtım. Uzun zamandır sahip olduğum ama hiç giymediğim bir iç çamaşırı setini çıkardım. Hiç de süslü bir şey değildi, ama siyah saten ve uyumluydu...

Ama Steph iç çamaşırlarına hiç ilgi duymamıştı.

Rahat bir pamuklu külot giydim, sonra çekmecelerini karıştırıp eski Cole's Garage tişörtlerinden birini buldum. Bu tişörtlerle uyumayı seviyordum, çünkü çok yumuşaktılar ve bol kesimden dolayı rahatlardı. Hepsi Steph'in hafif kokusunu da taşıyorlardı, bu da hoşuma gidiyordu.

Onun kıyafetlerini giydiğimde gözleri her zaman altın rengi parıldardı. Ejderhasının ne kadar sahiplenici olduğunu bilmediğimi sanıyordu, ama biliyordum. Ve bunu seviyordum. Bu her zaman içimde bir ateş yakıyordu.

Onun beni tamamen sahiplenmesini istiyordum ve onun da benim olmasını istiyordum.

Buharlı banyoda saçlarımı taradım ve omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Yansıyıp baktım: yuvarlak yanaklarım, gözlerimin altındaki torbalar, ağzımın köşelerinde oluşan gülümseme çizgileri. Yıllar izlerini bırakmıştı. Eskiden bunun için stres yapar, cildimi çeker ve beş yaş daha genç olmayı ve retinol kullanmaya daha özen göstermeyi dilerdim.

Lakeview'a geldiğimden beri, bu güvensizliklerim yok olmuştu. O kadar ince bir şekilde olmuştu ki, farkına bile varmamıştım.

Steph beni güzel hissettiriyordu. O sadece yüzümü ve vücudumu görmüyordu... ruhumu da görüyordu.

Saçımı yana doğru taradım ve başımı eğdim. Bu geniş deri üzerinde bir yerden beni ısıtıp çiftleşme izini bırakacaktı.

Bizi birbirimize bağlayacaktı. Sonsuza kadar.

Gülümsememi ve omuzlarımdaki mutlu titremeyi bastıramadım. Bunca zaman, bunca bekleyiş, bunca zorlu, korkunç zamanlardan sonra... Başardık.

Beni sahiplenecekti.

Ön kapı açıldı. "Harley?" Steph aşağıdan seslendi. "Dyl? Evde misin? Cassidy'nin arabası dışarıda görünmüyor."

Yatak odasından çıkıp merdivenlerin başına gittim. Üzerimde sadece eski bir tişört vardı, birçok kez uyuduğum aynı tişört, ama Steph bana baktığında, kendimi hiç olmadığım kadar güzel hissettim.

O kadar çok sevdiğim altın rengi, sanki ben bir kraliçeymişim ve o da benim tebaammış gibi bana bakarken gözlerinde parıltıyordu. Beni her santimini içlerine çekerek, görüntüyü hafızasına kazıyordu: bakışları yüzümden göğüslerime, oradan da bacaklarımın uzunluğunu takip ederek ayaklarıma kadar indi.

"Merhaba bebeğim," dedim gülümseyerek. "Cassidy, Dylan'ı Striker's'a götürdü."

"Öyle mi?" Steph'in sesi düşük bir uğultu gibi çıktı. Sesindeki saf arzu, damarlarımda yavaş ve baş döndürücü bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Biraz yalnız kalabiliriz diye düşündüm," dedim. "Doktorun talimatlarına çok iyi uyuyorsun, biliyorsun."

Onun için de kolay olmadığını biliyordum. Birçok kez öpüştük, ama elleri her dolaşmaya başladığında,

bileklerini tutup çekiyordum. İkimizin de tutkuya kapılıp onun kalbindeki yarayı yeniden açma riskini göze alamazdım.

Bu her seferinde onu hayal kırıklığıyla homurdanmasına neden oluyordu, ama doğru olan buydu.

"Bekledin," dedim, "ve şimdi ödülünü alacaksın."

Dönüp yatak odasına geri döndüm, kendi kendime sırıtarak.

İşe yaradı. Steph, beni takip etmek için merdivenleri koşarak çıktı. Yatak odasına zar zor girmiştim ki, beni yatağa itti. Yumuşak yatağa ve onun güçlü vücuduna çarptığımda güldüm. Mutlu bir ses çıkardı ve burnunu enseme ve saç çizgime sürttü. "Güzel kokuyorsun."

"Bunu hep söylüyorsun."

"Bugün özellikle güzel kokuyorsun."

"Öyle mi?" Onun altında yuvarlandım ve kollarımı boynuna doladım. "Gömlek yüzünden, değil mi? Senin kokunu üzerimde hissetmeyi seviyorsun."

Steph'in gözleri biraz büyüdü ve kulakları kızardı.

"Cidden anlamayacağımı mı sandın?" diye alay ettim. "Gizli kapaklı davrandığını mı sandın?"

"Elimde değil. Mükemmel bir kombinasyon." Yüzünü tekrar boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı, ardından bir öpücükle devam etti.

Dudakları tenime değdiğinde zevkten titredim.

"Harley," diye mırıldandı, sesi aniden alçak ve ciddi bir hal aldı, "Biz...?"

"Evet," dedim hemen. "Beni sahiplenmeni istiyorum."

Geri çekildi ve gözlerime baktı. Gözleri parlak altın rengindeydi, daha önce onda gördüğümden daha koyu bir renkti. Yoğun ama güzeldi. Arzu tekrar içimi kapladı ve bacaklarımı birbirine bastırdım, aniden herhangi bir uyarılmaya ihtiyaç duydum. Vücudum da kalbim kadar ona ihtiyaç duyuyordu.

"Seni seviyorum, Harley," dedi.

"Ben de seni seviyorum, Steph. Eşim." Aynada yaptığım gibi başımı yana eğdim. "Hazırım."

Sanki içinde bir anahtar açılmıştı. Geriye yaslandı ve tişörtünü başından çıkardı, sonra bir kenara attı. Mükemmel, kaslı, dövmele gövdesine dokundum—tüm o dövmele

deriye direnmek imkansızdı — karın kaslarını, oblik kaslarını, kaburgalarını ve göğüs kaslarını izledim.

Parmak uçlarım kalbinin yakınındaki taze yara izini bulana kadar ellerimi göğsünde gezdirdim. O yara izini sayısız kez görmüştüm. İyileşirken pansumanını değiştirmiş, temizlemiş, etrafındaki zarar görmemiş cildi öpmüştüm.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sessizce sordum.

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Bazen. Doktor, hayatımın geri kalanında biraz ağrıyabileceğini söyledi. Her zaman değil, ama bazen."

"Üzgünüm. Keşke o kadar incinmemiş olsaydın."

"Önemli değil." Elini benimkinin üzerine koydu ve avucumu yara izine bastırdı. "Umurumda değil. Bir bakıma, bu bir hatırlatma gibi."

"Ne hatırlatıcısı?" diye sordum. "Benim yüzümden neredeyse öldürüleceğin zamanın mı?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. Ben şaka yapıyordum, ama Steph'in sesi ciddiydi. "Bu bana doğru seçimi yaptığımı hatırlatıyor. Ne pahasına olursa olsun eşimi koruduğumu. Ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım."

Kalbim durdu. Göğsüne daha sert bastırdım, elim altında düzenli atan kalbinin hissini tadını çıkardım.

Hâlâ hayattaydı. Hâlâ benimleydi.

"Bunu bir daha yapmak zorunda kalmamanı tercih ederim. Asla." Gülümsedi. "Ben de.

Ama yapardım."

"Biliyorum." Omuzlarından tutup onu tekrar kendime doğru çektim. "Koruyucum. Eşim."

Beni tekrar öptü. Derin ve yavaş başladı, dudaklarının sıcaklığı benim dudaklarıma bastırıyordu. Göğsünü benim göğsüme bastırdı, beni kapladı ve öpücüklerimiz daha derinleşti. Daha yoğun. Daha çaresiz.

Ağzıma doğru homurdandı ve dişlerinin çıktığını hissettim. *Kahretsin*, bu beni tahrik etti. Onun üzerinde bu kadar yoğun bir etkiye sahip olabilmeyi seviyordum. Öpüşürken dilimi dişlerinin üzerinde gezdirdim ve bu onu daha da tahrik etti.

Hızla kıyafetlerimizi çıkardık. Ben tişörtümü bir kenara attım ve Steph kot pantolonunu çıkarırken yatağa uzandım. Külotumu çıkarmak için hareket ettim, ama o elini bileğime koyarak beni durdurdu.

"Hayır," dedi düşük bir sesle. "Bunu ben yapmak istiyorum."

Tek eliyle iki bileğimi de tuttu ve karnıma bastırdı. Bu his beni nefesimi kesmişti — parmaklarının bileğimdeki baskısı sağlam ve sabitti ve omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası yaydı. Bu bana... güvende hissettirdi.

Beni tutarken boynumu, göğsümü, göğüslerimi öptü. Sonra karnıma, tuttuğu ellerimin üzerine ve sonra külotumun bel kısmına indi. Sertçe nefes verdi ve sıcak nefesi kumaşın ve tenimin üzerine yayıldı. Arzunun sıcak parıltısı şiddetli bir ateşe dönüştü.

Sadece direnci hissetmek için onun tutuşuna karşı direndim. Yatakta kıvrandım ve başımı geriye atarak nefes nefese kaldım. "Lütfen," dedim. "Lütfen, Steph, *lütffen*."

Başımı geriye eğdim ve Steph'in parlak altın rengi gözlerine baktım. Bacaklarımın arasında çok yakışıklı görünüyordu. Sonsuza kadar orada kalmasını istedim. Davetkar bir şekilde bacaklarımı daha da açtım. Bir eliyle bileklerimi tutarken, diğer eliyle bacağımı o kadar sıkı kavradı ki, ertesi gün cildimde küçük morluklar oluşacaktı.

Dudakları açıldı. Belki de o dişlerin amıma bu kadar yakın olmasından korkmam gerekirdi, ama onları görmek sadece arzumu daha da artırdı. Kelimeler olmadan yalvarırcasına kalçalarımı tekrar salladım. Onun külotumu çıkarmasını ve en çok ihtiyacım olan yere ağzını koymasını çaresizce istiyordum.

Ama o bunu yapmadı. Bunun yerine, külotumun kasık kısmını uzun bir çizgi halinde yaladı.

Bir inilti çıkardım. Tanrıya şükür yalnızdık. Dilinin ve amımın arasındaki pamuk, bir şekilde hissi artırdı ve beni zevkin doruğuna çıkardı. O da benim sesime kendi homurtusuyla karşılık verdi ve sanki kumaşın içinden beni tatmaya çalışır gibi tekrar tekrar yaladı. Zaten çok ıslanmıştım, muhtemelen tadabilirdi.

Beni her zamanki inceliği ve becerisiyle yalamadı. Sadece saf açlık, saf ihtiyaç, vahşi gözlü bir arzu vardı, dilini her yerimde gezdirirken. Ara sıra durup uyluklarıma sertçe nefes verdi, dişleri oradaki cilde bastırdı, sanki ısırarak için sabırsızlanıyormuş gibi. Tek yapabildiğim bacağımı omzuna atmak ve yolculuğa tutunmaktı.

Doğru ritmi buldu ve dilinin düz kısmını klitorisime tekrar tekrar bastırdı. "Aynen öyle," dedim nefes nefese. Kalçalarımı yüzüne doğru salladım ve yine o gürleyen homurtu duyuldu, ama bu sefer sesinin titreşimlerini kemiklerimde hissettim.

İnanılmaz bir duyguydu. Zevk kalçalarımın arasında kıvrılıyordu. Bileklerimi daha sıkı kavradı, diğer eliyle kalçamı tutup beni yatağa sabitledi, dili klitorisime odaklandı. Kendimi kontrol edemedim, bir dizi çaresiz sesler, yarı inlemeler ve boğuk hecelerle onun adını haykırdım.

"Steph!" diye bağırdım.

Tüm vücudum gerildi ve sırtımı yataktan kaldırdım. Orgazm o kadar yoğunlu ki gözlerimin önünde havai fişekler gördüm. Sanki sonsuza kadar sürdü, içimi kapladı, ayak parmaklarımı kıvırdı, ön kollarımda tüylerim diken diken oldu ve ellerim hala bileklerimdeydi.

Yavaşça beni bıraktı ve başını kaldırdı. Ağzı tükürük ve benim uyarılmamla ıslanmıştı, yüzü kızarmış, gözleri altın rengi parlıyordu.

O kadar yakışıklıydı ki. Hayatımın geri kalanını bu adamla geçirmek için çok hazırdım.

Steph bileklerimi bıraktı. İki elini de külotumun bel kısmına geçirdi. Onu çıkarmasını bekliyordum, ama onun yerine külotu kavradı ve kumaş ikiye ayrılana kadar yırttı.

Elbette, az önce akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşamıştım, ama birdenbire o anda bir tane daha yaşayacağımı hissettim.

İki elini uyluklarımın üzerine kaydırды, sonra iki parmağını amımın üzerinde gezdirdi. Çok ıslaktım, arzuyla sırılsıklamdım ve onun dokunuşuna aşırı duyarlıydım. Sanki elektrik çarpmış gibi temasla nefesim kesildi. Gülümsedi ve kalçamı öptü, sonra iki parmağını girişime bastırdı.

"Hayır, hayır," dedim, onun dokunuşundan uzaklaşarak.

"Hm?" Hemen durdu. Belimi kavradı ve vücudumun üzerine çıktı, yüzü benimkine çok yakındı. "Ne oldu? İyi misin?"

Kalbim ısındı. "Çok iyi," diye söz verdim. Dudaklarını ateşli bir öpücükle yakaladım. "Parmaklarını istemiyorum. Penisini istiyorum."

"Tanrım," diye homurdandı Steph.

Her iki bacağımı da beline doladım. Vücudumuzun arasına uzandı ve sikinin kökünü kavradı, sonra kalın başını kaygan, bekleyen kıvrımlarıma bastırdı.

"Lütfen," diye nefes nefese söyledim. "Steph, beni al! Beni sahiplen!"

O homurdandı ve tek bir yumuşak, mükemmel hamle ile içime girdi.

Nefes nefese kaldım, sırtım kavislenerek ona sarıldım. O, mükemmel bir ritimle, mükemmel bir hızla, tekrar tekrar içime girmeye başlayarak zevkle inledi. Sanki vücutlarımız birbirimiz için yaratılmış gibiydi. Eh, kaderimizde vardı... Sanırım öyleydi.

Kendimi kaybettim.

Onunla seks her zaman iyiydi, ama hiç *böyle* hissetmemiştim. Bu kadar yakın. Bu kadar güçlü. Sanki bedenlerimiz birleşiyormuş gibi. İki yarı, bir bütün oluşturmak için bir araya geliyordu. Görebildiğim her yerini öptüm — yüzünü, omzunu, çenesini. Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve her itişte onun adını haykırdım.

Sonsuza kadar burada kalmak istedim.

"Çok güzel," diye nefes nefese söyledim. "Çok güzel, Steph, seni seviyorum, yine boşalacağım..."

Zevk tekrar içimde yükseliyordu. Her itiş beni doruğa yaklaştırıyordu.

O da yakındı. Beni yatağa daha sert bastırdı ve imkansız derecede daha derine girdi. O kadar iyiydiki, inlemem neredeyse bir çığlık gibiydi. *Elektrik* gibiydi.

"Steph," diye yalvardım kulağına, "Beni al, lütfen, benimle çiftleş, beni *senin* yap!"

Steph elini saçlarıma doladı, başımı yana eğdi ve dişlerini derime batırdı.

Boşalırken bayıldım.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım tüm orgazmlardan daha iyiydi - ve bu çok şey ifade ediyordu. Sanki yüzlerce orgazm üst üste yığılmış gibiydi. Sanki yavaşça sıcak bir banyoya batmak gibiydi, bir kucaklaşma gibiydi, şimdiye kadar içtiğim en lezzetli şarap gibiydi. Tüm vücudum onun altında eridi. Esnek. Arzu ve zevk tarafından yere serildim.

Ayak bileklerimi Steph'in sırtında çapraz tutmaya devam ettim. O sert bir şekilde boşalırken dişleri hala boynumda gömülüydü, boşalırken penisi içimde atıyordu. Parmaklarımı saçlarına geçirdim,

beni sahiplenirken onu yakınımnda tuttum. Kan omzumdan araflara aktı. *Romantik*, diye düşündüm, zevkten başım dönüyordu.

Steph boynumdan ayrıldı. Hala içimdeyken, dilini yaraya sürerek kanı yaladı. Derim iyileşirken karıncalandı, bu süreç onun şekil değiştirme büyüsuyle hızlandı.

Sonra hissettim.

Sanki göğsümün derinliklerinde bir mum yakılmış gibiydi. Küçük, titrek bir alev.

Nefesim kesildi.

Bağ.

"Hissediyorum," diye fısıldadım. "Steph, hissediyorum. *Seni* hissediyorum."

İşte buydu. Aramızda gerçek, somut bir bağ hissi. Duygularımı hissediyordum, ama *sadece* duygularımı değil. Sevgi, gurur, sahiplenme ve neşe hissediyordum... Ve bunların hepsi Steph'ten geliyordu.

"Ben de seni hissediyorum," diye fısıldadı Steph boynuma. "Eskisinden farklı. Daha güçlü." Hayalperestçe iç geçirdi. "Sanki..."

"Eve dönmek gibi."

"Ev gibi," diye onayladı.

Dudaklarını bir kez daha öptüm. Hala derin bir öpücüktü ve kendi kanımın tadı biraz bakır gibi geliyordu. Nedense bu, kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Tutkulu bir öpücüktü, ama ikimizin de daha önce hissettiği yoğun açlık yoktu.

Nefesimizi toplayana kadar öylece, birbirimize sarılmış halde yatakaldık. Steph biraz isteksizce sonunda içimden çıktı ve ben bu kaybın acısıyla inledim.

"Hadi," diye mırıldandı. "Isırığın temizleyelim."

"Zaten temizledin, değil mi?" diye şikayet ettim. Bacaklarım jöle gibi titriyordu. Bu adamın şu anda ayağa kalkmamı beklemesinin imkanı yoktu.

"İyileşmesine yardım ettim," dedi. "Bu tam olarak temizlemek sayılmaz. Artık on ikinci yüzyılda değiliz."

"Ejderhalar hala on ikinci yüzyıldan kalma ritüelleri uyguluyor mu?"

"Tabii ki var." Steph ayağa kalktı - kendisi de biraz titriyordu - sonra beni gelin taşır gibi kucağına aldı. "Bunlardan biri, kaderimizdeki eşlerimizi sahiplendikten sonra onları temizlemektir."

Göğsüne daha yakın eğildim. "Tamam. Beni taşıdığın sürece sorun yok."

Öyle yaptı. Beni banyoya taşıdı, sonra küvete indirdi. Beni o kadar özenle yıkadı ki, neredeyse kollarında uyuyakalmıştım. Beni küvetten çıkardığında, beni banyo tezgahına götürdü. Ayağa kalktım, destek almak için göğsüne yaslandım. Steph arkamdan uzanıp aynadaki buğuyu sildi.

Saçımı kenara çekip fısıldadı, "Bak."

Orada, tam hayal ettiğim yerde, güzel bir çiftleşme izi vardı. Cilt çoktan iyileşmişti: taze, parlak pembe bir renk almıştı. Elimizi uzattım ve cildimdeki dişlerinin izini takip ettim. İz karıncalandı ve beni titretti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Steph.

Aynada gözlerine baktım. Alnında küçük, kararsız bir kırılganlık vardı. Sanki bana pahalı bir kolye almış ve şimdi yanlış olanı seçtiğinden korkuyormuş gibiydi.

Bu çok sevimliydi. Kollarında döndüm. "Mükemmel. Gördüğüm en güzel şey."

"O zaman sana yakışmış," dedi gülümseyerek.

Beni öptü. Aşk, bağımız aracılığıyla sonsuz bir döngü içinde titreşti. Eşim. Evim.

Birkaç sakın ve mutlu hafta geçti. Bağımıza ve Steph odada olmasa bile onu hissedebilmeme alışmaya başladım. Bu yatıştırıcıydı. Sakinleştiriciydi.

Ayrıca, bunu kaybetmenin neden bu kadar zor olacağını da anladım. Sean ile savaşımdan önce bunu yapsaydık, korku ve acı beni paramparça ederdi. Ve *benim* korkum Steph'in dikkatini dağıtabilirdi.

Beklediğimize memnun oldum. Zor olsa da.

Sıradan bir cumartesi günü, uyandıgımda kendimi biraz... tuhaf hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu Steph. Yatakta doğruldu ve alnımdaki saçları kenara çekti. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Biraz mide bulantım var," dedim. "Dün annemle öğle yemeği yedim.

Belki kötü bir şey yedik."

"Onun evinde New York'taki restoranların yarısından daha iyi yemekler olmalı," dedi Steph. "Şikayette bulunmamız mı gerekiyor?"

Gülerek başımı salladım. Haklıydı, tesis gerçekten çok güzeldi. Annemin gerçekten orada olduğuna hala inanamıyordum.

—kendi isteğiyle bir rehabilitasyon merkezinde. Kazara beni kaçırdıktan sonra, sonunda yardıma ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Ben onun rehabilitasyon merkezine taşınmasına bile yardım etmemiştim. Birdenbire beni aradı, nerede olduğunu söyledi ve beni ziyarete davet etti.

Öğle yemeği güzel geçmişti. Sanki sonunda, bağımlılığın gölgesine dönüşmüş hali yerine, hakkında pek çok güzel anım olan kadını görüyormuşum gibi hissettim.

Bu, bizim bir geleceğimiz olduğunu hissettirdi. Sanki sonunda Dylan'ın ihtiyacı olan büyükanne olacaktı. Gelecek hafta tekrar öğle yemeği yemeyi planlamıştık ve Dylan da benimle gelecekti.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu Steph. "Bir şeyler hazırlarım."

Bu sadece midemi daha da bulandırdı. "Hayır, sanmıyorum. Biraz daha uyumam lazım."

"Tamam," dedi Steph, kaşlarını hafifçe çatarak merakla. Burun delikleri genişledi. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra eğilip beni kısa bir öpücükle öptü. "O zaman uyumaya devam et."

Ne söylemek üzere olduğunu soracak kadar yorgundum, bu yüzden yuvarlandım ve tekrar uykuya daldım.

Birkaç saat sonra uyandığımda, güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti. Hâlâ biraz mide bulantım vardı ama kendimi daha iyi hissediyordum. Kabarık bir bornoz giyip aşağıya indim. Steph, Dylan'la birlikte oturma odasında televizyon izliyordu. Kahve yapmak için mutfığa girdiğimde, Dylan hemen bana döndü. Burun delikleri genişledi. "Anne, kokun farklı. İyi misin?"

"Kokum farklı mı?" diye tekrarladım. "Nasıl farklı? Kötü mü?"

"Kötü değil," dedi Steph. "Tam tersine." Kanepeden kalktı, gözleri altın rengi parlıyordu. Beni kendine çekti, sonra

burnunu kulağımın arkasına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Harika kokuyorsun." Avucunu karnımın altına bastırdı.

Nefesim kesildi. "Yoksa sen..."

"Evet," diye mırıldandı. "Öylesin."

Gözlerimi kocaman açarak ona bağırdım ve onu ittim. "Ciddi misin?! Bunu *yapabileceğini* bilmiyordum! Dylan da yapabilir mi?"

"Neyi?" diye sordu Dylan, gözlerini kırıştırarak.

"Aman Tanrım." İki elimi de saçlarımın arasına geçirdim. "Koku testinden daha fazla kanıta ihtiyacım var!"

Steph, neşeli ve mutlu bir sesle güldü. "Öyle olacağını tahmin etmiştim." Mutfak tezgahından bir plastik torba aldı — ben fark etmemiştim — ve bana uzattı. "Sen uyurken dışarı çıkıp biraz aldım."

"Aman Tanrım!" diye tekrar söyledim ve hemen üst kata, banyomuza koştum.

Beş dakika sonra, testte iki pembe çizgiye bakıyordum — birden fazla testte.

Hamileydim.

Hamileydim!

Sersemlemiş bir halde banyodan çıktım. Steph yatak odasında beni bekliyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ben daha bir kelime bile söylemeden beni kucakladı.

"Çok heyecanlıyım," dedi. "Çok, çok heyecanlıyım."

"Ben de," dedim. Sürpriz bir şekilde, sesimde hafif bir titreme vardı ve gözlerim yaşlarla doldu.

O benden uzaklaştı. "Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde yeni bir endişeyle bana bakarak. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, sonra gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken güldüm. "Evet, sadece çok mutluyum."

Onun gözlerine de yaşlar doldu. "Ben de," dedi. Beni tekrar kendine çekti. "Bunda birlikteyiz, Harley."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sonsuza kadar."

Beni öptü. Aşk, bizi birbirimize bağlayan bağdan akıyordu. Başımın tepesinden ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissettim. Steph benim partnerimdi, eşimdi, ruhumun diğer yarısıydı.

Yolculuğumuzun bir sonraki bölümüne başlıyorduk. Ve bu sefer, bunu birlikte yapıyorduk.

EPILOG

ACE

Sekiz ay sonra

Cole mezarlığı, kulüp binasının arkasındaki ormanda saklı, küçük ve bakımlı bir araziydi. Oraya giden bir patika vardı, ama klan üyelerinin çoğu onun varlığından bile haberdar değildi. Patika ormanın içinden geçip, dik ve kayalık bir tepeyi tırmanarak, gölü gören küçük bir açıklığa çıkıyordu. Ben doğmadan çok önce yapılmış eski bir tahta çit ile çevriliydi. Çitin bazı kısımlarının onarılması gerekiyordu. Kış nihayet bahara dönüşmeye başlamıştı, bu yüzden önümüzdeki birkaç ay, dünya yeniden ısınmaya başladığında bu iş yapılacaktı.

Burada, son dört neslin Cole alfa erkeklerinin kalıntıları yatıyordu. Büyük büyükbabam, büyükbabam, dedem, babam ve şimdi de...

İkiz kardeşim.

Küçük, mütevazı mezar taşına baktım.

Sean Cole. Oğul ve Kardeş.

Hepsi bu kadardı. Başka ne söylenebilirdi ki?

Onu aile mezarlığına gömmemeyi düşünmüştüm. Yaptıklarından sonra, Hawk ve Harley, cesedini gölün ortasına atmaya karar versem beni desteklerlerdi.

Ama her şeye rağmen, o hala benim kardeşimdi. Onun hayatımın bir parçası olmadığını, onu sevmediğimi iddia etmek istemedim.

"Burada olduğuna şaşırdım," dedi Hawk, çürümüş küçük kapıdan içeri girerken. Soğuk havaya karşı parkasıyla sıkı giyinmişti ve botları çimlerde hâlâ kalan donun üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?" diye sordum.

"Tammy seni bu patikaya doğru yürürken gördüğünü söyledi," dedi gülümseyerek. "Biliyorsun, bizim dışımızda bu mezarlığa gelen tek kişi o."

"O da bizim kadar ailemizi özleyiyor," dedim. "Bu mantıklı."

"Ama daha önce buraya gelmemiştin, değil mi?" diye sordu Hawk.

Kafamı salladım. Sean'ın ölümünden bu yana Hawk buraya birçok kez gelmişti. Ona defalarca söyledim ama hastanedeyken onun üstlendiği sorumluluklar için ona ne kadar minnettar olduğumu asla tam olarak ifade edemediğimi hissediyordum. O da bir alfa gibi davranmış, klan üyelerini toplayarak mezarı kazıp cesedi gömmelerine yardım etmişti.

Şimdi, bir elini omzuma koymuş, ikimiz de mezara bakarken yanımda duruyordu. "Keşke onu kurtarabilseydik," dedim.

"Ben de," dedi Hawk. "Her gün bunu diliyorum. Ama... pişmanlık da duymuyorum." Söylediklerine inanamıyormuş gibi fısıldayarak konuştu.

"Ben de," dedim. "Elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Bugün seni buraya ne getirdi?" diye sordu Hawk.

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece bir his. Çok küçükken hatırlıyor musun? Sean bu tür havaları hep severdi. Bahar gelmek üzereyken bu tür soğuk havaları."

Hawk güldü. "Evet. Her zaman futbol oynamaya başlamak isterdi..."

"—Ve biz de dışarıda donarak kışımızı dondururduk."

Mezara bakarak hafifçe gülümsedik. Bir an için anılarımda kayboldum. Sanki başka bir hayatmış gibi geliyordu. O parlak, çocuksu sesiyle futbol oyunlarını haykıran çocuk, nasıl olur da şimdi ayaklarımın altında gömülü olan aynı ejderha olabilirdi?

"Üzgünüm, Sean," dedim.

Hawk omzumu sıktı.

"Seni kurtaramadığımız için üzgünüm," dedim. "Bu kadar kaybolduğun için üzgünüm. Bu kadar kapana kısıldığın için. Hayatın senin için böyle olmamalıydı. Ya da hiçbirimiz için." Gözlerimi kapattım ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Umarım huzur içindedir, Sean."

"Bence huzur buldu," dedi Hawk. "Ve bence biz de bulabiliriz." Belki Hawk haklıydı. Belki de benim için bırakma zamanı gelmişti.

Artık bu suçluluk duygusunu taşımak zorunda değildim. Sean'ı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. O kendi seçimlerini yapmıştı ve öfkesinin ve intikamının kalbini çürüterek onu deliliğe sürüklemesine izin vermişti. Bir alfa olarak yapmam gerekeni yapmıştım: eşimi, oğlumu ve klanımı savunmuştum.

Sean davranışlarını değiştirmek isteseydi, onu kollarımızı açarak karşılardık. Ama yaptığı seçimler onu buraya getirdi.

En azından burada, ailemizle birlikte huzur içinde yatacaktı. Onu hayattayken eve getiremediysem, en azından ölümünde bunu yapabilirdim.

"Hadi kardeşim," dedi Hawk. "Karanlık basmadan geri dönelim."

Başımı salladım. "Hava ısındığında buraya gelip çiti tamir edeceğim. Belki Dylan'dan yardım isterim."

"Bella'yı da getiririm," dedi Hawk. "Bütün gün burada kalırız."

Kulüp binasına doğru patikadan geri yürürken, kalbim daha hafiflemişti.

Sean'ı öldürmenin beni mahvedeceğini düşünmüştüm. Bu, içimde onarılamaz bir değişiklik yaratacak ve beni farklı bir adam yapacaktı. Daha kötü bir adam. Bu görevin ağırlığının beni mahvedeceğini ve Harley'nin ihtiyaç duyduğu adam, *alfa* erkek olamayacağımı korkuyordum.

Ama o benim dayanağımdı. Onun sevgisi, kalbi bana bunu atlatma gücü verdi. Diğer tarafa değişimle çıktım, ama daha kötü değil. Daha güçlüydüm. Kendime daha çok güveniyordum. Klanıma daha çok güveniyordum. Sevgimin hiç olmadığı kadar derinleştiğini hissettim ve aileme hiç olmadığı kadar minnettardım.

Yakında bir kişi daha artacak olan ailem. Harley artık *o kadar* hamileydi ki, hiçbir ayakkabısı ayağına olmuyordu ve karnını destekleyen bir yastık olmadan uyuyamıyordu. Onun acı çekmesini görmekten nefret ediyordum, ama ona şefkat göstermeyi, canının çektiği tüm yiyecekleri yedirmeyi, ağrıyan omuzlarını ve kalçalarını masaj yapmayı ve uzun, parlak saçlarını örmeyi seviyordum. Hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Hawk, ormandan çıkıp kulüp evinin arka bahçesine girdiğimizde sordu. "Yüzünde aptalca bir gülümseme var."

"Eh, bunu duymaktan bıkarsın," dedim.

Cebimde telefonum titredi. Onu çıkardım ve cevap verdim. "Dylan? Ne haber dostum?"

"Baba!" Dylan bağırdı. Sesinde telaşlı bir ton vardı ve bu, ejderhamı hemen alarma geçirdi. "Anneme bir şey oldu. Garip sesler çıkarıyor ve altına işemiş gibi görünüyor."

"Suyunun geldiği anlaşıyor," dedi Hawk. "Yeniden baba olmak üzeresin!"

"Annen iyi olacak," dedim Dylan'a. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve içimde beklenti, heyecan ve endişe karışımı bir duygu belirdi. Ama duygularımı bir kenara bırakmam gerekiyordu. Şu anda önemli olan tek şey Harley'i hastaneye götürmekti. "Onun yanında kal, tamam mı? Ben de hemen geliyorum."

Hawk ve ben, Hawk motosikletiyle, ben kamyonetle evime geri döndük. Arabayı durdurur durmaz ön kapı açıldı. Harley, Cassidy ve Striker'ın iki yanından destekleyerek evden dışarı çıktı. Dylan onların arkasında duruyordu, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

Arabadan atladım ve Cassidy'nin yanına koştum. "Selam güzelim," dedim ve kolumu Harley'nin beline doladım. "Nasılsın?"

"*Berbat*," dedi Harley dişlerini sıkarak. "Bunun ne kadar *acıttığını* unutmuşum."

"Harika gidiyorsun," dedim. "Bunu atlatacağız."

Gözlerime baktı. Alnında ter damlaları vardı ve acıdan biraz solgun görünüyordu, ama gözlerinde çelik gibi bir kararlılık vardı. Titrek bir şekilde başını salladı.

Striker onu arka koltuğa oturturken, ben Dylan'ın yanına koştum ve onu kollarımın arasına aldım. Onu biraz şikayet edecek kadar sıkı sıktım, o da kollarımda kıvranmaya başladı.

Onu yere indirdim, sonra diz çöküp göz göze geldik. "Bugün annene çok iyi baktın," dedim. "Hastaneye gideceğiz. Cass teyze biraz sonra seni bebeği görmeye götürecektir. Tamam mı?"

Dylan başını salladı. Hâlâ endişeli görünüyordu, ama gözlerinde aynı kararlılık vardı. Onda akan Founty kanı... Hiç sarsılmazdı. "Çok uzun sürmesin, tamam mı?"

"Bu bebeğe bağlı," dedim gülümseyerek. "Annene hoşça kal de."

"Hoşça kal anne!" diye bağırdı Dylan. Başının üzerinde iki elini salladı ve zıplamaya başladı, bu ağrının felaket bir şey olmadığını anladığı için heyecanlanmıştı.

"Hızlı sürsen iyi olur," dedi Harley arka koltuktan. Arka koltukta sırtüstü yatıyordu, bir ayağı yerde, diğer ayağı kapıya dayalıydı. "Bebek geliyor."

"Peki hanımefendi!" dedim.

Kimsenin hayatını tehlikeye atmadan, hastaneye olabildiğince hızlı sürdüm. Bu yere en son geldiğimde, göğsümde bir kurşunla travma odasına götürülüyordum. Bu sefer, kamyonetim hala kaldırımında dururken ön kapıdan içeri koştum ve birinin sedyeyle gelmesini bağırdım.

Sonraki birkaç kaotik dakika saatler gibi geldi. Hemşireler bir kasırga gibi koşturarak Harley'i tekerlekli sandalyeye oturtup onu doğum servisine götürdüler. Ben arkalarından koşarak hemşirenin talimatlarını ve doktorun söylediklerini dinlemeye çalıştım. Orada doktorlar, hemşireler, perdeler, yüzümde bir maske, saç filesi, ayakkabılarımın üzerinde kılıflar vardı, ellerim yıkandı, Harley'e serum takıldı ve her kasılmada ağlayarak acı içinde yüzünü buruşturuyordu.

Hastane yatağının başında durdum, elini elimde tutuyordum. "Nefes al," dedim, aylar önce doğum derslerinde çalıştığımız gibi. "Derin nefes al, bebeğim."

"Nefes alıyorum!" diye bağırdı.

"Bebek zaten çıkmak üzere," dedi doktor. "İtmeye devam et, Harley."

"Öyleyim!" Elimi o kadar sıkı tuttu ki, kan dolaşımımı kesintiye uğrattığından emindim, ama umursamadım. Acısı o kadar şiddetliydi ki, bağımız aracılığıyla titreşiyor, zonklayan bir çürük gibi içimde atıyordu.

Ona daha yakın eğildim ve alnındaki terli saçları sildim, dişlerini sıkıp

itmeye devam ederken ona cesaret verici sözler fısıldadım. Birkaç nefes daha, doktordan birkaç rehberlik sözü daha, sonra bir kez daha acı ve güç dolu bir çığlık ve sonra...

Yüksek tiz bir çığlık odayı doldurdu.

Dylan doğduğunda ben orada değildim. *Haberim* bile yoktu. Harley'nin hamileliğinin zorluklarında ona destek olmak için yanında olamadım. Doğum odasında elini tutamadım. Dylan'ın ilk nefesini alıp ağlamasını duyamadım.

Bir daha böyle bir anı kaçırmayacaktım.

"Tebrikler," dedi doktor. Bebeği Harley'nin bekleyen kollarına verdi. "Bir kızın oldu."

"Bir kızım," dedi Harley, bebeği çıplak göğsüne yatırırken küçük, hayranlık dolu bir sesle.

Onun yanına diz çöktüm. Bebeğin ağlaması müzik gibi geliyordu. Minicikti, mükemmel bir cildi, mükemmel yuvarlak bir yüzü ve mükemmel koyu renk saçları vardı.

"Tıpkı sana benziyor," diye fısıldadım.

Harley'e yaklaştım ve aramızda hala ağlayan yeni doğan kızımızla bir öpücük paylaştık.

Bir başka telaşla, doğum odasından normal bir hastane odasına taşındık ve kızımız kundaklandı, beslendi ve kısa sürede ağlamayı kesti. Harley'nin kollarında uyurken yüzü huzurlu bir ifadeye büründü.

"Al," dedi Harley gülümseyerek. "Onu tut."

Sandalyeyi Harley'nin yatağına yaklaştırdım ve yeni doğan kızımı nazikçe kucağıma aldım. Sıcak ve çok küçüktü, çok değerliydi. Kalbim, hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgiyle doldu.

Bağımız aracılığıyla Harley'nin sevgisini hissettim, bir köz gibi sıcak ve parlak. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Saç çizgisinde hala ter vardı ve doğumun yorgunluğuyla yüzü kızarmıştı. Muhteşemdi. Mükemmel, güçlü eşim. Ejderham memnuniyetle sahiplenme duygusuyla kükredi. "Seni çok seviyorum."

O güldü. "Ben de seni seviyorum, Steph."

"Gerçekten sana çok benziyor." Kızımızı kollarımda salladım. Harley'nin burnuna ve aynı küçük, ifade dolu ağzına sahipti.

"Tanrıya şükür," dedi. "Senin genlerin o kadar güçlüydü ki, senin bir klonun daha ortalıkta dolaşır diye korkuyordum."

"Evet, bir mini ben yeter," dedim küçük bir kahkaha atarak. Kızımızın alnını işaret parmağımla okşadım ve uykusunda ifadesinin değişmesini hayranlıkla izledim. Dokunuşumu nazik bir öpücükle takip ettim.

"Ona ne isim koymalıyız?" diye sordu Harley.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Birkaç isim tartışmış, kısa bir liste yapmıştık ve Harley'nin onu gördüğümüzde ismini seçeceğini düşünmüştüm.

"Ona bir isim vermelisin," dedi. "Dylan'a isim verdiğimde sen orada değildin. O yüzden ona isim vermelisin."

Bir an durdum, hayranlıktan neredeyse donakaldım.

"Emin misin?" "Eminim," dedi gülümseyerek.

Kızımıza tekrar baktım. Küçük gözlerini açtı ve kundakında kıvrılırken bana uykuyla bir gülümseme attı.

Adı, bulutları delen bir güneş ışığı gibi aklıma geldi. Sanki gözleri benimkilerle buluştuğunda, ben ona isim vermiyordum. O bana adını *söylüyordu*.

"Delaney," dedim. "Ona Delaney adını vermeliyiz."

Bir duraklama oldu. Birdenbire gerginleşerek başımı kaldırdım. Harley bu ismi beğenmemiş miydi? Ama yine o yumuşak, sevgi dolu gülümsemeyi ve gözlerinde parlayan yaşları gördüm. "Çok beğendim. Mükemmel," dedi. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve gülerek onu sildi. "Kusura bakma, hormonlar!"

"Dylan ve Delaney," dedim. "Çocuklarımız."

"Buraya gel," dedi Harley. Hastane yatağında kayarak bana yer açtı. Hemşire gelip Harley'nin muayene edilebilmesi için yataktan kalkmamı isteyene kadar, kızımızı hayranlıkla seyrederek öylece uzandık. Biraz mızızlandım ama söyleneni yaptım.

Birkaç saat sonra, hemşire yüzünde bir gülümsemeyle geri geldi. "İkinizin ziyaretçileri var."

"Anne!" Dylan, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve sanki merdivenleri koşarak çıkmış gibi dağınık sarı saçlarıyla odaya koştu — ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyle yapmıştı.

"Şşş!" dedi Harley. "Küçük kız kardeşin uyuyor."

"Kız kardeşim mi var?!" diye fısıldayarak bağırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Delaney, Harley'nin kollarında tekrar derin bir uykuya dalmıştı. Dylan, heyecanını bastırarak dikkatlice yatağa yaklaştı. Arkasında, Cassidy ve Hawk da hastane odasına girdi. Hawk hemen beni yakaladı ve sıkıca kucakladı. "Tebrikler kardeşim."

Onun sırtına yumruk attım ve tekrar ağlamamaya çalıştım. "Teşekkürler. Bella yeni kuzeniyle çok eğlenecek, eminim."

"Eminim öyledir. Hadi, gel onu gör."

Dylan şaşkın bir sessizlik içinde kız kardeşine bakarken, biz de hastane yatağının yanında durduk.

"Bu Delaney," dedi Harley. "Adını baban koydu. Onu kucağına almak ister misin?"

"Tutabilir miyim?" diye sordu Dylan küçük bir sesle.

"Tabii ki tutabilirsin. Sen onun ağabeyisin. Al bakalım, başını desteklemeyi unutma, tamam mı?"

Dylan, Delaney'i sanki camdan yapılmış gibi büyük bir özenle kucağına aldı. Harley'nin yardımıyla bebeği kollarının arasında beşik gibi yatırdı, başını dirseğinin kıvrımına dayadı. Bebek ona gözlerini kırptı ve Dylan'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Gözlerinde altın rengi bir ışıltı belirdi ve ben, ejderhasının ailesini tanıdığını anladım. *Klanını*.

"Delaney," dedi Dylan. "O kadar küçük ki."

"Sadece birkaç saatlik," dedi Harley.

"Seni sonsuza kadar koruyacağım, Delaney," dedi Dylan küçük kız kardeşine. "*Sonsuza kadar*."

Gururla doluydu içim. Harley gözlerime baktı. Birbirimize gülümsedik ve bakışlarımız onun boynundaki güzel çiftleşme izinde kaldı. Aşk, kalp atışı gibi bağımızdan geçiyordu.

Dylan, Cassidy ve Hawk'ın yanına gitti ve ikisi Delaney'e bakmak için eğildiler. Harley'nin yanına gittim ve başının üstüne öptüm. Gülümsedi, sonra sessizce rica ederek yüzünü yukarı kaldırdı. Dudaklarına nazikçe öptüm.

Bu benim ailemdi.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim ki?

Gözlerimi yaşların batmasına karşı kapattım. Harley, aramızdaki bağ sayesinde bunu hissetmiş olmalı ki, elini elime koydu ve sıktı. Huzur beni sardı. Huzur, sevgi, mutluluk. Ev.

Beni koruyan her kimse, evrene dua ettim: Ailemi eve getirdiğin için teşekkür ederim.

Reclaimed'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Harley ve Ace'in hikayesi uzun zamandır kafamda ve kalbimde yaşıyordu. Daima karmaşık ikinci şanslar, koruyucu alfa erkekler ve uzaklaşacak kadar güçlü kadınlar hakkında yazmayı sevmişimdir... ta ki kader onları geri çekene kadar.

Bu ejderhaya ve onun hiç bilmediği ailesine AŞIK OLDUYSANIZ, umarım onların yolculuğu size arzuladığınız tüm alçakgönüllülük, affetme ve mutlu son duygularını vermiştir.

Bu karakterlerle vakit geçirmeyi seçmiş olmanız benim için çok önemli. Umarım kalbinizde küçük bir iz bırakmışlardır.

Daha fazla ejderha ateşini mi
arzuluyorsunuz?

Bir gece kulübü sahibi, kapısının önünde sürpriz bir bebek ve dünyasını alt üst eden mantıklı bir dadı nasıl olur?

Taming the Dragon's Heart'ta EVAN ile tanışın — babalık yapmayı hiç planlamamış, sahip olmak isteyen bir playboy ejderha dönüşümcüsü... ya da istememesi gereken tek kadına aşık olan bir adam.

EĞER SEVİYORSANIZ:

- ✓ İş yerinde yaşanan ateşli
 - ✓ gerilimler İnkâr eden alfa
 - ✓ ejderha babalar
 - ✓ Bulunan aile + zorla yakınlaşma
- Ve hiçbir şeyi kabul etmeyen kahramanlar...

TAMING *the Dragon's Heart*'ı çok seveceksiniz.

Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel içerikler mi istiyorsunuz?
Bonus bölümler ve alternatif bakış açıları, gerginlik dolu ekstralar +
karakter çizimleri ve yakında çıkacak kitaplara ilk bakışlar gibi...

Özel Kurgu Kitapları bültenine buradan kaydolun

Bir yorum bırakırsanız *çok* minnettar olurum — sadece birkaç kelime, diğer okuyucuların bir sonraki favori kitaplarını bulmalarına yardımcı olabilir ve benim gibi bağımsız yazarlara tahmin ettiğinizden daha fazla yardımcı olur.

Sevgilerimle,
Roxie

YAZAR HAKKINDA

Roxie Ray, unutulmaz Paranormal ve Uzaylı Romantizm eserleri yaratmaya tutkulu yazar arkadaşlardan oluşan bir işbirliği grubudur. Birlikte, baştan sona sizi kendine bağlayan, büyüleyici karakterler, heyecan verici kimya ve olay örgüsüyle dolu, ateşli ve kalp atışlarını hızlandıran hikayeler yaratıyorlar. Bu türe olan sevgilerini her sayfaya dökerek, ateş ve hikaye anlatımının büyüünün mükemmel bir karışımını sunmayı hedefliyorlar.

[specialfictionbooks.com adresini](https://specialfictionbooks.com) ziyaret ederek en son yayınlarından haberdar olun ve yarattıkları dünyalara dalın.

ROXIE RAY'DEN DİĞER ESERLER

KURT DÖNÜŞENLER

Sürü Kurallarını Çiğnemek

Kitap 1: Öğretmenin Yasak Koruyucusu Kitap 2:

Kurt Babayı Talep Etmek .

Kitap 3: Kurt Babaya Kaderinde Yazılı .

Kraliyet Ailesine Yazgılı

Kitap 1: Alfa'nın Kaderindeki

Karşılaşma Kitap 2: Alfa Koruyucusuna

Kaderinde Yazılı Kitap 3: Alfa

Savunucusuna Kaderinde Yazılı

Reddedilen Biniciler

Düşmana Aşık Olmak Yasak

Motosikletçi Kurt

Presley Acres Kraliyet

Ailesi Kitap 1: Kurt Prens

Kitap 2: Kurt Prens'in Kaderi Kitap 3:

Kurt Prens'in Eşi

Şifacı ve Kurt Bölüm 1

Bölüm 2

EJDERHA DÖNÜŞTÜRÜCÜLER

Kara Pençe Ejderhalar

Onun Ejderha Babası

Onun Ejderha

Koruyucusu Onun

Ejderha Sevgilisi

Onun Ejderha

Kahramanı

Ejderha Kaderi Ejderha

Asi

Bluewater Sahili Ejderhaları

Ejderhanın Dövmesi

Ejderhanın Şansı

Ejderhanın İkinci Şansı

Ejderha Asileri

Ejderha Babası Ejderha

Tarafından Talep Edilen

Ejderha Babası Koruyucu

UZAYLILAR

Galaksiler Arası Değişim Programı

Uzaylı Prensın Hizmetçisi

Uzaylı Savaşçının Hemsiresi

Uzaylı Doktorun Öğretmeni

Uzaylı Hükümdarın Asistanı

Uzaylı Prensın Aktrisi

Uzaylı Komutanın Dadısı Uzaylı

Korumanın Kraliçesi Uzaylı Liderin

Hizmetçisi

Ay Savaşçıları

Savaşçı Prens tarafından kaçırıldı

Savaşçı Lord tarafından kurtarıldı

Savaşçı Kahraman tarafından
kurtarıldı

Onun İyileştirici

Savaşçısı Onun Gizli

Şampiyonu Onun

Korkusuz Savaşçısı

Onun Kaderindeki Kral

Valkred'in Savaşçıları

Onun Uzaylı Savaşçı

Prensi

Lanetli Yabancı Tarafından

Kaçırılan Savaşçının Gelini

Thoherian Barbarları

Koruyucu O'Rin

Yabancı Prens N'ashtar

PAKETLER

Kara Pence Ejderhaları

Mavi Su Kıyısı Ejderhaları

Şeytanla Evli Gizli

Değişkenler Komşular

Lunarian Savaşçıları

Galaksiler Arası Değişim Programı

Valkred Savaşçıları

Ejderhanın Kalbini Evcilleştirmek

BAĞIMSIZ KİTAPLAR

Lanetli Bağlar

Alfa ve Fırıncı

ORTAK YAZAR

Lindsey Devin ile

Baton Rouge Vampir

Vampir_Kralı_Tarafından

Kaçırılan_Vampir_Kralı

Tarafından_Çalınan_Vampir

Kralı_Tarafından_Yapılan

Baton Rouge Vampirleri (Paket)

Baton Rouge Vampirleri _

Acımasız Prens

Acımasız Yaptırımcı

Acımasız Savaşçı

Acımasız Kraliyet

Baton Rouge Vampirleri (Paket) Viola

King ile

Ay Vadisi Değişkenleri

Kitap 1: Hilal Alfa'mı İnkâr Etmek Kitap 2:

Hilal Kaderini Bulmak

Kitap 3: Onun Hilal Alfa'sı Tarafından İşaretlenmiş

Kitap 4: Skye Wilson ile Hilal Alfa'nın

Koruması Altında

Sürünün Kraliçesi

Seytanla Evli Kitap 1:

Lucifer'in Gelini Kitap 2:

Lucifer'in Kraliçesi Kitap 3:

Lucifer'in Kaderi

Special Fiction Books, gerçek insanlar (ve belki ara sıra gizemli yaratıklar) tarafından titizlikle hazırlanmış, taslakları çıkarılmış, yazılmış, düzenlenmiş ve beta okunmuş kliteratür kitaplarını gururla yayınlamaktadır. Ahlaki açıdan gri karakterlere, bayılmaya değeri paranormal kahramanlara ve tam da , anlatılması gereken hikayeleri hayata geçiriyoruz.

*Al, biz kitap okumaya dalmışken mükemmel kahveyi hazırlayıp servis edemediğı sürece, biz de en iyi yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz:
unutulmaz hikayeleri doğrudan insan (ve biraz da efsanevi) kalbinden sunmaya devam edeceğiz.*

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM